De același autor:

Soft come the the Dragons
Star Quest
The Fall of the Dream Machine
Beastchild
Hell's Gate
The Crimson Witch
A Darkness in My Soul
Demon Seed
A Werewolf Among Us
Nightmare Journey
Darkfall
The Face of Fear
The House of Thunder
(trad. rom. "Casa tunetului")
Lightning
The Mask
(trad. rom. "Masca")
Night Chills
Phantoms
Shattered
Strangers
Twilight Eyes
The Vision
Watchers
Whispers
The Shadow Sea
The Servants of Twilight
(trad. rom. "Ucigași în numele lui Dumnezeu")
The Bad Place
Cold Fire
Voice of the Night
Headaway

NEMIRA
'94

DEAN R. KOONTZ

MIEZUL NOPȚII

TRADUCERE DE VIOLETA BARNA

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Nkui Inc., 1989

DEAN R. KOONTZ

MIDNIGHT

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Cartea prin poștă: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-043-8

Lui Ed şi Pat Thomas ai „Cărţii Carnavalului", care sunt nişte oameni atât de drăguţi încât îi bănuiesc uneori că nu ar ţine de lumea noastră, ci că ar fi nişte extratereştri, de pe un tărâm mult mai bun ca acesta.

PARTEA ÎNTÂI

DE-A LUNGUL ŢĂRMULUI NOPŢII

Acolo unde umbrele ca de pe ceea lume se îndreaptă dănţuind către o muzică de miez de noapte, pe care numai ele o aud.

„Cartea Tristeţilor Prefirate"

1

Lui Jenice Capshaw îi plăcea să alerge noaptea.

Aproape în fiecare noapte, între orele zece şi unsprezece, Janice îşi punea costumul ei de sport gri, în dungi, cu reflexe albastre, care ajungeau pe spate şi până pe piept, îşi aduna părul sub o bentiţă, îşi lega pantofii sport New Balance şi alerga şase mile*. Avea treizeci şi cinci de ani, dar ar fi putut părea de douăzeci şi cinci, şi această strălucire a tinereţii o atribuia faptului că alerga de douăzeci de ani încontinuu.

Duminică noaptea, pe 21 septembrie, ieşi din casă la ora zece şi alergă de-a lungul a patru corpuri de case, mai întâi spre nord, către Ocean Avenue, strada principală din Moonlight Cove, făcu la stânga şi se îndreptă în jos, spre plaja publică. Magazinele erau închise şi întunecate. În afară de strălucirea de aramă stinsă a vaporilor de sodiu de la lămpile de pe stradă, singurele lumini erau cele din câteva apartamente de deasupra magazinelor, cele de la taverna „Podul Cavalerului" şi de la biserica catolică „Maica Îndurării", care era deschisă zi şi noapte. Pe străzi nu se afla nici o maşină şi nu se vedea nici o altă persoană. Moonlight Cove fusese întotdeauna un orăşel liniştit, evitând turismul pe care celelalte comunităţi de pe coastă îl urmăreau cu aviditate. Lui Jenice îi plăcea ritmul de viaţă de aici, lent, măsurat, deşi, câteodată, în ultima vreme, oraşul nu mai părea adormit, ci mort.

În timp ce alerga pe strada principală, prin băltoace de lumină ca de chihlimbar, prin umbrele nopţii, umbre sculptate de vânt pe care le dădeau rând pe rând pinii şi chiparoşii, nu văzu nici o altă mişcare în afară de a ei şi de înaintarea ondulată şi leneşă a ceţii diafane prin aerul nemişcat. Singurele sunete erau plesnetul înfundat al pantofilor cu tălpi de cauciuc cu care alerga pe trotuar şi respiraţia ei grea. După cum

* Unităţi de lungime întâlnite în text: yard=0,9144 m; inci=2,54 cm; picior=30,479 cm; milă=1609,3 m (n.t.).

constata, ar fi putut să fie ultima fiinţă de pe pământ, angajată într-un maraton solitar.

Nu-i surâdea să se trezească dis-de-dimineaţă ca să alerge înainte de serviciu, iar vara era mult mai plăcut să străbată cele şase mile după ce arşiţa zilei trecuse, cu toate că, de fapt, nici indispoziţia de la orele matinale şi nici arşiţa nu erau adevăratele motive ca să prefere lăsarea întunericului, pentru că şi iarna alerga conform aceluiaşi program. Ieşea la acea oră târzie pur şi simplu pentru că îi plăcea noaptea.

Încă de mică preferase noaptea, era încântată să stea afară, în curte, după apusul soarelui, sub cerul plin de stele, ascultând broaştele şi greierii. Întunericul alina. Îmblânzea muchiile ascuţite ale lumii, domolea culorile prea aprinse. Odată cu lăsarea amurgului, cerul părea că se îndepărtează; universul se lărgea. Noaptea era mai mare decât ziua şi, pe tărâmul ei, viaţa părea să ofere multe alte posibilităţi.

Acum ajunse la bucla pe care o făcea Ocean Avenue la poalele dealului, trecu în viteză prin zona de parcare şi apoi spre plajă. Pe deasupra ceţii subţiri, cerul adăpostea numai nori risipiţi, şi strălucirea argintiu-galbenă a lunii pline pătrundea prin ceaţa slabă, oferindu-i suficientă lumină să vadă pe unde merge. În unele nopţi, ceaţa era prea groasă şi cerul prea acoperit ca să-i permită să alerge spre ţărm.

Dar acum spuma albă a talazurilor se năştea din marea întunecată în rânduri fantomatice, fosforescente, şi plaja în formă de semilună strălucea palid între valuri şi dealurile de pe coastă, iar reflexele lunii scânteiau uşor prin ceaţă.

În timp ce alerga de-a lungul plajei către nisipul compact şi umed de la marginea apei şi se îndrepta spre sud, intenţionând să alerge o milă către un mic golf, Janice se simţea extraordinar de vie.

Richard – fostul ei soţ, care murise de cancer cu trei ani în urmă – spusese că ritmurile ei circadiene erau atât de mult fixate dincolo de miezul nopţii, încât ea era mai mult decât o fiinţă a nopţii. „Ţi-ar plăcea, probabil, să fii vampir, trăind între apusul soarelui şi zori", obişnuia el să spună, iar ea zicea: „Vrrreau să-ţi sug sângele". Doamne, cât îl iubise! La început, îşi făcuse griji că viaţa de soţie a unui pastor luteran ar deveni plictisitoare, dar nu fusese aşa nici măcar o clipă. La trei ani după moartea lui, ea încă îi simţea lipsa, zi de zi, iar noaptea şi mai mult. El însemnase pentru ea...

Deodată, în vreme ce trecea de doi chiparoşi cu trunchiurile răsucite, înalţi de câţiva metri, care creşcuseră în mijlocul plajei, la jumătatea drumului dintre dealuri şi linia apei, Janice simţi că nu era singură în noapte şi în ceaţă. Nu văzu nici o mişcare şi nu sesiză nici un alt sunet decât cel al propriilor paşi, respiraţia ei grea şi bătaia asurzitoare a inimii; numai instinctul îi spuse că mai era cineva în preajmă.

La început, nu se alarmă, pentru că se gândi că un alt alergător se afla cu ea pe plajă. Câţiva localnici, preocupaţi de propria lor siluetă, alergau din când în când noaptea, nu de plăcere, cum era cazul ei, ci de nevoie. Îi întâlnea de două-trei ori pe lună pe acelaşi traseu.

Dar când se opri şi se întoarse, privind îndărăt la drumul pe care venise, nu văzu decât o prelungire pustie a nisipului luminat de lună, o fâşie de creastă înspumată, luminoasă, şi formaţiile de stânci întunecate, dar cu forme familiare, şi copacii răzleţi care se înşiruiau ici şi colo de-a lungul ţărmului. Singurul sunet era murmurul scăzut al valurilor.

Imaginându-şi că instinctul a înşelat-o şi că era, de fapt, singură, se îndreptă din nou spre sud, de-a lungul plajei, regăsindu-şi repede ritmul. Oricum, nu înaintă decât vreo câţiva yarzi până când surprinse cu coada ochiului o mişcare, undeva în stânga ei: o siluetă rapidă, învăluită în noapte şi ceaţă, fâşnind din spatele unui chiparos înţepenit în nisip, către un grup de stânci lustruite de vreme, unde alunecă din nou în afara razei ei vizuale.

Janice se opri şi, privind scurt spre stâncă, se întrebă ce întrezărise oare. Păruse mai mare decât un câine, poate la fel de mare ca un om, dar, nedesluşindu-l, nu reţinuse nici un detaliu. Masa de stânci fusese sculptată de vânt şi ploaie până când ajunsese să semene cu o movilă de ceară pe jumătate topită, suficient de mare pentru a ascunde ceea ce zărise.

–E cineva acolo? întrebă ea.

Nu se aştepta la un răspuns, şi nici nu primi vreunul.

Nu se prea simţea în largul ei, dar nu se temea. Dacă văzuse ceva care să fie mai mult decât un joc al ceţii cu lumina lunii, acel ceva fusese cu siguranţă un animal, şi nu un câine, pentru că un câine ar fi venit direct spre ea şi nu s-ar fi ascuns. De vreme ce de-a lungul coastei nu existau animale de pradă care s-o înspăimânte, era mai degrabă curioasă decât speriată.

Stând nemișcată și nădușind, începu să simtă în aer unde reci. Și, ca să-și mențină căldura corpului, alergă pe loc, privind către stânci, așteptându-se să vadă un animal rupându-se de acel adăpost și alergând ori spre nord, ori spre sud, de-a lungul plajei.

Câțiva oameni din localitate aveau cai, iar familia Foster chiar creștea cai și-i închiria, lângă mare, cam la două mile și jumătate distanță, dincolo de partea nordică a golfulețului. Poate că unul dintre ei scăpase. Ceea ce văzuse ea cu coada ochiului nu fusese la fel de mare ca un cal, cu toate că ar fi putut fi un poney. Pe de altă parte, oare nu ar fi auzit tropotul înfundat al copitelor unui poney chiar pe nisipul moale? Desigur, dacă era unul din caii familiei Foster – sau al altcuiva – era de datoria ei să încerce să-l prindă sau cel puțin să informeze oamenii despre locul în care putea fi găsit.

În cele din urmă, când nu se mai mișcă nimic, alergă către stânci și le înconjură. La baza formațiunii stâncoase și în unele spărturi ale pietrei se unduiau câteva umbre moi, mătăsoase, dar în cea mai mare parte locul era scăldat în strălucirea lăptoasă, tremurătoare, a lunii, și nici un animal nu se ascunsese acolo.

Nu se gândea deloc serios la posibilitatea de a fi văzut altceva decât un alergător sau vreun animal, nu se gândea că s-ar afla într-un pericol adevărat. În afară de câte un act de vandalism sau de câte o spargere – întotdeauna opera unuia dintre grupurile de adolescenți rebeli – și în afară de accidentele rutiere, poliția locală nu trebuia să intervină prea des. Crimele împotriva persoanelor – viol, asalt, omucidere – erau rare într-un oraș atât de mic și de strâns țesut ca Moonlight Cove, ca și cum, în acest buzunăraș al coastei, oamenii ar fi trăit la o vârstă diferită și mai blândă decât cea în care zăcea restul Californiei.

Dând ocol stâncilor și întorcându-se către nisipul compact și mai apropiat de spuma valurilor, Janice hotărî că fusese trasă pe sfoară de lumina lunii și de ceață, doi amăgitori temuți. Orice mișcare fusese doar în închipuirea ei; se afla singură pe plajă.

Observă că ceața se îndesea rapid, dar ea continua să alerge de-a lungul țărmului către punctul nordic al golfulețului. Era sigură că va ajunge acolo și că va putea să se întoarcă pe Ocean Avenue înainte ca vizibilitatea să scadă de tot.

O briză se înălță din mare și se amestecă cu ceața, care păru să se solidifice dintr-un abur transparent într-o gheață plutitoare, ca un lapte

transformat în unt. Pe când Janice atingea capătul sudic al ţărmului care se îngusta, briza devenea aspră, iar bătaia valurilor mai agitată, aruncând în sus trâmbe de apă la fiecare val care lovea masa de stânci a digului ce pătrundea în golfuleţ.

Cineva stătea în picioare pe lespedea de piatră a digului, privind în jos spre ea. Janice îşi ridică privirea tocmai când ceaţa densă se destrămă pe o porţiune, iar lumina lunii îi arătă silueta.

De-abia *acum* o cuprinse frica.

Cu toate că străinul se afla chiar în faţa ei, nu-i putea vedea trăsăturile în întunericul acela. Părea înalt, de peste şase picioare, deşi se putea să fie doar o iluzie a perspectivei.

În afară de conturul siluetei lui, i se vedeau numai ochii, şi tocmai aceştia îi stârniră spaima. Erau de un galben iradiant, ca ochii unui animal pe faţa căruia alunecă o lumină.

Preţ de o clipă, mergând cu privirea direct în sus, la el, rămase încremenită din pricina uităturii lui fixe. Luminat din spate de lună, detaşându-se clar pe fundalul cerului lăptos, înalt şi nemişcat lângă bastionul de stâncă, cu marea izbucnind în trâmbe de apă la dreapta lui, ar fi putut fi un idol cioplit în piatră, cu ochi sçăpărători din pietre preţioase, obiectul unui cult demonic din vremuri întunecate, de mult apuse. Janice vru să se întoarcă şi să fugă, dar nu se putu mişca; prinsese rădăcini în nisip, pradă acelei terori paralizante pe care o mai simţise înainte numai în coşmaruri.

Se întrebă dacă era trează. Poate că alergatul nocturn făcea într-adevăr parte dintr-un coşmar şi poate că, de fapt, era adormită în pat, în deplină siguranţă sub învelitoarea caldă.

Atunci bărbatul scoase un mârâit straniu, în parte un lătrat gutural de mânie, dar şi un sâsâit, semănând cu chemarea caldă şi stăruitoare a dorinţei, şi totuşi foarte rece...

Apoi se mişcă.

Se aşeză în patru labe şi începu să coboare de pe dig, nu aşa cum ar fi coborît un om obişnuit acele stânci întortocheate, ci cu iuţeala şi graţia unei pisici. În câteva clipe, urma să se năpustească asupra ei.

Janice ieşi din paralizia care o stăpânea, se întoarse pe propriile-i urme şi alergă către intrarea spre plajă – la o milă depărtare. Case cu ferestre luminate se zăreau pe zidul abrupt care străjuia golfuleţul, iar câteva dintre ele aveau trepte care coborau spre plajă, dar ea nu era

sigură că le-ar fi dibuit pe întuneric. Nu-şi cheltui energia cu nici un ţipăt, pentru că se îndoia că ar fi auzit-o cineva. În plus, dacă ţipătul ar fi făcut-o să încetinească oricât de puţin, ar fi putut fi prinsă şi redusă la tăcere înainte de a fi ajutată de cineva din oraş care să răspundă strigătelor ei.

Faptul că se dedicase douăzeci de ani alergării nu fusese nicicând mai important pentru ea ca acum; miza nu mai era întreţinerea unei bune sănătăţi, ci, după cum simţea, propria-i supravieţuire. Îşi lipi aşadar braţele de corp, îşi plecă capul şi o luă la goană, de data asta interesând-o viteza mai degrabă decât rezistenţa, simţind că trebuia doar să ajungă la cea mai apropiată casă de pe Ocean Avenue pentru a fi în siguranţă. Nu credea că bărbatul – sau orice altceva ar fi fost – va continua s-o urmărească pe strada luminată de felinare.

La mare înălţime, nori striaţi acoperiseră în parte luna. Lumina ei se voala, apoi strălucea, apoi iar pălea, ca din nou să strălucească într-un ritm intermitent, pulsând prin ceaţa care se îndesea, dând naştere unei galerii de fantome ce o înfricoşau în mod repetat şi păreau să ţină pasul cu ea din toate părţile. Lumina stranie şi tremurătoare contribuia la atmosfera de vis a acestei urmăriri, iar ea era pe jumătate convinsă că se află în pat, dormind profund, dar nu se oprea şi nici nu privea peste umăr pentru că, vis sau nu, bărbatul cu ochi ca de chihlimbar continua s-o urmărească.

Parcursese jumătate din plajă între micul golf şi Ocean Avenue, iar încrederea în sine-i sporea cu fiecare pas, când, deodată, îşi dădu seama că două dintre fantomele din ceaţă nu erau tocmai fantome. Una se afla cam la douăzeci de picioare la dreapta ei şi alerga ca un om; cealaltă se afla la stânga ei, la mai puţin de cincisprezece picioare, clipocind pe malul înspumat al mării, gonind în patru labe, de dimensiunea unui om, dar cu siguranţă nu un om, deoarece nici o fiinţă umană n-ar fi putut fi atât de iute şi de graţioasă în postura unui câine. Nu reuşise să-şi facă decât o impresie generală în ce privea forma şi dimensiunea lor, şi nici nu le putea vedea feţele sau orice alt detaliu, în afară de ochii cu lumini atât de stranii.

Ştia vag că nici unul dintre aceşti urmăritori nu era bărbatul pe care-l zărise pe dig. El se afla în spatele ei, ori alergând ca un om, ori poate făcând salturi pe patru picioare. Era aproape încercuită.

Janice nu făcu nici o sforţare ca să-şi imagineze cine sau ce ar putea fi urmăritorii ei. Analiza acestei experienţe stranii trebuia să aştepte pe mai târziu; deocamdată, accepta pur şi simplu existenţa imposibilului, de vreme ce, ca văduvă a unui pastor luteran şi ca femeie profund spiritualizată, avea supleţea de a se pleca în faţa necunoscutului şi a nepământescului ori de câte ori era confruntată cu aşa ceva.

Întărită de spaima care la început o paralizase, acceleră pasul. Dar tot aşa făcură şi cei care o urmăreau.

Scoase un soi de scâncet, şi doar cu greu realiză că îşi auzea propria voce chinuită.

În mod evident excitate de teroarea care o cuprinsese, formele fantomatice din jurul ei începură să se apropie. Vocile lor urcau şi coborau, când ca un muget strident, accentuat, când ca un mârâit gutural. Dar, mai neplăcut decât orice, punctând aceste ţipete, erau frânturile de cuvinte aruncate brutal şi repezit:

–...prinde căţeaua, prinde căţeaua...

Ce Dumnezeu *erau?* Nu oameni, fireşte, şi totuşi puteau sta în picioare ca oamenii şi puteau vorbi ca oamenii, deci ce altceva puteau fi dacă nu oameni?

Janice îşi simţi inima sărindu-i din piept, bubuind puternic.

–...prinde căţeaua...

Figurile misterioase care o flancau începură să se apropie, iar ea încercă să ia mai multă viteză ca să treacă înaintea lor, dar nu se putea descotorosi de ele. Distanţa se micşora văzând cu ochii. Le putea zări doar cu coada ochiului, dar nu îndrăznea să le privească direct, temându-se că vederea lor ar fi fost atât de şocantă încât ar fi rămas din nou încremenită, paralizată şi îngheţată de oroare, fiind făcută una cu pământul.

Oricum asta se şi întâmplă. Ceva se urcă pe ea din spate. Atunci căzu; o mare greutate o ţintui locului, şi toate trei făpturile se năpustiră asupra ei, atingând-o, smucind-o de haine.

În vremea asta, norii acoperiră luna aproape în întregime şi umbrele se lăsară în jos ca nişte fâşii ale pânzei negre a cerului.

Faţa lui Janice era presată puternic de nisipul umed, dar capul îi fusese întors într-o parte, astfel încât gura îi era liberă, aşa că, în cele din urmă, ţipă, deşi izbucnirea ei nu prea aducea a ţipăt, pentru că nu

mai avea suflu. Se zvârcoli, dădu din picioare, smuci din mâini, în când cu disperare să-i lovească, dar nimeri mai mult aerul și nisipu

Acum nu se mai vedea nimic; luna dispăruse complet.

Auzea cum hainele îi sunt sfâșiate. Ființa de deasupra ei îi ru vesta, o făcu bucățele, julindu-i și pielea. Simți atingerea fierbinț unei mâini, care părea aspră, dar omenească.

Greutatea lui se ridică ușor de pe ea, și atunci se năpusti înai încercând să se smulgă, dar o loviră și o striviră în nisip. De data a se afla chiar pe mal, cu fața în apă.

Apropiindu-se rând pe rând, gâfâind ca niște câini, sâsâind și r râind, atacatorii scăpau frânturi de cuvinte în vreme ce o înșfăcau:

–...*apuc-o, apuc-o...*

–...*vreau, vreau, o vreau...*

–...*acum, acum, repede, acum, repede, repede, repede...*

Trăgeau deja de chiloții uzi de transpirație, încercând s-o dezbra dar ea nu se lămurea dacă vor s-o violeze, s-o devore... poate că n una, nici alta, ceea ce voiau fiind, de fapt, dincolo de înțelegerea Știa doar că-i mâna un impuls teribil, pentru că aerul înghețat era la de frământat de *foamea* lor, ca și de ceață și de întuneric.

Unul dintre ei îi împinse fața mai adânc în nisipul ud, iar apa înconjură din toate părțile, adâncă doar de câteva degete, dar suficien ca s-o înece, iar ei n-o lăsau să respire. Știa că, țintuită și neputincioa avea să piară. Și toate acestea fiindcă îi plăcea să alerge noaptea.

2

Luni, 13 octombrie, la douăzeci și două de zile după moartea Janice Capshaw, Sam Booker se afla la bordul mașinii sale închiria îndreptându-se de la Aeroportul Internațional din San Francisco sp Moonlight Cove. Pe drum, juca un joc funest, dar amuzant, cu si însuși, enumerând în minte motivele pentru care putea continua trăiască. Deși mergea de mai bine de un ceas și jumătate, nu se pu gândi decât la patru lucruri: la berea Guinness, la mâncarea mexica de calitate, la Goldie Hawn și la teama de moarte.

Berea aceea irlandeză consistentă nu încetase nici o clipă să-l despovăreze, chiar pentru scurt timp, de tristeţile lumii. Restaurantele care serveau în mod regulat preparate mexicane de calitate erau mult mai greu de localizat decât recordurile pe glob, deci, nu-şi putea găsi prea des alinarea. Sam fusese multă vreme îndrăgostit de Goldie Hawn – sau de imaginea ei de pe ecran – întrucât era frumoasă şi dulce, plină de vino-ncoace şi inteligentă, părând să găsească viaţa al naibii de distractivă. Şansele lui de a o întâlni pe Goldie Hawn erau de un milion de ori mai puţine decât găsirea un restaurant mexican bun într-un oraş de pe coasta din nordul Californiei, cum era Moonlight Cove, încât se bucura că vedeta nu reprezenta *singura* lui raţiune de a trăi.

Pe măsură ce se apropia de destinaţie, pini înalţi şi chiparoşi se înghesuiau pe Autostrada 1, formând un tunel gri-verzui, aruncând umbre lungi în lumina de după-amiază târzie. Ziua se arăta fără nori, deşi ciudat de ameninţătoare. Cerul era de un albastru întunecat, sumbru, în ciuda unei transparenţe cristaline, altfel decât albastrul tropical cu care se obişnuise în Los Angeles. Deşi temperatura atingea 50° F, strălucirea grea a soarelui, ca o privire fixă iţindu-se dintr-un câmp de gheaţă, părea să imobilizeze culorile peisajului şi să le potolească printr-o părere de îngheţ.

Teama de moarte. Acesta era cel mai temeinic motiv de pe lista lui. Deşi avea doar patruzeci şi doi de ani – şi era destul de sănătos în general –, Sam Booker fusese pe muchia morţii de şase ori, privise apele de dedesubt, şi nu găsise scufundarea prea îmbietoare.

Un semn indicator apăru pe partea dreaptă a şoselei: *Ocean Avenue, Moonlight Cove, 2 mile.*

Sam nu se temea de suferinţa din pragul morţii, pentru că aceea trecea într-o clipită. Şi nici nu se temea că şi-ar fi lăsat viaţa neterminată; vreme de câţiva ani nu avusese nici o ţintă, nici speranţe şi nici visuri, aşa că nu era nimic de încheiat, nici un scop sau înţeles. Dar îi era frică de ceea ce se afla dincolo de viaţă.

Cu cinci ani în urmă, mai mult mort decât viu pe masa dintr-o sală de operaţie, trecuse printr-o experienţă care-l apropiase de moarte. În timp ce chirurgii se străduiau din greu să-l salveze, se ridicase din propriul trup şi, din plafon, privise în jos către echipa de medici care-l înconjura. Apoi, deodată, se trezise ţâşnind printr-un tunel, spre o lumină orbitoare, spre Cealaltă Parte: întregul clişeu al experienţei apro-

piate de moarte care era obiectul principal al unei prese de senzație. În penultimul moment, pricepuții medici îl trăseseră din nou pe tărâmul celor vii, dar nu înainte ca el să fi întrezărit ceea ce se afla dincolo de gura acelui tunel. Și ceea ce zărise îl cutremurase până în străfunduri. Viața, deși deseori crudă, era de preferat confruntării cu ceea ce bănuia el acum că se găsea dincolo de ea.

Ajunse la ieșirea din Ocean Avenue. La poalele povârnișului, unde Ocean Avenue cotea spre vest, lângă Autostrada Pacific Coast, pe un alt indicator se afla scris: *Moonlight Cove, 1/2 milă.*

Câteva case se îngrămădeau în umbra stacojie printre copacii de pe ambele părți ale celor două benzi înguste; ferestrele lor scânteiau de o lumină blândă, chiar cu o oră înainte de căderea nopții. Unele dintre case țineau de acea arhitectură bavareză, pe jumătate înălțate din cherestea, cu cornișe înfundate adânc în zid, pe care câțiva constructori, prin anii '40-'50, o consideraseră în mod fals că s-ar fi armonizat cu coasta nordică a Californiei. Altele erau bungalowuri în stil Monterey, cu ziduri șclivisite cu piatră de prundiș, cu acoperișuri cu șindrilă din lemn de cedru și cu bogate detalii arhitecturale – dacă nu chiar un Rococo ca în basme. Deoarece Moonlight Cove se bucurase de prosperitate în ultimii zece ani, multe case erau zvelte, moderne, niște construcții cu numeroase ferestre, care aduceau a vapoare înălțate pe creasta valurilor neînchipuit de înalte, acum proptite pe porțiunile deluroase de deasupra mării.

Când Sam intră pe Ocean Avenue în zona comercială, îl năpădi dintr-o dată un ciudat sentiment de *nepotrivire*. Magazine, restaurante, taverne, o piață, două biserici, biblioteca orașului, un teatru în care se făceau proiecții de filme și alte instituții mai mărunte se aliniau de-a lungul căii principale care cobora spre ocean. În ochii lui Sam, erau de o accentuată stranietate, indefinibilă; locurile acestea îi dădeau fiori.

Nu putea identifica motivele acestei reacții de respingere în ceea ce privea orășelul, deși probabil că era legată de jocul luminii și umbrei. La acest sfârșit al unei zile de toamnă, în lumina deloc veselă a soarelui, biserica catolică din piatră cenușie părea un edificiu de oțel, straniu, înălțat fără nici un scop omenesc.

Numeroase vitrine, aproape ca pictate, trimiteau înapoi reflexele alb-înghețate ale soarelui care dispărea la orizont, parcă pentru a ascunde activitatea celor care lucrau îndărătul lor.

Umbrele aruncate de clădiri, de pini şi chiparoşi erau rigide, ascuţite, ca muchia unei lame.

Sam frână la un semafor de la a treia intersecţie, pe la jumătatea drumului din districtul comercial. Nevenind nici o maşină din urmă, se opri să studieze oamenii de pe ambele trotuare. Nu se zăreau prea mulţi, vreo opt sau zece, dar şi ei îl izbiră printr-un sentiment de neadecvare, deşi motivele care-l determinau acum să nu-i privească într-o lumină prea bună erau mai puţin definibile decât cele care-i formaseră impresia despre oraşul însuşi. Mergeau cu toţii repezit, fiecare evident cu câte un scop în minte, cu capul sus, cu un aer aparte de grabă care părea nepotrivit unei comunităţi leneşe de lângă ocean, cu doar trei mii de suflete.

Oftă şi o luă în jos pe Ocean Avenue, spunându-şi că imaginaţia îi funcţionează prea repede. Moonlight Cove şi locuitorii lui nu ar fi părut probabil deloc neobişnuiţi dacă el ar fi trecut pe acolo într-o excursie mai lungă şi ar fi virat spre autostrada de pe coastă doar ca să ia masa la un restaurant de prin partea locului. De fapt, sosise ştiind că ceva nu era în regulă acolo, aşa că, firesc, vedea semne ameninţătoare într-un cadru perfect inocent.

Cel puţin asta îşi spunea lui însuşi. Dar deţinea totuşi nişte informaţii de alt gen.

Venise la Moonlight Cove pentru că aici muriseră oameni, pentru că explicaţiile oficiale ale morţii lor erau suspecte, iar el avea presentimentul că adevărul, odată dezvăluit, avea să se dovedească neobişnuit de tulburător. De-a lungul anilor, învăţase să se încreadă în presimţirile pe care le avea; această încredere îl ţinuse în viaţă.

Îşi parcă Fordul închiriat în faţa unui magazin de cadouri.

Spre vest, la capătul îndepărtat al unei mări devenită de culoarea ardeziei, soarele anemic se scufunda într-un cer care, încetul cu încetul, se apropia de un roşu murdar. Fuioare de ceaţă începeau să se ridice din apa agitată.

3

În cămara de lângă bucătărie, stând jos pe podea cu spatele lip de un raft cu tot felul de borcane, Chrissie Foster își privi ceasul. L lumina crudă a singurului bec din plafon, văzu că fusese încuiată acea cămară, fără ferestre, de aproape nouă ore. Primise ceasul de mân la sărbătorirea celor unsprezece ani, cu patru luni în urmă, și fuse emoționată pentru că nu era un ceas de copil, cu cifre de carton, ci er delicat, ca pentru doamne, placat cu aur, cu cifre romane în loc d numere, un adevărat Timex ca acela pe care îl purta mama ei. Studiin du-l, Chrissie se lăsă copleșită de tristețe. Ceasul reprezenta o epocă fericirii și a solidarității familiei, pierdute pentru totdeauna.

Pe lângă faptul că era tristă, se simțea singură și oarecum nelalocu ei. Din cauza orelor petrecute în captivitate, era mai cu seamă îngrozit De bună seamă, nu chiar atât de rău cum fusese în cursul dimineți când tatăl ei o târâse prin casă și o aruncase în cămară. Apoi, dând di picioare și țipând, fusese *înspăimântată* de ceea ce văzuse. De ceea c deveniseră părinții ei. Dar teroarea aceea fierbinte nu putea dura o veșni cie; trecuse spre o febră care o făcea să roșească și, în același timp, s tremure, îi dădea grețuri și durere de cap, de parcă s-ar fi aflat la înce putul unei răceli.

Se întreba ce aveau de gând să-i facă când aveau s-o scoată în cel din urmă din cămară. Ei bine, nu, nu voia să-și mai folosească imagi nația în privința aceasta, întrucât simțea că știa deja răspunsul: avea de gând să o transforme într-una de-a lor. Ceea ce o preocupa, de fap era felul în care ei urmau să opereze Schimbarea – și ce anume urm să devină ea. Știa că mama și tatăl ei nu mai erau oameni obișnuiți, c se metamorfozaseră în altceva, dar nu avea cuvinte să descrie ce deve niseră ei.

Teama îi sporea și din cauza faptului că-i lipseau cuvintele pentr a-și explica sieși ce se petrecea în propria ei casă, căci fusese întotdeau na îndrăgostită de cuvinte și avusese încredere în puterea lor. Îi plăce să citească aproape orice: poezii, povestiri, romane, ziarele din fiecar zi, revistele, chiar și textele de pe spatele cutiilor, dacă nu avea altcev

la îndemână. Era elevă în clasa a şasea, dar profesoara ei, doamna Tokawa, spunea că citeşte la nivel de clasa a zecea. Când nu citea, scria adesea povestiri. În decursul ultimului an, hotărâse că aştepta să crească şi să scrie romane ca ale domnului Paul Zindel, ca ale sublim de stupidului domn Daniel Pinkwater sau ca ale maestrului André Norton, cel mai bun dintre toţi.

Dar, acum, cuvintele dădeau greş; viaţa ei urma să fie mult diferită de ceea ce-şi imaginase. Era speriată de pierderea viitorului confortabil pe care şi-l proiectase printre cărţi, la fel de mult ca de schimbările care avuseseră loc cu părinţii ei. Cu opt luni înainte de a împlini doisprezece ani, Chrissie devenise acut conştientă de nesiguranţa vieţii, pentru care nu avea cum să fie bine pregătită.

Nu că ar fi renunţat deja. Avea de gând să lupte. Nu intenţiona să-i lase s-o schimbe fără să opună rezistenţă. La puţin timp după ce fusese aruncată în cămară, după ce lacrimile i se uscaseră, se uitase la ce conţineau rafturile, căutând o armă. Cămara adăpostea în special alimente îmbuteliate sau în pachete, dar se aflau şi articole de spălătorie, de prim-ajutor şi unelte bune la toate. Găsise lucrul cel mai potrivit: un mic spray-aerosol WD-40, un lubrifiant pe bază de ulei. Era cam la a treia parte din mărimea unui spray obişnuit, deci uşor de ascuns. Dacă i-ar putea lua prin surprindere, le-ar da cu spray în ochi şi i-ar orbi pentru moment – aşa ar putea să scape.

Ca şi cum ar fi citit un titlu dintr-un ziar, spuse: „Tânără ingenioasă se salvează folosind un lubrifiant obişnuit".

Apucă tubul cu amândouă mâinile şi mai prinse ceva curaj.

Din când în când, îi revenea în minte o imagine vie şi în mişcare: figura roşie şi copleşită de mânie a tatălui ei, aşa cum arătase când o împinsese pe ea în cămară. Absolut desfigurat, cu ochii scânteind întunecaţi, cu nările fremătânde, rânjea cu un mârâit răguşit. „Am să mă întorc să te iau", spusese el, scuipând în jur în timp ce vorbea. „Am să mă întorc".

Trântise uşa şi o blocase apoi cu un scaun de bucătărie cu speteaza înaltă, pe care îl trăsese sub mânerul sferic al uşii. Mai târziu, când totul amuţise în casă, iar părinţii păreau să fi plecat, Chrissie încercase uşa, apăsând pe ea cu toată puterea, dar scaunul înclinat era o baricadă de netrecut.

–Am să mă întorc să te iau. Am să mă întorc.

Fața lui contorsionată și ochii înotând în sânge o făcuseră să se gândească la descrierea criminalului Hyde din povestirea despre doctorul Jekyll a domnului Robert Louis Stevenson, pe care o citise cu câteva luni în urmă. În tatăl ei intrase nebunia; nu mai era același om care fusese odată.

Mult mai neliniștitoare apărea amintirea a ceea ce văzuse în holul de la etaj când se reîntorsese acasă, după ce pierduse autobuzul care trebuia s-o ducă la școală, și își surprinsese părinții singuri. Nu. Nu mai erau deloc părinții ei. Deveniseră... altceva.

Se cutremură din tot corpul.

Prinse zdravăn în mâini tubul de WD-40.

Pe neașteptate, pentru prima dată de câteva ore încoace, auzi zgomot în bucătărie. Ușa din spatele casei se deschise. Pași. Cel puțin doi, poate trei sau patru oameni.

–E acolo înăuntru, zise tatăl ei.

Inima lui Chrissie se opri pentru o clipă, apoi găsi un ritm nou și mai grăbit.

–Asta nu trebuie făcut în pripă, zise un bărbat necunoscut.

Chrissie nu-i identifică vocea joasă, ușor răgușită: „Vedeți voi, e mult mai complicat cu un copil. Shaddack nici nu-i prea sigur că am fi deja pregătiți pentru copii. E riscant."

–Trebuie să fie convertită, Tucker.

Asta era mama lui Chrissie, Sharon, cu toate că nu prea mai avea vocea de altădată. Îi aparținea, bineînțeles, dar fără obișnuita blândețe, fără calitatea naturală, muzicală care o făceau să fie o voce perfectă pentru citit povești.

–Da, sigur, trebuie convertită, spuse străinul, ce se numea evident Tucker. Știu asta – și o știe și Shaddack. El m-a trimis aici, nu-i așa? Vreau doar să spun că s-ar putea să ia ceva mai mult timp ca de obicei. Avem nevoie de un loc în care s-o putem îngrădi și s-o supraveghem pe toată perioada convertirii.

–Păi, chiar aici. În dormitorul ei de la etaj.

Convertire?

Tremurând, Chrissie se ridică în picioare și rămase cu fața la ușă.

Cu un răcâit și un hărâit, scaunul înclinat începu să se deplaseze de sub mânerul rotund al ușii.

Atunci luă sprayul în mâna dreaptă, îl ţinu în jos, pe lângă corp, pe jumătate la spate, cu degetul cel mare pe capătul lui.

Uşa se deschise, şi tatăl ei se uită drept la ea.

Alex Foster. Chrissie încercă să se gândească la el ca fiind Alex Foster, nu tatăl ei, doar Alex Foster, dar era greu să nege că, într-un fel, era încă tatăl ei. În afară de asta, „Alex Foster" nu era mult mai adecvat decât „tată", pentru că el devenise cu totul altcineva.

Figura nu-i mai era stăpânită de mânie furibundă. Aducea mult mai mult cu el însuşi: un păr blond, des, o faţă lată, plăcută, cu trăsături pronunţate de îndrăzneală, pistrui presăraţi pe obraz şi pe nas. Cu toate acestea, putea să-şi dea seama că ochii lui erau schimbaţi complet. Părea să fie stăpânit de o nevoie stranie, urgentă, de extremă tensiune. Înfometat. Da, asta era: tăticul părea înfometat – mistuit de foame, turbat de foame, mort de foame... Nu-i înţelegea foamea, dar i-o simţea, o nevoie cumplită care-l îmboldea cu o presiune constantă, o nevoie atât de puternică, atât de fierbinte, încât valuri-valuri păreau să se ridice din el ca vaporii dintr-o apă care fierbe.

–Hai, ieşi afară de-acolo, Christine! zise el.

Chrissie trecu de uşă şi o văzu pe mama ei, care stătea alături şi un pic în spatele lui Alex. Sharon era drăguţă – cu păr castaniu, ochi verzi –, dar nu mai avea nici un strop de blândeţe sau de aer matern. Arăta aspră şi schimbată, încărcată de acea energie nervoasă de-abia ţinută în frâu care pusese stăpânire şi pe soţul ei.

Lângă masa din bucătărie stătea un necunoscut în blue-jeans şi o haină de vânătoare cadrilată. Evident, el era acel Tucker cu care vorbise mama ei: înalt, zvelt, clădit tot din muchii şi unghiuri. Părul lui negru tuns foarte scurt avea reflexe metalice. Ochii întunecaţi îi descoperea sub nişte arcade osoase; nasul lui proeminent era ca o piatră dăltuită fixată în centrul figurii, gura lui ca o despicătură subţire şi fălcile proeminente ca ale unei fiare care vânează animale mici şi le sfâşie dintr-o singură muşcătură. Ţinea o servietă neagră de piele, asemenea celor purtate de medici.

Tatăl se întinse după Chrissie în timp ce aceasta ieşea din cămară. Atunci, ea ridică fulgerător tubul cu spray WD-40, pulverizându-i-l în ochi de la o distanţă foarte mică. Chiar dacă el scoase un urlet de durere şi surpriză, Chrissie se întoarse şi-i pulverizâ şi mamei direct în ochi.

Pe jumătate orbiți, se învârteau după ea, dar reuși să le scape printre mâini și țâșni afară prin bucătărie.

Tucker fusese luat prin surprindere, dar reuși s-o apuce de braț.

Atunci ea se întoarse și-i trase un picior în burtă. Nu-i dădu drumul, dar totuși ea îi scăpă din mâini. Se smulse și o luă la fugă prin holul de la parter.

4

Dinspre est, amurgul se întindea peste Moonlight Cove ca o ceață, nu din vapori, ci din fum purpuriu. Când Sam Booker ieși din mașină, aerul era rece; se bucură că purta un pulovăr de lână sub haina sport de catifea reiată. În vreme ce o fotocelulă punea în funcțiune toate lămpile de pe stradă, simultan, el o luă spre Ocean Avenue, privind vitrinele și încercând să ia pulsul orașului.

Știa că Moonlight Cove prosperase, că șomajul aproape nu mai exista – datorită Microtehnologiei Noului Val, care își stabilise aici cartierul general cu zece ani în urmă – și totuși, văzu semne de șubrezenie a economiei. „Cadourile agreabile" – firma Taylor – și „Bijuteria", patronată de Saenger, se goliseră; prin ferestrele prăfuite, văzu rafturi goale, galantare pustii și umbre adânci, nemișcate. „Varia", un magazin care expunea noile curente din modă, își vindea acum toată marfa pentru a-și lichida afacerile și, judecând după aspectul sărăcăcios al cumpărătorilor, prețul mărfii scăzuse pe nesimțite, până la șaptezeci la sută.

Pe când o luă cam două rânduri de case spre vest – către capătul dinspre plajă al orașului, traversă strada și se întoarse cam cu trei case de-a lungul celeilalte părți a lui Ocean Avenue, către taverna „Podul Cavalerului" – lumina apusului scăzu cu repeziciune. O negură sidefie se abătea dinspre mare, și aerul însuși părea irizat, scânteind delicat; un abur fumuriu se așternuse peste toate, în afară de locurile în care lămpile de pe stradă aruncau o ploaie de lumină gălbuie, înmuiată de ceață, în vreme ce o întunecime grea se împrăștia pretutindeni.

Se zărea o singură mașină, la trei case distanță, și, pe moment, Sam era singura ființă care mergea pe stradă. Senzația izolării se conjuga cu lumina stranie a apusului, pentru a-i întregi sentimentul că vizita

un oraş fantomatic, locuit numai de morţi. Cum ceaţa care se îngroşa se întindea în sus pe deal dinspre Pacific, contribuia la iluzia că toate magazinele din jur sunt pustii, că nu oferă nici un fel de mărfuri, ci doar pânze de păianjen, tăcere şi colb.

„Eşti un nenorocit", îşi spuse în sinea lui. „O parte din tine e mult prea macabră."

Experienţa făcuse din el un pesimist. Cursul dramatic al vieţii lui îi înăbuşise până în prezent orice urmă de optimism surâzător.

Fuioare de ceaţă i se încolăciră în jurul picioarelor. La capătul îndepărtat al mării care se întuneca, soarele palid era pe jumătate descompus. Pe Sam îl trecu un fior şi intră în cârciumă să bea un pahar.

Dintre ceilalţi trei muşterii, nici unul nu era într-o stare de spirit prea vioaie. Într-unul din separeurile căptuşite cu vinilin negru din stânga, un bărbat şi o femeie între două vârste stăteau înclinaţi unul spre celălalt, vorbind cu voce joasă. Un tip cu faţa palidă stătea la bar aplecat peste restul de bere care-i mai rămăsese, ţinând paharul cu amândouă mâinile, uitându-se urât ca şi cum tocmai ar fi văzut o lighioană înotând în bere.

La înălţimea numelui pe care îl purta, „Podul Cavalerului" emana tot erzaţul unei atmosfere britanice. Diferite blazoane, fiecare copiat fără îndoială după vreo carte de referinţă, oficială, în materie de heraldică, fuseseră lucrate în lemn şi pictate de mână, iar apoi inserate pe spatele fiecărui taburet de la bar. Într-un colţişor se afla o panoplie. Pe pereţi atârnau scene de vânătoare.

Sam se strecură pe unul dintre taburete, la o distanţă nu prea mare de tipul cu o paloare neobişnuită. Barmanul se grăbi să vină spre el, aşternând un ştergar curat de bumbac peste tejgheaua de lemn de stejar imaculată şi cât se poate de lustruită.

–Da, domnule, ce să fie? Era un tip rotund, din toate punctele de vedere: un burdihan mic şi rotunjor, braţele plinuţe, acoperite de păr negru şi des, o faţă ca o lună plină, gura prea mică ca să fie în armonie cu celelalte trăsături, un nas ca de mops, care sfârşea într-un boţ, ochii suficient de rotunzi ca să ofere o permanentă expresie de surpriză.

–Aveţi Guinness? întrebă Sam.

–Ăsta e un local serios, pe onoarea mea. Dacă n-am avea Guinness... ce să spun, ne-am putea transforma într-o ceainărie.

Vocea lui era extrem de mieroasă; fiecare cuvânt pe care-l rostea suna la fel de moale și rotunjit pe cât arăta el însuși. Părea neobișnuit de grăbit să fie pe placul oricui.

–Ați dori-o rece sau doar ușor frapată? O păstrez în ambele feluri.

–Foarte puțin rece.

–Excelent!

Când se întoarse cu un Guinness și un pahar, barmanul se prezentă:

–Îmi zice Burt Peckham. Eu țin localu' ăsta.

Turnând cu atenție berea neagră, englezească, pe marginea paharului, pentru a n-o lăsa să facă multă spumă și să dea pe dinafară, Sam zise la rândul său:

–Eu sunt Sam Booker. Frumos loc, Burt.

–Mulțam'. Poate că n-ar strica să spuneți asta și altora, mai departe. Mă ostenesc să arate cum trebuie și să fie bine aprovizionat, și aveam de obicei o mulțime de lume pe-aici, dar se pare că în ultima vreme oamenii ori au intrat cu toții într-o grupare din asta de bisericoși, ori au început să bea la ei acasă. Ori una, ori alta.

–Da, dar suntem totuși la început de săptămână.

–În ultimele luni, a fost chiar pe jumătate gol pe-aici sâmbătă noaptea, ceea ce nu se întâmplă de obicei.

Fața rotundă a lui Burt Peckham se încreți ușor de grijă. În timp ce vorbea, curăța tejgheaua cu mișcări lente.

–Ce-o fi cu băieții? Mă gândesc că poate californienii ăștia sănătoși tun au tot dus-o așa până când le-a venit și lor vremea. Acum or sta cu toții acasă, și-or face gimnastică aerobică în fața televizoarelor, or mânca grâu încolțit și albuș de ou, sau ce Dumnezeu or mânca și ei, că probabil beau doar apă din sticlă, suc de fructe și lapte de pițigoi. Ascultați, două-trei înghițituri pe zi sunt binevenite pentru dumneavoastră.

Sam mai bău din Guinness, oftă de mulțumire și zise:

–Asta are exact gustul a ceea ce-ți poate face și dumitale bine.

–Chiar îmi face. Ajută la circulație. Îți menține burta în stare bună. Pastorii ar trebui să-i pomenească binefacerile în fiecare duminică, nu să predice împotriva ei. Toate lucrurile cu măsură – asta include și câteva beri pe zi.

Probabil, dându-și seama că se tot ocupa de bar, puțin cam obsesiv, agăță ștergarul într-un cui și-și încrucișă brațele peste piept.

–Și ești doar în trecere, Sam?

–Să spun drept, minţi Sam, sunt într-o călătorie mai lungă spre nordul coastei, de la Los Angeles până la Oregon, şi tot încerc în dreapta şi-n stânga, doar-doar oi găsi şi eu un locşor liniştit unde să mă retrag oarecum.

–Să ieşi la pensie? Glumeşti.

–Nu, să mă retrag pentru o vreme.

–Dar ai doar... cât, patruzeci, patruşunu?

–Patruzeci şi doi.

–Păi ce, eşti... spărgător de bănci?

–Agent de bursă. Toţi anii ăştia am făcut şi eu ceva investiţii. Acum ziceam să ies puţin din cursa de şoareci şi să continui doar să am grijă de banii pe care i-am strâns. Vreau să mă stabilesc într-un loc unde e linişte, nu poluare, nu crime. M-am săturat de Los Angeles.

–Oamenii chiar mai fac bani cu grămada? Dar n-a fost toată lumea pusă cu botul pe labe când cu talmeş-balmeşul de acum câţiva ani?

– E un joc al naibii de greu pentru tipii modeşti, dar te poţi descurca bine dacă eşti agent de bursă şi dacă nu te laşi luat pe sus de euforia generală, stârnită de o piaţă agresivă. Nimeni nu e mereu numai în câştig sau numai în pierdere, dar trebuie să-ţi dai seama exact când să începi să înoţi împotriva curentului.

–Să te retragi la patruzeci şi doi de ani, zise Peckham pe gânduri. Şi eu, când am intrat în afacerea asta cu barul, mă gândeam că abia atunci am să-mi încep viaţa. I-am spus soţiei mele: „În timpuri bune, oamenii beau ca să serbeze diverse lucruri, în timpuri rele, beau ca să uite, aşa că nu-i afacere mai bună decât o tavernă". Acum, priveşte! Arătă localul aproape gol cu un gest repezit al mâinii drepte: – Mai bine aş fi vândut prezervative într-o mănăstire.

–Mai îmi dai un Guinness? întrebă Sam.

–Eh, poate că locu' ăsta o să apuce şi vremuri mai bune.

Când Peckham se întoarse cu a doua sticlă de bere neagră, Sam spuse:

–S-ar putea ca Moonlight Cove să fie ceea ce căutam. Cred că am să mai rămân câteva zile, să-mi dau seama cum e. Îmi poţi recomanda un motel?

–Păi, numa' unu' a rămas. Ăsta nu prea a fost niciodată un oraş turistic. Am impresia că nimeni de pe-aici n-a prea vrut aşa ceva. Până în vara asta, am avut patru moteluri. Acuma, trei au ieşit din afaceri.

Nu ştiu ce să zic. Chiar aşa drăguţ cum pare, poate că burgul ăsta e pe moarte. Din câte văd, nu scade neapărat populaţia, dar... fir-ar să fie, pierdem *ceva*.

Se repezi din nou la ştergarul rezervat pentru bar şi începu să lustruiască lemnul de stejar.

–Oricum, încearcă la „Cove Lodge", pe Cypress Lane. E ultima stradă care vine perpendicular pe Ocean Avenue; se întinde de-a lungul falezei, aşa că poate or să-ţi dea o cameră cu vedere la ocean. E un loc curat şi liniştit.

5

Ajunsă la capătul holului de la parter, Chrissie Foster deschise larg uşa de la intrare. Trecu în goană prin antreul spaţios şi coborî cele câteva trepte, se împiedică, îşi recâştigă echilibrul, o luă spre dreapta şi străbătu în diagonală o porţiune de pământ, trecând pe lângă o Honda albastră, care, în mod evident, îi aparţinea lui Tucker, îndreptându-se către grajduri. Călcătura grea a pantofilor ei de tenis răsuna ca bubuitura repetată a unui tun, prin amurgul care dispărea pe nesimţite. Ar fi dorit să fi putut alerga în linişte, şi mai repede. Chiar dacă părinţii ei şi Tucker nu ajungeau în pragul uşii până când ea ar fi fost înghiţită de umbre, tot ar fi putut auzi încotro se îndreaptă.

Cea mai mare parte a cerului era de un negru stins, deşi o vâlvătaie roşiatică se întrevedea la orizont, spre vest, de parcă toată lumina acelei zile de octombrie ar fi fost fiartă într-o esenţă de un stacojiu intens, care s-ar fi depus pe fundul cazanului ceresc. Fuioare de ceaţă se furişau tiptil dinspre mare, iar Chrissie speră că se va îndesi repede, că va ajunge vârtoasă ca un pudding, pentru că avea nevoie de mai mult camuflaj.

Ajunse la primul dintre cele două grajduri lungi şi dădu în lături uşa mare. O copleşi aroma familiară şi agreabilă de paie, fân, grăunţe, miros de cai şi şei de piele.

Apăsă pe comutator, şi trei becuri cu voltaj scăzut începură să lucească, suficient ca să lumineze clădirea cât de cât, fără a-i deranja pe ocupanţii ei. Zece staule destul de încăpătoare se aflau de o parte şi de alta a culoarului de acces cu podeaua murdară, şi caii curioşi o pri-

veau pe deasupra uşilor care erau cam la jumătate din înălţimea lor. Câţiva aparţineau părinţilor lui Chrissie, dar cei mai mulţi unor oameni din Moonlight Cove şi din împrejurimi. Caii se scuturară şi fornăiră, iar unul dintre ei necheză uşor, în timp ce Chrissie trecea în fugă pe lângă ei, către ultima boxă din stânga, în care se afla o iapă sură cu numele de Godiva.

Accesul la staule era asigurat şi din afara clădirii, deşi, în sezonul acesta răcoros, uşile exterioare în stil olandez se ţineau încuiate atât sus cât şi jos, pentru a nu lăsa căldura să iasă din grajd. Godiva era o iapă blândă şi deosebit de prietenoasă cu Chrissie, dar se temea dacă se apropia cineva de ea pe întuneric; putea să se ridice în două picioare sau să lovească dacă era luată prin surprindere odată cu deschiderea uşii exterioare de la boxa ei, la acea oră. De vreme ce Chrissie nu-şi putea permite să piardă nici măcar câteva secunde ca s-o calmeze şi s-o poată apoi încăleca, trebuia să ajungă la iapă din interiorul grajdului.

Godiva era gata pregătită. Îşi scutură capul, vânturându-şi încoace şi-ncolo coama albă, deasă şi strălucitoare şi suflă pe nări în semn de întâmpinare.

Privind îndărăt către intrarea în grajd, aşteptându-se să-i zărească pe Tucker şi părinţii săi dând buzna înăuntru ca o vijelie, în orice moment, Chrissie trase în sus cârligul de la uşiţa boxei. Godiva ieşi atunci pe coridorul dintre şirurile de boxe.

–Hai, fii o lady, Godiva, o, te rog, fii bună cu mine.

Nu putea pierde timpul să pună şaua pe iapă sau să-i strecoare un căpăstru printre dinţi. Cu o mână pe crupa Godivei, o conduse prin şopronul în care se depozita hrana pentru animale şi care ocupa a patra parte din grajd, speriind un şoarece care-i tăie calea fugind spre un ungher întunecos. Deschise larg uşa, şi un aer rece pătrunse înăuntru.

Fără o scăriţă care să-i permită să-şi treacă piciorul de cealaltă parte a calului, Chrissie era prea măruntă ca să încalece pe Godiva.

În colţul dinspre magazie se afla măsuţa de lucru a unui potcovar. Cu o mână liniştind-o pe Godiva, Chrissie agăţă cu piciorul măsuţa şi o aduse până spre cal.

În spatele ei, din celălalt capăt al grajdului, Tucker strigă:

–Uite-o! La grajd! Şi alergă spre ea.

Măsuţa nu o înălţă prea mult şi n-ar fi ţinut loc de scăriţă.

Putea, de-acum, să audă pașii grei ai lui Tucker, aproape, mai aproape, dar nu-l privi.

El strigă:

–Am prins-o!

Chrissie apucă fantastica coamă albă a Godivei, se aruncă spre ea, și sus, sus, hălăbănindu-și piciorul, se atârnă cu disperare de una din părțile laterale ale iepei, trăgând-o zdravăn de coamă. Probabil că pe Godiva o durea, dar, draga de ea, răbda cu stoicism. Nici nu se ridică în două picioare și nici nu necheză de durere, ca și cum un instinct cabalin îi spunea că viața acestei fetițe depindea de calmul ei. Apoi, Chrissie se trezi pe spinarea Godivei, înclinându-se periculos, dar rămânând totuși călare, lipindu-și bine genunchii de ambele părți ale iepei, cu o mână apucând din plin coama, și-i dădu o palmă ca să pornească.

–Hai!

Tucker o ajunse din urmă chiar când rostea acest cuvânt, o apucă de un picior și-o trase de blugi. Ochii lui, adânciți în orbite, erau turbați de mânie; nările îi fremătau, iar buzele subțiri îi dezveleau dinții. Ea îi trase un picior sub bărbie, așa că trebui să-i dea drumul.

În același timp, Godiva țâșni înainte, prin ușa deschisă, în noapte.

–Are un cal! strigă Tucker. A-ncălecat un cal!

Iapa sură se năpusti direct spre pajiștea în pantă care ducea spre mare, la câteva sute de yarzi mai încolo, unde ultima lumină roșie murdară a apusului de soare lăsa urme slabe, spectrale, pe apa întunecată. Dar Chrissie nu voia să meargă spre țărm, pentru că nu știa sigur cât de puternică era mareea. În unele locuri de-a lungul coastei, plaja nu se lățea nici la reflux; dacă însă fluxul ar fi fost puternic, apa adâncă s-ar fi întâlnit cu stâncile și cu malul abrupt și înalt în anumite locuri, făcând trecerea imposibilă. Nu putea risca să apuce pe un drum închis, cu părinții și cu Tucker pe urmele ei. Chiar și fără confortul unei șei și în plin galop, Chrissie reuși să se așeze într-o poziție mai bună în lungul iepei și, de îndată ce nu mai atârnă de o parte, ca un călăreț încremenit, își îngropă amândouă mâinile în coama deasă și albă; își înfășură în jurul pumnilor acel păr aspru și încercă să-l folosească ca substitut pentru frâie. O îndemnă pe Godiva s-o ia spre stânga, departe de mare, departe și de casă, îndărăt pe lângă grajduri, către drumul – aflat cam la o jumătate de milă – care ducea spre o șosea interstatală, unde putea găsi mai repede ajutor.

În loc să se revolte de această manieră crudă de îndemnare, răbdătoarea Godiva răspunse imediat, întorcându-se spre stânga la fel de uşor de parcă ar fi avut o zăbală în gură şi ar fi simţit smucitura frâului. Tunetul potcoavelor ei trezea un ecou în afara zidurilor grajdului, în vreme ce treceau în galop pe lângă el.

–Eşti o fată pe cinste, îi strigă Chrissie iepei. Te iubesc, fetiţo!

Trecură cu bine de capătul dinspre est al grajdului, pe unde intrase prima dată să ia calul, şi-l zări pe Tucker ieşind pe uşă. Era în mod evident surprins s-o vadă apucând-o pe drumul acela, în loc s-o ia în jos spre ocean. Alergă spre ea, şi era uimitor de iute, dar nu se putea compara cu Godiva.

Ajunseră la şosea, şi Chrissie o menţinu pe Godiva pe marginea mai moale, paralelă cu asfaltul dur. Se aplecă în faţă, se lăsă pe cal cât putu de strâns, îngrozită să nu cadă cumva, şi fiecare călcătură grea a copitelor i se transmitea parcă prin oase. Cu capul întors într-o parte, îşi văzu casa, în urmă, în stânga ei, cu ferestrele luminate, dar care nu te îmbiau deloc. Nu mai era căminul ei, ci un iad între patru pereţi, aşa că luminile de la ferestre i se păreau asemeni unor faruri demonice din împărăţia lui Hades.

Deodată, zări ceva alergând dinspre peluza din faţă către şosea, înspre ea. Era ceva jos şi rapid, de dimensiunea unui om, dar alergând pe patru picioare – sau cam aşa ceva –, galopând cam la douăzeci de yarzi distanţă şi apropiindu-se. Mai văzu o altă apariţie la fel de bizară, cam de aceeaşi dimensiune cu prima, alergând în urma acesteia. Deşi ambele creaturi erau luminate din spate de ferestrele casei, Chrissie nu putu discerne mai mult decât formele lor, deşi ştia ce erau. Nu, mai corect era: ştia probabil *cine* erau, dar încă nu ştia *ce erau*, deşi le văzuse în holul de la etaj în cursul aceleiaşi dimineţi; ştia *ce fuseseră* – oameni ca şi ea – dar nu ştia *ce deveniseră* acum.

–Hai, Godiva, hai!

Chiar fără smucitura frâielor care să-i dea semnalul că era nevoie de o viteză mai mare, iapa mări pasul, ca şi cum ar fi fost într-o legătură psihică cu Chrissie.

Apoi trecură de casă, tăind în diagonală un câmp cu iarbă bogată, paralel cu şoseaua, îndreptându-se iute către drumul de ţară de la mai puţin de o jumătate de milă spre est. Iapa sprintenă îşi punea în mişcare muşchii de pe spate, şi mersul ei puternic era atât de ritmic, adormitor

și alinător, încât Chrissie foarte curând de abia dacă mai realiza periculozitatea acestei curse; păreau că abia atingeau pământul, și aproape că zburau.

Privi peste umăr, dar nu mai zări cele două personaje care goneau, deși o urmăreau, fără nici o îndoială, prin umbrele dense de-acum. Cu incandescența de un roșu murdar la orizont, slăbind repede într-un purpuriu închis, cu luminile de la case micșorându-se rapid și cu o lună în creștere începând să înfigă un punct de argint-strălucitor deasupra liniei dealurilor dinspre est, vizibilitatea scădea mereu.

Deși nu-i putea vedea pe urmăritorii în patru labe, nu întâmpina nici o dificultate în a sesiza farurile din față ale Hondei albastre a lui Tucker. În fața casei, cam la o sută și ceva de yarzi în urma ei, Tucker își întoarse mașina pe șosea și se alătură urmăririi.

Chrissie era destul de încrezătoare că Godiva putea întrece orice om sau animal – în afară de un cal mai bun –, dar știa că iapa nu se putea lua la întrecere cu o mașină. Tucker urma să le prindă în câteva secunde. Figura lui îi era clară în amintire: arcada osoasă, nasul ascuțit, parcă tăiat cu dalta, ochi adânciți în orbite ca două bucăți de marmură neagră, dură. Avea acea aură de vitalitate anormală pe care Chrissie o văzuse din când în când la părinții ei – o abundentă energie nervoasă cuplată cu o ciudată privire de fiară flămândă. Știa că ar face orice s-o oprească, că ar încerca chiar s-o dărâme pe Godiva cu Honda lui.

Desigur, nu se putea folosi de mașină ca s-o urmărească pe Godiva decât în câmp deschis. Cu părere de rău, Chrissie se ajută de genunchi și de coama înfășurată în mâna dreaptă pentru a o întoarce pe iapă de la șosea și drumul de țară, o direcție din care ar fi primit probabil mai repede ajutor. Godiva răspunse fără șovăire și se îndreptară spre pădurea care se întindea la capătul îndepărtat al pajiștii, cinci sute de yarzi spre sud.

Chrissie vedea pădurea doar ca pe o masă întunecată, țepoasă, care se profila vag pe cerul mai puțin întunecat. Detaliile terenului pe care trebuia să-l traverseze îi apărură mai mult în memorie decât în realitate. Se rugă ca vederea pe timp de noapte a calului să fie mai bună ca a ei.

–Așa, fetițo, hai, hai! strigă încurajator la iapă.

Făceau un adevărat curent prin aerul răcoros, dar oarecum static. Chrissie simțea respirația fierbinte a Godivei trecând pe lângă ea în dâre cristalizate, în vreme ce propria respirație îi ieșea în aburi din gura

deschisă. Inima i se zbătea în ritmul zgomotului sacadat al copitelor, şi simţi ca şi cum ea şi Godiva nu ar fi fost călăreţ şi cal, ci o singură fiinţă, având aceeaşi inimă, aceeaşi respiraţie şi acelaşi sânge.

Se prinse strâns de calul sur, câteodată săltând pe spatele lui gol, ajungând periculos de sus, dar ţinându-se cu putere, flexându-şi şi contractându-şi muşchii în acord cu cei ai calului. Cu fiecare fâşie de pământ parcursă, Chrissie devenea tot mai plină de speranţă că vor scăpa. Iapa avea şi „suflet", şi putere de rezistenţă. După ce traversaseră trei pătrimi din câmp, cu pădurea aproape, Chrissie hotărî să se întoarcă din nou spre est, când ajunseră la nişte copaci, nu de-a dreptul spre drumul de ţară, dar cam în direcţia aceea, şi...

Godiva căzu.

Iapa călcase pe o denivelare a terenului – un adăpost al veveriţelor, intrarea într-un culcuş de iepure, poate un şanţ natural de drenare –, se împiedicase şi îşi pierduse echilibrul. Încercă să se redreseze, nu reuşi, şi căzu, zbătându-se.

Chrissie se temu ca, în cădere, să nu fie zdrobită sau să nu-şi rupă vreun picior. Dar nu era nici o scăriţă ca să-i ţină picioarele prizoniere, nici o ieşitură a vreunei şei care să-i agaţe hainele, şi, pentru că, instinctiv, dăduse drumul coamei calului, se trezi aruncată în sus, chiar pe deasupra capului iepei, şi de-acolo în văzduh. Deşi solul era moale şi acoperit cu o pătură groasă de iarbă, contactul cu el îi scoase tot aerul din plămâni şi dinţii îi clănţăniră în gură atât de tare încât şi-ar fi muşcat limba dacă s-ar fi aflat în deschizătura lor.

Se afla la trei sute de yarzi de casă, şi în privinţa asta în siguranţă.

Godiva se ridică cea dintâi, înălţându-se cu mişcări dezordonate înainte de a se prăbuşi din nou la pământ. Cu ochii măriţi de spaimă, trecu şchiopătând de Chrissie, şontâc-şontâc, ţinând ţeapăn piciorul drept din faţă, probabil luxat; dacă ar fi fost rupt, nu s-ar mai fi ridicat.

Chrissie o chemă pe iapă, temându-se ca nu cumva s-o apuce răzna, departe de ea. Dar respiraţia nu-i mai era normală şi, din cauza gâfâielilor puternice, numele îi ieşi de pe buze într-o şoaptă: „Godiva!"

Calul continua s-o ţină spre vest, cu spatele la mare şi la grajduri.

În timp ce Chrissie se ridica în mâini şi în genunchi, îşi dădu seama că un cal şchiop nu-i mai era de nici un folos, aşa că nu mai făcu nici un efort pentru a chema iapa înapoi. Încerca să-şi recapete respiraţia şi, deşi uşor ameţită, ştia că trebuia să se îndepărteze de acolo fiindcă era

în continuare, și fără nici un dubiu, urmărită. Văzu Honda, cu farurile aprinse, parcată de-a lungul șoselei, la mai bine de trei sute de yarzi spre nord. Cu toată strălucirea roșiatică a asfințitului de la orizont, câmpia era întunecată. Nu putea stabili dacă siluetele joase, care se mișcau rapid, se aflau prin preajmă, deși bănuia că, probabil, se apropiau și că va ajunge cu siguranță în mâinile lor în câteva minute.

Se ridică în picioare, se întoarse în direcția sud, către pădure, se mai clătină zece sau cincisprezece yarzi până când picioarele își reveniră după șocul căderii, și apoi o zbughi la fugă.

6

De-a lungul anilor, Sam Booker descoperise că toată coasta californiană era marcată de hanuri fermecătoare, care puneau în valoare construcții admirabile, lemn făcut să reziste la intemperii, tavane boltite, sticlă pictată și grădini cu plante din abundență, cu alei din cărămidă. În ciuda imaginilor confortabile pe care le evoca numele său și a peisajului absolut unic din jur, „Cove Lodge" nu era una dintre bijuteriile californiene. Era numai o clădire obișnuită, cu un profil rectangular, înaltă de două etaje, cu patruzeci de încăperi, cu o cafenea la unul din capete și fără nici un bazin de înot. La ambele etaje te puteai bucura numai de automate de la care te serveai cu gheață și whisky. Emblema de deasupra biroului motelului nu era nici extravagantă și nici realizată în vreo manieră artistică, cu neon, ci era doar mică și simplă – și ieftină.

Recepționerul de serviciu din acea seară îi oferi o cameră la etajul al doilea, cu vedere la ocean, deși peisajul nu prea conta pentru Sam. Judecând după mulțimea de mașini din parcare, însă, camerele care dădeau spre mare nu erau puține la număr. Fiecare nivel al motelului avea douăzeci de camere în grupuri de câte zece, despărțite de un hol interior acoperit cu un covor sintetic de un portocaliu aprins care-ți lua ochii. Camerele dinspre est dădeau în Cypress Lane; cele dinspre vest se aflau față în față cu Pacificul. Încăperea lui era situată pe colțul nord-vestic: un pat dublu cu saltea moale și cu o învelitoare uzată, albăstrui-verzuie, cu noptiere arse de țigări, un televizor fixat pe un suport, o masă, două scaune cu spătarul drept, un birou la fel de presărat

cu urme de ţigară, un telefon, o cameră de baie şi o singură fereastră care încadra marea învăluită în noapte.

Când comis-voiajorii, descurajaţi de viaţă, fără pic de şansă şi zvârcolindu-se pe marginea ruinei economice, se sinucideau în deplasare, o făceau într-o cameră ca asta.

Îşi desfăcu cele două valize, punându-şi hainele în rafturile dulapului. Apoi se aşeză pe marginea patului şi privi fix la telefonul de pe măsuţa de noapte.

Trebuia să-l sune pe Scott, fiul lui, care se întorsese acasă în Los Angeles, dar nu putea de la acest telefon. Mai târziu, dacă poliţia locală s-ar fi interesat de el, ar fi venit la „Cove Lodge", ar fi examinat cererile lui de convorbire interurbană, ar fi investigat numerele formate şi ar fi încercat să recompună adevărata lui identitate după aceea a persoanelor cu care ar fi vorbit. Pentru a se menţine în umbră, trebuia să folosească telefonul din cameră doar pentru a-l suna pe agentul de legătură de la biroul din Los Angeles, o linie la capătul căreia i s-ar fi răspuns: „Birchfield Securities, cu ce vă pot fi de folos?". Mai mult decât atât, în cartea de telefon pentru firme şi companii, respectivul număr era înregistrat sub numele de „Birchfield", firma inexistentă la care Sam era agent de bursă; nimeni nu putea ajunge cu cercetările până la FBI. Încă nu avea nimic de raportat, aşa că nu ridică receptorul. Dacă se ducea la masă, îl putea suna pe Scott de la un telefon public.

De fapt, nu prea voia să vorbească cu puştiul. Ar fi fost doar un telefon din spirit de datorie. Lui Sam îi era groază de aşa ceva. Orice conversaţie cu băiatul lui încetase de a mai fi plăcută cu cel puţin trei ani în urmă, când Scott avea treisprezece ani, şi, la vremea aceea, deşi rămăsese fără mamă de un an, Sam se întreba dacă băiatul ar fi apucat pe căi greşite tot atât de repede dacă ar mai fi trăit Karen. Cohorta de gânduri îl duse, bineînţeles, la contemplarea propriului rol în declinul lui Scott: băiatul ar fi apucat-o pe un asemenea drum indiferent de calitatea îndrumării părinteşti pe care o primise. Era inevitabilă căderea lui, slăbiciunea din el sau din stele? Sau degradarea lui Scott fusese un rezultat direct al eşecului tatălui său de a găsi o cale pentru a-l orienta către un drum mai bun, mai luminos?

Dacă ar mai fi continuat să rumege aceste lucruri, probabil că ar fi devenit una cu Willy Loman chiar aici, în „Cove Lodge", chiar dacă el personal nu era comis-voiajor.

Bere Guinness.

Mâncare mexicană pe cinste.

Goldie Hawn.

Teama de moarte.

Ca listă de motivații necesare pentru a trăi, era al naibii de scurtă și prea patetică ca să te uiți peste ea, dar, de fapt, suficient de lungă.

După ce folosi toaleta, își spălă mâinile și fața cu apă rece. Se simțea încă obosit și deloc revigorat.

Își scoase haina de catifea reiată și-și puse o centură de piele subțire pe umăr pe care o scoase din valiză. Împachetase și un Smith & Wesson de calibrul 3,8, Chief's Special, pe care acum îl încărcă. Îl vârî în toc înainte să-și pună din nou haina. Toate hainele îi erau în așa fel croite încât să-i mascheze arma; nu făceau nici o cută, iar tocul fusese atât de departe plasat pe o parte a trupului încât pistolul nu putea fi observat prea ușor, chiar dacă stătea descheiat la haină.

Trupul și figura lui Sam erau tot atât de bine croite ca și hainele. Nici înalt, nici scund. Nu cântărea cine știe ce, clădit mai mult din oase și mușchi, puțină grăsime, și totuși fără asemenea condiție atletică încât să atragă atenția. Avea o figură oarecum obișnuită: nici urâtă, nici foarte atrăgătoare, nici prea lată, dar nici îngustă, după cum nu era marcată nici de trăsături prea ascuțite, nici prea bolovănoase, total neridată și fără cicatrici. Părul lui de culoarea nisipului, spre maroniu, era tuns moderat de lung și fără un stil aparte, neținând cont de epocă, dar care nu se făcea remarcată într-o vreme a tunsorilor-perie sau într-una cu părul până la umeri.

Din toată înfățișarea sa, doar ochii rețineau cu adevărat atenția. Erau gri-albaștri, cu striuri de un albastru mai închis. Femeile îi spuseseră adesea că avea ochii cei mai frumoși pe care îi văzuseră vreodată. Într-o vreme, îi păsase de ce spuneau femeile despre el.

Își sălta umerii, asigurându-se că tocul atârna cum trebuie.

Nu credea că va avea nevoie de armă în noaptea asta. Nu mirosise nimic în jur și nici nu atrăsese atenția asupra lui; și, de vreme ce nu atacase încă pe nimeni, nimeni nu avea de gând să-l agreseze.

Totuși, va purta de aici înainte revolverul asupra lui. Nu-l putea lăsa în camera de motel și nici nu-l putea încuia în mașina lui închiriată; dacă cineva organiza o percheziție, arma putea fi găsită, și tot camuflajul lui s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Nici un agent de bursă în floarea vârstei,

căutând o zonă de pe coastă unde să se retragă devreme, nu ar merge înarmat cu un pistol de calibrul 3,8. Era, evident, arma unui poliţist.

Vârându-şi în buzunar cheia camerei, se duse să mănânce ceva.

7

După ce se înregistră la Recepţie, Tessa Jane Lockland rămase multă vreme la fereastra mare din camera ei de la „Cove Lodge", cu lumina stinsă. Privea întinsul şi întunecatul Pacific şi plaja de unde sora ei, Janice, se presupunea că se aventurase înainte, într-o misiune funestă, dar decisă, de auto-distrugere.

Versiunea oficială era că Janice apucase spre ţărm singură, noaptea, într-o stare de acută depresie. Luase o doză masivă de Valium, dând peste cap capsulele cu câteva înghiţituri dintr-o cutie de Diet Coke. Apoi, se dezbrăcase şi înotase către îndepărtata Japonie. Pierzându-şi cunoştinţa din cauza medicamentelor, intrase curând în îmbrăţişarea rece a valurilor şi se înecase.

–Rahat! zise încet Tessa, ca şi cum ar fi vorbit cu propria-i imagine reflectată în geamul rece.

Janice Lockland Capshaw fusese o persoană plină de speranţă, căreia nu-i slăbea niciodată optimismul – o trăsătură atât de comună membrilor clanului Lockland, încât cu siguranţă că era transmisă genetic. Nici măcar o dată în viaţă nu se retrăsese Janice în vreun colţ, plângându-şi de milă; dacă ar fi încercat să facă aşa ceva, în câteva secunde ar fi început să râdă de o asemenea prostie şi s-ar fi ridicat imediat, ducându-se la un film sau la o alergare de terapie psihică. Nici când murise Richard, Janice nu îngăduise suferinţei s-o cuprindă cu totul, până la depresie, deşi îl iubise nespus de mult.

Aşa că, ce ar fi putut-o trimite într-un vârtej emoţional atât de periculos? Reflectând asupra poveştii pe care poliţia voia să i-o inoculeze, Tessa se apropia de sarcasm. Poate că Janice ieşise la un restaurant, i se servise o masă proastă şi fusese atât de zdrobită de o asemenea experienţă încât sinuciderea rămăsese singura ei replică. Mda. Sau poate că i se stricase televizorul şi ratase opera ei favorită, ceea ce o făcuse să plonjeze în cea mai ireversibilă disperare. Clar. Aceste scenarii erau

la fel de plauzibile ca şi prostiile pe care Poliţia din Moonlight Cove şi coronerul le puseseră cu ghiotura în rapoartele lor.

Sinucidere.

–Rahat! repetă Tessa.

De la fereastra camerei ei de motel putea zări numai o porţiune îngustă a plajei, acolo unde întâlnea valurile care se spărgeau molcom. Nisipul de abia apărea în lumina palidă a unei luni în creştere, o fâşie cenuşie formând o curbă spre sud-vest şi nord-vest, în jurul golfuleţului.

O năpădi dorinţa de a sta pe plaja de pe care sora ei se avântase în acel înot de la miezul nopţii către moarte, pe aceeaşi plajă pe care curenţii îi aduseseră, câteva zile mai târziu, cadavrul umflat de apă şi sfârtecat. Se întoarse de la fereastră şi aprinse lampa de pe măsuţa de noapte. Luă o haină de piele cafenie dintr-un dulap, o trase pe ea, îşi agăţă poşeta pe umăr şi părăsi camera, încuind uşa în urma ei. Era sigură, chiar dacă într-un chip iraţional, că doar mergând pe plajă şi zăbovind pe locul în care se presupunea că stătuse Janice, ar fi descoperit o cheie pentru adevărata variantă a morţii ei, dintr-o uimitoare perspectivă lăuntrică sau prin scânteierea unei intuiţii.

8

În timp ce luna care bătea în argintiu se ridica deasupra dealurilor întunecate dinspre est, Chrissie alerga de-a lungul liniei copacilor, căutând o cale de acces în pădure înainte ca urmăritorii ei atât de stranii s-o găsească. Ajunse repede la Pyramid Rock, numită astfel pentru că formaţiunea respectivă, de două ori mai înaltă decât ea, avea trei laturi care se adunau în jurul unei pietre rotunjite de vreme. Când era mai mică, îşi imaginase că fusese construită cu mii de ani în urmă de un trib de egipteni înalţi de statură, care fuseseră strămutaţi acolo. Jucându-se pe această pajişte şi în această pădure câţiva ani buni, se familiarizase la fel de bine cu terenul ca şi cu camerele din propria casă, fiind evident mai apropiată de aceste locuri decât ar fi fost părinţii ei sau Tucker, ceea ce îi dădea un avantaj net. Trecu uşor de Pyramid Rock, în întunecimea de sub copaci, luând urma îngustă a unei căprioare care o conducea spre sud.

Nu auzi pe nimeni îndărătul ei şi nici nu pierdu timpul încercând să scruteze în întuneric. Dar bănuia că, în calitate de fiinţe de pradă, părinţii ei şi Tucker vor fi urmăritori tăcuţi, trădându-se ca atare doar când aveau să sară la atac.

Zona împădurită de pe coastă era compusă mai cu seamă dintr-o mare varietate de pini, deşi pe acolo ajungeau la maturitate şi câţiva eucalipţi, frunzele lor dând o strălucire purpurie printre culorile toamnei din timpul zilei, dar acum erau la fel de întunecate ca nişte fâşii dintr-un giulgiu funerar. Chrissie păşea pe linia şerpuitoare, pe când terenul o lua la vale, dând într-un canion. În mai mult de jumătate din pădure, copacii creşteau suficient de răsfiraţi ca să îngăduie strălucirii reci a lunii în creştere să pătrundă până sub ei şi să aştearnă o crustă îngheţată de lumină şi asupra urmelor zărite de fetiţă. Ceaţa care începea să-şi facă apariţia era încă prea subţire ca să înghită strălucirea aceasta palidă, dar în alte locuri ramurile care se încrucişau în văzduh blocau orice rază de lună.

Chiar şi pe unde se zărea drumul, Chrissie nu îndrăznea să alerge, pentru că ar fi fost în mod sigur împiedicată de rădăcinile copacilor ajunse la suprafaţa solului, care se întindeau de-a lungul potecii bătătorite de căprioare. Din loc în loc, ramurile care atârnau aproape de pământ prezentau un pericol pentru cineva care ar fi alergat, dar ea totuşi continua să se grăbească.

Ca şi când ar fi citit dintr-o carte despre propriile ei aventuri, o carte din acelea pe care le îndrăgea atât de mult, se gândi: „Tânăra Chrissie avea pasul tot atât de sigur pe cât era de plină de resurse şi cu mintea rapidă, nu mult mai intimidată de întuneric decât de imaginea urmăritorilor ei monstruoşi. Ce fată pe cinste era!"

Curând, avea să ajungă la capătul pantei, de unde putea s-o ia în direcţia vest, spre mare, sau la sud, spre drumul de ţară, care făcea legătura cu canionul. Puţini oameni locuiau în zona aceea, la mai bine de două mile de periferia oraşelului Moonlight Cove, dar mai puţini încă locuiau lângă mare, de vreme ce porţiuni întregi de pe coastă erau sub protecţia legilor statului şi acolo nu se admiteau nici un fel de construcţii. Deşi avea puţine şanse să găsească vreun ajutor spre Pacific, nici concluziile ei privind partea estică nu erau mult mai bune, pentru că drumul de ţară era rareori folosit şi puţine case erau clădite de-a lungul lui; în afară de asta, Tucker putea să menţină drumul sub control

din Honda lui, aşteptându-se ca ea s-o apuce în direcţia aceea şi să încerce să oprească prima maşină pe care ar fi văzut-o trecând prin zonă.

Întrebându-se cu disperare încotro să meargă, coborî ultimele o sută de picioare ale pantei. Copacii care însoţeau urmele îngăduiau creşterea dezordonată a unor crânguri de arbuşti ţepoşi, numiţi „chaparral". Câteva ferigi imense, hrănite de umezeala ceţurilor frecvente de pe coastă, creşteau peste poteca, şi Chrissie tremura croindu-şi drum printre ele, simţindu-le ca nenumărate mâini mici ce se întindeau spre ea s-o înşface.

Un pârâiaş destul de lat, dar cu apa scăzută, îşi deschisese vad pe fundul canionului, şi se opri pe malul lui să-şi mai tragă sufletul. În acest anotimp al anului, numai câteva firişoare de apă se mişcau leneş prin mijlocul canalului săpat în piatră şi pământ, sclipind întunecat în lumina lunii.

Nu adia nici o boare de vânt prin noapte.

Nici un ecou.

Încrucişându-şi braţele peste piept până la umeri, abia acum realiză cât de frig se făcuse. În blugi şi cu un pulovăraş albastru-stins, era potrivit îmbrăcată pentru o zi răcoroasă, dar nu pentru aerul rece şi umed al unei nopţi de toamnă.

Se simţea îngheţată, fără suflu, speriată şi nesigură pe viitoarea mişcare, dar mai mult decât orice era mâniată pe ea însăşi pentru aceste slăbiciuni ale minţii şi trupului. Extraordinarele aventuri povestite de maestrul André Norton erau pline de tinere eroine neînfricate, care puteau îndura umăriri mult mai lungi, un frig mult mai aspru şi alte probe mai dure decât aceasta, întotdeauna cu mintea în alertă, capabile de a lua decizii rapide şi, de obicei, adecvate împrejurărilor.

Incitată de a se fi comparat pe sine însăşi cu unul dintre personajele lui Norton, Chrissie părăsi malul pârâiaşului. Traversă zece picioare de sol argilos, erodat de pe dealurile asupra cărora se abătuseră ploi puternice în anotimpul trecut, şi încercă să sară peste panglica de apă scăzută, dar încă susurătoare. Pe partea cealaltă, aterizâ însă puţin prea jos, udându-şi pantofii de sport. Cu toate astea, continua să meargă prin lutul care-i îngreuia tălpile. Nu se îndreptă nici spre est, nici spre vest, ci spre sud, în sus pe celălalt perete al canionului, către cel mai apropiat braţ al pădurii.

Deşi păşea acum pe un teritoriu nou pentru ea, la extremitatea părţii de pădure care fusese locul ei de joacă ani de zile, nu se temea că s-ar putea rătăci. Ştia să deosebească estul de vest cu ajutorul ceţii subţiri care începea să apară, şi datorită poziţiei lunii. Graţie acestor semne, se putea menţine constant pe direcţia sud. Îşi închipuia că, la mai puţin de o milă, avea să întâlnească câteva zeci de case şi terenurile întinse ale Microtehnologiei Noului Val, care erau amplasate între grajdurile familiei Foster şi orăşelul Moonlight Cove. Acolo va putea găsi ajutor.

Apoi, bineînţeles, vor începe *adevăratele* ei probleme. Va trebui să convingă pe cineva că părinţii ei nu mai erau deloc părinţii ei, că se schimbaseră sau că fuseseră posedaţi de un spirit sau de o... forţă. Şi că ei voiau s-o transforme şi pe ea într-una de-a lor.

„Mda", îşi zise, „aşa o şansă..."

Avea o minte scăpărătoare, tranşantă, responsabilă, dar, în acelaşi timp, rămânea un copil de unsprezece ani. Probabil că nu-i va fi prea uşor să facă pe cineva s-o creadă. Nu-şi făcea iluzii în această privinţă. Urmau s-o asculte şi să dea aprobator din cap şi să zâmbească, iar apoi urma să-i cheme părinţii, care vor aduce argumente mult mai plauzibile decât ale ei...

„Dar trebuie să încerc", îşi spuse, în timp ce începea să urce panta sudică a canionului. „Dacă nu încerc să conving pe cineva, ce altceva îmi rămâne de făcut? Să mă predau? Nici vorbă."

În spatele ei, la câteva sute de yarzi depărtare, de pe culmea peretelui canionului de pe care tocmai coborâse, cineva scoase un ţipăt. Nu era un ţipăt chiar omenesc – dar nici al vreunui animal. Prima chemare care îţi dădea fiori atrase o a doua, o a treia, şi fiecare ţipăt aparţinea în modul cel mai clar unei alte creaturi, pentru că fiecare avea un ton vădit diferit.

Chrissie se opri pe cărarea abruptă, cu o mână agăţată de trunchiul adânc despicat al unui pin, sub un umbrar de ramuri cu parfum dulce. Privi în urma ei şi ascultă, în timp ce urmăritorii începură să urle simultan, un urlet prelung care amintea de lătratul specific unei hoarde de coioţi... dar mult mai ciudat şi care inspira mai multă teamă. Sunetul era atât de rece, încât îi pătrunse prin carne şi-i ajunse ca un ac ascuţit în măduva spinării.

Lătratul prelung era probabil un semn de încredere în ei: erau siguri că o vor prinde, aşa că nu mai era deloc nevoie să mai păstreze tăcerea.

–*Ce* sunteţi? şopti ea.

Bănuia că puteau vedea la fel de bine ca pisicile în întuneric.

O puteau oare şi mirosi, cum fac câinii?

Inima începu să-i bubuie dureros în piept.

Simţindu-se vulnerabilă şi singură, întoarse spatele vânătorilor care schelălăiau şi o apucă în grabă pe cărarea care ducea spre marginea sudică a canionului.

9

La poalele lui Ocean Avenue, Tessa Lockland traversă parcarea goală şi se îndreptă spre plaja publică. Tocmai începea să adie briza dinspre Pacific, slabă, dar suficient de rece, încât se bucură că purta nişte pantaloni marinăreşti, un pulovăr de lână şi haina ei de piele.

Traversă nisipul moale, către umbrele dinspre mare, aflate dincolo de raza luminoasă a ultimului felinar de pe stradă, dincolo de un chiparos înalt care creştea pe plajă şi care era atât de vizibil modelat de vânturile oceanului încât îi aminti de o sculptură a lui Erté, toată numai linii curbe şi forme topite. Pe nisipul umed, înălţat ca o creastă la marginea apei, cu valurile spărgându-se la câţiva inci de pantofii ei, Tessa privi fix spre apus. Luna în creştere era insuficientă pentru a lumina întinderea vastă şi mişcătoare; tot ce putea zări erau doar cele trei şiruri mai apropiate ale valurilor joase, cu creasta înspumată, care înaintau spre ea din întuneric.

Încercă să şi-o închipuie pe sora ei stând pe această plajă pustie, dând pe gât treizeci-patruzeci de tablete de Valium cu Diet Coke, apoi dezbrăcându-se în pielea goală şi azvârlindu-se în marea rece. Nu. Nu Janice.

Tot mai convisă că autorităţile din Moonlight Cove erau formate din proşti, incompetenţi sau mincinoşi, Tessa păşi încet spre sud, de-a lungul liniei plajei, care făcea un cot. În lumina lăptoasă a lunii, în prima fază, studie nisipul, chiparoşii depărtaţi unul de altul, ceva mai în urmă, şi formaţiunile de stânci roase de timp. Nu căuta indicii ma-

teriale care s-o lămurească ce se întâmplase cu Janice; acestea fuseseră şterse de vânt, de flux şi de reflux în decursul ultimelor trei săptămâni. În loc de asta, spera ca peisajul în sine şi elementele nopţii – întunericul, vântul rece şi arabescul ceţii albicioase, dar care se îndesea încetul cu încetul – să o inspire în dezvoltarea unei teorii despre ce se întâmplase într-adevăr cu Janice, şi a unei perspective pe care s-o poată folosi pentru a o demonstra.

Tessa era specializată în producerea de filme, mai ales documentare. Când rămânea în cumpănă în ceea ce privea sensul şi scopul unui proiect, descoperea deseori că imersiunea într-un anumit spaţiu geografic putea inspira demersurile narative şi tematice cu care se putea realiza un film. În primele stadii ale unui nou film de călătorie, spre exemplu, petrecea adesea câteva zile la întâmplare, rătăcind fără ţintă în jurul unor oraşe ca Singapore, Hong Kong sau Rio, doar absorbind detaliile, ceea ce era mult mai eficient decât miile de ore de citit texte şi de stors creierii, deşi, fireşte, cititul şi storsul creierilor îşi aveau şi ele rostul lor.

Străbătuse deja mai mult de două sute de picioare spre sud de-a lungul plajei, când încremeni auzind un ţipăt obsedant, care-i îngheţă sângele în vine. Sunetul plutea undeva departe, înălţându-se şi coborând, apoi iarăşi înălţându-se şi coborând, apoi stingându-se.

Îngheţată mai mult de acea chemare stranie decât de aerul aspru de octombrie, se întrebă ce auzise oare. Deşi fusese în parte un scheunat, era sigură că nu aparţinea unui câine. Deşi mascat de o tânguire şi de un scâncet felin, era tot atât de sigură că nu putea fi vorba de o pisică; nici o pisică de pe lângă casa omului nu avea un asemenea volum şi, din câte ştia, nici o puma nu bântuia dealurile de pe coastă, în mod cert nu în sau lângă un oraş de dimensiunea lui Moonlight Cove.

Tocmai când se pregătea să-şi continue mersul, acelaşi ţipăt neasemănător cu nimic spintecă din nou noaptea, şi era convinsă că venea de pe culmea falezei care dădea spre plajă, mai departe, spre sud; luminile caselor aflate faţă în faţă cu marea fiind mai puţine la număr decât de-a lungul jumătăţii golfuleţului. De data asta, lătratul sfârşi pe o notă accentuată şi mai guturală, care ar fi putut fi produsă de un câine uriaş, deşi simţea în continuare că trebuia să fi venit de la o cu totul altă creatură. Cineva care locuia pe faleză probabil că ţinea un animal

exotic într-o cușcă: un lup, poate, sau vreo pisică uriașă de la munte, necunoscută pe coasta de nord.

Nici explicația aceasta nu o satisfăcu, pentru că exista o calitate familiară aparte în acest țipăt pe care nu-l putea localiza, o calitate care nu avea nimic de-a face nici cu un lup și nici cu o pisică sălbatică. Așteptă încă un țipăt, dar acesta nu se produse.

În jurul ei, întunericul se adâncise. Ceața se aduna compactă, și jumătate din luna cu două coarne intră într-un nor gros.

Se hotărî să asimileze detaliile acestei scene dimineața, așa că se întoarse în direcția lămpilor învăluite în ceață de la capătul lui Ocean Avenue. Nu realizase că mergea atât de repede – că alerga aproape – până când părăsi țărmul, traversă parcarea care ținea de plajă și urcă pe lângă primele corpuri de case de pe Ocean Avenue, când, în sfârșit, deveni conștientă de pasul ei numai pentru că își auzi dintr-odată gâfâiala.

10

Thomas Shaddack rătăcea într-o întunecime absolută, nici caldă, nici rece, în care părea despovărat de orice greutate corporală; încetase să mai simtă vreo senzație epidermică, părea lipsit de mădulare, de musculatură și de oase. Un loc în care părea să nu mai conțină nici urmă de substanță fizică.

Un fir subțire de gândire îl ținea legat de sinele său corporal și, în cele mai întunecate unghere ale minții, continua să fie conștient de faptul că e încă om – un bărbat înalt, nu prea voinic, subțire și osos, cu o față prea îngustă, cu o frunte înaltă și ochi căprui, atât de deschiși încât păreau aproape galbeni.

Era, de asemenea, vag conștient că era gol și că plutea într-o încăpere de deprivare senzorială, care aducea oarecum cu un plămân artificial pentru bolnavii aflați în comă, dar de patru ori mai mare decât unul obișnuit. Singurul bec cu voltaj mic nu fusese aprins, și nici o lumină nu pătrundea în intimitatea acestui rezervor. Bazinul în care plutea Shaddack era adânc doar de câteva picioare, iar în apa lui fusese inclusă și o soluție de sulfat de magneziu în proporție de zece la sută,

pentru realizarea unei stări de plutire optime. Supravegheată de un computer – ca oricare element din acel mediu –, apa varia între 93°F, temperatura la care un corp plutitor era cel mai puţin afectat de legea gravitaţiei, şi 98°F, când diferenţa de căldură dintre temperatura corpului uman şi fluidul care-l adăpostea era la limită.

Nu suferea deloc de claustrofobie. La două-trei minute după ce pătrunsese în rezervor şi trăsese capacul după el, senzaţia de a fi prizonierul unui spaţiu închis, limitat, dispăruse cu desăvârşire.

Deposedat de orice facultate senzorială – fără văz, auz, gust sau miros, fără simţ tactil sau greutate, fără sentimentul timpului sau spaţiului –, Shaddack îşi lăsă mintea să hoinărească în voie, eliberată de cumplitele restricţii ale cărnii, înălţându-se către culmi neatinse înainte în ce privea perspectiva interioară şi explorând idei de o complexitate care în alte condiţii era intangibilă.

Chiar şi fără beneficiul deprivării senzoriale, era un geniu. Aşa afirmase revista „Time", deci trebuia să fie adevărat. Înălţase Microtehnologia Noului Val dintr-o firmă care se lupta cu un capital iniţial de douăzeci de mii de dolari, ca apoi să ajungă la operaţiuni anuale de trei sute de milioane de dolari, care permiteau opera de creaţie, cercetare şi dezvoltare a microtehnologiei de vârf.

Pe moment, oricum, Shaddack nu făcea nici un efort pentru a se concentra asupra problemelor curente de cercetare. Întrebuinţa acest rezervor în scopuri strict recreative, pentru a-şi induce o viziune anume care nu încetase nici o clipă să-l îmbete şi să-l excite.

Viziunea lui:

Cu excepţia acelui foarte subţire fir de gândire care-l ancora în realitate, se închipuia pe sine în interiorul unei maşinării mari, în funcţiune, atât de uriaşă încât dimensiunile ei nu puteau fi precizate mai uşor decât cele ale Universului însuşi. Era peisajul unui vis, dar infinit mai bine închegat şi mai intens decât într-un vis.

Ca un grăunte de pulbere purtat de un curent de aer în interiorul măruntaielor nepământesc luminate ale acelui colosal mecanism imaginar, el rătăcea dincolo de ziduri masive şi de colonade care făceau parte dintr-un ansamblu de vectori energetici în mişcare.

Pentru Shaddack, cel mai incitant detaliu în legătură cu acest tărâm al viziunii sale era felul în care axul de oţel şi pistoanele din aliaj şi garniturile de etanşare din cauciuc tare se îmbinau cu părţile organice,

pentru a forma o entitate cu totul nouă care să îmmănuncheze două tipuri de viață: funcționarea mecanică eficientă și pulsarea țesutului organic. În chip de pompe, proiectantul folosise inimi umane strălucitoare, ce pulsau fără contenire în acel ritm străvechi, legate prin artere groase de o rețea de tuburi de cauciuc, care dispăreau ca niște șerpi în ziduri; unele dintre ele pompau sânge către acele părți ale sistemului care aveau nevoie de o lubrefiere organică, pe când altele pompau ulei vâscos. Zeci de mii de saci pulmonari, funcționând ca niște foale și filtre, erau încorporați în alte secțiuni ale mașinăriei infinite; tendoane și excrescențe de carne ca niște tumori legau împreună prelungiri de țevi și conducte cu o mai mare flexibilitate și siguranță decât ale celor care ar fi putut fi realizate prin cuplări anorganice obișnuite.

Aceasta era cea mai reușită fuziune între sistemul organic și cel al mașinii, îngemănate într-o singură structură perfectă. Pe măsură ce Thomas Shaddack se închipuia pe sine însuși rătăcind pe bulevardele fără sfârșit ale acelui tărâm de vis, era cu totul subjugat, deși nu înțelegea – și nici nu-i păsa – care urma să fie funcția lor ultimă, ce produs ar fi realizat sau ce serviciu ar fi adus lumii. Se simțea excitat de acea entitate pentru că era, evident, eficientă, pentru că părțile sale, atât cele organice cât și cele anorganice, se integrau într-un mod strălucit.

Întreaga lui viață, pe tot parcursul celor patruzeci și unu de ani, cât își putea aminti, Shaddack luptase împotriva neputinței condiției umane, străduindu-se din răsputeri să se înalțe, cu toată voința de care era în stare și cu toată energia sufletească, deasupra destinului speciei sale. Voia să fie ceva mai mult decât un simplu om. Voia să dețină puterea unui zeu și să treacă la modelarea nu numai a propriului viitor, ci și al întregii omeniri. În încăperea lui de deprivare senzorială, transportat de acea viziune a unui organism cibernetic, era mai aproape de metamorfoza mult dorită decât putea fi în lumea reală, și toate acestea îl învigorau.

Pentru el, viziunea nu era doar stimulatoare intelectual și emoțional, ci și foarte puternic erotică. Pe când plutea prin acea mașină semiorganică imaginară, urmărind-o cum zvâcnește și pulsează, cedă unui orgasm pe care-l simți nu numai genital, ci în fiecare fibră a ființei lui; nu era conștient de erecția teribilă pe care o avusese, după cum nu era conștient nici de ejaculările puternice prin care tot corpul i se contracta spasmodic, pentru că el percepea mai degrabă plăcerea ce-l străbătea

peste tot, decât pe cea localizată strict în penis. Filamente lăptoase de sperma se împrăştiară prin bazinul întunecat, plin cu soluţie de sulfat de magneziu.

Câteva minute mai târziu, ceasul automat al încăperii de deprivare senzorială activă lumina dinăuntru şi dădu drumul unei alarme uşoare. Shaddack era rechemat din visul său, înapoi în lumea reală din Moonlight Cove.

11

Ochii lui Chrissie Foster se obişnuiră cu întunericul, aşa încât începu să-şi croiască repede drum chiar printr-un teritoriu care nu-i era familiar.

Când ajunse pe culmea canionului, trecu printre doi chiparoşi de Monterey şi găsi o altă urmă lăsată de căprioare sau de măgari, care ducea spre sud, prin pădure. Protejaţi de vânt datorită copacilor din jur, aceşti chiparoşi enormi erau robuşti şi plini, nici foarte răsuciţi şi nici cu ramuri ca nişte coarne de cerb, ca aceia bătuţi de vânt de pe ţărm. O clipă, se gândi să se urce într-unul din aceste adăposturi de frunziş, cu speranţa că urmăritorii ei vor trece pe dedesubt, nedescoperind-o. Dar nu îndrăzni să rişte aşa ceva; dacă ar fi mirosit-o sau i-ar fi ghicit prezenţa pe alte căi, ar fi urcat după ea, şi nu ar mai fi avut unde să se retragă.

Se grăbi tot înainte şi ajunse curând la un mic luminiş. Dincolo de copaci, se afla o pajişte care se întindea în pantă de la est spre vest, urmând aceleaşi curburi de relief specifice terenului de prin partea locului. Briza se făcu simţită şi era destul de puternică ca să-i unduiască încontinuu părul blond. Ceaţa nu mai era la fel de subţire ca atunci când plecase de la grajdurile lor pe spinarea iepei, dar lumina lunii era încă suficient de bună ca să expună privirilor iarba uscată, până la genunchi, care foşnea când bătea vântul.

În vreme ce străbătea câmpul, alergând către următorul pâlc de copaci, văzu un trunchi imens, încărcat de lumini şi luminiţe, de parcă era un pom de Crăciun, arătând spre sud, la graniţa celor două state, cam la o milă est de ea, de-a lungul coamelor unui al doilea lanţ de

dealuri de pe coastă. Se văzu pe sine căutând ajutor la oricine ar fi trecut pe șoseaua care pentru ea însemna tărâmul libertății, pentru că erau cu toții străini de partea locului, îndreptându-se către zone îndepărtate, ca atare, mai dispuși s-o creadă decât localnicii. Pe de altă parte, obișnuia să citească ziarele și să se uite la televizor, așa că aflase totul despre ucigașii care bântuiau pe lângă granițele statelor, și nu-i veni greu să-și imagineze titlurile care realizau un sumar al destinului ei: „Tânără fată ucisă și mâncată de canibali rătăcitori; oasele folosite la supă".

Drumul de țară se întindea la jumătate de milă mai aproape, în paralel cu vârful primelor dealuri, dar nici o mașină nu circula pe acolo. Oricum, deja renunțase la ideea de a căuta ajutor în acea direcție, de teamă să nu-l întâlnească pe Tucker cu Honda lui.

Credea că aude trei voci distincte printre scâncetele ca de pe alt tărâm ale celor care o urmăreau, ceea ce trebuia să însemne că Tucker își abandonase mașina și-i însoțea acum pe părinții ei. Poate că, la urma urmelor, s-ar putea îndrepta în siguranță spre drumul de țară.

Se gândi la asta în timp ce alerga pe pajiște. Dar înainte de a se decide dacă să-și schimbe sau nu traseul, acele strigăte îngrozitoare izbucniră din nou în urma ei, deși mai ciudate și mai sălbatice decât ale câinilor obișnuiți.

Pe neașteptate, Chrissie păși în gol și se trezi căzând în ceva ce, pe moment, părea un înspăimântător abis. Dar era doar un canal de drenare larg de opt picioare, adânc de șase, care se rupea brusc de pajiște, și se rostogoli nevătămată până pe fundul lui.

Urletele mânioase ale urmăritorilor ei se amplificară, se apropiară, iar acum vocile lor deveniseră mai frenetice... aveau o notă de dorință, de foame.

Se ridică, agitându-se, în picioare și începu să urce peretele înalt de șase picioare al canalului, când observă că la stânga ei, la suprafața pantei, șanțul se termina cu un val masiv de pământ, care se adâncea în sol, mai departe. Rămase nemișcată la jumătatea ascensiunii și cântări această nouă posibilitate.

Conducta de beton cenușie oferea luminii lunii suficientă suprafață de reflectare ca să fie vizibilă; când o zări, știu imediat că era principala linie conductoare care transporta apa de ploaie în afara granițelor statului ei, cu mult deasupra și la est de ea. Judecând după urletele sălbatice ale urmăritorilor, erau din ce în ce mai aproape. Îi era din ce în ce mai

teamă că nu va apuca să ajungă la copacii de la capătul îndepărtat al pajiştii înainte de a fi doborâtă. Poate că grămada de pământ era un drum închis şi i-ar furniza un adăpost nu cu mult mai sigur decât chiparosul în care intenţionase să se urce, totuşi se hotărî să rişte.

Se lăsă să alunece pe peretele şanţului şi se îndreptă către conductă. Ţeava avea un diametru de patru picioare. Chiar poticnindu-se uşor, era capabilă să meargă prin ea. Făcu însă doar câţiva paşi când o opri o duhoare atât de puternică încât se scutură toată.

În pasajul în care nu pătrundea nici o lumină se afla ceva mort şi în putrefacţie. Dar poate că era mai bine că nu vedea nimic; învelişul era, poate, mai groaznic decât mirosul. Un animal sălbatic, bolnav şi pe moarte, se va fi târât spre conductă, pentru adăpost, unde şi murise.

Se retrase repede din canal, trăgând adânc în piept prospeţimea aerului nopţii.

Dinspre nord veneau, amestecându-se, urlete şi schelălăieli care pur şi simplu îi ridicară părul de pe ceafă.

Se apropiau repede, gata s-o ajungă.

Nu avea altă soluţie decât să se ascundă adânc sub grămada de pământ şi să spere că nu-i vor dibui urma după miros. Realiză instantaneu că existenţa animalului în putrefacţie putea să fie spre binele ei, pentru că, dacă cei care o urmăreau erau capabili s-o amuşine ca nişte câini de vânătoare, atunci duhoarea descompunerii putea să-i camufleze propriul miros.

Intrând încă o dată în galeria de desecare care se profila întunecoasă, urmă podeaua convexă, care se înclina uşor până sub pajişte. La mai puţin de zece yarzi, piciorul îi intră în ceva moale şi lunecos. Oribilul miros de descompunere o năpădi cu şi mai mare forţă, şi se convinse că tocmai călcase pe mortăciune.

–Pfui!!!

Îşi puse mâna căluş şi simţi cum stomacul i se revolta, dar strânse din dinţi şi refuză să vomite. Când trecu de masa clisoasă, se opri să-şi frece pantofii de conducta de beton.

Apoi se precipită de-a lungul canalului. Înaintând cu genunchii îndoiţi, cu spatele încovoiat şi cu bărbia înfiptă în piept, îşi imagină că arăta ca o cârtiţă care-şi croieşte drum în vizuina ei secretă.

La cincizeci sau şaizeci de picioare de obiectul putred neidentificat, Chrissie se opri, se aşeză în patru labe şi privi peste umăr către

gura conductei. Prin deschiderea circulară putea zări şanţul în lumina lunii şi putea a vedea mai mult decât se aştepta, pentru că, în contrast cu întunericul din canal, noaptea părea mai strălucitoare decât atunci când ea însăşi se aflase afară.

Totul era scufundat în tăcere.

O briză uşoară învălui conducta dinspre grilele de drenaj de la şoseaua aflată deasupra şi spre est, purtând departe de ea duhoarea animalului descompus, încât nu mai simţea nimic din ce simţise înainte. Aerul era încărcat numai de un întuneric blând, de o adiere de rouă.

Tăcerea puse stăpânire pe noapte.

Îşi ţinu respiraţia câteva clipe şi ascultă, ciulindu-şi urechile.

Nimic.

Tăcere.

Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să pătrundă mai adânc în galeria de desecare. Apoi se întrebă dacă nu cumva foiau şerpi pe-acolo. Nu era acesta tocmai locul ideal pentru ca şerpii să se cuibărească când aerul rece al nopţii îi mâna în adăpost?

Tăcere.

Unde erau părinţii ei? Dar Tucker? Cu numai un minut în urmă, fuseseră foarte aproape de ea, înfricoşător de aproape.

Tăcere.

Şerpii cu clopoţei erau un lucru obişnuit pe dealurile de pe coastă, deşi nu prea activi în acest anotimp al anului. Dacă cumva un cuib al acestor şerpi...

Era atât de iritată de liniştea nefirească, încât simţea nevoia să ţipe, chiar şi numai ca să rupă vraja asta stranie.

Un urlet care te îngheţa sparse tăcerea de afară. Ecoul lui ajunse până în tunelul din beton, dincolo de Chrissie, şi se izbi din perete în perete, de-a lungul pasajului dindărătul ei, ca şi cum vânătorii s-ar fi apropiat de ea nu numai din afară, dar şi din adâncurile pământului.

Siluete fantomatice lipăiră în izvoraşul de dincolo de tunel.

12

Sam găsi un restaurant mexican pe Serra Street, cam la două case distanţă de motelul lui. Doar simţind mirosul dinăuntrul localului, era de ajuns ca să se asigure că mâncarea avea să fie gustoasă. Acest melanj părea echivalentul olfactiv al unui album de José Feliciano: praf de chili, chorizo fierbinte, aroma dulce de la tortilla făcută cu masa harina, ardei iuţi, mirosul astringent de la jalapeño cnil^s, ceapă...

Restaurantul familiei Perez era la fel de nepretenţios după cum îl arăta şi numele; format dintr-o singură încăpere rectangulară, cu separeuri din vinilin albastru de-a lungul pereţilor laterali, cu mesele în mijloc, cu bucătăria la unul din capete. Spre deosebire de Burt Peckham de la taverna „Podul Cavalerului", cei din familia Perez aveau de lucru până peste cap. În afara unei mese cu două scaune, mai retrasă, la care Sam fusese condus de către un tânăr, gazdă şi el, restaurantul se umplu se până la refuz.

Chelnerii şi chelneriţele erau îmbrăcaţi obişnuit, în blugi şi pulovere, singurele rapeluri pentru o uniformă fiind şorţuleţele albe legate în jurul taliei. Sam nu mai ceru bere Guinness, pe care, de altfel, nici nu ar fi găsit-o într-un restaurant mexican; dar aveau în schimb Corona, care mergea perfect, dacă şi mâncarea era bine preparată.

Mâncarea era foarte bună. E adevărat, nu chiar senzaţională, dar mai bine gătită decât se aştepta pentru un oraş de pe coastă cu doar trei mii de locuitori. Salsa era groasă şi zdravănă, supa de albondigas consistentă şi suficient de pipărată ca să-l facă să transpire uşor. Când i se aduse ceea ce comandase, adică raci în sos tomat, era deja pe jumătate încredinţat că trebuia să se mute în Moonlight Cove cât mai curând posibil, chiar dacă asta însemna să spargă o bancă, ca să-şi finanţeze retragerea timpurie.

Când depăşi deja surpriza privind calitatea mâncării, începu să acorde aceeaşi atenţie tovarăşilor de masă, ca şi conţinutului farfuriei lui. Treptat, observă la ei câteva lucruri ciudate.

În încăpere era neobişnuit de multă linişte, deşi era ocupată de optzeci sau nouăzeci de comeseni. Restaurantele mexicane de bună ca-

litate – cu mâncare gustoasă, bere de calitate şi margaritas tari – erau locuri festive. Oricum, la Perez, clienţii vorbeau animat doar la un sfert din numărul total al meselor. Ceilalţi consumatori mâncau în tăcere.

După ce îşi înclină paharul şi-şi turnă din sticla de Corona proaspătă, care tocmai îi fusese adusă, Sam îi studie pe câţiva dintre ei. Trei bărbaţi de vârstă mijlocie stăteau într-un separeu, pe partea dreaptă a încăperii, tăind în bucăţi acele tacos, enchiladas şi chimichangas, stăruind cu privirea asupra mâncării sau uitându-se fix înaintea lor, privindu-se din când în când, dar fără să schimbe nici un cuvânt.

De cealaltă parte a încăperii, într-un alt separeu, două perechi de adolescenţi se aruncaseră asupra unui platou cu diverse aperitive, dar fără să se audă nici discuţiile zgomotoase şi nici râsetele care ar fi fost de aşteptat din partea unor tineri de vârsta lor. Concentrarea le era atât de intensă încât, cu cât Sam îi privea mai mult, cu atât păreau mai ciudaţi.

De jur-împrejurul localului, oameni de toate vârstele, în grupuri de toate felurile, se concentrau asupra mâncării. Se hrăneau zdravăn cu aperitive, supă, salate şi tot soiul de gustări între felurile principale, apoi deserturi; terminând, alţii cereau „încă nişte tacos" sau „încă un burrito", înainte de a mai cere îngheţată sau prăjitură umplută cu brânză, fructe sau cremă. Muşchii fălcilor le ieşeau în evidenţă în timp ce mestecau şi, de îndată ce înghiţeau, îşi vârau rapid în gură şi mai mult. Câţiva mâncau chiar cu gurile deschise. Alţii înghiţeau cu atâta putere încât Sam chiar îi auzea. Erau roşii la faţă şi transpirau de la sosurile de jalapeño pipărate, dar nimănui nu-i scăpa nici o exclamaţie de felul: „Mamă, e iute!" sau „E a-ntâia!", sau chiar frazele cele mai elementare adresate unor comeseni.

Pentru acei clienţi care mai trăncăneau printre îmbucături şi-şi consumau felurile de mâncare într-un ritm obişnuit, înfulecatul sălbatic trecea neobservat. Proastele maniere nu erau o raritate, desigur; cel puţin un sfert dintre clienţii unui local din oricare oraş i-ar fi dat unei domnişoare manierate un şoc dacă ar fi îndrăznit să stea cu ei la masă. Cu toate acestea, lăcomia în exces a multora dintre consumatori i se păru uimitoare lui Sam. Presupuse că o parte dintre cei civilizaţi erau deja imuni la comportamentul celorlalţi pentru că asistaseră la aşa ceva de prea multe ori ca să mai fie afectaţi.

Se putea ca aerul rece al mării de pe coasta de nord să producă o creştere a poftei de mâncare? Exista vreun anume fundal etnic sau vreo fracţiune social-istorică în Moonlight Cove care să boicoteze dezvoltarea universală a manierelor de comun acord acceptate în Vest?

Ceea ce vedea el în restaurantul familiei Perez părea să fie o enigmă în privinţa căreia orice sociolog, căutând disperat un subiect pentru o teză de doctorat, s-ar fi dovedit mai mult decât nerăbdător să găsească o soluţie. După o vreme, însă, Sam trebui să-şi întoarcă privirea de la hămesiţii clienţi permanenţi, întrucât îngurgitarea lor îi tăia orice apetit.

Ceva mai târziu, când se gândea cam ce bacşiş să lase şi punea banii pe masă, acoperindu-şi nota de plată, trecu încă o dată cu privirea pe deasupra mulţimii şi observă că nici unul dintre cei care înfulecau vârtos nu bea bere, margaritas sau orice altă băutură alcoolică. Luaseră în schimb apă cu cuburi de gheaţă sau Coca Cola, iar alţii beau lapte, pahar după pahar, dar toţi aceşti gurmanzi, fie ei bărbaţi sau femei, păreau abstinenţi. Poate că nu le-ar fi observat moderaţia dacă nu ar fi fost poliţist – şi încă unul bun – antrenat nu doar să observe, ci să şi rumege ceea ce înregistra.

Îşi aminti de clienţii atât de puţin numeroşi de la taverna „Podul Cavalerului".

Ce cultură locală sau ce grupare religioasă inculcau dispreţul pentru alcool, în timp ce încurajau, pe de altă parte, lipsa de maniere şi lăcomia animalică?

Nu-i trecu nici una prin minte.

Pe când îşi termina berea şi se ridica să plece, îşi spunea că exagerase cu reacţiile în faţa unor oameni mai primitivi, că această ciudată fixaţie pe mâncare era limitată numai la o mână de clienţi mai vechi şi nu chiar atât de răspândită pe cât părea. La urma urmelor, de la masa lui retrasă, nu putuse vedea întreaga sală şi nici toţi clienţii până la ultimul. Dar, în timp ce se îndrepta spre ieşire, trecu pe lângă o masă la care trei tinere femei, atractive şi bine îmbrăcate, mâncau cu lăcomie. Nici una nu vorbea, iar ochii le luceau straniu. Două dintre ele aveau urme de mâncare pe bărbie, de care nu păreau conştiente, iar a treia avea atât de multe fărâmituri împrăştiate pe pulovărul de culoare albastru-regal, pe piept şi pe burtă, încât părea că se hrăneşte cu pâine, cu intenţia de a merge în bucătărie, de a se urca într-un cuptor, şi de *a deveni* mâncare.

Se bucură când ieşi în aerul curat al nopţii.

Transpirând de la mâncărurile cu chili, pipărate, dar şi de la căldura din restaurant, ar fi vrut să-şi scoată haina, dar nu putea din cauza armei pe care o ţinea ascunsă dedesubt. Acum se bucură de ceaţa rece mânată spre est de o briză uşoară, dar constantă.

13

Chrissie îi văzu intrând în canalul de drenare, şi, o clipă, îi trecu prin minte că aveau de gând să ia cu asalt partea lui îndepărtată, iar apoi s-o apuce peste pajişte în direcţia în care ea însăşi se îndreptase. Apoi, unul dintre ei se întoarse către gura tubului. Silueta se apropie de conductă în patru labe, cu câţiva paşi mari, furişaţi şi sinuoşi. Deşi Chrissie nu putea zări mai mult decât o formă neclară, îi venea greu să creadă că era ori unul dintre părinţi, ori omul numit Tucker. Dar cine altcineva putea fi?

Intrând în tunelul de beton, animalul de pradă privi drept în faţa lui, în beznă. Ochii îi străluceau uşor, verde-chihlimbariu, nu la fel de strălucitori ca în lumina lunii, mai estompat în întuneric, dar totuşi cu vagi iradieri.

Chrissie se întrebă cât de bine putea vedea în întunericul absolut. Sigur că nu putea străbate cu privirea optzeci sau o sută de picioare de conductă neluminată până la locul în care se ghemuise ea. O asemenea capacitate de vedere ar fi fost supranaturală.

Privea însă fix în direcţia ei.

Apoi, cine îi putea garanta că fiinţele cu care avea de a face nu erau supranaturale? Poate că părinţii ei deveniseră... pricolici.

Era udă de transpiraţie, o transpiraţie acră. Spera ca duhoarea animalului mort să acopere mirosul trupului ei.

Trecând de pe patru picioare într-o poziţie ghemuită, blocând cea mai mare parte a luminii argintii a lunii de la intrarea în canal, urmăritorul înaintă uşor.

Respiraţia lui grea era amplificată de zidurile curbe din beton. Chrissie respira încetişor prin gura deschisă ca să nu-şi trădeze cumva prezenţa.

Pe neaşteptate, intrată în tunel doar zece picioare, creatura care o urmărea vorbi cu o voce aspră, şoptită şi cu o asemenea grabă interioară, încât cuvintele păreau să urmeze rapid unele după altele, într-un singur şir lung de silabe:

–...chrissie, tu acolo, tu, tu?... vino, chrissie, vino la mine, vino, te vreau, vreau, vreau, nevoie, chrissie a mea, chrissie a mea....

Acea voce bizară şi fanatică născu în mintea lui Chrissie imaginea teribilă a unei creaturi care era în parte şopârlă, în parte lup, fiinţă omenească şi totodată ceva neidentificabil. Avu bănuiala că această apariţie era mult mai rea decât orice şi-ar putea imagina.

–...te ajut, vreau să te ajut, să ajut, acum, hai la mine, vino, vino... tu acolo, acolo, tu acolo?

Lucrul cel mai neplăcut în privinţa vocii era că, în ciuda notei aspre şi reci şi a tonului şoptit, în ciuda stranietăţii totale, îi era familiară. Chrissie o recunoscu ca fiind a mamei sale.

Stomacul lui Chrissie se strânse de frică, dar mai avea o suferinţă în plus, pe care, deocamdată, nu o putea preciza. Apoi, îşi dădu seama că suferea de pe urma unei pierderi; îi era dor de mama ei, o voia înapoi pe *adevărata* ei mamă. Dacă ar fi avut unul din acele crucifixuri împodobite cu argint, care erau de regulă folosite în filmele de groază, probabil că s-ar fi arătat, ar fi avansat către această creatură odioasă şi i-ar fi cerut să n-o mai posede pe mămica ei. Dar un crucifix poate că nu i-ar fi fost de folos, pentru că nimic din viaţa reală nu era chiar atât de simplu ca în filme; în afară de asta, ceea ce se întâmplase cu părinţii ei era mult mai ciudat decât vampirii şi vârcolacii şi demonii care sar din iad. Dar dacă ar fi avut un crucifix, oricum ar fi încercat o exorcizare.

–...moarte, moarte, miroase moarte, urât, moarte...

Creatura-mamă avansă cu paşi repezi prin tunel până când ajunse la locul în care Chrissie călcase într-o masă lunecoasă, în putrezire. Scânteierea ochilor ei era în directă legătură cu prezenţa luminii lunii, pentru că acum ochii îi erau stinşi. Apoi, creatura îşi plecă capul spre animalul mort de pe fundul tunelului.

De dincolo de gura canalului veni sunetul a ceva care cobora în şanţ. Zgomot de paşi şi căderea unor pietricele fură urmate de o altă voce, la fel de înspăimântătoare ca a urmăritorului aplecat acum asupra animalului putrezit.

Această a doua voce întrebă:

–...ea acolo, acolo, ea?... ce găsit, ce, ce?

–... raton...

–...ce, ce e, ce?

–...raton putrezit, viermi, viermi...

Pe Chrissie o înnebunea teama macabră că lăsase o urmă de pantof de sport pe suprafaţa în putrezire, dar moale, a ratonului mort.

–...chrissie? întrebă şi a doua creatură care se aventurase în galerie.

Vocea lui Tucker. Era clar că tatăl ei o căuta de-a lungul pajiştii sau în cealaltă parte a pădurii.

Amândoi se agitau necontenit pe loc. Chrissie îi auzea scurmând – cu gheare? – pe suprafaţa de beton a tunelului. Şi amândoi păreau cuprinşi de panică. Nu, poate că nu chiar panică, fiindcă în vocile lor nu se putea descifra nici urmă de frică. Frenezie. Erau cuprinşi de frenezie. Era de parcă în fiecare din ei funcţiona un motor pe o turaţie mai rapidă, mai rapidă, aproape în afara oricărui control.

–...chrissie acolo, ea acolo, ea? întrebă Tucker.

Creatura-mamă îşi ridică ochii de la ratonul mort şi privi în faţa ei, drept spre Chrissie, prin tunelul neluminat.

„Nu mă poţi vedea," se rugă Chrissie în gând. „Sunt invizibilă."

Strălucirea din ochii lor se estompase în două pete de argint stins.

Chrissie îşi ţinu respiraţia.

Tucker zise:

–...trebuie să mănânc, mănânc, vreau mănânc.

Creatura care fusese mama ei spuse:

–...găseşte fata, fata, găseşte-o pe ea întâi, apoi mănâncă, apoi....

Cuvintele lor sunau de parcă ar fi fost animale sălbatice înzestrate, ca prin magie, cu darul unei vorbiri stângace.

–...acum, acum, arzând, mănânc acum, acum, arzând, zise Tucker cu un impuls nestăvilit, insistent.

Chrissie tremura atât de tare încât îi era pe jumătate teamă să nu-i audă frisoanele care o zgâlţâiau.

Tucker zise:

–...arzând, animale mici pe pajişte, auzi-le, miroase-le, urmăreşte, mănâncă, mănâncă, acum.

Amândoi se retraseră apoi din galerie şi dispărură.

Abia atunci Chrissie îndrăzni să respire.

După ce aşteptă un minut să fie sigură că plecaseră, se întoarse şi se adânci şi mai mult în galerie, pipăind orbeşte pereţii. Înaintă bâjbâind probabil vreo două sute de yarzi înainte să găsească ce voia: un canal lateral, pe jumătatea mărimii liniei principale. Se lăsă să alunece înăuntru, mai întâi cu picioarele şi pe spate, apoi se lăsă pe burtă, cu faţa spre tunelul mai mare. Acolo urma să-şi petreacă noaptea. Dacă se întorceau în tunel să vadă cum i-ar putea depista urma după miros în aerul mai curat de dincolo de ratonul în putrefacţie, ea se afla acum în afara circulaţiei aerului din canalul principal, şi exista posibilitatea ca ei să n-o identifice.

Prinsese deja curaj, pentru că eşecul lor de a detecta ceva mai în adâncimea galeriei era dovada că nu posedau puteri supranaturale care să fie atotvăzătoare şi atotştiutoare. Erau anormal de puternici şi rapizi, ciudaţi şi terifianţi, dar puteau face şi greşeli. Începuse să creadă că, atunci când se va lumina de ziuă, avea o şansă de cincizeci la sută să iasă din pădure şi să găsească ajutor înainte de-a fi prinsă.

14

La luminile din afara Restaurantului familiei Perez, Sam Booker îşi privi ceasul. Doar şapte şi zece.

O luă la pas de-a lungul lui Ocean Avenue, adunându-şi curaj ca să-l sune pe Scott în Los Angeles. Perspectiva unei conversaţii cu fiul lui îi puse curând stăpânire pe gânduri şi-i scoase din minte imaginea mesenilor lipsiţi total de un elementar bun simţ şi cuprinşi de o lăcomie exacerbată.

La şapte şi jumătate, se opri la o cabină telefonică, lângă o staţie de service Shell, la colţul lui Juniper Lane cu Ocean Avenue. Îşi folosi cartea de credit pentru o convorbire interurbană cu locuinţa lui din Sherman Oaks.

La cei şaisprezece ani ai săi, Scott pretindea că era suficient de matur ca să rămână singur acasă când tatăl lui pleca în câte o misiune. Sam nu-şi dăduse total acordul şi preferase ca băiatul să stea cu mătuşa Edna. Dar Scott învinsese, făcându-i Ednei viaţa un iad – aşa că Sam nu voia deloc s-o mai supună la aceleaşi cazne.

Deseori îşi instruise băiatul cum să se comporte în caz de pericol: să ţină toate uşile şi ferestrele încuiate; să ştie unde se află extinctoarele pentru stingerea incendiului; să ştie cum să iasă din casă în cazul unui cutremur sau al oricărei alte stări de urgenţă – şi-l învăţase cum să folosească o armă. După părerea lui Sam, Scott era încă prea imatur ca să rămână acasă singur zile de-a rândul; dar, cel puţin, băiatul fusese bine pregătit pentru orice întâmplare neprevăzută.

Telefonul sună de nouă ori. Sam era gata să închidă, uşurat, deşi cu un sentiment de vinovăţie că nu reuşise să vorbească, când, în sfârşit, Scott răspunse:

–Da?

–Eu sunt, Scott. Tata.

–Nu, zău?

Prin telefon se auzea în fundal un rock heavy-metal, la maximum de volum. Era, desigur, în camera lui şi aparatul urla atât de puternic încât ferestrele probabil că zornăiau.

Sam îl rugă:

–Vrei să dai mai încet?

–Da' te aud, mormăi Scott.

–Poate că tu da, dar eu te aud greu.

– Oricum n-am nimic de discutat.

–Te rog, fă-l mai încet, insistă Sam, accentuând pe „te rog".

Scott puse receptorul deoparte, şi acesta zdrăngăni pe măsuţa lui de noapte. Sunetul îl zgârie la ureche pe Sam. Băiatul micşoră volumul aparatului, dar foarte puţin. Ridică apoi receptorul şi zise:

–Da?

–Ce mai faci?

–Okay.

–Totul e-n regulă acolo?

–De ce n-ar fi?

–Am întrebat numai.

Şi, sec:

–Dacă ai sunat să te convingi că dau o petrecere, nu te teme. Nu dau nici una.

Sam numără până la trei, cât să-şi poată controla vocea. Ceaţa care se îndesea trecea în fuioare pe lângă peretele de sticlă al cabinei telefonice.

–Cum a fost azi la şcoală?

–Crezi că nu m-am dus?

–Ba ştiu că te-ai dus.

–N-ai încredere în mine.

–Ba am, minţi Sam.

–Crezi că nu m-am dus.

–Şi te-ai dus?

–Da.

–Deci, cum a fost?

–Ridicol. Acelaşi rahat ca de obicei.

–Scott, ştii că te-am rugat să nu mai foloseşti limbajul ăsta când vorbeşti cu mine, zise Sam, dându-şi seama că era împins într-o confruntare, în ciuda voinţei lui.

–Îmi pare rău. Aceeaşi neghiobie, zise Scott de aşa manieră încât se putea referi la ziua petrecută la şcoală, dar tot atât de bine şi la Sam.

–E o regiune frumoasă pe-aici, spuse Sam.

Băiatul nu răspunse.

–Dealuri acoperite cu păduri care dau direct spre ocean.

–Şi ce-i cu asta?

Urmând sfatul medicului familiei, pe care el şi Scott îl consultaseră atât împreună cât şi separat, Sam strânse din dinţi, numără din nou până la trei şi încercă o nouă abordare.

–Ai mâncat deja?

–Da.

–Lecţiile ţi le-ai făcut?

–N-am nici una.

Sam ezită, apoi hotărî să nu intervină – terapeutul, doctorul Adamski, ar fi fost mândru de o asemenea toleranţă şi autocontrol la rece.

În spatele cabinei telefonice, luminile de la staţia de benzină Shell căpătară nenumărate halouri, iar oraşul se estompă în ceaţa care prindea consistenţă pe nesimţite.

În cele din urmă, Sam zise:

–Ce faci în seara asta?

–Ascultam nişte muzică.

Câteodată, lui Sam i se părea că muzica îl acrise pe băiat. Acel rock heavy-metal, tunător, frenetic, nemelodios, era o colecţie de acorduri monotone şi de rifuri de chitară atone, fără vibraţie, care întunecau

mintea, de parcă ar fi fost o muzică produsă de o civilizaţie de maşini inteligente, mult după ce omul va fi dispărut de pe faţa pământului.

La un moment dat, Scott îşi pierduse interesul pentru cele mai multe formaţii de heavy-metal, şi păru să se întoarcă spre U2, dar mesajul simplist al acestei formaţii nu era o partidă destul de tare pentru nihilismul lui. Curând, deveni din nou interesat de heavy-metal, dar acum, a doua oară, se concentră pe black-metal, pe acele formaţii care pactizau cu satanismul sau care foloseau tot felul de efecte-capcană; se implică din ce în ce mai mult, devenind antisocial şi sumbru. Nu o dată, Sam se gândise să confişte colecţia de discuri a puştiului, s-o facă bucăţi şi s-o arunce la gunoi, dar asta ar fi fost un exces de zel absurd. La urma urmelor, Sam însuşi avusese şaisprezece ani când Beatleşii şi Rolling Stones apăruseră pe scenă, iar părinţii lui se raliaseră împotriva acelei muzici şi preziseseră că-l va duce la pierzanie pe Sam şi întreaga lui generaţie. Totuşi, ieşise un tip reuşit, în ciuda lui John, Paul, George, Ringo şi a celor de la Stones. Era produsul unei inegalabile epoci a toleranţei, şi nu voia să-şi astupe mintea aşa cum se întâmplase cu părinţii lui.

–Cred că e timpul s-o şterg, zise Sam.

Băiatul tăcu.

–Dacă apar probleme, sun-o pe mătuşa Edna.

–Nu poate face ea pentru mine ceea ce nu pot face eu însumi.

–Dar te iubeşte, Scott.

–Da, sigur.

–E sora mamei tale. Ar vrea să te îngrijească ca pe băiatul ei. Totul e să-i dai o şansă. După o lungă tăcere, Sam trase aer adânc în piept şi spuse:

–Şi eu te iubesc, Scott.

–Da? Şi asta la ce-mi foloseşte? Crezi că o să mă facă praf?

–Nu.

–... pentru că nu mă face.

–Nu încercam decât să-ţi comunic o realitate.

Ca şi cum ar fi citat dintr-unul din cântecele lui favorite, băiatul zise:

–Nimic nu durează veşnic; chiar iubirea e o minciună, un instrument de manipulare; nu există nici un Dumnezeu dincolo de cer.

Clic!

Sam rămase în suspensie o clipă, ascultând tonul care venise.

–Perfect.

Puse apoi receptorul în furcă.

Numai furia mai trecea peste frustrarea pe care o simţea. Voia să facă ceva, orice, şi-i venea să-l strângă de gât pe acel cineva sau acel ceva care-i înstrăinase băiatul.

Mai avea şi un sentiment de gol dureros în stomac, pentru că îl iubea cu adevărat pe Scott. Îndepărtarea băiatului de el i se părea sfâşietoare.

Ştia că încă nu se putea întoarce la motel. Nu era pregătit pentru somn, şi ideea de a petrece câteva ore în faţa idiotului de televizor, uitându-se la comedii siropoase şi drame cretine, i se părea insuportabilă.

Când deschise uşa de la cabina telefonică, fuioare de ceaţă se strecurară înăuntru şi părură să-l tragă afară, în noapte. Vreme de un ceas, merse pe străzile din Moonlight Cove, până prin zonele periferice, unde nu erau lămpi pe stradă, iar copacii şi casele parcă pluteau prin ceaţă, ca şi cum nu ar fi avut rădăcini în pământ, ci ar fi fost vag implantaţi şi riscau să se rupă de sol.

Cam la patru case nord de Ocean Avenue, pe Iceberry Way, pe când Sam mergea precipitat, făcând ca mişcarea muşchilor şi aerul rece al nopţii să-i alunge mânia, auzi paşi grăbiţi. Cineva alerga. Trei oameni, poate chiar patru. Era un sunet inconfundabil, ciudat de furişat, nu obişnuitul şleap-şleap al apropierii celor care practică joggingul.

Se întoarse şi privi îndărăt de-a lungul străzii învăluite în întuneric.

Paşii se opriră.

Întrucât luna în creştere fusese acoperită de nori, scena era luminată mai ales de lumina voalată de la ferestrele în stil bavarez, Monterey, englezesc şi spaniol, ale caselor cuibărite printre pinii şi tufele de pe ambele laturi ale străzii. Erau case solid construite şi de efect, dar lipsa unor ferestre mari accentua întunecimea şi aspectul de mohoreală. Două clădiri din acel corp de case erau aproape camuflate, şi câteva lampioane străjuiau faţadele lor, dar ceaţa tăinuia aceste surse de lumină. Pe cât putea Sam să-şi dea seama, era singur pe Iceberry Way.

Îşi reluă mersul, dar nu depăşi bine o casă când auzi paşi grăbiţi. Se întoarse pe călcâie, dar, ca şi înainte, nu zări pe nimeni.

De data asta, sunetul se stinse, de parcă cei care alergau ar fi trecut de pe o suprafață asfaltată pe pământ moale, apoi pe terenul dintre două case.

Poate că erau pe altă stradă. Aerul rece și ceața puteau să joace feste în privința sunetelor.

Oricum, era precaut și intrigat, și păși încetișor de pe trotuarul crăpat, cu denivelări de la rădăcinile copacilor, pe fâșia de pământ din fața casei cuiva, în întunericul moale de sub un chiparos imens. Studie împrejurimile și, în mai puțin de jumătate de minut, văzu o mișcare furișată pe partea vestică a străzii. Patru umbre apărură la colțul unei case, alergând încet, ghemuindu-se. Când traversară porțiunea de pământ slab luminată de două lămpi pe suporturi de fier, umbrele lor distorsionate, de hoțomani, săriră sălbatic peste gărdulețul viu din fața unei case albe de stuc. Se lăsară din nou la pământ într-un tufiș des, înainte de a le stabili dimensiunea sau orice altceva în legătură cu ei.

„Copii," se gândi Sam –, „și nu prea sunt puși pe fapte bune."

Nu știa de ce avea certitudinea că erau copii, poate pentru că nici repeziciunea lor și nici comportamentul nu aparțineau unor adulți. Ori se porniseră să facă vreo glumă proastă vreunui vecin nesuferit, ori îl urmăreau pe Sam. Instinctul îi spuse că el era, de fapt, cel vizat.

Delincvența juvenilă reprezenta oare o problemă într-o comunitate atât de mică și de strâns țesută ca Moonlight Cove?

În fiecare oraș existau câțiva puști răi. Dar în atmosfera semirurală a unui loc ca acesta, crima juvenilă includea rareori activități de grup, ca actele de violență, furtul armat, jaful sau omuciderea. În provincie, puștii dădeau de belea cu mașini furate, băutură, fete și furturi oarecum nesofisticate, dar nu străbăteau străzile în hoarde, cum făceau cei din orașele mari.

Cu toate astea, Sam nu privea cu ochi buni grupul celor patru care se ghemuiseră la pământ, invizibili, printre ferigi și azalee învăluite în întuneric, de-a latul străzii și la trei case spre vest de el. La urma urmelor, ceva era în neregulă în Moonlight Cove și, din câte se părea, problema era legată de delincvența juvenilă. Poliția ascundea adevărul în privința câtorva morți din ultimele luni și poate că proteja pe cineva, oricât de neverosimil părea; poate că acoperea niște puști din familii de vază, tineri care duseseră privilegiile de castă socială prea departe și ajunseseră dincolo de un comportament permis și civilizat.

Sam nu se temea de ei. Ştia cum să se descurce şi, în plus, purta un pistol. De fapt, i-ar fi plăcut să le dea nenorociţilor o lecţie, dar o confruntare cu un grup de adolescenţi mascaţi ar fi implicat şi o confruntare ulterioară cu poliţia din localitate şi prefera să nu atragă asupra lui atenţia autorităţilor, de teamă să nu-şi pericliteze investigaţiile.

I se păru ciudat că se gândeau să-l atace într-o asemenea zonă. Un singur strigăt de alarmă ieşit de pe buzele lui ar fi adus oamenii în faţa caselor, să vadă ce se întâmplă. Desigur, pentru că nu voia să atragă atenţia fie şi în acest fel, nu ar fi scos nici un sunet.

Vechea zicală despre discreţie se aplica cel mai bine în cazul lui. Se deplasă de sub chiparosul unde se retrăsese, departe de stradă şi către casa neluminată din spatele lui. Încredinţat fiind că acei copii nu ştiau exact încotro o luase, îşi propuse să dispară din zonă şi să se piardă de ei.

Ajunse lângă casă şi intră într-o curticică în care se desena nedesluşit ceva mişcător, atât de distorsionat de umbre şi ceaţă încât părea un păianjen uriaş îndreptându-se spre el din întuneric. La capătul curţii, sări un gard de nuiele, dincolo de care se afla o alee îngustă ce ducea la garajele depărtate de case. Intenţiona să meargă spre sud, înapoi spre Ocean Avenue şi centrul oraşului, dar fiorul unei presimţiri îl îndrumă pe altă rută. Călcând de-a dreptul pe stradela îngustă dindărăt, trecând de o grămadă de cutii de metal aruncate, sări un alt gărduleţ jos, aterizând pe pajiştea din spatele altei case care dădea spre strada paralelă cu Iceberry Way.

Nu părăsise de mult timp aleea când auzi paşi uşori, în alergare, pe acea suprafaţă tare. Tinerii – dacă asta erau – păreau la fel de iuţi, dar nu la fel de furişaţi ca înainte.

Veneau în direcţia lui Sam de la capătul şirului de case. Avu straniul sentiment că, datorită unui al şaselea simţ, erau capabili să stabilească în ce curte nimerise şi-l puteau găsi înainte ca el să ajungă pe următoarea stradă. Instinctul îi spuse să se oprească din alergat şi să se culce la pământ. Era în condiţie bună, da, dar avea patruzeci şi doi de ani, iar ei aveau cam şaptesprezece sau mai puţini, şi orice bărbat de vârstă mijlocie care credea că se putea lua la întrecere cu tinerii era nebun.

În loc s-o tulească prin noua curte, se uită repede la uşa laterală a unui garaj închis, sperând să fie descuiată. Chiar era. Păşi în bezna deplină şi trase de uşă, închizând-o, tocmai pe când auzea că patru

urmăritori se opreau pe alee în faţa uşii mari de la celălalt capăt al clădirii. Se opriseră acolo nu pentru că ştiau unde era el, ci probabil pentru că încercau să stabilească încotro o putuse apuca.

Pe un întuneric de cavou, Sam dibui după o încuietoare sau un lanţ care să menţină închisă uşa pe care intrase. Nu găsi nimic.

Îi auzi pe cei patru puşti murmurând între ei, dar nu putu pricepe ce-şi spuneau. Vocile lor sunau ciudat: şoptite şi insistente.

Sam rămase în spatele uşii. Apucă clanţa de formă sferică cu amândouă mâinile, pentru a nu permite să fie învârtită în cazul în care copiii ar fi căutat în jurul garajului şi ar fi încercat-o.

Amuţiseră.

Ascultă cu multă atenţie.

Nimic.

Aerul rece mirosea a ceva unsuros şi a praf. Nu putea vedea nimic, dar presupuse că în acel loc se afla o maşină sau chiar două.

Deşi nu se temea, începu să se simtă incomod. Cum intrase el în asemenea încurcătură? Era om în toată firea, agent FBI, antrenat în tot felul de tehnici de autoapărare, purtând un pistol la care se pricepea destul de bine, şi totuşi se ascundea de nişte puşti într-un garaj. Ajunsese acolo fiindcă acţionase instinctiv şi, de obicei, se baza pe instinct, dar asta era...

Auzi o mişcare furişată de-a lungul peretelui exterior al garajului. Se încordă tot. Paşi. Se apropiau de uşa după care stătea el. Din câte pricepea, Sam îl auzea doar pe unul dintre puşti.

Lăsându-se pe spate, ţinând mânerul cu ambele mâini, Sam trase cu putere uşa, ţinând-o fixată în canatul ei.

Paşii se opriră în faţa lui.

Îşi ţinu respiraţia.

Trecură o secundă, două, trei.

„Încearcă odată uşa şi cară-te", gândi Sam, iritat.

Se simţea tot mai stupid pe măsură ce trecea timpul şi era gata să înfrunte puştiul. Putea să-şi ţească capul din garaj, ca şi cum ar fi fost o jucărie care te surprindea apărând brusc dintr-o cutie, speriindu-l de moarte pe mucos şi trimiţându-l de acolo, ţipând prin noapte.

Apoi, auzi o altă voce, de cealaltă parte a uşii, la câţiva paşi de el, şi, deşi nu ştia ce Dumnezeu auzea, înţelese brusc că fusese înţelept când ascultase de instinct, înţelept că se lăsase la pământ şi că se as-

cunsese. Vocea era subţire, aspră, te îngheţa total, şi cadenţele grăbite ale vorbirii erau cele ale unui psihotic frenetic sau ale unui maimuţoi care sărise de pe fix:

–...*să ard, nevoie, am nevoie*...

Părea să vorbească cu el însuşi, şi probabil că nu era conştient de ceea ce spunea, aşa cum un om cu febră mare ar bolborosi în delir.

Un obiect dur scrijeli în jos pe suprafaţa uşii de lemn. Sam încercă să-şi închipuie cam ce putea fi.

–...*pune pe foc, foc, hrăneşte-l, hrăneşte*, zicea puştiul, cu o voce subţire, frenetică, în parte şoaptă, în parte scâncet şi mârâit ameninţător. Nu prea semăna cu vocea nici unui adolescent pe care-l auzise Sam vreodată sau a vreunui adult.

Cu tot aerul rece, fruntea îi era acoperită de transpiraţie.

Obiectul necunoscut râcâi din nou pe uşă.

Era oare înarmat băiatul? Oare era patul unei puşti cu care scrijelea pe lemnul uşii? Lama unui cuţit? Un băţ doar?

–... *arde, arde*...

O gheară?

Asta era chiar o idee nebunească. Şi totuşi nu o putea îndepărta. În mintea lui se configura imaginea clară a unei gheare ascuţite, ca un corn – o gheară – scrijelind pe uşă în timp ce încrusta o adevărată linie în lemnul acesteia.

Sam ţinu cu putere de mâner. Sudoarea i se scurgea pe tâmple. În cele din urmă, puştiul încercă uşa. Cu toată strânsoarea lui Sam, mânerul se învârti, dar nu-l lăsă să se mişte prea mult.

–... *oh, doamne, arde, doare, oh, doamne*...

Lui Sam i se făcu, în sfârşit, frică. Vocea puştiului suna al naibii de straniu. Ca o navetă zburând undeva, dincolo de orbita lui Marte, numai că mult mai rău, mult mai ciudat şi mai periculos decât orice înger de praf stelar. Sam era înspăimântat pentru că nu ştia cu ce se confrunta.

Băiatul încercă să deschidă uşa.

Sam o ţinu zdravăn.

Cuvinte rapide, frenetice:

–... *hrăneşte focul, hrăneşte focul*...

Mă întreb dacă mă poate mirosi aici? se gândi Sam, și, în asemenea împrejurări, această idee bizară nu părea mai demență decât imaginea unui copil cu gheare.

Inima lui Sam bătea nebunește. O transpirație cleioasă i se strecura în colțul ochilor. Mușchii de la gât, umeri și brațe îl dureau cumplit; se chinuia mai mult decât era necesar să mențină ușa închisă.

După un răgaz, poate convins că, de fapt, persoana căutată nu se afla în garaj, puștiul renunță. Alergă înapoi pe alee. În timp ce se grăbea, scotea un sunet slab, ca un sunet de durere, de dorință... și de excitare animalică. Se lupta să țină în frâu acel țipăt, dar oricum se trăda.

Sam auzi pași moi ca de pisică apropiindu-se din mai multe direcții. Ceilalți trei presupuși golani se alăturaseră puștiului pe alee, și vocile lor șoptite erau încărcate de aceeași frenezie pe care o mai sesizase, deși acum erau prea departe de Sam ca să audă ce spuneau. Dintr-odată, făcură liniște și, o clipă mai târziu, ca o haită de lupi care răspundea instinctiv la mirosul vânatului sau la pericol, fugiră toți ca unul înspre nord, pe alee. Curând, pașii lor ușori se stinseră, și din nou noaptea rămase tăcută ca un mormânt.

La câteva minute după ce haita plecase, Sam era încă în garajul întunecat, ținând strâns de mânerul sferic al ușii.

15

Băiețelul mort zăcea într-un șanț de drenare, de-a lungul drumului de țară, pe partea sudică a orășelului Moonlight Cove. Fața lui albă, înghețată, era plină de sânge. Sub lumina celor două lămpi înălțate de polițiști pe niște suporturi, flancând șanțul, ochii lui larg deschiși priveau fix, fără să clipească, spre un țărm mult mai îndepărtat decât învecinatul Pacific.

Stând lângă una dintre lămpi, Loman Watkins privi în jos către cadavru, forțându-se să accepte moartea lui Eddie Valdoski, pentru că Eddie, de numai opt ani, era nepotul lui. Loman făcuse liceul cu George, tatăl lui Eddie și, într-un sens strict platonic, fusese îndrăgostit de Nella, mama lui Eddie, timp de aproape douăzeci de ani. Eddie fusese un copil nemaipomenit, scânteietor, cu o curiozitate vie și bine crescut. Fusese.

Dar acum... strivit în chip hidos, muşcat sălbatic, zgâriat şi sfâşiat, cu gâtul rupt, băieţelul era numai ceva mai mult decât o masă de carne deja descompusă, cu atât de promiţătorul lui potenţial distrus, cu flacăra înăbuşită, lipsit de viaţă – şi viaţa lipsită de el.

Dintre nenumăratele şi teribilele lucruri cu care Loman se confruntase în douăzeci şi unu de ani de muncă în cadrul Poliţiei, acesta era poate cel mai îngrozitor. Şi din cauza relaţiei lui personale cu victima, ar fi trebuit să fie profund cutremurat, dacă nu devastat chiar. Şi, totuşi, de-abia dacă era uşor afectat la vederea trupului mărunt şi zdrobit. Tristeţe, regret, mânie şi un întreg val de alte emoţii îl atinseseră, dar numai uşor şi scurt, în felul în care un peşte nevăzut se poate freca o clipă de un înotător într-o mare întunecată. În ce privea suferinţa, care ar fi trebuit să-l sfâşie ca nişte unghii ascuţite, nu simţea nimic.

Barry Sholnick, unul dintre noii ofiţeri ai recent extinsei forţe poliţieneşti din Moonlight Cove, cu câte un picior de o parte şi de alta a şanţului, făcu o fotografie cu Eddie Valdoski. O clipă, ochii încremeniţi ai băiatului deveniră argintii în lumina flashului.

Incapacitatea progresivă a lui Loman de *a simţi* era, ciudat, singurul lucru care evoca sentimente puternice: îl speria de moarte. În ultima vreme, era tot mai îngrijorat de detaşarea lui emoţională, o încremenire a sufletului nedorită, dar, după cât se părea, ireversibilă, care urma să-l lase cu auricule de marmură şi ventricule din piatra cea mai banală.

Acum era unul dintre Oamenii Noi, în multe privinţe diferit de ceea ce fusese altădată. Încă arăta la fel – potrivit de înalt, cu o constituţie robustă, cu o faţă lată şi remarcabil de inocentă pentru un bărbat cu meseria lui, atâta doar că el nu era numai ce părea a fi. Poate că un mai mare control al emoţiilor, o perspectivă asupra lucrurilor mai stabilă şi analitică reprezentau un beneficiu neanticipat al Schimbării. Dar era oare chiar benefic? Să nu simţi? Să nu suferi?

Cu toată noaptea rece, o sudoare cu iz acru îi apăru pe faţă, pe ceafă şi sub braţ.

Doctorul Ian Fitzgerald avea treabă în altă parte, dar Victor Callan, proprietarul Casei Funerare „Callan", şi asistentul procurorului îl ajutau pe un alt ofiţer, Jules Timmerman, să cerceteze terenul cuprins între şanţ şi pădurea învecinată. Căutau orice indicii pe care ucigaşul le-ar fi lăsat în urma sa.

De fapt, tocmai improvizau un spectacol pentru mulţimea de locuitori din zonă, care se adunase pe marginea drumului. Chiar dacă erau găsite probe, nimeni nu urma să fie arestat pentru crimă. Nici o judecată nu avea să aibă loc. Dacă l-ar fi găsit pe ucigaşul lui Eddie, ar fi făcut să-i dispară urma şi ar fi tratat cu el în felul lor propriu, pentru a ascunde existenţa Oamenilor Noi de cei care nu suferiseră încă Schimbarea. Deoarece, fără îndoială, ucigaşul era ceea ce Thomas Shaddack numea un „regresiv", unul dintre Oamenii Noi care o apucase pe o pantă nefastă.

Loman părăsi trupul lipsit de viaţă. Merse pe drumul de ţară, spre casa familiei Valdoski, care se afla la câteva sute de yarzi spre nord, învăluită în ceaţă.

Nu acordă nici o atenţie privitorilor, cu toate că unul dintre ei îi strigă:

–Hei, şefu'! Ce dracu' se-ntâmplă, şefu'?

Aceasta era o zonă semirurală, ţinând încă de oraş. Cele câteva case răsfirate şi luminile lor împrăştiate nu prea reuşeau să ţină piept nopţii. Înainte de a fi ajuns pe la jumătatea drumului spre proprietatea familiei Valdoski, deşi se afla la o distanţă nu prea mare de oamenii de la locul crimei, se simţi dintr-odată parcă singur pe lume. Copacii, nenumăraţi ani torturaţi de vântul mării în nopţi mult mai puţin calme decât asta, se înclinau spre drumul cu două benzi, cu ramurile lor noduroase atârnând pe deasupra aleii cu prundiş pe care înainta. Îşi tot imagina că vedea mişcare în crengile negre de deasupra capului şi în întunecimea şi ceaţa dintre trunchiurile răsucite ale copacilor.

Apucă patul pistolului care-i atârna pe şold.

Loman Watkins fusese şeful Poliţiei din Moonlight Cove vreme de nouă ani, şi în ultima lună se vărsase mai mult sânge decât în toţi cei opt ani şi unsprezece luni dinainte. Era convins că va urma ceva şi mai rău. Avea o bănuială că regresivii erau mai numeroşi şi constituiau o problemă mai mare decât realiza Shaddack – sau decât voia să recunoască.

Se temea de regresivi aproape la fel de mult cum se temea de noua lui viziune asupra lumii, rece, fără sentimente.

Cu totul altceva decât fericirea şi suferinţa, decât bucuria şi tristeţea, frica brutală era un mecanism de supravieţuire; poate că nu avea s-o piardă pe drum aşa cum se întâmplase cu celelalte forme ale

emoţiei. Acest gând, ca şi mişcarea unduită a copacilor, îl făcu să se simtă nelalocul lui.

„E frica – se întrebă el – singura emoţie care ne va spune ceva în această bravă lume nouă pe care o ridicăm acum?"

16

După un cheesburger gras, cartofi prăjiţi cam sleiţi şi o sticlă de Dos Equis de la gheaţă, în cafeneaua pustie de la „Cove Lodge", Tessa Lockland se întoarse în camera ei, se sprijini bine în pat pe nişte perne şi o sună pe mama sa, în San Diego. Marion răspunse la telefon imediat după primul ţârâit, şi Tessa o salută:

–Bună, mamă.

–Unde eşti, Teejay?

Când era mică, Tessa nu putuse niciodată să se decidă dacă voia să fie strigată cu primul ei nume sau cu al doilea, care era Jane, aşa că mama ei o chemase totdeauna prin iniţiale, ca şi cum ele ar fi putut constitui un nume în sine.

–La „Cove Lodge", zise Tessa.

–E bine pe-acolo?

–E cel mai bine din ce am putut găsi. Ăsta nu e genul de oraş care să-şi facă probleme din lipsa unor facilităţi pentru turişti. Dacă n-ar avea aşa o perspectivă fantastică, „Cove Lodge" ar fi unul din locurile care n-ar putea supravieţui decât difuzând filme porno cu circuit închis la TV sau închiriind camere cu ora.

–E curat măcar?

–Rezonabil.

–Dacă nu e curat, insist să te muţi de-acolo chiar acum.

–Mamă, când mă duc undeva să fac un nou film, nu am întotdeauna condiţiile cele mai luxoase, să ştii. Când am făcut documentarul ăla despre indienii Miskito din America Centrală, m-am dus la vânătoare cu ei şi am dormit în noroi.

–Dragă Teejay, să nu le spui oamenilor niciodată că ai dormit în noroi. Porcii dorm în noroi. Trebuie să spui că ai plecat sau că ai avut tabăra undeva, în altă zonă, dar niciodată că ai dormit în noroi. Chiar

experienţele neplăcute pot fi bune la ceva dacă-ţi păstrezi simţul demnităţii şi stilul.

–Da, mamă, ştiu. Am vrut să spun că motelul ăsta nu e grozav, dar e mai bine decât să dormi în noroi.

–Sau să-ţi muţi tabăra.

–Mai bine decât să-ţi muţi tabăra, încuviinţă Tessa.

Amândouă tăcură o clipă. Apoi Marion zise:

–Fir-ar să fie, ar trebui să fiu acolo cu tine.

–Mamă, ai un picior rupt.

–Ar fi trebuit să mă duc la Moonlight Cove imediat ce am auzit că au găsit-o pe biata Janice. Dacă aş fi fost acolo, n-ar fi incinerat-o, pe Dumnezeul meu! Ar fi trebuit să împiedic aşa ceva, şi să cer o altă autopsie, făcută de autorităţi *de încredere*. N-ar mai fi fost acum nevoie să te amesteci în toată chestia asta. Mi-e aşa de ciudă pe mine.

Tessa se săltă puţin pe perne şi oftă.

–Mamă, nu-ţi mai face sânge rău. Ţi-ai rupt piciorul cu trei zile înainte de a i se găsi corpul lui Janice. Acum nu poţi călători aşa uşor şi nici atunci nu puteai călători prea uşor. Nu e vina ta.

–Era o vreme când un picior rupt nu m-ar fi oprit în loc.

–Nu mai ai douăzeci de ani, mamă.

–Da, ştiu, sunt bătrână, zise Marion cu tristeţe. Câteodată mă gândesc cât de bătrână sunt şi e înfricoşător.

–Ai numai şaizeci şi patru de ani, nu pari cu nici o zi peste cincizeci, şi ţi-ai rupt piciorul pe când făceai schi nautic, pentru numele lui Dumnezeu, aşa că n-ai să auzi nici un cuvânt de milă de la mine.

–Un părinte în vârstă aşteaptă mângâiere şi milă de la o fiică adevărată.

–Dacă m-ai prinde că te-aş face bătrână sau dacă te-aş trata cu milă, mi-ai trage un şut în fund până la jumătatea distanţei spre China.

–Şansa de a-i trage un picior fetei din când în când este una dintre plăcerile vieţii de mai târziu a unei mame, Teejay. Fir-ar să fie, de unde a apărut copacul ăla? Schiez pe apă de treizeci de ani şi n-am mai eşuat niciodată într-un copac, şi jur că nici nu era acolo când m-am uitat în jos aproape de finiş.

Deşi mult din optimismul de nezdruncinat şi din atitudinea plină de bună-dispoziţie ale familiei Lockland veneau de la tatăl Tessei, Ber-

nard, o bună parte venea şi din genele lui Marion, o dată cu o mare doză de dârzenie.

Tessa zise:

–Astă-seară, chiar după ce am ajuns aici, m-am dus pe plaja unde au găsit-o.

–Probabil că a fost cumplit pentru tine, Teejay.

–Mă descurc eu.

Pe când Janice murea, Tessa călătorea în regiunile rurale ale Afganistanului, studiind efectele războiului-genocid asupra poporului şi culturii afgane, intenţionând să realizeze un documentar cu acest subiect. Mama ei nu reuşise să-i comunice Tessei moartea lui Janice decât la două săptămâni după ce trupul ei ajunsese pe plaja de la Moonlight Cove. Cu cinci zile în urmă, pe 8 octombrie, zbura din Afganistan cu sentimentul că îşi pierduse sora din propria ei neatenţie, cumva. Vina care o apăsa era cel puţin la fel de grea ca a mamei sale, dar ceea ce spunea era adevărat: *se descurca* ea.

–Ai avut dreptate, mamă. Versiunea oficială nu-mi miroase deloc bine.

–Ce-ai aflat?

–Încă nimic. Dar am stat chiar acolo pe nisip, unde s-a presupus că ar fi luat Valium, de unde a pornit pentru ultima baie, unde au găsit-o două zile mai târziu, şi am ştiut că toată povestea lor e o porcărie. Simt asta în mine, mamă. Şi, pe o cale sau alta, am de gând să aflu ce se întâmplă cu adevărat.

–Trebuie să fii atentă, dragă.

–Am să fiu.

–Dacă Janice a fost... ucisă...

–Fii fără grijă.

–Şi dacă, aşa cum bănuim, nu poţi avea încredere în poliţia de acolo...

–Mamă, îţi reamintesc că nu sunt prea înaltă, că sunt blondă, că am ochii albaştri şi sunt la fel de fioroasă la înfăţişare ca o veveriţă a lui Disney. Toată viaţa a trebuit să lupt cu înfăţişarea mea ca să fiu luată în serios. Toate femeile vor să mă adopte sau să-mi fie surori mai mari, iar bărbaţii să-mi devină taţi sau să mă vâre în sac. Dar numai câţiva pot vedea imediat dincolo de exterior şi-şi pot da seama că am un creier care este – şi cred asta cu tărie – mai mare ca al unei furnicuţe; de

obicei, trebuie să stea cu mine o vreme. Aşa că, pur şi simplu, mă voi folosi de înfăţişarea mea, în loc să lupt împotriva ei. Nimeni de pe-aici n-o să mă privească ca pe o ameninţare.

–Ţinem legătura, da?

–Bineînţeles.

–Dacă simţi că eşti în pericol, pleacă imediat, şterge putina.

–Are să fie bine.

Marion insistă.

–Promite-mi că nu rămâi dacă e periculos.

–Promit. Dar şi tu trebuie să-mi promiţi că, măcar pe moment, n-ai să sari din avioane.

–Sunt prea bătrână pentru aşa ceva, draga mea. Am de gând să mă dedic unor activităţi mai potrivite cu vârsta mea. De exemplu, întotdeauna am vrut să învăţ să merg pe motocicletă şi documentarul pe care l-ai realizat cu cursa aceea mizerabilă i-a făcut pe piloţi să arate ca nişte caraghioşi.

–Te iubesc, mamă.

–Şi eu te iubesc, Teejay. Mai mult ca orice pe lume.

–Am să-i fac să plătească pentru Janice.

–Dacă e cineva care merită să plătească. Nu uita, Teejay, că Janice a noastră nu mai e, dar că tu eşti încă aici, şi *primul* tău tribut nu trebuie să fie moartea.

17

George Valdoski stătea la măsuţa tip „Formica" din bucătărie. Deşi mâinile lui bătătorite de muncă strângeau cu putere un pahar cu whisky, nu putea să le facă să nu-i tremure; suprafaţa Bourbonului chihlimbariu se ondula fără încetare.

Când Loman Watkins intră şi închise uşa după el, George nici nu-şi ridică privirea. Eddie fusese unicul lui copil.

George era înalt, cu un piept solid şi umeri laţi. Datorită ochilor adânci şi apropiaţi, a gurii cu buze subţiri şi a trăsăturilor ascuţite, avea o privire grea, răutăcioasă, în ciuda aspectului în general plăcut. Ori-

cum, înfăţişarea lui uşor respingătoare te putea înşela, pentru că era un om sensibil, bun şi cu vocea blândă.

–Ce faci? întrebă Loman.

George îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap ca şi cum ar fi zis că va ieşi cu bine din acest coşmar, dar nu-l privi pe Loman în ochi.

–Am să mă uit să văd ce face Nella, zise Loman.

De data aceasta, George nici nu dădu măcar din cap a aprobare.

În vreme ce Loman traversa bucătăria foarte luminată, pantofii lui cu talpa grea scârţâiau pe pardoseala cu linoleum. Se opri în uşa care ducea spre camera de zi şi se uită înapoi la prietenul lui.

–O să-l găsim pe nemernic, George. Îţi jur că o să-l găsim.

În cele din urmă, George îşi înălţă privirea din paharul cu whisky. Ochii îi înotau în lacrimi, dar nu le lăsa să curgă. Era un polonez mândru, încăpăţânat, hotărât să se ţină tare. Zise doar:

–Eddie se juca în curtea din spate pe înserat, chiar acolo, în curtea din spate, unde-l puteai vedea dacă te uitai pe oricare dintre ferestre, în propria lui curte. Când Nella l-a strigat la masă, imediat după ce s-a întunecat, când n-a venit şi nici n-a răspuns, ne-am gândit că s-o fi dus la unul dintre vecini să se joace cu alţi copii, fără să ne ceară voie, aşa cum ar fi trebuit.

Mai povestise acelaşi lucru şi înainte, de mai multe ori, dar părea să aibă nevoie de a trece prin asta mereu şi mereu, de parcă repetiţia putea să dărâme realitatea oribilă şi s-o schimbe, în acelaşi fel în care de pe o casetă pusă de zece mii de ori muzica se ştergea în cele din urmă, lăsând doar sâsâitul unei melodii indescifrabile.

–Am început să-l căutăm, nu l-am găsit, dar la început nu ne-am speriat. De fapt, eram puţin supăraţi pe el, apoi ne-am îngrijorat şi ne-am speriat, şi eram pe punctul să-ţi cer ajutorul când l-am găsit acolo în şanţ, Doamne Iisuse Hristoase, sfâşiat în şanţ!

Trase o dată aer adânc în piept, apoi încă o dată, şi lacrimile adunate îi străluciră în ochi.

–Ce fel de monstru i-ar face aşa ceva unui copil? Să-l ducă undeva şi să-i facă asta, apoi să fie atât de crud încât să-l aducă înapoi şi să-l azvârle acolo unde l-am găsit noi? Cred că aşa s-a întâmplat, pentru că altfel am fi auzit... am fi auzit ţipătul dacă ticălosul acela i-ar fi făcut asta lui Eddie pe aici pe undeva. Trebuie că l-a luat, i-a făcut felul şi

apoi l-a adus înapoi ca să-l găsim noi. Ce fel de om putea fi, Loman? Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de om?

–Psihotic, zise Loman, cum mai zisese şi înainte, şi chiar era adevărat.

Regresivii erau psihotici. Shaddack găsise un termen pentru condiţia lor: „psihoză legată de metamorfoză".

–Probabil din cauza drogurilor, adăugă el, deşi mintea.

Drogurile – cel puţin farmacopeea ilegală convenţională – nu aveau nici o legătură cu moartea lui Eddie. Loman era încă surprins cât de uşor putea să-l mintă pe un prieten apropiat, ceea ce altădată n-ar fi fost capabil să facă. Imoralitatea minciunii era un concept mult mai potrivit Vechilor Oameni, lumii lor emoţionale şi turbulente. Ceea ce era imoral pentru ei se putea ca, în cele din urmă, să nu mai aibă nici un înţeles pentru Noii Oameni, fiindcă, dacă ei se schimbau, aşa cum credea Shaddack că se va întâmpla, eficienţa, viteza de execuţie şi o maximă performanţă vor fi singurele concepte morale valabile.

–Ţara geme de lepre drogate în zilele noastre. Creiere topite. Nici o moralitate, nici un scop, doar frivolităţi ieftine. Ei sunt moştenirea noastră din epoca recentă, în care trebuia să-ţi faci datoria. Tipul ăsta era un drogat dezorientat, George, şi jur că o să punem mâna pe el.

George îşi privi din nou paharul cu whisky. Bău puţin, apoi zise, mai mult către sine însuşi decât către Loman:

–Eddie se juca în curtea din spate spre seară, chiar acolo, în curtea din spate, unde-l puteam zări dacă ne uitam pe oricare dintre ferestre... Vocea lui se stinse.

Cam împotriva dorinţei sale, Loman urcă scările către dormitorul central, să vadă ce mai făcea Nella.

Stătea întinsă pe pat, uşor proptită în perne, şi doctorul Jim Worthy, aşezat pe un scaun, se ocupa de ea. Era cel mai tânăr dintre cei trei medici din Moonlight Cove, avea treizeci şi opt de ani; un om modest, cu o mustaţă tăiată îngrijit, cu ochelari cu rame de fier şi preferinţă pentru cravate late.

Trusa medicului zăcea pe podea, la picioarele lui. Un stetoscop îi atârna de gât. Tocmai umplea o seringă neobişnuit de mare dintr-o sticlă cu lichid auriu.

Worthy se întoarse să-l privească pe Loman, iar ochii lor se întâlniră şi nu avură nevoie să-şi spună nici un cuvânt.

Fie că auzise paşii uşori ai lui Loman, fie că îl simţise pe alte căi mai subtile, Nella Valdoski deschise ochii, roşii şi umflaţi de plâns. Era încă o femeie adorabilă, cu păr bălai şi trăsături prea delicate ca să pară darul naturii, aducând mai degrabă cu opera fină a unui maestru în sculptură. Gura ei moale tremură când îi pronunţă numele:

–Oh, Loman!

Acesta ocoli patul, de cealaltă parte a doctorului Worthy, şi luă mâna pe care Nella i-o întindea. Era lipicioasă, rece şi tremura.

–Îi dau un tranchilizant, zise Worthy. Trebuie să se relaxeze, chiar să doarmă dacă poate.

–Nu vreau să dorm, zise Nella. Nu pot să dorm. Nu după... nu după asta... niciodată după aşa ceva.

–Uşor, zise Loman, mângâindu-i încetişor mâna (şi se aşeză pe marginea patului). Lasă-l pe doctorul Worthy să te îngrijească. E cel mai bun lucru, Nella.

Aproape jumătate din viaţă, Loman o iubise pe această femeie, soţia celui mai bun prieten, deşi nu dăduse niciodată curs sentimentelor. Totdeauna îşi spusese că era o atracţie strict platonică. Privind-o acum, însă, ştia că fusese vorba şi de pasiune.

Lucrul neplăcut era că... ei bine, deşi ştia ce simţise faţă de ea în toţi aceşti ani, deşi îşi aducea aminte, nu mai putea simţi nimic acum. Dragostea, pasiunea, dorinţa neîntreruptă dar şi melancolică pe care le nutrise pentru ea – toate dispăruseră, ca şi cele mai multe reacţii emoţionale; încă rămăsese conştient de sentimentele trecute, dar ele ţineau de o altă trăsătură a lui care se fărâmiţase şi zburase ca un suflet ce părăseşte un trup.

Worthy puse seringa umplută pe măsuţa de noapte. Descheie şi suflecă mâneca de la bluza Nellei, apoi îi legă un garou în jurul braţului, suficient de strâns ca să scoată o venă în relief.

Când medicul tamponă braţul Nellei cu o bucată de vată înmuiată în alcool, ea întrebă:

–Loman, ce-ai de gând să faci?

–Totul va fi bine, zise el, mângâind-o uşor pe mână.

–Nu. Cum poţi spune asta? Eddie e mort. Era atât de dulce, atât de mic şi de dulce, iar acum e dus de pe lumea asta. Nimic nu va mai fi ca-nainte.

–Foarte curând ai să te simţi mai bine, o asigură Loman. Până să-ţi dai seama, durerea are să treacă. Nu te va mai apăsa atât de tare ca acum. Îţi promit.

Ea clipi şi-l privi fix de parcă ar fi spus nişte vorbe fără noimă, dar tot nu ştia ce urma să i se întâmple.

Worthy îi strecură acul în venă.

Ea se contractă toată.

Lichidul auriu se scurse din seringă în sângele ei.

Închise ochii şi începu să plângă din nou, uşor, nu de durerea provocată de ac, ci de pierderea băiatului.

„Poate că e mai bine să nu-ţi pese prea mult, să nu iubeşti prea mult", gândi Loman.

Seringa se golise.

Worthy îi scoase acul din venă.

Din nou Loman întâlni privirea doctorului.

Nella se scutură.

Pentru Schimbare mai erau necesare încă două injecţii şi cineva trebuia să stea cu Nella în următoarele patru sau cinci ore, nu numai să-i administreze dozele necesare, ci să se asigure că nu se lovea sau nu se rănea în timpul convertirii. Nu era un proces nedureros să devii o Persoană Nouă.

Nella se scutură din nou.

Worthy îşi clătină capul şi lumina lămpii se reflectă în ramele ochelarilor lui sub un nou unghi, transformându-i lentilele în nişte oglinzi care, pe moment, îi ascunseră ochii, dându-i o înfăţişare ameninţătoare, necaracteristică.

Tremurături mai violente şi mai accentuate de data asta o străbătură pe Nella.

Din prag, George Valdoski zise:

–Ce se-ntâmplă aici?

Loman fusese atât de preocupat de Nella încât nu-l auzise pe George venind. Se ridică într-o secundă şi lăsă mâna Nellei.

–Doctorul s-a gândit că avea nevoie...

–La ce serveşte acul ăsta pentru cai? zise George, referindu-se la seringa uriaşă. Acul nu era mai mare decât un hipodermic obişnuit.

–Tranchilizant, zise Worthy, trebuie să...

–Tranchilizant? îl întrerupse George. Se pare că i-aţi dat ceva în stare să dea gata şi un bivol.

Loman interveni:

–Stai, George, doctorul ştie ce...

În pat, Nella se scufunda sub efectul injecţiei. Corpul îi înţepeni brusc, mâinile i se curbară cu pumnii strânşi, dinţii i se încleştară, iar muşchii fălcilor i se încordară puternic. Ochii ei deveniră ficşi şi trecu în starea crepusculară aparte care era Schimbarea, nici conştientă, nici inconştientă.

–Ce-i cu ea? ceru George să i se explice.

Printre dinţii strânşi şi buzele retrase într-o grimasă de durere, Nella scoase un mormăit ciudat. Îşi arcui spinarea până când numai umerii şi călcâiele mai rămâseseră în contact cu patul. Părea să fie încărcată de o energie violentă, de parcă era un boiler bolborosind din cauza presiunii excesive, a aburilor, şi o clipă păru gata să explodeze. Apoi căzu din nou în aşternut, se scuturâ mai violent ca înainte şi începu să transpire abundent.

George se uită la Worthy, apoi la Loman. Ceva nu era în ordine, deşi nici măcar nu îndrăznea să înţeleagă natura acestei ciudăţenii.

–Opreşte-te! (Loman îşi scoase pistolul, pe când George se îndrepta spre holul de la etajul al doilea.) Vino înapoi, George, şi întinde-te pe pat lângă Nella.

George Valdoski îngheţă pe prag, privind ţintă revolverul, cu uimire, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

–Dacă încerci să pleci, zise Loman, va trebui să te împuşc, şi nu prea vreau să fac asta.

–N-ai să mă-mpuşti, zise George, bazându-se pe zecile de ani de prietenie dintre ei.

– Ba da, am s-o fac, zise Loman cu răceală în glas. Am să te-mpuşc dacă voi fi nevoit, şi o să născocim o poveste care nu ţi-ar plăcea. O să spunem că te-am prins cu ceva în neregulă, că am găsit nişte dovezi că tu ai fost ucigaşul lui Eddie, că ţi-ai ucis propriul băiat, în legătură cu o anomalie sexuală, şi că, atunci când ţi-am pus dovada sub nas, mi-ai înşfăcat pistolul din toc. Între noi s-a dat o luptă. Ai fost împuşcat. Caz clasat.

Venind din partea unui presupus prieten apropiat şi drag, ameninţarea lui Loman era atât de monstruoasă încât, la început, George rămase fără grai.

–Ai lăsa să se creadă că... să se creadă că i-am făcut lui Eddie toate lucrurile alea îngrozitoare? De ce? Ce faci, Loman? Ce dracu' faci? Pe cine... pe cine aperi?

–Întinde-te pe pat, zise Loman.

Doctorul Worthy prepară altă seringă pentru George.

În pat, Nella tremura fără încetare, în convulsii, zvârcolindu-se. Sudoarea îi cobora pe faţă; părul îi era umed şi lipit de cap. Ochii îi erau deschişi, dar părea să nu realizeze că mai era şi altcineva în cameră. Poate că nici nu era conştientă de ceea ce se afla în jurul ei. Vedea un spaţiu de dincolo de această cameră sau privea în ea însăşi; Loman nu ştia precis şi nu-şi putea aminti nimic din propria lui convertire în afară de durerea năucitoare.

Apropiindu-se de pat împotriva voinţei lui, George Valdoski zise:

–Ce se-ntâmplă, Loman? Doamne, ce-i asta? Ce e?

–Totul va fi bine, îl asigură Loman. E cel mai bine aşa, George. E într-adevăr cel mai bine.

–Ce e cel mai bine? Pentru numele lui Dumnezeu...

–Întinde-te, George. Totul va fi bine.

–Ce i se întâmplă Nellei? .

–Întinde-te, George. E cel mai bine aşa, repetă Loman.

–Da, da, aprobă şi doctorul Worthy, în vreme ce termina de umplut seringa dintr-o nouă sticlă cu lichid auriu.

–Da, e numai spre binele tău, zise Loman. Ai încredere în mine.

Cu pistolul în mână, îi arătă lui George patul şi zâmbi încurajator.

18

Casa lui Harry Talbot, construită din lemn de sequoia în stil Bauhaus, cu o mulţime de ferestre mari, era amplasată la trei rânduri de case spre sud de centrul lui Moonlight Cove, pe partea estică a lui Conquistador Avenue. Strada purta acest nume deoarece cuceritorii spanioli înălţaseră bivuacuri acolo cu câteva secole în urmă, însoţind clerul

catolic de-a lungul coastei Californiei pentru a statornici misiuni religioase. Uneori, Harry visa să fie unul dintre acei soldaţi de demult, mărşăluind către nord, spre teritorii neexplorate, un vis plăcut, pentru că, în acea aventură din fantezia lui, nu era niciodată legat de un scaun cu rotile.

Cea mai mare parte a caselor din Moonlight Cove fuseseră construite pe versanţii împăduriţi ai dealurilor, cu faţa la mare, şi partea pe care locuia Harry cobora în pantă, spre Conquistador, furnizând astfel o poziţie suverană unui om a cărui activitate de bază în viaţă era să-i spioneze pe concetăţenii săi. Din dormitorul lui, aflat la etajul al treilea pe colţul nord-vestic al casei, putea vedea cel puţin câteva porţiuni ale străzilor dintre Conquistador şi micul golf – Juniper Lane, Serra Street, Roshmore Way şi Cypress Lane –, ca şi străzile din intersecţie care porneau spre est şi vest. Către nord, putea zări porţiuni din Ocean Avenue şi chiar de dincolo de această stradă. Desigur că lărgimea şi profunzimea câmpului său vizual ar fi fost drastic limitate dacă locuinţa lui nu s-ar fi situat cu un etaj mai sus decât majoritatea celorlalte din jur şi dacă nu ar fi fost echipat cu un telescop şi cu un binoclu excelent.

Luni seara, pe 13 octombrie, pe la nouă şi jumătate, Harry se afla la postul obişnuit, între ferestrele enorme dinspre vest şi nord, aplecat asupra telescopului. Scaunul înalt pe care şedea avea braţe şi un spătar ca de fotoliu, patru picioare solide pentru echilibru optim şi dedesubt un fel de postament pentru a-i împiedica orice alunecare în clipa în care se ridica din scaunul cu rotile. Avea chiar şi centură de siguranţă ca acelea folosite în automobile, îngăduindu-i să se sprijine pe telescop fără să alunece de pe scaun şi să cadă.

Pentru că nu-şi putea folosi nici piciorul stâng, nici braţul stâng, pentru că piciorul drept era prea slăbit ca să-l susţină şi se putea baza numai pe braţul drept – pe care, mulţumită lui Dumnezeu, Viet-Congul i-l cruţase –, chiar mutarea din scaunul cu rotile în acel punct de observaţie era o operaţie chinuitoare. Dar merita efortul, deoarece, cu fiecare an, Harry Talbot trăia mai mult prin intermediul binoclului şi al telescopului. Cocoţat pe scaunul lui special, câteodată aproape că uita total de handicap, fiindcă şi el participa la viaţă în felul său.

Filmul lui preferat era „Rear Window", cu Jimmy Stewart. Îl văzuse probabil de o sută de ori.

În acest moment, telescopul era fixat îndărătul Casei Funerare „Callan", singura de acest gen din Moonlight Cove, pe partea estică a lui Juniper Lane, care mergea paralel cu Conquistador, dar care era cu o casă mai aproape de mare. Putea vedea acel loc concentrând focarul între două case de pe partea opusă a străzii lui, dincolo de trunchiul gros al unui pin Big Cone, şi peste aleea care lega Juniper de Conquistador. Serviciul pompelor funebre se afla înapoia acestei alei, iar Harry avea un unghi care includea şi un colţ al garajului în care era parcat furgonul funerar, intrarea din spate a clădirii, şi intrarea în aripa nouă, unde erau îmbălsămate cadavrele şi pregătite pentru a fi expuse rudelor sau incinerate.

În ultimele două luni, văzuse lucruri cam ciudate la „Callan". În seara asta, însă, nici o activitate neobişnuită nu trezea interesul atent al lui Harry asupra locului respectiv.

–Moose?

Câinele se ridică de la locul lui de odihnă din colţ şi merse de-a curmezişul dormitorului neluminat până lângă Harry. Era un Labrador adult, practic invizibil în întuneric. Se cuibări lângă piciorul lui Harry, lângă cel drept, pe care Harry şi-l mai simţea încă.

Întinzându-se, îl bătu uşor cu mâna pe Moose:

–Adu-mi o bere, băiete!

Moose era un câine crescut şi antrenat de Însoţitorii Canini pentru Independenţă, fericit de câte ori se făcea folositor. Se grăbi spre micul frigider din colţ, care de obicei în restaurante se află sub tejghea şi poate fi deschis cu o pedală de picior.

–Nu e nici una acolo, zise Harry. Am uitat să aduc o ladă de şase cutii de la bucătărie în după-amiaza asta.

Câinele descoperise deja că frigiderul din dormitor nu conţinea nici o cutie de Coors. Lipăi prin hol, ghearele lui scoţând un râcâit uşor pe podeaua de lemn lustruit. Nici o cameră nu avea covoare, deoarece scaunul cu rotile aluneca mult mai eficient pe suprafeţe tari. Câinele ajunse în hol, apăsă butonul de la lift cu o labă, şi imediat scârţâitul liftului se auzi în casă.

Harry se concentră auspra telescopului şi privi spre capătul îndepărtat al Casei Funerare „Callan". Ceaţa gonea spre oraş în valuri, unele groase şi care te orbeau, altele în fuioare mai subţiri. Dar luminile ardeau la capătul morgii, oferindu-i o priveliştе clară; datorită telescopului,

parcă stătea între doi stâlpi de cărămidă gemeni care flancau şoseaua ce ducea la acea proprietate. Dacă noaptea ar fi fost fără ceaţă, ar fi putut număra şuruburile de la uşa metalică a sălii de îmbălsămare.

În spatele lui, se deschiseră uşile ascensorului. Îl auzi pe Moose urcând în lift. Apoi acesta o porni spre etajul întâi.

Plictisit de pompele funebre „Callan", Harry roti uşor telescopul la stânga, mişcând câmpul vizual către sud, spre spaţiul viran alăturat casei funerare; potrivind focarul, se uită peste întinderea pustie şi de-a lungul străzii către Casa Gosdale, de pe partea dinspre apus a lui Juniper Lane, ajungând la fereastra unei camere de zi.

Cu mâna cea bună, deşurubă lentila şi o puse pe masa metalică, înaltă, de lângă el, înlocuind-o rapid şi îndemânatic cu alta, obţinând astfel un unghi devedere mai clar. Deoarece ceaţa se risipise în acel moment, putea vedea în camera de zi de la Gosdale aproape la fel de bine ca şi când ar fi fost ghemuit pe pragul lor, cu faţa la fereastră. Herman şi Louise Gosdale jucau pinacle cu vecinii, Dan şi Vera Kaiser, aşa cum făceau în fiecare luni seara şi în unele zile de vineri.

Liftul ajunse la parter; motorul îşi încetă tânguirea, şi liniştea se reinstală în casă. Moose era acum cu două etaje mai jos, grăbindu-se pe coridor către bucătărie.

În nopţile neobişnuit de limpezi, când Dan Kaiser stătea cu spatele la fereastră şi într-un unghi adecvat, Harry putea să vadă ce cărţi ţinea în mână. De câteva ori fusese tentat să-l sune pe Herman Gosdale şi să-i descrie cărţile adversarului, dându-i şi sfaturi cum să iasă basma curată.

Dar nu avea curajul să-i lase pe oameni să afle că-şi petrecea o bună parte din zi în dormitor – cu lumina stinsă, noaptea, ca să evite să fie observat la fereastră – participând la viaţa lor printr-un substitut. Nu ar fi fost înţeles. Cei întregi la trup nu se simţeau prea în largul lor de la bun început faţă de un handicapat, deoarece îşi imaginau că înţepeneala braţului şi piciorului se întinde până la creier. Ar fi putut crede că-şi vâră nasul în treburile lor; mai rău, l-ar fi putut reţine ca pe un tip care se uita pe gaura cheii, indiscret, un voaior curios.

Şi nu era cazul. Harry Talbot stabilise nişte reguli stricte în ceea ce privea folosirea telescopului şi a binoclului şi le respecta cu consecvenţă. De exemplu, n-ar fi îndrăznit niciodată să se uite la o femeie dezbrăcată.

Arnella Scarlatti locuia peste drum de el şi cu trei uşi mai la nord, şi descoperise odată, întâmplător, că petrecea unele seri în dormitor, goală, ascultând muzică sau citind. Aprindea doar o mică lampă lângă pat, iar la geam atârnau nişte perdele subţiri. Stătea departe de ferestre, aşa încât nu credea că era cazul să tragă totdeauna draperiile. De fapt, nu putea fi văzută de nimeni în afară de Harry, care poseda mijloacele potrivite pentru aşa ceva. Arnella era încântătoare. Chiar prin perdelele subţiri şi la lumina slabă a lămpii, trupul ei uluitor îi fusese revelat lui Harry în detaliu. Înmărmurit de goliciunea ei, înnebunit de surpriză şi de curbele senzuale ale trupului ei, cu pieptul bogat şi cu picioarele lungi, privise ţintă preţ de un minut. Apoi, înfierbântat de stânjeneală şi de dorinţă, întorsese telescopul în altă parte. Deşi Harry nu mai fusese cu o femeie de mai bine de douăzeci de ani, nu mai spionase de atunci niciodată dormitorul Arnellei. Dimineţi de-a rândul privise dintr-un anumit unghi la fereastra bucătăriei ei îngrijite, de la primul etaj, şi o urmărise la micul dejun, studiindu-i faţa perfectă în timp ce îşi bea sucul şi mânca brioşa sau pâinea prăjită şi ouăle. Era frumoasă dincolo de orice capacitate a lui de a o descrie, şi din ce ştia despre viaţa ei, părea să fie o persoană de calitate. Într-un fel, presupunea că se îndrăgostise de ea, aşa cum un băieţel îşi putea iubi profesoara care rămânea de-a pururi dincolo de posibilitatea lui de a o atinge, dar care nu se folosea niciodată de o iubire ce nu putea fi împărtăşită ca scuză pentru a-i mângâia trupul cu privirea.

Tot aşa, dacă-şi surprindea unul dintre vecini în vreo situaţie jenantă, îşi întorcea privirea în altă parte. Îi vedea luptându-se unul cu altul şi-i vedea şi râzând împreună; îi vedea cum mâncau, jucau cărţi, cum săreau peste dieta fixată de medic, cum spălau vase şi-i vedea îndeplinind nenumăratele gesturi de zi cu zi, dar nu pentru că voia să-i prindă cu ceva necurat sau să găsească un motiv de superioritate. Nu trăia nici o senzaţie ieftină de pe urma faptului că îi observa. Nu voia decât să facă şi el parte din viaţa semenilor săi, să ajungă până la ei – fie şi aşa, neştiut – şi să creeze împreună o familie; voia să găsească motive ca să-i pese de ei şi, prin această grijă, să trăiască o viaţă mai împlinită sufleteşte.

Motorul liftului se auzi din nou. Moose se dusese la bucătărie, deschisese una dintre cele patru uşi ale frigiderului şi adusese o cutie rece de Coors.

Harry Talbot era un om de societate şi, întorcându-se acasă de pe front doar cu un mădular întreg, fusese sfătuit să se mute într-un sanatoriu de handicapaţi, unde putea beneficia de o viaţă socială într-o atmosferă de securitate. Medicii îl preveniseră că nu va fi acceptat dacă încerca să trăiască în lumea celor întregi la trup şi sănătoşi; spuneau că putea întâlni o cruzime inconştientă, dar care să-l doară nespus, din partea majorităţii oamenilor, în special aceea de a fi exclus din start, şi că putea cădea în ghearele unei profunde şi cumplite singurătăţi. Dar Harry era pe atât de încăpăţânat în independenţa lui, pe cât era de sociabil, şi perspectiva de a trăi într-o asemenea casă gen sanatoriu, doar în compania unor oameni bolnavi şi a îngrijitorilor, i se părea mai rea decât lipsa oricărei tovărăşii. Acum locuia singur, doar cu Moose, cu puţină lume care să-l viziteze, în afară de îngrijitoarea care trecea pe acolo o dată pe săptămână. De ea ascundea telescopul şi binoclul într-un dulap din dormitor. Multe dintre cele împărtăşite de medici se dovedeau zilnic a fi valabile; oricum, nu-şi imaginaseră că Harry avea abilitatea de a-şi găsi mângâiere şi un suficient sentiment al familiei prin observarea pe furiş, dar binevoitoare, a vecinilor săi.

Liftul ajunse la etajul al treilea. Uşa se deschise, şi Moose păşi în cameră, direct spre scaunul lui Harry.

Telescopul era aşezat pe un suport pe roţi, şi Harry îl împinse la o parte. Se întinse, mângâie capul câinelui şi luă cutia rece din gura Labradorului. Moose o ţinuse de fund pentru a o aduce cât mai curată. Harry puse cutia între picioarele lui oloage, luă o lanternă de pe o masă alăturată şi dirijă fasciculul de raze pe cutie, ca să se asigure că era Coors, şi nu Diet Coke.

Acestea erau cele două băuturi pe care câinele fusese învăţat să le aducă şi, în mare parte, recunoştea diferenţa dintre cuvintele „bere" şi „Coke" fiind în stare să ţină minte comanda tot drumul până la bucătărie. Rareori uita şi se întorcea cu altă băutură. Şi mai rar, aducea aiurea lucruri care nu intrau în comandă: un papuc; un ziar; de două ori, o pungă nedeschisă cu biscuiţi pentru câţei; o dată, un ou fiert tare, purtat cu atâta delicateţe încât coaja nu crăpase; mai ciudat decât orice, o perie de frecat W.C.-ul dintre ustensilele femeii de servici. Dar nu aducea niciodată de două ori alt obiect decât cel cerut.

Cu multă vreme în urmă, Harry stabilise că, adesea, câinele nu greşea, ci doar se juca cu el. Convieţuirea cu Moose îl convinsese că specia canină era înzestrată cu simţul umorului.

De data asta, nici greşind, nici jucându-se, Moose adusese ceea ce i se ceruse. Lui Harry i se făcu şi mai sete la vederea cutiei de Coors.

Stingând lanterna, zise:

–Du-te, Moose. Haide, stai jos. Aşa te vreau.

Dezamăgit, Labradorul îşi luă tălpăşiţa şi se aşeză într-un colţ, încolăcindu-se pe podea, în timp ce stăpânul lui săltă capacul de la bere şi luă o înghiţitură mare. Apoi, o puse deoparte şi trase telescopul în faţa lui. Se întoarse să studieze noaptea, vecinătatea şi familia lui cu mulţi membri.

Familiile Gosdale şi Kaiser tot mai jucau cărţi.

Nimic altceva decât ceaţa învolburată, care înainta spre Casa Funerară „Callan".

O casă la sud spre Conquistador. În momentul în care lămpile de pe stradă îi luminau drumul în dreptul casei Sternback, îl văzu pe Ray Chang, proprietarul singurului magazin de televizoare şi aparate electronice din oraş, mergând agale. Îşi plimba câinele, pe Jack – un câine de vânătoare auriu, dresat pentru aport. Se mişcau în pas domol, căci Jack amuşina fiecare copac de pe drum, căutându-l pe cel mai potrivit la care să-şi facă nevoile.

Liniştea şi caracterul familiar al acestor scene îl mulţumeau pe Harry, dar starea lui de spirit se schimbă brusc când îşi mută atenţia spre fereastra nordică a familiei Simpson. Ella şi Denver Simpson locuiau într-o casă stil spaniol, de culoarea fildeşului, cu acoperiş de ţiglă, de cealaltă parte a străzii Conquistador, la două corpuri de case mai la nord, tocmai dincolo de vechiul cimitir catolic şi la o casă distanţă de partea aceasta a lui Ocean Avenue. Pentru că nimic din cimitir – cu excepţia trunchiului unui copac – nu stânjenea perspectiva lui Harry asupra proprietăţii familiei Simpson, putea obţine o focalizare puternică asupra tuturor ferestrelor de pe două muchii ale casei. Se uită spre bucătăria luminată. Când imaginea din lentile trecu de la ceva nedefinit la un cadru clar, cu linii ferme, o văzu pe Ella Simpson luptându-se cu soţul ei, care o izbea de frigider; ea se zbătea sub mâna lui, zgâriindu-l pe faţă, ţipând.

Un fior îi trecu lui Harry de-a lungul şirei spinării rănită de un şrapnel.

Ştiu de îndată că ceea ce se petrecea în casa Simpsonilor era legat de alte lucruri îngrijorătoare pe care le văzuse în ultima vreme. Denver era diriginte de poştă în Moonlight Cove, iar Ella conducea cu succes un reuşit salon de frumuseţe. Aveau cam peste treizeci de ani, erau unul dintre puţinele cupluri locale de culoare şi, din câte ştia Harry, aveau o căsnicie fericită. Confruntarea lor fizică apărea atât de neobişnuită încât trebuia pusă în legătură cu evenimentele recente, inexplicabile şi de rău augur, la care Harry fusese martor.

Ella se smulse din mâinile lui Denver. Nu făcu, însă, decât un pas, că acesta îi şi repezi un pumn. Lovitura o atinse pe gât, lângă ceafă. Căzu. Cu putere.

Din colţul dormitorului lui Harry, Moose simţi noua tensiune a stăpânului său. Câinele îşi înălţă capul şi lătră o dată, de două ori.

Aplecat în faţă, aţintindu-şi privirea asupra obiectivului, Harry văzu doi bărbaţi păşind înainte dintr-o parte a bucătăriei lui Simpson, care se afla în afara cadrului ferestrei. Deşi nu erau în uniformă, îi recunoscu ca fiind ofiţeri ai Poliţiei din Moonlight Cove: Paul Hawthorne şi Reese Dorn. Prezenţa lor confirmă intuiţia lui Harry că acest incident făcea parte din bizara serie de violenţe şi conspiraţia de care devenise tot mai conştient în decursul ultimelor săptămâni. Nu pentru întâia dată, se rugă lui Dumnezeu să-şi poată da seama ce se petrecea în orăşelul lui, atât de liniştit pe vremuri.

Hawthorne şi Dorn o culeseră pe Ella de pe podea şi o ţinură strâns între ei. Părea să fie numai pe jumătate conştientă, ameţită de pumnul pe care i-l dăduse bărbatul ei.

Denver vorbea cu Hawthorne, cu Dorn sau cu soţia lui. Era imposibil să ştie cu care dintre ei. Faţa lui era strâmbată de o furie de o asemenea intensitate că Harry îngheţă.

Un al treilea bărbat îşi făcu apariţia, ducându-se direct la ferestre ca să tragă transperantele Levolor. O pătură mai groasă de ceaţă venea de la est, dinspre mare, acoperindu-i priveliştea, dar Harry îl recunoscu şi pe acest bărbat: doctorul Ian Fitzgerald, cel mai bătrân dintre cei trei medici din Moonlight Cove. Se ocupase de familiile din oraş de mai bine de treizeci de ani şi era cunoscut de mulţi sub numele de Doc Fitz,

rostit cu afecţiune. Era şi doctorul lui Harry, un om deosebit de cald şi grijuliu, dar în acest moment arăta mai rece decât un iceberg.

Înainte ca stinghiile de la transperante să se împreuneze, Harry îi privi fix faţa lui Doc Fitz şi văzu o înăsprire a trăsăturilor şi o cruzime în ochi care nu-i erau caracteristice; datorită telescopului, Harry părea să fie la o distanţă de numai câţiva inci de bătrânul medic, şi ce văzu era o figură familiară, dar, totodată, străină.

Nemaiavând posibilitatea de a pătrunde cu privirea în bucătărie, se trase îndărăt, să capete o perspectivă mai amplă asupra casei. Se lăsase prea mult peste obiectiv; o durere surdă îi iradia din ochi pe toată faţa. Înjură ceaţa tot mai densă, dar încercă să se relaxeze.

Moose scheună întrebător.

După un minut, o lumină apăru în camera de la colţul dinspre sud-est, la cel de-al doilea etaj al casei familiei Simpson. Harry focaliză imediat la o fereastră. În ciuda ceţii perturbatoare, îi văzu pe Hawthorne şi pe Dorn cum o aduceau pe Ella din holul de la etaj în dormitorul cel mare. O aruncară pe o pătură cu carouri albastre de pe patul încăpător.

Denver şi Doc Fitz intrară în cameră în urma lor. Doctorul îşi puse trusa de piele neagră pe o măsuţă de noapte. Denver trase draperiile de la fereastra care dădea spre Conquistador Avenue, apoi veni la fereastra dinspre cimitir pe care privea Harry. O clipă, Denver se uită ţintă afară în noapte şi Harry avu sentimentul straniu că omul l-a văzut, deşi erau la două case distanţă, ca şi cum Denver avea vederea unui Superman, un telescop biologic în el. Aceeaşi senzaţie o avusese Harry şi cu alte ocazii, când se afla „ochi în ochi" cu oamenii pe această cale, cu mult înainte ca în Moonlight Cove să aibă loc lucruri stranii, aşa că ştiu că Denver, de fapt, nu conştientiza prezenţa lui. Totuşi era bântuit de ceva. Apoi, dirigintele de poştă trase perdelele, deşi nu atât de apropiate cum ar fi trebuit, lăsând o despicătură de două degete între ele.

Tremurând de data asta, ud de o transpiraţie rece, Harry manevră o serie întreagă de lentile, ajustând bătaia telescopului şi încercând să perfecţioneze focalizarea, până când reuşi să cadreze perfect fanta subţire dintre draperii. Părea că se afla nu numai la fereastră, ci chiar dincolo de ea, în dormitorul mare.

Fâşii dense de ceaţă alunecau spre est, dar un val mai subţire plutea dinspre mare, îmbunătăţind perspectiva lui Harry. Hawthorne şi Dorn

o ţineau pe Ella Simpson pe pat. Ea se zbătea, dar ei o ţineau de picioare şi de mâini, aşa că nu avea nici o şansă de scăpare.

Denver o apucă de bărbie şi-i îndesă în gură o batistă sau o bucată de material alb, reducând-o astfel la tăcere.

Harry văzu o secundă faţa femeii pe când se lupta cu cei care o agresaseră. Ochii îi erau măriţi de teroare.

–Oh, fir-ar să fie!

Moose se ridică şi veni spre el.

În casa familiei Simpson, lupta curajoasă a Ellei făcuse ca fusta să i se ridice. Chiloţeii galben-pai se vedeau şi ei. Nasturii de la bluza verde i se descheiaseră. Cu toate astea, scena nu dădea nici o senzaţie că ar urma un viol, nici măcar o sugestie de tensiune sexuală.

Ceea ce-i făceau ei era poate mult mai ameninţător şi mai crud – şi cu siguranţă mai straniu – decât un viol.

Doc Fitz păşi lângă pat, blocând vederea lui Harry asupra Ellei şi a agresorilor ei. Doctorul ţinea o sticlă cu lichid chihlimbariu, din care umplea o seringă.

Îi făcea Ellei o injecţie.

Dar cu ce?

Şi de ce?

19

După ce vorbi cu mama ei în San Diego, Tessa Lockland rămase în patul de la motel şi privi un documentar pe canalul PBS. Vorbind de una singură, lansa critici la adresa nepriceperii cameramanului, a compoziţiei cadrelor, a eclerajului şi a tehnicilor de editare, a naraţiunii din scenariu şi a altor aspecte ale producţiei, până când realiză deodată că discursul ei în gol era prostesc. Apoi râse de ea însăşi, imitând diferiţi critici de film de la TV, comentând documentarul după stilul fiecăruia, ceea ce suna hazliu pentru că majoritatea criticilor de la TV erau preţioşi într-un fel sau altul, cu excepţia lui Roger Ebert. Cu toate acestea, deşi se distra, Tessa vorbea singură, ceea ce era prea excentric chiar şi pentru o nonconformistă care ajunsese la treizeci şi trei de ani fără să fi muncit vreodată după un program de opt ore. O îndârjise vizitarea cadrului în

care sora ei „se sinucisese". Căuta o uşurare în comic, în urma acelui pelerinaj sumbru. Dar în anumite momente, în anumite locuri, chiar şi strălucirea obişnuită a familiei Lockland nu era deloc potrivită.

Închise televizorul şi aduse găleata de plastic goală, pentru gheaţă, de lângă masă. Lăsând uşa de la cameră întredeschisă, luând cu ea doar câteva monezi, se îndreptă spre capătul sudic al etajului al doilea, către aparatul de făcut gheaţă şi automatul pentru răcoritoare.

Tessa se mândrise întotdeauna că evitase nebunia programului de lucru de la nouă la şaptesprezece. De fapt, era absurd de trufaşă, considerând că muncea în realitate de la douăsprezece la paisprezece ore pe zi în loc de opt, şi că era un şef mai dur decât oricare altul care lucra într-un serviciu de rutină. Nici venitul ei nu era de invidiat. Se bucurase de câţiva ani mai prosperi, când nu mai contenea să câştige bani, dar în alţi ani câştigase doar ceva mai mult decât pentru a se întreţine. Făcând o medie aproximativă a celor doisprezece ani de când terminase şcoala de film – calculase recent –, câştigurile ei anuale erau în jur de douăzeci şi unu de mii de dolari, deşi această cifră trebuia drastic reajustată, dacă în anul următor nu ar fi avut parte de o altă sumă mai mare.

Deşi nu era bogată, deşi documentarele începute din proprie iniţiativă nu-i ofereau nici o securitate pecuniară, se simţea un om de succes, şi nu pentru că munca ei fusese bine primită în general de critici sau pentru că era binecuvântată cu dispoziţia celor din familia Lockland pentru optimism. Se simţea câştigătoare deoarece întotdeauna ţinuse piept unei alte autorităţi şi descoperise, în munca ei, o cale de a fi stăpână pe propriul destin.

La capătul coridorului lung, împinse o uşă grea de incendiu şi păşi pe un palier, la stânga scărilor, unde se aflau aparatul de făcut gheaţă şi cel pentru băuturi răcoritoare. Bine alimentată cu Cola, bere, suc de portocale şi 7-Up, maşinăria înaltă zumzăia uşor, dar aparatul de făcut gheaţă era deschis şi gol. Trebuia, deci, să-şi umple găleata la aparatul de la parter. Coborî scările, şi paşii ei răsunară datorită zidurilor de beton. Sunetul era atât de sec şi de rece încât putea la fel de bine să se afle într-o piramidă vastă sau într-un alt edificiu antic, singură, doar în compania unor spirite nevăzute.

La capătul scărilor, nu găsi nici aparate de suc şi nici de făcut gheaţă, dar un indicator de pe perete îi arăta că centrul de răcoritoare

de la parter se afla în partea nordică a motelului. Până când va fi dat de gheaţă şi de Diet Coke, va fi consumat destule calorii ca să merite o Coca Cola normală, în loc de una dietetică.

Pe când se întindea să apuce mânerul uşii de incendiu care ducea spre coridorul de la parter, crezu că aude uşa deschizându-se la capătul scărilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, apăruse primul indiciu, de când se înregistrase la Recepţie, că nu era singurul oaspete din motel. Clădirea avea un aer pustiu.

Ieşi prin uşa de incendiu şi descoperi că holul de mai jos era acoperit cu aceeaşi carpetă de nylon portocaliu ca şi cel de sus. Cel care decorase clădirea avea un gust de clovn pentru culorile aprinse. O făcea să privească cruciş.

Ar fi preferat să fie un producător de film mai de succes, chiar şi pentru faptul că şi-ar fi permis să închirieze o cameră în locuri care nu-ţi luau simţurile cu asalt. Desigur, acesta era singurul motel disponibil din Moonlight Cove, aşa că nici măcar bogăţia nu ar fi cruţat-o de acest portocaliu care te orbea.

Când ajunse la capătul coridorului, împinse o altă uşă de incendiu şi păşi pe şirul de trepte dinspre nord. Cel puţin pereţii cenuşii şi treptele de beton erau odihnitoare.

Iată că aici aparatul de făcut gheaţă funcţiona. Deschise capacul maşinii şi cufundă găleata de plastic în rezervorul adânc, umplând-o cu bucăţi de gheaţă în formă de semilună. Aşeză găleata plină pe aparat. Când închidea capacul, auzi uşa de la capul scărilor deschizându-se cu un scârţâit slab, dar desluşit, de balamale.

Se îndreptă spre aparatul care urma să-i dea Coca Cola, aşteptându-se ca cineva să coboare de la etajul al doilea. Doar când puse şi o a treia monedă în aparat, realiză că uşa de sus se deschidea parcă pe furiş: un scârţâit prelung, în surdină... ca şi când cineva ştia că balamalele nu erau unse şi încerca să diminueze zgomotul.

Cu un deget pe butonul de selecţie pentru Diet Coke, Tessa ezită, ascultând.

Nimic.

O linişte limpede şi rece.

Simţea exact ce simţise pe plajă mai devreme, când auzise acel ţipăt ciudat, în depărtare. Acum, ca şi atunci, i se făcu pielea de găină.

Avea impresia dementă că cineva era pe palierul de deasupra, ținând deschisă ușa de incendiu după ce intrase pe ea. O aștepta să apese pe buton, astfel încât scârțâitul balamalelor să fie acoperit de căderea cutiei care se rostogolea din aparat.

Multe femei din ziua de azi, conștiente de necesitatea de a fi dure într-o lume dură, ar fi fost încurcate de o asemenea teamă și ar fi înlăturat fiorii intuiției. Dar Tessa se cunoștea pe sine mult prea bine. Nu ceda în fața isteriei sau a manifestărilor de paranoia, deci nu se mira nici o clipă că moartea lui Janice o făcuse cât se poate de sensibilă, nu se îndoi de imaginea ei mentală despre o prezență ostilă pe palierul de sus, pe care ea nu o zărea.

Trei uși porneau de la capătul acelei alcătuiri de beton. Prima, pe zidul sudic, pe care venise ea și pe care se putea întoarce la coridorul de la parter. A doua, pe peretele vestic, care dădea în spatele motelului, unde un pasaj de serviciu sau o trecere îngustă făcea legătura între clădire și capătul falezei ce dădea spre mare, iar a treia ușă era pe peretele estic, pe unde probabil că putea ajunge în parcarea din fața motelului. În loc să apese pe buton ca să obțină o Diet Coke, abandonându-și găleata plină de gheață, păși rapid și fără zgomot spre ușa dinspre sud și o deschise.

Zări o mișcare la capătul îndepărtat al holului de la parter. Cineva se retrăgea pe acea ușă de incendiu înspre seria de scări sudice. Nu văzu prea mult, doar o umbră, fiindcă nu se aflase pe covorul portocaliu din coridor, ci pe pragul îndepărtat și, ca atare, putea să dispară într-o secundă. Ușa se închise ușor în urma lui.

Cel puțin doi bărbați – presupuse că erau bărbați, nu femei – o urmăreau.

Deasupra capului, pe șirul ei de scări, balamalele neunse ale unei uși scoaseră un scârțâit de-abia auzit, dar clar. Celălalt bărbat, evident obosise s-o aștepte să facă un zgomot care să-i înăbușe lui mișcările.

Nu se putea duce pe coridor. Ar fi prins-o la mijloc.

Deși putea să țipe, în speranța că ceilalți musafiri ar ieși afară și i-ar speria pe acești bărbați, ezită. Se temea că motelul rămăsese pustiu, așa cum părea. Țipătul ei nu ar fi atras nici un ajutor, în vreme ce pe urmăritori îi informa că știa de prezența lor și că nu mai trebuia să fie precauți.

Cineva cobora pe furiș scările de deasupra ei.

Tessa se retrase din coridor, o luă spre uşa dinspre est şi fugi afară în noaptea ceţoasă, de-a lungul clădirii, în parcarea din faţa lui „Cove Lodge", spre Recepţia motelului, alăturată cafenelei închise.

Biroul era deschis, iar uşa luminată difuz în roz şi galben; bărbatul de la Recepţie era acelaşi care o cazase cu câteva ore în urmă. Înalt şi rotofei, cam la cincizeci de ani, bărbierit şi tuns îngrijit, poate cu pantalonii maron de catifea reiată un pic şifonaţi şi îmbrăcat cu o flanelă verde cu roşu. Puse jos o revistă, făcu mai încet muzica country de la radio, se ridică de pe scaunul pe care şezuse şi se apropie încruntându-se, în timp ce ea îi povestea, puţin cam fără suflu, ce se întâmplase.

–Păi, ăsta nu e un oraş prea mare, doamnă, zise, după ce ea termină. Moonlight Cove e un loc liniştit. Nu trebuie să vă faceţi asemenea probleme.

–Dar aşa a fost, insistă ea, privind nervoasă ceaţa luminată de lampa cu neon de dincolo de fereastra şi uşa biroului.

–Da, cred că aţi văzut şi aţi auzit pe cineva, dar aţi dat o interpretare greşită. Mai avem şi alţi clienţi. Pe dânşii i-aţi auzit şi i-aţi zărit, şi probabil că tocmai îşi scoteau o sticlă de Coke sau gheaţă, ca şi dumneavoastră.

Când zâmbea, avea un aer cald, de bunic.

–Locul ăsta pare cam bântuit de fantome când nu sunt prea mulţi turişti.

– Ascultaţi, domnule...

–Quinn. Gordon Quinn.

–Ascultaţi, domnule Quinn, nu e deloc aşa.

Se simţea ca o femeiuşcă sperioasă şi prostuţă, deşi ştia că nu era adevărat.

–Nu confund oaspeţii inocenţi cu hoţii şi violatorii. Tipii ăştia urmăreau ceva necurat.

–Bine, bine. Cred că greşiţi, dar haideţi să aruncăm o privire.

Quinn ieşi pe o uşiţă şi veni de partea ei.

–Mergeţi numai aşa? întrebă ea.

–Cum adică?

–Neînarmat ?

El zâmbi din nou. Ca şi înainte, se simţi încă o dată prostuţă.

–Doamnă, zise el, în douăzeci şi cinci de ani de management în acest motel, încă n-am întâlnit un client cu care să n-o scot la capăt.

Deşi tonul greu, tutelar, al lui Quinn o enerva pe Tessa, nu mai lungi vorba, ci îl urmă afară din birou prin ceaţa învolburată, către capătul îndepărtat al clădirii. Era mătăhălos, iar ea minionă, aşa că se simţea într-un fel ca un copilaş dus înapoi în camera lui de către un părinte decis să-i arate că nici un monstru nu se ascundea sub pat sau în dulap.

Deschise uşa metalică prin care ea fugise pe scările de serviciu şi intrară înăuntru. Acolo nu era nimeni.

Motorul maşinii de băuturi răcoritoare funcţiona liniştit şi un clinchet slab se auzea din mecanismul de făcut gheaţa. Găleata ei de plastic rămăsese tot sus, umplută cu bucăţi în formă de semilună.

Quinn traversă spaţiul îngust către uşa care ducea spre holul de la parter şi o deschise.

–Nu e nimeni acolo, zise el, dând din cap în direcţia coridorului cufundat în linişte.

Deschise şi uşa aflată pe peretele vestic şi privi afară, la stânga şi la dreapta. O aduse şi pe ea pe prag şi insistă să arunce şi ea o privire.

Văzu o cale de acces îngustă, flancată de locurile de parcare, care era paralelă cu spatele clădirii, între motel şi marginea falezei, luminată la fiecare capăt. Pustie.

–Aţi spus că aţi introdus deja banii în maşină, dar nu v-aţi luat băutura? întrebă Quinn, lăsând uşa să se închidă singură.

–Da.

–Ce-aţi vrut?

–Păi... Diet Coke.

Ajunşi în faţa maşinii, apăsă pe buton, şi o cutie alunecă spre ea. I-o înmână, arătând spre recipientul de plastic pe care-l adusese din cameră, şi zise:

–Să nu vă uitaţi gheaţa aici.

Purtând găleata cu gheaţă şi cutia de Coke, cu o roşeaţă fierbinte în obraji şi cu o mânie rece în suflet, Tessa îl urmă sus pe scările dinspre nord. Acolo nu era nici ţipenie de om. Balamalele neunse ale uşii de sus scârţâiră când trecură pe coridorul de la etajul al doilea, care era, de asemenea, pustiu.

Uşa de la camera ei rămăsese întredeschisă, exact aşa cum o lăsase. Iar acum ezita să intre.

–Haideţi să verificăm, zise Quinn.

Camera mică, dulapul şi camera de baie erau ca şi înainte.

–Vă simţiţi mai bine? întrebă el.

– Să ştiţi că nu a fost închipuirea mea.

–Vă cred, rosti el cu un ton încă tutelar.

Pe când Quinn revenea pe hol, Tessa completă:

–Erau aici şi erau reali, dar presupun că acum au şters-o. Probabil că au luat-o la fugă când şi-au dat seama că i-am simţit şi că mă duc după ajutor.

–Deci, totul e-n ordine, reveni el. Sunteţi în siguranţă. Dacă au plecat, e aproape ca şi cum nici n-ar fi existat.

Tessa se abţinu cât putu să nu spună altceva decât:

–Vă mulţumesc.

Apoi închise uşa. Clanţa sferică avea un buton pe care apăsă, încuind-o. Trase zăvorul, şi puse lanţul de fier.

Se duse la fereastră şi o examină ca să se convingă că nu putea fi deschisă cu uşurinţă de către un posibil atacator. Se întredeschise puţin când apăsă pe clanţă şi trase, dar nu putea fi deschisă pe dinafară decât dacă cineva spărgea fereastra şi ajungea s-o descuie. În plus, fiindcă era cazată la etajul al doilea, un nepoftit ar fi avut nevoie de o scară.

Stătu pe pat câteva clipe, ascultând zgomotele îndepărtate din motel. Acum, când orice sunet părea ciudat şi ameninţător, se întrebă ce legătură avea experienţa ei stranie cu moartea lui Janice, întâmplată cu peste trei săptămâni în urmă. Dacă exista vreuna.

20

După câteva ore petrecute în canalul de scurgere de sub pajiştea în pantă, Chrissie Foster începu să sufere de claustrofobie. Deşi fusese încuiată în spaţiul strâmt al cămării o perioadă lungă de timp, totuşi, în tunelul din beton, întunecat ca o criptă, era de departe cu mult mai rău. Poate că începea să se simtă ca într-o cuşcă şi asfixiată din cauza efectului cumulativ, pentru că zăcuse toată ziua şi cea mai mare parte a serii în spaţii înguste.

De la şoseaua de deasupra, de unde începea sistemul de drenare, duduitul greu al camioanelor producea ecou în tunele, dând naştere în

mintea ei unor imagini cu dragoni înspăimântători. Îşi duse mâinile la urechi pentru a diminua percepţia zgomotului. Câteodată, camioanele treceau la intervale rare, dar, de obicei, treceau în lanţuri de câte şase sau opt, sau peste zece, şi huruitul continuu devenea strivitor, înnebunitor.

Sau poate că dorinţa ei de a ieşi din canal era legată de faptul că se afla sub pământ, în întuneric, ascultând camioanele, fiind atentă, în momentele de linişte, la o posibilă întoarcere a părinţilor ei sau a lui Tucker. Chrissie începu să se simtă ca într-un sicriu de beton, victimă a unei înmormântări premature.

Citând cu voce tare din cartea imaginară a propriilor ei aventuri, zise: „Nu bănuia tânăra Chrissie că tunelul sta să se prăbuşească. Şi se umplu cu pământ, zdrobind-o ca pe un gândăcel şi prinzând-o acolo pentru totdeauna".

Ştia că trebuia să rămână pe loc. Puteau încă cerceta încoace şi-ncolo pajiştea şi pădurea, în căutarea ei. Era mai în siguranţă înăuntru decât afară.

Dar fusese blestemată să aibă o imaginaţie bogată. Deşi era, probabil, singurul ocupant al galeriei în care se târâse pe burtă, îşi imagină o companie nedorită sub nenumărate forme întunecate: şerpi lunecoşi, păianjeni cu sutele, libărci, şobolani, colonii de lilieci-vampiri. În cele din urmă, începu să se întrebe dacă nu cumva, de-a lungul anilor, un copil se târâse prin tunele în joacă şi, pierzându-se în ramificaţiile canalelor, murise acolo, nedescoperit niciodată. Sufletul lui, desigur, trebuie să fi rămas fără odihnă şi încă legat de pământ, pentru că moartea lui fusese nedrept de timpurie şi nu i se oficiase nici un serviciu funerar potrivit pentru a-i elibera sufletul. Acum, poate că acea stafie, simţindu-i prezenţa, anima aceste rămăşiţe hidoase sub forma unui schelet, trăgând cadavrul descompus şi uscat de vreme spre ea, smulgându-i bucăţi de piele şi carne pe jumătate mumificată pe măsură ce se apropia. Chrissie avea unsprezece ani şi era destul de matură pentru vârsta ei, aşa încât îşi tot repeta că nu există stafii, dar apoi se gândea la părinţii ei şi la Tucker, care păreau să fie un soi de *vârcolaci*, pentru numele lui Dumnezeu, şi când camioanele uriaşe treceau pe deasupra, îi era teamă să-şi acopere urechile cu mâinile, ca nu cumva copilul mort să se folosească de acel zgomot ca să ajungă încetişor mai aproape, tot mai aproape.

Trebuia să iasă de-acolo.

21

După ce părăsi garajul întunecat în care se adăpostise de ceata de delincvenţi drogaţi (asta trebuia să creadă că erau, necunoscând o altă variantă pentru a-şi explica ce se petrecuse), Sam Booker se îndreptă direct spre Ocean Avenue şi se opri la taverna „Podul Cavalerului" atât cât să cumpere o cutie cu şase beri Guinness şi să plece.

Mai târziu, în camera lui de la „Cove Lodge", se aşeză la masa mică şi bău bere, în vreme ce reflecta asupra cazului pe care-l avea de rezolvat.

Pe 5 septembrie, trei organizatori ai Uniunii Naţionale a Fermierilor – Julio Bustamante, sora lui, Maria Bustamante, şi Ramon Sanchez, logodnicul Mariei – se îndreptau spre sud, venind dintr-o podgorie celebră, unde avuseseră întrevederi cu nişte viticultori în legătură cu viitoarea recoltă. Se aflau într-o camionetă Chevy*, veche de patru ani, de culoare cafenie. Se opriseră să ia masa în Moonlight Cove. Mâncaseră la Restaurantul familiei Perez şi băuseră prea multe margaritas (după spusele martorilor din rândul chelnerilor şi al clienţilor de la Perez, din acea seară), şi, în drumul lor, ajungând la graniţa dintre state, luaseră prea repede o curbă periculoasă; camioneta se rostogolise şi fusese mistuită de flăcări. Nici unul din cei trei nu supravieţuise.

Acea poveste ar fi putut prinde dacă FBI-ul nu ar fi intervenit din cauza câtorva contradicţii. De exemplu, conform raportului oficial al Departamentului Poliţiei din Moonligt Cove, Julio Bustamante se afla la volan. Dar Julio nu condusese niciodată o maşină; mai mult, era imposibil s-o facă după lăsarea întunericului, fiindcă suferea de o formă de orbire pe timpul nopţii. Mai mult decât atât, după spusele martorilor citaţi în raportul Poliţiei, Julio, Maria şi Ramon erau cu toţii ameţiţi, dar niciunul dintre cei cunoscuţi nu-i văzuseră vreodată beţi. Maria era, de altfel, o abstinentă convinsă.

Familiile Sanchez şi Bustamante, din San Francisco, deveniră bănuitoare datorită comportamentului autorităţilor din Moonlight Cove, care nu le informaseră despre cele trei decese decât pe 10 septembrie,

* Chevy – diminutiv pentru „Chevrolet", cunoscută marcă americană (n.red.).

la cinci zile după accident. Loman Watkins, şeful Poliţiei, explicase că actele de identitate ale celor trei fuseseră distruse de focul intens şi că trupurile lor arseseră complet, încât nu mai putea fi vorba de o identificare rapidă prin amprente. Ce se întâmplase cu tăbliţa cu numărul de înmatriculare al camionetei?

În mod curios, Loman nu găsise nici una, nici pe vehicul şi nici la locul accidentului. În consecinţă, cu trei cadavre grav mutilate şi arse, fără altă posibilitate de identificare decât prin rude şi urmând traseul lor etapă cu etapă, îl autorizase pe medicul legist, doctorul Ian Fitzgerald, să completeze certificatele de deces şi, după aceea, să predea trupurile pentru a fi incinerate.

–Nu avem condiţiile necesare, ca în morgile din marile oraşe, cred că vă daţi seama, explicase Watkins. Nu ne permitem să ţinem cadavrele pe termen lung, şi n-am ştiut de cât timp am fi avut nevoie ca să-i identificăm pe aceşti oameni. Ne-am gândit că sunt tipi care umblă de colo-colo, sau poate chiar în afara legii, deci nu puteam cu nici un chip să le descoperim prea curând identitatea.

„Au lucrat foarte curat", îşi spuse Sam mohorât, şi se lăsă pe spate în scaun, trăgând o duşcă zdravănă de Guinness.

Trei oameni decedaseră de o moarte violentă, fuseseră certificaţi ca victime ale unui accident şi incineraţi înainte ca rudele să le fie anunţate, înainte ca oricare alte autorităţi să aibă ocazia să verifice, prin aplicarea metodelor medicinei legale, dacă certificatele de deces şi raportul poliţiei conţineau de fapt toate detaliile accidentului.

Familiile Bustamante şi Sanchez bănuiau un joc necurat, pe când cei din Uniunea Naţională a Fermierilor erau chiar convinşi de asta. Pe 12 septembrie, preşedintele Uniunii ceru intervenţia Biroului Federal de Investigaţii, pe motivul că forţele adverse Uniunii erau responsabile de moartea celor doi Bustamante şi a lui Sanchez. În general, omuciderile cădeau sub jurisdicţia FBI-ului numai dacă cel suspectat trecuse graniţele statelor, fie pentru a comite o crimă, fie în timpul comiterii, fie pentru a scăpa de pedeapsă, sau dacă autorităţile federale aveau motive să creadă că o crimă fusese comisă ca urmare a violării cu bună ştiinţă a drepturilor legale ale victimelor.

Pe 26 septembrie, după amânările absurde – devenite aproape un obicei – asociate cu birocraţia guvernamentală şi jurisdicţia federală, o echipă de şase agenţi FBI – incluzând trei oameni de la Divizia de

Investigaţii Ştiinţifice – ajunse în pitorescul Moonlight Cove cu ordinul de a rămâne zece zile. Intervievară ofiţerii de poliţie, examinară documentele poliţieneşti şi pe cele ale medicului legist, luară declaraţii de la martorii care se aflaseră în restaurantul familiei Perez în noaptea de 5 septembrie, trecură prin sită toate resturile camionetei Chevy, azvârlită printre deşeuri, şi căutară oricare alte indicii cât de vagi, de la locul accidentului. Pentru că Moonlight Cove nu avea ramură agro-industrială, nu găsiră pe nimeni interesat în chestiunea Uniunii Fermierilor, care să fie iritat de ceva anume, ceea ce reduse numărul suspecţilor care i-ar fi ucis pe cei trei organizatori ai Uniunii.

Pe tot parcursul investigaţiei, beneficiară de o colaborare deplină şi cordială din partea Poliţiei locale şi a Procuraturii. Loman Watkins şi oamenii lui merseră până într-atât de departe încât se supuseră testelor detectorului de minciuni şi altor probe, pe care le trecură cu toţii impecabil. Procurorul le trecu şi el, dovedindu-se a fi un om de o onestitate exemplară.

Cu toate acestea, ceva nu mirosea prea bine.

Oficialităţile locale erau parcă mult prea dornice să coopereze, şi toţi cei şase agenţi FBI ajunseră să se simtă obiectul unei batjocuri pe la spate, deşi nu văzură nici un poliţist care să ridice sprânceana, să aibă un surâs afectat sau să arunce o privire cu subînţelesuri vreunui coleg. Se putea numi „instinct" al Biroului de Investigaţii, iar Sam ştia că era la fel de vital ca al oricărui animal care trăieşte în sălbăticie.

Dar trebuiau luate în considerare şi celelalte decese.

În timp ce investigau cazul Sanchez-Bustamante, agenţii revăzură arhiva Poliţiei şi a Procuraturii din ultimii ani. Voiau să afle procedurile de rutină cu care erau tratate decesele bruşte din Moonlight Cove, pentru a stabili dacă autorităţile locale rezolvaseră respectivul caz în mod diferit de altele, ceea ce ar fi condus la o indicaţie de complicitate a poliţiei la o operă de muşamalizare a lucrurilor. Ceea ce descoperiseră era năucitor şi tulburător – dar *în alt mod* decât se aşteptau. În afară de un spectaculos accident de maşină în care un adolescent fusese făcut chisăliţă la bordul unui Dodge, Moonlight Cove era singurul loc în care puteai trăi într-o siguranţă deplină. În acea perioadă, locuitorii săi nu fuseseră tulburaţi de morţi violente – până pe 28 august, cu opt zile înainte de moartea lui Sanchez şi a celor doi Bustamante, când o serie neobişnuită de decese începu să apară în documentele publice.

Pe 28 august, în zorii zilei, cei patru membri ai familiei Mayser deveniră primele victime: Melinda, John și cei doi copii ai lor, Carrie și Billy. Cu toții pieriseră într-o casă în flăcări, accident pe care autoritățile îl atribuiră mai târziu lui Billy, care se juca cu chibriturile. Cele patru trupuri erau atât de arse, încât nu putuseră fi identificate decât după dantură.

Terminându-și prima cutie de Guinness, Sam se întinse după o a doua, dar ezită. În noaptea asta mai avea încă de lucru. Câteodată, când era într-o stare de spirit mai proastă și începea să bea bere tare, îi era greu să se oprească până nu-și pierdea cunoștința.

Ținând în mâini cutia goală, Sam se întrebă de ce un băiețel, o dată ce a dat foc, nu ar striga după ajutor și nu și-ar trezi părinții când ar vedea că pălălaia se întinde prea mult? Ce l-ar împiedica să n-o ia la fugă înainte de a fi complet asfixiat de fum? Și, mai exact, ce fel de foc, cu excepția celui alimentat de benzină sau orice alt fluid volatil (de care nu era vorba deloc în rapoartele oficiale) s-ar răspândi atât de repede încât nimeni din familie să nu apuce să scape, și ar reduce întreaga casă – inclusiv persoanele dinăuntru – la mormane de cenușă înainte ca pompierii să poată ajunge să-l stingă?

Din nou lucrat foarte curat. Corpurile erau atât de devorate de flăcări, încât autopsiile aproape că nu ar fi ajutat să se stabilească dacă incendiul fusese provocat nu de Billy, ci de cineva care voia să mascheze adevăratele cauze ale morții. La sugestia directorului de la pompele funebre – care era proprietarul Casei Funerare „Callan" și totodată asistentul procurorului, ca atare suspect în orice tentativă de mușamalizare –, rudele apropiate ale celor din familia Mayser, mai precis mama Melindei Mayser, autorizară incinerarea rămășițelor. Un potențial indiciu, eventual nedistrus în foc, era astfel eliminat.

„Cât de curat s-a lucrat", repetă Sam cu voce tare, săltându-și picioarele pe celălalt scaun cu spătarul drept. „Cât de admirabil de curat și ordonat."

Numărul cadavrelor: patru.

Apoi, cei doi Bustamante și Sanchez, pe 5 septembrie. Alt incendiu. Urmat de incinerări și mai rapide.

Numărul cadavrelor: șapte.

Pe 7 septembrie, pe când fumul de la rămășițele fraților Bustamante și ale lui Sanchez mai stăruia deasupra lui Moonlight Cove, un

locuitor al oraşului, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, Jim Armes, porni cu barca lui, „Mary Leandra", într-o croazieră matinală – şi nu a mai fost văzut niciodată. Deşi era un experimentat om al mării, deşi ziua era senină, frumoasă şi oceanul calm, pierise, pare-se, înghiţit de un val-gigant, pentru că nici o barcă naufragiată nu fusese semnalată pe plajă.

Numărul cadavrelor: opt.

Pe 9 septembrie, în vreme ce peştii se delectau probabil cu Armes-cel-înecat, Paula Parkins era sfâşiată de cinci Dobermani. Era o tânără femeie de douăzeci şi nouă de ani care locuia singură, crescând şi antrenând câini de pază, pe o proprietate de doi acri, la marginea oraşului. Din câte se părea, unul dintre Dobermani se năpustise asupra stăpânei, iar ceilalţi se repeziseră aţâţaţi de mirosul sângelui ei. Rămăşiţele sfârtecate sălbatic ale Paulei, atât de groaznice la vedere încât nu puteau fi privite, fuseseră trimise într-o cutie închisă ermetic familiei ei din Denver. Câinii fuseseră împuşcaţi, testaţi de turbare şi incineraţi.

Numărul cadavrelor: nouă.

La şase zile după deschiderea cazului Bustamante-Sanchez, pe 2 octombrie, FBI-ul deshumase cadavrul Paulei Parkins dintr-o groapă din Denver. Autopsia relevă faptul că femeia fusese într-adevăr muşcată şi sfâşiată cu ghearele de mai mulţi agresori-animale.

Sam îşi aminti cea mai interesantă parte a raportului făcut în urma autopsiei, cuvânt cu cuvânt: „...oricum, urmele de muşcături, lacerăţiile, sfâşierile organelor interne, atacul specific asupra sânilor şi organelor genitale nu sunt întru totul compatibile cu un atac canin. Forma dinţilor şi dimensiunea muşcăturii sunt incompatibile cu profilul dentar al unui Doberman obişnuit sau cu al altor animale cunoscute ca agresive şi capabile de un atac eficient asupra unui adult". Şi, ceva mai încolo, în acelaşi raport, când se făcea referire la natura specifică a atacatorilor lui Parkins: „Specie necunoscută".

Cum murise Paula Parkins cu adevărat?

Prin ce teroare şi agonie trecuse?

Cine încerca să dea vina pe Dobermani?

Şi, de fapt, ce fel de dovadă puteau furniza leşurile Dobermanilor în privinţa propriei lor morţi şi, mai departe, a veridicităţii poveştii poliţiei?

Sam se gândi că urletul ciudat, din depărtare, pe care-l auzise în acea noapte putea aparține unui coiot, și, totuși, nu era un coiot, semăna cu cel al unei pisici și, totuși, nu era o pisică. Se gândi și la vocile stranii, frenetice, ale copiilor care-l urmăriseră. Într-un fel, totul se lega. „Instinctul" Biroului!

„Specie necunoscută".

Neliniștit, Sam încercă să-și calmeze nervii cu Guinness. Cutia era tot goală; gânditor, și-o ciocăni ușor de dinți.

La șase zile după moartea Paulei Parkins și cu mult înainte de exhumarea trupului ei la Denver, încă doi oameni își aflară sfârșitul în Moonlight Cove. Steve Heinz și Laura Dalcoe, necăsătoriți, dar trăind împreună, fură găsiți morți în casa lor de pe Iceberry Way. Heinz lăsă un bilet bătut la mașină, incoerent, nesemnat, o ucise pe Laura cu o împușcătură de pistol, în timp ce ea dormea, apoi își luă și el viața. În raportul doctorului Ian Fitzgerald se menționa „crimă-sinucidere", caz clasat La sugestia procurorului, familiile Dalcoe și Heinz autorizară incinerarea jalnicelor rămășițe.

Numărul cadavrelor: unsprezece.

„În orașul ăsta se fac incinerări pe capete", zise Sam cu voce tare și învârti în mâini cutia goală de bere.

Majoritatea oamenilor încă mai preferau să fie îmbălsămați și înmormântați, indiferent de starea în care se găsea trupul. În cele mai multe orașe, procentul de incinerare era de unu la patru sau de unu la cinci, din totalul tratamentelor aplicate trupurilor neînsuflețite.

În cele din urmă, în paralel cu investigarea cazului Bustamante-Sanchez, echipa FBI din San Francisco descoperi că Janice Capshaw se adăuga listei, prin sinucidere cu Valium. Trupul ei descompus de apa mării fusese măturat pe plajă de valuri, la două zile după ce dispăruse, cu trei zile înainte ca agenții să sosească pentru a porni investigarea morții organizatorilor Uniunii.

Julio Bustamante, Maria Bustamante, Ramon Sanchez, cei patru Mayser, Jim Armes, Paula Parkins, Steven Heinz, Laura Dalcoe, Janice Capshaw: douăsprezece cadavre în mai puțin de o lună – exact de douăsprezece ori mai mult decât decesele violente care avuseseră loc în Moonlight Cove în decursul a douăzeci și trei de luni anterioare. Dintr-o populație de numai trei mii de suflete, douăsprezece morți violente în mai puțin de trei săptămâni dovedeau o rată infernală a mortalității.

Întrebat de reacţia faţă de acest lanţ uluitor de evenimente tragice, Loman Watkins, şeful Poliţiei, răspunsese:

–E oribil, da, şi înspăimântător. Lucrurile au fost atât de calme multă vreme încât am impresia, statistic vorbind, că era chiar prea de tot.

Dar într-un oraş de asemenea dimensiuni, chiar eşalonate pe doi ani, douăsprezece astfel de morţi violente treceau dincolo de topul graficelor oricăror statistici.

Echipa celor şase oameni ai Biroului nu găsi nici un fir ca probă a complicităţii autorităţilor locale la aceste cazuri. Şi, cu toate că un poligraf nu putea distinge pe deplin adevărul de minciună, totuşi aparatul nu era până într-atât de ineficient încât Loman Watkins, ofiţerii lui, procurorul şi asistentul procurorului să poată trece toate probele fără nici măcar un singur indiciu de minciună, dacă erau vinovaţi cu adevărat.

Şi totuşi...

Doisprezece morţi. Patru arşi într-o casă în flăcări. Trei arşi într-o furgonetă Chevy distrusă. Trei sinucideri, două prin împuşcare şi una cu Valium, toţi incineraţi ulterior la Casa Funerară „Callan". Unul pierdut pe mare – cadavru nerecuperat. Şi singura victimă trecută pe masa de autopsie se dovedeşte a nu fi fost ucisă de câini, cum susţinea raportul procurorului –, deşi fusese muşcată şi sfâşiată cu ghearele de ceva, fir-ar să fie!

Era suficient pentru ca Biroul să menţină dosarul deschis. Pe 9 octombrie, la patru zile după ce echipa din San Francisco părăsi Moonlight Cove, se luă decizia de a se trimite un agent incognito pentru a observa anumite aspecte ale cazului, ce putea fi mult mai eficient cercetat de un om care nu era supravegheat.

O zi după adoptarea respectivei decizii, pe 10 octombrie, sosi o scrisoare la San Francisco care întări hotărârea Biroului de a rămâne implicat în elucidarea cazurilor din Moonlight Cove. Sam memorase şi acea scrisoare:

„Domnilor,

Deţin informaţii referitoare la o serie de decese recente petrecute în oraşul Moonlight Cove. Am motive să cred că autorităţile locale sunt implicate într-o conspiraţie care tăinuieşte crimele.

Aș prefera să fiu contactat personal, întrucât nu am încredere în caracterul confidențial al convorbirilor de la telefonul meu de aici. Trebuie să insist asupra discreției dumneavoastre absolute, fiindcă sunt un veteran mutilat în războiul din Vietnam, cu severe infirmități fizice, și sunt, firește, preocupat de imposibilitatea mea de a mă apăra...

Semnat: Harold G. Talbot."

De la Arhivele Armatei Statelor Unite se confirmă că Talbot era într-adevăr un veteran mutilat în războiul din Vietnam. Fusese în numeroase rânduri citat pentru curaj în timpul atacurilor. Mâine, Sam avea să-l viziteze discret.

Între timp, gândindu-se la munca ce-l aștepta în aceeași noapte, se întrebă dacă putea risca să mai bea o cutie de bere neagră, față de ce mai luase și la cină. Cutia cu bere era pe masă, în fața lui. Se uită fix la ea timp îndelungat. Guinness, mâncare mexicană pe cinste, Goldie Hawn și teama de moarte. Mâncarea mexicană îi era deja în stomac, dar gustul i-l uitase. Goldie Hawn trăia într-un ranch undeva cu Kurt Russell, pe care avusese prostul gust să-l prefere unui agent federal cu o înfățișare oarecare și lipsit de orice speranță. Se gândi la doisprezece bărbați și femei, la trupurile arse într-un crematoriu, reduse la cenușă, și se mai gândi la uciderea prin împușcare, la sinuciderea prin împușcare, la corpurile din care s-au înfruptat peștii și la o femeie mușcată înspăimântător, gânduri care-l conduseră spre o filosofare morbidă despre destinul cărnii. Se gândi la soția lui, moartă de cancer, la Scott și la conversația lor telefonică, și abia atunci deschise o a doua cutie de bere.

22

Urmărită de păianjeni, șerpi, gândaci, șobolani și lilieci imaginari, de trupul posibil reîncarnat al unui copil mort și de mugetul real sau ireal al camioanelor-dragoni din depărtare, Chrissie se târî din canalul secundar în care se adăpostise, străbătu pe burtă tunelul principal, călcă din nou în rămășițele lunecoase ale ratonului în descompunere și plonjă afară, în canalul de drenare cu fundul mâlos. Aerul era curat și dulce.

În ciuda malurilor şanţului, a ceţii filtrate prin lumina lunii şi a stelelor ascunse în pâclă, claustrofobia lui Chrissie se risipi ca şi cum nu ar fi fost. Îşi umplu de câteva ori zdravăn plămânii cu aerul rece şi umed, dar încercă să respire cu cât mai puţin zgomot posibil.

Ascultă în noapte. La foarte scurt timp, se ridicară din nou acele strigăte străine de neamul omenesc, care răsunau slab peste pajişte, din pădurea de la sud. Ca şi înainte, era sigură că auzea trei voci distincte. Dacă mama, tatăl ei şi Tucker se îndepărtau spre sud, căutând-o în pădurea care dădea în cele din urmă spre marginea proprietăţii Microtehnologiei Noului Val, putea relua drumul pe care venise, prin pădurea de la nord, prin pajiştea unde Godiva se răsturnase cu ea, apoi la est spre drumul de ţară şi în Moonlight Cove pe acea rută, lăsându-i s-o caute fără folos în direcţii greşite.

Era limpede că nu mai putea rămâne unde se afla.

Şi nici n-o putea lua spre sud, de-a dreptul către ei.

Se căţără afară din şanţ şi fugi spre nord, pe lângă pajişte, refăcând traseul pe care venise mai devreme, în aceeaşi seară, şi, în timp ce înainta, îşi enumeră necazurile. Îi era foame fiindcă nu pusese nimic în gură, şi era şi obosită. Muşchii umerilor şi ai spatelui o dureau de când petrecuse noaptea în canalul de drenare secundar, strâmt, din beton rece. O dureau şi picioarele.

„Totuşi, care-i problema ta?" se întreba ea, pe când ajungea la copacii de la marginea pajiştei. „Ţi-ar fi convenit mai mult să fii prinsă de Tucker şi convertită într-una de-a lor?"

23

Loman Watkins ieşi din casa familiei Valdoski, unde doctorul Worthy supraveghea convertirea Ellei şi a lui George. Mai jos, pe drumul de ţară, ofiţerii lui şi procurorul încărcau băieţelul într-o maşină mortuară. Mulţimea de gură-cască era înmărmurită de această scenă.

Loman se urcă în maşina lui specială şi dădu drumul la motor. Video-displayul compact se aprinse imediat, pe un fond verde deschis. Aparatul era instalat în spaţiul disponibil dintre cele două locuri din faţă. Începu să pâlpâie, indicând că de la cartierul general se emitea un

mesaj pentru el – un mesaj transmis în așa fel încât să nu fie difuzat pe undele radio ale poliției, mult mai ușor de interceptat.

Deși lucra de câțiva ani cu computere mobile conectate prin microunde, din când în când era încă surprins când se urca în mașină și vedea cum se aprinde VDT-ul. În orașele mari, ca Los Angeles, în ultimii zece ani, cele mai multe mașini-patrulă fuseseră echipate cu computere conectate la banca centrală de date a Poliției, dar asemenea minuni electronice erau încă o raritate în orașele mai mici și nici nu se auzise de ele în zonele foarte modeste, cum era și Moonlight Cove. Departamentul lui se mândrea cu această tehnologie aproape artistică, nu pentru că visteria orașului dădea pe dinafară, ci pentru că Noul Val – lider în sisteme de date mobile cu microunde, printre altele – îi echipase biroul și mașinile cu hardware și software de proveniență proprie, în continuă dezvoltare, aducând sistemul la zi în mod constant, folosind forța polițienească din Moonlight Cove ca o bază de demonstrație pentru fiecare progres pe care spera să-l integreze, până la urmă, în linia lor de produse.

Aceasta era una din numeroasele căi prin care Thomas Shaddack se insinuase în structura puterii ce guverna comunitatea, chiar înainte de a ajunge la puterea TOTALĂ prin Proiectul Moonhawk. La început, Loman fusese suficient de obtuz ca să se gândească la largheța eminenței cenușii a Noului Val ca la o binecuvântare. Acum, însă, știa mai bine cum stăteau lucrurile.

De pe VDT-ul mobil, Loman avea acces la computerul central din cartierul general departamental situat pe Jacobi Street, un corp de case la sud de Ocean Avenue, pentru a obține orice informație din banca de date sau pentru a vorbi cu „dispecerul" de serviciu, care putea comunica cu el la fel de ușor prin computer, ca și prin stația radio a poliției. Mai mult decât atât, putea să stea confortabil în mașina lui și, prin computerul de la cartierul general, să intre în legătură cu computerul de la Departamentul Autovehiculelor din Sacramento, ca să obțină informații despre vreun număr de înmatriculare, sau cu banca de date a Departamentului Închisorilor din același oraș, ca să se informeze despre cine știe ce tip aflat în afara legii, sau cu oricare alt computer conectat la rețeaua electronică națională, autorizată prin lege.

Își aranjă tocul pistolului, observând că stătuse chiar pe el.

Folosindu-se de butoanele de pe displayul terminalului, introduse numărul de identitate care-i permitea accesul în sistem.

Zilele în care strângerea de date cerea o activitate poliţienească asiduă începură să cam dispară pe la jumătatea anilor '80. Acum, doar copoii de la televizor, ca „Hunter", erau obligaţi să alerge încoace şi-ncolo şi să se zbată pentru a scoate la iveală cele mai mici detalii, deoarece asemenea scene erau mult mai dramatice decât o prezentare a realităţii tehnologiei de vârf. Cu timpul, reflectă Watkins, poliţiştii riscau să rămână cu fundul înţepenit ore întregi în faţa unui VDT ori a unei mese de lucru de la cartierul general.

Computerul îi acceptă parola.

VDT-ul se opri din semnalizat.

Desigur, dacă toţi oamenii de pe pământ ar fi Oameni Noi şi dacă problema regresivilor ar fi rezolvată, în cele din urmă nu ar mai exista crime şi nici n-ar mai fi nevoie de poliţişti. Erau câteva persoane debusolate de nedreptatea socială, dar toţi oamenii ar trebui să fie egali în noua lume care se năştea, tot aşa cum sunt maşinăriile între ele, cu aceleaşi scopuri şi dorinţe, cu nici o nevoie conflictuală sau de competiţie. Majoritatea criminalilor erau afectaţi genetic, comportamentul lor sociopatologic fiind de la început înscris în cromozomii lor; oricum, cu excepţia elementelor regresive, Oamenii Noi vor constitui o reparaţie genetică perfectă. Cel puţin, asta era viziunea lui Shaddack.

Câteodată, Loman Watkins se întreba în care punct al planului intervenea liberul arbitru. Alteori, se părea că nu-i păsa dacă avea sau nu vreun rol. Alte dăţi, incapacitatea lui de a se sinchisi de ceva... ei bine, îl speria de moarte.

Rânduri de cuvinte începură să apară de la stânga la dreapta pe ecran, câte un rând odată, cu litere verde deschis pe fundalul de culoare închisă:

PENTRU: LOMAN WATKINS

DE LA: SHADDACK

JACK TUCKER NU A REVENIT DE LA FAMILIA FOSTER. NU RĂSPUNDE NIMENI LA TELEFON ACOLO. SITUAŢIA TREBUIE CLARIFICATĂ DE URGENŢĂ. AŞTEPT RAPORTUL TĂU.

Shaddack avea acces direct la computerul Departamentului Poliţiei de la propriul computer, de la el de acasă, dinspre punctul nordic al micului golf. Putea lăsa mesaje pentru Watkins sau pentru oricare din oamenii lui pe această cale.

Mesajul de pe ecran dispăru.

Loman Watkins porni maşina, puse sirena în funcţiune şi porni spre Grajdurile Foster, deşi acestea erau de fapt situate dincolo de marginea oraşului şi nu intrau în atribuţiile lui districtuale. Dar, deja nu se mai sinchisea de astfel de lucruri cum ar fi graniţele jurisdicţionale şi procedurile legale. Era încă poliţist doar pentru că acesta era rolul pe care trebuia să-l joace până când tot oraşul va fi suferit Schimbarea. Nici una dintre vechile reguli nu se mai aplicau în cazul lui, fiindcă el era un Om Nou. Un asemenea dispreţ pentru lege l-ar fi îngrozit cu numai câteva luni în urmă, dar acum aroganţa şi datul cu tifla regulilor Societăţii Oamenilor Vechi nu-i trezeau remuşcări câtuşi de puţin.

În cea mai mare parte a timpului, nu-l mai mişca nimic. Zi de zi, ceas de ceas, sentimentele lui jucau un rol din ce în ce mai derizoriu.

În afara fricii, pe care noua lui stare de conştiinţă elevată încă i-o mai permitea: frica, pentru că era un mecanism de supravieţuire, folositor într-un mod în care iubirea şi bucuria, speranţa şi afecţiunea nu-i mai puteau ajuta. De fapt, îi era frică chiar acum. Frică de regresivi. Se temea că Proiectul Moonhawk putea fi dezvăluit cumva lumii din afară şi făcut pulbere – iar el ar fi fost, de asemenea, sub tăvălug. Frică de singurul lui stăpân, Shaddack. Câteodată, în momentele de descumpănire care treceau repede, îi era teamă chiar de el însuşi şi de noua lume care sta să se nască.

24

Moose moţăia într-un colţ al dormitorului neluminat. Se agita în somn, vânând, probabil, în vis, iepuri cu coada scurtă – deşi, fiind un câine de ispravă, chiar în vis poate că se ducea în diferite misiuni, trimis de stăpânul lui.

Bine închingat la postul lui de observaţie de la fereastră, Harry se aplecă pe obiectivul telescopului şi studie spatele Casei Funerare „Callan", de peste Juniper Lane, unde furgonul mortuar tocmai trăsese la scară. Îi urmări pe Victor Callan şi pe asistentul lui, Ned Ryedock, cum foloseau o targă pe roţi pentru a transfera un cadavru din furgonul negru Cadillac în aripa de îmbălsămare şi incinerare. Vârât într-un sac de plastic negru, cam terfelit, trupul era atât de mic încât trebuia să fi fost

al unui copil. Apoi, închiseră uşa în urma lor şi Harry nu mai văzu nimic.

Câteodată, lăsau obloanele ridicate la cele două ferestre înalte şi înguste, şi, de pe poziţia lui, Harry pătrundea cu privirea jos, în acea cameră, până spre masa înclinată şi şanţuleţul de scurgere pe care cadavrele erau îmbălsămate şi pregătite pentru expunere. Cu acele ocazii, vedea mult mai multe decât ar fi vrut să vadă. Oricum, în seara asta, obloanele erau complet trase pe toată lungimea geamurilor.

Încet de tot, îşi mută raza de observaţie spre sud, de-a lungul aleii învăluite în ceaţă, care conducea către „Callan" şi se întindea între Conquistador şi Juniper. Nu se uita după nimic în mod deosebit, cerceta doar pe îndelete, când văzu o pereche de făpturi groteşti. Erau rapide, gonind pe alee şi pe partea întinsă de teren adiacent Casei Funerare, nefugind nici pe patru picioare, dar nici vertical, ci mai degrabă aplecaţi spre pământ.

Lunatici.

Inima lui Harry începu să-i sară în piept.

Mai văzuse unii asemănători înainte, de trei ori în ultimele patru săptămâni, deşi atunci nu credea că văzuse bine. Erau ca nişte năluci şi atât de stranii, de-abia dacă îi zărise cât de cât, astfel că păreau spectre ale imaginaţiei, încât îi denumise Lunatici.

Erau mai iuţi ca pisicile. Alunecau prin câmpul lui de observaţie, iar apoi dispăreau în zona întunecată şi pustie, înainte de a-şi putea reveni din şoc şi de a-i urmări.

Acum cerceta acea zonă de la un capăt la altul, din spate în faţă, descoperindu-i în iarba înaltă de trei-patru picioare. Boschetele ofereau ascunzători bune. Ilice sălbatice şi un pâlc de chaparral trăgeau de ceaţă şi o reţineau de parcă era bumbac.

Îi găsi. Două forme aduse de spate, de dimensiune umană, ceva mai puţin deschise la culoare decât noaptea. Fără trăsături. Se ghemuiseră împreună în iarba uscată din mijlocul fâşiei de pământ, chiar la nord de uriaşul brad care-şi întindea crăcile înalte ca un acoperământ peste jumătate din parc.

Tremurând, Harry se concentră şi mai mult asupra acelui punct şi ajustă focarul. Siluetele Lunaticilor ieşiră în relief. Trupurile lor deveneau mai distincte în contrast cu noaptea care-i adăpostea. Încă tot nu

putea desluşi detalii în ceea ce-i privea din cauza întunericului şi a ceţii care se aduna.

Deşi era destul de scump şi dificil de obţinut, ar fi dorit ca prin cunoştinţele lui din armată să poată obţine un Tele-Tron, noua versiune a lui Star-Tron, aparat special pentru condiţii nocturne, care fusese întrebuinţat de majoritatea serviciilor militare ani de zile. Un Star-Tron folosea orice sursă de lumină disponibilă – lumina lunii, a stelelor, chiar şi palidele reflexe electrice, dacă existau, vaga iradiere naturală a anumitor minerale din sol şi a pietrelor – şi o amplifica de optzeci şi cinci de mii de ori. Cu acel adaus la lentile, un peisaj nocturn impenetrabil era transformat ca sub lumina slabă a răsăritului de soare sau chiar ca sub cenuşiul unei după-amiezi târzii. Tele-Tronul utiliza aceeaşi tehnologie ca Star-Tronul, dar era proiectat să se potrivească la un telescop. Pentru intenţiile lui, Harry avea de cele mai multe ori lumină la dispoziţie şi, în majoritatea timpului, privea prin ferestre în camere bine iluminate; dar, ca să-i studieze pe Lunaticii care se furişau peste tot cu iuţeală, avea nevoie de un plus de aparatură de înaltă performanţă.

Umbrele priviră spre vest, către Juniper Lane, apoi spre nord, către „Callan", apoi la sud, către clădirea care, împreună cu Casa Funerară, flanca acea fâşie de pământ virană. Îşi întorceau capul cu o mişcare rapidă, fluidă, care-l făcu pe Harry să se gândească la pisici, deşi în mod categoric nu erau feline.

Unul dintre ei privi îndărăt spre est. Pentru că telescopul îl punea pe Harry într-un fel faţă în faţă cu Lunaticii, le văzu ochii: ca din aur, uşor iradianţi. Nu le mai văzuse ochii înainte.

Se scuturâ tot, dar nu pentru că erau atât de nefireşti. Era ceva familiar în aceşti ochi, ceva care ajungea mai adânc decât la conştientul sau subconştientul lui Harry, pentru a-i provoca o recunoaştere ceţoasă, activând memoria primitivă a raselor conţinute în genele sale.

Dintr-odată, îi îngheţă până şi măduva spinării şi-l cuprinse o spaimă mai intensă decât orice simţise de la războiul din Vietnam încoace.

Deşi moţăia, Moose se acordă totuşi la starea de spirit a stăpânului său. Labradorul se ridică, se scuturâ puţin, ca pentru a-şi alunga somnul, şi veni lângă punctul de observaţie. Scoase un sunet jos, miorlăitor parcă, şi întrebător.

Prin telescop, Harry prinse faţa de coşmar a unuia dintre Lunatici. Nu o reţinu mai mult de o secundă, cel mult două, iar figura malformată

era conturată vag doar de o pată eterică de lumină a lunii, aşa că văzu puţin. De fapt, reflectarea lunară mai curând sporea misterul, decât să-l lămurească.

Dar era sub vraja lui, încremenit, îngheţat.

Moose scoase un „wooof" întrebător.

Deocamdată, incapabil să se desprindă de telescop nici dacă propria-i viaţă ar fi depins de asta, Harry se holbă la o înfăţişare ca de maimuţă, deşi mai sfrijită, mai urâtă, mai înspăimântătoare şi infinit mai ieşită din comun decât faţa unei maimuţe. Îi amintea şi de lupi, iar în beznă acel ceva părea să aibă şi un aspect reptilian. I se păru că zăreşte strălucirea de email a dinţilor răi şi ascuţiţi şi a fălcilor care înşfacă. Dar lumina era săracă şi nu putea fi prea sigur dacă o mare parte din ce vedea nu era cumva un renghi jucat de umbre sau o distorsionare din cauza ceţii. O parte a acestei viziuni hidoase trebuia atribuită imaginaţiei lui înfierbântate. Un om cu două picioare complet nefolositoare şi cu un braţ mort trebuia să aibă o imaginaţie vie, dacă voia să înţeleagă ceva din viaţa asta.

Se uitau o clipă în direcţia lui, apoi îşi mutau privirea. În acelaşi timp, ambele creaturi se mişcau cu o agilitate animalică şi cu o repeziciune care-l făcea pe Harry să tresară. Erau aproape de dimensiunea unor pisici mari din junglă şi la fel de iuţi. Întoarse telescopul ca să rămână pe urmele lor, însă ei o zbughiră prin întuneric, spre sud, de-a lungul spaţiului liber, dispărând peste un gard, în curtea din spate a casei familiei Clamore, evaporându-se cu o asemenea viteză încât nu se putu ţine după ei cu telescopul.

Continuă să-i caute, până spre Colegiul de juniori şi seniori de pe strada Roshmore, dar nu descoperi nimic decât noapte şi ceaţă, şi clădirile familiare din împrejurimi. Lunaticii se evaporaseră la fel de brusc ca întotdeauna.

În cele din urmă, Harry îşi înălţă capul şi se lăsă pe spate în scaun.

Moose îşi puse imediat labele din faţă pe braţul scaunului, implorând să fie mângâiat, ca şi cum ar fi văzut ce văzuse şi stăpânul lui şi voia să fie sigur că spiritele malefice nu scăpaseră slobode prin lume.

Cu mâna lui dreaptă, cea sănătoasă, care la început îi tremura violent, Harry mângâie capul Labradorului. Foarte curând, câinele îşi calmă stăpânul în aceeaşi măsură în care era şi el liniştit.

Dacă FBI-ul urma să răspundă la scrisoarea pe care o trimisese cu o săptămână în urmă, nu ştia dacă să le spună sau nu despre Lunatici. Le va spune tot ce văzuse, şi oricum le putea fi de folos. Dar asta... pe de o parte, era sigur că bestiile pe care le zărise atât de fugar de trei ori – de patru acum – erau cumva în legătură cu toate evenimentele ciudate din ultimele săptămâni. Ei sugerau o anumită doză de stranietate şi, vorbind despre ei, putea să pară nebun, făcându-i pe agenţii Biroului să anuleze valoarea a ceea ce le comunica.

„Chiar sunt ţicnit?" se întrebă el, în timp ce-l mângâia uşor pe Moose. „Am înnebunit?"

După douăzeci de ani de condamnare la încremenirea într-un scaun cu rotile, obligat să rămână în casă, trăind prin substitut cu ajutorul telescopului şi al binoclului, poate că devenise atât de dornic de a fi implicat mai mult în rândul oamenilor şi atât de înfometat după senzaţie, încât inventase o conspiraţie născută din fantezie şi anormalitate, punându-se pe sine în centru ca Singurul-Om-Care-Ştie, convins că plăsmuirile sale sunt reale. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel. Războiul îi făcuse cadou un trup dramatic de ruinat şi de slăbit, dar mintea îi era la fel de puternică şi de limpede ca întotdeauna, poate chiar temperată şi întărită de adversitate. Asta, nu nebunia, era adevăratul blestem pe capul lui.

–Lunatici, îi spuse lui Moose.

Câinele strănută.

–Mă întreb ce mai urmează? Oare într-o bună noapte am să mă uit la lună şi am să văd silueta unei vrăjitoare călare pe o coadă de mătură?

25

Chrissie ieşi din pădure pe la Pyramid Rock, care, pe vremuri, o inspirase în fanteziile ei despre egiptenii cei înalţi. Se uită spre vest către casă şi grajdurile familiei ei, unde luminiţele purtau acum halouri cu nuanţe de curcubeu. O clipă, îi trecu prin cap să se întoarcă după Godiva sau alt cal. Poate că s-ar putea chiar strecura în casă să înşface o jachetă. Dar hotărî că, pe jos, ar fi mai puţin bătătoare la ochi şi mai în siguranţă. În plus, nu era tâmpită ca eroinele din filme care se tot

întorc la Casa Blestemată, ştiind că acolo le putea aştepta Duhul cel Rău. Se întoarse spre est-nord-est şi se îndreptă, peste pajişte, spre drumul de ţară.

„Demonstrându-şi isteţimea binecunoscută (gândea ea, ca şi cum ar fi citit dintr-o carte de aventuri), Chrissie se dovedi suficient de înţeleaptă să se depărteze de Casa Blestemată şi s-o pornească la drum prin noapte, întrebându-se dacă avea să mai vadă vreodată acel loc al tinereţii ei sau să găsească alinare în braţele părinţilor, înstrăinaţi de-acum."

Iarba înaltă, uscată, de toamnă, îi biciuia picioarele, pe măsură ce-şi croia drum către mijlocul câmpului. În loc să rămână lângă linia copacilor, prefera spaţiul deschis, pentru cazul în care ceva din pădure ar fi ţâşnit spre ea. Nu credea că se putea lua cu ei la întrecere într-un sprint dacă ar fi detectat-o, nici dacă avea un avans la start de un minut, dar, cel puţin, avea intenţia să-şi ofere şansa de a încerca.

Răcoarea nopţii se înăsprise pe timpul cât stătuse în adăpostul tunelului. Flanela ei de-abia dacă era ceva mai călduroasă ca o bluză de vară cu mâneci scurte. Dacă ar fi fost o eroină îndrăzneaţă din galeria celor create de maestrul André Norton, ar fi ştiut cum să-şi ţesă o haină folosind iarba din jur şi alte plante, cu un grad înalt de izolare termică. Sau ar fi ştiut cum să pună capcane, să ucidă fără durere şi să jupoaie animalele, înveşmântându-se în haine pe cât de uimitor de elegante ca linie, pe atât de practice.

Dar era vremea să înceteze să se mai gândească la eroinele acelor cărţi. Propria ei incapacitate de a acţiona asemenea lor o deprima.

Avea deja suficiente motive să fie îngrijorată. Fusese obligată să fugă de acasă. Era singură cuc, înfometată, înfrigurată, confuză, înfricoşată – şi pe urmele ei veneau creaturi nepământeşti şi periculoase. Dar, ce era mai rău... Deşi mama şi tata fuseseră întotdeauna puţin distanţi, neoferindu-i prea multe semne de afecţiune, Chrissie îi iubise, iar acum ei dispăruseră, poate pentru totdeauna, schimbaţi într-un fel pe care ea nu-l înţelegea, rămaşi în viaţă, dar lipsiţi de suflet şi, ca atare, ca şi morţi.

Pe când se afla la mai puţin de o sută de picioare de drumul de ţară, auzi un motor de maşină. Văzu farurile pe drum, venind dinspre sud. Apoi zări însăşi maşina, pentru că ceaţa era mai subţire în acea direcţie decât înspre mare, iar vizibilitatea destul de bună. Chiar şi de

la o asemenea distanţă o identifică ca fiind o maşină de poliţie; deşi nici o sirenă nu urla, luminile albastre şi roşii se învârteau pe capota ei. Patrula poliţiei încetini şi vira conform semnului care indica spre Grajdurile Foster.

Chrissie strigă şi alergă în direcţia maşinii, deoarece întotdeauna fusese învăţată că poliţiştii erau prietenii ei. Ridică o mână şi făcu semne, dar apoi se gândi că, într-o lume în care nu putea avea încredere în propriii ei părinţi, desigur nu se putea aştepta ca toţi poliţiştii să aibă cele mai bune intenţii.

Obsedată de gândul că poliţiştii ar fi putut fi convertiţi în acelaşi mod în care Tucker încercase s-o convertească pe ea, şi în care propriii ei părinţi fuseseră convertiţi, renunţă rapid, lăsându-se pe vine în iarba înaltă. Farurile nu apucaseră să se apropie prea mult. Întunecimea de pe pajişte şi ceaţa o făceau, fără îndoială, invizibilă pentru ocupanţii maşinii, iar ea nu era grozav de înaltă ca să fie văzută de la asemenea distanţă. Dar nu voia deloc să rişte.

Privi cum maşina devenea din ce în ce mai mică în josul şoselei. Se opri pentru puţină vreme în dreptul maşinii lui Tucker care era abandonată cam la jumătatea drumului spre grajduri, apoi merse mai departe. Până când ceaţa deasă o înghiţi de tot.

Se grăbi din nou prin iarbă, spre est, către drumul de ţară. Intenţiona să urmeze acel drum spre sud, către Moonlight Cove. Dacă rămânea atentă şi în alertă, putea să se ascundă ori de câte ori ar fi auzit apropiindu-se vreo maşină.

Nu voia să se arate nici unui necunoscut. O dată ce va fi ajuns în oraş, se putea duce la „Maica Îndurării" şi să caute ajutor la Părintele Castelli, care pretindea că este un preot modern şi prefera să i se spună Părintele Jim, dar Chrissie nu putuse niciodată să i se adreseze cu atâta lejeritate. Chrissie muncise neostoit pentru festivalul de vară al bisericii şi-şi exprimase dorinţa de a sluji în preajma altarului anul viitor, spre încântarea Părintelui Castelli. Era sigură că o plăcea şi că va crede povestea ei, indiferent cât de cumplită era. Dacă nu o va crede... ei bine, atunci va încerca cu doamna Tokawa, profesoara ei din clasa a VI-a.

Ajunse la drumul de ţară, se opri, şi privi îndărăt către casa aflată de-acum la distanţă, rămasă doar ca o pată luminoasă în ceaţă. Tremurând, se întoarse spre Moonlight Cove.

26

Uşa din faţă a casei familiei Foster era deschisă în noapte.

Loman Watkins cercetă peste tot. Singurele lucruri care-i puteau spune ceva erau un scaun răsturnat în bucătărie şi trusa neagră de piele a lui Jack Tucker abandonată, cu seringi şi câteva doze din substanţa cu care era operată Schimbarea – şi un tub de spray WD-40 pe podeaua holului de la parter.

Închizând uşa din faţă după el, stătu în prag, la capătul scărilor ce duceau spre grădiniţa din faţă, şi ascultă noaptea liniştită, ireală parcă. Briza uşoară, care persistase întreaga seară, acum încetase cu totul. Aerul era neobişnuit de încremenit. Ceaţa părea să aibă darul de a muia toate sunetele, lăsând o lume tăcută de parcă ar fi fost un imens cimitir.

Privind spre grajduri, Loman strigă:

–Tucker! Foster! E cineva acolo?

Ecoul vocii se întoarse în valuri spre el, ca un sunet rece şi izolat.

Nu-i răspunse nimeni.

–Tucker? Foster?

La unul dintre grajduri, luminile ardeau, iar o uşă era deschisă la capătul cel mai apropiat. Presupuse că trebuia să meargă acolo să arunce o privire.

Loman parcursese jumătate din drum până la acea construcţie, când un strigăt pătrunzător, ca sunetul vălurit al unui corn îndepărtat, veni de la distanţă, dinspre sud, slab, dar inconfundabil. Îţi dădea fiori, era gutural, încărcat de mânie, de excitare şi de dorinţă. Ţipătul ascuţit al unui regresiv devenit vânător.

Se opri şi ascultă, sperând că nu auzise bine.

Sunetul reveni. De data asta, putu discerne cel puţin două voci, poate trei. Erau la distanţă, la mai mult de o milă, aşa că sonoritatea nepământeană nu putea fi o replică la strigătele lui Loman.

Sunetele emise de ei îl încremeniră.

Şi-l umplură de o dorinţă stranie.

Nu.

Îşi strânse atât de puternic pumnii încât unghiile îi intrară în carne, şi se luptă cu întunericul care ameninţa să irumpă înlăuntrul lui. Încercă să se gândească la misiunea lui poliţienească, la ceea ce avea de făcut.

Dacă acele ţipete veneau de la Alex Foster, Sharon Foster şi Jack Tucker – ceea ce era foarte plauzibil –, unde era fetiţa, Christine?

Poate că scăpase în timp ce o pregăteau pentru convertire. Scaunul răsturnat din bucătărie, traista neagră abandonată de Tucker şi uşa din faţă deschisă păreau să susţină această supoziţie neplăcută. În căutarea fetiţei, cuprinşi de excitare, urmărind-o, soţii Foster şi Tucker vor fi cedat unei nevoi latente de regresie. Poate că nu chiar atât de latentă. Ar fi putut regresa şi cu alte ocazii, aşa că, de data asta, alunecaseră repede şi de bunăvoie într-o stare de alterare. Iar acum o pândeau ca pe un vânat în câmpurile sălbatice din sud – sau o culcaseră de mult la pământ, o sfâşiaseră în bucăţi, şi erau încă în regresiune, pentru că scoteau ţipete stridente, complăcându-se în acea condiţie degradantă.

Noaptea era rece, dar Loman se trezi deodată transpirând.

Voia... avea nevoie...

Nu !

Mai devreme, în cursul aceleiaşi zile, Shaddack îi spusese lui Loman că fetiţa Foster pierduse autobuzul spre şcoală şi, întorcându-se acasă din staţie pe drumul de ţară, îşi surprinsese părinţii în timp ce aceştia tocmai îşi exersau noile abilităţi. Aşa că fetiţa trebuia să treacă prin Schimbare mai curând decât era plănuit; devenea astfel primul copil care se cerea reeducat. Dar poate că „experimentul" fusese o minciună la care recursese cuplul Foster pentru a avea o acoperire. Poate că erau cufundaţi într-o regresie adâncă atunci când fetiţa dăduse peste ei, pe care nu i-o puteau împărtăşi lui Shaddack fără să se demaşte ca degeneraţi printre Oamenii Noi.

Schimbarea era menită să aducă omenirea pe o treaptă superioară de evoluţie – era o evoluţie forţată.

Oricum, o regresie voită era o pervertire bolnăvicioasă a puterii acordate de Schimbare. Cei care regresau erau ţinuţi la distanţă, iar aceşti regresivi care ucideau pentru pofta primară a vânătorii sângeroase erau cei mai răi dintre toţi, psihotici care aleseseră involuţia în locul evoluţiei.

Ţipetele de la distanţă se auziră din nou.

Un fior îi trecu pe şira spinării, un fior plăcut. Era cuprins de o dorinţă puternică de a se despovăra de haine, de a se apropia de ţărână tot mai mult, de a o zbughi gol şi neîncătuşat de nimic prin noapte, în escapade lungi, graţioase, peste pajiştea întinsă şi în păduri, unde totul era sălbatic şi frumos, unde prada aştepta să fie găsită şi trântită la pământ, ucisă şi sfâşiată...

Nu.

Control.

Autocontrol.

Ţipetele îndepărtate parcă îl spintecau, ascuţite.

Trebuia să dea dovadă de autocontrol.

Inima i se zbătu în piept.

Ţipetele. Ţipetele dulci, nerăbdătoare, sălbatice...

Loman începu să tremure, apoi să se scuture violent, ca şi cum se vedea cu ochii minţii eliberat de postura rigidă a lui Homo Erectus, eliberat de constrângerile formei şi ale comportamentului civilizat. Dacă omul primitiv din el ar putea fi lăsat slobod mai multă vreme şi dacă i s-ar îngădui să trăiască într-o stare naturală...

Nu. De neconceput.

Picioarele nu-l mai ţinură şi căzu la pământ, deşi nu chiar în patru labe, nu, pentru că acea postură l-ar fi încurajat să cedeze acestor nevoi incredibile; în loc de asta, se ghemui în poziţie de foetus, pe-o parte, cu genunchii aduşi la piept, şi se împotrivi aprigului impuls de a regresa. Carnea de pe el se încălzi atât de tare, de parcă ar fi stat ceasuri întregi în soarele de vară de la amiază, dar îşi dădu seama că această căldură nu venea de la nici o sursă externă, ci din adâncul lui; focul nu se năştea doar din organele vitale sau din măduva oaselor, ci din materia din interiorul celulelor, din bilioanele de nuclee adăpostind materialul genetic care-l făcea să fie ce era.

Singur în întuneric şi ceaţă, în faţa casei familiei Foster, sedus de ecoul ţipetelor regresivilor, dorea nespus să-şi exercite puterea noii sale fiinţe fizice pe care Schimbarea i-o dăruise. Dar ştia că, o dată ce ar fi cedat acestei tentaţii, nu ar mai fi fost în veci Loman Watkins; ar fi fost un degenerat, maimuţărindu-l pe Loman Watkins, Mr. Hyde într-un trup de unde l-ar fi alungat pe Dr. Jekyll pentru totdeauna.

Cu bărbia plecată, se uită la propriile-i mâini, curbate spre piept, şi, la lumina slabă de la ferestrele casei, i se păru că vede cum încep

să i se transforme câteva degete. Prin mâna dreaptă îl săgetă o durere. Își simți oasele zdrobindu-se și refăcându-se, genunchii perfect mobili, degetele de la picioare alungite, cu buricele degetelor lățite, cu vene și tendoane îngroșându-se, cu unghiile întărindu-se și ascuțindu-se ca niște gheare.

Scoase un urlet de groază și repulsie, dorindu-și să se agațe din toate puterile de identitatea cu care se născuse, de ceea ce rămăsese din ființa lui umană. Se opuse mișcării ca de lavă a întregii lui ființe. Printre dinții încleștați, își repeta numele: „Loman Watkins, Loman Watkins, Loman Watkins", ca pe o formulă magică ce putea opri această metamorfoză demonică.

Timpul trecea. Poate un minut. Poate zece. Sau un ceas. Nu știa. Strădania lui cumplită de a-și păstra identitatea îl transportase într-o stare psihică în afara timpului.

Încet de tot, redeveni conștient. Cu o imensă ușurare, se trezi tot pe jos, în fața casei, neschimbat. Era înmuiat în sudoare. Dar focul irezistibil din carnea lui se stinsese. Mâinile îi erau ca întotdeauna, fără nici un fel de prelungire anormală a degetelor.

Preț de o clipă, ascultă în noapte. Nu mai auzi nici urmă din strigătele îndepărtate și deveni recunoscător pentru această tăcere.

Frica, singura emoție care nu-și pierduse din caracterul viu și din putere nici măcar o zi de când făcea parte din rândul Oamenilor Noi, era acum străpungătoare ca niște cuțite înfipte în el, împingându-l să strige. O vreme, se temuse că era unul dintre cei cu potențial regresiv, iar acum speculația aceea sumbră se dovedise justă. Dar, dacă ar fi cedat impulsului, ar fi pierdut atât vechea ordine a lucrurilor pe care o cunoscuse înainte de a fi convertit, cât și, totodată, brava lume nouă pe care Shaddack o clădea; nu ar fi aparținut nici uneia dintre ele.

Mai rău: începea să bănuiască că nu era un caz izolat, că, de fapt, *toți* Oamenii Noi aveau înlăuntrul lor germenii involuției. Noapte de noapte, regresivii păreau să-și sporească numărul.

Cutremurat, se ridică în picioare.

Stratul de transpirație era ca o crustă de gheață pe piele, acum că focurile interioare se retrăseseră.

Îndreptându-se amețit către mașina de patrulare, Loman Watkins se întrebă dacă cercetarea lui Shaddack – și aplicarea ei – era atât de fundamental greșită încât să nu existe nici un beneficiu al Schimbării.

Poate că era un blestem de neevitat. Dacă regresivii nu constituiau doar un procentaj, statistic vorbind, nesemnificativ, între Oamenii Noi, dacă erau *cu toţii* sortiţi să rătăcească spre regresie mai devreme sau mai târziu...

Se gândi la Thomas Shaddack, aflat acolo, în casa mare din partea nordică a micului golf, supraveghind oraşul în care bestiile creaţiei sale se luau la întrecere cu umbrele, şi-l năpădi o profundă înnegurare. Pentru că lectura fusese modul lui favorit de a-şi petrece timpul liber încă de când era băieţel, se gândi la doctorul Moreau al lui H.G. Wells şi se întrebă dacă Shaddack devenise tocmai aşa ceva. Moreau reîncarnat. Shaddack putea fi un Moreau al epocii microtehnologiei, obsedat de o viziune dementă a transcenderii prin contopirea forţată a omului şi a maşinii. Desigur, suferea de iluziile grandorii şi avea nebunia de a crede că putea duce omenirea într-o fază superioară, după cum şi întâiul Moreau credea că putea să creeze oameni din animale sălbatice şi să-l învingă astfel pe Dumnezeu. Dacă Shaddack nu era geniul secolului său, dacă era un tip excesiv ca Moreau, atunci erau cu toţii condamnaţi.

Loman se urcă în maşină şi trase portiera. Porni motorul şi dădu drumul la radiator să-şi încălzească trupul transpirat şi îngheţat.

Ecranul computerului se aprinse, gata de întrebuinţare.

Din nevoia de a proteja Proiectul Moonhawk – care, delirant sau nu, era singura lui şansă de viitor –, trebuia să presupună că fetiţa, Christine, scăpase, şi că cei doi Fosteri şi Tucker nu o prinseseră. Trebuia să posteze oameni care să supravegheze cu grijă drumul de ţară şi străzile de la intrarea nordică în Moonlight Cove. Dacă fetiţa venea în oraş după ajutor, o puteau reţine. Era destul de plauzibil că se putea apropia fără să ştie de unul dintre Oamenii Noi, simţind nevoia să povestească despre părinţii ei posedaţi, ceea ce ar fi însemnat şi sfârşitul ei. Chiar dacă se ducea la oameni neconvertiţi încă, aceştia nu puteau fi prea dispuşi să creadă în povestea ei dramatică. Dar nu putea lăsa lucrurile în voia lor.

Trebuia să vorbească cu Shaddack despre o mulţime de probleme şi să asiste la o serie de acţiuni poliţieneşti.

Trebuia, de asemenea, să facă rost de mâncare.

Simţea o foame inumană.

27

Ceva nu era bine, ceva nu mergea, ceva, ceva.

Mike Peyser se strecurase prin pădurea întunecată spre casa lui din marginea de sud-est a orașului, în jos, pe dealurile sălbatice și printre copaci, furișat și alert, șerpuitor și iute, gol și iute, întorcându-se de la vânătoare, cu sânge în gură, încă excitat, dar obosit după două ore de hărțuială a prăzii, trecând neștiut pe lângă casele vecinilor săi, din care câțiva îi erau rude. Casele din acea zonă se aflau la distanță unele de altele, așa că se strecură relativ ușor din umbră în umbră, de la un copac la altul, prin iarba înaltă, pe jos, prin țărână, învăluit în noapte ca într-o mantie, iute și lunecos, tăcut și iute, gol și rapid, puternic și iute, direct spre porticul casei lui cu un singur etaj, în care locuia singur, prin ușa descuiată, în bucătărie, încă desfătându-se de sângele din gură, sânge, sângele sublim, delectat de vânătoare, deși bucuros să fie acasă, dar, totuși...

Ceva se întâmplase.

Greșit, rău, rău, Doamne, ardea tot, plin de foc, fierbinte, arzând, cu nevoia de foc, hrană, combustibil, combustibil, și toate astea erau normale, erau de așteptat – cererile metabolismului său deveneau cumplite când se afla în starea alterată –, dar focul nu era ceva rău, nu focul dinlăuntru, cu nevoia frenetică și devoratoare pentru hrană, ci faptul că el nu putea, nu putea, nu putea...

Nu se putea schimba la loc.

Înfiorat de mișcarea fluidă, excepțională a trupului său, de felul în care mușchii i se flexau și i se încordau, se flexau și se încordau, veni în casa întunecată, văzând suficient de bine și fără lumină, nu atât de bine ca o pisică, dar mai bine ca un om, pentru că acum era ceva mai mult decât un om, și câteva minute rătăci în neștire prin camere, tăcut și alert, aproape sperând să găsească un musafir nepoftit, pe cineva pe care să-l sfâșie, pe care să-l sfâșie, să-l sfâșie, din care să muște și pe care să-l rupă în bucăți, dar casa era pustie. În dormitor, se așeză pe podea, se strânse tot, lăsându-se pe-o parte, și-și conjură trupul să revină la forma pe care o avusese o dată cu dreptul la naștere, să revină

la forma familiară a lui Mike Peyser, la forma unui om care merge cu spatele drept şi arată ca un om, şi înlăuntrul său simţi o pornire spre normalitate, o schimbare în ţesuturi, dar nu o trecere suficientă, şi apoi o alunecare, pe alături, pe alături, ca un reflux care ajunge departe, departe de normalitate, aşa că încercă din nou, dar de data asta nu se mai produse nici o mutaţie, nici măcar o revenire parţială la ceea ce fusese odată. Era pironit, intrase în capcană, încuiat înăuntru, încuiat, blocat într-o formă care până nu demult păruse esenţa libertăţii şi a unei dorinţe inexprimabile, dar care acum nu mai era deloc o formă de dorit pentru că nu se putea lepăda de ea, căzuse în capcana ei, căzuse în capcană, şi intră în panică.

Sări în sus şi se repezi afară din cameră. Deşi putea vedea destul de bine în întuneric, făcu ţăndări o lampă cu picior care căzu cu un pocnet, sunetul zdrăngănit al sticlei care se sparge, dar continuă să meargă prin holul neîncăpător, în camera de zi. O carpetă rugoasă îi alunecă de sub picioare. Se simţea ca într-o închisoare; trupul, propriul său trup transformat îi devenise închisoare, închisoare, oasele metamorfozate ajungând nişte bare ale celulei, bare care-l ţineau captiv înăuntru; era îngrădit de propria-i carne, reconfigurată. Dădu ocol camerei, sări încoace şi-ncolo, în cerc, în cerc, înnebunit, frenetic. Perdelele unduiră uşor în curentul stârnit de trecerea lui. Se agită pe lângă mobilă. O măsuţă se rostogoli cu fundul în sus în goana lui. Putea fugi, dar nu scăpa. Căra închisoarea cu el. Nici o scăpare. Nici o scăpare. Niciodată. Dându-şi seama de asta, inima îi sări în piept şi mai sălbatic. Îngrozit, frustrat, dădu un pumn unui teanc de reviste, împrăştiindu-le peste tot, mătură o bucată mare de sticlă şi două piese de ceramică decorativă de pe măsuţa de cocteil, sfâşie pernele de pe sofa până când le desfiinţă, până când o presiune teribilă îi umplu ţeasta, durere, o asemenea durere, şi vru să strige dar îi era teamă să strige, teamă că nu ar fi în stare să se oprească.

Mâncare.

Combustibil.

Hrăneşte focul, hrăneşte focul.

Realiză dintr-odată că această incapacitate de a reveni la forma lui naturală ar putea fi legată de un deficit sever de rezerve energetice necesare pentru a alimenta cumplita accelerare a metabolismului său asociat cu transformarea. Dacă şi-ar satisface trebuinţele, organismul

lui ar produce enorme cantități de enzime, hormoni și substanțe chimice active, complexe din punct de vedere biologic; numai în câteva minute, trupul lui trebuia să sufere o regenerare forțată și o reclădire a țesuturilor compatibile, în cerințe energetice, cu ani întregi de creștere obișnuită, și pentru asta avea nevoie de combustibil, de material pentru a-l converti, de proteine și minerale, hidrați de carbon în cantitate mare.

Înfometat, mort de foame, mort de foame, Peyser se grăbi spre bucătăria neluminată, apucă mânerul ușii de la frigider, se trase îndărăt, smuci de ușă până o deschise, scoase un șuier când lumina îi atacă ochii, zări două treimi dintr-o șuncă din conservă, șuncă zdravănă, bună șuncă, acoperită cu Saran Wrap pe o farfurie albastră, așa că o înșfăcă, rupse plasticul, aruncă farfuria, care se sparse de ușița unui dulap de bucătărie, și se azvârli pe podea, își înfipse dinții în bucata de carne, mușcă și mușcă din ea, mușcă adânc, trase, mestecă febril, mușcă adânc.

Îi plăcea să-și scoată hainele de pe el și să caute altă formă cât de curând după căderea nopții, alergând în pădurea din spatele casei, sus, pe dealuri, unde vâna iepuri și ratoni, vulpi și veverițe, le sfâșia cu mâinile, cu dinții, hrănea focul, arderea dinlăuntru, și-i plăcea, îi plăcea, nu numai pentru că simțea o astfel de libertate în acea nouă formă pe care și-o alesese, dar și pentru că-i dădea un copleșitor sentiment de putere, putere ca a unui zeu, mai intens erotică decât cea sexuală, mai satisfăcătoare decât orice experimentase înainte, putere, putere sălbatică, putere neșlefuită, puterea unui om care supusese natura, mersese dincolo de limitele lui genetice, puterea vântului și a furtunii, eliberat de orice piedici umane, slobod, eliberat. Se hrănise în noaptea asta, dând năvală în pădure cu încrederea unui animal de pradă căruia nu-i scapă nimic, la fel de irezistibil ca întunericul însuși, dar orice va fi consumat, trebuie că era insuficient pentru a-i permite întoarcerea la forma lui Michael Peyser, expert în materie de software, burlac, stăpânul unui Porsche, avid colecționar de filme pe casete video, maratonist, consumator de Perrier.

Așa că acum mânca șuncă, toată cantitatea rămasă, și smulgea și alte alimente din frigider pe care le mânca, îndesându-și-le în gură cu amândouă mâinile: un castron plin de rigatoni rece, cu o chiftea deasupra, o jumătate de plăcintă cu mere pe care o cumpărase cu o zi înainte de la patiseria din oraș, o bucată de unt, mâncare grasă, dar bună, bun combustibil, tocmai potrivit pentru a-i hrăni focul, patru ouă crude și

multe altele, mai multe. Era un foc care, atunci când era hrănit, nu ardea mai strălucitor, ci se răcea, se retrăgea, pentru că nu era deloc un foc adevărat, ci un simptom fiziologic al disperatei nevoi de combustibil care să ţină procesele metabolice într-o funcţionare lină.

Acum, focul începea să scadă din fierbinţeală, diminuându-se de la o combustie bogată la flăcări risipite, apoi până la puţin mai mult decât o ardere mocnită de jar încins.

Odată sătul, epuizat, Mike Peyser căzu pe podea în faţa frigiderului deschis, pe o grămadă de vase sparte, mâncare şi fâşii de Saran Wrap, coji de ouă şi containere Tupperware. Se făcu din nou covrig şi dori să se afle iarăşi în acea formă în care lumea l-ar recunoaşte, şi o dată în plus simţi că avea loc o mutaţie în măduva spinării şi în oase, în sânge şi organe, în vene şi cartilagii, în muşchi şi piele, de parcă valurile de hormoni, enzime şi alte substanţe chimice, biologice, erau produse de organismul lui şi-l străbăteau, dar, ca şi înainte, schimbarea era oprită de o transformare dureros de incompletă, iar trupul i se simţi mai uşurat cu funcţiunile lui sălbatice, regresând inevitabil, deşi încerca să se ţină în frâu cu toată voinţa de care era în stare, întreaga voinţă, se străduia şi se lupta să găsească o formă elevată.

Uşa frigiderului se închise cu zgomot. Bucătăria era din nou în puterea umbrelor şi Mike Peyser simţi ca şi cum acel întuneric nu era numai peste tot în jur, ci şi înlăuntrul lui.

În cele din urmă, urlă. După cum se şi temea, de îndată ce începu să urle, nu se mai putu opri.

28

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Sam Booker ieşi din „Cove Lodge". Purta o haină de piele maronie, un pulovăr albastru, blugi şi adidaşi albaştri – o combinaţie care îi permitea să se confunde cu noaptea, dar care nu arăta suspect, deşi poate că un pic prea tinerească pentru un bărbat cu înfăţişarea lui constant melancolică. Chiar aşa comună cum părea, haina avea câteva buzunare interioare neobişnuit de adânci şi încăpătoare, în care purta câteva unelte necesare unei spargeri şi unui

furt de automobile. Coborî pe scările dinspre sud, ieși pe ușa înaltă din spatele clădirii și zăbovi un moment pe alee.

O ceață groasă se aduna deasupra falezei, mânată de o briză marină neașteptată, care reușise să risipească calmul nopții. În câteva ceasuri, briza avea să poarte ceața în oraș și să lase coasta într-o relativă claritate. Până atunci, Sam își va fi încheiat misiunea care-l aștepta și, fără să mai aibă nevoie de refugiul favorizat de ceață, avea, în sfârșit, să doarmă – sau, mai degrabă, să se lupte cu insomnia – în patul lui din camera de motel.

Nu prea se simțea în largul său. Nu uitase de presupușii delincvenți tineri de care fugise pe Iceberry Way, în aceeași seară. Pentru că adevărata lor natură rămânea un mister, continua să se gândească la ei ca la niște punkiști, dar știa că erau mai mult decât niște adolescenți turbulenți. Ciudat, avea sentimentul că *știa* de fapt ce erau, dar cunoașterea aceasta stârnea o imagine în subconștient, în zona conștiinței primitive.

Dădu ocol capătului sudic al clădirii, trecu de cafenea, care era acum închisă, și, zece minute mai târziu, ajunse la Clădirea Municipală din Moonlight Cove, pe Jacobi Street. Era exact cum o descriseseră agenții Biroului din San Francisco: o construcție cu două etaje, din cărămidă, a cărei fundație rezistase vrenurilor, cu o fațadă albicioasă, acoperișul de țiglă, obloane de culoarea verdelui pădurii la ferestre, potrivite pentru furtuni, și lămpi mari cu armătură de fier la intrarea principală. Clădirea Municipală și parcul înconjurător ocupau cam jumătate dintr-un corp de case pe partea nordică a străzii, dar arhitectura sa antiinstituțională se armoniza cu clădirile din vecinătate. Luminile exterioare și interioare de la parter erau aprinse chiar și la acea oră, fiindcă, în plus față de birourile guvernamentale din oraș și de Direcția Apelor, Clădirea Municipală adăpostea și Departamentul Poliției care, desigur, nu era niciodată închis.

De peste drum, prefăcându-se că se afla la o plimbare nocturnă pentru întreținerea sănătății, Sam studie locul respectiv în timp ce trecea prin dreptul lui. Nu văzu nici o activitate neobișnuită. Aleea din fața intrării principale era pustie. Prin ușile de sticlă zări un foaier puternic luminat.

La următorul colț o luă spre nord, pe aleea care ducea la o intrare secundară. Acea cale de acces, străjuită pe margini de copaci, tufe și gărduțe care mascau liniile caselor de pe Jacobi Street și Pacific Drive,

ducea, printre garaje şi hangare, printre grămezi de gunoi şi pubele, la zona de parcare spaţioasă, fără gard, din spatele Clădirii Municipale.

Sam păşi într-un spaţiu retras, mărginit de un gărduleţ verde de opt picioare înălţime, la colţul zonei alăturate proprietăţii publice. Deşi aleea era foarte întunecoasă, două lămpi de sodiu aruncau o lumină gălbuie, dând la iveală douăsprezece vehicule: patru Forduri ultimul model, cu linii zvelte, verzi, produse pentru intervenţiile federale, pentru stat şi autorităţile locale; o maşină a salubrităţii şi o camionetă purtând pecetea oraşului şi însemnele „Regia Apei"; o maşină uriaşă de curăţat strada; un camion imens cu bena din lemn şi obloane rabatabile de golire, şi patru maşini de poliţie, toate marca Chevy.

Tocmai acestea din urmă îl interesau pe Sam, pentru că erau echipate cu VDT-uri care le conectau la computerul central al Departamentului Poliţiei. Moonlight Cove deţinea opt maşini de patrulare – un număr mare pentru un orăşel adormit de pe coastă, cu cinci mai multe decât îşi putea permite oricare altă comunitate de mărime asemănătoare, şi, în mod clar, în exces faţă de nevoile reale.

Dar tot ce privea acest Departament al Poliţiei era excesiv în raport cu necesarul, detaliu care constituise un semnal de alarmă pentru mintea agenţilor Biroului care veniseră să investigheze moartea lui Sanchez şi a fraţilor Bustamante. Moonlight Cove avea doisprezece ofiţeri cu normă întreagă şi trei cu jumătate de normă, cărora li se adăuga personalul civil cu normă întreagă de pe lângă ofiţeri. Multă putere strânsă la un loc. În plus, primeau cu toţii salarii competitive cu plafonul de plăţi prevăzut prin lege în majoritatea oraşelor mari de pe coasta vestică, în consecinţă prea mari pentru un orăşel ca acesta. Ei aveau cele mai bune uniforme, cea mai bună mobilă adecvată instituţiei, o panoplie impresionantă de arme de mână, arme de atac şi gaze lacrimogene şi – mai uimitor decât orice – erau computerizaţi pe o asemenea scară, încât ar fi stârnit invidia indivizilor care se ocupau de buncărele pentru sfârşitul lumii de la Baza Strategică Aeriană din Colorado.

Din adăpostul lui ţepos, format din gărduleţul mereu verde şi mirositor, Sam studie parcul de maşini câteva minute, pentru a se asigura că nimeni nu se afla înăuntrul vehiculelor sau în umbrele adânci din spatele clădirii. Jaluzelele Levolor erau trase la geamurile luminate de la parter, aşa că nimeni dinăuntru nu avea acces vizual spre zona de parcare.

Scoase o pereche de mănuşi moi, suple, de piele de căprioară din buzunarul hainei şi le trase pe mâini.

Era gata s-o ia din loc, când auzi ceva pe aleea din spatele lui. Un zgomot sec, pe drumul pe care venise.

Ascunzându-se mai bine după gărduleţ, întoarse capul ca să descopere sursa. O cutie de carton cenuşie, presată, de două ori cât o cutie pentru pantofi, aluneca pe stradă, rostogolită de briza care făcea tot mai mult să freamăte frunzele tufişurilor şi ale pomilor. Cartonul întâlni o pubelă şi, proptindu-se în ea, încetă orice sunet.

Strecurându-se pe alee, îndreptându-se, din cauza brizei, spre est, ceaţa arăta acum mai mult ca un fum, de parcă tot oraşul era în flăcări. Privind cu coada ochiului în toate părţile prin acel abur asupritor, se convinse că era singur – apoi se întoarse şi fugi spre cea mai apropiată dintre cele patru maşini de patrulare.

Era încuiată.

Dintr-un buzunar interior al hainei scoase o cheie specială, care putea descuia instantaneu orice încuietoare fără a distruge mecanismul. Deschise uşor maşina, se strecură în spatele volanului şi închise uşa cât putu mai repede şi fără zgomot.

De la lămpile cu vapor de sodiu venea suficientă lumină ca să pătrundă în maşină şi să vadă ce face, deşi avea suficientă experienţă să lucreze şi pe întuneric beznă. Puse alături de el cheia specială şi luă o cheie fixă din alt buzunar.

Ca să deschidă video-displayul din spaţiul dintre cele două locuri din faţă, trebuia să pornească motorul; computerul era mai puternic decât un model mic şi comunica cu centrul de date prin transmisii de microunde cu energie intensivă, consumând prea mult ca să funcţioneze numai cu baterii. Ceaţa camufla gazele de eşapament, dar nu şi zgomotul. Maşina negru cu alb era parcată la optzeci de picioare de clădire, aşa că nimeni dinăuntru nu putea să audă ceva. Dar dacă ieşea cineva pe uşa din spate să ia puţin aer sau să se urce repede într-una din maşinile disponibile, la un apel, bătaia motorului n-ar fi trecut neobservată. Atunci Sam ar fi intrat într-o confruntare căreia – dată fiind frecvenţa morţilor violente din oraş – se putea să nu-i supravieţuiască.

Oftând uşor, apăsă încet de tot pedala de acceleraţie cu piciorul drept, desprinse două fire din spatele bordului şi le conectă. Motorul porni imediat, lin de tot.

Ecranul computerului pâlpâi de îndată.

Sistemul complicat de computerizare al Departamentului Poliţiei era furnizat pe gratis de tehnologia Noului Val pentru că se presupunea că foloseau oraşul Moonlight Cove ca pe un soi de teren de testare pentru propriile lor produse hard şi soft. Sursa uriaşelor fondurilor atât de evidente în toate aspectele privind departamentul acesta nu era uşor de localizat, dar se bănuia că venea de la Noul Val sau de la principalul acţionar al Noului Val, în acelaşi timp directorul său executiv, Thomas Shaddack. Orice cetăţean era liber să-şi susţină financiar poliţia locală sau alte forţe armate ale guvernului dacă-l atrăgea o scutire de taxe, desigur, dar dacă asta făcea Shaddack, de ce nu devenise acest gest o chestiune de notorietate publică? Nici un om inocent n-ar fi oferit sume mari de bani pentru o cauză civică într-un anonimat *complet*. Dacă Shaddack era discret în ceea ce privea susţinerea autorităţilor locale cu fonduri private, atunci nu putea fi neglijată nici posibilitatea unor poliţişti plătiţi şi a unor oficialităţi corupte pe care să le aibă în buzunar. Şi dacă poliţiştii din Moonlight Cove erau de fapt soldaţi în armata personală a lui Thomas Shaddack, urma ca numărul suspect de morţi violente din ultimele săptămâni să poată fi pus în legătură cu această alianţă necurată.

Acum, VDT-ul expuse sigla Noului Val în colţul din dreapta jos, tot aşa cum sigla IBM ar fi apărut dacă maşina ar fi fost înzestrată cu un IBM.

În timpul investigării cazului Sanchez-Bustamante de către Biroul din San Francisco, unul din cei mai buni agenţi ai Biroului, Morrie Stein, fusese la bordul unei maşini de patrulare cu unul dintre ofiţerii lui Watkins, Reese Dorn, când acesta solicitase computerul central pentru o informaţie din documentele departamentale. Încă de atunci, Morrie bănuia că acest computer era mult mai sofisticat decât lăsaseră să se vadă Watkins şi oamenii lui, servindu-i într-un fel care încălca limitele legale ale autorităţii poliţieneşti şi despre care ei nu erau deloc dornici să discute, astfel că memorase codul cu care Dorn intrase în sistem. Când zburase la Los Angeles pentru o întrevedere cu Sam, Morrie spusese:

–Cred că fiecare poliţist din orăşelul ăla suspect are propriul număr de acces la computer, dar al lui Dorn poate merge la fel de bine ca şi celelalte. Sam, trebuie să intri pe computerul lor şi să-l faci să-ţi arate

câteva meniuri, să vezi ce-ți oferă, să te tot joci cu el când Watkins și oamenii lui nu ți se uită peste umăr. Da, sună dement, dar au prea multă tehnologie de vârf pentru dimensiunea și nevoile lor, decât dacă nu cumva urmăresc ceva necurat. La început pare ca oricare oraș, chiar mai plăcut decât multe altele, chiar drăguț... dar, fir-ar să fie, după o vreme, ai senzația că peste tot sunt microfoane, că ești urmărit oriunde te-ai duce, că Marele Frate te supraveghează în fiecare minut. Pe Dumnezeul meu, după câteva zile ești aproape sigur că te afli într-un stat polițienesc în miniatură, în care controlul este atât de subtil că de-abia îl sesizezi, deși totul este condus cu o mână de fier. Nu e-n regulă cu polițiștii ăștia, Sam, precis sunt băgați rău de tot în ceva – poate trafic cu droguri, cine știe – și computerul face parte din toată tărășenia.

Numărul lui Reese Dorn era 262 699, și Sam îl introduse la tastatura VDT-ului. Sigla Noului Val dispăru. Ecranul rămase gol pentru o secundă. Apoi apăru un meniu:

ALEGE:

A. DISPECER

B. DOSARE CENTRALE

C. BULETIN INFORMATIV

D. LEGĂTURI EXTERNE PRIN MODEM

Pentru Sam, primul aliniat însemna că un ofițer de pe o mașină putea comunica cu dispecerul de la cartierul general nu numai prin intermediul stației radio a poliției cu care mașina era echipată, ci și prin computer. Dar de ce să vrea cineva să-și bată capul trimițând întrebări la dispecer și citind replicile transmise pe VDT, când informațiile puteau fi obținute mult mai ușor și mai repede prin stația radio. Numai dacă... nu erau unele lucruri despre care acești polițiști nu voiau să vorbească pe frecvențele radioului, care puteau fi interceptate de către oricine deținea o stație de emisie-recepție.

Nu intră în legătură cu dispecerul, pentru că atunci ar fi trebuit să înceapă un dialog, prefăcându-se că este Reese Dorn, și asta ar fi fost ca și cum ar fi strigat: „Hei, sunt aici, într-una din mașinile voastre, și îmi vâr nasul exact unde nu vreți voi, așa că, de ce nu apăreți și nu încheiați toată povestea asta?"

Încât, apăsă pe B și *Enter*. Apăru alt meniu:

ALEGE:

A. SITUAȚIA ARESTĂRILOR CURENTE

B. SITUAŢIA CAZURILOR AFLATE PE ROL
C. SITUAŢIA CAZURILOR AFLATE ÎN SUSPENSIE
D. ARHIVA ARESTĂRILOR EFECTUATE ÎN SUBURBII
E. ARHIVA ARESTĂRILOR EFECTUATE ÎN ORAŞ
F. DELINCVENŢI DIN SUBURBII CONDAMNAŢI
G. DELINCVENŢI DIN ORAŞ CONDAMNAŢI

Numai pentru a se convinge dacă ceea ce apărea în meniuri era valabil şi nu servea drept cod pentru alte informaţii, alese secţiunea F, ca să obţină date despre delincvenţii din suburbii condamnaţi. Apăru un alt meniu, oferindu-i zece posibilităţi de alegere: „CRIMĂ, OMOR PRIN IMPRUDENŢĂ, VIOL, OFENSE SEXUALE, ATAC ŞI ACTE DE VIOLENŢĂ, FURT ARMAT, SPARGERE, SPARGERE ŞI PĂTRUNDERE PRIN EFRACŢIE, ALTE TIPURI DE FURT, ALTE OFENSE MINORE".

Se fixă pe dosarul cu CRIME şi descoperi trei criminali condamnaţi – toţi vinovaţi de crimă de gradul întâi sau doi –, care trăiau acum ca oameni liberi în suburbii după ce vor fi ispăşit în diverse locuri pedepse de la doisprezece la patruzeci de ani, înainte de a fi eliberaţi. Numele lor, adresele şi numerele de telefon apăreau pe ecran, împreună cu numele victimelor, cu detalii sumare despre actele săvârşite şi data încarcerării; nici unul nu locuia în Moonlight Cove.

Sam ridică ochii de pe ecran şi privi prin zona de parcare. Rămânea tot pustie. Aburul omniprezent era brăzdat de fuioare mai groase de ceaţă care veneau în valuri ca nişte cute stârnite de fluturarea unui stindard, pe când treceau pe lângă maşină, şi se simţea de parcă era sub apă, într-un costum de scafandru, în mijlocul unor panglici lungi de plante de mare zbătându-se în bătaia curenţilor.

Se întoarse la meniul principal şi ceru litera C – BULETIN INFORMATIV. Acesta se dovedi a fi o colecţie de mesaje pe care Watkins şi ofiţerii săi şi le lăsaseră reciproc privind chestiuni care păreau câteodată legate de munca poliţienească şi altădată personale. Multe erau exprimate într-un fel de stenografie criptică căreia Sam simţi că nu-i putea da de capăt, dar care, probabil, merita efortul de a fi descifrată.

Încercă cu punctul D din meniul principal, LEGĂTURI EXTERNE PRIN MODEM, şi-i apăru o listă de computere la scară naţională, cu care putea face conexiunea prin modemul telefonic din Clădirea Municipală alăturată. Posibilele legături pe care le putea realiza departa-

mentul erau uluitoare: D.P. DIN LOS ANGELES (D.P. – DEPARTAMENTUL POLIŢIEI), D.P. DIN SAN FRANCISCO, D.P. DIN SAN DIEGO, D.P. DIN DENVER, D.P. DIN HOUSTON, D.P. DIN DALLAS, D.P. DIN PHOENIX, D.P. DIN CHICAGO, D.P. DIN MIAMI, D.P. DIN NEW YORK CITY, şi o seamă de alte oraşe mari; DEPARTAMENTUL VEHICULELOR MOTORIZATE DIN CALIFORNIA, DEPARTAMENTUL ÎNCHISORILOR, PATRULA DRUMURILOR NAŢIONALE, şi multe alte agenţii de stat care aveau legături mai puţin clare cu activitatea poliţienească: DOSARELE DE PERSONAL ALE ARMATEI SUA, DOSARELE PERSONALULUI MARINEI MILITARE, FORŢELE AERIENE, DOSARELE CRIMINALISTICE ALE FBI, SERVICIUL DE ASISTENŢĂ AL DEPARTAMENTELOR LOCALE DE POLIŢIE – un program relativ nou al Biroului); chiar biroul INTERPOLULUI de la New York, prin care această organizaţie internaţională avea acces la ramificaţiile principale din Europa.

De ce dracu' avea nevoie o mică forţă poliţienească din aria provincială a Californiei de toate aceste surse de informaţii?

Şi mai era ceva: date la care chiar secţiile de poliţie total computerizate din oraşe ca Los Angeles nu aveau acces prea uşor. Prin lege, unele dintre ele erau materiale pe care poliţia nu le putea obţine decât printr-o cerere expresă, ca, de exemplu, dosarele de la TRW, cea mai mare firmă de credit şi expertiză financiară din SUA.

Capacitatea Departamentului Poliţiei din Moonlight Cove de a avea acces la datele TRW oricând dorea era, desigur, un secret chiar pentru TRW, pentru că respectiva companie nu şi-ar fi dat toate tainele în vileag fără o citaţie la tribunal. Sistemul permitea, totodată, accesul la baza de date a CIA din Virginia, care se presupunea că era asigurată împotriva intruziunii oricărui alt computer din afara zidurilor Agenţiei, şi la anumite dosare FBI despre care se credea, de asemenea, că rămân un secret absolut.

Cutremurat, reveni de la opţiunea LEGĂTURI EXTERNE PRIN MODEM şi se întoarse la meniul principal.

Se mai uită prin parcare, meditând.

Când se întâlnise cu Sam cu câteva zile în urmă, Morrie Stein sugerase că Poliţia din Moonlight Cove s-ar fi ocupat oarecum de traficul cu droguri şi că generozitatea Noului Val în ceea ce privea sistemul de computere putea indica o complicitate din partea unor anumiţi ofiţeri

neidentificaţi. Dar Biroul era, în acelaşi timp, interesat de posibilitatea ca Noul Val să fi vândut ilegal tehnologie de vârf sofisticată ruşilor şi să fi cumpărat poliţia din Moonlight Cove pentru ca, prin aceste legături cu forurile naţionale, compania să fie alertată cât mai curând posibil asupra oricărei intenţii de intervenţie federală în acţiunile sale. Nu avea nici o explicaţie privind legătura acestor acţiuni cu recentele decese din oraş, dar trebuia să înceapă cu o teorie oarecare.

Acum, Sam era gata să elimine şi ipoteza că Noul Val vindea ceva sovieticilor şi că anumiţi directori ai firmei erau implicaţi într-un trafic de droguri. Ţesătura uriaşă de date cu bătaie lungă cu care poliţia se echipase – pe acel meniu erau listate o sută douăsprezece! – era exagerată atât pentru buna desfăşurare a unui trafic de droguri, cât şi pentru stingerea rapidă a suspiciunilor federale stârnite de posibilele legături ale Noului Val cu Sovietele.

Puseseră pe picioare o reţea informaţională mult mai potrivită cu necesităţile operaţionale ale unui adevărat stat în stat – sau, chiar mult mai la obiect, cu ale unei mici naţiuni independente.

O naţiune mică şi ostilă. Acest ghem de date fusese destinat să-l înarmeze pe deţinător cu o putere enormă. Era ca şi cum acest orăşel pitoresc căzuse pradă unei minţi megalomane, obsedată de crearea unui mic regat, din care să cucerească în cele din urmă vaste teritorii.

Astăzi, Moonlight Cove; mâine, lumea.

–Ce dracu' fac ăştia aici? se întrebă Sam cu voce tare.

29

Încuiată temeinic în camera ei de la „Cove-Lodge" – schimbată, gata de culcare, în nişte chiloţei galben pal şi cu un tricou alb cu figura zâmbitoare a broscuţei Kermit –, Tessa bea o Diet Coke şi încerca să urmărească reluarea spectacolului „Astă seară", dar nu reuşea deloc să fie prinsă de conversaţia lui Johnny Carson cu o actriţă fără duh, o cântăreaţă fără talent şi o comediantă de două parale.

Cu cât trecea mai mult timp de la experienţa ei neliniştitoare de pe holurile şi scările motelului, cu atât se întreba mai mult dacă fusese într-adevăr urmărită, fiind foarte afectată de moartea lui Janice, de fapt,

preocupată de gândul că era vorba de crimă, mai degrabă decât de sinucidere. Și se resimțea încă de pe urma cheesburgerului pe care-l luase la masa de seară. Fusese prea gras, căci probabil îl prăjiseră prea mult împreună cu chifla, brânza și tot restul, într-o grăsime grețoasă. După cum Scrooge crezuse prima dată în stafia lui Marley, tot așa Tessa începu să vizualizeze siluetele care o înspăimântaseră mai devreme: poate că nu fuseseră nimic mai mult decât o bucățică de carne nedigerată, un strop de muștar, o fărâmă de brânză, o felie de cartof înecată în grăsime.

În timp ce invitatul lui Carson vorbea despre un weekend pe care-l petrecuse la un festival al artelor în Havana, cu Fidel Castro – „mare om, un tip haios, un tip cu har" –, Tessa se ridică din pat și se duse la baie să se spele pe față și pe dinți. Pe când își punea din tub niște pastă Crest pe periuță, auzi pe cineva încercând ușa camerei.

Mica baie se afla pe holișorul încă și mai mic. Când păși în prag, se afla deja la câteva picioare de ușa dinspre coridor, suficient de aproape ca să vadă clanța sferică învârtindu-se înainte și-napoi sub presiunea cuiva care o încerca. Nu erau nici măcar subtili în această privință. Încuietoarea scrâșnea și pocnea, iar ușa se zgâlțâia toată.

Lepădă imediat periuța de dinți și se grăbi spre telefonul care se afla pe măsuța de noapte.

Nici urmă de ton.

Bătu frenetic în furcă.

Apăsă pe butonul pentru „Centrală", dar degeaba. Telefonul era mort. Legătura fusese probabil tăiată.

30

De câteva ori, Chrissie trebui s-o tulească de pe șosea, adăpostindu-se în tufele mărginașe, până când se depărtau mașina sau camionul care se apropiaseră. Una din ele era o mașină a Poliției din Moonlight Cove, îndreptându-se spre oraș, și avu certitudinea că era aceeași care se îndreptase către casa ei. Se lăsă pe vine în iarba înaltă și în tufele de laptele-cucului, și rămase acolo până când luminile de poziție ale

maşinii negru cu alb se micşorară, ajungând nişte punctuleţe roşii şi, în cele din urmă, dispărură după un colţ.

Câteva case erau construite de-a lungul primei mile şi jumătate la capătul acelei şosele cu dublu sens. Chrissie îi ştia pe câţiva dintre cei care locuiau acolo: familiile Thomas, Stones, Elswick. Era tentată să se ducă la una din ele, să bată la uşă şi să ceară ajutor. Dar nu putea fi sigură că aceşti oameni erau în continuare la fel de drăguţi cum fuseseră odată. Se poate să se fi schimbat, ca părinţii ei. Ceva supranatural ori din alte spaţii îi poseda pe oamenii din Moonlight Cove şi din jurul oraşului, iar ea văzuse destule filme de groază şi citise destule astfel de cărţi ca să ştie că atunci când acest gen de forţe intrau în acţiune, nu mai puteai avea încredere în nimeni.

Îşi punea aproape toată speranţa în Părintele Castelli de la „Maica Îndurării" pentru că era un om sfânt, şi nici un demon din iad nu reuşea să pună laba pe el. Desigur, dacă se punea problema unor străini din alte lumi, nici Părintele Castelli nu putea fi protejat doar pentru că era un om al lui Dumnezeu.

În acest caz, dacă preotul fusese convertit şi dacă Chrissie reuşea să scape de el descoperind că făcea parte dintre duşmanii ei, se va duce direct la doamna Irene Tokawa, profesoara ei. Doamna Tokawa era cea mai isteaţă persoană pe care o cunoştea Chrissie. Dacă extratereştrii ar fi luat cu asalt orăşelul Moonlight Cove, doamna Tokawa şi-ar fi dat seama că ceva era în neregulă înainte de a fi fost prea târziu. Ar fi luat măsuri de protecţie şi ar fi fost printre ultimii în care monştrii să se înfigă. Să-şi înfigă tentaculele sau ghearele sau cleştii sau ce vor fi având.

Aşa încât Chrissie se ascundea de maşinile care treceau, dădea ocol caselor împrăştiate de-a lungul drumului de ţară şi mergea consecvent, deşi cu mici opriri, către oraş. Luna cu două coarne, apărând câteodată deasupra cetii, traversase aproape tot cerul; în curând, avea să dispară. O briză aspră îşi făcuse simţită prezenţa dinspre vest, marcată de rafale de vânt, suficient de puternice ca să-i ridice părul, ca o flacără gălbuie pornită din creştet. Temperatura scăzuse până în jur de 50°F, dar noaptea era uneori mult mai rece în această perioadă de vreme nestatornică; briza se prefăcea pentru scurt timp într-un vânt turbat. Cu cât o făceau să se simtă mai rău atât frigul cât şi vântul, cu atât era mai puţin conştientă de celălalt disconfort – foamea.

„Obiect pierdut, găsit rătăcind înfometat şi ameţit după o întâlnire cu străinii din spaţiu", zise ea, citând din titlul unui articol din „The National Enquirer" care exista numai în mintea ei.

Se apropia de intersecţia drumului de ţară cu Holliwell Road, bucurându-se de faptul că înaintase simţitor, când era gata să pice exact în braţele celor pe care încerca să-i evite.

La est de drumul de ţară, Holliwell arăta ca un drum neîngrijit, care mergea până sus, pe dealuri, în zona de graniţă dintre state, şi pe tot traseul spre Colonia Icarus cea veche şi abandonată – o casă cu douăsprezece camere din care se luase tot, un grajd şi nişte clădiri gata să se prăbuşească în orice clipă –, unde un grup de artişti încercase să pună bazele unei organizări sociale ideale, cam prin anii '50. De atunci, acolo se amenajaseră o fermă pentru creşterea cailor (care eşuase), un talcioc săptămânal în aer liber (tot eşuat), un restaurant cu preparate dietetice (falimentar); locul căzuse într-o ruină totală. Copiii ştiau totul despre acest loc bântuit de spirite şi potrivit pentru multe teste de curaj.

Spre vest, Holliwell Road era pavat şi ducea spre marginea oraşului, pe lângă câteva case mai noi din acea zonă, pe lângă Microtehnologia Noului Val şi, în cele din urmă, spre punctul nordic al golfuleţului, unde Thomas Shaddack, geniul computerelor, trăia într-o casă uriaşă, cu o înfăţişare parcă de pe altă lume. Chrissie nu intenţiona să meargă nici spre est, nici spre vest. Holliwell era doar un punct de reper în fuga ei, şi când va fi trecut de el, va fi ajuns în colţul nord-estic al suburbiilor oraşului.

Se afla cam la o sută de picioare distanţă de Holliwell, când auzi sunetul trepidant, accelerat al unui motor de maşină. Păşi alături de drum, peste un şanţ îngust, îşi tăie cale prin bălării şi se ascunse în spatele trunchiului gros al unui pin bătrân.

Când se lăsă pe vine lângă copac, privi fix în direcţia din care se apropia vehiculul – de la vest –, iar apoi îi văzu farurile ce pătrundeau prin intersecţie exact la sud de ea. Zări un camion care nu ţinu cont de indicatorul de oprire şi frână chiar în mijlocul intersecţiei. Ceaţa îl înconjura cu fuioare subţiri.

Chrissie putu deslusi destul de bine acea camionetă grea, neagră, cu un spaţiu în spate pentru banchete, deoarece, din cauză că la joncţiunea lui Holliwell cu drumul de ţară aveau loc frecvent accidente, fusese instalată o lumină în colţul nord-estic pentru o mai bună vizibilitate şi

pentru a-i avertiza pe şoferi. Camioneta purta emblema distinctivă a Noului Val pe portieră, pe care ştia s-o recunoască chiar şi de la distanţă, pentru că o văzuse de o mie de ori înainte: un cerc alb şi albastru, de dimensiunea unei farfurii mari, a cărei jumătate de jos închipuia creasta albăstruie a unui val. Camioneta avea o mare capacitate de transport, iar acum încărcătura ei era formată din oameni: şase sau opt stăteau în spate.

În momentul în care comioneta se opri la intersecţie, doi bărbaţi săriră afară. Unul se duse spre capătul împădurit din colţul nord-vestic al intersecţiei şi dispăru printre copaci, la nu mai mult de o sută de picioare mai la sud faţă de pinul din spatele căruia privea Chrissie. Celălalt traversă spre unghiul sud-estic al intersecţiei şi rămase printre buruieni şi tufele de chaparral.

Camioneta porni spre sud pe drumul de ţară şi prinse viteză.

Chrissie bănuia că oamenii rămaşi în ea urmau să fie postaţi în diferite alte puncte de-a lungul perimetrului estic al oraşului Moonlight Cove, unde urmau să stea de pază. În plus, camionul era destul de încăpător pentru a transporta cel puţin douăzeci de oameni, aşa că, fără îndoială, mulţi alţii fuseseră lăsaţi de planton pe drum, spre est de-a lungul lui Holliwell, de la clădirea Noului Val aflată la vest. Înconjurau oraşul Moonlight Cove cu santinele. Era aproape sigură că pe ea o căutau. Zărise ceva ce nu trebuia să vadă – părinţii ei în plină transformare hidoasă, lepădându-se de înfăţişarea lor umană –, iar acum trebuia găsită şi convertită – cum spusese Tucker, înainte de a apuca să avertizeze lumea.

Zgomotul camionetei se stinse.

Se lăsă tăcerea ca o cuvertură moale.

Ceaţa roia, se agita şi se învolbura în curenţi fără număr, dar forţa venită dinspre mare o împingea neîncetat către dealurile numeroase şi întunecate.

Apoi, briza se intensifică pe neaşteptate, până când deveni un vânt în toată regula, şuierând prin bălăriile înalte, unduind tufişurile, năvălind printre brazi. Un semn de circulaţie din apropiere scotea un zăngănit uşor şi ciudat de stingher.

Deşi Chrissie ştia locurile în care cei doi bărbaţi se pitiseră la pământ, nu-i putea vedea. Erau bine ascunşi.

31

Ideile se succedau prin mintea lui Sam cu aceeaşi fluiditate. Gândurile îi erau atât de neliniştitoare, încât ar fi preferat să fi rămas cu mintea măcinând în gol, suspendată.

Dintr-o apreciabilă experienţă anterioară cu computerele, ştia că o parte din capacităţile sistemului putea fi ţinută secret dacă cel care întocmea programul ştergea pur şi simplu nişte opţiuni din meniurile ce apăreau pe ecran. Se uită fix la primul meniu de pe displayul maşinii:

A. DISPECER
B. DOSARE CENTRALE
C. BULETIN INFORMATIV
D. LEGĂTURI EXTERNE PRIN MODEM

Apăsă pe E, deşi nu exista o astfel de indicaţie.

Pe terminal apărură următoarele cuvinte:

HELLO, OFIŢER DORN!

Deci, exista un E. Dăduse ori peste o bază de date secrete care cerea anumite răspunsuri pentru a avea acces la ele, ori peste un sistem informaţional interactiv care putea răspunde la întrebările pe care le punea prin tastatură. Dacă primul caz era valabil, dacă se cereau cuvinte-cheie sau anumite formule, şi dacă bătea un răspuns greşit, intra în bucluc; computerul îl depista şi dădea alarma la cartierul general al poliţiei ca să-i prevină că o persoană necunoscută uza de numărul lui Dorn.

Cu multă precauţie, tastă: *HELLO.*

Computerul răspunse:

CU CE VĂ POT AJUTA?

Sam hotărî să procedeze ca şi cum era exact ceea ce părea, adică un program direct, de întrebări şi răspunsuri. Atunci, compuse cuvântul MENIU.

Pentru o clipă, dispăru totul de pe ecran, apoi reapărură aceleaşi cuvinte:

CU CE VĂ POT AJUTA?

Încercă din nou: *PRIMUL MENIU.*

CU CE VĂ POT AJUTA?
MENIUL PRINCIPAL.
CU CE VĂ POT AJUTA?

În faţa unui program necunoscut pe bază de dialog operator-calculator, trebuia să afle comenzile adecvate mai mult sau mai puţin prin încercări repetate. Sam alese o nouă variantă: *MENIU 1.*

În sfârşit, era răsplătit:

ALEGE:
A. PERSONALUL DE LA NOUL VAL
B. PROIECTUL MOONHAWK
C. SHADDACK

Găsise o legătură secretă între Noul Val, fondatorul lui, Thomas Shaddack, şi Poliţia din Moonlight Cove, dar încă nu ştia ce însemna această conexiune.

Bănui că opţiunea C îl putea conecta cu terminalul computerului personal al lui Shaddack, îngăduindu-i să aibă un dialog mult mai intim decât o conversaţie prin staţia radio a Poliţiei. Dacă acesta era cazul, atunci Shaddack şi poliţiştii din localitate erau într-adevăr implicaţi într-o conspiraţie atât de gravă, încât se cerea un foarte mare grad de securitate. Nu apăsă pe C pentru că, dacă chema computerul lui Shaddack şi dădea chiar peste Marele Frate în persoană, nu exista nici o cale prin care să pretindă că este Reese Dorn, şi încă cu succes.

Alegerea A probabil că l-ar fi informat despre directorii şi principalele departamente ale Noului Val şi poate i-ar fi furnizat chiar coduri care să-i îngăduie să intre în legătură cu terminalele lor personale. Dar nu voia să converseze cu nici unul dintre ei.

În plus, simţea că timpul îi era măsurat. Scrută din nou aria de parcare şi insistă în mod special asupra umbrelor mai adânci de dincolo de lămpile cu vapori de sodiu. Se afla în maşina de patrulare de un sfert de oră, şi nimeni nu intrase şi nu ieşise din Clădirea Municipală în tot acest răstimp. Se îndoia că norocul îl va ţine tot aşa pentru mai multă vreme, şi voia să afle cât mai multe în minutele care-i mai rămâneau, înainte de a fi întrerupt de cineva.

PROIECTUL MOONHAWK era cea mai misterioasă şi mai interesantă din cele trei posibilităţi, aşa că apăsă pe B şi apăru un alt meniu:

ALEGE:
A. CONVERTIŢI

B. NECONVERTIŢI
C. PROGRAM DE CONVERTIRE – LOCAL
D. PROGRAM DE CONVERTIRE – STADIUL DOI

Apăsă pe A, şi pe ecran apăru o coloană de nume şi adrese. Erau oamenii din Moonlight Cove, iar în capătul coloanei era notaţia: 1967 CONVERTIŢI PÂNĂ ÎN PREZENT.

Convertiţi? La ce? Pentru ce? Era ceva religios în această conspiraţie? Vreun cult straniu? Sau poate „convertit" era folosit într-un sens eufemistic ori ca un cod?

Cuvântul îi dădea mâncărimi prin tot corpul.

Sam descoperi că putea să parcurgă toată lista şi să aibă acces la ea pe compartimente, în ordine alfabetică. Căută numele locuitorilor pe care-i ştia sau pe care-i întâlnise. Loman Watkins era pe lista convertiţilor, ca şi Reese Dorn. Burt Peckham, proprietarul tavernei „Podul Cavalerului", nu figura printre convertiţi, dar întreaga familie Perez, cu siguranţă cei care ţineau restaurantul, se găseau în acele coloane.

Îl verifică pe Harold Talbot, veteranul de război invalid, pe care intenţiona să-l contacteze în dimineaţa următoare. Talbot nu figura pe lista convertiţilor.

Încremenit de înţelesul a tot ceea ce vedea, Sam părăsi fişierul convertiţilor, întorcându-se la meniul principal, şi apăsă pe B: NECONVERTIŢI. Apăru o altă listă de nume şi adrese, cu totalul general afişat pe prima linie: 1104 NECONVERTIŢI. De această dată, îi găsi pe Burt Peckham şi Harold Talbot.

Încercă cu C, PROGRAM DE CONVERTIRE – LOCAL, şi apăru un submeniu cu trei puncte:

A.
DE LUNI, 13 OCTOMBRIE, ORELE 18,00
PÂNĂ MARŢI, 14 OCTOMBRIE, ORELE 6,00.
B.
DE MARŢI, 14 OCTOMBRIE, ORELE 6,00
PÂNĂ MARŢI, 14 OCTOMBRIE, ORELE 18,OO.
C.
DE MARŢI, 14 OCTOMBRIE, ORELE 18,00
PÂNĂ LA MIEZUL NOPŢII.

Acum era marţi, cam în jurul orei unu noaptea, deci alese punctul A. Îi apăru o altă listă de nume, precedată de notaţia: 380 CONVERTIRI PROGRAMATE.

Lui Sam i se zbârli părul de pe spate; nu ştia de ce, ştia numai că tocmai cuvântul „convertiri" îl neliniştea. Îl făcea să se gândească la acel film vechi cu Kevin McCarthy, „Invazia hoţilor de cadavre".

Şi se mai gândi la grupul care-l urmărise în aceeaşi noapte. Ei fuseseră... convertiţi?

Când se uită după Burt Peckham, îl găsi pe proprietarul tavernei pe lista pentru convertirea de dinainte de ora şase dimineaţa. Oricum, Harold Talbot tot nu figura încă pe acea listă.

Maşina se clătină.

Sam îşi înălţă repede capul şi-şi căută revolverul ascuns sub haină.

Vântul. Era numai vântul. O serie de rafale puternice pătrunseră prin valul de ceaţă şi clătinară uşor maşina. După o clipă, vântul deveni din nou briză, şi ţesătura de ceaţă se refăcu, pe când inima lui Sam zvâcnea încă dureros.

32

Când Tessa închise telefonul total nefolositor, clanţa uşii încetă să se mai învârtească. Stătu o vreme în picioare, lângă pat, ascultând, apoi se aventură cu precauţie până în holişor şi-şi lipi urechea de uşă.

Auzi voci, dar nu imediat dincolo de uşa ei. Veneau de mai departe, de jos, dintr-un hol, voci aparte, care vorbeau în şoapte rapide şi aspre. Nu putea distinge nimic din ce spuneau.

Avea certitudinea că erau aceiaşi care o pândiseră, nevăzuţi, când se dusese după gheaţă şi Diet Coke. Acum se întorseseră şi reuşiseră să taie legăturile telefonice, ca să nu poată chema pe cineva în ajutor. Era o nebunie, dar chiar aşa se prezenta situaţia.

O asemenea insistenţă din partea lor îi dovedea Tessei că nu puteau fi violatori sau pungaşi obişnuiţi, ci că puseseră ochii pe ea pentru că era sora lui Janice, fiindcă se afla acolo să afle ceva despre moartea acesteia. Oricum, se întreba cum de aflaseră de sosirea ei în oraş şi de ce hotărâseră să acţioneze împotriva ei atât de precipitat, fără măcar să

se convingă dacă nu cumva avea de gând doar să aranjeze afacerile lui Janice și să plece. Numai ea și mama ei știau că intenționa să facă de una singură o investigație a crimei.

Pe picioarele goale, pielea i se făcu ca de găină și se simți vulnerabilă doar într-un tricou și în chiloței. Se duse repede spre dulap și trase pe ea niște blugi și un pulovăr.

Nu era singură în motel. Erau și alți clienți. Așa spusese domnul Quinn. Poate nu mulți, poate încă doi sau trei. Dar, dacă lucrurile s-ar agrava, ar putea țipa, iar ceilalți oaspeți ar auzi-o, și cei care o pândeau n-ar avea de ales decât s-o zbughească.

Luă un Rockports, în care își îndesase șosetele albe de sport pe care le purta, și se întoarse la ușă.

La capătul îndepărtat al coridorului, niște voci joase și răgușite sâsâiau și mestecau cuvintele – apoi un soi de pocnet, ca la crăparea unor oase, răsună în tot motelul, făcând-o să strige și să se foiască surprinsă. De îndată, urmă încă o pocnitură. Auzi cum ceda ușa unei camere.

O femeie țipă și un bărbat strigă, dar celelalte voci erau cele care o înghețau și o înspăimântau pe Tessa. Să fi fost câțiva, trei sau patru, și păreau stranii de tot și șocant de sălbatici. Coridorul comun de dincolo de ușa ei gemea de urlete ascuțite ca de lupi, mârâituri ucigașe, țipete înfiorate și excitate, o îngemănare rece care releva esența foamei de sânge și alte sunete mai greu de descris. Dar cel mai rău era că aceleași voci inumane, aparținând clar unor bestii, nu unor oameni, scuipau, totuși, afară câteva cuvinte ce puteau fi identificate: „nevoie... nevoie... ia-o, ia, ia, ia... sânge, cățea, sânge..."

Sprijinindu-se de ușă, ținându-se de ea să nu cadă, Tessa încercă să-și spună că acele cuvinte pe care le auzise proveneau de la bărbatul și femeia în a căror cameră se pătrunsese cu brutalitate, dar știa că nu putea fi adevărat, pentru că auzise atât femeia cât și bărbatul țipând. Strigătele lor erau oribile, aproape insuportabile, pline de groază și agonie, ca și cum cineva îi lovea de moarte sau, mai rău, mult mai rău, ca și cum erau rupți în bucăți, sfâșiați mădular cu mădular și înfulecați.

Cu câțiva ani înainte, Tessa fusese în Irlanda de Nord, să realizeze un documentar despre grozăvia și lipsa de sens a violenței de acolo, și fusese suficient de nenorocoasă să se afle într-un cimitir, la funeraliile unuia din seria nesfârșită de „martiri" – un catolic sau protestant, nu

mai conta de care, amândouă religiile fiind pline de aşa ceva –, când mulţimea care se jelea se metamorfozase într-o hoardă de sălbatici. Ţâşniseră din cimitir pe străduţele alăturate, uitându-se după cei de o religie diferită şi, foarte curând, dădură de doi ofiţeri în uniformă britanică, care patrulau prin zonă într-o maşină. La vederea lor, mulţimea blocă drumul maşinii, o încercui, îi sparse geamurile şi-i târî pe trotuar pe cei doi eventuali păzitori ai ordinii publice. Cei doi asistenţi tehnici ai Tessei îşi luaseră tălpăşiţa, dar ea se vârâse în mulţime cu camera video ridicată pe umăr şi, prin lentile, părea să privească dincolo de realitatea acestei lumi, la Iadul însuşi. Ochi sălbatici, feţe schimonosite de ură şi furie, orice suferinţă uitată şi înlocuită cu setea de sânge; îndoliaţii îi loveau în neştire cu picioarele pe britanicii căzuţi la pământ, apoi îi ridicară numai ca să le care pumni şi să-i zgârie, să-i izbească iarăşi şi iarăşi de maşină până când şira spinării li se rupse şi ţestele le pocniră, apoi îi lăsară să cadă şi-i călcară în picioare şi-i sfâşiară şi din nou îi înjunghiară, deşi erau de mult morţi. Urlând şi ţipând strident, înjurând, cântând sloganuri care degenerau în înlănţuiri de sunete fără sens, ritmuri haotice, ca un stol de păsări care se înfruptă din stârvuri, sfârtecau trupurile zdrenţuite, deşi nu erau ca nişte păsări pământeşti, nici şoimi şi nici vulturi, ci ca nişte demoni care dăduseră năvală dintr-o subterană, trăgând de bărbaţii omorâţi nu numai cu intenţia de a le consuma carnea, ci şi cu dorinţa fierbinte de a-i despica şi de a le fura sufletele. Doi dintre ei, isterizaţi, o observaseră pe Tessa, îi înşfăcaseră camera de luat vederi şi dăduseră cu ea de pământ, făcând-o zob. Pentru câteva clipe, era sigură că aveau să-i despice şi ei membrele în frenezia lor. Cei doi o doborâseră, se lăsaseră pe vine şi îi smulgeau hainele. Figurile le erau atât de schimonosite de ură încât nu mai arătau ca nişte oameni, ci ca nişte gorgone înviate. Lepădaseră tot ce era omenesc în ei şi dăduseră drumul instinctelor primitive înscrise în gene. „Pentru numele lui Dumnezeu, nu!", strigase ea. „Vă rog, pentru numele lui Dumnezeu!" Poate că pomenirea lui Dumnezeu sau numai sunetul unei voci omeneşti care nu degenerase în mârâiala aspră a unui animal, îi determină să-i dea drumul şi ezitară. Profită de această descumpănire pentru a se smulge din mijlocul lor, prin mulţimea învolburată, înnebunită de sânge, spre un loc mai sigur.

Ce auzea ea acum, la celălalt capăt al coridorului din motel, era exact acelaşi lucru. Sau mai rău.

33

Începând să transpire, deși radiatorul din mașina poliției nu era deschis, încă tresărind la fiecare rafală bruscă de vânt, Sam comandă submeniul de la punctul B, care arăta convertirile programate în acea zi, începând cu ora șase și până la ora optsprezece. Numele erau aici precedate de titlul: 450 CONVERTIRI PROGRAMATE. Numele lui Harold Talbot nu se afla nici pe această listă.

La punctul C, de la ora optsprezece din seara zilei de marți, până la miezul nopții, erau programate două sute șaptezeci și patru de convertiri. Numele și adresa lui Harold Talbot erau cuprinse în această a treia și ultimă listă.

Sam adună în minte numerele care figurau în fiecare din cele trei perioade de convertire – trei sute optzeci, patru sute cincizeci și două sute șaptezeci și patru – și ajunse la cifra de o mie o sută patru, care era același număr cu cel din capul listei celor care urmau să fie convertiți. Dacă se aduna la o mie nouă sute șaizeci și șapte, numărul final al celor deja convertiți, suma totală, de trei mii șaptezeci și unu, era probabil populația din Moonlight Cove. Când ceasul avea să bată miezul nopții, după mai puțin de douăzeci și trei de ore, începând din acest moment, întregul oraș urma să fie convertit – indiferent ce naiba însemna asta.

Ieși din submeniu și era gata să oprească motorul mașinii și să plece, când, deodată, cuvântul ALERTĂ apăru pe VDT și începu să clipească. Îl încercă frica, pentru că era sigur că descoperiseră un nepoftit vârându-și nasul în sistemul lor; probabil că activase vreo alarmă subtilă din program.

În loc să deschidă ușa și s-o ia la fugă, privi ecranul câteva clipe încă, reținut de curiozitate:

CONVORBIRE TELEFONICĂ INDICĂ AGENT FBI ÎN MOONLIGHT COVE.

PUNCTUL DIN CARE S-A EFECTUAT CONVORBIREA:

TELEFON PUBLIC, BENZINĂRIA „SHELL", OCEAN AVENUE.

Alerta era în legătură cu el, dar nu pentru că ştiau că se instalase într-una din maşinile lor de patrulare şi urmărea conspiraţia Noul Val-Moonhawk. Reieşea limpede că nenorociţii erau conectaţi la banca de date a unei companii telefonice şi răsfoiau registrele periodic, să vadă cine dăduse telefon, de la ce număr şi cui – până şi de la telefoanele de pe stradă, care, în împrejurări obişnuite, ar fi înlesnit securitatea comunicării pentru un agent în deplasare. Erau total paranoici şi cu mania supravegherii, dotaţi cu aparatură într-o asemenea măsură şi într-un asemenea grad încât, cu fiecare revelaţie, se dovedeau mai uimitori ca înainte.

MOMENTUL ÎN CARE S-A EFECTUAT CONVORBIREA:
ORA 19,31, LUNI, 13 OCTOMBRIE.

Cel puţin, nu ţineau o legătură din minut în minut sau din oră în oră cu compania telefonică. Evident, computerul lor afişa aceste înregistrări după un program organizat, poate la fiecare patru, şase, sau opt ore. Altfel, deja ar fi fost în alertă, căutându-l imediat după ce-l sunase pe Scott în acea seară.

După însemnul DESTINATAR, apăru numărul lui de telefon de acasă, apoi numele şi adresa din Sherman Oaks, urmate de:

CONVORBIRE EFECTUATĂ DE:
SAMUEL H. BOOKER
MODALITATEA DE PLATĂ:
CARTE DE CREDIT-TELEFON:
ADRESA DE LA SERVICI:
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATIONS, WASHINGTON, D.C.

Vor începe să verifice toate motelurile din ţinut dar, de vreme ce se înregistrase în singurul loc disponibil din Moonlight Cove, căutarea va fi scurtă. Se întrebă dacă avea timp să dea o fugă până la „Cove Lodge", să-şi ia maşina şi să se ducă într-un oraş apropiat, la Aberdeen Wells, de unde putea chema sediul Biroului din San Francisco de la un telefon nesupravegheat. Aflase destule ca să ştie că se petrecea ceva al naibii de ciudat în oraşul ăsta, suficient pentru a justifica o intervenţie a autorităţii federale şi o investigaţie extinsă.

Dar următoarele cuvinte care apărură pe VDT îl convinseră că, dacă se întorcea la „Cove Lodge" să-şi ia maşina, avea să fie prins

înainte să poată părăsi oraşul. Şi, dacă puneau mâna pe el, risca să fie obiectul unui alt deces „întâmplător", cel puţin neplăcut.

Îi ştiau adresa de acasă, aşa că şi Scott putea fi în pericol – nu chiar acum, în Los Angeles, dar poate mâine...

SE SOLICITĂ DIALOG:

WATKINS: SHOLNICK, EŞTI PE RECEPŢIE ?

SHOLNICK: DA.

WATKINS: ÎNCEARCĂ LA COVE LODGE.

SHOLNICK: AM ŞI PORNIT.

Un ofiţer, desigur, Sholnick, se ducea să vadă dacă Sam era înregistrat la „Cove Lodge". Şi toată povestea pe care Sam o compusese pentru omul de la Recepţie – că era agent de bursă la pensie, vrând să se stabilească într-unul din orăşelele de pe coastă – era spulberată.

WATKINS: PETERSON?

PETERSON: DA.

Probabil că nu aveau nevoie să-şi bată numele pe tastatură. Codul fiecăruia era identificat în computerul central, iar numele avea să-i fie automat tipărit la începutul mesajului pe care-l transmitea. Inteligent, rapid, uşor de manevrat.

WATKINS: ÎNSOŢEŞTE-L PE SHOLNICK.

PETERSON: O.K.

WATKINS: NU-L UCIDE ÎNAINTE SĂ-I PUNEM ÎNTREBĂRI.

În tot oraşul Moonlight Cove, poliţiştii în maşini de patrulare vorbeau unii cu alţii prin computer, în afara undelor radio publice, neputând, astfel, să fie interceptaţi. Chiar dacă Sam spiona fără ştirea lor, simţea că avea în faţă un inamic formidabil, aproape la fel de atotştiutor ca Dumnezeu.

WATKINS: DANBERRY?

DANBERRY: AICI, LA SEDIUL CENTRAL.

WATKINS: BLOCHEAZĂ OCEAN AVENUE, PÂNĂ SPRE GRANIŢĂ.

DANBERRY: SE EXECUTĂ.

SHADDACK: CUM A RĂMAS CU FETIŢA FOSTER?

Sam se sperie când văzu că numele lui Shaddack apare pe ecran. Probabil că alarma îi pâlpâise pe computerul de acasă, şi poate că sunase şi o alarmă sonoră şi-l trezise.

WATKINS: ÎNCĂ ÎN LIBERTATE.

SHADDACK: NU PUTEM RISCA SĂ DEA PESTE BOOKER.

WATKINS: ORAŞUL E ÎNCONJURAT DE SANTINELE. O VOR PRINDE CÂND VA VENI ÎNCOACE.

SHADDACK: A VĂZUT PREA MULTE.

Sam citise despre Thomas Shaddack în reviste, prin ziare. Tipul era o celebritate în materie, geniul secolului în materie de computere, şi era un personaj cumva ciudat.

Fascinat de acest dialog revelator, care-l încrinina pe faimosul bărbat şi această forţă poliţienească cumpărată, Sam uu prinsese imediat sensul schimburilor de cuvinte dintre Watkins şi Danberry: DANBERRY... AICI, LA SEDIUL CENTRAL... BLOCHEAZĂ OCEAN AVENUE, PÂNĂ SPRE GRANIŢĂ... SE EXECUTĂ. Realiză că ofiţerul Danberry se afla în sediul central, care era Clădirea Municipală, şi că, în orice clipă, avea să iasă pe uşa din spate şi să se repeadă la una dintre cele patru maşini de patrulare aflate în parcare.

–Rahat!

Sam înşfăcă firele, separându-le.

Motorul tuşi şi se opri, iar video-displayul se stinse şi el.

O fracţiune de secundă mai târziu, Danberry trânti de perete uşa din spate a Clădirii Municipale şi alergă spre zona de parcare.

34

Când ţipetele încetară, Tessa ieşi din transa de teroare şi se duse glonţ spre telefon. Linia era moartă în continuare.

Unde era Quinn? Recepţia motelului era închisă la această oră, dar managerul nu avea oare un apartament alăturat? Ar fi trebuit să răspundă la apelurile clienţilor. Sau făcea şi el parte din haita sălbatică de pe coridor?

Spărseseră deja o uşă. Tot aşa o puteau sparge şi pe a ei.

Apucă un scaun cu spătar înalt de la masa de lângă fereastră, se grăbi cu el spre uşă, îl înclină puţin şi-l fixă sub clanţă.

Nu mai credea că o urmăreau numai fiindcă era sora lui Janice şi intenţiona să dezvăluie adevărul. O asemenea explicaţie nu motiva atacul lor asupra celorlalţi oaspeţi, care nu aveau nici o legătură cu Janice.

Era o nebunie. Nu înțelegea ce se întâmpla, dar pricepea clar implicațiile celor auzite: un ucigaș psihotic, ba nu, câțiva psihotici, judecând după zgomot, vreun cult bizar, poate ca în familia Manson sau chiar mai rău, umblau nestingheriți prin motel. Uciseseră deja doi oameni și o puteau ucide și pe ea, evident din pură plăcere. Avea senzația că trăiește un vis urât.

Se aștepta ca zidurile să crească în dimensiuni și să plutească în acea manieră proprie spațiilor de coșmar, dar rămâneau solide, fixe, iar culorile lucrurilor erau prea accentuate și limpezi ca să fie vorba de un vis.

Își trase în grabă șosetele și tenișii, enervată că era desculță, așa cum, mai înainte, goliciunea o făcuse să se simtă vulnerabilă – ca și cum moartea putea fi păcălită cu o garderobă adecvată.

Auzi din nou acele voci. Nu mai erau la capătul coridorului, ci erau lângă ușa ei. Apropiindu-se. Ar fi dorit ca ușa să aibă un vizor cu lentile care să-i îngăduie un unghi lărgit, dar nu se putea.

Între ușă și podea era o crăpătură îngustă, așa că Tessa se lăsă pe pardoseală, cu un obraz presat de covor, și se uită pe coridor. Din acea perspectivă limitată, văzu cum trece ceva prin fața ușii ei, atât de repede încât ochii nu putură urmări acel ceva, deși prinseră o imagine a unor picioare, ceea ce era destul pentru a-i altera într-un chip dramatic percepția lucrurilor care se petreceau. Asta nu mai era mostra de sălbăticie umană la care fusese martoră și căreia aproape că-i sucombase în Irlanda de Nord, asta era o întâlnire cu necunoscutul, o breșă în realitate, o alunecare bruscă din lumea normală în neobișnuit. Erau niște picioare păroase, cu o piele înnegrită, late și plate, surprinzător de lungi, cu degete atât de prelungi și cu atâtea articulații încât aproape că păreau să aibă funcția degetelor unei mâini.

Ceva lovi ușa. Cu putere.

Tessa sări în picioare și părăsi holișorul.

Voci demențiale umpleau coridorul: același amestec nepământesc de sunete animalice aspre, punctate de izbucniri de cuvinte rostite cu respirația tăiată, dar, în cea mai mare parte, cuvinte fără legătură între ele.

Înconjură patul și se duse la fereastră, dădu drumul la pârghia care o ținea blocată și o făcu să se miște într-o parte.

Din nou, uşa se scutură. Fusese izbită atât de puternic, încât Tessa se simţi ca într-o tobă mare. Nu avea să cedeze la fel de uşor ca uşa celorlalţi musafiri, datorită scaunului, dar nici nu avea să reziste la mai mult de câteva lovituri în plus.

Se aşeză pe pervaz, cu picioarele atârnând în afară, şi privi în jos. Aleea umezită de ceaţă scânteia în lumina gălbuie, slabă, a lămpilor, cam la douăsprezece picioare sub fereastră. Era uşor de sărit.

Lovi iarăşi uşa, mai tare. Lemnul crăpă.

Tessa îşi făcu vânt. Aterizâ pe aleea umedă şi, din cauza pantofilor cu talpă de cauciuc, alunecă, dar nu căzu.

Deasupra capului ei, în camera pe care o părăsise, lemnul crăpă cu şi mai mult zgomot, iar metalul torturat scrâşni, când mânerul de la uşă începu să se dezintegreze.

Se afla la capătul nordic al clădirii. Crezu că vede ceva mişcându-se în întunericul din acea direcţie. Trebuie să fi fost doar o masă mai compactă de ceaţă care se strângea spre est o dată cu bătaia vântului, dar nu voia să rişte nimic, aşa că alergă spre sud, cu oceanul întunecat dincolo de balustrada din dreapta ei. Când ajunse la capătul clădirii, un pocnet se auzi purtat de ecou prin noapte – zgomotul uşii care fusese dărâmată –, urmat de urletul haitei care intră înăuntru, în căutarea ei.

35

Sam nu s-ar fi putut strecura afară din maşina poliţiei fără să atragă atenţia lui Danberry. Patru maşini se aflau la dispoziţia acestuia, aşa că Sam avea şaptezeci şi cinci la sută şanse să nu fie detectat dacă rămânea pe loc. Se lăsă de pe locul şoferului spre dreapta, cât de mult putu, peste claviatura computerului.

Danberry se duse spre următoarea maşină din şir.

Cu capul cât mai plecat, cu gâtul răsucit aşa încât să poată privi prin geam, Sam îl zări pe Danberry cum descuia uşa celeilalte maşini. Se rugă ca poliţistul să rămână cu spatele la el, pentru că interiorul maşinii în care se lungise Sam era cât de cât luminat de strălucirea gălbuie a luminilor din zona de parcare. Dacă Danberry ar fi privit fie şi în treacăt în direcţia lui, l-ar fi văzut.

Poliţistul se urcă în cealaltă maşină negru cu alb şi trânti uşa, iar Sam suspină uşurat. Motorul porni. Danberry părăsi parcarea. Când ajunse în alee, ambală motorul, iar cauciucurile se învârtiră şi scrâşniră înainte de a muşca din asfalt, şi iată-l dus.

Deşi Sam dorea să reconecteze firele şi să deschidă din nou computerul pentru a afla dacă Watkins şi Shaddack dialogau cumva în continuare, ştiu că, de fapt, nu îndrăznea să mai rămână nici un pic. Întrucât începea vânătoarea de oameni, birourile Departamentului Poliţiei s-ar fi animat, cu siguranţă.

De vreme ce nu voia ca ei să afle că-şi vârâse nasul prin computerul lor sau că surprinsese conversaţia lor de pe VDT – cu cât presupuneau mai mult că habar n-avea de nimic, cu atât erau mai puţin eficienţi căutându-l –, Sam se folosi de sculele aduse pentru a pune la loc firele contactului. Ieşi afară şi încuie portiera.

Nu voia să plece de-acolo pe alee, pentru că orice maşină de patrulare putea apărea de la un capăt al ei sau de la celălalt, prinzându-l în lumina farurilor. În loc de asta, o şterse de-a dreptul prin străduţa îngustă din spatele parcării şi deschise o portiţă tăiată simplu într-un gard de fier. Intră prin curtea din spate a unei case în stil Victorian, uşor decrepită, ai cărei proprietari lăsaseră nişte tufişuri să crească în neştire, încât părea că o familie din desenele animate macabre, ieşite de sub mâna lui Gahan Wilson, ar fi locuit acolo. Trecu pe lângă casă cu paşi uşori, peste grădiniţa din faţa ei, către Pacific Drive, cu un corp de case mai la sud de Ocean Avenue.

Noaptea calmă nu era perturbată de nici o sirenă a poliţiei. Nu auzea nici un strigăt, nici un pas alergător, nici un ţipăt de alarmă. Dar ştia că trezise o bestie cu multe capete şi că această hidră extrem de periculoasă îl căuta prin tot oraşul.

36

Mike Peyser nu ştia ce să facă, nu ştia, era speriat, confuz şi speriat, aşa că nu putea gândi clar; deşi *avea nevoie* să gândească ascuţit şi clar ca un om, partea sălbatică din el se tot amesteca; mintea îi lucra repede, dar nu putea menţine un şir de gânduri mai mult de câteva minute.

Gândirea rapidă, gândirea iute ca focul, nu-i ajungea să rezolve aşa o problemă; trebuia să gândească repede şi profund, în acelaşi timp; capacitatea lui de concentrare nu era suficientă.

Când reuşi, în sfârşit, să se oprească din strigat şi să se ridice de pe pardoseala bucătăriei, trecu în grabă printr-o cameră întunecată, prin sufrageria neluminată, în jos, către holul mic ce dădea în dormitor, apoi în baie, mergând în patru labe cea mai mare parte a drumului, ridicându-se pe picioarele de dinapoi pe când trecea pragul de la dormitor, incapabil să rămână pe verticală, dar destul de flexibil ca să parcurgă mai mult de jumătate din drum înălţat. În baie, unde doar lumina vagă şi uşor tremurătoare a lunii pătrundea pe ferestruica de deasupra duşului, se apucă de un capăt al chiuvetei şi se privi ţintă în oglinda dulăpiorului cu medicamente, în care putea vedea numai o reflectare a sa fantomatică, fără detalii.

Voia să creadă că, de fapt, revenise la forma lui naturală, că sentimentul de a fi încarcerat într-o stare degradată era pură halucinaţie, da, da, asta voia să creadă, voia tare de tot să creadă, să creadă, chiar dacă nu putea sta complet drept, chiar dacă observa şi mâinile cu degete incredibil de lungi, poziţia ciudată a capului pe umeri şi felul în care spatele se continua cu coapsele. Avea nevoie să creadă.

„Aprinde lumina", îşi spuse.

Nu o putea face.

„Aprinde lumina."

Îi era frică.

Trebuia să aprindă lumina şi să se privească.

Dar se prinse de chiuvetă şi nu se mai putu mişca.

„Aprinde lumina."

În loc de asta, se aplecă spre oglinda cu umbre, privind spre reflecţia care nu se putea distinge, nevăzând nimic mai mult decât strălucirea palid-chihlimbarie a ochilor ciudaţi.

„Aprinde lumina."

Scăpă un geamăt subţire, de jale şi groază.

Shaddack, se gândi el deodată, Shaddack, trebuia să-i spună lui Shaddack, Tom Shaddack ştia ce era de făcut, Shaddack era cea mai mare speranţă a lui, poate singura lui speranţă, Shaddack.

Dădu drumul marginii chiuvetei, se lăsă la pământ, se grăbi să iasă din baie în dormitor, către telefonul de pe măsuţa de noapte. În vreme

ce se deplasa, cu o voce alternativ stridentă și guturală, pătrunzătoare și șoptită, repeta numele de parcă ar fi fost un cuvânt cu putere magică: „Shaddack, Shaddack, Shaddack, Shaddack...".

37

Tessa Lockland se refugie într-o spălătorie cu program permanent, situată la patru case de „Cove Lodge" și foarte aproape de Ocean Avenue. Voia un loc bine luminat, iar lămpile fluorescente de deasupra capului ei nu favorizau nici o umbră, cât de mică.

Singură în spălătorie, se așeză pe un scaun de plastic galben, foarte zgâriat, privind rândurile de ușițe de la mașinile de stors rufe, de parcă înțelegerea lucrurilor i-ar fi fost trimisă de la o sursă cosmică care comunica cu aceste forme rotunde de sticlă.

În ipostaza de creatoare de filme documentare, trebuia să aibă mereu ochiul exersat pentru acele structuri ale vieții care dădeau coerență atât narativă, cât și vizuală unui film, așa că sesiză cu destulă ușurință întunericul, moartea și forțele necunoscute din acest oraș profund tulburat. În mod cert, creaturile fantastice din motel fuseseră sursa acelor urlete pe care le auzise pe plajă în aceeași noapte, iar sora ei fusese fără îndoială ucisă de aceleași ființe, orice vor fi fost ele. Ceea ce explica de ce autoritățile insistaseră atât de mult ca Marion să-și dea consimțământul pentru incinerarea trupului lui Janice – nu pentru că rămășițele erau descompuse de apa mării și pe jumătate devorate de pești, ci pentru că incinerarea ștergea urmele unor răni care puteau da naștere la întrebări fără răspuns în cazul unei autopsii obiective. Mai văzu și cum se reflecta corupția autorităților locale în privelișteа concretă de pe Ocean Avenue, unde prea multe magazine erau goale și prea multe afaceri păreau să se fi dus pe apa sâmbetei, ceea ce era inexplicabil pentru un oraș în care șomajul era ca și inexistent. La oamenii pe care-i văzuse pe stradă remarcase un aer de solemnitate, un fel de bruscheță în urmărirea unui scop precis, care apăreau nefirești într-un orășel de pe coastă mai retras, unde vânzoleala vieții moderne pătrundea mai greu.

Oricum, conştientizarea tuturor acestor lucruri nu includea şi explicarea intenţiilor poliţiei de a vrea să ascundă adevărata natură a uciderii lui Janice. Sau de ce oraşul părea să fie într-un declin economic, în ciuda prosperităţii sale de altădată. Sau ce Dumnezeu fuseseră acele fiinţe de coşmar din motel. Aceste structuri erau tot atâtea chei pentru anumite realităţi, dar capacitatea ei de a le recunoaşte nu însemna că putea găsi şi răspunsurile şi dezvălui adevărurile la care făceau aluzie aceste structuri.

Stătea, tremurând, în lumina fluorescentă şi aspira pe nas urmele mirosurilor de detergenţi, ale substanţelor chimice speciale pentru anumite ţesături, şi mirosul rece, stătut, al chiştoacelor din două scrumiere mari, umplute cu nisip, în vreme ce se străduia să pună la punct un plan de acţiune. Nu renunţase la hotărârea de a cerceta împrejurările morţii lui Janice. Dar nu mai avea deloc curajul să se gândească că putea face pe detectiva de una singură. Avea nevoie de ajutor şi probabil că îl va obţine de la autorităţile statului sau de la cele din localitate.

Primul lucru pe care-l avea de făcut imediat era să părăsească Moonlight Cove.

Maşina ei se afla la „Cove Lodge", dar nu voia să se întoarcă acolo după ea. Acele... creaturi puteau fi încă în motel sau puteau să stea la pândă în tufişurile dese sau după copaci şi în umbrele omniprezente care erau parte integrantă din oraş. Ca şi Carmel, din California, tot de pe coastă, Moonlight Cove era un oraş construit propriu-zis într-o pădure de pe malul mării. Tessei îi plăcea Carmelul pentru splendida armonie dintre natură şi opera creată de om, unde geografia şi arhitectura păreau adesea obiecte de artă ieşite din mâna aceluiaşi sculptor. Aici, totuşi, Moonlight Cove nu-şi datora stilul şi graţia abundenţei de verdeaţă şi umbrelor artistice ale nopţii, ca în Carmel; acest oraş părea mai degrabă îmbrăcat în cel mai subţire veşmânt al civilizaţiei, de sub care ceva sălbatic – primitiv chiar – privea şi aştepta. Fiecare pâlc de arbori şi fiecare stradă întunecoasă, în loc să fie un adăpost al frumuseţii, era unul al bizarului şi al morţii. Ar fi găsit orăşelul Moonlight Cove mult mai atractiv dacă fiecare stradă, alee, grădiniţă şi parc ar fi fost scăldate în aceeaşi lumină îmbelşugată a tuburilor cu fluor ca în spălătoria în care se refugiase.

Poate că poliţia se înfăţişase deja la „Cove Lodge" ca răspuns la ţipete şi la toată agitaţia. Dar nu se simţea deloc mai în siguranţă numai

pentru că polițiștii se aflau prin preajmă. Și ei făceau parte din problemele ei. Vor vrea să-i pună întrebări în legătură cu uciderea celorlalți turiști. Vor descoperi că Janice fusese sora ei și, deși nu le va spune că venise în oraș să cerceteze circumstanțele morții lui Janice, ei tocmai asta aveau să bănuiască. Dacă *participaseră* la conspirație pentru a ascunde adevărata natură a morții lui Janice, nu vor ezita, probabil, să termine cu Tessa într-un mod ferm și definitv.

Trebuia să abandoneze mașina acolo.

Dar sub nici o formă nu o să iasă din oraș noaptea. Poate că de pe graniță o să facă autostopul – și să beneficieze mai degrabă de un camionagiu adevărat, decât de un psihopat în deplasare –, dar între Moonlight Cove și șoseaua dintre state, va trebui să străbată un peisaj întunecos și semirural, unde sigur ar risca chiar mai mult să dea nas în nas cu acele bestii misterioase care-i spărseseră ușa camerei de la motel.

Desigur, veniseră după ea într-un loc relativ public și bine luminat, astfel că nu avea nici un motiv real să presupună că se afla mai în siguranță în această spălătorie decât în mijlocul unei păduri. Când membrana subțire a civilizației se rupea și spaima primordială izbucnea din străfunduri, nu mai erai nicăieri în siguranță, nici chiar pe treptele unei biserici, după cum își dăduse seama în Irlanda de Nord și în alte părți.

Cu toate acestea, se va agăța de lumină și va alunga întunericul. Trecuse printr-un zid invizibil dintre realitatea așa cum o știuse ea dintotdeauna și o lume diferită, mai ostilă. Câtă vreme rămânea în acea Zonă Crepusculară, părea înțelept să presupună că umbrele ofereau mai puțină odihnă și siguranță decât locurile bine luminate.

Ceea ce o lăsă fără nici un plan de acțiune. Doar să rămână în spălătorie și să aștepte zorile. La lumina zilei putea încerca o cursă lungă pe jos până pe autostradă.

Sticla mată a gemuleților de la mașinile de stors rufe îi întoarseră privirea fixă și gânditoare.

O molie tomnatecă se lovea ușor de tuburile de plastic suspendate sub becurile fluorescente.

38

Neputându-se duce de-a dreptul în Moonlight Cove după cum plănuise, Chrissie se depărtă de Holliwell Road, întorcându-se pe drumul pe care venise. Rămase în pădure, trecând încet şi cu precauţie de la copac la copac, încercând să evite orice sunet care putea ajunge până la urechile celei mai apropiate santinele postate la intersecţia drumurilor.

După câteva sute de yarzi, când nu o mai puteau auzi şi vedea, începu să înainteze mai alert. Ajunse, în sfârşit, la una dintre casele care se înşirau pe drumul de ţară. Casa, gen fermă, cu un singur etaj, era situată dincolo de o grădiniţă destul de întinsă şi era adăpostită de câţiva pini şi brazi, de-abia vizibili acum că luna dispărea. Nu era nici o lumină, nici înăuntru, nici afară, şi totul se cufundase în tăcere.

Avea nevoie de timp să se gândească, şi voia să scape şi de noaptea rece şi umedă. Sperând că nu era nici un câine prin preajmă, o luă cu paşi iuţi către garaj, ţinându-se cât mai departe de aleea de acces, ca să nu facă prea mult zgomot. După cum se aştepta, în afară de uşa mare din faţă prin care intrau şi ieşeau maşinile, exista încă o intrare laterală, mai mică. Era descuiată. Intră în garaj şi închise uşa după ea.

„Chrissie Foster, agent secret, pătrunse pe terenul inamicului, folosind cu îndrăzneală şi inteligenţă o uşă laterală", îşi zise ea cu satisfacţie.

Strălucirea lunii care se estompa tot mai mult pe cer pătrundea prin geamul uşii şi prin două ferestre înalte şi subţiri de pe peretele dinspre apus, dar era insuficientă. Putea distinge numai formele curbe ale unor parbrize, carê-i sugerau prezenţa a două maşini.

Se îndreptă către primul vehicul cu precauţia unui orb, cu mâinile întinse în faţă, temându-se să nu răstoarne ceva. Una dintre maşini era descuiată. Se strecură înăuntru în spatele volanului, lăsând uşa deschisă pentru a se bucura de luminiţa dinăuntru. Presupunea că un fir de lumină se putea vedea de la ferestrele garajului dacă cineva din casă se trezea şi privea afară, dar trebuia să rişte.

Scormoni prin nişa de la bord, în buzunăraşele de la uşă în care se pun hărţile şi sub scaune, sperând să găsească ceva de mâncare, pentru că cei mai mulţi oameni păstrau acolo acadele sau batoane cu nuci, sau ceva crocant sau, în fine, orice care s-ar fi putut gusta uşor într-o maşină. Deşi mâncase puţin după ora prânzului, în timp ce era încuiată în cămară, nu pusese totuşi nimic în gură de zece ore. Stomacul îi ghiorăia de foame. Nu se aştepta să găsească chiar o îngheţată de ciocolată cu frişcă sau un sandviş, dar se aştepta la ceva mai mult decât la un pachet cu gumă de mestecat şi un Lifesaver verde care, o dată scos de sub scaun, era plin de mizerie, scame şi puf de pe covoraş.

Ca şi cum ar fi citit ştiri de senzaţie, zise: „Înfometare în Ţara Abundenţei. Tragedie modernă, fetiţă găsită moartă în garaj, «Nu voiam decât câteva alune», scris cu propriul ei sânge".

În cealaltă maşină, găsi două batoane de Hershey cu migdale. Pe primul îl înghiţi pe nerăsuflate, dar pe celălalt îl savură pe îndelete, cu muşcături mici, lăsându-l să i se topească în gură.

În timp ce mânca, se gândea la o soluţie de a ajunge în Moonlight Cove. Când va fi terminat ciocolata...

„Fetiţă ciocoalcoolică găsită moartă în garaj."

Timpul obişnuit de culcare trecuse de mult, aşa că era epuizată de toată activitatea fizică de care nu dusese lipsă în noaptea asta, încât nu-şi dorea altceva decât să rămână în maşină, cu burtica plină de ciocolată cu lapte şi migdale, şi să doarmă câteva ore înainte de a-şi pune planul în aplicare. Căscă şi se adânci mai mult în scaun. O durea tot corpul, iar ochii îi erau atât de grei de parcă un cioclu plin de zel îi încărcase cu monezi.

Această imagine a ei însăşi în postură de cadavru era atât de neliniştitoare, încât ieşi imediat din maşină şi închise uşa. Dacă aţipea acolo, în mod cert nu apuca să se trezească înainte de a o găsi cineva dimineaţa. Poate că oamenii care-şi ţineau maşinile în acest garaj erau convertiţi, ca şi părinţii ei, în care caz ar fi încurcat-o.

Afară, tremurând de vântul care sufla, reveni la drumul de ţară şi o luă spre nord. Mai trecu de două case întunecate şi tăcute, de o altă întindere de pădure, şi ajunse la o a patra casă, încă o clădire stil fermă cu un singur etaj, cu acoperiş de şindrilă.

Îi cunoştea pe oamenii care trăiau acolo, erau domnul şi doamna Eulane. Doamna Eulane se ocupa de bufetul şcolii. Domnul Eulane era

un grădinar cu multe afaceri în Moonlight Cove. În fiecare dimineaţă, devreme, domnul Eulane se ducea la oraş în camionul lui alb, în spatele căruia se îngrămădeau tăietoare de gazon şi foarfece mari pentru tufişuri, greble, lopeţi, saci de îngrăşăminte, produse fertilizante şi tot ceea ce avea nevoie un grădinar; o lăsa pe doamna Eulane la şcoală înainte să apară primii elevi, şi apoi se ducea el însuşi să-şi vadă de treabă. Chrisse se gândi că putea găsi un loc în care să se ascundă, undeva în spatele camionetei, printre ustensilele de grădinărit şi echipamentul domnului Eulane.

Camioneta se afla în garajul soţilor Eulane, neîncuiat ca şi cel din care tocmai plecase. Dar, la urma urmei, aşa se obişnuia la ţară; acolo, oamenii încă aveau încredere unul în altul – ceea ce era foarte bine, numai că îngăduia accesul musafirilor nepoftiţi.

Singura fereastră existentă era mică şi amplasată pe peretele care nu putea fi văzut din casă, aşa încât Chrissie îndrăzni să aprindă lumina din plafon când păşi înăuntru. Se urcă în camionetă cu precauţie, să nu fie auzită, şi-şi făcu loc printre ustensilele de grădinărit, depozitate pe ultimele două treimi din spatele camionetei. În faţă, sprijinită de peretele dinspre cabină, flancată de saci grei cu îngrăşăminte, momeală pentru melci şi pământ în vase de lut, se afla o grămadă, înaltă de trei picioare, de pânză de sac pentru ambalaj şi ambalaje ca atare, în care domnul Eulane strânsese la un loc smocuri de iarbă ce trebuiau aruncate. Putea folosi unele ambalaje ca saltea, altele ca pătură, să-şi pună capul jos până dimineaţa, rămânând ascunsă în pânza de sac şi printre sacii mari pe tot drumul până la Moonlight Cove.

Coborî din camionetă, stinse lumina garajului, apoi se întoarse pe întuneric şi se avântă sus încă o dată. Îşi făcu un soi de cuibar printre ambalaje. Pânza de sac era cam zdrenţuită. După atâţia ani de folosinţă, se îmbibase cu mirosul ierbii proaspăt cosite, plăcut la început, dar care apoi nu mai prezentă nici un interes pentru ea. Cel puţin câteva straturi bune de ambalaj îi ţineau de cald, şi în câteva minute se încălzi pentru prima dată în acea noapte.

„Şi, pe când noaptea se adâncea, tânăra Chrissie, contopindu-şi mirosul corpului ei de om cu mireasma ierbii care umpluse sacii, cu iscusinţă se ascunse astfel de urmăritorii – sau poate de vârcolacii – al căror simţ olfactiv era aproape la fel de dezvoltat ca al câinilor de vânătoare", gândea ea.

39

Sam se adăposti pentru scurtă vreme pe terenul de joacă neluminat al Şcolii Elementare „Thomas Jefferson" de pe Palomino Street, în partea sudică a oraşului. Stătea într-unul din leagăne, ţinându-se cu amândouă mâinile de lanţurile care atârnau, balansându-se înainte şi înapoi, în timp ce rumega soluţiile posibile.

Nu putea pleca din Moonlight Cove cu maşina. Cea pe care o închiriase se afla la motel, unde ar fi pus mâna pe el, dacă se arăta pe acolo. Putea fura o maşină, dar îşi aminti de schimburile de informaţii de pe computer când Loman Watkins îi ordonase lui Danberry să organizeze un filtru pe Ocean Avenue, între oraş şi drumul către graniţa dintre state. Orice ieşire era controlată riguros.

Se putea duce pe mirişte, furişându-se din casă în casă, până spre capătul oraşului, apoi prin pădure şi pe câmp, către drumul naţional. Dar Watkins mai pomenise ceva şi despre faptul că amplasaseră santinele în toată zona, pentru a o prinde pe „fetiţa Foster". Deşi Sam avea încredere în instinctele şi capacităţile lui de supravieţuire, nu mai încercase o asemenea acţiune de salvare într-un teritoriu deschis de pe vremea serviciului militar din timpul războiului, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Dacă erau oameni staţionaţi în jurul oraşului, aşteptând s-o reţină pe fetiţă, Sam ar fi picat cel mai probabil în mâinile unuia dintre ei.

Deşi nu se dădea în lături de la riscul de a fi prins, nu trebuia să le pice în gheare până nu-şi suna Biroul pentru a raporta şi a cere o protecţie de urgenţă. Dacă ar deveni un simplu nume în statisticile acestei capitale a deceselor suspecte, Biroul ar trimite alţi oameni în locul lui şi, în cele din urmă, adevărul ar putea ieşi la iveală, dar poate prea târziu.

În vreme ce se balansa uşor în ceaţa care devenea tot mai consistentă, împinsă de vânt, se gândi la acele programe pe care le văzuse pe terminal. Toată lumea din oraş avea să fie „convertită" în următoarele douăzeci şi trei de ore. Deşi nu bănuia nici pe departe de ce naiba erau convertiţi oamenii, oricum nu-i plăcea cum suna. Şi realiză imediat că,

o dată ce programele aveau să fie duse până la capăt, o dată ce toată lumea din oraş va fi fost „convertită", aflarea adevărului în Moonlight Cove nu promitea să fie mai uşoară decât deschiderea unei serii infinite de containere de titaniu, sudate cu laser, structurată în stilul unei ghicitori chinezeşti.

Okay, deci, primul lucru pe care-l avea de făcut era să ajungă la un telefon şi să sune Biroul. Telefoanele din Moonlight Cove se aflau sub urmărire, dar nu-i păsa dacă urma să i se înregistreze convorbirea. Nu avea nevoie decât de treizeci de secunde sau de un minut de linie liberă cu Biroul, şi întăriri masive s-ar fi şi aflat în drum spre el. Apoi, nu-i rămânea decât să colinde prin oraş, ţinându-i pe poliţişti în şah câteva ore, până când soseau alţi agenţi.

Nu se putea duce pur şi simplu într-o casă să ceară permisiunea de a da un telefon, pentru că nu ştia în cine să aibă încredere. Morrie Stein spusese că după o zi-două de stat în oraş, erai năpădit de senzaţia dementă că, oriunde ai merge, nişte ochi te-ar urmări tot timpul, şi că Marele Frate era întotdeauna numai la o aruncătură de băţ de tine. Sam atinsese acel stadiu de demenţă după numai câteva ore şi trecea cu viteză dincolo de el spre o stare de tensiune constantă şi de suspiciune, incomparabilă cu ceea ce cunoscuse pe câmpul de luptă din plină junglă, cu două decenii în urmă.

Un telefon public. Dar nu cel de la benzinăria „Shell", pe care-l folosise mai devreme. Un tip căutat ar fi fost prost să se întoarcă la locul în care mai fusese depistat.

Din peregrinările lui prin oraş, îşi aminti de unul sau poate de două astfel de telefoane. Se dădu jos din leagăn, îşi strecură mâinile în buzunarele de la haină, îşi încovoie umerii din cauza vântului rece şi străbătu curtea şcolii, îndreptându-se spre strada de dincolo de ea.

Se gândi la fetiţa Foster la care se referiseră Shaddack şi Watkins pe computer. Cine era? Ce văzuse? Bănuia că ea era o cheie utilă pentru a înţelege această conspiraţie. Evenimentul la care fusese martoră putea explica ce înţelegeau ei prin „convertire".

40

Pereții păreau că sângerează. Un lichid roșu udase vopseaua galben-pală, formând niște mici pârâiașe.

Stând în picioare în acea cameră de la etajul al doilea al lui „Cove Lodge", Loman Watkins era îngrozit de masacru... dar, în același timp, și ciudat de exaltat.

Corpul bărbatului zăcea lungit lângă patul în dezordine, mușcat și sfâșiat într-un chip hidos. Într-o stare și mai proastă, femeia ucisă zăcea în afara camerei, pe coridorul de la etajul al doilea, o zdreanță sângerândă pe carpeta portocalie.

Aerul duhnea a sânge, bilă, fecale, urină – un amestec de mirosuri cu care Loman se familiarizase tot mai mult, de vreme ce victimele regresivilor sporeau ca număr săptămână de săptămână și zi de zi. Oricum, de data asta, ca niciodată parcă, o dulceață îmbietoare părea să-l ademenească din adâncul acestei duhori. Trase aer în piept, nefiindu-i prea clar de ce toată acea atmosferă îngrozitoare îl putea atrage în vreun fel. Dar nu putea nega această atracție și nici nu-i rezista mai mult decât rezista un câine de vânătoare mirosului vulpii. Deși nu prea reușea să facă față tentației, era speriat de reacția pe care o avea, iar sângele părea să i se răcească în vine pe măsură ce plăcerea pe care o trăia în preajma duhorii devenea tot mai intensă.

Barry Sholnick, ofițerul pe care Loman îl trimisese la „Cove Lodge" prin intermediul computerului, spre a pune mâna pe Sam Booker, și care descoperise moartea și distrugerea în loc să-l găsească pe agentul Biroului Federal, stătea acum în colțul de la fereastră, uitându-se înmărmurit la bărbatul mort. Fusese în motel mai mult timp decât oricine, aproape o jumătate de ceas, suficient de mult pentru a începe să privească victimele cu detașarea pe care poliția trebuia s-o cultive, ca și cum trupurile masacrate nu erau mai demne de luat în seamă decât mobilierul. Totuși, Sholnick nu reușea să-și mute privirea de la cadavrul eviscerat, de la mobila parcă lăcuită cu sânge închegat și pereții zugrăviți parcă cu sânge. Era electrizat de această revărsare a ororii și violenței – cuvinte care acum deveniseră numai o palidă evocare.

„Urâm tot ce fac regresivii şi ce au devenit ei – gândi Loman –, dar, într-un fel foarte bolnăvicios, îi şi invidiem, le invidiem libertatea fără bariere."

Ceva din el – şi, după cum bănuia, din toţi Oamenii Noi – voia din toate puterile să se alăture regresivilor. Ca şi acasă la familia Foster, Loman simţi dorinţa nestăvilită de a folosi controlul trupului său, regăsit sub alte dimensiuni acum, nu pentru a se înălţa pe el însuşi, cum preconizase Shaddack, ci pentru a involua într-o stare de sălbăticie. Murea de dorinţa de a coborî la un nivel al conştiinţei la care gândurile despre scopul şi sensul vieţii nu i-ar mai crea probleme, funcţia intelectuală ar dispărea, ar deveni o creatură a cărei viaţă s-ar defini aproape în întregime prin senzaţie, iar fiecare decizie ar fi luată strict pe baza a ceea ce i-ar face lui plăcere – o condiţie netulburată de gândirea complexă. O, Doamne, să fii eliberat de povara civilizaţiei şi a inteligenţei superioare!

Sholnick scoase un sunet jos din fundul gâtlejului.

Loman îşi ridică privirea de la victima din cameră.

În ochii căprui ai lui Sholnick ardea o lumină sălbatică.

„Oare sunt tot atât de palid ca el?" se întrebă Loman. „Cu ochii la fel de înfundaţi în cap şi la fel de stranii?"

O clipă, Sholnick întâlni privirea întrebătoare a şefului său, apoi se uită în lături, ca şi cum ar fi fost surprins într-un act ruşinos.

Lui Loman, inima îi bătea în piept să se spargă.

Sholnick se duse la fereastră. Privi îndelung marea cufundată în beznă. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

Loman tremura.

Mirosul nespus de dulce. Mirosul vânătorii, uciderea.

Se întoarse de la cadavru şi păşi afară din cameră, pe culoar, unde vederea femeii ucise – pe jumătate goală, cu ochii scoşi, sfârtecată – nu-l potolea deloc. Bob Trott, unul dintre cei recent adăugaţi forţei poliţieneşti – care crescuse la doisprezece oameni cu o săptămână în urmă –, se aplecase peste corpul zdrobit. Era un bărbat solid, mai înalt şi mai solid decât Loman, cu o faţă colţuroasă. Contempla cadavrul cu un zâmbet abia mijit, necurat.

Înroşindu-se, cu privirea care începea să i se înceţoşeze, cu ochii care aruncau văpăi sub căutătura crudă, Loman vorbi tăios:

–Trott, vino cu mine.

Porni de-a lungul coridorului către cealaltă încăpere în care se pătrunsese cu forţa. De abia îndurându-se să plece, Trott îl urmă totuşi.

Când Loman ajunse la uşa sfărâmată a acelei camere, Paul Amberlay, alt ofiţer de-al său, apăru în capul scărilor dinspre nord, întorcându-se de la Recepţia motelului unde Loman îl trimisese să verifice registrul.

–Cei doi din camera 24 se numeau Sarah şi Charles Janks, raportă Amberlay.

Avea douăzeci şi cinci de ani, zvelt, plin de nerv, inteligent. Poate din cauză că figura tânărului ofiţer era uşor ascuţită, cu ochii adânciţi în orbite, îi amintise întotdeauna lui Loman de o vulpe.

–Sunt din Portland.

–Şi aici, la 36?

–Tessa Lockland, din San Diego.

Loman clipi des.

–Lockland?

Amberlay rosti încă o dată numele, literă cu literă.

–Când s-a înregistrat la Recepţie?

– Abia în seara asta.

–Văduva pastorului, Janice Capshaw, zise Loman. Numele ei de fată era Lockland. A trebuit să iau legătura cu mama ei prin telefon, în San Diego. Binecunoscutul gen de curiozitate. Un milion de întrebări. Am avut ceva de lucru până când să obţin aprobarea ei pentru incinerare. Spunea că cealaltă fiică era plecată din ţară, undeva foarte departe, nu putea fi găsită prea repede, dar urma să vină cam într-o lună pe aici să golească casa şi să pună la punct afacerile doamnei Capshaw. Aşa că... am impresia că ea e.

Loman îi duse în camera Tessei Lockland, cu două uşi mai încolo de camera 40, care-i fusese repartizată lui Booker. Prin fereastra deschisă, se auzea vântul şuierând cu putere. Toată odaia arăta ca un coş de gunoi uriaş, cu mobila spartă, aşternuturile de pat ferfeniţă şi tubul unui aparat TV făcut ţăndări, dar nimic nu era pătat de sânge. Ceva mai devreme, se uitaseră prin cameră după vreun cadavru, dar nu găsiseră nici unul; fereastra deschisă sugera că ocupanta camerei îşi luase zborul înainte ca regresivii să reuşească să năvălească înăuntru, prin uşă.

–Deci Booker nu e aici, zise Loman, aşa că trebuie să presupunem că i-a văzut pe regresivi sau a auzit când îi sfârtecau pe cei doi. Ştie că ceva nu e în ordine pe-aici. Nu înţelege ce, dar ştie destule... prea multe.

–Puteţi fi sigur că se dă cu fundul de pământ ca să sune la nenorocitul ăla de Birou, zise Trott.

Loman încuviinţă.

–Şi acum o avem şi pe căţeaua asta de Lockland, şi probabil că se gândeşte că sora ei nu s-a sinucis, că i-au venit de hac aceleaşi fiinţe care au ucis cuplul din Portland.

–Da, zise Amberlay, cel mai logic lucru pe care poate să-l facă e să vină direct la noi – la Poliţie. Va pica exact în braţele noastre.

–Poate, zise Loman, neconvins. (Începu să caute ceva prin harababura aceea.) Ajutaţi-mă să-i găsesc poşeta. Cu ei care dărâmau din clipă în clipă uşa, cred că a ţâşnit direct pe fereastră, fără să-şi mai înşface geanta.

Trott o găsi atârnând între pat şi o măsuţă de noapte.

Loman îi goli conţinutul pe saltea. Înhăţă portofelul, trecu repede în revistă compartimentele de plastic pline cu cărţi de credit şi fotografii, până-i găsi permisul de conducere. Conform cu datele de acolo, nu era prea înaltă, era blondă şi avea ochii albaştri. Loman ţinu documentul cât mai sus, pentru ca Trott şi Amberlay să-i vadă fotografia.

–Să ştii că arată grozav! zise Amberlay.

–Tare-aş mai vrea şi eu aşa o bucăţică, spuse şi Trott.

Cuvintele ofiţerului îi dădură fiori lui Loman. Nu putea să nu se întrebe dacă Trott folosise cuvântul „bucăţică" ca eufemism pentru un act sexual sau dacă nu cumva exprima o dorinţă subconştientă, foarte reală, de a sfârteca femeia aşa cum regresivii sfârtecaseră cuplul din Portland.

–Măcar ştim cum arată, zise Loman. Asta ne ajută.

Trăsăturile dure şi ascuţite ale lui Trott erau nepotrivite pentru a exprima emoţii mai duioase ca, de exemplu, afecţiunea şi încântarea, dar reuşeau să redea perfect foamea animalului şi nevoia irezistibilă de violenţă care ardeau adânc în el.

–Vreţi să v-o aducem?

–Da. Nu ştie probabil nimic, dar, pe de altă parte, ştie prea multe. Ştie că doi oameni de pe acelaşi coridor cu ea au fost ucişi, şi probabil chiar a zărit un regresiv.

–Poate că regresivii i-au luat urma pe fereastră şi au pus mâna pe ea, sugeră Amberlay. S-ar putea s-o găsim undeva afară, poate pe jos, în jurul motelului.

–E posibil, zise Loman. Dar dacă nu, trebuie s-o căutăm şi s-o aducem. Aţi vorbit la „Callan"?

–Da, zise Amberlay.

–Trebuie să curăţăm locul ăsta, zise Loman, să ţinem totul sub control până la miezul nopţii, când toată lumea din oraş va fi trecut prin Schimbare. Apoi, când Moonlight Cove va fi în siguranţă, ne vom putea aduna forţele să-i descoperim pe regresivi şi să-i eliminăm.

Trott şi Amberlay întâlniră ochii lui Loman, apoi se priviră unul pe altul. Din scurtele ocheade aruncate, Loman îşi dădu seama că amândoi ştiau că sunt potenţiali regresivi, că şi ei simţeau chemarea către acea stare primitivă de eliberare. Era o conştientizare despre care nici unul nu îndrăznea să vorbească; a preciza aşa ceva însemna că Moonhawk era un proiect complet ratat şi erau cu toţii sortiţi pierzării.

41

Mike Peyser auzi tonul venind şi apăsă, orbecăind, pe butoanele prea mici şi prea apropiate pentru degetele lui lungi ca nişte dinţi de furcă. Deodată, realiză că nu-l putea suna pe Shaddack, că nu *îndrăznea* să-l sune pe Shaddack, deşi se ştiau de mai bine de douăzeci de ani, de când fuseseră împreună la Stanford; nu-l putea suna pe Shaddack, deşi Shaddack îl făcuse să fie ceea ce era acum, pentru că Shaddack ar considera că face parte din rândul celor compromişi, un regresiv, şi Shaddack l-ar introduce într-un laborator în care ori l-ar trata cu toată tandreţea pe care o revarsă cel ce face vivisecţia asupra şoricelului alb, ori l-ar distruge din cauza pericolului pe care-l reprezintă pentru derularea normală a convertirilor din Moonlight Cove. Peyser ţipă ascuţit, frustrat. Smulse firul telefonului din perete şi-l aruncă de-a lungul dormitorului, unde lovi oglinda în care se privea, făcând-o ţăndări.

Faptul că-l percepuse dintr-odată pe Shaddack mai degrabă ca pe un inamic puternic decât ca pe un prieten şi mentor, era ultimul gând clar şi raţional pe care Peyser îl avusese în ultima vreme. Frica lui era

ca o trapă ce se căsca sub el, aruncându-l în întunecimea acelei minţi primitive pe care o eliberase din orice chingi pentru plăcerea unei nopţi de vânătoare. Se mişcă încoace şi-ncolo prin casă, ba frenetic, ba într-o încetineală morocănoasă, neînţelegând nici el de ce era pe rând excitat, deprimat sau sfâşiat de nevoi sălbatice, târât mai mult de instincte decât de intelect.

Îşi făcu nevoile într-un colţ al camerei de zi, îşi amuşină propria urină, apoi se duse în bucătărie, căutând şi mai multă mâncare. Din timp în timp, mintea i se mai limpezea, şi atunci încerca să-şi cheme trupul înapoi la o formă care să ţină cât de cât de civilizaţie, dar când ţesuturile nu-i răspunseră la actul de voinţă pe care-l făcea, recăzu în obscuritatea gândirii animalice. În câteva rânduri, avusese mintea destul de limpede pentru a aprecia cum se cuvine ironia de a fi fost redus la starea de sălbăticie de un proces – Schimbarea – menit să-l înalţe spre un statut suprauman, dar toate aceste gânduri erau prea sumbre ca să fie suportabile, şi o nouă adâncire în mintea sălbăticită se dovedea aproape binevenită.

În repetate rânduri, când încleştat într-o conştiinţă primitivă, când eliberat de ea, se gândi la acel băiat, Eddie Valdoski, băieţelul, blândul băieţel, şi se cutremură tot la amintirea sângelui, a sângelui dulce, a sângelui proaspăt care scotea aburi în aerul rece al nopţii.

42

Epuizată fizic şi psihic, Chrissie tot nu reuşea să adoarmă. Printre sacii din spatele camionetei domnului Eulane, stătea atârnată de firul subţire al stării de veghe, nevrând nimic altceva decât să se lase moale şi să cadă într-o stare de uitare totală.

Se simţea incompletă, ca şi cum ceva rămăsese nesăvârşit, şi deodată se trezi plângând. Îngropându-şi faţa în pânza de sac puternic mirositoare şi uşor zdrenţuită, începu să plângă cu sughiţuri, cum nu mai făcuse de ani de zile, cu abandonul total al unui bebeluş. Plânse pentru mămica şi tăticul ei, poate pierduţi pentru totdeauna, nu răpiţi de moarte, ci de ceva dement, murdar, inuman, satanic. Plânse pentru adolescenţa de care s-ar fi putut bucura – cu cai şi păşunile de lângă mare şi cărţi

pe care să le citească pe plajă –, dar toate acestea fuseseră alungate fără putinţă de întoarcere. Plânse şi pentru o pierdere pe care o simţea, dar pe care nu o putea defini prea bine, deşi bănuia că era vorba de inocenţă sau de încrederea în triumful binelui asupra răului.

Nici una dintre eroinele cărţilor pe care le admira atâta nu s-ar fi lăsat pradă unui plâns necontrolat, şi Chrissie se simţi stânjenită de torentul ei de lacrimi. Dar a plânge era la fel de uman ca a greşi, şi poate că avea nevoie să plângă, pe de o parte ca să-şi dovedească că nici o sămânţă monstruoasă nu fusese implantată în ea, de felul celor care dăduseră rod şi se dezvoltaseră în părinţii ei. Câtă vreme plângea, era în continuare Chrissie. Câtă vreme plângea, avea certitudinea că nimeni nu-i furase sufletul. Adormi.

43

Sam văzuse un alt telefon la benzinăria Union 76, o casă mai la nord de Ocean Avenue. Staţia era închisă. Pe geamuri se aşternuse un strat de praf cenuşiu, şi o notiţă scrisă în grabă cu cuvintele „De vânzare" atârna de unul din ele, ca şi cum proprietarului nu-i prea păsa dacă locul era vândut sau nu, şi lăsase acolo semn numai pentru că aşa se cuvenea să facă. Frunze moarte, foşnitoare, şi ace de pin uscate de la copacii din jur căzuseră, purtate de vânt, pe pompele de benzină, şi zăceau acolo, ca nişte mici troiene de zăpadă.

Cabina telefonică se afla pe zidul sudic al clădirii şi se vedea din stradă. Păşi dincolo de uşa deschisă, dar nu o trase după el, de teamă să nu pună astfel în funcţiune un circuit care ar fi făcut să se aprindă becul de deasupra şi ar fi atras atenţia poliţiştilor dacă s-ar fi întâmplat să treacă pe-acolo.

Telefonul era mort. Introduse o monedă, sperând să obţină astfel un ton. Dar linia rămânea în continuare impracticabilă.

Trase în sus şi în jos de furca pe care atârna receptorul. În sfârşit, îşi primi fisa înapoi.

Încercă din nou, dar fără nici un succes.

Ştia că telefoanele de acest gen, care se aflau într-o staţie service, sau pe lângă ea sau într-un magazin particular intrau câteodată ca parte

componentă a unei afaceri în comun, profitul fiind împărţit între compania telefonică şi omul de afaceri care consimţise la instalarea telefonului. Probabil că scoseseră şi telefonul din circulaţie atunci când se închisese Union 76.

Oricum, bănuia că poliţia se folosise de accesul pe care-l avea la computerul companiei telefonice pentru a trece pe linie moartă toate telefoanele publice din Moonlight Cove. Din momentul în care aflaseră că un agent federal se afla în oraş incognito, probabil că luaseră măsuri drastice pentru a-l împiedica să ia legătura cu lumea din afară.

Probabil că le supraestima capacităţile, se putea şi asta. Trebuia să încerce la un alt telefon înainte să renunţe la speranţa de a chema Biroul.

În timpul plimbării lui de după masă, trecuse pe lângă o spălătorie aflată la două corpuri de case vest de această Union 76. Era destul de sigur că, atunci când privise pe fereastră înăuntru, zărise un telefon pe peretele din spate, la capătul unui şir de maşini industriale de stors rufe, cu părţile exterioare din oţel inoxidabil.

Plecă de la benzinărie. Ţinându-se pe cât posibil departe de lămpile de pe stradă, trecând pe alei lăturalnice ori de câte ori avea ocazia, se strecura prin oraşul tăcut spre locul în care-şi amintea că văzuse spălătoria. Ar fi vrut ca vântul să se oprească şi să mai lase ceva din ceaţa care se risipea destul de repede.

La o intersecţie, aproape că intră în câmpul vizual al unui poliţist care conducea spre sud, către centrul oraşului. Patrula era cam la jumătate de casă de intersecţie, înaintând încet, cercetând ambele trotuare. Din fericire, privea în cealaltă direcţie când Sam intră inevitabil sub conul de lumină împrăştiată de lampa de la colţul străzii.

Sam se trase repede îndărăt şi se ghemui într-o intrare laterală a unei clădiri cu trei etaje, care-i adăpostea pe câţiva dintre profesioniştii oraşului: pe o plăcuţă în această nişă, la stânga uşii, erau trecuţi un dentist, doi avocaţi, un medic şi un chiromant. Dacă patrula făcea la stânga după colţ şi trecea de el, probabil că ar fi fost identificat. Dar dacă o ţinea drept spre Ocean sau făcea la dreapta şi o lua spre vest, nu putea fi văzut.

Proptindu-se de uşa încuiată şi retrăgându-se în umbră cât putea mai mult, aşteptând maşina care înainta enervant de încet spre intersecţie, Sam avu răgaz să se gândească şi să-şi dea seama că, fie şi pentru ora unu şi jumătate noaptea, Moonlight Cove era cât se poate de tăcut

şi cu străzile neobişnuit de pustii. Oraşele mici aveau şi ele păsări de noapte, întocmai ca marile oraşe; ar fi trebuit să se ivească măcar doi-trei trecători, o maşină din când în când, alte semne de viaţă, în orice caz, în afară de cele ale patrulei poliţiei.

Maşina cu negru şi alb coti la dreapta, îndreptându-se spre vest, departe de el.

Deşi ştia că pericolul trecuse, Sam mai rămase în intrândul neluminat, refăcând în minte traseul de la „Cove Lodge" la Clădirea Municipală, de acolo la Union 76 şi, în sfârşit, la locul în care se afla. Nu-şi amintea să fi trecut pe lângă vreo casă din care să răzbată muzică, să se audă tare un televizor sau hohotele de râs ale cheflilor să indice o petrecere în toi.

Cele câteva restaurante şi taverne păreau închise, iar teatrul-cinema îşi întrerupsese activitatea, şi, în afară de rătăcirea lui pe străzi şi de căutările poliţiei, Moonlight Cove putea foarte bine să aducă a oraş-fantomă. Poate că sufrageriile, dormitoarele şi bucătăriile erau populate numai de cadavre în descompunere – sau de roboţi care treceau drept oameni în timpul zilei şi erau scoşi din funcţiune noaptea, ca să nu consume energie electrică într-un moment în care nu era esenţială menţinerea aparenţei de viaţă normală.

Tot mai îngrijorat de cuvântul „convertire" şi de înţelesul său misterios în contextul a ceva ce ei numeau Proiectul Moonhawk, părăsi intrândul, dădu colţul şi alergă pe strada puternic luminată, către spălătorie. Zări telefonul chiar în clipa în care deschidea uşa de sticlă.

Străbătu în grabă cam jumătate din încăperea lungă – cu storcătoare de rufe pe partea dreaptă, un rând dublu de maşini de spălat, spate în spate, în centru, câteva scaune la capătul maşinilor, şi mai multe scaune de-a lungul peretelui din stânga – înainte de a-şi da seama că locul nu era pustiu. O blondă minionă în blugi spălăciţi şi un pulovăr albastru stătea pe unul din scaunele de plastic. Nici una dintre maşinile de spălat sau stors nu funcţiona, iar femeia nu părea să aibă vreun coş de haine cu ea.

Tresări atât de puternic la vederea ei – o persoană vie, o persoană civilă vie, în această noapte de mormânt – încât se opri şi clipi din ochi.

Ea stătea pe marginea scaunului, evident încordată, cu ochii larg deschişi şi cu mâinile strânse în poală. Părea să-şi ţină respiraţia.

Dându-şi seama că o speriase, Sam zise:

–Scuzaţi-mă.

Îl privi ţintă, de parcă era un iepuraş care nu-şi poate desprinde privirea de la vulpe.

Conştient abia acum de faptul că ochii lui poate aveau o uitătură sălbatică, chiar fanatică, adăugă:

–Nu sunt periculos.

–Toţi spun asta.

–Da?

–Dar eu chiar *sunt* periculoasă.

Neînţelegând prea bine, întrebă:

–Ce sunteţi?

–Periculoasă.

–Într-adevăr?

Atunci, ea se ridică în picioare.

–Am centura neagră.

Pentru prima dată de zile întregi, un zâmbet destins apăru pe faţa lui Sam.

–Puteţi ucide cu mâinile astea?

Ea îl privi ţintă o clipă, palidă şi tremurând. Când vorbi, mânia ei defensivă era exagerată.

–Hei, nu râde de mine, că te căptuşesc de-o să suni ca un sac de sticlă spartă.

În sfârşit încremenit de vehemenţa ei, Sam începu să reflecteze la ceea ce i se păruse neobişnuit când intrase pe uşă. Nici o maşină de spălat sau de stors în funcţiune. Nici un coş cu rufe. Nici o cutie de detergenţi sau vreo sticlă cu o compoziţie specială pentru ţesături.

–E ceva în neregulă? întrebă el, dintr-odată bănuitor.

–Nimic, dacă stai la distanţă.

Se întrebă dacă ştia cumva că poliţiştii de pe-acolo voiau să pună laba pe el. Dar asta era o nebunie. De unde să fi ştiut ea aşa ceva?

–Ce faceţi aici, dacă n-aveţi nimic de spălat?

–Nu-i treaba ta. Ce, e-al tău locu' ăsta? întrebă ea.

–Nu, şi să nu-mi spuneţi că e cumva al dumneavoastră.

Se holbă la el.

El o studie, observând încetul cu încetul cât era de atrăgătoare. Avea ochi de un albastru intens ca un cer de iunie şi o piele limpede ca aerul verii, şi părea cu totul străină de peisaj, de acest octombrie

întunecat de pe coasta Californiei, rămasă într-o spălătorie, încremenită la unu şi jumătate noaptea. Când îi contemplă, în sfârşit, frumuseţea, abia atunci începu să observe şi alte lucruri, inclusiv intensitatea fricii ei, care i se citea în ochi, în jurul lor şi în conturul gurii. Era o spaimă împinsă dincolo de orice ameninţare pe care o putea el reprezenta. Dacă ar fi fost un soi de corsar uriaş, tatuat, cu un pistol într-o mână şi un cuţit în cealaltă, şi dacă ar fi dat năvală în spălătorie, închinându-i imnuri de laudă păgâne lui Satana, faţa ei cumplit de palidă, fără pic de sânge, şi teroarea străpungătoare din privire ar fi fost de înţeles. Dar el nu era decât Sam Booker, a cărui cea mai mare calitate ca agent federal era aspectul lui cât se poate de comun, de tip care locuieşte alături şi îţi e cunoscut, şi cu o aură de nevinovăţie.

Neliniştit de neliniştea *ei*, zise:

–Telefonul.

–Poftim?

Arătă cu mâna spre telefon.

–Da, zise ea, de parcă ar fi confirmat că acela era într-adevăr un telefon.

–Am intrat numai să dau un telefon.

–Aha!

Neslăbind-o din ochi, făcu câţiva paşi spre telefon, introduse o monedă, dar nu primi nici un ton. Îşi luă înapoi moneda şi încercă din nou. Nici o şansă.

–Fir-ar să fie! explodă el.

Blonda se îndreptase spre uşă. Se opri de parcă i-ar fi trecut prin minte că s-ar fi putut repezi la ea s-o trântească de pământ dacă încerca să iasă din spălătorie.

Oraşul acesta însămânţase în Sam o paranoia puternică. Tot mai mult, în decurs de câteva ceasuri, trebuise să ajungă la concluzia că toată lumea din oraş era un inamic posibil. Şi, deodată, simţi cum comportamentul atât de ciudat al tinerei femei rezulta dintr-o stare psihică asemănătoare cu a lui.

–Da, bineînţeles, nu eşti *de pe-aici*, nu-i aşa, nu eşti din Moonlight Cove?

–Şi, ce-i cu asta?

–Nici eu nu sunt.

–Şi?

–Şi-ai văzut ceva.

Îl privi fix, cu gura căscată.

–S-a întâmplat ceva, ai văzut ceva şi eşti speriată, şi pun pariu că ai toate motivele să fii speriată.

Arăta de parcă era gata s-o ia la fugă.

–Aşteaptă, zise el grăbit. Sunt de la FBI. Vocea îi tremură uşor: Îţi spun adevărul.

44

Pentru că era o fiinţă a nopţii, care întotdeauna preferase să doarmă în timpul zilei, Thomas Shaddack se afla în biroul lui lambrisat cu lemn dens şi rezistent de tek; era îmbrăcat într-un costum cenuşiu răcoros, şi lucra la un anumit aspect al Proiectului Moonhawk pe terminalul unui computer, când Evan, servitorul lui pe timpul nopţii, îl sună ca să-i comunice că Loman Watkins se afla în faţa uşii de la intrare.

–Trimite-l în tum, zisé Shaddack. Am să vin şi eu foarte curând.

Rareori purta altceva decât costume largi de bumbac. Avea mai mult de douăzeci în garderobă – zece negre, zece gri şi câteva de un albastru închis. Erau mult mai confortabile decât alte haine şi, limitându-şi pretenţiile, economisea un timp pe care altfel l-ar fi pierdut selectând vestimentaţia pentru fiecare zi în parte – îndeletnicire la care nu se prea pricepea. Moda nu-i spunea nimic. În plus, era un timid – cu labele picioarelor mari, uscăţiv, cu genunchi noduroşi, braţe lungi, umeri osoşi – şi prea slab ca să arate bine chiar şi în costume croite impecabil. Hainele ori atârnau pe el într-un mod ciudat, ori îi subliniau subţirimea în asemenea măsură încât părea personificarea morţii înseşi, o imagine nefericită, accentuată de pielea lui albă ca făina, părul aproape negru, trăsăturile ascuţite şi ochii gălbui.

Purta asemenea costume până şi la întrunirile de la Noul Val. Dacă erai geniu în domeniul tău, oamenii se aşteptau să fii şi excentric. Iar dacă averea personală se ridica la sute de milioane, atunci erau gata să accepte orice excentricitate fără nici un comentariu.

Casa lui ultramodernă din beton armat de la capătul stâncilor – lângă punctul nordic al micului golf – constituia o altă expresie a non-

conformismului său calculat. Cele trei etaje păreau tot atâtea straturi ale unei prăjituri, deşi fiecare nivel în parte se deosebea ca dimensiune de celelalte – cel mai mare în vârf, cel mai mic la mijloc – şi nu erau concentrice, ci asimetric aliniate, creînd un profil arhitectural care, la lumina zilei, dădea casei aspectul unei enorme sculpturi de avangardă. Pe timpul nopţii, cu nenumăratele ferestre luminate, aducea nu atât a sculptură cât a navetă călătoare printre stele a unei forţe străine, invadatoare.

Turnul reprezenta culmea excentricităţii, pornind din centrul clădirii, de la al treilea nivel, înălţând-o cu încă patruzeci de picioare. Nu era rotund, ci oval, neavând nimic dintr-un turn în care o prinţesă ar putea suspina după un prinţ plecat în cruciadă sau în care un rege şi-ar fi întemniţat şi torturat prizonierii, dar în schimb, amintea de turela blindată a unui submarin. La încăperea mare, cu pereţii de sticlă, din vârf, se putea ajunge cu ajutorul unui ascensor sau pe scările care urcau în spirală pe dinăuntrul zidului turnului, înconjurând tunelul vertical al ascensorului.

Shaddack îl lăsă pe Watkins să-l aştepte zece minute, numai fiindcă aşa voia el, apoi se hotărî să ia liftul ca să ajungă sus. Interiorul cabinei era decorat cu aramă şlefuită, aşa încât, cu toate că mişcarea de ascensiune era lentă, el simţea că se mişcă asemenea unui glonţ pe ţeava unei puşti.

Adăugase acest turn la planurile arhitectului, ca o inspiraţie de ultim moment, dar devenise partea lui favorită din uriaşa casă. Acest spaţiu situat la înălţime oferea priveliştea schimbătoare a mării calme (sau frământate de vânturi), luminată de stălucirea soarelui (sau ca un linţoliu al nopţii). Către est şi sud, avea panorama întregului oraş; sentimentul superiorităţii îi era lesne întărit de acea perspectivă măreaţă asupra lucrurilor făcute de mâna omului, asupra celor vizibile. În acea cameră, cu numai patru luni în urmă, avusese viziunea Proiectului Moonhawk pentru a treia oară, o viziune pe care puţini oameni aveau privilegiul s-o trăiască măcar o dată în viaţă şi pe care el o luă drept un semn că era destinat să devină cel mai influent om care trăise vreodată pe faţa Pământului.

Ascensorul se opri. Uşile se deschiseră.

Când Shaddack intră în camera slab luminată care înconjura ascensorul, Loman Watkins se ridică cu o mişcare iute dintr-un fotoliu şi spuse plin de respect:

–Bună seara, domnule.

– Te rog, ia loc, zise el plin de graţie, chiar afabil, dar cu o subtilă notă în voce care nu făcea decât să întărească convenţia tacită că el, nu Watkins, era cel care decidea cât de ceremonioasă sau familiară putea fi această întâlnire.

Shaddack era unicul fiu al lui James Randolph Shaddack, judecător în Phoenix, acum decedat. Familia nu fusese bogată din cale afară, deşi ţinea de crema clasei de mijloc, solidă, şi o astfel de poziţie pe scaunul ierarhiei economice, combinată cu prestigiul profesiunii de judecător, îi conferea lui James un statut de invidiat în sânul comunităţii. Şi putere. Pe toată perioada copilăriei şi adolescenţei, Tom fusese fascinat de felul în care tatăl lui, în aceeaşi măsură activist politic şi judecător, făcuse uz de acea putere nu numai pentru a obţine beneficii materiale, ci şi pentru a-i controla pe alţii. Controlul – exercitarea puterii de dragul puterii – îl atrăsese pe James cel mai mult, şi acelaşi lucru îl răscolise profund şi pe fiul lui, însă de la o vârstă fragedă.

Acum, Thomas Shaddack deţinea puterea asupra lui Loman Watkins şi a oraşului – datorită averii sale, fiindcă era principalul investitor din Moonlight Cove. Deţinea frânele sistemului politic şi datorită Proiectului Moonhawk, numit astfel după ce avusese de trei ori aceeaşi viziune. Dar abilitatea lui de a manipula oamenii era mult mai mare decât cea pe care o dovedise bătrânul James în calitate de judecător şi de politician. Deţinea efectiv puterea de viaţă şi de moarte asupra lor. Dacă ar hotărî să moară toţi într-o oră (începând din acea clipă), ei ar fi morţi înainte de miezul nopţii. În plus, îi putea condamna la moarte fără mai multe şanse de a fi pedepsit decât un zeu când riscă să trimită o ploaie de foc asupra făpturilor ivite din mâna lui.

Singurele lumini din camera turnului erau amplasate sub ferestrele imense, care se întindeau din plafon până la zece inci de podea. Lămpile camuflate erau dispuse de jur-împrejurul camerei, iluminând subtil carpeta de pluş, dar nemaiajungând să arunce nici măcar reflexe în sus, pe geamurile uriaşe. Oricum, dacă noaptea ar fi fost senină, Shaddack ar fi apăsat pe comutatorul de lângă butonul ascensorului, cufundând întreaga încăpere într-un întuneric aproape deplin, aşa încât reflectarea

lui fantomatică şi cea a mobilierului modern, dar rigid, să nu se oglindească pe sticla dintre el şi perspectiva lui asupra lumii peste care-şi întinsese tentaculele. Lăsă totuşi lumina aprinsă, pentru că o ceaţă lăptoasă se tot aduna dincolo de pereţii de sticlă, şi semiluna pierdută la orizont de abia dacă lăsa în urma ei ceva lumină.

Cu picioarele goale, Shaddack traversă camera păşind pe covorul gri închis. Se aşeză cu mişcări sigure într-un al doilea fotoliu, faţă în faţă cu Loman, de partea cealaltă a unei măsuţe joase de cocteil, din marmură albă.

Poliţistul avea patruzeci şi patru de ani, aproape cu trei ani mai mult decât Shaddack, dar era, fizic vorbind, complet opus bărbatului dinaintea lui: avea oasele mari, umerii şi pieptul largi, gâtul vânjos şi faţa lată, cu o expresie deschisă şi fără vicleşug, pe cât era a lui Shaddack de închisă şi vicleană. Ochii lui albaştri întâlniră ochii galben-căprui ai lui Shaddack, le susţinu privirea doar o clipă, apoi şi-i plecă pentru a-şi contempla mâinile puternice, strânse atât de tare în poală, încât articulaţiile degetelor păreau gata să plesnească. Pielea bronzată a capului i se zărea prin părul castaniu, tuns perie.

Obedienţa vădită a lui Watkins îl mulţumea pe Shaddack, dar era mult mai răsplătit prin teama omului din faţa lui, ce se trăda printr-un tremurat uşor pe care se lupta să şi-l reprime – cu oarecare succes – şi prin expresia de fiinţă bântuită care-i adâncea culoarea ochilor. Datorită Proiectului Moonhawk, datorită schimbării suferite, Loman Watkins devenise în multe privinţe superior majorităţii oamenilor, dar se afla pentru totdeauna sub stăpânirea lui Shaddack, ca un cobai, ameţit şi conectat la electrozi, la dispoziţia omului de ştiinţă care făcea experienţe pe el. Într-un fel, Shaddack era plăsmuitorul lui Watkins şi deţinea, în ochii acestuia, poziţia şi puterea unui zeu.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, încrucişându-şi mâinile cu degete albe şi lungi peste piept, Shaddack simţea cum clocoteşte bărbăţia în el, cum se întăreşte. Nu se simţea provocat de Loman Watkins, fiindcă nu avea nici o tendinţă spre homosexualitate; nu era stârnit de nimic din aspectul fizic al lui Watkins, ci de conştiinţa autorităţii copleşitoare pe care o avea asupra acestui om. Puterea îl excita pe Shaddack mult mai mult şi mai repede decât orice stimul sexual. Chiar adolescent fiind, când vedea fotografii cu femei goale în revistele porno, nu era sedus de vederea sânilor goi, de curba graţioasă a feselor unei femei sau de

linia elegantă a picioarelor lungi, ci de gândul de *a domina* asemenea femei, de a avea un control total asupra lor, de a face ca viaţa lor să depindă de el. Dacă o femeie îl privea cu o teamă nedisimulată, o găsea infinit mai de râvnit decât dacă-l privea cu dorinţă. Şi, pentru că reacţiona mai puternic la teroare decât la senzualitate, excitaţia lui nu era dependentă de sex, vârstă sau de atracţia fizică a persoanei care tremura în prezenţa lui.

Delectându-se cu obedienţa poliţistului, Shaddack întrebă:

–L-ai prins pe Booker?

–Nu, domnule.

–De ce nu?

–Nu era la „Cove Lodge" când a ajuns Sholnick acolo.

–Trebuie găsit.

–Îl vom găsi.

–Şi să fie convertit. Nu numai pentru a-l împiedica să spună mai departe ce a văzut... ci ca să facem din el omul nostru în interiorul Biroului. Asta ar fi o lovitură! Prezenţa lui aici ar putea fi un câştig incredibil pentru Proiect.

–Chiar dacă Booker e sau nu un câştig substanţial, există persoane mult mai periculoase ca el. Regresivii au atacat câţiva oaspeţi la motel. Quinn ori a fost luat de acolo, ucis şi lăsat undeva, iar noi nu l-am descoperit încă, ori era un regresiv el însuşi şi acum e dus... făcând ceea ce fac de obicei toţi după un masacru, poate urlând la luna asta blestemată.

Cu stupoare şi agitaţie crescândă, Shaddack asculta raportul care i se prezenta.

Adunat tot pe marginea scaunului, Watkins termină, clipi des şi zise:

–Regresivii ăştia mă sperie de moarte.

–Da, ne deranjează pe toţi, recunoscu şi Shaddack.

În noaptea de 4 septembrie, încercuiseră din toate părţile un regresiv, Jordan Coombs, în sala de cinematograf de pe strada principală. Coombs fusese îngrijitor la Noul Val. În acea noapte, însă, fusese mai mult maimuţă decât om, deşi, de fapt, nici una nici alta, ci ceva straniu şi sălbatic, încât nici un cuvânt nu-l putea descrie. Termenul „regresiv" era singurul adecvat – după cum descoperise Shaddack – dacă nu ajungeai să fii faţă în faţă cu una dintre bestii. Odată ce vedeai o asemenea

creatură de aproape, cuvântul „regresiv" de-abia dacă transmitea toată oroarea resimţită şi, de fapt, nici un cuvânt nu se potrivea. Încercarea lor de a-l ridica viu pe Coombs fusese zadarnică, deoarece se dovedise prea agresiv şi puternic pentru a fi supus, şi ca să se salveze, trebuiră să-i zboare creierii.

Acum, Watkins completă:

–Fac mai mult decât să ne deranjeze. Mult mai mult decât asta. Sunt... psihotici.

–Ştiu că sunt psihotici, îl întrerupse Shaddack nerăbdător. Chiar eu am dat numele stărilor: „psihoză legată de metamorfoză".

–Le *place* să ucidă.

Thomas Shaddack se încruntă. Nu prevăzuse problema regresivilor şi refuza să creadă că ei constituiau mai mult decât o anomalie minoră în cadrul convertirii, altfel benefice, a cetăţenilor din Moonlight Cove.

–Da, bine, le place să ucidă, şi în starea lor de regresie chiar sunt potriviţi pentru aşa ceva, dar nu avem decât câţiva pe care să-i identificăm şi să-i eliminăm. Statistic vorbind, reprezintă un procent nesemnificativ al celor care au trecut prin Schimbare.

–Poate nu chiar atât de nesemnificativ, zise Watkins pe un ton ezitant, neputând să se uite în ochii lui Shaddack, care purtau adesea negre prevestiri.

–Judecând după toate masacrele din ultima vreme, am impresia că, printre cei o mie nouă sute de convertiţi până în dimineaţa aceasta, au apărut cincizeci sau şaizeci de regresivi.

–Ridicol!

Dacă admitea că regresivii existau în număr mare, Shaddack trebuia să ia în considerare faptul că munca lui de cercetare putea avea puncte nevralgice, scăpări, că se grăbise să-şi scoată descoperirile din laborator şi să le aplice, gândindu-se prea puţin la posibilitatea unui dezastru, şi că aplicarea entuziastă a descoperirilor lui revoluţionare destinate populaţiei din Moonlight Cove era o eroare tragică. Nu putea admite nimic din toate acestea.

Toată viaţa tânjise după cea mai mare formă de putere, pe care acum aproape că o avea, aşa că, psihologic vorbind, era incapabil să se retragă din cursa pe care o pusese în mişcare. De la pubertate chiar, îşi refuzase anumite plăceri pentru că, dacă le-ar fi dat frâu liber, ar fi fost urmărit de lege, pedepsit şi pus să plătească un preţ prea mare. Toţi

aceşti ani de refulare îi creaseră o cumplită presiune interioară, pe care trebuia neapărat să şi-o descarce. Îşi sublimase toate impulsurile antisociale în munca sa, îşi canalizase energiile spre discipline acceptate de societate – care, în mod ironic, duseseră la descoperiri ce aveau să-l facă imun la orice autoritate şi, ca atare, liber de a se complăcea în toate pulsiunile, multă vreme ţinute în frâu, fără să se teamă de cenzurare sau pedeapsă.

În plus, nu doar pe plan psihologic, ci şi în termeni practici, mersese prea departe pentru a se mai întoarce din drum. Adusese ceva revoluţionar lumii. Datorită lui, pe această planetă, trăiau o mie nouă sute de Oameni Noi la fel de diferiţi de ceilalţi bărbaţi şi femei cum se deosebiseră cei din Cro-Magnon de strămunii lor de Neanderthal, mult mai primitivi. Nu avea capacitatea de a desface ceea ce făcuse deja, tot aşa cum alţi oameni de ştiinţă şi tehnicieni nu puteau *anula* roata sau bomba atomică.

Watkins clătină din cap.

–Îmi cer scuze... dar nu cred că e deloc ridicol. Cincizeci sau şaizeci de regresivi. Sau mai mulţi. Poate mult mai mulţi.

–Vei avea nevoie de dovezi ca să mă convingi de aşa ceva. Va trebui să-mi dai numele lor. Ai reuşit să mai identifici şi pe altcineva, în afară de Quinn?

–Cred că pe Alex şi Sharon Foster. Şi poate chiar pe omul dumneavoastră, Tucker.

–Imposibil.

Watkins descrise ce găsise acasă la familia Foster şi ţipetele pe care le auzise departe, în pădure.

Împotriva voinţei lui, Shaddack se gândi la posibilitatea ca Tucker să se numere printre degeneraţi. Era iritat de posibilitatea ca, în propriul cerc, controlul exercitat de el să nu fie chiar atât de perfect cum crezuse. Dacă nu putea fi sigur de oamenii care din preajmă, cum putea fi sigur de capacitatea de a controla masele?

–Poate că Fosterii sunt regresivi, dar mă îndoiesc că e valabil şi pentru Tucker. Şi chiar dacă Tucker e unul dintre ei, înseamnă că ai descoperit patru, nu cincizeci sau şaizeci. Doar *patru*. Mai crezi că sunt şaizeci?

Loman Watkins privi ceaţa, care venea şi se lovea parcă de pereţii de sticlă ai încăperii din turn, sub forme mereu în schimbare.

–Domnule, mi-e teamă că nu e prea simplu. Vreau să spun... gândiți-vă și dumneavoastră. Dacă statul sau autoritățile federale ar afla ce ați făcut, dacă ar putea *înțelege* sau chiar ar crede așa ceva, și dacă apoi ar voi să ne împiedice să aducem Schimbarea tuturor oamenilor de dincolo de Moonlight Cove, le va fi destul de greu să ne oprească, nu-i așa? La urma urmelor, cei care am fost convertiți... mergem, fără să fim suspectați de ceva, printre oamenii obișnuiți. Părem ca ei, deloc diferiți, neschimbați.

–Și?

–Ei bine... aceeași problemă o avem noi cu regresivii. Și ei sunt Oameni Noi, dar ceea ce-i deosebește de ceilalți, putreziciunea din ei, e imposibil de văzut; sunt neidentificabili, tot așa cum suntem noi în comparație cu populația nemetamorfozată a Oamenilor Vechi.

Iritarea lui Shaddack se mai domolise. Nerăbdător în fața negativismului lui Watkins, se ridică din fotoliu și se duse mai aproape de una dintre ferestrele uriașe. Stând în picioare, cu pumnii strânși în buzunarele de la haina costumului său lejer, privi reflecția vagă a propriei fețe prelungi, ca de lup, fantomatică în transparența ei. Își întâlni propria privire fixă, apoi se uită repede dincolo de geam, la întunericul de afară, unde brizele hai-hui ale mării se luptau cu desenele nedeslușite ale nopții, pentru a mai aduna la un loc o țesătură fragilă de ceață. Stătea cu spatele la Watkins. Nu voia ca acesta să observe că era îngrijorat și evita imaginea propriilor ochi reflectată de geam, fiindcă nu voia să recunoască adevărul că această îngrijorare era însoțită de primele unde de frică.

45

Insistă să-și mute locul către scaune, să nu fie văzuți așa de ușor din stradă. Tessa se cam uită chiorâș când îi propuse să se așeze lângă el. Spuse că lucra incognito și, ca atare, nu purta asupra lui nici un act de identitate emis de Birou, dar îi arătă tot ce avea în portvizit: permisul de conducere, cărți de credit, cupoanele de la bibliotecă, legitimația pentru închirieri de casete video, fotografii ale băiatului lui și ale fostei soții, un cupon pentru o ciocolată gratuită la oricare din magazinele

doamnei Fields, o fotografie a lui Goldie Hawn ruptă dintr-o revistă. Oare un ucigaş maniac ar purta la el un cupon pentru o ciocolată gratuită? Încetul cu încetul, revenind împreună cu ea asupra masacrului de la „Cove Lodge" şi insistând mereu şi mereu asupra detaliilor, asigurându-se că îi spunea totul şi că era înţeleasă, începu să aibă încredere în el. Dacă doar ar fi pretins că e agent, minciuna lui nu ar fi putut fi atât de elaborată şi de consecventă.

–N-ai văzut, de fapt, pe nimeni ucis?

–Dar au fost ucişi, insistă ea. Nu te-ai fi îndoit câtuşi de puţin dacă i-ai fi auzit ţipând. În Irlanda de Nord, am stat în mijlocul unei mulţimi de monştri cu chip de om şi i-am văzut cum au bătut nişte bărbaţi până i-au ucis. Odată, filmam ceva legat de industrie, într-o topitorie, când nişte metal topit a început să împroaşte trupurile şi feţele muncitorilor. Am fost cu indienii Mishito în junglele Americii Centrale când au fost loviţi de mici bucăţi de oţel ascuţit, care le-au străpuns trupurile ca o mie de ace – şi *le*-am auzit ţipetele. Ştiu ce glas are moartea. Şi aici a fost o moarte oribilă.

O privi vreme îndelungată, apoi zise:

–Arăţi înşelător de...

–Dulce?

–Da.

–Şi de inocentă? Deci, naivă?

–Da.

–Asta e problema mea.

–Şi, poate, şi avantajul tău câteodată?

–Câteodată, recunoscu ea. Ascultă, ştii câte ceva, aşa că spune-mi şi mie: ce se petrece în oraşul ăsta?

–Se întâmplă ceva cu oamenii de pe-aici.

–Dar ce?

–Nu ştiu. Nu-i interesează filmele, de exemplu. Sala de spectacole e închisă. Şi nu-i interesează lucrurile de calitate, cadourile frumoase, genul ăsta de mărunţişuri, pentru că şi asemenea magazine sunt închise. Nu se mai sinchisesc nici de şampanie... Zâmbi uşor. –Toate barurile încep să meargă prost. Singurul lucru de care par să fie interesaţi e mâncarea. Şi uciderea.

46

Rămânând în continuare la fereastra camerei din turn, Tom Shaddack zise:

–Bine, Loman, uite ce-o să facem. Toată lumea de la Noul Val a fost convertită, aşa că am să-ţi distribui ţie o sută de oameni, ca să sporim forţa poliţiei. Te pot ajuta în investigaţiile tale în orice fel crezi că e potrivit – începând chiar de acum. Cu atâţia oameni în subordine, sigur vei prinde un regresiv chiar asupra faptei... şi-l vei găsi şi pe acest Booker mult mai uşor.

Noii Oameni nu aveau nevoie să doarmă. Detaşamentul distribuit putea fi trimis de îndată în misiune.

Shaddack continuă:

–Ordonă-le să patruleze pe străzi, pe jos şi în maşină – în linişte, fără să atragă atenţia. Şi, cu asemenea ajutoare la dispoziţie, ai să prinzi cel puţin un regresiv, sau poate chiar pe toţi. Dacă punem mâna pe unul într-o stare de involuţie, dacă am şansa să-l examinez, s-ar putea să fiu în stare să pun la punct un test – fizic sau psihic – cu care să putem deosebi Oamenii Noi de degeneraţi.

–Nu mă simt capabil să mă ocup de aşa ceva.

–E o chestiune ce ţine de poliţie.

–Nu prea ţine.

–Nu e ceva prea diferit de momentele în care urmăreai un criminal de rând, zise Shaddack, iritat. O să aplici aceleaşi tehnici.

–Dar...

–Ce este?

–S-ar putea să existe regresivi chiar printre oamenii pe care mi-i daţi să mă asiste.

–Nu se va-ntâmpla aşa ceva.

–Dar... cum puteţi fi sigur?

–Ţi-am spus că nu se va-ntâmpla, zise Shaddack apăsat, încă întors cu faţa la geam, la ceaţă, la noapte.

Amândoi tăcură o clipă.

Apoi Shaddack interveni din nou:

–Trebuie să pui totul la bătaie ca să-i găseşti pe nenorociţii ăştia care au deviat. Totul, mă auzi? Vreau să examinez cel puţin unul până când vom fi trecut tot oraşul Moonlight Cove prin Schimbare.

–Mă gândeam...

–Da?

–Ei bine, mă gândeam...

–Haide, haide, la ce te gândeai?

–Ei bine... că poate veţi suspenda convertirile până când vom înţelege ce se petrece.

–La naiba, nu! (Shaddack se întoarse de la fereastră şi se holbă la şeful Poliţiei, care parcă îşi pierdu orice echilibru interior.) –Aceşti regresivi constituie o problemă minoră. Ce rahat ştii tu despre ei? Nu tu eşti cel care a proiectat o rasă nouă, o lume nouă. Eu sunt acela. Visul a fost al meu, viziunea – a mea. Eu am avut mintea şi nervii să transform visul în realitate. Ştiu exact că ceea ce mi-ai semnalat este o anomalie care nu arată nimic esenţial. Aşa că Schimbarea va avea loc conform programului.

Watkins privi la mâinile lui albe şi osoase.

În timp ce vorbea, Shaddack se tot mişca în picioarele goale, ba spre peretele curbat de sticlă, ba înapoi.

–Acum avem doze mai mult decât suficiente ca să ne ocupăm de cei care au mai rămas. De fapt, în seara asta am iniţiat o nouă serie de convertiri. Până la apus, vor fi aduşi în această stare cu sutele, iar ceilalţi până la miezul nopţii. Până când vor fi toţi din Moonlight Cove de partea noastră, există şansa să fim descoperiţi, riscul ca vreun indiscret să prevină lumea din afară. Acum, că am rezolvat problemele cu producerea biosubstanţelor, trebuie să luăm oraşul cu asalt, aşa încât să căpătăm încrederea care vine după ce ai o bază sigură. Înţelegi?

Watkins dădu din cap afirmativ.

–Înţelegi? repetă Shaddack.

–Da. Da, domnule.

Shaddack se întoarse la fotoliul lui şi se aşeză.

–Acum, ce-i cu cealaltă chestie de care îmi pomeneai ieri, povestea aia cu Valdoski?

–Eddie Valdoski, de opt ani, zise Watkins, privindu-şi mâinile, pe care acum aproape că şi le frângea, ca şi când ar fi încercat să stoarcă ceva din ele, aşa cum ar fi stors apa dintr-un preş. –A fost găsit mort

la câteva minute după ora opt seara. Într-un şanţ de lângă drumul de ţară. Fusese... torturat... muşcat, sfâşiat.

–Crezi că unul dintre regresivi a făcut-o?

–În mod cert.

–Cine a găsit cadavrul?

–Părinţii lui Eddie. Tatăl lui. Băieţelul se jucase în curtea din spate, şi apoi... a dispărut pe la apus. Au început să-l caute, nu l-au găsit, s-au speriat, ne-au chemat pe noi, au continuat să caute pe când noi eram în drum spre ei... şi au găsit cadavrul exact înainte de a ajunge oamenii mei acolo.

–Şi soţii Valdoski nu sunt convertiţi?

–Nu erau. Dar acum sunt.

Shaddack oftă.

–Nu ar fi fost nici o problemă cu băiatul dacă ar fi fost aduşi în rândul lumii.

Şeful Poliţiei îşi ridică capul şi găsi curajul de a-l privi din nou pe Shaddack în faţă.

–Dar băieţelul e mort.

Vocea lui era aspră.

Shaddack zise:

–E o tragedie, desigur. Acest element de regresie printre Oamenii Noi nu ar fi putut fi prevăzut. Dar nici un progres în istoria umanităţii nu s-a putut face fără victime.

–Era un băieţel drăguţ, zise poliţistul.

–Îl cunoşteai?

Watkins clipi.

–Am făcut liceul cu tatăl lui, George Valdoski. Şi eram unchiul lui Eddie.

Alegându-şi cu grijă cuvintele, Shaddack zise:

– Da, e un lucru îngrozitor. Şi-l vom găsi pe regresivul care a făcut asta. Îi vom găsi pe toţi şi-i vom elimina. Între timp, ne putem consola cu gândul că Eddie a murit pentru o cauză nobilă.

Watkins îl privi pe Shaddack cu o uimire neascunsă:

–O cauză nobilă? Ce ştia Eddie ce-i aia o cauză nobilă? Avea doar opt ani.

–Cu toate astea, zise Shaddack, întărindu-şi vocea, Eddie a fost prins la mijloc într-un efect secundar neaşteptat al convertirilor din Moonlight Cove, ceea ce-l implică în acest eveniment minunat, istoric.

Ştia că Watkins fusese un mare patriot, absurd de mândru de steagul şi de ţara lui, şi presupuse că o parte din acel sentiment îl mai anima în continuare, chiar şi după convertire, aşa că zise:

–Ascultă-mă, Loman. În timpul Războiului de Independenţă, când coloniştii se luptau pentru libertate, au murit şi câţiva martori nevinovaţi, femei şi copii, nu numai dintre combatanţi, iar aceşti oameni n-au murit în zadar. Erau martiri în aceeaşi măsură ca soldaţii care piereau pe câmpul de luptă. Acelaşi lucru se petrece în orice revoluţie. Lucrul important e ca justiţia să triumfe şi să se poată spune că aceia care au murit şi-au dat viaţa pentru o cauză nobilă.

Watkins privi în lături.

Ridicându-se din nou din fotoliu, Shaddack înconjură măsuţa joasă de cocteil şi rămase în picioare lângă poliţist.

Privi capul plecat al lui Watkins şi-şi puse o mână pe umărul lui. Watkins se crispă tot din cauza atingerii.

Shaddack nu-şi mişcă mâna din loc, ci începu să vorbească cu fervoarea unui evanghelist. Era, oricum, un evanghelist rece, al cărui mesaj nu includea pasiunea fierbinte a convingerii religioase, ci puterea de gheaţă a logicii, a raţiunii.

–Acum eşti unul dintre Oamenii Noi, şi asta nu înseamnă că eşti doar mai puternic şi mai rapid decât oamenii obişnuiţi, nu înseamnă că eşti aproape invulnerabil în faţa bolii şi că ai puterea să-ţi vindeci rănile mai repede decât ar fi visat vreodată un vindecător prin credinţă. Mai înseamnă şi că ai mintea mai clară, mai raţională decât a Oamenilor Vechi – aşa că, dacă te gândeşti mai bine la moartea lui Eddie în contextul miracolului pe care-l creăm aici, vei vedea că preţul pe care l-a plătit nu a fost prea mare. Nu trata situaţia asta sentimental, Loman. Nu asta este calea Oamenilor Noi. Aici construim o lume mai eficientă, mai ordonată şi infinit mai stabilă, tocmai pentru că bărbaţii şi femeile vor avea puterea de a-şi controla emoţiile, de a studia fiecare problemă şi fiecare eveniment cu răceala analitică a unui computer. Gândeşte-te la moartea lui Eddie Valdoski numai ca la o altă dată în marea revărsare de date care înseamnă naşterea Oamenilor Noi. Acum ai în tine puterea

de a transcende limitările emoţionale umane, şi când le vei transcende cu adevărat, vei cunoaşte pacea şi fericirea pentru prima dată în viaţă.

După o vreme, Loman Watkins îşi înalţă capul. Se întoarse să-l privească pe Shaddack.

–Asta chiar va conduce la pace?

–Da.

–Când nimeni nu va mai rămâne neconvertit, va exista, în sfârşit, înfrăţire?

–Da.

–Şi linişte?

–Eternă.

47

Casa Talbot de pe Conquistador, dintr-o specie de lemn de sequoia, era înălţată pe trei etaje şi o mulţime de ferestre mari. Terenul urca în pantă, şi nişte trepte abrupte de piatră duceau de la trotuar la o intrare retrasă. Nici o lampă de pe stradă nu lumina acea casă, iar pe drum şi la uşa principală nu existau nici un fel de lămpi agăţate, ceea ce trezi recunoştinţa lui Sam.

Odată ajunşi în faţa uşii de la intrare, în timp ce Sam apăsa pe sonerie, Tessa Lockland se trase aproape de el aşa cum făcuse de altfel, tot drumul de la spălătorie încoace. Pe deasupra foşnetului copacilor, stârnit de vânt, auzi sunetul soneriei înăuntru.

Privind înapoi la Conquistador, Tessa zise:

–Câteodată pare mai degrabă o morgă decât un oraş, populat de morţi, dar apoi...

–Apoi?

–... cu toată tăcerea şi nemişcarea, simţi energia locurilor, o energie fantastică, acumulată, ca şi cum chiar sub străzi, sub pământ, s-ar afla o uriaşă maşinărie ascunsă... ca şi cum casele beneficiază şi ele de această maşinărie, pusă la punct şi stăpânită prin curele de transmisie, aşteptând numai ca cineva s-o încarce şi să pună totul în mişcare.

Exact aşa era Moonlight Cove, dar Sam nu fusese în stare să transpună în cuvinte ceea ce intuia despre acel loc. Apăsă din nou pe butonul soneriei şi zise:

–Credeam că producătorilor de filme li se cere să fie nişte inculţi.

–Cei mai mulţi dintre creatorii de la Hollywood sunt aşa, dar eu, fiind o documetaristă marginalizată, mi se mai permite să şi gândesc – câtă vreme nu mă întind prea mult la caşcaval.

–Cine-i acolo? întrebă o voce slabă, făcându-l pe Sam să tresară. Venea de la difuzorului unui interfon pe care nu-l observase. Cine-i acolo, vă rog?

Sam se apropie mult de interfon.

–Domnul Talbot? Harold Talbot?

–Da. Cine sunteţi?

–Sam Booker, zise el încet de tot, încât vocea lui să nu treacă de perimetrul intrândului casei.

–Îmi pare rău că vă trezesc, dar am venit ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 8 octombrie.

Talbot tăcu. Apoi interfonul scoase un clinchet, şi el zise:

– Sunt la etajul trei. Am nevoie de timp ca să cobor. Până atunci, am să-l trimit pe Moose. Vă rog, daţi-i lui cartea de identitate să mi-o aducă.

–Nu am nici o carte de identitate de la Birou, şopti Sam. Aici sunt incognito.

–Permisul de conducere? întrebă Talbot.

–Da.

–E suficient.

Închise.

–Moose? întrebă Tessa.

–Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Sam.

Aşteptară aproape un minut, simţindu-se vulnerabili acolo jos, la intrare, şi tresăriră amândoi când un câine împinse o uşă pe care ei nu o văzuseră, trecându-le printre picioare şi frecându-se de ei. O clipă, Sam nu-şi dădu seama ce era şi se dădu înapoi surprins, aproape pierzându-şi echilibrul.

Oprindu-se să-l mângâie pe câine, Tessa şopti:

–Moose?

Un firicel de lumină venise prin uşiţa batantă, o dată cu câinele; dar dispăruse acum că uşa se închisese. Câinele era negru şi abia vizibil în noapte.

Aşezându-se pe vine lângă el, lăsându-l să-i lingă mâna, Sam zise:

–Ţie trebuie să-ţi dau actele?

Câinele lătră uşor de tot, ca şi când ar fi răspuns afirmativ.

–O să le mănânci, îi zise Sam.

Tessa interveni:

–Ba nu.

–De unde ştii?

–E un câine de treabă.

–N-am încredere în el.

–Cred că asta ţi-e meseria.

–Poftim?

–Să n-ai încredere în nimeni.

–Şi firea mea.

–Ai totuşi încredere în *el*, insistă ea.

Sam îi oferi atunci portivizitul. Câinele îl prinse între dinţi şi intră înapoi în casă prin uşa specială pentru patrupede.

Mai rămaseră în întuneric alte câteva minute, în care timp Sam încerca să-şi înăbuşe căscatul. Era trecut de două noaptea şi tocmai se gândea să mai adauge un al cincilea element la lista lui de motive pentru a trăi: mâncare mexicană de calitate, bere neagră, Goldie Hawn, teama de moarte şi somnul. Somnul binecuvântat. Apoi auzi clinchetul zăvoarelor descuiate rând pe rând, şi uşa se deschise în sfârşit, dând într-un coridor slab luminat.

Harry Talbot îi aştepta în scaunul lui cu rotile motorizat, îmbrăcat în pijama albastră şi halat verde. Capul i se mişca uşor spre stânga într-un unghi ciudat – moştenire din Vietnam. Era un bărbat atrăgător, pentru o persoană de patruzeci de ani, deşi faţa i se brăzdase prematur. Avea părul des, grizonat, iar ochii destul de stinşi. Sam îşi dădu seama că Talbot fusese odată un om energic, deşi se înmuiase acum, după atâţia ani de paralizie. O mână îi zăcea în poală, cu palma în sus, cu degetele pe jumătate încovoiate, nefolositoare. Era deja un monument viu faţă de ceea ce fusese, faţă de speranţele distruse, de visele făcute scrum, o amintire sumbră a războiului, presată între paginile timpului.

Când Tessa şi Sam intrară şi închiseră uşa după ei, Harry Talbot le întinse mâna sănătoasă şi zise:

–Doamne, ce mă bucur că vă văd!

Zâmbetul îl transformă fulgerător. Era zâmbetul larg, strălucitor, cald şi autentic al unui om care îşi închipuia că se află cuibărit în poala zeilor, cu prea multe binecuvântări ca să le mai ştie numărul.

Moose îi restitui lui Sam portvizitul, în perfectă stare.

48

După ce părăsi casa lui Shaddack, înainte de a se întoarce la sediul central pentru a coordona dispunerea în teren şi sarcinile celor o sută de oameni care-i fuseseră repartizaţi de la Noul Val, Loman Watkins se opri acasă la el, în Iceberry Way, în partea de nord a oraşului. Era o clădire în stil Monterey, modestă, cu două etaje şi trei dormitoare, albă, cu o dungă albăstruie, adăpostită printre conifere.

Rămase un moment în stradă, lângă maşina lui de patrulare, studiind locul. Îl iubise ca pe un castel tainic, dar acum nu mai găsea această dragoste în el. Îşi aminti de toată fericirea legată de casă, de familie, dar nu putea simţi amintirea acelei fericiri. În acest sălaş se râsese mult şi cu veselie, dar acum râsul se stinsese, încât amintirea era prea slabă pentru a trezi măcar un zâmbet în cinstea vremurilor bune de altădată.

În afară de asta, în aceste zile, zâmbetele lui erau toate artificiale, fără nici un pic de umor.

I se părea curios că râsul şi veselia făcuseră parte din viaţa lui până în această lună august. Se risipise totul într-un răstimp scurt, în ultimele luni după Schimbare. Iar acum părea o amintire străveche.

Caraghios.

De fapt, nu chiar atât de caraghios.

Când intră înăuntru, găsi primul etaj întunecat şi tăcut. Un miros vag de stătut persista în camerele pustii.

Urcă scările. În holul neluminat de la etajul al doilea zări o lumină blândă venind de sub pragul uşii închise a dormitorului lui Denny. Intră înăuntru şi-l găsi pe băiat la masa lui de lucru, în faţa computerului.

P.C.-ul avea un ecran supradimensionat, şi, de obicei, singura lumină din cameră venea de la el.

Denny nu-şi ridică privirile de pe terminal.

Băiatul avea optsprezece ani, deci nu mai era demult un copil; ca atare, fusese convertit împreună cu mama sa, la puţin timp după ce Loman însuşi trecuse prin Schimbare. Era cu vreo doi inci mai înalt decât tatăl lui şi mai drăguţ decât el. Totdeauna se descurcase bine la şcoală, şi la testele de inteligenţă obţinuse note atât de mari, încât pe Loman aproape că-l speria gândul că puştiul lui era chiar *atât* de deştept. Întotdeauna se mândrise cu Denny. Acum, stând lângă el şi privindu-l, Loman încercă să reînvie acea mândrie, dar nu era chip. Denny nu căzuse în dizgraţiile lui; nu făcuse nimic să câştige dezaprobarea tatălui său, dar mândria, ca şi multe alte emoţii, părea un balast pentru conştiinţa mai elevată a Oamenilor Noi şi interfera cu modul lor de gândire mult mai eficient.

Chiar şi înainte de Schimbare, Denny fusese un fanatic al computerului, unul dintre acei copii pentru care computerele nu erau doar instrumente, nu doar distracţie şi jocuri, ci un *modus vivendi*. După convertire, experienţa lui în tehnologia de vârf fusese folosită de Noul Val. Îl înzestraseră acasă cu un terminal mult mai puternic şi cu un modem de legătură cu supercomputerul de la cartierul general al Noului Val – un gigant care, după descrierile lui Denny, încorpora patru sute de mile de cabluri şi treizeci şi trei de mii de procesoare de mare viteză, şi pe care, din motive neînţelese de Loman, îl botezaseră „Sun". Poate că i se dăduse acest nume pentru că toată munca de cercetare de la Noul Val făcea mare uz de această maşinărie şi, ca atare, totul se învârtea în jurul ei.

În vreme ce Loman stătea lângă fiul lui, date nenumărate se iveau pe ecranul terminalului. Cuvinte, numere, grafice şi hărţi apăreau şi dispăreau cu asemenea viteză încât numai cineva din rândul Oamenilor Noi, cu simţurile oarecum ascuţite şi o putere de concentrare mult sporită, putea desprinde vreun înţeles din ele.

De fapt, Loman nu le putea citi, pentru că nu absolvise cursul de perfecţionare pe care Denny îl urmase la Noul Val. În plus, nu avea nici timpul disponibil, nici nevoia să înveţe să-şi utilizeze la maximum acea putere de concentrare.

Dar Denny absorbea derularea rapidă a datelor, privind ecranul fără nici o expresie pe faţă, fără nici o încruntare a sprâncenelor, cu figura complet relaxată. De când fusese convertit, băiatul devenise o entitate electronică solidă tot atât pe cât era din carne şi sânge, şi acea nouă parte din el intra în legătură cu computerul cu o intimitate care întrecea orice relaţie om-maşină pe care o cunoscuseră vreodată Oamenii Vechi.

Loman ştia că fiul lui se instruieşte în privinţa Proiectului Moonhawk. Până la urmă, avea să se alăture grupului de cercetare de la Noul Val care, necontenit, rafina tot ce ţinea de proiect, străduindu-se ca fiecare nouă generaţie de Oameni Noi să fie superioară şi mai eficientă decât cea dinaintea ei.

Un fluviu nesfârşit de date defila pe ecran.

Denny privea atât de fix şi de atâta vreme fără să clipească, încât ochii i s-ar fi umplut de lacrimi dacă ar fi fost unul dintre Oamenii Vechi.

Lumina izvorâtă din ecranul în permanentă schimbare dansa pe pereţi şi trimitea un continuu joc de umbre care se urmăreau prin cameră.

Loman puse o mână pe umărul băiatului.

Denny nu reacţionă în nici un fel. Buzele începură să i se mişte, de parcă vorbea, dar, de fapt, nu scotea nici un sunet. Vorbea singur, în gând, indiferent la prezenţa tatălui său.

Într-un moment de limbuţie, oracular, ca în Biblie, Thomas Shaddack vorbise despre o zi în care o legătură avea să conecteze un computer direct la baza coloanei vertebrale a omului, printr-o intervenţie chirurgicală, făcând astfel să fuzioneze inteligenţa naturală şi cea artificială. Loman nu înţelesese de ce un asemenea lucru era înţelept sau de dorit, dar Shaddack spusese: „Oamenii Noi sunt o punte între om şi maşinărie, Loman. Dar, într-o bună zi, speciile noastre vor trece în întregime această punte, vor deveni una cu maşinile, pentru că doar atunci omenirea va fi total eficientă, total sub control."

–Denny, zise Loman, uşor.

Băiatul nu răspunse.

În cele din urmă, Loman ieşi afară din cameră.

La capătul coridorului se afla dormitorul mare. Grace stătea întinsă pe pat, în întuneric.

Desigur, de la Schimbare încoace, lumina insuficientă nu o mai transforma într-o ființă oarbă și neputincioasă, pentru că vederea i se îmbunătățise. Putea vedea chiar și în această cameră fără lumină – ca și Loman – formele mobilelor și anumite texturi, deși cu puține detalii. Pentru ei, tărâmul nopții nu mai era deloc negru, ci cenușiu închis.

Se așeză pe marginea cuverturii, salutând-o.

Ea nu zise nimic.

Îi puse o mână pe cap și-i mângâie părul lung, închis la culoare. Îi atinse fața și-i găsi obrajii uzi de lacrimi, un detaliu pe care nici măcar ochii lui cu privirea intensă nu-l puteau discerne.

Plângea. Ea plângea și asta îl zdruncina oarecum, pentru că nu văzuse până acum pe nici unul dintre Oamenii Noi plângând.

Bătaile inimii i se accelerară, și o scânteie scurtă, dar urmată de speranță, îl străbătu. Poate că amorțirea emoțiilor nu era decât o stare trecătoare.

–Ce e? o întrebă el. De ce plângi?

–Mi-e frică.

Pulsul accelerat al speranței își reduse bătăile. Frica o făcuse să plângă, frica și dezolarea, și știu imediat că aceste sentimente erau o parte a acestei brave lumi noi, acestea și nu altele.

–Frică de ce?

–Nu pot să dorm, zise Grace.

–Dar n-ai nevoie să dormi.

–Nu?

–Nici unul dintre noi nu mai are nevoie să doarmă.

Înainte de Schimbare, bărbații și femeile trebuiau să doarmă pentru că organismul uman, fiind un mecanism strict biologic, era extraordinar de ineficient. Durata nopții era consacrată odihnei; ea trebuia să recupereze pierderile de peste zi, să purifice organismul de substanțele toxice absorbite din lumea exterioară și de toxinele proprii. Dar la Oamenii Noi, toate procesele și funcțiile erau admirabil reglate. Opera Naturii fusese mult rafinată. Fiecare organ, fiecare sistem, fiecare celulă în parte funcționa cu o eficiență mult sporită, cu mai puține pierderi, eliminând toxinele mai rapid decât înainte, purificându-se și reîntinerind la fiecare ceas al zilei. Grace știa asta la fel de bine ca el.

–Îmi doresc atât de mult să dorm, zise ea.

–Nu simți decât vechea obișnuință.

– Acum, ziua mi se pare mai lungă.

–Vom umple timpul, în lumea nouă vor fi foarte multe de făcut.

–Şi ce urmează să facem în această lume nouă, când se va instala?

–O să ne spună Shaddack.

–Şi până atunci...

–Răbdare, zise el.

–Dar aş vrea atât de mult să dorm, îmi doresc asta atât de mult.

–Nu avem nevoie să dormim, zise el, exersându-şi răbdarea cu care o încurajase pe ea puţin mai înainte.

–Nu avem nevoie de somn, zise ea încifrat, dar trebuie să dormim.

Tăcură amândoi o vreme.

Apoi îi luă mâna şi i-o puse pe piept. Era complet goală.

Încercă să se smulgă de lângă ea, temându-se de ce s-ar putea întâmpla, de ce se întâmplase înainte, de la Schimbare încoace, când făcuseră dragoste. Nu. Nu dragoste. Nu mai făceau dragoste. Era doar sex. Nu exista nici un sentiment dincolo de senzaţia fizică, nici o tandreţe sau afecţiune. Trăgeau cu putere şi repede unul de altul, împingeau şi trăgeau, se flexau şi apoi se apropiau, încercând să sporească excitarea terminaţiilor nervoase. Nici unuia nu-i păsa de celălalt, ci doar de el, de propria satisfacere. Acum că viaţa lor emoţională nu mai era deloc bogată, încercau să compenseze această pierdere cu plăcerile simţurilor. În primul rând, mâncare şi sex. Oricum, fără factorul emoţional, fiecare experienţă era... seacă, şi încercară să umple acest gol, mărind toate proporţiile: o simplă masă devenea un festin, un festin dădea prilejul unei dezlănţuiri de lăcomie fără limite, iar sexul degenera într-o împerechere frenetică, bestială.

Grace îl trase spre pat.

Nu trebuia să plece. Nu putea refuza aşa ceva. Pur şi simplu *nu putea* refuza.

Respirând greu, tremurând, îi smulse toate hainele şi se urcă pe el. Scotea sunete ciudate, fără cuvinte.

Excitaţia lui Loman era la fel de puternică ca a ei şi-l răvăşi tot, aşa că o trase spre el, o pătrunse, o pătrunse, pierzând orice simţ al spaţiului şi timpului, existând doar pentru a alimenta focul din şale, zgândărindu-l neîncetat până ce ajunse o fierbinţeală insuportabilă, fierbinţeală, frecare şi fierbinţeală, ud şi fierbinte, fierbinţeală, alimentând carnea până la un punct de ardere când corpul întreg îi va fi consumat

de flăcări. Schimbă mai multe poziţii, o răstigni sub el, intră în ea, în ea, înăuntru, înăuntru, trăgând de ea atât de brutal că putea s-o desfacă toată, bucată cu bucată, dar nu-i păsa. Ea se întinse spre el şi-l zgârie, înfigându-şi unghiile de la mâini în braţul lui, scoţându-le pline de sânge; şi trase şi el de ea, pentru că sângele era afrodiziac, mirosul sângelui, mirosul dulce, atât de excitant, sânge, nu mai conta că se răniseră unul pe altul, acelea erau răni superficiale şi aveau să se închidă în câteva clipe, pentru că ei erau Oameni Noi; trupurile lor erau eficiente; sângele curgea puţin de tot, apoi rănile se închideau, şi iar se zgâriau, iar şi iar. Ce voia cu adevărat, ce voiau amândoi ...să uite de toate, să se bucure de spiritul sălbatic dinăuntru, să lepede orice inhibiţii ale civilizaţiei, inclusiv inhibiţia unei forme umane superioare, să se sălbăticească, să ajungă ca fiarele, să regreseze, să cedeze, fiindcă atunci sexul avea să le dea mai mulţi fiori, fiori mai puri; să se predea, şi golul avea să fie umplut; ei aveau să fie împliniţi, şi când se termina cu sexul, aveau să se ducă să vâneze împreună, să vâneze şi să ucidă, repede şi în tăcere, unduioşi şi rapizi, aveau să muşte şi să sfâşie, să muşte adânc şi cu putere, să vâneze şi să ucidă, sperma şi apoi sânge, dulcea mireasmă a sângelui...

O clipă, Loman rămase dezorientat.

Când simţul timpului şi locului îi reveniră, privi întâi spre uşă şi realiză că era întredeschisă. Denny i-ar fi văzut dacă ar fi venit la capătul holului – în mod sigur i-ar fi auzit –, dar lui Loman nu putea să-i pese, chiar dacă fuseseră văzuţi sau auziţi. Ruşinea şi modestia erau două lucruri nesemnificative după Schimbare.

Când ajunse să se familiarizeze pe deplin cu lumea din jurul lui, frica i se strecură din nou în inimă, şi se pipăi repede, pe faţă, pe braţe, pe piept – să se asigure că nu era în nici un fel mai altfel decât trebuia să fie. În plin act, creştea sălbăticia în el şi atunci se gândea că, o dată cu orgasmul care se apropia, avea să se schimbe, să regreseze, fie şi puţin. Dar când îşi recăpătă luciditatea, nu descoperi nici un element de regresie.

Era, oricum, scăldat în sânge.

Aprinse lampa de pe măsuţa de noapte.

–Stinge-o! zise Grace imediat.

Dar el nu se mulţumea numai cu vederea lui intensificată din timpul nopţii. Voia s-o privească îndeaproape şi să stabilească dacă era în vreun fel... diferită.

Nu regresase. Sau, *dacă* regresase cumva, revenise deja la o formă normală. Trupul ei era mânjit cu sânge şi, sub câteva răni, se zărea de-a dreptul carnea, urmele muşcăturilor lui feroce, care încă nu se vindecaseră.

Stinse lumina şi se aşeză pe marginea patului.

Pentru că puterile regeneratoare ale organismului lor fuseseră mult îmbunătăţite de Schimbare, orice tăietură superficială şi zgârietură se vindecau doar în câteva minute; îşi putea privi pielea cum se închidea singură. Acum erau insensibili la infecţii, sistemele lor imunitare deveniseră prea agresive pentru ca virusii sau chiar cele mai periculoase bacterii să poată supravieţui suficient timp pentru a se înmulţi. Shaddack avea convingerea că longevitatea avea să se dovedească de lungă durată, poate de sute de ani.

Puteau fi ucişi, desigur, dar numai de o armă care îi deschidea pe dinăuntru, dacă li se oprea inima, li se împrăştia creierul sau li se distrugeau plămânii şi dacă se împiedica oxigenarea sângelui. În cazul în care o venă sau o arteră era afectată, cantitatea de sânge se reducea drastic în acel vas pentru câteva minute, suficient timp să se vindece. Dacă vreun alt organ era afectat, în afară de inimă, plămâni sau creier, trupul putea funcţiona ore întregi, în vreme ce aveau loc refacerile rapide. Încă nu erau la fel de siguri ca maşinile, întrucât maşinile nu puteau muri; cu piesele de rezervă potrivite, o maşină putea fi reconstituită şi de la fiare vechi şi putea din nou să funcţioneze; dar erau mult mai aproape de acel grad fantastic al rezistenţei corporale decât îşi putea imagina oricine din afara oraşului Moonlight Cove.

Să trăieşti sute de ani...

Câteodată, Loman îşi cam făcea gânduri negre în privinţa asta.

Să trăieşti sute de ani şi să cunoşti numai frica şi senzaţiile fizice...

Se ridică din pat, se duse în baia alăturată şi făcu un duş să spele tot sângele de pe el...

Nu-şi putea privi ochii în oglinda de la baie.

Reîntors în dormitor, fără să aprindă lumina, trase pe el o uniformă curată pe care o luă din dulap.

Grace rămânea în continuare întinsă în pat.

–Aş vrea să pot dormi, zise ea.

Simţi că încă plângea încet.

Când ieşi din cameră, închise uşa în urma lui.

49

Se adunaseră în bucătărie; Tessa o prefera pentru că unele dintre cele mai fericite amintiri ale copilăriei şi adolescenţei includeau reuniuni ale familiei şi discuţii nestingherite în bucătăria casei lor din San Diego. Bucătăria era sufletul unei case şi, într-un fel, centrul familiei. Cele mai negre probleme păreau aproape lipsite de importanţă dacă le discutai într-o bucătărie caldă cu mirosuri de cafea sau cacao, pe lângă prăjiturele de casă şi produse de patiserie. Acolo te simţeai în siguranţă.

Bucătăria lui Harry Talbot era încăpătoare, deoarece fusese în aşa fel gândită încât să poată găzdui un om într-un scaun cu rotile. Era mult loc liber în jurul spaţiului central, unde se gătea, construit jos ca şi rafturile de pe lângă pereţi, ca să fie accesibile din poziţia şezândă. Altminteri, arăta ca multe altele. Dulăpioarele dădeau o plăcută umbră sidefie, şi mai era şi ceramica de un galben pal şi un frigider al cărui motor torcea lin. Jaluzelele Levolor de la ferestre funcţionau automat, la apăsarea pe un buton de pe unul din rafturi, iar Harry le trase în jos.

După ce încercară telefonul şi descoperiră că linia era moartă, că nu numai telefoanele de pe stradă erau afectate, ci că se intervenise asupra întregului sistem telefonic din oraş, Sam şi Tessa se aşezară la o masă rotundă într-un colţ, la insistenţele lui Harry, în timp ce el le pregătea o delicioasă cafea columbiană la un filtru electric.

–Păreţi înfriguraţi, zise el. Asta o să vă facă bine.

Îngheţată şi obosită, simţind nevoia cofeinei, Tessa nu refuză invitaţia. Era fascinată de faptul că Harry, cu infirmităţi atât de grave, se putea descurca suficient de bine ca să fie o gazdă ideală pentru nişte musafiri picaţi pe nepusă masă.

Cu mâna sănătoasă şi cu nişte mişcări pline de dexteritate, luă un pachet de cornuleţe cu mere din cutia în care ţinea pâinea, o bucată dintr-un tort de ciocolată din frigider, farfurii, linguriţe şi şerveţele de

hârtie. Când Sam şi Tessa se oferiră să-l ajute, refuză cu un zâmbet orice asistenţă.

Ea simţea că nu încerca să le dovedească nimic – nici lor, nici lui însuşi. Se bucura pur şi simplu de compania lor, chiar la această oră din noapte şi în aceste circumstanţe bizare. Poate că era o plăcere rară.

–Nu am frişcă, zise el. Numai o cutie cu lapte condensat.

–E foarte bine şi aşa, zise Sam.

–Şi mi-e teamă că nu am deloc veselă de porţelan, zise Harry, punând cutia cu lapte pe masă.

Tessa se gândea să facă un documentar despre Harry, despre curajul care i se cerea pentru a rămâne independent în asemenea circumstanţe: era atrasă de cântecul de sirenă al artei ei, în ciuda a tot ceea ce ieşise la iveală în ultimele câteva ore. Oricum, cu multă vreme înainte, aflase că instinctul de creaţie al unui artist nu putea fi stins; ochiul unui creator de film nu putea fi astupat la fel de uşor ca obiectivul camerei de luat vederi. Cu toată suferinţa provocată de moartea surorii ei, ideile pentru proiecte continuau să-i vină în minte, concepte narative, cadre interesante de filmare, unghiuri.

În chiar plină teroare a războiului, fugind împreună cu rebelii afgani, în timp ce avioanele sovietice mitraliau pământul sub călcâiele lor, fusese entuziasmată de ceea ce putea introduce într-un film şi de ceea ce putea să facă cu acest material când avea să ajungă la o masă de montaj – iar cei trei bărbaţi din echipaj reacţionaseră cam la fel. Aşa că nu se mai simţea nici nelalocul ei, nici vinovată de clocotul creaţiei dinlăuntrul ei, chiar în timpuri tragice. I se părea ceva foarte natural; făcea parte din activitatea creativă şi din rosturile fiinţei *vii*.

Adaptat cerinţelor lui, scaunul cu rotile al lui Harry includea un lift hidraulic care-l înălţa puţin, aducându-l mai aproape de înălţimea unui scaun obişnuit, aşa încât să poată şedea la o masă obişnuită sau la o masă de scris. Ca atare, luă loc lângă Tessa şi vizavi de Sam.

Moose stătea într-un colţ, urmărind totul, ridicându-şi capul din când în când, de parcă era interesat de conversaţia lor – deşi, probabil, mult mai atras de mirosul tortului de ciocolată. Labradorul nu venea să amuşine sau să le dea ocol, vânând vreo bucăţică din mâna lor, aşa că Tessa rămase foarte impresionată de disciplina de care dădea dovadă.

Pe când îşi treceau cafeaua unul altuia şi tăiau tortul şi prăjiturelele, Harry zise:

–Mi-ai spus ce te aduce aici, Sam: nu doar scrisoarea mea, ci toate aşa-zisele accidente.

Se uită şi la Tessa, şi pentru că ea se afla de partea lui dreaptă, permanenta mişcare a capului spre stânga făcea să pară că se depărta de ea, privind-o cu suspiciune sau cel puţin cu scepticism, deşi adevărata lui atitudine era trădată de zâmbetul cald.

–Dar dumneavoastră unde intraţi în joc, domnişoară Lockland?

–Spune-mi Tessa, te rog. Ei bine... sora mea era Janice Capshaw.

–Soţia lui Richard Capshaw, pastorul luteran? zise el, surprins.

–Exact.

–Păi, obişnuiau să mă viziteze. Nu eram membru al congregaţiei lor, dar aşa stăteau lucrurile. Am devenit prieteni. Şi după ce el a murit, ea tot mai trecea pe aici din când în când. Sora ta era o persoană foarte dragă mie, şi minunată, Tessa. Îşi puse jos ceaşca de cafea şi-şi întinse spre ea mâna sănătoasă: – Era prietena mea.

Tessa îi ţinu mâna, o mână cu pielea bătucită şi scorţoasă de atâta muncă şi foarte puternică, ca şi cum toată puterea frustrată a trupului său paralizat îşi găsea exprimarea prin această singură extremitate:

–Am văzut cum o duceau la crematoriu, la Casa Funerară „Callan", zise Harry. Prin telescop. Sunt un privitor de meserie. Asta fac cu viaţa mea, în cea mai mare parte. Privesc.

Roşi uşor. Strânse mâna Tessei ceva mai tare.

–Nu e doar tras cu ochiul, nici vorbă de aşa ceva. Este... participare. O, îmi place să şi citesc, şi am o mulţime de cărţi. Pot să mă gândesc la o mulţime de lucruri, asta e clar, dar privitul, în principal, cred că mă ţine în formă. O să urcăm sus mai târziu. Am să vă arăt telescopul şi toată afacerea. Cred că veţi înţelege. Sper că da. Oricum, i-am văzut ducând-o pe Janice la „Callan" în acea noapte... deşi nu am ştiut cine era decât după două zile, când povestea morţii ei a apărut în ziarul local. Nu puteam crede că a murit în felul în care au zis ei. Şi nu cred nici acum.

–Nici eu, zise Tessa. De asta sunt aici.

Parcă împotriva inimii lui, cu o ultimă scuturare uşoară, Harry dădu drumul mâinii Tessei.

–Atât de multe cadavre în ultima vreme, cele mai multe cărate la „Callan" în timpul nopţii, şi de cele mai multe ori cu copoi prin preajmă,

care să supravegheze totul – e ciudat ca dracu' pentru un orăşel mic şi liniştit ca acesta.

De peste masă, Sam zise:

–Douăsprezece morţi bruşte sau sinucideri în mai puţin de două luni.

–Douăsprezece? se miră Harry.

–Nu ţi-ai dat seama că au fost aşa multe? îl întrebă Sam.

–O, dar sunt mai multe.

Sam clipi des din ochi.

Harry zise:

–Douăzeci, după socoteala mea.

50

După ce Watkins plecă, Shaddack se întoarse la terminalul computerului din camera lui, reluă legătura cu Sun, supercomputerul de la Noul Val, şi se puse din nou pe lucru, ocupându-se de un aspect problematic al proiectului curent. Deşi era două şi jumătate noaptea, avea să mai lucreze câteva ore, pentru că, cel mai devreme, se ducea la culcare în zori.

Era deja în faţa terminalului de câteva minute, când sună telefonul cuplat la linia de securitate maximă.

Până când Booker avea să fie prins, computerul companiei telefonice dădea fir liber numai celor care fuseseră convertiţi. Celelalte linii erau tăiate, iar convorbirile cu lumea din afară erau întrerupte înainte de a se termina. La apelurile pentru Moonlight Cove, se răspundea printr-o voce înregistrată pe bandă, care invoca o defecţiune a echipamentului necesar bunei funcţionări, promitea o revenire la servicii telefonice normale în douăzeci şi patru de ore şi-şi exprima regretul faţă de această întrerupere.

În consecinţă, Shaddack ştiu că solicitantul trebuia să fie din rândul celor convertiţi şi, pentru că era linia lui personală, putea să fie, de asemenea, unul dintre asociaţii lui apropiaţi de la Noul Val. Un LED de la baza telefonului afişa numărul de la care se efectua apelul, pe

care-l recunoscu ca fiind cel al lui Mike Peyser. Ridică receptorul şi răspunse:

–Aici, Shaddack.

Cel care sunase respira greu, sacadat, dar tăcea.

Încruntându-se, Shaddack zise:

–Alo?

Numai respiraţia.

Shaddack întrebă:

–Mike, tu eşti?

Vocea care-i răspunse în cele din urmă era aspră, guturală şi cu ceva strident, şoptit, dar puternic, vocea lui Peyser, şi totuşi nu a lui, ciudată:

–... *ceva greşit, greşit, ceva greşit, nu pot schimba, nu pot – rău, rău...*

Shaddack nu voia să admită că recunoştea vocea lui Mike Peyser în acele stranii inflexiuni şi nefireşti cadenţe.

Întrebă atunci:

–Cine-i acolo?

–... *nevoie, nevoie... nevoie, vreau, am nevoie...*

–Cine e? întrebă Shaddack mânios, dar în minte i se năştea altă întrebare: „Ce-i asta?"

Cel care-l sunase scoase un sunet ca un muget de durere, un scâncet din neliniştea cea mai adâncă, un strigăt subţire de frustrare şi un soi de lătrat mânios – toate îngemănate într-un behăit revărsat. Receptorul îi căzu din mână cu un sunet dur.

Shaddack închise telefonul la rândul lui, se întoarse spre VDT, intră în sistemul de date al Poliţiei şi-i trimise un mesaj urgent lui Loman Watkins.

51

Stând la postul de observaţie din dormitorul întunecat de la etajul al treilea, aplecat pe obiectiv, Sam Booker cerceta partea din spate a Casei Funerare „Callan". Numai perdeaua de ceaţă, împrăştiată, se du-

sese o dată cu vântul care încă şuiera la ferestre şi scutura copacii de-a lungul dealurilor pe care era înălţată cea mai mare parte din Moonlight Cove. Lămpile de pe stradă fuseseră de acum stinse, şi spatele clădirii „Callan" era în întuneric, în afară de luminiţa slabă care venea de la ferestrele acoperite cu transperante ale aripii în care se situa crematoriul. Nu încăpea nici o îndoială că erau ocupaţi să hrănească flăcările cu cadavrele celor doi care fuseseră ucişi la „Cove Lodge".

Tessa stătea pe marginea patului, lângă Sam, mângâindu-l pe Moose, care-şi odihnea capul în poala ei.

Harry se afla în scaunul cu rotile, aproape de ei. Se folosea de o lanternă pentru a studia un carneţel cu spirală metalică în chip de cotor, în care înregistrase exact activităţile neobişnuite de la Casa Funerară.

–Primul lucru – primul lucru neobişnuit pe care l-am remarcat, cel puţin – a fost în noaptea de 28 august, zise Harry. Cam la douăzeci de minute înainte de miezul nopţii. Au adus patru cadavre deodată, folosind furgoneta mortuară şi ambulanţa oraşului. Poliţia îi însoţea. Cadavrele se aflau în pungi speciale, încât n-am văzut nimic din ele, atât numai că poliţiştii, cei de pe ambulanţă şi lucrătorii de la „Callan" erau vizibil... ei bine... abătuţi. Am văzut asta pe feţele lor. Frică. Nu mai conteneau să privească în jur, la casele învecinate şi pe alei, de parcă se temeau că cineva putea vedea ce aveau de gând să facă, ceea ce părea uşor deplasat, pentru că nu-şi făceau decât meseria. Am dreptate? Oricum, mai târziu, în ziarul local, am citit despre familia Mayser care murise într-un incendiu, şi atunci am ştiut cine fusese adus la „Callan" în acea noapte. Presupun că au murit într-un incendiu tot aşa cum s-a sinucis şi sora ta.

–Probabil că da, zise Tessa.

Urmărind în continuare partea din dos a Casei Funerare, Sam zise:

–Îi am pe cei din familia Mayser pe listă. Au apărut în timpul investigării cazului Sanchez-Bustamante.

Harry îşi drese vocea şi spuse:

–Şase zile mai târziu, pe 3 septembrie, două cadavre au fost aduse la „Callan", curând după miezul nopţii. Şi asta a fost încă şi mai surprinzător, pentru că nu au fost aduşi într-un furgon mortuar sau o ambulanţă. Două maşini de poliţie au tras în spate la „Callan" şi au descărcat câte un trup, înfăşurat în cearşafuri pătate de sânge.

–Pe 3 septembrie? zise Sam. Nu am pe nimeni pe listă pentru acea dată. Sanchez şi fraţii Bustamante erau pe ziua de 5. Nici un certificat de deces nu a fost eliberat pentru 3. Înseamnă că două decese au fost ţinute în afara înregistrării oficiale curente.

–Nimic nici în ziarul local despre cineva care ar fi murit atunci, îl completă Sam.

Tessa interveni:

–Deci, cine erau cele două persoane?

–Poate că erau din afara oraşului, destul de nenorocoşi să se oprească în Moonlight Cove şi să dea peste ceva periculos, zise Sam. Oameni a căror moarte a putut fi complet ţinută în secret, încât nimeni să nu ştie *unde* au murit. Aşa, au dispărut pur şi simplu undeva pe drum.

–Sanchez şi cei doi Bustamante au fost în noaptea de 5, zise Harry, iar apoi Jim Armes în noaptea de 7.

–Armes a dispărut pe mare, zise Sam, ridicându-şi privirea de la telescop şi încruntându-se la bărbatul din scaunul cu rotile.

–Au adus trupul lui la „Callan" la unsprezece noaptea, preciză Harry, consultându-şi carneţelul pentru detalii. Transperantele nu erau trase la ferestrele crematoriului, aşa că am putut privi direct înăuntru, aproape la fel de bine ca şi cum aş fi fost acolo, în acea sală. Am văzut cadavrul... halul în care era. Şi faţa. Câteva zile mai târziu, când în ziar a apărut o poveste despre dispariţia lui Armes, l-am recunoscut ca fiind tipul pe care-l băgaseră în cuptor.

Dormitorul încăpător era învesmântat în voaluri de umbre, cu excepţia luminiţei subţiri a lanternei, pe jumătate acoperită de mâna lui Harry şi direcţionată strict către carneţelul deschis. Acele pagini albe păreau să iradieze o lumină proprie, de parcă erau foile unei magice şi sfinte – sau deloc sfinte – cărţi.

Expresia îngrijorată a feţei lui Harry Talbot era şi mai slab luminată de reflexele acestor pagini, şi lumina stranie îi accentua trăsăturile feţei, făcându-l să pară mai bătrân. Fiecare cută – Sam ştia asta – îşi avea provenienţa în experienţe tragice şi suferinţe. În el se trezi o profundă simpatie pentru acest om. Nu milă. Nu ar fi putut niciodată să simtă milă pentru o persoană atât de decisă ca Talbot. Dar Sam stima tristeţea şi singurătatea vieţii izolate a lui Sam. Privindu-l pe omul legat de scaunul său cu rotile, Sam se mânie gândindu-se la vecini. De ce nu se străduiseră mai mult să-l facă pe Harry părtaş la viaţa lor? De ce nu-l

invitaseră mai des la masă, de ce nu-l atrăseseră spre petrecerile şi sărbătorirele lor? De ce îl lăsaseră atât de mult de unul singur, încât principala lui cale de a participa la viaţa comunităţii era prin telescop şi binoclu? Sam se simţea străbătut de un fel de disperare din cauza refuzului oamenilor de a veni unul în întâmpinarea altuia, din cauza felului în care se izolau pe ei înşişi şi pe ceilalţi. Cu o tresărire, se gândi la incapacitatea lui de a comunica cu propriul său fiu, ceea ce nu-l făcu decât să se simtă şi mai încărcat sufleteşte.

I se adresă lui Harry:

– Ce vrei să spui când zici că trupul lui Armes era într-un hal fără de hal?

–Tăiat. Ciopârţit.

–Nu s-a înecat?

–Nu părea să se fi înecat.

–Ciorpârţit... Ce vrei să spui mai exact cu asta, îl întrebă şi Tessa.

Sam ştiu că se gândea la oamenii ale căror ţipete le auzise la motel – şi la propria ei soră.

Harry ezită, apoi spuse:

–Ei bine, l-am văzut pe masa de la crematoriu, chiar înainte să-l arunce în cuptor. Fusese... sfârtecat tot. Aproape decapitat. Oribil de... sfâşiat. Arăta de parcă ar fi stat pe o mină care a explodat sau a fost ciuruit de un şrapnel.

Rămaseră o vreme tăcuţi, reflectând asupra descrierii făcute.

Numai Moose părea netulburat. Scâncea mulţumit, în vreme ce Tessa îl scărpina după urechi.

Sam se gândea că s-ar putea să nu fie atât de rău să faci parte din rândul animalelor, creaturi alcătuite mai mult din senzaţii, netulburate de un intelect complex. Sau, la cealaltă extremă... să fii un computer veritabil, inteligent, intelect integral şi fără nici un fel de sentiment. Marea povară a dualităţii – emoţia şi inteligenţa superioară – era specifică neamului omenesc, şi asta făcea viaţa atât de grea; te gândeai întotdeauna la ce simţeai, în loc să trăieşti clipa, sau încercai întotdeauna să simţi ceea ce credeai că *trebuie* să simţi într-o situaţie dată. Gândurile şi judecata erau inevitabil colorate de emoţii – unele dintre ele pe plan subconştient, aşa că nici măcar nu înţelegeai pe deplin de ce luai anumite decizii, de ce acţionai într-un anumit fel. Emoţiile îţi întunecau judecata, dar, dacă te gândeai prea intens la ele, le secai de toată savoa-

rea. Dacă încercai să simți profund și să gândești perfect clar în același timp era ca și cum ai fi aruncat simultan în aer șase măciuci indiene, în timp ce ai fi mers pe o bicicletă cu spatele, de-a lungul unei sârme suspendate în aer, la înălțime.

–După ce a dispărut povestea cu Armes din ziare, zise Harry, tot așteptam o dezmințire a știrii, dar nimic. Atunci am început să realizez că lucrurile nefirești de la „Callan" nu erau numai stranii, ci probabil și criminale – și că polițiștii erau părtași la toată tărășenia.

–Și Paula Parkins a fost sfâșiată, își aminti Sam.

Harry aprobă, dând din cap.

–Se presupune că de Dobermanii ei.

–De Dobermani? întrebă Tessa.

În spălătorie, Sam îi spusese că sora ei intra în categoria numeroaselor decese prin sinucidere sau accidentale, oricum ciudate, dar nu povestise în detaliu celelalte cazuri. Acum îi vorbi repede despre Parkins.

–Da, nu de propriii ei câini, încuviință Tessa. A fost sfâșiată de ceva ce l-a ucis și pe Armes. Și pe oamenii de la „Cove Lodge".

Era pentru prima oară că Harry Talbot auzea de crimele de la „Cove Lodge". Sam trebui să-i vorbească și de asta, și de felul în care el și Tessa se întâlniseră în spălătorie.

O expresie ciudată se așternu pe fața lui Harry, prematur îmbătrânită. Atunci i se adresă Tessei:

–În cazul ăsta... tu nu ai văzut creaturile alea de la motel? Nici măcar o parte cât de mică?

–Doar piciorul uneia prin crăpătura de sub ușă.

Harry începu să spună ceva, se opri și căzu într-o tăcere gânditoare.

„Știe el ceva", își zise Sam. „Mai mult decât noi".

Dintr-un motiv oarecare, Harry nu era dispus să le împărtășească și lor ce știa, pentru că-și întoarse privirea la carnețelul din poală și zise:

–La două zile după moartea Paulei Parkins, încă un cadavru a fost adus la „Callan", în jur de două și jumătate noaptea.

–Deci asta ar fi pe 11 septembrie? întrebă Sam.

–Da.

–Pentru acea zi nu s-a emis nici un certificat de deces.

–Și nici în ziare nu s-a anunțat nimic.

–Continuă.

Harry zise:

–15 septembrie...

–Steve Heinz, Laura Dalcoe. Se presupune că întâi a ucis-o pe ea, iar apoi s-a sinucis, zise Sam. Trebuie să credem că a fost o ceartă din dragoste.

–O altă incinerare grăbită, observă Harry. Şi, trei nopţi mai târziu, în ziua de 18, încă două cadavre aduse la „Callan" curând după ora unu noaptea, exact când voiam să mă culc.

– Nu se ştie nimic oficial nici despre aşa ceva, zise Sam.

–Poate încă două persoane străine de oraş, care s-au abătut de pe şosea să facă o vizită sau, pur şi simplu, să ia masa? se întrebă Tessa. Sau poate cineva din ţinut, trecând pe drumul de ţară spre marginea oraşului?

–Se poate să fi fost şi localnici, încuviinţă Harry. Vreau să spun că există întotdeauna câţiva oameni prin împrejurimi care n-au locuit aici prea mult, nou veniţi care şi-au închiriat casele, neavând prea multe legături cu comunitatea, aşa încât, dacă cineva voia să tăinuiască uciderea lor, putea înjgheba o poveste acceptabilă despre faptul că aceştia au plecat pe neaşteptate, pentru un nou serviciu, orice, iar vecinii ar putea foarte bine să accepte explicaţia. Dacă vecinii nu erau deja „convertiţi" şi dacă nu participaseră cumva la opera de camuflare.

–Apoi, 23 septembrie, zise Harry. Asta trebuie să fi fost sora ta, Tessa. Atunci, am ştiut că trebuia să spun cuiva ce văzusem. Unei oficialităţi. Dar cui? Nu aveam încredere în nimeni de pe-aici pentru că-i văzusem pe copoi cum aduceau unele dintre cadavrele despre care nu se scria niciodată în ziar. Şerifului de prin partea locului? L-ar fi crezut mai întâi pe Watkins, nu-i aşa? La naiba, toţi îşi imaginează că un tip paralizat e puţin ciudat – ciudat la cap, vreau să zic –, ei pun pe acelaşi plan handicapul fizic cu cel mintal, fie cât de puţin, chiar dacă numai în subconştient. Aşa că ar fi înclinaţi să nu mă creadă. Şi, chiar dacă am presupune că *e* o poveste dementă într-adevăr, toate aceste cadavre, incinerările făcute în secret... Se opri. Faţa i se înnegură. –Faptul că sunt un veteran decorat nu m-ar fi făcut mult mai credibil. Asta s-a-ntâmplat cu mult timp în urmă, pentru ei e o poveste veche. De fapt... nu am nici o îndoială că ar folosi povestea cu războiul împotriva

mea, într-un fel. I-ar zice sindrom-stress post-Vietnam. Bietul Harry s-a ţicnit în cele din urmă – nu vă este clar? – de la război.

Până atunci, Harry vorbise pe un ton normal, fără prea multă emoţie. Dar cuvintele pe care tocmai le rostise erau ca o bucată de oglindă ţinută deasupra unei ape cu unduiri, revelând tărâmurile de dedesubt – în cazul lui, tărâmurile suferinţei, ale singurătăţii, ale alienării.

Acum, nu numai că emoţia îi altera vocea, dar o făcea să se frângă:

–Şi, trebuie să mai spun că un alt motiv pentru care nu am încercat să comunic nimănui ce am văzut a fost că... mi-era frică. Nu ştiam ce naiba se întâmpla. Nu ştiam exact cât de puternici erau cei care făceau toate astea. Nu ştiam dacă nu aveau să mă reducă la tăcere, să mă *arunce* în cuptorul de la „Callan" într-o bună noapte. Aţi crede că, pierzând atât de multe, aş fi nepăsător acum, nefăcându-mi griji dacă aş pierde şi altceva, negândindu-mă la moarte, dar nu aşa stau lucrurile. Viaţa e probabil mult mai preţioasă pentru mine decât pentru cei care sunt întregi şi sănătoşi. Corpul ăsta aproape bun de nimic m-a făcut să-mi încetinesc toate mişcările atât de mult încât am petrecut ultimii douăzeci de ani în afara vârtejului de activităţi la care iau parte majoritatea oamenilor, şi am avut timp să văd cu adevărat lumea, frumuseţea şi coerenţa ei. Până la urmă, lipsurile mele m-au făcut să apreciez şi să iubesc viaţa atât de mult, încât mi-era teamă ca ei să nu vină la mine, să mă omoare, şi am ezitat să spun cuiva ce văzusem. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, dar, dacă aş fi vorbit, dacă aş fi luat legătura cu Biroul mai curând, poate că unii dintre oameni ar fi putut fi salvaţi. Poate... că şi sora ta ar fi fost salvată.

–Nici să nu te gândeşti la asta, zise Tessa imediat. Dacă ai fi procedat altfel, acum ai fi scrum, fără nici o îndoială, bucăţele-bucăţele în fundul cuptorului de la „Callan" şi cenuşa aruncată în mare. Soarta surorii mele era pecetluită. Tu nu puteai interveni.

Harry dădu din cap, apoi stinse lanterna, cufundând camera într-un întuneric şi mai adânc, deşi nu terminase de parcurs notiţele din carneţel. Sam bănui că generozitatea de spirit pe care Tessa o dovedise fără să ezite nici o clipă adusese lacrimi în ochii lui Harry, iar el nu voia să fie văzut astfel.

–Pe 25, continuă el, neavând nevoie să consulte carneţelul pentru astfel de detalii, la „Callan" a fost adus un cadavru pe la zece şi un sfert

noaptea. Straniu şi de data asta, pentru că n-a fost transportat nici de o ambulanţă, nici de furgonul mortuar, nici de vreo maşină a poliţiei. A fost adus de Loman Watkins...

–Şeful Poliţiei, adăugă Sam, pentru lămurirea Tessei.

–... dar era în maşina lui personală, fără uniformă, zise Harry. Au scos cadavrul, înfăşurat într-un cearşaf. În noaptea aceea, obloanele nu erau trase la ferestrele lor, şi am putut ajunge aproape cu telescopul. Nu am recunoscut persoana, dar am recunoscut starea în care se afla – la fel ca a lui Armes.

–Sfâşiat? întrebă Sam.

–Da. Apoi, cei de la Birou au venit în sfârşit în oraş pentru cazul Sanchez-Bustamante, şi când am citit despre asta în ziar, m-am simţit atât de uşurat fiindcă mă gândeam că, în sfârşit, totul avea să fie dat pe faţă, că vom avea parte de dezvăluiri, de explicaţii. Dar apoi, au mai fost două cadavre depuse la „Callan", pe 4 octombrie noaptea...

–Echipa noastră se afla pe atunci în oraş, zise Sam, în plină investigaţie. Nu şi-au dat seama că anumite certificate de deces nu se eliberau în acea perioadă. Spui că asta s-a petrecut sub nasul lor?

–Da. Nu trebuie să caut în carneţel, îmi amintesc totul foarte exact. Corpurile celor morţi au fost aduse în camionul lui Reese Dorn. E un poliţist de pe-aici, dar în acea noapte nu purta uniformă. Au târât cadavrele înăuntru la „Callan", dar transperantul de la o fereastră era ridicat, aşa că i-am văzut cum le împingeau pe amândouă deodată în crematoriu, ca şi cum erau al naibii de grăbiţi să scape de ele. Iar pe 7 noaptea, târziu, a fost şi mai multă activitate la „Callan", dar ceaţa era atât de groasă, încât nu pot jura câte corpuri au fost. Şi, la urmă... ieri noapte. Trupul unui copil. Un copilaş.

–Plus cei doi care au fost ucişi la „Cove Lodge", zise Tessa. Asta înseamnă douăzeci şi două de victime, nu douăsprezece, cum ştia Sam când s-a simţit dator să vină aici. Oraşul ăsta a devenit un abator.

–S-ar putea să fie chiar mai multe decât credem noi, zise Harry.

–Cum adică?

–Ei bine, la urma urmelor, eu nu urmăresc locul ăla chiar în fiecare seară, sau toată seara, încontinuu. Mă duc totuşi să mă culc pe la unu şi jumătate, oricum nu mai târziu de două. Cine să-mi spună mie că n-au mai fost transporturi pe care le-am scăpat, că n-au mai fost aduse şi alte cadavre în decursul orelor neverificate de mine în timpul nopţii?

Reflectând la cele spuse, Sam se uită din nou prin telescop. Casa funerară „Callan" rămânea întunecată și tăcută. Mișcă încet aparatul spre dreapta, schimbând câmpul de observație către nord.

Tessa întrebă:

–Dar *de ce* au fost uciși?

Nici unul nu găsi vreun răspuns.

–Și cu ce? mai întrebă ea.

Sam cercetă un cimitir mai la nord de Conquistador, apoi oftă, își ridică privirea și le povesti despre experiența lui din aceeași noapte, de pe Iceberry Way.

–Am crezut că sunt puști, delincvenți, dar acum cred că sunt aceleași ființe care au ucis oamenii la „Cove Lodge", aidoma celui al cărui picior l-ai văzut prin crăpătura de sub ușă.

Aproape că o simți pe Tessa încruntându-se de neputință pe întuneric când întrebă:

–Dar ce *sunt* de fapt ei?

Harry Talbot ezită. Apoi zise:

–Lunatici.

52

Neîndrăznind să folosească sirenele, stingând farurile pe ultimul sfert de milă pe când se apropia, Loman sosi la casa lui Mike Peyser la trei și zece dimineața, cu două mașini și cinci ajutoare înarmate cu puști. Loman spera să nu aibă nevoie de arme decât pentru intimidare. La întâlnirea lor anterioară cu un regresiv – cu Jordan Coombs, pe 4 septembrie – nu se așteptaseră la atâta ferocitate și fuseseră obligați să-l împuște ca să-și salveze propriile lor vieți. Lui Shaddack îi rămăsese să examineze doar un cadavru. Fusese furios că pierduse ocazia de a cerceta psihologia – și fiziologia în plină funcțiune – a unuia dintre acești psihopați metamorfici. Un pistol cu tranchilizant nu ar fi ajutat prea mult, din păcate, pentru că regresivii erau Oameni Noi care apucaseră pe o cale greșită, și toți Oamenii Noi, regresivi sau nu, își modificaseră într-atât de radical metabolismul, încât nu numai că vindecările se produceau rapid, într-un chip aproape magic, dar era

vorba şi de o absorbţie accelerată, o epuizare totală şi o respingere a substanţelor toxice ca otrava sau tranchilizantele. Singura cale de a seda un regresiv era să-l faci să accepte să fie pus sub perfuzie continuă, ceea ce nu părea prea simplu.

Casa lui Mike Peyser era un bungalow cu un etaj, cu intrări prin faţă şi prin spate, pe laturile de vest şi, respectiv, de est ale casei, bine întreţinută, pe un acru şi jumătate de pământ, adăpostită de câţiva eucalipţi cărora nu le căzuseră încă toate frunzele. Nici o lumină nu se zărea pe la ferestre.

Loman îşi trimise un om să pândească pe partea dinspre nord, pe un altul către sud, pentru a-l împiedica pe Peyser să scape pe vreo fereastră. Postă un al treilea om în faţa uşii principale. Cu ceilalţi doi – Sholnick şi Penniworth – înconjură clădirea până în spate şi urcă încet treptele de la ieşirea de serviciu.

Acum că ceaţa fusese risipită de vânt, vizibilitatea era bună. Dar foşnetul şi şuieratul vântului provocau un zgomot care acoperea orice alt sunet provocat de Peyser, pe care ar fi vrut să-l audă în vreme ce-l pândeau.

Penniworth se lipi de zidul casei, la stânga uşii, iar Sholnick la dreapta ei. Amândoi ţineau în mână puşti semiautomate.

Loman încercă uşa. Era descuiată. O împinse şi făcu câţiva paşi înapoi.

Ajutoarele lui intrară în bucătăria întunecată, unul după altul, cu puştile plecate şi pregătite pentru tragere, deşi aveau cu toţii clar în minte că li se ceruse să-l ridice pe Peyser viu de-acolo, dacă era posibil. Dar nu aveau de gând să se sacrifice doar pentru a-i aduce lui Shaddack o fiară vie. O clipă mai târziu, unul dintre ei găsi comutatorul.

Purtând el însuşi o armă, Loman intră în casă în urma lor. Pe podea erau împrăştiate boluri goale, vase sparte şi containere Tupperware murdare, ca şi nişte rigatoni cu suc de tomate, o jumătate de chiftea, coji de ouă, o bucată de plăcintă şi alte resturi de mâncare. Un scaun de lemn din setul de la masa de bucătărie era răsturnat; un altul fusese făcut bucăţi de un raft, zdrobind şi câteva vase de ceramică.

Drept înainte, o trecere pe sub o boltă ducea spre sufragerie. O parte din lumina venită din bucătărie cuprindea în raza ei masa şi scaunele dinăuntru.

La stânga, lângă frigider, se afla o uşă. Barry Sholnick o deschise şi se replie într-o poziţie de apărare.

De-o parte şi de alta a unui coridor se aflau rafturi cu alimente sub formă de conserve. Nişte trepte duceau în jos spre pivniţă.

–O să controlăm acolo mai târziu, zise Loman încet de tot. După ce vom fi intrat peste tot mai întâi.

Sholnick înşfăcă fără zgomot un scaun de la masa pentru micul dejun şi-l potrivi în uşa închisă, aşa încât să nu poată apărea nimic din pivniţă şi să se strecoare după ei în timp ce ar fi căutat prin alte camere.

Stătură toţi locului o clipă, ascultând.

Un vânt turbat se tot lovea de casă. O fereastră se trânti cu un zdrăngănit. Din podul de deasupra venea scârţâitul căpriorilor, şi, mai de sus, o şindrilă din cedru, desprinsă, se zbătea cu un pocnet înfundat pe acoperiş.

Aghiotanţii aşteptau de la Loman noi ordine. Penniworth avea doar douăzeci şi cinci de ani, deşi ar fi putut părea de optsprezece, şi avea o expresie atât de proaspătă şi deschisă, încât arăta mai mult a misionar, umblând din uşă în uşă cu broşuri mici de texte religioase, decât a poliţist. Sholnick era cu zece ani mai mare şi avea trăsături mai dure.

Loman îi îndreptă către sufragerie.

Intrară, aprinzând luminile pe măsură ce înaintau. Sufrageria era goală, aşa că trecură, cu multă precauţie, în living-room.

Penniworth apăsă pe un comutator care făcu să se aprindă o lampă de crom şi aramă, unul dintre puţinele lucruri rămase intacte. Pernele de pe sofa şi scaune fuseseră desfăcute; grămăjoare de pene ca spuma, ca un mănunchi fără formă de mucegai otrăvitor, zăceau peste tot. Cărţile fuseseră scoase din rafturi şi rupte în bucăţi. O lampă de ceramică, o mulţime de vaze şi un geam de sticlă de pe o măsuţă de servit cafeaua se transformaseră în cioburi. Uşile fuseseră smulse de la dulăpiorul care găzduia televizorul, iar ecranul fusese spart. Toată această scenă sugera o furie oarbă şi o putere sălbatică.

Camera mirosea puternic a urină... şi a ceva mai puţin astringent şi mai puţin familiar. Era, probabil, mirosul creaturii responsabile de acest dezastru. O parte din această duhoare mai subtilă o forma mirosul acru de transpiraţie, dar mai era şi altceva ciudat, ceva care-i întorcea pe dos stomacul lui Loman şi i-l strângea de frică, în acelaşi timp.

La stânga, un holişor ducea înapoi spre dormitoare şi baie. Loman îşi înălţă arma, pregătit pentru orice.

Ajutoarele lui se duseră pe coridorul care făcea legătura cu livingul printr-o arcadă amplă. Pe dreapta, se afla un dulap în perete, chiar lângă uşa de la intrare. Sholnick rămase în faţa ei, cu puşca lui de calibru mare îndreptată spre podea. Dintr-o parte, Penniworth smuci de uşă şi sări înapoi. Dulapul conţinea numai haine.

Partea uşoară a căutării trecuse. Înainte, se întindea holul îngust cu trei uşi care porneau din el, două pe jumătate deschise şi una crăpată puţin, cu camere întunecate. Aici era mai puţin loc în care să te poţi mişca în voie, erau mai multe cotloane din care cineva putea ataca pe neaşteptate.

Vântul nopţii sufla printre cornişe. Trecea prin jgheabul de pe acoperiş, provocând o notă joasă, de tânguire.

Loman nu fusese niciodată genul de şef care să-şi trimită oamenii în faţă în plin pericol, în timp ce el ar fi rămas în urmă, pe o poziţie în care să fi fost în siguranţă. Deşi dăduse la o parte mândria, respectul de sine şi sentimentul datoriei, împreună cu multe alte atitudini şi emoţii ale Oamenilor Vechi, îi rămăsese încă treaz reflexul datoriei şi intervenea în acelaşi fel ca înainte de Schimbare. Intră în hol mai întâi, unde se întrezăreau două uşi, pe stânga şi pe dreapta. Se deplasă cu mişcări iuţi până în capătul lui, către a doua uşă pe stânga, care era pe jumătate deschisă. O împinse cu piciorul şi, în lumina din hol, văzu o baie mică, goală, înainte ca uşa să se dea de perete şi apoi să revină, închizându-se.

Penniworth se ocupă de prima cameră de pe partea stângă. Intră înăuntru şi găsi comutatorul pe când Loman tocmai trecuse pragul. În încăpere se aflau un pupitru, o altă masă de lucru, două scaune, dulăpioare pe perete, rafturi înalte de cărţi, gemând de volume cu cotoarele în culori strălucitoare, şi două computere. Loman se apropie de un dulap, fiind pregătit pentru orice, şi Penniworth deschise temător întâi prima, apoi şi cea de-a doua uşă cu oglinzi.

Nimic.

Barry Sholnick rămase în hol, cu puşca ridicată spre camera pe care nu o cercetaseră. În momentul în care Loman şi Penniworth i se alăturară, Sholnick împinse uşa cu patul puştii. Pe când aceasta se deschidea, sări îndărăt, fiind sigur că ceva va zbura spre el din întuneric, dar nu se întâmplă nimic. Şovăi puţin, apoi păşi în cadrul uşii, pipăi cu

mâna după comutator, îl găsi, îi scăpă un: „O, Doamne!" și păși repede înapoi în hol.

Privind peste umărul ajutorului său în dormitorul încăpător, Loman văzu ceva diavolesc încolăcit pe podea, lipit de peretele opus ușii. Era un regresiv, fără îndoială chiar Peyser, dar nu semăna, cum se aștepta Loman, cu Jordan Coombs, care regresase și el. Erau unele asemănări, într-adevăr, dar nu prea multe.

Cu calea deschisă de Sholnick, Loman trecu pragul:

–Peyser?

Creatura de la celălalt capăt al camerei se uită în direcția lui, apoi își mișcă gura contorsionată. Cu o voce șoptită și totuși guturală, sălbatică, dar și torturată cum numai vocea unei creaturi doar pe jumătate inteligente putea fi, zise:

–...peyser, peyser, peyser, eu, peyser, eu, eu...

Mirosul de urină stăruia acolo, dar mai era și un alt miros dominant, accentuat, de mosc.

Loman înaintă în cameră. Penniworth îl urmă îndeaproape. Sholnick rămase la ușă. Loman se opri la douăsprezece picioare de Peyser, iar Penniworth se trase într-o parte, cu puşca pregătită.

Când îl înconjuraseră pe Jordan Coombs în cinematograful care era închis pe 4 septembrie, acesta se găsea într-o stare alterată care aducea oarecum a gorilă, cu un trup bondoc și puternic. Mike Peyser avea însă o oarecare zvelteţe și, pe când se lipea de peretele dormitorului, trupul lui aducea mai mult a lup decât a maimuță. Șoldurile formau un unghi drept cu șira spinării, împiedicându-l să stea în picioare sau jos, în mod natural, iar picioarele păreau prea scurte la coapse și prea lungi la gambe. Era acoperit de un păr des, dar nu într-atât de gros încât să aducă chiar a blană.

–...peyser, eu, eu, eu...

Figura lui Coombs fusese parțial omenească, deși apropiată de cea a unei primate mai evoluate, cu o frunte osoasă, un nas turtit și cu o falcă mobilă care se potrivea cu dinții mari, ascuțiți răutăcios, ca ai unui babuin. Înfățișarea hidos transformată a lui Mike Peyser avea, în schimb, o sugestie de lup într-însa, sau de câine; gura și nasul i se strânseseră într-un soi de bot deformat. Fruntea lui masivă era ca a unei maimuțe, deși exagerată, iar în ochii înecați în sânge, înfundați adânc

în orbite sub arcada osoasă, se citea o privire pe deplin omenească de suferinţă, tânjire şi groază.

Ridicându-şi o mână şi arătând spre Loman, Peyser zise:

–*...ajută-mă, mă, ajută, ceva rău, rău, rău, ajută...*

Loman privea ţintă, cu spaimă şi cu uimire, la acea mână în plină mutaţie, aducându-şi aminte de felul în care propria lui mână începuse să se transforme când simţise chemarea regresiei la familia Foster acasă, în aceeaşi noapte. Degete prelungi, articulaţii mari, aspre, gheare înspăimântătoare în loc de unghii, mâini omeneşti ca formă şi grad de dexteritate – total străine de ideea de fiinţă umană.

„La naiba", se gândi Loman, „mâinile astea, mâinile *astea*. Le-am văzut în filme sau cel puţin la televizor, când am închiriat caseta cu «Urletul lupului». Rob Bottin! Ăsta era numele artistului care se ocupase de efectele speciale şi care a creat pricolici". Îşi aminti de el pentru că Denny se dădea în vânt după efectele speciale înainte de Schimbare. Mai mult decât orice altceva, astea semănau cu mâinile blestemate ale pricoliciului din „Urletul lupului!"!

Totul era prea nebunesc ca să mai priveşti. Viaţa care imita fantezia. Fantasticul întrupat. Când secolul al XX-lea se grăbea să intre în ultima lui decadă, progresul ştiinţific şi tehnologic ajunseseră pe o treaptă pe care visul omenirii pentru o viaţă mai bună putea fi adesea împlinit, dar şi o treaptă pe care coşmarurile puteau deveni realitate. Peyser era un vis urât, urât de tot, care se căţărase din subconştient la lumină şi devenise real, iar acum nu puteai scăpa de el nici măcar trezindu-te; nu avea să dispară aşa cum dispăreau monştrii care bântuiau prin somn.

–Cum pot să te ajut? întrebă Loman cu o voce uscată.

–Împuşcaţi-l! zise Penniworth.

Loman răspunse cu asprime:

–Nu!

Peyser îşi ridică amândouă mâinile cu degetele ascuţite ca nişte dinţi de grapă şi-i privi o clipă, de parcă i-ar fi văzut abia atunci pentru prima oară. Un muget ieşi din el, apoi un geamăt subţire şi nefericit:

–*...schimb, nu pot schimb, nu pot, încercat, vreau, am nevoie, vreau, vreau, nu pot, încercat, nu pot...*

Din uşă, Sholnick zise:

–Doamne, e total înţepenit în asta, e prins în capcană. Credeam că regresivii se pot schimba la loc exact când vor ei.

–Dar pot, zise Loman.

–*El* nu poate, observă Sholnick.

–Da, asta a zis, aprobă Penniworth, cu voce iute şi nervoasă. A zis că nu se poate transforma.

–Poate da, poate nu, interveni încă o dată Loman. Dar ceilalţi regresivi se pot schimba la loc, pentru că, dacă nu ar fi putut, atunci i-am fi descoperit până acum pe toţi. Se retrag din starea lor alterată şi apoi umblă printre noi.

Peyser părea că nu le observă prezenţa. Îşi privea mâinile pe toate părţile, cu un scâncet în fundul gâtlejului, de parcă ceea ce vedea îl îngrozea nespus.

Apoi, mâinile lui începură să se transforme.

–Vedeţi, zise Loman.

Loman nu asistase niciodată la o astfel de transformare; era stăpânit de curiozitate, uluire şi spaimă. Ghearele se retraseră. Carnea deveni deodată la fel de maleabilă ca o ceară moale: se umfla, apoi se umplea de băşici, pulsa nu cu o curgere ritmică a sângelui prin artere, ci într-un chip ciudat, obscen; prindea forme noi, de parcă un sculptor invizibil lucra la ea. Loman auzi oasele pârâind, despicându-se, ca şi cum erau sparte şi remodelate; carnea se topea şi revenea la starea solidă cu un sunet care-ţi făcea greaţă, un sunet... apos, dacă era posibil aşa ceva. Mâinile deveniră aproape umane. Apoi, încheieturile mâinilor şi braţele începură să piardă din calitatea lor de oase dure ca de lup. Pe faţa lui Peyser se citea efortul pe care spiritul uman îl făcea ca să înlăture sălbăticia ce deţinea acum controlul; trăsăturile animalului de pradă începeau să facă loc unei măşti mai blânde şi mai apropiate de tărâmul civilizaţiei. Era ca şi cum monstruosul Peyser devenise doar reflecţia unei fiare sălbatice într-un bazin cu apă din care adevăratul şi umanul Peyser nu mai avea să apară la suprafaţă.

Deşi nu era om de ştiinţă şi nici geniu al microtehnologiei, ci doar un poliţist absolvent al unei forme de învăţământ superior, Loman îşi dădea seama că această transformare profundă şi rapidă nu putea fi atribuită numai îmbunătăţirii radicale a proceselor metabolice la Oamenii Noi şi a capacităţii de a se vindeca singuri. Indiferent de marea cantitate de hormoni, enzime şi alte componente chimico-biologice pe care organismul lui Peyser le putea produce acum la cerere, nu exista nici o cale prin care oasele şi carnea să poată fi re-formate fundamental

într-o perioadă atât de scurtă de timp. În câteva zile sau săptămâni, da, dar nu în câteva secunde. Desigur că, fizic vorbind, era imposibil. Şi, totuşi, tocmai asta se petrecea. Ceea ce însemna că o altă forţă funcţiona în Mike Peyser, ceva mai mult decât procesele biologice, ceva misterios şi înspăimântător.

Dar iată că, deodată, transformarea se opri brusc. Loman vedea că Peyser se străduia să atingă umanitatea deplină, încleştându-şi fălcile pe jumătate omeneşti şi, totuşi, ca de lup încă, clănţănind din dinţi, cu o privire de disperare dar şi de hotărâre în ochii lui ciudaţi. Fără nici un rezultat. Preţ de o clipă, tremură la graniţa cu forma omenească. Se părea că dacă ar fi putut împinge transformarea cu un pas mai înainte, numai cu un mic pas, atunci ar fi trecut de un hotar dincolo de care restul metamorfozei ar fi avut loc aproape automat, fără încordarea teribilă a voinţei, la fel de uşor ca un râu care curge la vale. Dar nu putea atinge acea fază.

Penniworth scoase un sunet confuz, strangulat, ca şi cum ar fi împărtăşit neliniştea lui Peyser.

Loman îi aruncă o privire ajutorului său. Pe faţa lui Penniworth lucea un strat subţire de transpiraţie.

Loman îşi dădu seama că el însuşi năduşea; simţi o picătură de sudoare cum îi aluneca pe tâmpla stângă. În bungalow era cald – un fel de aerotermă se tot deschidea şi se închidea –, dar nu într-atât de cald încât să-i scalde în sudoare. Asta era o transpiraţie rece, de frică, ba chiar mai mult decât atât. Simţi ceva care-i strângea parcă pieptul, iar în gât i se pusese un nod ce-l împiedica să înghită cu uşurinţă, şi respira repede, de parcă urcase în goană o sută de trepte.

Dând drumul unui strigăt subţire, agonizant, Peyser începu din nou să regreseze. Cu un pocnet sec de oase care se sparg şi se repun în ordine, cu sunetul ca de ulei încins al cărnii ce se recompunea, creatura sălbatică îşi făcu din nou apariţia, iar Peyser redeveni în câteva clipe exact ceea ce fusese când îl zăriseră întâia dată: o bestie infernală.

Infernală, da, şi bestie, dar cu o putere de invidiat şi cu o frumuseţe stranie, teribilă în felul ei. Partea frontală a capului mare dădea o impresie ieşită din orice tipare, în comparaţie cu trăsăturile capului omenesc, iar acestei creaturi ivite din nou îi lipsea curba sinuoasă a şirei spinării, deşi avea o graţie întunecată, aparte.

Câteva clipe rămaseră cu toţii tăcuţi.

Peyser se zvârcoli pe podea, cu capul plecat.

Din cadrul uşii, Sholnick nu se putu abţine să nu izbucnească:

–Doamne, dar *e prins* ca în capcană.

Deşi problema lui Mike Peyser putea fi pusă în legătură cu vreo fisură în procesul pe care se baza convertirea de la Oamenii Vechi la Oamenii Noi, Loman bănui că Peyser avea încă posibilitatea de a se automodela, că putea redeveni om dacă voia suficient de mult, dar îi lipsea dorinţa de a se întoarce la acel stadiu. Devenise un regresiv pentru că găsea atrăgătoare acea stare, care poate i se părea mult mai îmbietoare şi mai satisfăcătoare decât condiţia umană, încât acum nu voia cu adevărat să revină la o fază mai evoluată.

Peyser îşi înălţă capul şi se uită la Loman, apoi la Penniworth, apoi la Sholnick, şi în cele din urmă din nou la Loman. Faptul că era îngrozit de condiţia lui nu mai părea atât de evident. Neliniştea şi teroarea îi dispăruseră din priviri. Cu botul lui pocit părea să le zâmbească, şi un nou semn de sălbăticie – neliniştitor, dar şi atrăgător – i se ivi în ochi. Îşi ridică din nou mâinile înaintea ochilor şi-şi îndoi degetele lungi, îşi zăngăni ghearele unele de altele, studiindu-se cu o expresie ce putea aduce a mirare.

–... *vânez, vânez, urmăresc, vânez, ucid, sânge, sânge, nevoie, nevoie...*

–Cum dracu' să-l ridicăm viu de aici dacă nu vrea să se urnească din loc?

Vocea lui Penniworth era aparte, groasă şi uşor voalată.

Peyser îşi duse o mână la organele genitale şi se scărpină uşor, distrat. Îl privi din nou pe Loman, apoi noaptea care se lipea parcă de geamuri.

–Sunt...

Sholnick lăsă propoziţia neterminată.

Nici Penniworth nu era mai coerent:

–Dacă noi... ei bine, am putea...

Presiunea din pieptul lui Loman crescuse tot mai mult. Şi gâtul i se strânsese parcă, şi continua să transpire.

Peyser dădu drumul unui strigăt moale, ca de jale, nespus de nepământesc, ceva ce Loman nu mai auzise vreodată, un gen de tânguire a unui animal care înfruntă noaptea – o provocare adresată nopţii, făcând dovada puterii sale şi a încrederii în propria forţă şi viclenie. Ecoul

prelung trebuie că fusese aspru şi neplăcut în acel dormitor, dar, în loc de asta, în Loman trezi aceeaşi dorinţă de negrăit care pusese stăpânire pe el în preajma casei familiei Foster, când auzise trioul regresivilor chemându-se unul pe altul de departe, în întuneric.

Încleştându-şi dinţii atât de tare încât îl dureră fălcile, Loman se strădui să ţină piept acelui impuls necurat.

Lui Peyser îi scăpă un alt strigăt, apoi zise:

–...*fuga, vânează, liber, liber, nevoie, liber, nevoie, vino cu mine, vino, vino, nevoie, nevoie...*

Loman îşi dădu seama că slăbea strânsoarea de pe puşcă. Ţeava se înclina în jos, mai degrabă spre podea decât spre Peyser.

–... *fugi, liber, liber, nevoie...*

Din spatele lui Loman izbucni deodată un ţipăt care îţi biciuia nervii, ca o eliberare prin orgasm.

Se uită îndărăt către uşa dormitorului, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Sholnick cum lepăda puşca din mâini. Cu faţa şi mâinile aghiotantului se petrecuseră transformări subtile. Trase de pe el haina de uniformă neagră, ţesută în carouri discrete, o aruncă cât colo şi-şi sfâşie bluza. Oasele obrajilor şi fălcile se dizolvară şi alunecară în faţă, iar fruntea i se retrase, pe când întreaga lui fiinţă tindea către o stare alterată.

53

Când Harry Talbot îşi încheie povestea lui despre Lunatici, Sam se întinse în scaunul de observaţie către obiectivul telescopului. Întoarse instrumentul spre stânga, până ce acesta se opri asupra spaţiului viran de lângă „Callan", unde acele creaturi se arătaseră cel mai recent.

Nu ştia exact ce căuta. Nu credea că Lunaticii aveau să se întoarcă acum chiar în acelaşi loc, ca el să-i poată privi pe îndelete. Iar în umbrele din iarba înaltă şi din boschete nu existau nici un fel de indicii care să-i vorbească despre felul lor de a fi sau despre misiunea în care erau angajaţi. Poate că încerca doar să ancoreze imaginea fantastică a Lunaticilor– maimuţe-câini-reptile în lumea reală, să-i lege în mintea lui de acel spaţiu viran, şi astfel să-i facă mai concreţi, încât să poată lupta cu ei pe viitor.

Oricum ar fi stat lucrurile, Harry mai avea de depănat încă o istorisire. În vreme ce stăteau în camera neluminată, parcă ascultând poveşti cu stafii în jurul unui foc de tabără de-acum stins, le spuse cum îi văzuse pe Denver Simpson, Doc Fitz, Reese Dorn şi Paul Hauwthorne că tăbărâseră asupra Ellei Simpson, cum o duseseră sus în dormitor şi se pregătiseră s-o injecteze cu o seringă enormă, plină cu un lichid auriu.

Folosind telescopul sub îndrumarea lui Harry, Sam se dovedi capabil să depisteze casa familiei Simpson şi s-o încadreze în obiectiv, pe cealaltă parte a străzii Conquistador, tocmai la nord de cimitirul catolic. Totul era întunecat şi nemişcat.

Din patul în care tot mai ţinea câinele cu capul în poala ei, Tessa zise:

–Totul trebuie să se lege cumva: aceste morţi „accidentale", tot ce-i făceau aceşti bărbaţi Ellei Simpson, şi aceşti... Lunatici.

–Da, au legătură una cu alta, încuviinţă Sam, iar nodul este Microtehnologia Noului Val.

Le spuse ce descoperise lucrând pe VDT-ul din maşina poliţiei din spatele Clădirii Municipale.

–Moonhawk? se întrebă Tessa cu voce tare. Convertiri? În ce Dumnezeu convertesc ei oamenii?

–Nu ştiu.

–E clar că nu în aceşti... Lunatici, nu-i aşa?

–Nu, nu văd în ce scop şi, în plus, din ceea ce am reuşit să aflu, aproape două mii de oameni din oraş au fost supuşi acestui... tratament, au fost trecuţi prin Schimbare, indiferent ce naiba o fi. Dacă ar mai fi scăpat nişte Lunatici de-ai lui Harry, s-ar fi răspândit peste tot; ar fi o fojgăială prin oraş ca într-o grădină zoologică din Zona Crepusculară.

–Două mii, zise Harry. Asta înseamnă două treimi din populaţia oraşului.

–Şi restul – până la miezul nopţii, adăugă Sam. La mai puţin de douazeci şi trei de ore de acum încolo.

–Şi eu, presupun? întrebă Harry.

–Da. Te-am căutat pe listele lor. Eşti programat pentru convertirea din faza finală, astă-seară, între ora optsprezece şi miezul nopţii. Aşa că mai avem aproximativ paisprezece ore şi jumătate până să vină să te caute.

–Asta-i curată nebunie, se răzvrăti Tessa.

–Da, confirmă Sam, curată nebunie.

–Nu se poate întâmpla aşa ceva, spuse Harry. Dar, dacă nu se poate, atunci de ce mi se ridică părul de pe ceafă?

54

–Sholnick!

Aruncându-şi cămaşa de la uniformă, scoţându-şi ghetele din picioare, înnebunit să se lepede cât mai repede de haine şi să-şi ducă la bun sfârşit regresia, Sholnick îl ignoră pe Loman.

–Barry, opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, nu lăsa să se întâmple una ca asta! zise Penniworth în grabă.

Era palid şi tremura. Se uită de la Sholnick la Peyser şi înapoi, şi Loman bănui că Penniworth simţea acelaşi imbold de degenerare în faţa căruia Sholnick cedase.

–... *fugi liber, vânează, sânge, sânge, nevoie...*

Incantaţia insinuantă a lui Peyser trecea ca o suliţă prin capul lui Loman, şi voia s-o curme. Nu, de fapt nu era chiar ca o suliţă care-i despica ţeasta, pentru că nu era deloc dureroasă; îl mişca, de fapt, şi era straniu de melodioasă, pătrunzând adânc în el, străpungându-l nu ca un vârf de oţel, ci ca o muzică. De asta voia el s-o curme: fiindcă îl atrăgea, îl incita, îl făcea să vrea să arunce cât colo orice responsabilităţi şi preocupări, îl îndemna să se retragă din viaţa prea complexă a intelectului către o existenţă bazată strict pe senzaţii, pe plăcerile fizice – o lume ale cărei graniţe erau definite prin sex, hrană şi fiorii care ţi-i dă vânătoarea, o lume în care disputele se aranjau, iar nevoile erau satisfăcute strict printr-o intervenţie a muşchilor, unde nu mai era necesar să mai gândească, să-şi facă griji sau să-i pese de ceva.

–... *nevoie, nevoie, nevoie, nevoie, nevoie, ucide...*

Trupul lui Sholnick se apleca în faţă, pe măsură ce şira spinării se replia. Spatele lui îşi pierdu silueta sinuoasă, distinctivă pentru o formă omenească. Pielea lui părea să cedeze locul unor solzi.

–... *vino, repede, repede, vânătoarea, sânge, sânge...*

Şi faţa lui Sholnick se remodelă, gura i se lărgi fantastic de mult, deschizându-se aproape până la baza fiecărei urechi, ca gura unei reptile care pare să rânjească tot timpul.

Presiunea din pieptul lui Loman se accentua cu fiecare clipă. Îi era cald, năduşea tot, dar fierbinţeala venea dinlăuntrul lui, de parcă metabolismul se accelera de o sută de ori faţă de viteza normală, grăbindu-l pentru transformare.

–Nu! Sudoarea curgea şiroaie din el. Nu!

Simţea camera ca pe o căldare, un cazan în care avea să fie redus la esenţă; aproape că simţea cum carnea începea să i se topească.

Penniworth zicea:

–...*vreau, vreau, vreau, vreau,* dar dădea cu putere din cap a respingere, încercând să nege ceea ce voia. Plângea, tremura şi era palid ca o coală de hârtie.

Peyser se ridică din poziţia lui ghemuită şi se depărtă de perete. Se mişca sinuos, iute şi, deşi nu putea să stea chiar drept din cauza stării lui alterate, era mai înalt ca Loman – o arătare care te speria şi te seducea în acelaşi timp.

Sholnick ţipă strident.

Peyser îşi dezgoli dinţii înfricoşători şi sâsâi la Loman, de parcă îi spunea: „Alătură-te nouă sau pieri".

Cu un strigăt jumătate de disperare, jumătate de bucurie, Neil Penniworth dădu drumul puştii şi-şi duse mâinile la faţă. Ca şi cum această atingere ar fi provocat o reacţie alchimică, atât mâinile, cât şi faţa începură să i se transforme.

Arşiţa *explodă* în Loman şi începu să strige fără cuvinte, dar şi fără bucuria pe care şi-o trădase Penniworth şi fără strigătul orgasmic al lui Sholnick. Cât mai avea încă un dram de control asupra lui însuşi, ridică puşca şi trimise în Peyser un glonţ.

Regresivul primi lovitura în plin piept, izbindu-se de peretele din dormitor cu o infernală împroşcătură de sânge. Peyser căzu, scâncind, cu respiraţia întretăiată, zbătându-se pe podea ca un gândac aproape zdrobit sub călcătură, dar nu muri. Poate că inima şi plămânii nu-i fuseseră atacaţi suficient de mult. Dacă oxigenul îi ajungea încă în sânge şi dacă sângele îi era încă pompat prin organism, însemna că deja i se vindeca rana; invulnerabilitatea lui era într-un fel chiar mai mare decât insensibilitatea supranaturală a unui pricolici, pentru că nu putea fi ucis

prea uşor nici chiar cu un glonţ de *argint*; într-o clipă avea să fie în picioare, la fel de puternic ca mai înainte.

Val după val de fierbinţeală, fiecare mai încins decât cel dinainte, îl străbăteau pe Loman. Simţea acum presiunea dinlăuntru, nu numai în piept, ci în fiecare parte a corpului. Avea la dispoziţie numai câteva secunde în care mintea să-i devină suficient de limpede ca să fie în stare să acţioneze şi voinţa suficient de puternică pentru a rezista. Se apropie de Peyser, împinse gura puştii în pieptul crispat de durere al regresivului şi trase încă un glonţ.

Inima ar fi trebuit să se pulverizeze. Trupul avu o săritură smucită pe podea în vreme ce încărcătura puştii îl străbătu. Faţa monstruoasă a lui Peyser se contorsionă, apoi îngheţă cu ochii deschişi şi fără lumină, cu buzele retrase care-i descopereau dinţii lui inuman de mari, ascuţiţi ca nişte colţi.

Cineva ţipă în spatele lui Loman.

Întorcându-se, văzu cum ceea ce devenise Sholnick se îndrepta spre el. Atunci trase un al treilea glonţ, apoi un al patrulea, lovindu-l pe Sholnick în piept şi în stomac.

Ajutorul lui căzu cu zgomot şi începu să se târască în direcţia holului, departe de Loman.

Neil Penniworth stătea încolăcit în poziţie de făt pe duşumea, la picioarele patului. Intona ceva, dar nu despre sânge şi nevoi, şi dorinţa de a fi liber, ci intona numele mamei lui, mereu şi mereu, ca pe un talisman verbal care să-l protejeze de răul care venise să-l revendice şi pe el.

Inima lui Loman bătea cu asemenea putere încât zgomotul ei părea să aibă o sursă undeva în exterior, ca şi cum cineva izbea nişte instrumente de percuţie într-o altă încăpere a casei. Era aproape convins că-şi putea simţi întregul corp zvâcnind odată cu pulsul şi că, odată cu fiecare zvâcnet, se schimba într-un fel subtil şi totuşi hidos.

Păşind pe urmele lui Sholnick, venind deasupra lui, Loman potrivi vârful puştii pe spinarea regresivului, cam pe unde se gândea c-ar putea fi inima, şi apăsă pe trăgaci. Sholnick scăpă un ţipăt strident când simţi că îl atinge gura puştii, dar era prea slab să se întoarcă şi s-o înşface din mâinile lui Loman. Ţipătul se curmă definitiv imediat după bubuitură.

Din cameră, aproape că ieşeau aburi de sânge. Mirosul acesta complex era atât de dulce şi îmbietor, încât luă locul chemării seducătoare a lui Peyser, făcându-l pe Loman să regreseze.

Se propti de un dulap şi-şi strânse ochii cu putere, încercând să se stăpânească mai ferm. Apucă puşca cu ambele mâini, ţinând-o strâns, nu pentru valoarea ei defensivă – căci nu mai avea gloanţe –, ci pentru că era o armă meşteşugit lucrată, ceea ce voia să însemne o *unealtă*, un artifact al civilizaţiei, o amintire a faptului că el era om, la apogeul civilizaţiei, şi că nu trebuia să cedeze tentaţiei de a arunca deoparte toate uneltele şi cunoaşterea în schimbul plăcerilor primitive şi a satisfacţiilor unei bestii.

Dar mirosul sângelui era puternic şi atât dé ademenitor...

Încercând cu disperare să acţioneze eficient asupra lui însuşi, amintindu-şi de tot ceea ce ar fi fost pierdut odată ce ar fi cedat, se gândi la Grace, soţia lui, şi-şi aminti cât de mult o iubise. Dar acum era dincolo de dragoste, ca toţi Oamenii Noi. Gândul la Grace nu-l putea salva. Într-adevăr, imaginile împerecherii lor recente, bestiale, îi trecură iute prin minte, dar Grace nu mai însemna pentru el acelaşi lucru ca odinioară; era numai *o femelă*, şi rememorarea împerecherii lor sălbatice îl excită şi-l trase mai aproape de vârtejul regresiunii.

Intensa dorinţă de a degenera îl făcea să se simtă ca într-un ochi de apă înşelător, sorbit în adânc, şi-i trecu prin minte că aşa trebuia să se simtă pricoliciul care se năştea când privea în sus spre cerul nopţii şi vedea, ridicându-se la orizont, luna plină. Această zbatere între doi poli diferiţi îl făcea să turbeze de mânie:

... sânge...
... libertate...
–nu. Minte, cunoaştere...
... vânat...
... ucid...
–nu. Explorez, învăţ...
... mănânc...
... alerg...
... vânez...
... atac femela...
... ucid...
–nu, nu! Muzică, artă, limbaj...

Turbarea lui se înteţi.

Încerca să reziste chemării de sirenă a sălbăticiei, apelând la raţiune, dar asta nu părea să fie prea eficient, aşa că se gândi la Denny, fiul lui. Trebuia să se ţină cu dinţii de umanitatea lui, chiar numai de dragul lui Denny. Încercă să-şi recheme în minte dragostea pe care o avusese odată pentru băiat, încercă să lase acea dragoste să se reclădească în el până când s-o poată exprima cu voce tare; dar, adânc, în străfundurile minţii lui, nu era decât o umbră a emoţiei de altădată. Capacitatea de a iubi îl părăsise cam în acelaşi fel în care materia se retrăsese din centrul existenţei, urmând Big Bang-ului care crease Universul; iubirea lui pentru Denny era acum atât de îndepărtată şi atât de pierdută în timp, încât semăna cu o stea de la graniţa din afară a Cosmosului, lumina ei de-abia percepută şi fără nici o putere de a încălzi. Totuşi, chiar şi acel crâmpei de sentiment era ceva în jurul căruia să-şi construiască propria imagine de a fi uman, uman, mai întâi de toate şi de-a pururi om, nu ceva care alerga pe patru picioare sau îşi târa încheieturile pe pământ, ci om, OM.

Respiraţia lui grea mai slăbi în intensitate. Ritmul inimii scăzu de la un imposibil de rapid *dubdubdubdubdubdub* la poate o sută sau o sută douăzeci de bătăi pe minut, încă rapid, de parcă alerga, dar mult mai bine ca înainte. I se limpezi şi capul, deşi nu pe de-a-ntregul, pentru că mirosul de sânge era un parfum de care nu scăpai aşa uşor.

Se smulse de lângă dulap şi merse, clătinându-se, către Penniworth.

Ajutorul lui rămăsese încolăcit în poziţia de foetus, atât de strâns pe cât putea un adult. Pe mâini şi pe faţă mai purta urme care aduceau a fiară, dar era în cea mai mare parte uman. Invocarea repetată a numelui mamei lui se pare că funcţionase aproape la fel de eficient ca firişorul subţire de iubire – în cazul lui Loman – ţesut pentru o viaţă apropiată de a lui.

Dând drumul puştii, cu o mână care-l durea de-acum, Loman se întinse spre Penniworth şi-l apucă de braţ.

– Haide să ieşim de aici, băiete, să plecăm din mirosul ăsta!

Penniworth înţelese şi se ridică cu trudă în picioare. Se sprijini de Loman şi se lăsă condus de-a lungul coridorului, în living, departe de cei doi regresivi morţi.

Aici, mirosul puternic de urină acoperea orice urmă a mirosului de sânge care ar fi fost adus de curentul de aer din dormitor. Era mai bine aici. Nu era deloc un miros scârbos, cum păruse înainte, ci acid şi purificator.

Loman îl instală pe Penniworth într-un fotoliu, singurul obiect de acest gen din cameră care nu fusese făcut bucăţi.

–Are să-ţi fie bine, da?

Penniworth îl privi, ezită, apoi dădu din cap, confirmând. Orice trăsătură de fiară îi dispăruse de pe mâini şi faţă, deşi carnea îi era în continuare puhavă, încă într-o fază de tranziţie. Figura părea să-i fie plină de urme lăsate de viespi, cu pustule de la frunte până pe bărbie şi de la o ureche la cealaltă, şi erau şi nişte dungi ca de lovitură de bici, lungi, diagonale, care se iveau într-un roşu aprins pe pielea lui palidă. Oricum, în vreme ce Loman privea, aceste urme se retrăgeau, şi Neil Penniworth putu să se numere din nou printre fiinţele umane. Cel puţin din punct de vedere *fizic*.

–Eşti sigur? îl întrebă Loman.

–Da.

–Să nu te mişti de aici.

–Nu.

Loman se duse în holul mare şi deschise uşa de la intrare. Ajutorul lui care stătea de pază afară era atât de încordat din cauza împuşcăturilor şi a urletelor din casă, încât era aproape gata să-şi împuşte şeful înainte de a-şi da seama cine este.

–Ce dracu'! izbucni el.

–Ia legătura prin computer cu Shaddack, zise Loman. Trebuie să vină aici imediat. Chiar acum. Trebuie să-l văd *acum*.

55

Sam trase draperiile albastre, grele, iar Harry aprinse veioza de pe o noptieră. Aşa blândă cum era, prea moale să alunge măcar jumătate din umbre, lumina atacă totuşi ochii Tessei, deja obosiţi şi congestionaţi.

Vedea, de fapt, pentru prima oară încăperea. Abia dacă era mobilată: scaunul de observaţie, măsuţa de lângă el, telescopul, un dulap

lung – oriental –, dar şi modern, lăcuit în negru, două noptiere identice, nu mic frigider într-un colţ, un pat ca de spital, ajustabil, de dimensiuni mari, fără vreo cuvertură, dar cu o mulţime de perne şi ceaşafuri aprins colorate, garnisite cu pete de culoare, dungi şi picăţele roşii, portocalii, vişinii, verzi, galbene, albastre şi negre, ca o pânză uriaşă pictată de un artist abstracţionist, dement şi daltonist.

Harry văzu reacţia ei şi a lui Sam în faţa cearşafurilor, şi zise:

–*Asta* chiar e o poveste, dar mai întâi trebuie să ştiţi şi alte lucruri. Femeia care face curat, doamna Hunsbok, vine pe aici o dată pe săptămână şi face cea mai mare parte a cumpărăturilor. Dar îl trimit pe Moose cu însărcinări în fiecare zi, chiar şi numai pentru un ziar. Poartă acest set de... ei bine, un soi de desagi, fixaţi pe el, fiecare atârnându-i de câte o parte. Îi pun un bileţel înăuntru şi nişte note, iar el se duce la magazinul din zonă care mă interesează – singurul loc în care se duce când nu sunt cu el. Vânzătorul de la un mic magazin, Jimmy Ramis, mă ştie destul de bine. Jimmy citeşte biletul, pune în desagi o cutie de lapte, sau nişte acadele, sau orice îi cer eu, iar Moose îmi aduce totul. E un câine de serviciu foarte bun, de încredere, e cel mai bun. La Însoţitorii Canini pentru Independenţă îi antrenează pe câini excepţional. Moose nu aleargă niciodată după o pisică cu ziarul şi laptele meu în spate.

Câinele îşi înalţă capul din poala Tessei, gâfâi puţin şi-şi deschise botul a zâmbet, de parcă ar fi recunoscut omagiul ce i se aducea.

–Într-o zi, a venit acasă cu câteva lucruri după care-l trimisesem, dar mai avea şi un set de cearşafuri şi feţe de pernă. Îl sun pe Jimmy şi-l întreb ce e cu ideea asta şi Jimmy zice că nu ştie despre ce vorbesc, că n-a văzut niciodată astfel de cearşafuri. Acuma, să vă spun că tatăl lui Jimmy e proprietarul magazinului şi deţine şi unul de „Solduri" pe drumul de ţară. Primeşte tot felul de mărfuri ieşite din uz şi obiecte care nu se vând atât de bine cum se aşteaptă comercianţii – le cumpără cu zece cenţi câteodată, şi-mi închipui că are probleme să scape de cearşafurile astea chiar şi la „Solduri". Jimmy le-a văzut, fără îndoială, s-a gândit că erau cam caraghioase, şi i-a trecut prin cap să se distreze puţin cu mine. Dar, la telefon, Jimmy zice: „Harry, dacă aş şti ceva despre cearşafurile astea, ţi-aş spune, dar nu ştiu". Şi eu zic: „Încerci să mă faci să cred că Moose s-a dus şi le-a cumpărat de capul lui, cu propriii lui bani?" Iar Jimmy îmi dă replica: „Nu chiar, am impresia că

le-a ridicat el de pe undeva", iar eu nu mă las: „Da' cum o fi reușit să le vâre în desagi așa de civilizat?". Să vedeți ce-mi zice Jimmy: „Nu știu, Harry, dar e un câine al naibii de deștept – deși se pare că nu prea are bun gust".

Tessa sesiză că Harry se bucura de povestea pe care le-o spunea, și văzu și de ce era el așa de încântat. În primul rând, câinele îi era ca un copil, frate și prieten, toate la un loc, și Harry se mândrea când oamenii apreciau deșteptăciunea lui Moose. Mai mult decât atât, mica glumă a lui Jimmy îl integrase pe Harry în comunitatea oamenilor, îl ajutase să nu rămână doar un invalid legat de casa lui, ci să devină un participant la viața orașului. Zilele lui pustii erau marcate de prea puține evenimente de felul acesta.

–Chiar că ești un câine deștept, îi zise Tessa lui Moose.

Harry își completă povestea:

–Oricum, data următoare când a venit doamna Hunsbok, am rugat-o să le pună pe pat, tot ca o glumă, dar apoi au început să-mi placă.

După ce trase draperiile la a doua fereastră, Sam se întoarse la postul de observație, se așeză, se răsuci puțin să fie față în față cu Harry, și zise:

–Sunt cele mai țipătoare cearșafuri pe care le-am văzut vreodată. Nu te țin treaz toată noaptea?

Harry zâmbi:

–Nimic nu mă poate ține treaz. Dorm ca un copil mic. Pe oameni îi ține treji grija de viitor, de ceea ce li s-ar putea întâmpla. Dar ce-a fost mai rău mie mi s-a întâmplat deja. Sau rămân treji gândindu-se la trecut, la ceea ce ar fi putut fi, dar eu nu fac asta pur și simplu pentru că nu îndrăznesc. Zâmbetul îi dispăru de pe față în timp ce adăugă: Și acum? Acum ce-o să mai facem?

Dându-i la o parte lui Moose capul din poala ei, cu blândețe, ridicându-se în picioare și scuturându-și câteva fire de păr de pe blugi, Tessa zise:

–Ei bine, telefoanele nu merg, deci Sam nu poate chema Biroul, și dacă ieșim din oraș, riscăm să ne întâlnim cu patrulele lui Watkins sau cu acești Lunatici. Doar dacă nu știi cumva vreun radioamator care ne-ar lăsa să-i folosim aparatul ca să transmitem un mesaj, altfel, din câte pricep eu, ar trebui să plecăm în forță sau să pierim.

–Nu uita oamenii de pază de pe străzi, zise Harry.

–Păi, îmi imaginez că va trebui să plecăm cu o camionetă, ceva mare şi hodorogit ca aspect, să trecem de-a dreptul prin filtru, să ne îndreptăm spre autostradă şi apoi afară din raza lor de acţiune. Chiar dacă vom fi urmăriţi de copoi, asta-i bine, pentru că Sam îi poate obliga să sune Biroul Federal, să spună ce e cu el, şi atunci ni se vor alătura.

–Şi, mă rog, cine-i agentul federal aici? întrebă Sam.

Tessa simţi că roşeşte.

–Îmi cer scuze. Dar, vezi tu, un creator de film documentar este aproape întotdeauna propriul lui producător, câteodată şi producător şi regizor, şi scenarist, toate la un loc. Asta înseamnă că dacă partea artistică merge bine, partea practică trebuie să funcţioneze cea dintâi, aşa că sunt obişnuită să fac o mulţime de planuri. N-am vrut să te calc pe bătături.

–Oricum mă calci tot timpul.

Sam zâmbi, iar ea îl plăcea când zâmbea. Îşi dădu seama că era chiar puţin atrasă de el. Nu era nici june-prim, nici urât şi nici ceea ce majoritatea oamenilor înţeleg prin cuvântul „comun". Era mai degrabă... nu-l putea descrie, dar era plăcut la vedere. Simţea ea ceva sumbru la el, ceva mai profund decât grija lui curentă în legătură cu evenimentele din Moonlight Cove – poate tristeţe la gândul unei pierderi, poate o mânie mult timp ţinută în frâu privind vreo nedreptate care i se făcuse, poate un pesimism general provenit din contactul prelungit cu cele mai josnice elemente ale societăţii, la care-l obliga munca lui. Dar când zâmbea, era parcă alt om.

–Chiar ai de gând să treci prin mijlocul lor într-o camionetă? întrebă Harry.

–Poate ca o ultimă soluţie. Dar va trebui să găsim un mijloc de transport suficient de mare şi să-l furăm, şi asta e o primă operaţie în sine. În plus, s-ar putea ca ei să deţină arme, în punctele în care blochează drumurile, încărcate cu gloanţe de calibru mare, poate arme automate. N-aş vrea să trec prin aşa ceva nici măcar într-un camion solid. Poţi să te duci şi cu un tanc în iad, dar dracu tot o să pună laba pe tine, aşa că cel mai bine e să nu mergem acolo.

–Deci, atunci, *unde* mergem? întrebă Tessa.

–La culcare, zise Sam, prompt. Există o cale, o cale prin care să luăm legătura cu Biroul. O văd oarecum cu coada ochiului, dar când încerc s-o privesc de-a dreptul dispare, şi asta pentru că sunt obosit.

Am nevoie de câteva ore de somn să mă limpezesc la minte şi să gândesc cum se cuvine.

Şi Tessa era epuizată, deşi, după tot ce se petrecuse la „Cove Lodge", părea surprinsă nu numai că putea dormi, ci chiar că şi-o dorea. Pe când stătuse în camera ei de motel, ascultând ţipetele celor pe moarte şi răcnetele sălbatice ale ucigaşilor, nu s-ar fi gândit că va mai dormi vreodată.

56

Shaddack sosi la casa lui Peyser la patru fără cinci minute. În locul Mercedesului său, conducea camioneta cenuşie, de culoarea scrumului rece, cu ferestre fumurii, pentru că terminalul unui computer se afla pe consola dintre scaune, unde cel care instalase totul intenţionase iniţial să monteze un frigider. Oricât de plină de evenimente fusese această noapte, părea o idee bună să poată avea la dispoziţie datele care parcă fuseseră ţesute de un păianjen într-o pânză de mătase ce acoperea întregul Moonlight Cove. Lăsă maşina în faţa casei într-un spaţiu larg, la capătul drumeagului de ţară cu două benzi.

Pe când Shaddack tăia de-a dreptul peste gazonul din faţă, îndreptându-se spre intrarea principală, vântul puternic care mânase ceaţa către est adusese în schimb furtuna dinspre vest. În decursul ultimelor ore, nori învolburaţi acoperiseră cerul, înghiţind şi stelele clare ce scânteiaseră puţin, între dispariţia ceţii şi apariţia tunetelor. Acum, cerul era foarte întunecat şi încărcat. Shaddack tremura în haina de caşmir, sub care purta un costum lejer de flanelă.

Câţiva aghiotanţi stăteau în maşinile alb-negre de pe alee. Îl priviră cu figuri palide din spatele ferestrelor prăfuite, şi îi plăcu să creadă că îl priveau cu teamă şi deferenţă, pentru că el era, într-un fel, creatorul lor.

Loman Watkins îl aştepta în prima încăpere. Toată casa fusese devastată. Neil Penniworth stătea pe singura piesă de mobilier rămasă întreagă; arăta cumplit de traumatizat şi nu putea înfrunta privirea lui Shaddack. Watkins se mişca încoace şi-ncolo. Pe uniforma lui se zăreau câteva pete de sânge, dar, în rest, părea nevătămat; dacă ar fi avut totuşi

vreo rană, ar fi fost minoră şi s-ar fi vindecat deja. Era mult mai plauzibil că sângele aparţinea altcuiva.

–Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă Shaddack.

Ignorându-i întrebarea, Watkins se adresă ofiţerului său:

–Du-te la maşină, Neil. Stai aproape de ceilalţi.

–Da, domnule, zise Penniworth, bine instalat în scaun, aplecat înainte, privindu-şi pantofii.

–O să-ţi revii, Neil.

–Aşa cred şi eu.

–A fost o afirmaţie. Îţi va fi bine. Ai suficientă putere să rezişti. Ai dovedit-o deja.

Penniworth dădu din cap aprobator, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Shaddack interveni din nou:

–Despre ce-i vorba?

Îndreptându-şi paşii către coridorul care începea din celălalt capăt al camerei, Watkins zise:

–Veniţi cu mine.

Vocea îi era rece şi dură, ca de gheaţă, încleştată de frică şi mânie, dar evident lipsită de acel respect umil cu care i se adresase lui Shaddack de când fusese convertit în luna august.

Neplăcut surprins de această schimbare de atitudine a lui Watkins, nesimţindu-se în apele lui, Shaddack se încruntă şi-l urmă pe coridor şi apoi în apartament.

Poliţistul se opri în faţa unei uşi închise, apoi se întoarse spre Shaddack.

–Mi-aţi spus că tot ce ne faceţi este pentru a ne îmbunătăţi eficienţa biologică, injectându-ne cu aceste... aceste biocipuri.

–De fapt, un nume neadecvat. Nu sunt o substanţă pur şi simplu, ci nişte microsfere extraordinar de mici.

În ciuda regresivilor şi a altor câtorva probleme care se iviseră odată cu Proiectul Moonhawk, mândria lui Shaddack de a fi realizat ceva de excepţie rămăsese nealterată. Era încă *geniul* epocii sale; nu numai că simţea acest adevăr, dar îl ştia la fel de bine cum ştia în care direcţie să caute soarele răsărind în fiecare dimineaţă.

Geniu...

Primele cipuri de siliciu care făcuseră posibilă revoluţionarea computerului fuseseră de mărimea unei unghii şi conţineau un milion de circuite gravate prin fotolitografiere, folosind acceleratoare gigantice de particule numite sincrotroni; făcuseră, în sfârşit, posibilă imprimarea unui miliard de circuite pe un cip de mici dimensiuni, cam a suta parte din grosimea firului de păr. Micşorarea dimensiunilor era calea fundamentală de a câştiga viteză de prelucrare, îmbunătăţind astfel atât funcţionarea cât şi capacităţile computerului.

Microsferele dezvoltate de Noul Val aveau doar patru miimi din mărimea unui cip. Fiecare era înzestrată cu un sfert de milion de circuite. Aşa ceva fusese realizat prin aplicarea unei tehnici radical noi de litografiere cu raze X, care permitea aglomerarea circuitelor pe suprafeţe uluitor de mici.

Convertirea Oamenilor Vechi în Oameni Noi începea cu injectarea în vasele de sânge a sute de mii de asemenea microsfere. Materialul lor era inert biologic, astfel încât sistemul imunitar nu era afectat. Existau diferite tipuri de microsfere. Unele, cardio-tropice, care se mişcau prin vene către inimă şi se adăposteau acolo, fixându-se de pereţii vaselor de sânge care serveau muşchiul cardiac. Altele manifestau tropism faţă de ficat, plămâni, rinichi, intestine, creier şi aşa mai departe. Se instalau în aceste organe şi erau concepute astfel încât intrau în legătură unele cu altele, alcătuind un sistem.

Aceste grupări, împrăştiate în tot organismul, furnizau până la urmă aproximativ cincizeci de miliarde de circuite folosibile care deţineau un potenţial imens de procesare a datelor, considerabil mai mare decât al celor mai mari supercomputere din anii '80. Într-un fel, prin injectare, în organismul uman se introducea astfel un super-supercomputer.

Moonlight Cove şi împrejurimile lui erau constant scăldate în emisii de microunde de la diferite aantene din vârful clădirii centrale a Noului Val. O fracţiune a acestor emisii implica sistemul de computere al Poliţiei, şi o altă fracţiune putea fi întrebuinţată pentru a programa microsferele din fiecare individ care devenise Om Nou.

Un mic număr de sfere erau dintr-un material diferit şi serveau drept transmiţători şi distribuitori de energie. Când unul dintre Oamenii Noi era injectat a treia oară cu microsfere, sferele de acest tip captau aceste emisii de microunde, convertindu-le în curent electric şi distri-

buindu-l în întreaga reţea. Cantitatea de curent necesară pentru funcţionarea sistemului era extraordinar de mică.

Alte sfere specializate din fiecare grupare erau unităţi de memorie. Unele dintre ele conţineau sistemul de operare – un program care controla funcţionarea ansamblului şi interpreta comenzile sosite prin microunde de la „Sun"; respectivul program pornea de îndată ce curentul electric activa reţeaua.

Shaddack îi spuse lui Watkins:

–Cu multă vreme în urmă, m-am convins că problema centrală a animalului uman rezidă în natura sa extrem de emoţională. Eu v-am eliberat de o asemenea povară. Procedând astfel, nu v-am făcut doar mai sănătoşi din punct de vedere mental, ci şi fizic.

–Cum? Ştiu atât de puţine despre felul în care este realizată Schimbarea...

–Acum eşti un organism cibernetic – cu alte cuvinte, o parte om şi o parte maşină –, dar *nu ai nevoie* să înţelegi asta, Loman. Te foloseşti de un telefon şi totuşi nu ai nici o idee de felul în care poţi să refaci un sistem telefonic din bucăţi. Nu ştii cum funcţionează un computer, deşi poţi folosi unul. Şi nici nu trebuie să ştii cum funcţionează computerul din tine, pentru a-l folosi.

Ochii lui Watkins erau umbriţi de spaimă:

–Eu îl folosesc... sau el mă foloseşte pe mine?

–Bineînţeles că nu te foloseşte.

–Bineînţeles...

Shaddack se întrebă ce se petrecuse aici în această noapte, ca să-l fi adus pe Watkins într-o asemenea stare de extremă anxietate. *Era* mai curios ca niciodată să vadă ce se afla în dormitorul de dincolo de pragul pe care se opriseră, dar şi cât se poate de conştient de starea periculos de agitată a lui Watkins, ca şi de necesitatea, chiar dacă era neplăcut pentru el, de a calma temerile şefului Poliţiei.

–Loman, microsferele cumulate în interiorul tău nu alcătuiesc un *creier*. Sistemul nu e înzestrat cu inteligenţă. Este un servitor, servitorul tău. Te eliberează de emoţiile toxice.

Emoţiile puternice – ura, dragostea, invidia, gelozia, toată lista sensibilităţilor omeneşti – destabilizau în mod regulat funcţiile biologice ale organismului. Cercetătorii din domeniul medical dovediseră că diferite emoţii stimulau producerea diferitelor substanţe chimice în

creier şi că aceste substanţe chimice, la rândul lor, determinau diferitele organe şi ţesuturi ale corpului fie să-şi mărească, fie să-şi reducă sau să-şi altereze funcţiile într-o manieră mai puţin productivă. Shaddack era convins că un om al cărui organism era condus de propriile emoţii nu putea fi pe deplin sănătos şi nici nu putea avea o judecată limpede.

Computerul cu microsfere dinlăuntrul Oamenilor Noi deţinea controlul asupra fiecărui organ. Când detecta sinteza diferiţilor compuşi amino-acizi şi a altor substanţe chimice, folosea stimuli electrici pentru a ţine sub control creierul şi alte organe, eliminând astfel consecinţele fizice ale unei emoţii, dacă nu chiar emoţia în sine. În acelaşi timp, computerul pe bază de microsfere stimula producerea din abundenţă a altor compuşi cunoscuţi a reprima asemenea emoţii, ca atare, tratând nu numai cauza, ci şi efectul.

– V-am eliberat de toate emoţiile, în afară de frică, zise Shaddack, care vă este necesară pentru autoconservare. Acum, când metabolismul organismului tău nu mai cunoaşte treceri bruşte, vei gândi mult mai clar.

–Din câte am observat până acum, nu am devenit un geniu peste noapte.

–S-ar putea să nu remarci încă o mai mare acuitate mentală, dar asta se va întâmpla cu timpul.

–Când?

–Când organismul tău va fi complet purificat de reziduurile unei vieţi întregi de poluare emoţională. Între timp, computerul tău interior – şi apăsă uşor pe pieptul lui Watkins – este de asemenea programat să folosească stimuli electrici complecşi pentru a determina organismul să creeze compuşi amino-acizi complet noi care-ţi menţin vasele de sânge purificate şi libere de blocaje vasculare, care-ţi distrug celulele canceroase chiar în momentul în care apar, şi îndeplinesc o suită de alte funcţiuni, menţinându-te de departe mult mai sănătos decât oamenii obişnuiţi, mărindu-ţi, într-un chip neîndoielnic, durata vieţii.

Shaddack se aşteptase ca procesul de vindecare să fie accelerat la Oamenii Noi, dar fusese surprins de viteza aproape miraculoasă cu care rănile lor se închideau. Încă nu putea înţelege pe deplin cum se forma acest nou ţesut atât de rapid, iar concentrarea lui asupra Proiectului Moonhawk avea în vedere descoperirea explicaţiei unei asemenea efect. Vindecarea nu se săvârşea fără un anumit preţ, pentru că metabolismul

era fantastic accelerat; lipidele acumulate în organism ardeau prodigios pentru a închide o rană în câteva secunde sau minute, lăsându-l pe cel vindecat cu câteva kilograme în minus, scăldat în transpiraţie şi înspăimântător de înfometat.

Watkins se încruntă, ştergându-şi cu o mână tremurătoare faţa transpirată.

–Sunt şi eu în stare să văd, probabil, că vindecarea ar fi grăbită, dar ce ne dă capacitatea de a trece într-altă formă atât de diferită, de a regresa? Cred că găleţi întregi din aceste substanţe biologice nu ne pot descompune trupurile şi recompune doar în două-trei minute. Cum stau lucrurile?

Preţ de o clipă, Shaddack întâlni privirea bărbatului din faţa lui, apoi se uită în altă parte, tuşi şi zise:

–Ascultă, pot să-ţi explic toate astea mai târziu. Acum însă, vreau să-l văd pe Peyser. Sper că ai fost în stare să-l reţii fără prea multe probleme.

Când Shaddack ajunse la uşă şi vru s-o deschidă, Watkins îl prinse de încheietura mâinii, oprindu-l. Shaddack rămase şocat. Nu suporta să fie atins.

–Ia-ţi mâna de pe mine!

–Cum poate fi corpul atât de repede modificat?

–Ţi-am zis, o să discutăm mai târziu.

–Acum.

Hotărârea lui Watkins era atât de puternică, încât îi săpa linii adânci pe faţă.

–Acum. Sunt atât de speriat că nici nu mai pot gândi normal. Nu pot funcţiona la nivelul ăsta de frică, Shaddack. Priveşte-mă, tremur tot. Am senzaţia că o să explodez în milioane de bucăţele. Nu ştii ce s-a petrecut aici, în noaptea asta, pentru că altfel ai simţi ca şi mine. Trebuie să aflu cum se pot schimba trupurile noastre atât de brusc!

Shaddack ezită:

–Exact la asta lucrez.

Surprins, Watkins îi eliberă mâna dintr-a sa şi zise:

–Vrei... vrei să spui că nu ştii nici tu?

–E un efect neaşteptat. Tocmai sunt pe cale de a-l înţelege – ceea ce era o minciună –, dar mai am încă de lucru.

Mai întâi, trebuia să înțeleagă ceva din puterile fenomenale de vindecare ale Oamenilor Noi, care erau, fără îndoială, un aspect al aceluiași proces ce le permitea să se metamorfozeze complet în forme subumane.

–Ne-ai supus pe toți la așa ceva, fără să știi la ce avea să conducă?

–Știam că la un profit uriaș, zise Shaddack, pierzându-și răbdarea. Nici un om de știință nu poate prevedea toate efectele secundare. El trebuie să continue, cu încrederea că oricare ar fi acestea, ele nu vor depăși câștigul întregului demers.

–Dar *asta* se și întâmplă, izbucni Watkins, atât de aproape de mânie pe cât putea fi un Om Nou. Doamne Dumnezeule, cum ai putut să ne faci una ca asta?

–Am făcut-o pentru *binele* vostru.

Watkins îl privi țintă, apoi împinse ușa de la dormitor și-l îndemnă:

–Privește, atunci.

Shaddack păși în cameră, unde covorul era umed, și pereții stropiți cu sânge. În prezența duhorii de acolo făcu o grimasă. Toate mirosurile biologice i se păreau neobișnuit de respingătoare, poate fiindcă reprezentau o dovadă clară a faptului că ființele umane erau mult mai puțin eficiente și curate decât mașinile. După ce se opri lângă primul cadavru – care zăcea cu fața în jos, lângă ușă – și-l studie, îl privi și pe-al doilea, în cealaltă parte a camerei.

–Doi dintre ei? Doi regresivi, și i-ai ucis pe *amândoi*? Două șanse de a studia psihologia acestor degenerați, și tu ai aruncat ambele ocazii pe apa sâmbetei?

Watkins nu păru deloc mișcat de această critică.

–Aici a fost o chestiune de viață și de moarte. Nu se putea rezolva altfel.

Părea mânios într-un grad care nu se armoniza cu personalitatea Omului Nou, deși, probabil că emoția care fremăta în spatele acestei înfățișări ca de gheață era mai puțin furia, cât frica. Frica putea fi acceptată.

–Peyser regresase când am ajuns noi aici, continuă Watkins. L-am căutat în toată casa și ne-am confruntat cu el în această încăpere.

Pe când Watkins îi descria întâlnirea în detaliu, Shaddack era cuprins de o teamă pe care încerca să nu o dezvăluie și pe care nici nu voia s-o recunoască. Când vorbi, nu lăsă decât mânia să-i altereze vocea:

–Vrei să spui că oamenii tăi, Sholnick şi Penniworth, sunt regresivi şi că *tu însuţi* eşti un regresiv?

–Da, Sholnick era un regresiv. Dar, după socoteala mea, Penniworth nu este – oricum, nu este încă – pentru că a rezistat impulsului, cum am rezistat şi eu.

Watkins îl privea în continuare direct în ochi, curajos, neuitându-se în lături nici măcar o clipă, ceea ce pe Shaddack îl deranjă o dată în plus.

–Ceea ce îţi spun acum e acelaşi lucru pe care ţi l-am comunicat în atât de multe cuvinte, acum câteva ore, când eram la tine: fiecare dintre noi, fir-ar să fie, este potenţial un regresiv. Şi nu-i o boală rară printre Oamenii Noi. Este în noi toţi. Nu ai creat exemplare cu mai multe şanse de succes decât ar fi avut politica de inginerie genetică a lui Hitler să creeze o rasă superioară. Nu eşti Dumnezeu, eşti doctorul Moreau.

–Nu-ţi voi îngădui să-mi vorbeşti aşa, ridică Shaddack vocea, întrebându-se cine era acest Moreau. Numele îi era vag familiar, dar nu-l putea identifica.

–Când mi te adresezi, ţi-aş sugera să-ţi aminteşti cine sunt.

Watkins îşi coborî vocea, probabil realizând încă o dată că Shaddack putea să-i extermine pe Oamenii Noi aproape la fel de uşor cum ar fi suflat într-o lumânare. Dar continuă să vorbească impetuos şi cu prea puţin respect:

–Încă nu mi-ai răspuns la cea mai gravă ştire din câte ţi-am dat.

–Şi care-i aia?

–Nu m-ai auzit? Am zis că Peyser a fost înţepenit locului, prins. Nu se putea reface.

–Mă îndoiesc foarte mult că s-a blocat într-o stare alterată. Oamenii Noi posedă un control complet asupra trupurilor lor, mai mult decât am anticipat eu vreodată. Dacă nu s-a putut reîntoarce la forma omenească, înseamnă că s-a produs un blocaj strict psihologic. Nu a vrut cu adevărat să se întoarcă.

O clipă, Watkins se uită fix la el, apoi scutură din cap şi zise:

–Nu eşti chiar atât de opac, nu-i aşa? *E acelaşi lucru*. La naiba, nu contează dacă ceva nu a funcţionat în reţeaua de microsfere dinlăuntrul lui sau dacă a fost o problemă strict psihică. Oricum ar fi stat lu-

crurile, efectul a fost acelaşi, rezultatul acelaşi: a fost încremenit, prins în capcană, înţepenit în acea formă degenerată.

–Nu-ţi îngădui să-mi vorbeşti astfel, repetă Shaddack pe un ton ferm, ca şi cum reluarea comenzii ar fi funcţionat în acelaşi fel ca atunci când antrenezi un câine.

Cu toată superioritatea lor fiziologică şi cu tot potenţialul superiorităţii mentale, Oamenii Noi erau încă într-un mod supărător *oameni*, şi, în măsura în care erau oameni, erau mult mai puţin eficienţi decât maşinile. Cu un computer, trebuia să programezi o comandă doar o singură dată. Computerul o reţinea şi funcţiona în consecinţă ca întotdeauna. Shaddack se întreba dacă va fi vreodată în stare să-i aducă pe Oamenii Noi în acel punct în care aveau să funcţioneze la fel de stabil şi de sigur ca şi obişnuitele PC-uri IBM.

Transpirat, palid, cu privirea ciudată şi chinuită, Watkins era o prezenţă care intimida. Când poliţistul făcu doi paşi, ca să reducă distanţa dintre ei, Shaddack se temu şi vru să dea îndărăt, dar rămase pe loc şi continuă să-i susţină privirea lui Watkins, aşa cum ar fi sfidat privirea unui ciobănesc german periculos, dacă ar fi fost încolţit de vreunul.

–Uită-te la Sholnick, zise Watkins, arătând spre cadavrul de la picioarele lor.

Se folosi de vârful pantofului ca să-l întoarcă pe cel ucis cu faţa în sus.

Chiar ciuruit de alice şi înecat în sânge, mutaţia bizară a lui Sholnick era de neconfundat. Ochii lui fără expresie, ficşi, erau probabil cel mai îngrozitor lucru: galbeni, cu irizaţii negre, cu irişii nu rotunzi ca ai oamenilor, ci ovali, prelungi, ca ai şerpilor.

Afară, tunetul străbătea noaptea cu un bubuit mai puternic decât cel pe care-l auzise Shaddack pe când străbătea gazonul din faţa casei lui Peyser.

Watkins întrerupse tăcerea:

–Din ceea ce mi-ai explicat – aceşti degeneraţi suferă o involuţie dorită de ei.

–Exact.

–Ai spus că întreaga istorie a evoluţiei umane este purtată în genele noastre, că încă mai avem în noi urme din ceea ce au fost speciile odată,

şi că regresivii fac oarecum apel la acel material genetic şi involuează în creaturi situate undeva mult în urmă pe scara evolutivă.

–Unde vrei să ajungi?

–Această explicaţie s-a justificat într-un fel oarecum nebunesc atunci când l-am prins pe Coombs, în septembrie, în teatru, şi l-am privit cu mare atenţie. Era mai mult maimuţă decât om, ceva între astea două.

–Nu e nimic nebunesc, e perfect logic.

–Dar, Iisuse, uită-te la Sholnick. Uită-te! Când am tras în el, aproape că se transformase într-o creatură în parte om, în parte... naiba s-o ia, nu ştiu, în parte şopârlă sau şarpe. Îmi spui mie că am evoluat de la reptile, că purtăm gene de şopârle de acum zece milioane de ani?

Shaddack îşi vârî amândouă mâinile în buzunarele de la haină, ca să nu-şi trădeze teama printr-un gest nervos sau un tremur.

–Prima viaţă de pe pământ s-a consumat în mare, apoi ceva s-a târât pe uscat – un peşte cu picioare rudimentare –, iar peştele a evoluat în reptilele timpurii, şi, undeva, pe drum, au apărut mamiferele. Dacă nu conţinem fragmente din materialul genetic al acestor reptile îndepărtate – deşi eu cred că da –, atunci, cel puţin, avem codificată în noi amintirea acelui stadiu de evoluţie într-un chip pe care nu-l înţelegem.

–Încerci să mă ameţeşti cu vorbe, Shaddack.

–Iar tu mă iriţi.

–Puţin îmi pasă. Vino aici, hai cu mine, uită-te mai de aproape la Peyser. Era prietenul tău de multă vreme, nu-i aşa? Priveşte-l bine de tot ca să vezi ce devenise când a murit.

Peyser era trântit pe spate, gol, cu piciorul drept în faţa lui, cu cel stâng sub el într-un unghi drept, cu un braţ pe lângă corp, cu celălalt peste pieptul zdrobit de câteva focuri de puşcă. Trupul şi faţa – cu botul şi dinţii neomeneşti, amintind vag de Mike Peyser – erau cele ale unei creaturi oribil de şocante, un câine-om, un vârcolac, ceva care ţinea fie de partea umbroasă a unui carnaval, fie de un vechi film de groază. Avea pielea aspră, iar învelişul de păr, zdrenţuit pe alocuri, era din fire groase. Mâinile păreau puternice, ghearele – ascuţite.

Pentru că fascinaţia întrecea la el orice dezgust şi teamă, Shaddack îşi ridică poalele hainei, ca să nu se atingă de cadâvrul însângerat, şi se aşeză pe vine lângă Peyser, să-l studieze mai îndeaproape.

Watkins se aşează şi el în aceeaşi poziţie, de cealaltă parte a cadavrului.

În timp ce o altă avalanşă de tunete potopea, parcă, cerul nopţii, cel ce fusese odată Peyser fixa cu privirea tavanul dormitorului, cu nişte ochi a căror expresie era prea umană faţă de restul înfăţişării.

–Vrei să spui că, undeva pe drum, am evoluat din câini, din lupi? întrebă Watkins.

Shaddack nu răspunse.

Watkins insistă pe acelaşi subiect:

–Vrei să spui că purtăm în noi gene de câine la care putem face apel când vrem să ne metamorfozăm? Trebuie oare să cred că Dumnezeu a luat o coastă de la vreo Lassie preistorică şi a făcut bărbatul înainte de a lua o coastă din acesta să creeze şi femeia?

Plin de curiozitate, Shaddack atinse una din mâinile lui Mike Peyser, care erau făcute pentru a ucide la fel de sigur ca baioneta unui soldat. Pielea, deşi ceva mai rece decât cea a unui om viu, părea normală.

–Asta nu poate fi explicat biologic, zise Watkins, uitându-se chiorâş la Shaddack de cealaltă parte a cadavrului.

–Această formă de lup nu e ceva ce Peyser a putut reconstitui din memoria raselor conţinută în genele sale – continuă Loman. Cum se putea el schimba aşa? Nu numai biocipurile tale funcţionează aici. E şi altceva... ceva mai ciudat.

Shaddack dădu din cap aprobator.

–Da. O explicaţie tocmai îi trecuse prin minte, şi era înfrigurat la gândul ei: Ceva mult, mult mai ciudat... dar ceva ce poate că înţeleg.

–Atunci, spune-mi şi mie. Aş vrea să-nţeleg şi eu. Să fiu al naibii de n-o să pricep. Vreau să-înţeleg chiar foarte bine.

–Există o teorie conform căreia forma este o funcţie a conştiinţei.

–Ce spui?

–Susţine că suntem ceea ce credem noi că suntem. Nu-ţi servesc eu psihologie de masă, care zice că poţi fi ceea ce vrei, numai să vrei ceva anume, nu, nimic de genul ăsta. Vreau să spun că, din punct de vedere *fizic*, putem fi potenţial tot ceea ce credem că suntem, ca să depăşim stadiul morfologic dictat de moştenirea noastră genetică.

–Ei, asta-i bună, zise Watkins, pierzându-şi răbdarea.

Shaddack se ridică în picioare. Îşi vârî din nou mâinile în buzunare.

–Dă-mi voie s-o reformulez: teoria susţine că tocmai conştiinţa este cea mai mare putere din Univers, că poate modela lumea fizică după dorinţa sa.

–Inteligenţa deasupra materiei.

–Întocmai.

–Cum fac tipii ăştia cu puteri psihice la câte o demonstraţie, de-ţi îndoaie o lingură sau îţi opresc ceasul, zise Watkins.

–Bănuiesc că tipii ăştia sunt de obicei nişte escroci. Dar, desigur, această forţă se află cu adevărat în noi. Numai că nu ştim cum să intrăm în legătură cu ea pentru că, timp de milioane de ani, am îngăduit lumii fizice să ne domine. Dar ce discutăm noi aici – zise el, arătând către Sholnick şi Peyser – este mult mai complex şi incitant decât să îndoi o lingură cu ajutorul minţii. Peyser a simţit imboldul să regreseze, din raţiuni pe care nu le înţeleg, poate doar pentru fiorul aparte...

– Pentru fior. Vocea lui Watkins coborî, deveni aproape şoptită, aproape neauzită, şi încărcată cu o frică şi cu o angoasă atât de intense, încât îi accentuă lui Shaddack teama nemărturisită.

–Puterea animalică e fascinantă. Nevoia animalică. Simţi foamea animalului, pornirea sălbatică a animalului, setea de sânge – şi eşti atras de ele, fiindcă par atât de... simple şi puternice, atât de naturale. Asta e libertatea.

–Libertatea?

–Eliberarea de responsabilitate, de griji, de presiunea lumii civilizate, de a trebui *să gândeşti* prea mult. Tentaţia de a regresa e fantastic de puternică pentru că simţi viaţa mult mai uşoară şi mai fascinantă, zise Watkins, vorbind, evident, despre ce simţise când fusese tras către o stare alterată. Când devii bestie, viaţa devine toată numai senzaţie, durere şi plăcere, fără nevoia de a trece nimic prin filtrul intelectului.

Shaddack tăcea, neliniştit de pasiunea cu care Watkins – de obicei un om care nu folosea prea mult cuvântul, discursul – vorbise despre impulsul de a regresa.

O altă detunătură străbătu cerul, mai puternică decât oricare alta dinaintea ei. Zgomotul făcu să reverbereze geamurile dormitorului.

Cu mintea lucrându-i rapid, Shaddack zise:

–Oricum, lucrul important este că, atunci când Peyser a simţit această nevoie de a deveni fiară, vânător, el nu a regresat pe linia genetică umană. Evident, după opinia lui, lupul este cel mai mare dintre

vânători, cea mai dezirabilă formă pentru un animal de pradă, aşa că şi-a *dorit* să devină lup.

–Pur şi simplu, zise Watkins, sceptic.

–Da, pur şi simplu. Inteligenţa deasupra materiei. Metamorfoza e mai mult un proces *mental:* O, desigur, există şi schimbări fizice. Dar noi nu vorbim despre completa alterare a materiei... numai despre structurile biologice. Nucleii de bază rămân aceiaşi, dar circumstanţele în care se integrează se schimbă drastic. Genele structurale sunt transformate în gene-operator prin forţa voinţei...

Vocea lui Shaddack vibra de parcă excitarea lui se ridica la nivelul fricii şi-l lăsa fără suflu. Realizase mult mai mult decât sperase în privinţa Proiectului Moonhawk. Uimitoarea împlinire era sursa atât a acestei bucurii neaşteptate, cât şi a fricii care-şi făcea tot mai mult loc înăuntrul lui: bucurie, pentru că dăduse oamenilor capacitatea de a-şi controla forma fizică şi, în cele din urmă, poate că întreaga materie, numai prin exerciţiul voinţei; frică, pentru că nu era sigur dacă Oamenii Noi puteau învăţa să-şi controleze şi să-şi folosească puterea în chip adecvat... sau dacă el mai putea continua să-i controleze.

–Darul pe care vi l-am făcut – o fiziologie asistată de computer şi eliberarea de emoţii – deschide drum puterii minţii asupra materiei. Permite conştiinţei să dicteze forma.

Watkins scutură din cap, în mod vădit neplăcut surprins de sugestia lui Shaddack.

–Poate că Peyser s-a străduit să devină ce a dorit. Poate că şi Sholnick la fel. Dar eu, să fiu al naibii dacă am vrut asta! Când am fost stăpânit de dorinţa de a mă transforma, m-am luptat cu ea ca un narcoman, transpirând tot de nevoia de cocaină. Eu nu mi-am dorit aşa ceva. Pur şi simplu pe mine m-a potopit... aşa cum forţa lunii pline pune stăpânire pe un vârcolac.

–Nu, zise Shaddack. În subconştient, tu *ai vrut* de fapt să te transformi, Loman, şi voiai, parţial, şi la nivel conştient. *Trebuie* să fi dorit asta în oarecare măsură, pentru că ai vorbit cu atâta patimă despre cât de atrăgătoare este o regresie. Te-ai opus folosindu-te de puterea minţii asupra trupului numai deoarece ai găsit metamorfoza mai curând terifiantă decât atrăgătoare. Dacă o parte din teama ta se risipeşte în această privinţă... sau dacă într-o stare alterată devine ceva mai atrăgătoare... ei bine, atunci echilibrul tău psihic se va schimba, şi vei tinde spre

altceva. Dar nu va fi vorba de o forţă exterioară care să funcţioneze. Va fi propria ta minte.

–Atunci Peyser de ce nu s-a putut întoarce?

–După cum ţi-am sugerat şi ţi-am şi spus, nu a vrut s-o facă.

–A fost prins în capcană.

–Numai de propria lui dorinţă.

Watkins îşi plecă privirile spre cadavrul grotesc al regresivului.

–Ce ne-ai făcut, Shaddack?

–Un mare dar.

–Să nu ai deloc emoţii, ci să-ţi fie doar frică?

–Asta îţi eliberează mintea şi-ţi dă puterea de a-ţi controla forma, zise Shaddack, cuprins parcă de beţie. Ceea ce nu înţeleg este de ce toţi regresivii au ales o condiţie subumană. Ai în mod cert puterea de a evolua în loc de a involua, de a te înălţa din acest stadiu al umanităţii către ceva mai curat, mai pur. Poate că ai chiar puterea de a deveni o fiinţă compusă numai din conştiinţă, un intelect fără *nici o* formă fizică. În loc de asta, de ce au ales toţi aceşti Oameni Noi regresia?

Watkins îşi ridică privirea, pe jumătate stinsă, ca şi cum ar fi absorbit moartea doar la vederea cadavrului.

–La ce bun să ai puterea unui zeu dacă nu poţi trăi şi plăcerile simple ale unui om?

–Dar poţi face şi experimenta tot ce vrei, zise Shaddack, exasperat.

–Nu şi dragostea.

–Poftim?

–Nici dragostea, nici ura, nici bucuria şi nici o altă emoţie, în afară de frică.

–Dar nu ai nevoie de ele. Şi eşti liber tocmai pentru că nu le ai.

–Cred că nu eşti greu de cap, explodă Watkins, deci presupun că nu înţelegi întrucât, psihologic vorbind, eşti... complicat, sucit.

–Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti ca...

–Încerc să-ţi explic de ce aleg cu toţii o formă subumană în loc de una supraumană. Asta din cauză că, pentru o fiinţă gânditoare cu un intelect superior, nu poate exista plăcere separată de emoţie. Dacă le refuzi oamenilor emoţiile, atunci le refuzi plăcerea, aşa că ei caută o stare alterată în care emoţiile complexe şi plăcerea nu sunt legate unele de altele – viaţa unei bestii negânditoare.

–Prostii. Eşti...

Watkins îl întrerupse din nou, cu asprime:

–Ascultă-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îmi amintesc bine, până și Moreau își asculta făpturile create de el.

Acum fața i se înroșise, pe cât fusese înainte de palidă. Ochii lui nu mai arătau pe jumătate morți, în ei revenise o oarecare sălbăticie. Se afla numai la doi-trei pași de Shaddack și părea să-l domine, deși Watkins era mai scund. Arăta înfricoșat, rău înfricoșat – și periculos.

–Gândește-te la sex, zise el – o plăcere umană fundamentală. Pentru ca sexul să fie *pe deplin* satisfăcător, trebuie să fie însoțit de iubire sau măcar de ceva afecțiune. Pentru un individ afectat psihic, sexul poate fi încă mulțumitor dacă e legat de ură sau de orgoliul de a domina. Chiar emoțiile negative pot face actul plăcut pentru un individ atins la cap. Dar, practica *fără nici o emoție* e fără sens, stupidă, ca nevoia de hrană a unui animal sau ca funcționarea ritmică a unei mașinării.

Un fulger scurt trecu prin noapte și lumină câteva clipe ferestrele încăperii, urmat de un bubuit de tunet care păru să zguduie casa. Această pâlpâire din cer deveni o clipă mai strălucitoare decât lumina blândă a singurei lămpi din dormitor.

În acea pâlpâire ciudată, lui Shaddack i se păru că vede ceva petrecându-se cu fața lui Loman... o *schimbare* în ansamblul trăsăturilor. Dar când fulgerul trecu, Watkins arăta ca mai înainte, așa încât poate era doar imaginația lui.

Continuând să vorbească cu aceeași intensitate, cu pasiunea unei frici autentice, Watkins zise:

–Și nu e vorba doar de sex. Același lucru se aplică și altor plăceri fizice. Mâncarea, de exemplu. Da, încă savurez o bucată de ciocolată când o mănânc. Dar gustul îmi dă numai o infimă satisfacție față de ceea ce percepeam înainte de a fi convertit. N-ai simțit același lucru?

Shaddack nu răspunse și speră că nimic din înfățișarea lui nu avea să trădeze faptul că el personal nu trecuse prin convertire. Aștepta, desigur, până când procesul avea să ajungă mult mai rafinat prin generațiile care se adăugau Oamenilor Noi. Dar bănuia că Watkins nu avea să reacționeze prea bine descoperind că maestrul lor nu se supusese el însuși binecuvântării pe care o revărsase asupra tuturora.

–Și știi de ce există mai puțină satisfacție? continuă Watkins. Înainte de convertire, când mâncam ciocolată, gustul trezea mii de asocieri în noi. Când o mâncam, ne aminteam subconștient de prima dată

când mâncasem aşa ceva şi de toate ocaziile asemănătoare de atunci încoace, şi, tot subconştient, de cât de des acel gust era asociat cu vacanţele şi ocaziile de toate genurile, şi din această pricină, gustul ne făcea *să ne simţim bine*. Când mănânc acum ciocolată, e numai un gust în gură, un gust bun, însă nu mă mai face deloc să mă simt bine. Ştiu că ar trebui; îmi aduc aminte că „a te simţi bine" făcea parte din toată gama aceasta a delectării, dar în prezent, gustul ciocolatei nu-mi mai trezeşte ecouri emoţionale. E o senzaţie goală, bogăţia ei mi-a fost răpită. De altfel, mi s-a luat orice bogăţie, în afară de frică, şi totul este cenuşiu acum – ciudat de cenuşiu, de monoton – de parcă sunt pe jumătate mort.

Partea stângă a capului lui Watkins se umflă. Obrazul cu osatura lui se mări. Urechea de pe partea aceea îşi schimbă forma şi se lungi.

Încremenit, Shaddack se retrase din faţa lui.

Watkins îşi urmă discursul, ridicând tonul, bolborosind oarecum, dar nu cu mai puţină fervoare, nu cu o mânie reală, ci cu frică şi cu o tentă neliniştitoare de sălbăticie:

–De ce dracu' ar vrea careva din noi să evolueze spre o formă care să implice mai puţine plăceri ale trupului şi la care să nu participe şi sufletul? Delectările intelectului nu ajung, Shaddack. Viaţa înseamnă mai mult decât atât. O viaţă făcută *numai* din intelect este intolerabilă.

În vreme ce fruntea lui Watkins se curba spre ceafă, topindu-se încetul cu încetul ca un perete de zăpadă sub căldura soarelui, în jurul ochilor începură să i se ivească excrescenţe ale oaselor.

Shaddack se trase îndărăt, spre dulap.

Continuând să se apropie, Watkins urma netulburat:

–Iisuse! Tot nu înţelegi? Chiar şi un bolnav legat de patul lui de spital, paralizat de la gât în jos, caută în viaţă ceva mai mult decât preocupările intelectuale. Nimeni nu i-a răpit emoţiile, nimeni nu i-a redus personalitatea doar la frică şi la intelectul pur. Avem nevoie de plăcere, Shaddack, de plăcere, de plăcere. Fără ea, viaţa e cumplită. Plăcerea face ca viaţa să merite să fie trăită.

–Opreşte-te!

–Ai făcut ca noi să nu mai putem gusta atât de plăcuta trăire a emoţiei, să nu ne mai bucurăm de plăcerile trupului, pentru că acum suntem fiinţe de ordin superior. Dar am avea nevoie şi de funcţia emoţio-

nală ca să trăim cu adevărat plăcerea fizică. La oameni, acestea ori există împreună, ori nu există deloc.

Mâinile lui Watkins, cu pumnii strânşi pe lângă corp, deveniseră mai mari, cu articulaţiile umflate şi cu unghii ascuţite, gălbui-maronii.

–Te transformi, îi scăpă lui Shaddack.

Nemaibăgându-l în seamă, vorbind din ce în ce mai îngroşat pe măsură ce gura începea să i se modifice pe nesimţite, Watkins zise:

–Aşa că preferăm o stare alterată, sălbatică. Divorţăm de intelectul nostru. În pielea fiarei, singura noastră plăcere este cea a cărnii, a cărnii, a cărnii... dar, cel puţin, nu mai suntem deloc conştienţi de ce-am pierdut, astfel că plăcerea rămâne intensă, atât de intensă, profundă şi dulce, dulce, atât de dulce. Ne-ai făcut... ne-ai făcut vieţile insuportabile, cenuşii şi moarte, moarte, totul sufocat, sufocat... deci trebuie să involuăm cu mintea şi cu trupul... să ne găsim o existenţă care să ne satisfacă cât de cât. Noi... noi trebuie să ne rupem... de restricţiile oribile ale acestei vieţi îngustate... această viaţă foarte meschină pe care ne-ai dăruit-o. Oamenii nu sunt maşinării. Oamenii... oamenii... oamenii nu sunt *maşini*!

–Regresezi! Pentru numele lui Dumnezeu, Loman!

Watkins se opri şi păru dezorientat. Apoi scutură din cap, ca pentru a scăpa de confuzie ca de un văl. Îşi ridică mâinile, le privi şi scoase un strigăt de groază. Se uită o fracţiune de secundă dincolo de Shaddack, în oglinda dulapului cu haine, iar strigătul ţâşni mai înalt, mai ascuţit ca prima oară.

Dintr-odată, Shaddack deveni cât se poate de conştient de mirosul greu de sânge, cu care se obişnuise oarecum. Watkins probabil că era mult mai afectat de el, deşi nu-i crea repulsie, nu, nu-i crea deloc repulsie, ci îl excita.

Fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele cutremurară din nou noaptea; ploaia se dezlănţui pe neaşteptate în torente, lovind în ferestre şi bătând darabana pe acoperiş.

Watkins îşi întoarse privirea de la oglindă la Shaddack, ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să-l lovească, apoi se răsuci pe călcâie şi, clătinându-se, ieşi din cameră, trecând prin hol, departe de mirosul puternic al sângelui. Acolo se lăsă să cadă în genunchi, apoi pe o parte. Se încolăci, scuturându-se cu violenţă, gemând, scheunând, mârâind şi repetând: „nu, nu, nu, nu...".

57

După ce reuşi să se redreseze şi se simţi din nou stăpân pe sine, Loman se ridică şi se sprijini de zid. Era şi mai transpirat şi tremura de foame. Transformarea parţială şi energia cheltuită pentru a nu accepta regresia îl secătuiseră. Se simţi uşurat, dar şi oarecum neîmplinit, de parcă avusese la îndemână un premiu uriaş, dar care apoi îi fusese retras înainte de a apuca să pună mâna pe el mai ferm.

Un sunet gol, aproape susurat, îi dădea târcoale. La început, se gândi că vine dinlăuntrul lui, din cap, poate chiar din implozia uşoară şi mişcarea celulelor creierului care se aprindeau şi mureau datorită efortului de a reteza impulsul de regresie. Apoi, realiză că era ploaia care cădea cu stropi mari pe acoperişul bungalowului.

Când deschise ochii, vederea îi era înceţoşată. Apoi se limpezi, iar el îşi plimbă ochii asupra lui Shaddack, care rămăsese în picioare de cealaltă parte a holului, imediat lângă uşa deschisă a dormitorului. Subţire, cu faţa alungită, destul de palid ca să aducă a albinos, cu ochii lui gălbui, în haina închisă la culoare, era ca o apariţie neverosimilă, poate chiar Moartea în persoană.

Dar dacă aceasta ar fi fost Moartea, Loman ar fi îmbrăţişat-o cu căldură.

În timp ce aştepta să aibă suficientă putere să se ridice, preferă să vorbească:

–Gata cu convertirile. Trebuie să opreşti convertirile.

Shaddack nu zise nimic.

–N-ai de gând să le opreşti, nu-i aşa?

Shaddack nu făcea altceva decât să-l privească.

–Eşti nebun, zise Loman, eşti dement, eşti nebun de legat, şi totuşi nu am altă soluţie decât să fac ce vrei tu... sau să mă sinucid.

–Să nu-mi mai vorbeşti niciodată astfel. Niciodată. Aminteşte-ţi cine sunt eu.

–Ştiu cine eşti, zise Loman.

Se chinui să se ridice în picioare în sfârşit, ameţit, slăbit.

–Mi-ai făcut asta fără aprobarea mea. Și, dacă o să vină vremea când n-am să mă mai pot opune impulsului de a regresa, când am să mă scufund în sălbăticie, când n-am să mă mai tem de tine ca de dracu', atunci o să-mi păstrez cumva mințile suficient de întregi ca să-mi amintesc unde te pot găsi și să vin după tine.

–Mă amenințI? întrebă Shaddack, vizibil uluit.

–Nu, zise Loman. Amenințarea nu este cuvântul cel mai potrivit.

–Ar fi mai bine să nici nu fie. Pentru că, dacă mi se-ntâmplă ceva, Sun este programat să emită o comandă care va fi interceptată de grupările de microsfere dinlăuntrul tău și...

–... ne va ucide instantaneu pe toți, îi termină Loman fraza. Da, știu. Mi-ai spus. Dacă tu te duci, dispărem odată cu tine, ca și cei de la Jonestown de-acum nu știu câți ani, care au dat peste cap băutura lor otrăvită, acel „Kool-Aid", anulându-și orice alt drept de replică împreună cu reverendul Jim. Tu ești Jim Jones al nostru, un Jim Jones pentru epoca tehnologiei ultrasofisticate, un Jim Jones cu o inimă de siliciu. Nu, nu te amenințI, pastore Jim, pentru că „amenințarea" este un cuvânt prea dramatic în cazul nostru. Un om care lansează o amenințare trebuie să simtă clocotind ceva în el, trebuie să fie aprins de mânie. Dar eu sunt o Persoană Nouă. Mie mi-e doar frică. Numai asta pot simți. Frică. Așa că nu-i nici o amenințare. Nici vorbă de așa ceva. E o *promisiune*.

Shaddack trecu de pragul dormitorului, pe coridor. Odată cu el părea să vină un curent de aer rece, pustiitor. Poate că era numai imaginația lui Loman de vină, dar, oricum, își zicea că pe coridor se instalase frigul din cauza prezenței lui Shaddack.

Se priviră unul pe altul o clipă, nesfârșită ca o veșnicie.

În cele din urmă, Shaddack zise:

–Ai să continui să faci ce-ți spun.

–Nu am de ales, remarcă Loman. Așa m-ai făcut să fiu – fără puterea de a alege. Iată-mă în palma mâinii tale, Doamne, dar nu dragostea mă ține acolo – frica e cea care mă leagă.

–Mai bine, zise Shaddack.

Îi întoarse spatele lui Loman și înaintă pe coridor, în sufragerie, afară din casă, și în noapte, în ploaie.

PARTEA A DOUA

ZORILE ÎN HADES

Nu puteam împiedica ceva ce ştiam că era nedrept şi îngrozitor. Aveam un copleşitor sentiment de neputinţă.

Andrei Sacharov

Puterea duce la demenţă mai mult decât corupe, alterând instinctul previziunii şi sporind gustul pentru acţiune pripită.

Will şi Ariel Durant

1

Înainte de răsăritul soarelui, nereuşind să doarmă nici măcar un ceas, Tessa Lockland a fost trezită de ceva rece pe mâna ei dreaptă şi apoi de atingerea iute şi caldă a unei limbi. Ţinea braţul îndoit pe marginea cuverturii, cu mâna atârnându-i deasupra covorului, şi ceva acolo jos parcă voia să vadă ce gust putea ea să aibă.

Se ridică în capul oaselor, cu respiraţia tăiată.

Visase masacrul de la „Cove Lodge", visase bestiile abia întrezărite, târşindu-şi picioarele încoace şi-ncolo, grăbite, cu colţi ameninţători şi gheare ca nişte cângi curbate şi bine ascuţite. Acum crezu că realitatea fusese invadată de propriul ei coşmar, că locuinţa lui Harry se umpluse de aceste creaturi şi că limba care o gusta nu fusese decât preludiul unei muşcături neaşteptate, sălbatice.

Dar nu era decât Moose. Îl vedea vag de tot în lumina slabă care pătrundea până la ei prin cadrul uşii, de la becul de pe holul etajului al doilea, aprins pe timpul nopţii, şi-i veni, în sfârşit, inima la loc. Câinele îşi pusese labele din faţă pe cuvertură, prea bine dresat ca să se urce în pat. Scheunând încetişor, părea să cerşească doar puţină afecţiune.

Era sigură că închisese uşa înainte să se culce. Dar fusese deja martoră a multor dovezi ale inteligenţei lui Moose ca să presupună că era în stare să deschidă o uşă dacă se hotăra s-o facă. De fapt, realiză că uşile interioare din casa Talbot aveau nişte dispozitive care-i făceau lui Moose viaţa mult mai uşoară: nu erau clanţe de formă sferică, ci mânere care deschideau uşa dacă o mână sau o labă apăsa pe ele.

–Eşti singurel? îl întrebă ea, scărpinându-l uşor pe Labrador după urechi.

Câinele scheună din nou şi se lăsă în voia mângâierilor ei.

Picături de ploaie băteau în geam. Cădeau cu atâta putere încât le putea auzi cum biciuiau copacii de-afară. Vântul sufla cu toată puterea, parcă anume în acea casă.

–Ei, așa singurel cum ești, amice, mie mi-e foarte somn, așa că să-ți cam iei tălpășița.

De îndată ce se opri din mângâiat, el înțelese. Parcă împotriva voinței lui, reveni cu labele pe podea, se îndreptă cu pași egali spre ușă, se uită înapoi o clipă, apoi ieși pe coridor, privi în ambele direcții și se îndreptă spre stânga.

Lumina care ajungea de pe hol la ea era destul de slabă, dar tot o deranja. Se ridică și închise ușa. Pe când se întorcea în pat, prin întuneric, știu că nu-și va mai putea relua somnul imediat.

În primul rând, rămăsese îmbrăcată cu toate hainele pe care le purta când venise – blugii, bluza și pulovărul. Își scosese numai adidașii, și nu se simțea prea confortabil. Dar nu avea curajul să se dezbrace, pentru că asta ar fi făcut-o să se simtă atât de vulnerabilă încât nu ar mai fi dormit deloc. După tot ce se întâmplase la „Cove Lodge", Tessa voia să fie pregătită pentru a se mișca repede.

În plus, se afla în singurul dormitor disponibil – mai exista unul, dar era nemobilat –, iar salteaua și pătura în carouri aveau un miros de stătut, de cine știe câți ani de nefolosință. Fusese pe vremuri camera tatălui lui Harry, după cum casa însăși îi aparținuse tot lui, dar bătrânul Talbot murise cu șaptesprezece ani în urmă, la trei ani după ce Harry fusese adus acasă din război. Tessa insistase să doarmă fără cearșaf, doar pe cuvertura întinsă. Dacă avea să-i fie frig, se putea strecura sub pătură, de-a dreptul pe salteaua goală. După ce-i făcu vânt lui Moose și închise ușa, se simți înghețată, și când se băgă sub cuvertură, mirosul de stătut părea să poarte un iz nou de mucegai, slab, dar neplăcut.

Pe fundalul insistenței și ropotului ploii, auzi sunetul molcom al liftului care urca. Probabil că Moose îl chemase. Oare noaptea era atât de activ?

Deși obosită până în măduva oaselor, acum era prea trează și gândurile o frământau serios de tot.

Nu masacrul de la „Cove Lodge". Nu poveștile macabre despre cadavrele aruncate în crematoriu ca ultimele gunoaie. Nu doamna Parkins care fusese făcută bucăți de o specie necunoscută. Nu monstruoasele animale de pradă ale nopții. Toate aceste imagini apocaliptice stabileau, fără îndoială, un traseu pe care se țeseau gândurile ei, dar, în cea mai mare parte, ele constituiau un fundal tenebros pentru niște fră-

mântări mai personale, care priveau viaţa ei şi direcţia în care aceasta se îndrepta.

Simţind aripa morţii fâlfâindu-i prin preajmă nu cu mult timp în urmă, era mult mai sensibilă decât de obicei la gândul sfârşitului. Viaţa avea graniţe precise. Din cauza muncii şi a vieţii de zi cu zi atât de încărcate, acest adevăr era adesea uitat.

Acum nu putea să nu se gândească la asta, şi se întrebă dacă nu cumva se jucase prea lejer cu viaţa, risipind prea mulţi ani. Meseria o mulţumea. Era o femeie fericită; ar fi fost al naibii de greu pentru o Lockland să nu fie fericită, predispusă ca şi toţi ai ei la bună dispoziţie. Dar cu toată sinceritatea, trebuia să recunoască că nu căpătase ceea ce dorea cu adevărat. Dacă mai rămânea pe calea ei obişnuită de până acum, chiar că nu avea să se aleagă cu mare lucru.

Îşi dorea o familie, un loc anume de care să aparţină. Asta i se trăgea, desigur, din copilăria şi adolescenţa petrecute în San Diego – unde o idolatrizase pe sora ei mai mare, Janice, şi se scăldase în iubirea mamei şi a tatălui ei. Impresionantul aport de fericire şi securitate de care beneficiase pe când era mai tânără ca acum, îi dăduse tăria să aibă de a face cu nefericirea altora, cu disperarea şi teroarea pe care le întâlnea câteodată, când lucra la vreunul din filmele ei ambiţioase. Primele două decenii din viaţă îi fuseseră atât de pline de bucurie, încât reprezentaseră o compensaţie pentru tot ceea ce urmase.

Liftul ajunsese la etajul al doilea şi acum, cu un nou avânt şi cu trepidaţia abia simţită a motoraşului, reînnoită, cobora din nou. Era intrigată de faptul că Moose, atât de obişnuit să folosească ascensorul pentru stăpânul său, sau împreună cu el, îl folosea şi noaptea, deşi drumul pe scări ar fi fost mult mai rapid. Iată că şi câinii puteau fi nişte tipicari.

Când era foarte mică, avuseseră şi ei câini acasă, mai întâi pe Barney, un câine de vânătoare dresat pentru aport, apoi pe Mickey Finn, un setter irlandez...

Janice se căsătorise şi se mutase de acasă cu şaisprezece ani în urmă, când Tessa avea optsprezece, iar apoi entropia, forţa oarbă a dizoluţiei, fărâmiţase viaţa atât de plăcută din San Diego. Tatăl Tessei murise trei ani mai târziu şi, curând după funeralii, Tessa începu să bată drumurile pentru a-şi face filmele inspirate din viaţa industrială, docu-

mentarele şi filmele de călătorie. Deşi rămăsese în mod curent în legătură cu mama şi cu sora ei, acele vremuri de aur apuseseră.

Janice nu mai era, iar Marion nu avea să trăiască o veşnicie, chiar dacă ar fi renunţat la schiul nautic.

Mai mult decât orice, Tessa voia să recreeze acea viaţă de acasă, alături de un soţ şi de copii. Fusese măritată la douăzeci şi trei de ani cu un bărbat care-şi dorea copii mai mult decât o dorea pe ea, şi când aflase că era sterilă, o părăsise. Nu-i ajungea adopţiunea. Voia copii care să fie ai lui pe linie biologică. La paisprezece luni de la nuntă, divorţase. Fusese foarte rănită.

După aceea, se cufundase în munca ei cu un zel pe care nu-l mai arătase înainte. Era profund convinsă că prin artă încerca să îmbrăţişeze întreaga lume ca pe o uriaşă familie. Străduindu-se să comprime poveştile la treizeci, şaizeci, sau nouăzeci de minute de film, voia să aducă acolo lucrurile cunoscute, să le reducă la esenţe, la dimensiunea unei singure familii.

Dar, stând trează în dormitorul de rezervă al lui Harry Talbot, Tessa ştia că nu avea să fie niciodată pe deplin mulţumită dacă nu-şi revizuia radical viaţa şi dacă nu căuta pe căi mai directe ceea ce dorea atât de mult. Era imposibil să fii o persoană profundă dacă-ţi lipsea iubirea pentru neamul omenesc, iar această dragoste generalizată putea foarte repede să devină eterică şi fără sens dacă nu aveai o familie în jurul tău, fiindcă numai în familia ta ai fi văzut, zi de zi, acele lucruri specifice care justificau, prin extensie, o iubire mai profundă pentru semenii tăi, bărbaţi şi femei. Era o pedantă în ceea ce privea acurateţea în artă, dar aceasta lipsea din viaţa ei emoţională.

Trăgând pe nări praful şi mirosul slab de mucegai, simţi că potenţialul ei ca persoană zăcuse mult timp la fel de nefolosit ca şi acest dormitor. Dar, nemaidându-şi întâlnire cu un bărbat de ani de zile, căutând un refugiu în munca dură după ce inima i se frânsese odată, cum putea o femeie de treizeci şi patru de ani să se deschidă către acea parte din viaţă pe care şi-o blocase de bunăvoie? Atunci se simţise mai pustie ca niciodată, aflând că nu putea avea copii. Iar pentru moment, părea mult mai important să găsească o cale de a-şi reface viaţa decât să afle de unde veneau Lunaticii şi ce erau aceştia.

O scurtă atingere a aripii morţii putea să-i trezească nişte gânduri mai speciale.

După o vreme, oboseala îi învinse agitaţia şi rătăci din nou în lumea somnului. Tocmai pe când se lăsa să alunece de tot, realiză că Moose venise în camera ei pentru că simţise ceva în neregulă. Poate că încercase să-i atragă atenţia. Dar ar fi fost cu siguranţă mult mai agitat şi ar fi lătrat dacă ar fi fost vorba de vreun pericol.

Apoi, adormi de-a binelea.

2

De la Peyser, Shaddack se întoarse la casa lui ultramodernă din punctul nordic al micului golf, dar nu rămase mult acolo. Îşi făcu trei sandvişuri cu şuncă, le împachetă şi le puse într-o geantă frigorifică, împreună cu câteva cutii de Cola. Duse geanta în furgonetă, alături de câteva pături şi o pernă. Din panoplia de arme aflată în camera lui de lucru îşi alese un Smith & Wesson 357 Magnum, un Remington de calibrul 12, şi o mulţime de cartuşe pentru ambele arme. Astfel echipat, porni prin furtună să străbată oraşul şi zonele învecinate, intenţionând să rămână mereu în acţiune, să fie peste tot, supraveghind situaţia prin computer până când prima fază a Proiectului Moonhawk avea să se încheie la miezul nopţii – în mai puţin de nouăsprezece ore.

Ameninţarea lui Watkins îl cam îngrijora. Deplasându-se dintr-un loc într-altul, nu mai era uşor de aflat dacă Watkins regresa cumva şi, conform promisiunii, venea după el. Până la miezul nopţii, când ultimele convertiri aveau să fie încheiate, Shaddack avea să-şi consolideze puterea. Apoi se putea ocupa şi de poliţist.

Watkins trebuia prins şi oprit înainte de a se transforma. Apoi, Shaddack putea să-l ducă într-un laborator şi să-i studieze psihologia şi fiziologia, pentru a găsi explicaţia acestei „anomalii" a regresiei.

Nici în ruptul capului nu accepta explicaţia lui Watkins. Oamenii Noi nu regresau ca să scape de viaţa ce le fusese destinată. Pentru a accepta acea teorie, trebuia să recunoască faptul că Proiectul Moonhawk constituia un dezastru în toată puterea cuvântului, că Schimbarea nu era un bine pentru omenire, ci un blestem, şi că întreaga lui muncă nu fusese doar prost dirijată, ci şi o adevărată calamitate ca rezultat final. Iar aşa ceva nu putea admite.

În calitate de creator și stăpân absolut al Oamenilor Noi, se bucurase de puterea unui zeu. Or, nu avea deloc de gând să renunțe la ea.

Înainte de ivirea zorilor, străzile măturate de ploaie erau pustii, cu excepția mașinilor poliției, în care echipe organizate patrulau peste tot cu speranța de a-i depista pe Booker, pe Tessa Lockland, pe fetița Foster sau pe regresivii plecați după pradă. Deși cei porniți în misiune nu vedeau nimic în interiorul furgonetei, din cauza geamurilor intens fumurii ale acesteia, știau cu toții al cui e vehiculul.

Shaddack îi recunoscu pe mulți dintre ei, pentru că lucrau la Noul Val și făceau parte din contingentul de o sută de oameni pe care-l pusese la dispoziția Departamentului Poliției cu câteva ore în urmă. În spatele parbrizelor spălate de ploaie, fețele lor palide pluteau ca niște sfere fără trup înăuntrul mașinilor întunecate, atât de fără expresie încât ar fi putut fi manechine sau roboți.

Alții patrulau prin oraș pe jos, dar erau circumspecți, ținându-se mereu de umbrele mai adânci și furișându-se pe alei. Dintre aceștia, nu zări nici măcar unul.

Shaddack mai trecu pe lângă două echipe de convertire pe când acestea înaintau de la o casă la alta în liniște și cu mișcări iuți. De fiecare dată când o convertire era dusă la bun sfârșit, echipa respectivă introducea datele printr-unul din terminalele din mașini, încât sistemul central de la Noul Val putea să urmărească evoluția operațiunii.

Când se opri la o intersecție și folosi propriul VDT pentru a vizualiza lista convertirilor, văzu că numai cinci oameni mai rămăseseră din seria de convertiri de la miezul nopții până la ora șase dimineața. Depășiseră deci, puțin, graficul.

O ploaie puternică se abătu dinspre vest, argintie ca gheața, drept în farurile lui. Copacii parcă se scuturau de groază. Iar Shaddack continua să circule, învârtindu-se prin oraș, ca o ciudată pasăre de pradă care preferă să vâneze în toiul furtunilor.

3

Cu Tucker în frunte, vânaseră și uciseseră, mușcaseră și sfâșiaseră, rupseseră cu ghearele și iar mușcaseră, vânaseră și uciseseră și mânca-

seră prada, băuseră sângele, sângele, cald şi dulce, gros şi cald, dulce şi dens, sângele, hrănindu-şi focul dinlăuntru, potolindu-şi focul mâncând. Sângele.

Treptat, Tucker descoperise că, cu cât se menţineau mai mult în starea lor alterată, cu atât ardea mai slab focul şi era cu atât mai uşor *să rămână* într-o formă subumană. Ceva îi spuse că trebuia să fie îngrijorat de pofta de a rămâne în forma unui animal, dar nu reuşea să-şi facă prea multe probleme în această privinţă, în bună măsură datorită faptului că mintea lui nu părea capabilă să se concentreze asupra unor gânduri complexe mai mult de câteva secunde.

Astfel că goniseră peste câmpii şi dealuri în lumina lunii, goniseră şi bătuseră coclaurile, liberi, atât de liberi sub lumina lunii şi prin ceaţă, în ceaţă şi vânt, şi Tucker era în fruntea lor, oprindu-se doar pentru a ucide şi a mânca, sau pentru a se împerechea cu femela, care trăia plăcerea cu o agresivitate ce stârnea, sălbatică şi excitantă.

Apoi, veniră ploile.

Reci.

Biciuitoare.

Şi tunetul, şi lumina orbitoare de pe cer.

O parte din Tucker părea să ştie ce erau acele panglici lungi de lumină, cu aspect zimţat, care despicau cerul. Dar nu-şi amintea prea bine şi era speriat, năpustindu-se la adăpostul copacilor când lumina îl prindea în spaţiu deschis, strângându-se la un loc cu celălalt mascul şi cu femela şi rămânând aşa o vreme, până când cerul se întuneca din nou.

Tucker începu să caute un refugiu în care să se adăpostească de furtună. Ştia că trebuiau să se întoarcă de unde plecaseră, într-un loc cu lumină şi încăperi uscate, dar nu-şi amintea prea mult unde se afla acesta. În plus, dacă se întorceau, însemna că renunţau la libertate şi îşi asumau identitatea cu care se născuseră. Iar el nu dorea aşa ceva. Şi nici celălalt mascul sau femela de lângă el. Voiau să gonească şi să rătăcească nestingheriţi, să ucidă, să se cupleze cu femela şi să fie liberi, liberi. Dacă se întorceau, nu puteau fi liberi, aşa că mergeau înainte, străbătând drumuri asfaltate, luând pieptiş dealurile mai înalte, ţinându-se departe de cele câteva case din zonă.

Aproape de revărsatul zorilor, Tucker ştiu că trebuiau să găsească o ascunzătoare, în care să se poată încolăci unul în jurul celuilalt, pe

jos, în întuneric, să împartă împreună căldura, întunericul şi căldura, strânşi unul în altul, în siguranţă, cu amintirea sângelui şi a împerecherii, a întunericului şi a căldurii, a sângelui şi a împerecherii. Acolo aveau să fie în afara oricărui pericol, în siguranţă, departe de o lume în care continuau să fie străini, la adăpost şi de necesitatea de a reveni la o formă umană. Când noaptea avea să vină din nou, ei se puteau iarăşi aventura să rătăcească şi să ucidă, să ucidă, să muşte şi să ucidă, şi poate se ivea şi ziua în care aveau să existe foarte mulţi ca ei în lume, şi să se aventureze în plină lumină a zilei, dar nu acum, nu încă.

Ajunseră la un drum neîngrijit, iar Tucker îşi aminti ca prin ceaţă cam pe unde se aflau; simţi că drumul îi putea duce repede către un adăpost de care aveau nevoie, el şi tovarăşii lui. Urmă drumul mai departe, spre dealuri, încurajându-şi însoţitorii cu urlete prietenoase de liniştire. În câteva minute, ajunseră la o clădire, o casă uriaşă, devenită o ruină, cu ferestrele sparte şi cu uşa din faţă deschisă, de-abia susţinută de nişte balamale pe jumătate distruse. Prin ploaie se mai întrezăreau şi alte siluete cenuşii: un hambar într-o stare mai jalnică decât casa şi câteva corpuri de clădiri care, în cea mai mare parte, stăteau gata să se prăbuşească.

Pe casă, între două dintre ferestrele de la etajul al doilea, se puteau distinge, nişte inscripţii mari, desenate de mână, cu trăsături ascuţite, una sub alta, cu litere diferite ca stil, ca şi cum trecuse mult timp între aplicarea lor, rând pe rând. Ştia că însemnau ceva, dar nu le putea citi, deşi se sforţă să-şi cheme în amintire cunoaşterea limbii pierdute, folosită de către specia de care ţinuse şi el odată.

Ceilalţi doi din haită îl flancau. Şi ei se uitau în sus la literele întunecate de pe zidul alb. Nişte simboluri mohorâte în ploaie şi în atmosfera sumbră. Nişte rune misterioase, vrăjitoreşti:

COLONIA ICARUS

Şi, sub ele:

RESTAURANTUL STRĂVECHII COLONII ICARUS

MENIURI DIN PRODUSE NATURALE

Pe hambarul pustiu se afla un alt semn – TALCIOC –, dar acesta nu-i spunea lui Tucker mai mult decât semnele de pe casă, şi după o vreme hotărî că n-avea nici o importanţă dacă nu le înţelegea. Lucrul cel mai semnificativ era că în jur nu se afla nici picior de om, nici un miros proaspăt sau vreo vibraţie de fiinţă umană, astfel că refugiul pe

care-l căutau putea foarte bine să se afle acolo – o vizuină, un loc cald şi întunecos, cald şi întunecos, sigur şi întunecos.

4

Cu o pătură şi o pernă, Sam îşi aşternuse culcuşul pe sofaua lungă din sufragerie, chiar în continuarea holului central de la parter. Hotărâse să doarmă acolo ca să se trezească la cel mai mic zgomot stârnit de vreo fiinţă care ar fi încercat să pătrundă în casă. Conform programului pe care Sam îl văzuse afişat pe VDT-ul din maşina poliţiei, Harry Talbot nu urma să fie convertit până în seara următoare. Se îndoia că aveau de gând să devanseze programul doar pentru că ştiau de prezenţa unui agent FBI în Moonlight Cove. Dar nu voia să rişte inutil.

Sam suferea adesea de insomnie, dar în acea noapte nu-l mai tulbură. După ce-şi scoase pantofii şi se întinse pe sofa, ascultă ploaia preţ de câteva minute, încercând să nu se gândească la nimic. Adormi curând.

Somnul lui nu era fără vise. De altfel, rareori nu visa nimic.

O visă pe Karen, fosta lui soţie, care, ca întotdeauna în coşmaruri, scuipa sânge şi era palidă, în ultimele faze de cancer, după ce chimioterapia dăduse greş. Ştia că trebuia s-o salveze, dar nu putea. Se simţea mic de tot, fără putere, şi-i era îngrozitor de teamă.

Dar acest coşmar nu-l trezi.

În cele din urmă, visul se mută de la spital la o clădire întunecoasă şi măcinată de timp. Aducea mai degrabă a hotel, dar unul desenat de Salvador Dali: cu coridoarele care se ramificau la întâmplare, unele foarte scurte, iar altele, din contră, atât de lungi încât nu le puteai da de capăt. Pereţii şi podelele se întâlneau în unghiuri suprarealiste, iar uşile de la camere aveau diferite dimensiuni, unele atât de mici că numai un şoarece se putea strecura prin ele, altele destul de mari pentru un om, iar altele, în sfârşit, la o scară potrivită pentru un uriaş.

El era atras de anumite încăperi. Când intra înăuntru, găsea în fiecare câte o persoană din viaţa lui trecută sau actuală.

Pe Scott îl întâlni în câteva camere şi purtară nişte dialoguri aiurea, care se încheiau cu o ostilitate iraţională din partea lui Scott. Coşmarul

era amplificat și de variațiile de vârstă prin care trecea Scott: câteodată era un adolescent de șaisprezece ani, morocănos, iar altădată avea numai zece sau numai patru-cinci ani. Dar, în fiecare din aceste apariții, era înstrăinat de el, rece și fierbând de ură.

„Nu e drept, nu e adevărat, n-ai fost așa când erai mai mic" îi spunea Sam unui Scott de șapte anișori, iar băiețelul îi dădea replici obscene.

În fiecare cameră și indiferent de vârstă, Scott era înconjurat de postere uriașe cu rockeri îmbrăcați în piele și cu lanțuri, atrăgând atenția asupra simbolurilor satanice de pe frunțile lor și din palme. Lumina era pâlpâitoare și stranie de tot. Într-un colț întunecos, Sam văzu ceva abia ivindu-se din tenebre, o creatură de care Scott era conștient, ceva de care băiatul nu se temea, dar care-l umplea pe Sam cu o spaimă de moarte.

Dar nici acest coșmar nu-l trezi.

În alte camere din acel hotel suprarealist, găsea muribunzi, aceiași de fiecare dată: pe Arnie Taft și Carl Sorbino. Aceștia erau doi agenți cu care lucrase și pe care-i văzuse într-o zi împușcați.

Ușa unei mașini ținea locul ușii unei alte camere – ușa strălucitoare a unui Buick '54, mai precis. Înăuntru, descoperi o încăpere enormă, cu pereți cenușii, în care se aflau scaunul din față, tabloul de bord și volanul, nimic altceva din mașină, ca niște părți dintr-un schelet preistoric părăsit pe o mare întindere de nisip pustie. O femeie într-o rochie verde stătea îndărătul volanului, cu capul întors în altă parte. Desigur, știa cine e, și vru să părăsească camera imediat, dar nu putu. De fapt, era atras de femeie. Se așeză alături de ea și, deodată, avu numai șapte ani, atât cât avusese în ziua accidentului, deși vorbea cu vocea lui de adult: „Bună, mămico".

Ea se întoarse spre el, arătându-i astfel că partea dreaptă a feței nu mai exista, că ochiul era scos din orbita care se ivea din carnea sfâșiată. Pe obraz îi apărură dinții deteriorați, așa că îl ferici cu o jumătate de rânjet hidos.

Deodată, se aflau într-o mașină adevărată, aruncați înapoi în timp. În fața lor, pe autostradă, venind în direcția lor, era bețivul din camionul alb cu remorcă, trecând peste linia dublă de marcaj dintre cele două sensuri, intrând în ei în plină viteză. Sam țipă: „Mamă!"

Dar nu putu evita remorca nici de data asta, aşa cum nu reuşise nici cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Venea către ei de parcă aveau magnet şi-i izbi în plin. Se gândi că era ca în mijlocul exploziei unei bombe: un zgomot infernal, străpuns de scrâşnetul metalului care se zdrobea. Totul se întunecă. Apoi, când ieşi la suprafaţă din întuneric, se trezi ţintuit în acel accident, faţă în faţă cu mama lui acum moartă, holbându-se la orbita ei goală. Începu să ţipe.

Nici acest coşmar nu reuşi să-l trezească.

Apoi se trezi în spital, aşa cum se întâmplase după accident, iar aceea fusese prima din cele şase dăţi când se aflase foarte aproape de moarte. Nu mai era un băieţel, ci un adult, şi era întins pe masa de operaţie, supus unei intervenţii chirurgicale de urgenţă, pentru că fusese împuşcat în piept în timpul aceleiaşi confruntări în care murise Carl Sorbino. În vreme ce echipa de chirurgi muncea din greu asupra lui, el se înălţă deasupra şi-i privi cum operau pe trupul care rămăsese acolo. Era uimit, dar nu speriat, exact aşa cum se întâmplase când *nu* fusese doar un vis.

Apoi se afla într-un tunel, grăbindu-se către o lumină care-ţi lua ochii, spre Cealaltă Parte. De data asta, ştia ce avea să găsească la capătul opus, pentru că mai fusese acolo înainte, în viaţa reală, nu în vis. Era îngrozit, nu voia să mai vadă nimic, nu voia să privească Dincolo. Dar se mişca mai repede, tot mai repede, tot mai repede prin tunel, ca un glonţ de iute, groaza crescându-i o dată cu viteza. Să privească din nou ce se afla de Cealaltă Parte era mai rău decât orice confruntare din vis cu Scott, infinit mai rău decât faţa mutilată şi fără un ochi a mamei lui; infinit mai rău (mai repede, mai repede), de nesuportat, aşa că începu să ţipe (mai repede) şi să tot ţipe (mai repede), şi să ţipe...

Asta îl trezi în cele din urmă.

Se înălţă în capul oaselor pe sofa şi insistă pe imaginea ţipătului până ce acesta îi părăsi gâtul.

O clipă mai târziu, îşi dădu seama că nu era singur în sufrageria neluminată. Auzi ceva mişcându-se în faţa lui, aşa că se dezmetici brusc, înşfăcându-şi revolverul din tocul de lângă el.

Era Moose.

–Hei, băiete!

Câinele lătră uşor.

Sam se întinse să mângâie capul din întuneric, dar Labradorul plecă imediat de lângă el. Pentru că noaptea de-afară era aparent mai puţin întunecată decât interiorul casei, ferestrele se vedeau ca nişte dreptunghiuri vag cenuşii. Moose se îndreptă către una din ele, punându-şi labele pe pervaz, cu nasul lipit de geam.

–Vrei să ieşi? îl întrebă Sam, deşi îl lăsaseră afară zece minute chiar înainte de a se duce la culcare.

Câinele nu schiţă nici un semn cum că ar fi auzit, ci rămase la fereastră, într-o poziţie rigidă care dădea de gândit.

„O fi ceva pe-afară? se întrebă Sam, şi chiar atunci ştiu şi răspunsul.

Traversă camera întunecoasă repede, în vârful picioarelor. Se ciocni de diferite mobile, dar nu dărâmă nimic, şi se alătură câinelui la fereastră.

La acest ceas, înainte de zori, noaptea stăpânită de ploaie părea mai neagră ca niciodată, dar ochiul lui Sam se obişnuise cu întunericul. Putea vedea o aripă a casei din vecini, la numai treizeci de picioare distanţă. Spaţiul liber, care cobora în pantă între cele două clădiri, nu era semănat cu iarbă; plantaseră acolo o varietate de arbuşti şi câţiva pini, care se clătinau şi se frământau sub un vânt ce parcă voia să-i spulbere.

Depistă de îndată doi Lunatici, pentru că mişcarea lor era contrară direcţiei vântului şi, ca atare, creau un contrast puternic cu dansul vegetaţiei în plină furtună. Se aflau cam la cincisprezece picioare de fereastră, îndreptându-se în jos spre Conquistador. Deşi Sam nu-i vedea prea limpede, îşi putea da seama, după mişcările executate cu spatele plecat şi după umbletul anevoios, deşi graţios într-un chip straniu, că nu erau oameni ca toţi oamenii.

Când se opriră lângă un pin mai mare, unul dintre ei privi către casa lui Talbot, şi Sam îi văzu ochii ca de chihlimbar, uşor iradianţi, cât se poate de neobişnuiţi. O clipă rămase ca hipnotizat, îngheţat nu atât de frică, cât de uimire. Apoi, îşi dădu seama că respectiva creatură părea să privească ţintă chiar la fereastra în spatele căreia se afla el, de parcă îl putea vedea, şi, brusc, începu să gonească de-a dreptul în direcţia lui.

Sam se lăsă în jos sub pervaz, lipindu-se de zidul de sub fereastră, şi-l trase şi pe Moose în jos. Câinele trebuie să fi simţit oarecum pericolul, pentru că nici nu lătră, nici nu scânci şi nici nu se opuse în vreun

fel, ci se aşeză cu burta lipită de podea, îngăduind să fie ţinut aşa, nemişcat şi tăcut.

O fracţiune de secundă mai târziu, pe deasupra foşnetelor vântului şi ploii, Sam auzi o mişcare furişată de cealaltă parte a zidului la picioarele căruia se ghemuise. Un sunet uşor de paşi repezi. Un scărpinat.

Luă pistolul în mâna dreaptă, pregătit pentru cazul în care acel ceva era destul de îndrăzneţ să pătrundă prin geam înăuntru.

Câteva secunde se scurseră în tăcere. Şi alte câteva.

Sam îşi puse mâna stângă pe spinarea lui Moose. Îl simţi pe câine cum tremura.

Tic-tic-tic.

Venit după multe clipe de tăcere, acest sunet neaşteptat îl făcu pe Sam să tresară, pentru că tocmai se gândise că fiinţa aceea se depărtase.

Tic-tic-tic-tic.

Bătea ritmic în geam, de parcă i-ar fi încercat rezistenţa sau l-ar fi chemat pe bărbatul care stătuse acolo.

Tic-tic. Pauză. *Tic-tic-tic.*

5

Tucker îşi conduse haita departe de noroi şi ploaie, sub portalul înclinat al unei case decrepite. Scândurile scârţâiau sub greutatea lor. O jaluzea slobodă se tot bălăngănea în bătaia vântului; toate celelalte putreziseră sau se destrămaseră cu mult timp în urmă.

Se chinui să-şi comunice intenţiile, dar i se păru foarte dificil să-şi amintească sau să articuleze atât de necesarele cuvinte. Printre lătrături, scheunături şi mormăieli înfundate, nu reuşi să spună decât:

–... *aici... ascunde... aici... sigur...*

Celălalt mascul părea că-şi pierduse în întregime graiul, fiindcă nu putea articula absolut nici un cuvânt.

Cu o dificultate considerabilă, femela rosti doar:

–... *sigur... aici... acasă...*

Tucker îşi privi o clipă însoţitorii şi înţelese cât de mult se schimbaseră în timpul aventurilor lor nocturne. Ceva mai devreme, femela avusese aerul unei feline – unduioasă, şerpuitoare, cu urechi de pisică,

dinţi subţiri şi ascuţiţi pe care-i dezvelea când sâsâia ori de frică, ori de mânie, ori din dorinţa de împreunare. Deşi mai stăruia în ea ceva de pisică, devenise mai mult asemeni lui Tucker, ca o lupoaică, cu un cap mare, strâns în faţă într-un bot mai mult canin decât felin. Avea omoplaţi ca de lup, picioare care păreau să fi provenit din încrucişarea omului cu lupul, şi nu labe, dar nici mâini cu gheare mai lungi şi mai ucigătoare decât cele ale unui lup adevărat. Celălalt mascul, unic ca apariţie, combinaţie a câtorva trăsături de insectă cu silueta cocoşată hienei, se apropiase acum foarte mult de înfăţişarea lui Tucker.

Printr-o înţelegere reciprocă, fără cuvinte, Tucker devenise conducătorul haitei. Supunându-se regulilor lui, cei care-l urmau se folosiseră de înfăţişarea acestuia ca model pentru propria lor înfăţişare. Realiză că era vorba de o importantă modificare a aspectului celorlalţi doi, poate chiar una de bun augur pentru el.

Nu ştia de ce trebuia să-l bântuie tocmai un asemenea gând, şi deja nu mai avea acea claritate a minţii încât să se concentreze până ajungea să înţeleagă. Chestiunea mult mai presantă a adăpostului îi solicita întreaga atenţie.

–... aici... sigur... aici...

Îi conduse prin uşa distrusă, pe jumătate deschisă, în holişorul din faţă al casei în ruină. Tencuiala de pe pereţi era lovită şi crăpată, iar în unele locuri lipsea cu desăvârşire; plasa metalică se ivea ici şi colo, precum coastele unui cadavru pe jumătate descompus. În sufrageria pustie, fâşii lungi de tapet atârnau ca nişte cojii, de parcă întregul loc se scutura de piele în plină metamorfoză, asemănătoare, în mod dramatic, celei prin care trecuseră Tucker şi haita lui.

Urmărea mirosurile de prin casă, şi asta era interesant, nu excitant, dar în mod cert interesant. Tovarăşii săi îl însoţeau pe când investiga grămezi de mucegai, ciuperci otrăvitoare care creşteau în colţul igrasios al sufrageriei, colonii de excrescenţe spongioase, luminiscente, dintr-o cameră de pe cealaltă parte a coridorului, grămăjoare de fecale de şobolan, rămăşiţele mumificate ale unei păsări care zburase înăuntru printr-o fereastră fără geam şi-şi rupsese o aripă lovindu-se de zid, şi cadavrul în plină putrefacţie al unui coiot bolnav, care se târâse în bucătărie ca să moară acolo.

În decursul acelei inspecţii, Tucker îşi dădu seama că această casă nu oferea un adăpost ideal. Încăperile erau prea mari şi expuse curen-

tului, în special din cauza ferestrelor sparte. Deşi aerul nu păstrase nici un miros de om, simţea că oamenii mai veneau încă pe-acolo, nu chiar frecvent, dar destul de des ca să-i deranjeze.

În bucătărie, găsi intrarea pivniţei şi se exaltă brusc de perspectiva retragerii subterane. Îi conduse pe ceilalţi în jos, pe treptele care scârţâiau, către acel întuneric din profunzime, unde curenţii reci de aer nu-i puteau ajunge, unde podeaua şi zidurile erau uscate, şi unde aerul avea un miros de var, curat, răspândit de pereţi.

Presimţea că rareori se aventura cineva în subsol. Şi dacă ar fi făcut-o... ar fi intrat într-un bârlog din care nu ar mai fi putut scăpa.

Era o ascunzătoare perfectă, fără ferestre. Tucker se mişcă încoace şi-ncolo prin încăpere, cu ghearele bătând şi zgâriind podeaua. Amuşină prin cotloane şi cercetă un calorifer ruginit, convins că acolo puteau fi în siguranţă, că nimeni n-o să dea peste ei, iar dacă, printr-o întâmplare, erau descoperiţi, aveau să termine rapid cu orice nepoftit.

Într-un asemenea loc întunecat, secret, puteau deveni orice ar fi dorit, şi nimeni nu i-ar fi văzut.

Acest din urmă gând îl făcu pe Tucker să tresară. Să devină orice voiau?

Nu mai ştia de unde îi venise acest gând sau ce înţeles avea. Realiză deodată că, regresând, iniţiase un proces care se afla acum dincolo de orice control conştient, că o parte mai primitivă a minţii lui preluase complet iniţiativa. Îl cuprinse panica. Făcuse apel de mai multe ori înainte la o stare alterată şi întodeauna fusese capabil să revină. Dar acum...

Frica îl săgetă numai o clipită, pentru că nu se putea concentra asupra problemei şi nici nu-şi amintea ce voia să spună prin „regresie", căci în curând femela care-i făcea avansuri stimulatoare îi distrase atenţia.

Îndată, toţi trei intraseră într-unul şi acelaşi joc al instinctelor, atingându-se cu labele, împingându-se şi retrăgându-se. Ţipetele lor ascuţite, excitate, circulau prin casa părăsită, ca nişte voci ale unor stafii printr-un loc bântuit de duhuri rele.

6

Tic-tic-tic.

Sam era tentat să se ridice, să se uite pe fereastră şi să se confrunte cu acea creatură, întrucât era nerăbdător să vadă cum arăta aşa ceva de aproape.

Dar, pentru că aceste fiinţe erau evident violente, o confruntare s-ar fi încheiat mai mult ca sigur cu un atac şi focuri de armă, ceea ce putea atrage atenţia vecinilor şi apoi a poliţiei. Nu putea risca să-şi dezvăluie ascunzătoarea, fiindcă, pe moment nu avea unde să se ducă în altă parte.

Strânse mai tare pistolul în mână, iar cu cealaltă îl ţinu pe Moose, şi rămase sub pervazul geamului, ascultând. Auzi voci, fără cuvinte ori atât de înfundate încât vorbele nu ajungeau prea clar prin fereastra de deasupra capului său. A doua creatură i se alăturase acum celei dintâi. Mormăitul lor înfundat suna ca o ceartă pe un ton înfundat.

Urmă tăcerea.

Sam rămase acolo pe vine încă o vreme, aşteptând ca vocile să reînceapă discuţia în contradictoriu sau ca fiara cu ochii chihlimbarii să mai bată încă o dată – *tic-tic* –, dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, fiindcă muşchii coapselor şi gambelor începuseră să-i amorţească, îşi luă mâna de pe Moose şi-şi alină durerea ridicându-se în picioare, la fereastră. Se aştepta oarecum ca Lunaticul să fie acolo, cu faţa strâmbă presată de sticlă, dar dispăruse.

Cu câinele care-l însoţea, umblă din cameră în cameră la parter, privind afară pe toate ferestrele de pe cele patru laturi ale casei. Nu ar fi fost surprins dacă ar fi descoperit că aceste creaturi încearcau să forţeze intrarea pe undeva.

Dar, cu excepţia răpăielii ploii pe acoperiş, şi a susurului apei care se scurgea prin burlane, casa era cufundată în linişte.

Hotărî atunci că plecaseră şi că interesul arătat faţă de clădirea în care se aflau ei era pur accidental. Nu-l căutau pe el în mod special, ci porniseră după pradă. Era mai plauzibil că-l ochiseră la fereastră şi nu voiau să le scape dacă apucase să-i zărească şi el. Dar dacă veniseră

să-i facă de petrecanie, era limpede că deciseseră că nu puteau risca zgomotul de sticlă spartă şi o confruntare gălăgioasă, în orice caz, nu în centrul oraşului. Erau creaturi care se furişau hoţeşte. Probabil că rareori dădeau drumul la un ţipăt nepământean, care să răsune cu ecou prin Moonlight Cove, ci doar când erau copleşiţi de vreo pulsiune imperativă. Şi, până acum, în mare parte, îşi limitaseră atacul la persoane care trăiau relativ izolate.

Întorcându-se în living, puse revolverul din nou în toc şi se întinse pe canapea.

Moose îl privi o vreme, de parcă nu-i venea să creadă că putea sta calm şi că era în stare să doarmă după ce văzuse acele arătări pornite după pradă prin ploaie.

–Unele dintre visurile mele sunt mai cumplite decât ce se petrece afară, se adresă el câinelui. Dacă m-aş lăsa bântuit de frica stafiilor aşa uşor, probabil că nu aş mai vrea să dorm vreodată.

Câinele căscă, se ridică şi ieşi pe coridorul întunecat, unde se apropie de ascensor. Motorul toarse lin în vreme ce liftul îl purta pe Labrador la etajele superioare.

Pe când aştepta ca somnul să-l cuprindă din nou, Sam încercă să-şi compună visele conform unui model mai atrăgător, concentrându-se pe câteva imagini care nu-l deranjau dacă le visa: mâncare mexicană de calitate, bere Guinness, uşor frapată, şi Goldie Hawn. Ideal ar fi fost să viseze că se afla într-un restaurant mexican împreună cu Goldie Hawn, care arăta mai strălucitoare ca de obicei, iar ei să mănânce, să bea Guinness şi să râdă.

În loc de asta, când adormi iar, îl visă pe tatăl lui, un tip înrăit de băutură, în mâinile căruia picase la vârsta de şapte ani, după ce mama îi murise în accidentul de maşină.

7

Cuibărită printre grămezile de saci de pânză care miroseau a iarbă, în spatele camionetei grădinarului, Chrissie se trezi când uşa automată a garajului se înălţă cu un geamăt şi un zăngănit. Aproape că se ridică

în picioare de surpriză, cât pe ce să se dea de gol. Dar, amintindu-şi unde se află, îşi vârî din nou capul sub acoperişul format de câţiva zeci de saci, pe care-i folosea drept învelitori. Încercă să se facă mică, pitindu-se în acea grămadă.

Auzea cum ploaia răpăia pe acoperiş. Cădea pe prundişul de pe aleea din faţa garajului exact dincolo de uşa deschisă, făcând un zgomot ca o mie de bucăţi de şuncă care sfârâie, puse la prăjit pe un grătar încins. Lui Chrissie îi era îngrozitor de foame. Un asemenea sunet şi imaginea pe care o evoca o înfometă şi mai mult.

–Ai luat pachetul meu cu masa de prânz, Sarah?

Chrissie nu-l cunoştea pe domnul Eulane suficient de bine ca să-i recunoască vocea, dar presupuse că el era, pentru că Sarah Eulane, a cărei voce Chrissie o recunoscu imediat, răspunse prompt:

–Ed, aş vrea să te întorci acasă după ce mă laşi la şcoală. Ia-ţi o zi liberă. N-ar trebui să munceşti pe aşa o vreme păcătoasă...

–Da, nu prea pot tăia iarba sub potopul ăsta, zise el. Pot rezolva problema şi altfel. Am să trag pe mine hanoracul de vinilin. N-o să intre nici un strop prin el. Moise însuşi ar fi putut trece Marea Roşie în hanoracul ăsta şi n-ar fi avut nevoie de miracolul lui Dumnezeu să-l ajute.

Respirând un aer filtrat prin pânza aspră, în care intrase mirosul de iarbă, Chrissie avu senzaţia de mâncărime a nasului, şi pe nări în sus, până la sinusuri. Îi era teamă să nu înceapă să strănute.

„Fetiţă prostuţă strănută, trădându-se astfel în faţa străinilor nesăţioşi; mâncată de vie. «A fost o bucăţică foarte gustoasă», zice şefa răpitorilor. «Mai aduceţi nişte fetiţe blonde de unsprezece ani»".

Deschizând portiera camionetei, la numai câteva picioare de ascunzişul lui Chrissie, Sarah zise:

–Am impresia că o cauţi cu lumânarea, Ed.

–Crezi că sunt vreo violetă delicată? întrebă el pe un ton glumeţ, în timp ce deschidea portiera şi se urca înăuntru.

–Cred că eşti o păpădie cam trecută şi pârjolită.

El râse:

–Noaptea trecută nu credeai aşa ceva.

–Ba da. Dar eşti păpădia mea trecută şi, pur şi simplu, n-am chef să te scuturi aiurea în vânt.

O uşă se trânti, închizându-se, apoi şi cealaltă.

Sigură că nu o puteau vedea, Chrissie trase în jos de saci, scoţându-şi capul afară. Se ţinu de nas şi respiră doar pe gură până când mâncărimea scăzu în intensitate.

În timp ce Ed Eulane porni camioneta, lăsă motorul să se învârtească leneş câteva clipe şi apoi ieşi din garaj, Chrissie îi auzi vorbind în cabină. Nu prea înţelegea chiar tot ce-şi spuneau, dar păreau să continue să se tachineze.

O ploaie rece o lovi în faţă, aşa că- şi vârî capul din nou sub sacii de pânză, lăsând doar o mică deschizătură prin care să pătrundă puţin aer proaspăt. Dacă strănuta pe drum, răpăiala ploii şi pocnetele motorului camionetei aveau să-i acopere strănutul.

Meditând la conversaţia la care trăsese cu urechea în garaj şi auzindu-l pe domnul Eulane cum râdea în cabină, Chrissie se gândi că putea avea încredere în ei. Dacă ar fi fiinţe de pe altă lume, n-ar face glume şi n-ar discuta atât despre dragostea lor. Sau poate că ar face-o dacă ar da o reprezentaţie de ochii lumii, încercând să-i convingă pe oameni că ei erau cu adevărat Ed şi Sarah Eulane, dar nu şi când rămâneau singuri. Când invadatorii se aflau împreună, fără oameni neconvertiţi în preajma lor, probabil că discutau despre... ei bine, despre planetele pe care le luaseră cu asalt, despre vremea de pe Marte, despre preţul combustibilului pentru farfuriile zburătoare şi despre reţete culinare pe bază de pământeni grăsuţi. Cine ştie? Dar, în mod cert, nu discutau în maniera în care o făceau soţii Eulane.

Pe de altă parte...

Poate că aceşti străini preluaseră controlul asupra lui Ed şi a Sarei în timpul nopţii şi poate că nu erau încă prea comod instalaţi în rolul de oameni. Poate că repetau între ei, încercând să aducă a oameni, pentru ca apoi s-o poată face şi în public. Mai mult ca sigur că, dacă Chrissie se arăta, probabil că scoteau tentacule şi cleşti de homari din piepturile lor şi ori o mâncau de vie, fără condimente, ori o puneau la conservat şi o pironeau pe o tăbliţă, ducând-o cu ei acasă şi atârnând-o de peretele sălaşului lor. Sau îi extrăgeau creierul din ţeastă şi-l băgau în priză în naveta lor spaţială, folosindu-l drept potenţiometru pentru aparatul de făcut cafea, pe durata călătoriei.

În plină invazie extraterestră, nu te puteai încrede în oricine, decât cu greu şi în urma unei considerabile deliberări. Decise să se ţină de planul ei iniţial.

Sacii de plastic, plini de îngrășământ, frunze putrede și momeală pentru melci, stivuiți de ambele părți ale nișei ei din pânză de sac, îi țineau oarecum adăpost de ploaie, dar totuși ajungea destulă până la ea ca să ude leoarcă partea de sus a sacilor. Era relativ uscată și chiar încălzită când porniseră, dar, foarte curând, primi din belșug apă de ploaie cu miros de iarbă, de-i înghețară și oasele.

Privea mereu în toate sensurile ca să stabilească pe unde se aflau. Când văzu că părăseau drumul de țară apucând-o pe Ocean Avenue, se scutură de acoperișul ei din pânză înmuiat de apă și se târî în patru labe afară din ascunzătoare.

În spatele cabinei camionetei se afla o ferestruică, astfel că soții Eulane o puteau vedea dacă se întorceau și se uitau peste umăr. Dacă nu rămânea cât mai jos, domnul Eulane o putea vedea chiar în oglinda retrovizoare. Dar trebuia să ajungă pe marginea camionetei și să fie gata să sară din ea când ajungeau la biserica „Maica Îndurării".

Se săltă în mâini și în genunchi printre și peste echipamentul și ustensilele de grădinărit. Când ajunse chiar pe marginea camionetei, se instală acolo, cu capul cât mai jos, tremurând și simțindu-se mizerabil în plină ploaie.

Traversară Shasta Way, prima intersecție de la marginea orașului, și străbătură Ocean Avenue. Se aflau cam la patru corpuri de case de biserică.

Chrissie rămase surprinsă de faptul că pe trotuare nu se vedeau oameni și nici mașinile nu circulau. Era devreme – se uită la ceas: șapte și trei minute –, dar nu i se păru chiar atât de matinal încât toată lumea să fie încă acasă, în pat. Presupuse că și vremea avea legătură cu înfățișarea pustie a orașului; nimănui nu-i convenea să iasă afară și să se învârtă pe o asemenea vreme mizerabilă, decât dacă nu avea încotro.

Mai exista o posibilitate: ca invadatorii să fi acaparat un procent atât de mare din populația orașului, încât să nu mai simtă nevoia să realizeze un simulacru al vieții de zi cu zi; gata de o cucerire completă în numai câteva ore, toate eforturile lor erau concentrate spre a-i căuta pe cei care nu fuseseră încă luați în stăpânire. Dar era prea cumplit să se gândească la așa ceva.

Când se aflară la distanță de o casă de biserică, Chrissie se căță pe oblonul din spate, cu care se închidea camioneta. Își trecu un picior pe deasupra lui, apoi și pe celălalt, și se prinse de partea exterioară cu

ambele mâini, cu picioarele pe bara de protecţie din spate. Vedea capetele soţilor Eulane prin fereastra cabinei, iar dacă se întorceau în direcţia ei – sau dacă domnul Eulane privea în oglinda retrovizoare – avea să fie văzută.

Se aştepta ca din clipă în clipă să fie reperată de vreun trecător care să strige la ea: „Hei, tu, care stai agăţată de camioneta asta, ai înnebunit de tot?" Dar nu exista nici un trecător, aşa că ajunseră la următoarea intersecţie fără nici un incident.

Frânele scrâşniră când domnul Eulane încetini la semafor.

Când camioneta se opri de-a binelea, Chrissie îşi dădu drumul şi sări jos.

Domnul Eulane coti la stânga. Se îndrepta către Şcoala Elementară „Thomas Jefferson" de pe Palomino, câteva case mai la sud, unde lucra doamna Eulane şi unde, într-o dimineaţă obişnuită –dacă va mai exista aşa ceva –, Chrissie avea să intre în sala de cursuri pentru clasa a VI-a.

Străbătu în fugă intersecţia, călcă drept în apa murdară care se scurgea prin rigolă şi urcă în grabă treptele care duceau la intrarea principală a bisericii. Gândul izbânzii o încălzi, pentru că ştia că ajunsese la acest sanctuar în ciuda tuturor greutăţilor de pe drum.

Cu o mână pe clanţa de bronz ornat a uşii sculptate în lemn de stejar, se opri să se uite de-a lungul străzii. Geamurile magazinelor, birourilor şi apartamentelor erau încremenite şi înceţoşate ca nişte ochi cu cataractă. Copacii mai mărunţi se unduiau o dată cu vântul aspru, pe când cei mai mari se scuturau, acestea fiind singurele mişcări în afara căderii amarnice a picăturilor de ploaie. Vântul bătea inconstant, în rafale; câteodată, înceta să mai mâne ploaia necontenit spre răsărit şi o aduna în trâmbe de apă, un puhoi în sus pe Ocean Avenue, aşa încât, dacă-şi făcea ochii mici şi ignora aerul rece, aproape că putea crede că se afla într-un oraş pustiu, al fantomelor, urmărind demoni de praf cum bântuiau străzile, trecând val-vârtej de colo-colo.

La colţul de lângă biserică, o maşină a poliţiei se opri la semafor. În ea se aflau doi bărbaţi. Nici unul nu se uită în direcţia ei.

Bănuia deja că nu era bine să se încreadă în poliţie. Trăgând de uşa bisericii, se strecură repede înăuntru, înainte ca vreunul dintre ei să apuce s-o zărească.

În momentul în care păşi în nartexul din lemn de stejar şi trase în piept aerul înmiresmat cu mir şi nard, Chrissie se simţi în siguranţă.

Păşi pe sub o arcadă, îşi înmuie degetele în apa sfinţită din tradiţionalul recipient de marmură de pe partea dreaptă, îşi făcu semnul crucii şi înaintă pe centru până la al patrulea rând de bănci din spate. Îşi duse o clipă un genunchi la pământ, se închină din nou şi se aşeză.

Era preocupată să nu picure apă pe bancheta lustruită din lemn de stejar, dar nu avea ce face în privinţa asta. Şiroia toată.

Misa era în plină desfăşurare. În afară de ea, numai doi dintre enoriaşi erau prezenţi, ceea ce părea o situaţie de-a dreptul scandaloasă. Din câte-şi amintea, deşi părinţii ei veneau de regulă doar la Sfânta Liturghie de duminică, o aduseseră şi pe ea la o slujbă religioasă din timpul săptămânii, o singură dată, cu mulţi ani în urmă, aşa că nu era sigură dacă Misele ţinute zilnic atrăgeau prea mulţi credincioşi. Bănui, oricum, că prezenţele străine – sau demoni, sau orice vor fi fost – în Moonlight Cove aveau un amestec în faptul că venise atât de puţină lume la biserică. Fără îndoială, străinii din spaţiu nu avea nici un Dumnezeu sau, mai rău, se plecau în faţa vreunui zeu întunecat cu vreun nume ca Yahgag sau Scogblatt.

Constată cu surprindere că preotul care celebra Misa, înconjurând altarul cu un ministrant nu era Părintele Castelli, ci preotul cel tânăr – ajutorul de paroh, cum îi spuneau – pe care Arhidieceza i-l trimisese Părintelui Castelli în august. Se numea Părintele O'Brien. Numele de botez era Tom şi, urmând exemplul confratelui său titular, insista câteodată ca enoriaşii să-i spună Părintele Tom. Era plăcut – deşi nu la fel de plăcut, înţelept sau amuzant ca Părintele Castelli –, dar nu putea reuşi să-i spună „Părinte Tom", după cum nu reuşea să-i spună preotului mai în vârstă „Părinte Jim". Era ca şi cum i-ar fi spus şi Papei „Johnny". Părinţii ei comentau câteodată cât de mult se schimbase Biserica, cât de puţin rigidă devenise în decursul anilor, şi vorbeau aprobator despre aceste schimbări. În inimioara ei conservatoare, Chrissie îşi dorea să se fi născut şi să fi fost educată într-o epocă în care Misa se celebra în limba latină, elegantă şi misterioasă, pe când serviciul nu includea ritualul de-a dreptul stupid de „a dărui pacea" oamenilor din jurul tău. Odată, fusese prezentă la o Misă dintr-o catedrală din San Francisco, când era în vacanţă, iar serviciul divin fusese cu totul special, în limba latină, condus conform vechii Liturghii, iar ei îi plăcuse la nebunie. Să construiască avioane tot mai rapide, să perfecţioneze televiziunea de la alb-negru la color, să salveze vieţile oamenilor cu o tehnologie medicală

mai bună, să îndepărteze ca nefolositoare toate discurile alea vechi înlocuindu-le cu compact-discuri – asemenea schimbări erau de dorit. Dar existau în viaţă câteva lucruri care nu trebuiau schimbate, fiindcă îţi plăceau tocmai în esenţa lor, care nu era bine să fie modificată. Dacă trăiai într-o lume de transformări constante şi repezi ale tuturor lucrurilor, încotro s-o iei ca să mai găseşti stabilitatea, un loc de pace şi calm, de reculegere în mijlocul atâtor vânzoleli şi al larmei de tot felul? Acest adevăr îi părea atât de evident, încât Chrissie nu înţelegea de ce adulţii nu erau conştienţi de el. Câteodată, adulţii erau cam grei de cap.

Rămase numai câteva minute la Misă, atât cât să spună o rugăciune şi s-o implore pe Fecioara Maria să intervină pentru ea, şi să se asigure că Părintele Castelli nu se afla undeva în biserică – stând pe o banchetă ca orice credincios obişnuit, ceea ce mai făcea din când în când – sau poate într-un confesional. Apoi se ridică, se închină şi se întoarse în nartex, unde nişte lumânări electrice pâlpâiau uşor în spatele a două geamuri de sticlă de culoarea chihlimbarului. Deschise uşa din faţă cu un scârţâit, scrutând cu atenţie strada spălată de ploaie.

Chiar atunci o maşină a poliţiei veni dinspre Ocean Avenue. Nu era aceeaşi pe care o văzuse când intrase în biserică. Aceasta era mai nouă ca aspect şi cu un singur poliţist înăuntru. Conducea încet de tot, cercetând străzile, uitându-se parcă după cineva anume.

Când maşina ajunse la colţul străzii pe care se afla biserica, trecu încă una din direcţia mării. Aceasta nu mai era o patrulă a poliţiei, ci un Chevy albastru. În ea se aflau doi bărbaţi, care priveau tot ce era de privit, insistând, uitându-se şi la dreapta şi la stânga prin ploaie, aşa cum făcea şi poliţistul. Şi, deşi bărbaţii din Chevy şi poliţistul nu-şi făcuseră nici un semn, Chrissie s'mţi că erau în căutarea aceleiaşi ţinte. Poliţiştii se înţeleseseră cu civilii să caute ceva sau pe cineva.

„Pe mine", gândi ea.

Pe ea o căutau, pentru că ştia prea multe. Pentru că ieri dimineaţă, în holul de la etaj, văzuse nişte străini din alte lumi în părinţii ei. Pentru că era singurul obstacol în cucerirea rasei umane, şi poate pentru că era gustoasă dacă o găteau cu nişte cartofi *à la* Marte.

Până acum, deşi aflase că invadatorii luau în stăpânire oameni, nu avusese nici o dovadă că de fapt îi mâncau şi, totuşi, continua să creadă că undeva, chiar acum, luau o gustare din carne de om. Aşa simţea ea.

Când mașina poliției și acel Chevy albastru trecură mai departe, împinse ușa grea încă puțin și își scoase capul în ploaie. Se asigură că nu se vedea nimeni și, mulțumită de constatare, păși afară și o zbughi după colțul bisericii, către casa parohială din spatele ei.

Clădirea cu două etaje era din cărămidă, cu partea de sus din granit sculptat și cu ușa de la intrare vopsită în alb, cu zimți pe margine, arătând suficient de respectabil pentru a fi locuința perfectă a unui preot. Copacii bătrâni de pe aleea care ducea la intrarea principală o apărau de ploaie, deși era deja udă leoarcă. Când ajunse în vestibul și se apropie de ușă, adidașii ei scârțâiau și pleoscăiau, plini de apă.

Când să apese pe butonul soneriei, ezită. Se temea să nu intre cumva într-un sălaș al invadatorilor – o situație mai degrabă neverosimilă, dar pe care nu și-o putea izgoni din minte prea ușor. Se mai gândi că Părintele O'Brien ținea Misa pentru ca Părintele Castelli, prin natura lui foarte devotat îndatoririlor sale, să se poată bucura de o odihnă meritată, deși rară, și îi era peste mână să-l deranjeze dacă așa stăteau lucrurile.

„Tânăra Chrissie" – se gândi ea –, „nespus de curajoasă și inteligentă, era totuși prea manierată, și asta numai în detrimentul ei. În timp ce zăbovea în fața ușii preotului, meditând asupra etichetei adecvate unei vizite cât se poate de matinale, se trezi deodată luată pe sus de străinii asupritori, cu nouă ochi, și mâncată pe loc. Din fericire, era prea moartă ca să-i mai audă cum râgâiau și scoteau gaze după ce o consumaseră, fiindcă, altfel, în mod sigur sensibilitatea rafinată a fetiței ar fi fost grav ofensată".

Atunci apăsă pe buton. De două ori.

O clipă mai târziu, o siluetă ca o umbră și ciudat de bondoacă apăru după geamul de sticlă tăiat în formă de diamant, în partea de sus a ușii. Era gata să se întoarcă și să fugă, dar își spuse că sticla aceea distorsionase imaginea și că figura din spatele ei nu era chiar atât de grotească.

Părintele Castelli deschise ușa și clipi din ochi surprins atunci când o văzu. Purta niște pantaloni negri, o cămașă neagră cu guler roman și o haină tricotată de lână cenușie, zdrențăroasă, așa că era clar că nu dormea, slavă Domnului. Era un bărbat scund și rotunjor, dar nu chiar așa de gras, cu părul negru care-i albise pe la tâmple. Nici măcar nasul

în formă de cioc, mândru, nu era destul ca să întunece efectul trăsăturilor lui blânde, care-i dădeau un aer de înţelegere şi milă.

Clipi din nou – asta era întâia oară când Chrissie îl vedea fără ochelari pe nas – şi întrebă:

–Chrissie?

Zâmbi apoi, iar ea ştiu că făcuse cel mai potrivit lucru că venise la el, pentru că zâmbetul lui era cald, deschis şi iubitor.

–Ce te aduce aici la ora asta şi pe o asemenea vreme?

Privi dincolo de ea, la intrare şi la aleea din spatele ei.

–Unde sunt părinţii tăi?

–Părinte, zise ea, deloc surprinsă să-şi audă vocea frângându-i-se, trebuia să vă văd.

Zâmbetul lui se stinse:

–S-a întâmplat ceva?

–Da, părinte. Ceva rău. Groaznic, cât se poate de rău.

–Intră, atunci, intră. Eşti udă leoarcă.

O pofti pe holişorul de la intrare şi închise uşa:

–Fetiţă dragă, despre ce e vorba?

–Despre invadatori, pă-părinte, zise ea, şi un fior o făcu să se cutremure toată.

–Vino în spate, în bucătărie, o pofti el. E cea mai călduroasă încăpere din casă. Tocmai pregăteam micul dejun.

–Am să vă stric covorul, zise ea, arătând spre carpeta orientală care se întindea pe toată lungimea coridorului, pe o podea din lemn de stejar.

–A, nu-ţi face griji în privinţa asta. E un lucru vechi, dar rezistă bine la orice. Ca şi mine. Ce-ai zice de nişte cacao fierbinte? Pregăteam micul dejun, plus un ibric mare cu cacao fierbinte.

Îl urmă cu recunoştinţă prin coridorul de-abia luminat, care mirosea a ulei de lămâie şi dezinfectant cu miros de pin, şi vag de tot a tămâie.

Bucătăria era agreabilă la înfăţişare: pe podea un linoleum uzat, gălbui; pereţii zugrăviţi tot în galben; dulăpioare din lemn închis la culoare cu mânere de porţelan alb; tejghele ca la bar în gri şi galben, tip „Formica". Existau tot felul de aparate – frigider, aragaz, cuptor cu microunde, prăjitor de pâine, aparat de făcut cafea – ca în orice bucătărie, ceea ce o surprinse, deşi, când se gândi mai bine, nu ştiu de ce se

aşteptase să fie altfel. Şi preoţii aveau nevoie de asemenea facilităţi. Nu puteau chema un înger brav să le prăjească nişte pâine sau să facă o minune pentru a prepara un ibric cu cacao fierbinte.

Mirosea minunat acolo. Cacaoa tocmai fierbea. Pâinea era la prăjit. Pe maşina de gătit cu gaz, cârnăciorii sfârâiau la foc mic.

Părintele Castelli o conduse la unul dintre cele trei scaune tapiţate cu vinilin, din setul pentru gustarea de dimineaţă, apoi se tot învârti în jurul ei, având grijă de ea ca o cloşcă de un puişor. Se repezi pe scări în sus, se întoarse cu două prosoape pufoase de baie, curate, şi o îndemnă:

–Usucă-ţi părul şi şterge-te şi pe sub hainele ude, apoi înfăşoară-te cu unul de jur-împrejur. O să te ajute să te-ncălzeşti mai repede.

În timp ce ea îi urma instrucţiunile, el se duse la baia care se afla la parter şi aduse aspirine. Le puse pe masa din faţa ei şi-i spuse:

–Am să-ţi aduc nişte suc de portocale să le-nghiţi. Conţine multă vitamină C care merge de minune cu aspirina. O să scoată răceala din tine înainte să apară primele semne.

Când reveni cu sucul, stătu o clipă privind-o, clătinând din cap, şi ea îşi imagină că trebuia să arate jalnic şi că era demnă de milă.

–Fetiţă dragă, ce Dumnezeu ai făcut?

Părea să n-o fi auzit când îi vorbise de fiinţele invadatoare de cum îi călcase pragul.

–Nu, aşteaptă. Ai să-mi spui în timpul mesei. Chiar, vrei să guşti ceva?

–Da, vă rog, părinte, singurele lucruri pe care le-am mâncat de ieri după-amiază au fost câteva bucăţi de ciocolată Hershey.

–Nimic altceva decât Hershey?

Oftă.

–Ciocolata e una dintre bunătăţile lăsate de Dumnezeu, dar e şi un instrument de care se slujeşte diavolul ca să ne ducă în ispită – în ispita lăcomiei. (Îşi bătu uşor pântecele rotunjor.) În ce mă priveşte, m-am împărtăşit adesea din aceste daruri, dar n-am să mai ascult niciodată – apăsă puternic pe cuvântul „niciodată" şi clipi spre ea – niciodată, nici-o-da-tă de îndemnurile diavolului care mă împing la necumpătare. Dar, fii atentă, dacă obişnuieşti să mănânci numai ciocolată, îţi cad dinţii. Aşa că... am o mulţime de cârnăciori, îţi pot oferi şi ţie. Eram gata să-mi prăjesc şi câteva ouă. Vrei şi tu nişte ouă?

–Da, vă rog.

–Şi pâine prăjită?

–Da.

–Avem şi prăjiturele pudrate cu scorţişoară aici pe masă. Şi cacao fierbinte, desigur.

Chrissie dădu peste cap cele două aspirine cu suc de portocale.

Pe când spărgea cu grijă ouăle în tigaia încinsă, Părintele Castelli o privi din nou:

–Te simţi mai bine?

–Da, părinte.

–Eşti sigură?

–Da. Acum mi-e foarte bine.

–O să fie plăcut să am companie la micul dejun, zise el.

Chrissie îşi bău restul de suc.

–Când Părintele O'Brien termină de celebrat Misa, nu vrea niciodată să mănânce. Are un stomac... o pungă de nervi, nu altceva. Râse uşor în barbă. Cu toţii au stomacuri sensibile când sunt nou-veniţi. În primele luni, le e o frică de moarte acolo, la altar. E o îndatorire atât de sacră, vezi tu, să oficiezi Misa, iar preoţii tineri se tem întotdeauna să nu le scape ceva care să... nu ştiu... să nu fie o insultă adusă lui Dumnezeu, presupun. Numai că Dumnezeu nu se lasă insultat prea uşor. Dacă ar face-o, ar fi trebuit să se spele pe mâini de neamul omenesc de multă vreme. Toţi preoţii tineri ajung să înţeleagă asta până la urmă, şi apoi o duc mai bine. Aşa că vin de la oficierea Misei şi sunt gata să pape la un mic dejun tot bugetul pe o săptămână.

Ştia că vorbea doar ca să o aline. Observase, desigur, cât era de frământată. Voia s-o facă să-şi vină în fire, aşa încât să poată discuta într-o manieră calmă, rezonabilă. Nu o deranja. Avea chiar nevoie să fie alinată.

Spărgând toate cele patru ouă, întoarse cârnăciorii cu o furculiţă, apoi trase un sertăraş şi scoase o lopăţică metalică pe care o aşeză pe o măsuţă, lângă tigaia cu ouă. Pe când aducea farfurii, cuţite şi furculiţe pentru masă, zise:

–Arăţi mai mult decât speriată, Chrissie, de parcă tocmai ai văzut o stafie. Acum te poţi linişti. După atâţia ani de şcolire şi exersare, dacă un tânăr preot se poate teme să nu facă vreo greşeală în timpul Misei, atunci oricine are dreptul să se teamă de orice. Cele mai multe temeri

le creăm noi, cu mintea noastră, şi le putem respinge la fel de uşor cum le-am şi creat.

–Dar poate nu şi aceasta, zise ea.

–Vom vedea.

Mută ouăle şi cârnăciorii din tigaie în farfurii.

Pentru prima dată în douăzeci şi patru de ore, lumea părea *normală*. Când Părintele Castelli aşeză mâncarea pe masă şi o îndemnă să înceapă să mănânce, Chrissie oftă uşurată.

8

Shaddack se ducea de obicei la culcare după ivirea zorilor, aşa că pe la ora şapte în dimineaţa zilei de marţi căsca şi se freca la ochi în timp ce parcurgea orăşelul, căutând un loc în care să se ascundă cu camionetă cu tot, ca Loman Watkins să nu poată da de el şi să fie în siguranţă. Ziua era noroasă, cenuşie şi sumbră, şi totuşi lumina soarelui îi ardea ochii.

Îşi aminti de Paula Parkins, care fusese făcută bucăţi de regresivi, în luna septembrie. Proprietatea ei, de un acru şi jumătate, era retrasă, la cel mai îndepărtat capăt al oraşului. Deşi familia decedatei – de loc din Colorado – o scosese la vânzare, nu fusese vândută. Merse până acolo, parcă maşina în garajul gol, opri motorul şi trase uşa mare după el.

Nu suferea niciodată de insomnie, poate pentru că era atât de sigur de rolul lui în viaţă, de destinul lui, şi nu avea nici o grijă pentru ziua de mâine. Era absolut convins că avea să configureze viitorul conform celor înscrise pe agenda sa de lucru.

Toată viaţa, Shaddack văzuse semne ale unicităţii sale, auguri care-i prevestiseră un triumf final în orice misiune pe care şi-o asuma.

Iniţial, remarcase aceste semne numai pentru că Don Runningdeer i le pusese sub ochi. Runningdeer era un indian – din ce trib, Shaddack nu putuse afla niciodată – care lucra pentru tatăl lui Shaddack, judecător în statul Phoenix, ca grădinar cu normă întreagă şi ca băiat bun la toate. Runningdeer era zvelt şi agil – numele lui era de fapt traducerea în engleză a numelui indian „Căprioara care aleargă", cu o faţă încercată

de vreme, cu niște mușchi ca niște funii și cu mâini pline de bătături. Ochii îi străluceau negri ca smoala – ochi neobișnuit de puternici, în fața cărora trebuia câteodată să privești în lături... pe când alteori nu te puteai sustrage țintuirii lor, indiferent cât de mult ai fi dorit. Indianul era interesat de tânărul Tommy Shaddack, dându-i voie câteodată să-l ajute la unele treburi în aer liber și la diverse reparații în casă, când nici judecătorul și nici mama lui Tommy nu erau prin preajmă să dezaprobe faptul că băiatul lor muncea cot la cot sau se însoțea cu „cei inferiori din punct de vedere social". Ceea ce însemna că se ținuse pe lângă Runningdeer aproape tot timpul între cinci și doisprezece ani, în perioada în care indianul lucrase pentru judecător, pentru că părinții lui de-abia dacă aveau răgazul să-l supravegheze sau să obiecteze ceva.

Una dintre cele mai timpurii amintiri pe care le avea despre Runningdeer și semnul șarpelui care se auto-devorează...

Avea cinci ani. Întins în curtea din spate a casei lor mari din Phoenix, printre o mulțime de jucării Tonka, era mai interesat de Runningdeer decât de camioanele și mașinile în miniatură. Indianul purta blugi și cizme, fără cămașă sub soarele arzător, strălucitor, aranjând tufișurile cu o pereche de foarfece uriașe cu mânere de lemn. Mușchii spatelui, umerilor și brațelor lui Runningdeer se încordau ritmic, întinzându-se și încordându-se, iar Tommy era fascinat de puterea fizică a bărbatului din fața sa. Judecătorul, tatăl lui Tommy, era subțire, osos și palid. Tommy însuși, la cinci ani, era deja leit taică-său, blond și prea înalt pentru vârsta lui, și dureros de slăbuț. În ziua în care-i arătase lui Tommy șarpele care se autodevora, Runningdeer lucra pentru familia Shaddack deja de două săptămâni și Tommy fusese atras de el tot mai mult, fără să înțeleagă pe deplin de ce. Runningdeer îi zâmbea deseori și-i spunea povești nostime despre coioți vorbitori, șerpi și alte animale ale deșertului. Câteodată, îi spunea lui Tommy „Șefuleț", ca o primă poreclă care i se dăduse. Mămica lui îi spunea întotdeauna Tommy sau Tom, iar judecătorul – Thomas. Așa că stătea printre jucăriile lui, atras de ele din ce în ce mai puțin, până când încetă definitiv să se joace și-l privi pe Runningdeer, pur și simplu, ca hipnotizat.

Nu știa cât stătuse așa, furat de vrajă, în umbra din patio, în aerul fierbinte și uscat al zilei pustiite de căldură, dar, după o vreme, se miră auzindu-l pe Runningdeer că-l cheamă:

–Șefulețule, vino să te uiți la asta.

Era atât de surprins încât la început nu putu răspunde. Braţele şi picioarele nu ascultau de comenzi. Părea să se fi transformat într-un bloc de stâncă.

–Haide, haide, Şefuleţule! Trebuie *neapărat* să vezi asta.

În cele din urmă, Tommy sări în picioare şi fugi spre gazon, către gărduleţele vii care înconjurau bazinul de înot, unde Runningdeer tăiase vârfurile tufelor.

–Asta-i ceva rar, zise Runningdeer cu o voce sobră, şi arătă cu degetul spre un şarpe verzui care zăcea la picioarele lui pe marginea încălzită de soare a bazinului.

Tommy începu să se tragă înapoi, speriat.

Dar indianul îl prinse de braţ, îl ţinu aproape de el şi-i zise:

–Nu te teme. E numai un şarpe de grădină inofensiv. N-o să-ţi facă nici un rău. De fapt, a fost trimis aici ca un semn pentru tine.

Tommy căscă ochii mari la reptila de optsprezece inci, încolăcită în formă de O, cu propria-i coadă în gură, de parcă se mânca pe sine. Şarpele stătea nemişcat, cu ochii sticloşi, care nu clipeau deloc. Tommy crezu că era mort, dar indianul îl asigură că trăia.

–Acesta este un semn măreţ şi puternic, pe care toţi indienii îl cunosc, zise Runningdeer.

Mătură puţin locul din faţa şarpelui şi-l trase pe băieţel în jos, lângă el.

–E un semn, şoptea indianul, un semn supranatural, trimis de Marile Spirite, şi e destinat întotdeauna unui băieţel, aşa că probabil ţi-era menit ţie. Un semn foarte puternic.

Uitându-se fix şi pe gânduri la şarpe, Tommy întrebă:

–Un semn? Ce vrei să spui? Nu-i un semn. E un şarpe.

–De bun augur. O premoniţie. Un semn sacru, mai zise Runningdeer.

În timp ce stăteau ghemuiţi lângă şarpe, îi explică toate aceste lucruri lui Tommy cu o voce intensă, dar şoptită, ţinându-l în tot acest răstimp de braţ. Strălucirea soarelui se reflecta în marginea de ciment a bazinului. Tot de-acolo veneau şi valuri de căldură. Şarpele zăcea atât de nemişcat încât ar fi adus mai degrabă cu o bijuterie lăbărţată, cu incredibil de multe detalii, decât cu un şarpe adevărat. Fiecare solz – un smarald, cu rubine gemene în chip de ochi. După o vreme, Tommy alunecă din nou în acea transă stranie în care mai căzuse şi pe când se

afla în patio, iar vocea lui Runningdeer i se strecura ca un şarpe în minte, adânc, înăuntru, încolăcindu-se şi unduindu-i prin creier.

Şi mai ciudat, se făcea că acea voce nu era deloc a lui Runningdeer, ci a şarpelui. Privea neclintit vipera şi aproape că uitase de Runningdeer, pentru că ceea ce îi transmitea şarpele era atât de seducător şi de incitant încât îi copleşea lui Tommy toate simţurile, îi solicita întreaga atenţie, chiar dacă nu înţelegea pe deplin tot ce auzea: „Acesta este un semn al destinului" – zicea şarpele –, „un semn al puterii şi al destinului şi tu vei fi un bărbat cu o mare forţă, mult mai mare decât cea a tatălui tău, un bărbat în faţa căruia ceilalţi se vor pleca, un bărbat care va fi ascultat, un bărbat care nu se va teme niciodată de viitor, fiindcă el însuşi va fi cel care va făuri viitorul şi va avea tot ce va dori, orice, din întreaga lume. Dar de acum înainte – mai zise şarpele – acesta trebuie să rămână secretul nostru. Nimeni nu trebuie să afle că ţi-am adus acest mesaj, că semnul a fost transmis cui îi era menit, fiindcă, dacă ei află că eşti destinat să ai putere asupra lor, te vor ucide cu siguranţă, îţi vor tăia gâtul noaptea, îţi vor smulge inima şi te vor arunca într-o groapă adâncă. Ei nu trebuie să afle că tu eşti Regele-Care-Va-Fi, un zeu pe pământ, altfel te vor zdrobi înainte ca puterea ta să înflorească pe deplin. Secret. Acesta este secretul nostru. Eu sunt şarpele care se autodevorează, şi voi dispărea acum după ce am transmis acest mesaj, şi nimeni nu va şti că am fost aici. Ai încredere în indian, dar în nimeni altcineva. În nimeni. Niciodată."

Tommy leşină pe marginea bazinului şi, timp de două zile, zăcu bolnav. Doctorul era derutat. Băiatul nu avea febră, nici un simptom vizibil al afecţiunii glandelor limfatice, nici greaţă, nici greutate în articulaţii sau muşchi, nici un fel de durere. Era mai degrabă cuprins de un rău general, profund, o aparenţă de letargie – nu se ostenea să ţină în mâini vreo carte cu desene hazlii, iar privitul la TV era un efort prea mare. Nu avea pic de poftă de mâncare. Dormea paisprezece ore pe zi şi rămânea într-o stare de prostraţie cea mai mare parte a timpului.

–Poate că-i o insolaţie uşoară, zise doctorul, şi dacă nu-şi revine din ea în câteva zile, îl ducem la spital pentru analize.

În timpul zilei, când judecătorul era la tribunal sau avea întâlniri cu partenerii lui de afaceri, iar mama lui Tommy era la club sau la vreunul din prânzurile ei date în scopuri caritabile, Runningdeer se strecura în casă din când în când, ca să vegheze lângă patul băiatului câteva

minute. Îi spunea lui Tommy povești, vorbindu-i cu acea voce blândă și ciudat de ritmată.

Domnișoara Karvel, care era femeia în casă și ținea parțial loc de dădacă, știa că nici judecătorul și nici doamna Shaddack nu ar fi aprobat vizitele indianului la căpătâiul bolnavului sau vreo altă legătură a lui cu Tommy. Dar domnișoara Karvel avea inima bună, și nu era deloc de acord cu lipsa de solicitudine a soților Shaddack față de copilul lor. Iar indianul îi plăcea. Se făcea că nu observa fiindcă nu vedea nici un rău în asta – dacă Tommy promitea să nu spună alor săi despre timpul petrecut cu Runningdeer.

Tocmai când se hotărâseră să-l interneze pe băiat într-un spital pentru analize, el se făcu bine, și diagnosticul de insolație al doctorului se confirmă. De atunci, Tom se tot ținea pe urmele lui Runningdeer din secunda în care mama și tatăl lui ieșeau din casă și până se întorceau. Când începu să meargă la școală, venea după ore direct acasă; nu se arăta niciodată interesat ori de câte ori ceilalți copii îl invitau la ei să se joace, deoarece era nerăbdător să petreacă câteva ore cu Runningdeer înainte ca părinții lui să apară, după-amiază târziu.

Și, săptămână de săptămână, lună de lună, an de an, indianul îl făcu pe Tommy să fie foarte conștient de semnele care-i prevesteau un destin măreț – deși destul de confuz încă. Un petic de pământ cu trifoi cu patru foi sub fereastra de la dormitorul băiețelului. Un șobolan mort plutind în bazinul de înot. Câțiva greieri veseli într-unul din sertărașele de la masa lui de lucru când se întoarse de la școală într-o după-amiază. Din când în când, apăreau monede în locurile în care nici gând să le fi lăsat – un penny în fiecare pantof din debara, după o lună, câțiva cenți în fiecare din buzunarele pantalonilor lui, și, mai târziu, un dolar strălucitor de argint înăuntrul unui măr pe care Runningdeer îl cojea pentru el –, iar indianul privea monedele cu frică și respect, explicându-i că erau unele din cele mai puternice semne.

–Secret! îi șopti Runningdeer, minunându-se, a doua zi după a noua aniversare a zilei de naștere a lui Tommy, când băiețelul îi dădu de veste că auzise niște clopoței răsunând ușurel sub fereastra lui, în miez de noapte.

Sculându-se din pat, nu văzuse nimic altceva decât o lumânare arzând pe gazon. Atent să nu-și trezească părinții, se furișase afară s-o privească mai îndeaproape, dar dispăruse.

–Întotdeauna să ţii secrete aceste semne sau, altfel, *ei* îşi vor da seama că eşti un copil cu un destin de excepţie, că într-o zi vei avea o putere fenomenală asupra lor şi atunci te vor ucide, cât eşti încă mic şi slab.

–Cine sunt „ei"? întrebă Tommy.

–Toată lumea, oricine, zise indianul, pe un ton misterios.

–Dar cine anume?

–Tatăl tău, de exemplu.

–Nu, el nu.

–El în mod special, şopti Runningdeer. E un om cu putere. Îi place să-i stăpânească pe alţii, să-i intimideze, să le forţeze mâna ca să obţină ce doreşte. Ai văzut cum îi fac oamenii temenele şi aleargă la el.

Într-adevăr, Tommy remarcase respectul cu care oamenii se adresau tatălui lui – mai cu seamă numeroşii prieteni politicieni – şi, de câteva ori, surprinsese privirile neliniştite, şi poate mai grăitoare, pe care le aruncau judecătorului când acesta se întorcea cu spatele. Pe faţă, păreau să-l admire şi chiar să-i facă reverenţe, dar când nu-i vedea, păreau nu numai că se tem de el, ci chiar că îl urăsc.

–E mulţumit numai când are puterea deplină, şi nu-i va da drumul prea uşor, pentru nimeni în lume, nici măcar pentru fiul lui. Dacă află că ţi-e scris să fii mai măreţ şi mai puternic decât el însuşi... nimeni nu te poate salva. Nici măcar eu.

Poate că dacă în familia lor ar fi existat mai multă afecţiune, Tommy ar fi găsit avertismentul indianului greu de acceptat. Dar tatăl lui rareori îi vorbea altfel decât de sus, şi încă şi mai rar îl atingea – niciodată o îmbrăţişare adevărată şi niciodată un sărut.

Câteodată, Runningdeer îi aducea cadou băieţelului o acadea făcută în casă.

–Acadea-cactus, îi spunea el.

Întotdeauna exista numai o bucăţică pentru amândoi şi întotdeauna o mâncau împreună, ori stând jos în patio, când indianul era într-o pauză de masă, ori când Tommy îşi urma mentorul de-a lungul proprietăţii de doi acri într-o serie de misiuni. Curând după ce mânca acadeaua, pe băieţel îl invada o stare ciudată. Se simţea cuprins de veselie. Când se mişca, părea că pluteşte. Culorile deveneau mai strălucitoare, mai frumoase. Lucrul cel mai viu din toate era Runningdeer: părul lui era incredibil de negru, pielea avea un bronz superb, dinţii îi străluceau de

albeaţă, ochii la fel de întunecaţi ca şi capătul Universului. Fiecare sunet, chiar şi retezatul brutal al foarfecelor pentru tufişuri, bâzâitul unui avion trecând pe deasupra capului în drum spre aeroportul din Phoenix, zumzetul ca de insectă al motoraşului din bazinul de înot – toate deveneau muzică; lumea era plină de cântec, deşi cea mai melodioasă dintre toate era vocea lui Runningdeer. Şi mirosurile parcă se accentuau: florile, iarba tăiată, uleiul cu care indianul îşi ungea uneltele. Chiar şi mirosul greu al transpiraţiei era plăcut. Runningdeer mirosea a pâine proaspăt coaptă, a fân şi a bănuţi de aramă.

Tommy rareori îşi amintea despre ce vorbea Runningdeer după ce mâncau acadeaua, dar îşi amintea totuşi că indianul îi vorbea cu o intensitate specială. Multe din cele spuse erau în legătură cu semnul „şoimului din lună"– Moonhawk.

–Dacă Marile Spirite trimit semnul Moonhawk, să ştii că vei avea o putere copleşitoare şi vei ajunge invincibil. Invincibil! Dar dacă-l şi *vezi*, înseamnă că Marile Spirite vor ceva în schimb de la tine, un gest care să dea dovada că-l meriţi.

Cam atâta i se imprimase adânc lui Tommy, pentru că de rest îşi amintea prea puţin. De obicei, cam după o oră, i se făcea somn şi se ducea în camera lui să doarmă; visele erau atunci excepţional de vii, mai reale decât viaţa însăşi şi întotdeauna îl includeau şi pe indian – vise care, concomitent, îl speriau şi-l linişteau.

Într-o sâmbătă ploioasă de octombrie, când Tommy avea zece ani, stătea pe un scăunel lângă masa de lucru, la un capăt al garajului cu patru maşini, urmărindu-l pe Runningdeer cum repara un cuţit mare, electric, de care judecătorul se slujea întotdeauna când tăia curcanul la Thanksgiving Day* şi de Crăciun. Aerul era răcoros, plăcut şi neobişnuit de umed pentru Phoenix. Runningdeer şi Tommy vorbeau despre ploaie, despre vacanţa care se apropia şi despre lucrurile care se întâmplaseră la şcoală recent. Nu pomeneau întotdeauna despre semne şi destin, altfel lui Tommy nu i-ar fi plăcut atât de mult indianul; Runningdeer ştia să asculte ca nimeni altul.

Când indianul termină de reparat cuţitul electric, îl puse în priză şi-i dădu drumul să funcţioneze. Lama se deplasa înainte şi înapoi atât de repede, încât abia dacă se mai zărea desluşit.

* Sărbătoare oficială în amintirea primilor colonişti din Massachusetts (în ultima joi a lunii noiembrie) *(n.t.)*

Tommy aplaudă:

–Vezi ăsta? îi spuse Runningdeer, ridicând mai sus cuţitul şi privindu-l dintr-o parte în lumina strălucitoare a becurilor cu fluor de deasupra capului.

Scântei orbitoare curseră din lama vorace, care parcă era ocupată să taie în felii chiar lumina.

–Ce? întrebă Tommy.

–Acest cuţit, Şefuleţule, este o maşinărie. O maşinărie frivolă, nu chiar importantă ca un automobil, un avion sau un scaun cu rotile motorizat. Fratele meu este... infirm... şi e obligat să zacă într-un asemenea scaun. Ştiai asta, Şefuleţule?

–Nu.

–Unul dintre fraţii mei e mort, celălalt e infirm.

–Îmi pare rău.

–De fapt, îmi sunt fraţi vitregi, dar sunt singurii pe care-i am.

–Cum s-a întâmplat? De ce?

Runningdeer ignoră întrebările.

–Chiar dacă scopul acestui instrument ar fi numai de a tăia un curcan, care ar putea fi sacrificat la fel de bine şi cu un cuţit obişnuit, şi tot este eficient şi inteligent. Multe maşini sunt mult mai eficiente şi mai inteligente decât oamenii.

Indianul coborî încet cuţitul şi se întoarse faţă în faţă cu Tommy. Ţinu cuţitul care parcă torcea între ei şi privi peste lama în mişcare direct în ochii lui Tommy.

Băieţelul simţi cum aluneca sub o vrajă asemănătoare aceleia prin care trecea după ce mânca acadeaua, deşi nu mâncase nici una.

–Omul alb îşi pune mare nădejde în maşini, zise Runningdeer. Crede că maşinile sunt întotdeauna mult mai de încredere şi mai inteligente decât oamenii. Dacă vrei să fii cu adevărat măreţ în lumea oamenilor albi, Şefuleţule, trebuie să ajungi cât mai asemănător cu o maşină, pe cât îţi stă în putere. Trebuie să fii eficient. Trebuie să fii neobosit ca o maşinărie. Trebuie să-ţi fixezi bine scopurile, să nu îngădui nici unor dorinţe sau emoţii să te distragă.

Mişcă lama care torcea încet de tot către faţa lui Tommy, până când băiatul ajunse să se uite cruciş, încercând să se concentreze pe lama care tăia.

–Cu asta aş putea să-ţi zbor nasul, să-ţi tai buzele, să-ţi crestez obrajii şi urechile...

Tommy vru să se depărteze de scăunelul de lângă masa de lucru şi s-o ia la fugă.

Dar nu se putu mişca.

Îşi dădu seama că indianul îl ţinea de încheietura mâinii.

Chiar dacă n-ar fi fost ţinut, n-ar fi putut evada, căci rămăsese ca paralizat. Nu întru totul de spaimă. Era ceva seducător în acel moment; gestul de violenţă potenţial era într-un fel ciudat... incitant.

–... să-ţi tai bărbia rotundă, să te scalpez, să las osul gol, şi vei sângera până la moarte sau vei muri dintr-o cauză sau alta, dar...

Lama era la mai puţin de două degete de nasul lui.

–... *dar* aparatul va continua să meargă...

La un deget distanţă.

–... cuţitul va continua să zumzăie şi să taie, să zumzăie şi să taie.

La jumătate de deget distanţă.

–... pentru că maşinile nu mor...

Tommy simţea suflul slab provocat de lama electrică în continuă mişcare.

–... maşinile sunt eficiente şi demne de încredere. Dacă vrei să te descurci în lumea oamenilor albi, Şefuleţule, trebuie să fii ca o maşină.

Runningdeer închise aparatul. Îl puse jos.

Lui Tommy însă nu-i dădu drumul.

Apropiindu-se de el, zise:

–Dacă vrei să fii mare cu adevărat, dacă vrei să mulţumeşti Spiritele şi să faci ce-ţi cer ele când îţi trimit semnul Moonhawk, atunci trebuie să fii hotărât, fără odihnă, rece, cu un singur scop în minte, fără să te temi de consecinţe, *exact ca o maşinărie*.

După aceea, mai ales când mâncau acadeaua împreună, vorbeau adesea despre faptul de a te dedica unui scop şi a fi la fel de demn de încredere ca o maşină. Pe măsură ce se apropia de pubertate, visurile lui Tommy erau mult mai puţin încărcate cu referinţe sexuale decât cu imaginea Moonhawkului şi a viziunii despre oameni care arătau normal pe dinafară, dar care pe dinăuntru erau în întregime fire şi tranzistori şi întrerupătoare de metal.

În vara celui de-al doisprezecelea an al său, după şapte ani petrecuţi în tovărăşia indianului, băiatul află ce se întâmplase cu fraţii vitregi ai lui Runningdeer. Află, de fapt, pe jumătate. Restul îl bănuia.

El şi indianul stăteau în patio, luând masa şi privind curcubeele care apăreau şi dispăreau în pulberea lichidă azvârlită în sus din stropitoarele pentru gazon. Din acea zi de la masa de lucru, cu mai bine de un an şi jumătate în urmă, mai întrebase de câteva ori despre fraţii lui Runningdeer, dar indianul nu-i răspunsese niciodată. De data asta, Runningdeer îşi fixă privirile către munţii îndepărtaţi, în ceaţă, şi zise:

–E un secret pe care am să ţi-l spun.

–Bine.

–La fel de secret ca toate semnele care ţi-au fost date.

–Sigur.

–Nişte oameni albi, doar băieţi de liceu, s-au îmbătat şi au început să umble creanga, poate uitându-se după femei, în orice caz căutând scandalul cu lumânarea. S-au întâlnit din întâmplare cu fraţii mei, în parcarea unui restaurant. Unul dintre fraţii mei era căsătorit, iar soţia lui se afla atunci cu el. Liceenii au început un fel de joacă gen „hai să-l necăjim noi puţin pe indianul ăsta", dar le şi plăcea de fapt cum arăta soţia fratelui meu. O doreau şi erau suficient de beţi ca să-şi închipuie că o puteau lua. A urmat o luptă. Cinci împotriva celor doi fraţi ai mei. Pe unul l-au bătut cu un drug de fier până l-au omorât, iar celălalt n-are să mai meargă pe picioarele lui niciodată. I-au luat soţia şi au batjocorit-o.

Tommy era încremenit de această dezvăluire.

În cele din urmă, explodă:

–*Îi urăsc* pe oamenii albi.

Runningdeer râse:

–Da, chiar îi urăsc, zise Tommy. Ce s-a întâmplat cu tipii ăştia care au făcut aşa ceva? Sunt la închisoare acum?

–Nici o închisoare.

Runningdeer îi zâmbi băiatului. Un zâmbet îndârjit.

–Părinţii lor erau oameni cu putere. Cu bani. Cu influenţă. Aşa că judecătorul le-a dat drumul „din lipsă de probe".

–Tatăl meu ar fi trebuit să judece atunci. El nu le dădea drumul.

–Nu? zise indianul.

–Niciodată.

–Eşti sigur?

Oarecum stingherit, Tommy răspunse:

–Păi... sigur că sunt sigur.

Indianul tăcu.

–Urăsc oamenii albi, repetă Tommy, de astă dată mai mult din dorinţa de a se da bine pe lângă indian decât din convingere.

Runningdeer râse din nou şi-l bătu uşurel pe spate.

Aproape de sfârşitul aceleiaşi veri, Runningdeer veni la Tommy târziu, într-o zi de august încinsă şi, cu o voce solemnă şi ca de sibilă, zise:

–La noapte are să fie lună plină, Şefuleţule. Să te duci în curtea din dos şi s-o priveşti o vreme. Cred că la noapte semnul va sosi în sfârşit, cel mai important semn dintre toate.

Odată cu răsăritul lunii, la scurt timp după lăsarea întunericului, Tommy ieşi din casă şi se duse pe marginea bazinului, în locul în care Runningdeer îi arătase şarpele care se autodevora , cu şapte ani în urmă. Se uită ţintă la luna rotundă vreme îndelungată, în timp ce o reflecţie prelungă de-a ei tremura pe suprafaţa apei din bazinul de înot. Era o lună plină, imensă, deşi încă nu urcase prea mult pe cer.

Curând, judecătorul ieşi în patio, strigându-l, iar băiatul răspunse:

–Sunt aici.

Judecătorul veni lângă el, aproape de bazin.

–Ce faci aici, Thomas?

–Mă uit la...

–La ce?

Tocmai atunci Tommy zări un şoim profilându-se în lumina lunii. Ani de zile i se spusese că într-o bună zi îl va zări, fusese pregătit pentru tot ce însemna asta şi, deodată, iată că-l zărise, îngheţat o clipă în zbor planat, proiectat pe fundalul uriaşei lămpi lunare.

–Priveşte! strigă el, uitând un moment că nu se putea încrede în nimeni, în afară de indian.

–Ce să privesc? întrebă judecătorul.

–N-ai văzut?

–Doar luna.

–Nu te-ai uitat unde trebuia, altfel ai fi văzut.

–Ce să văd?

Faptul că tatăl său nu zărise semnul îi dovedi lui Tommy că el însuşi era, într-adevăr, deosebit şi că acel semn în mişcare fusese trimis doar pentru el – ceea ce-i reaminti că nu putea avea încredere în tatăl său. Zise atunci:

–Ăăă... o stea căzătoare.

–Stai aici afară să te uiţi după stele căzătoare?

–De fapt, sunt meteoriţi, răspunse Tommy, vorbind mai repede. Înţelegi, în noaptea asta pământul trebuie să treacă printr-o cingătoare de meteoriţi, aşa că vor fi o mulţime.

–De când te interesezi tu de astronomie?

–Dar nu mă interesez, replică Tommy dând din umeri. Numai că mă întrebam cum arată. Destul de plictisitor.

Se întoarse cu spatele la bazin şi se îndreptă înapoi spre casă, iar judecătorul îl însoţi imediat.

Ziua următoare, miercuri, băiatul îi povesti lui Runningdeer despre Moonhawk.

–Dar n-am primit nici un mesaj de la el. Nu ştiu ce vor Marile Spirite să fac ca să dovedesc de ce sunt în stare.

Indianul zâmbi şi-l privi în tăcere, un timp destul de îndelungat. Apoi zise:

–Şefuleţule, o să discutăm despre asta la masă.

Domnişoara Karvel avea miercurile libere, aşa că Runningdeer şi Tommy erau singuri acasă. Se aşezară unul lângă altul pe scaunele din patio. Indianul se părea că nu adusese nimic altceva în afară de obişnuita acadea, iar Tommy nici nu avea poftă de altceva.

Cu multă vreme în urmă, băiatul încetase să mănânce acadeaua pentru aroma ei; o consuma, nerăbdător, pentru efectul pe care-l producea. Şi, de-a lungul anilor, efectul devenise copleşitor.

Foarte curând, băiatul ajunse în acel plan asemănător visului, atât de mult jinduit, în care culorile erau strălucitoare, sunetele joase, mirosurile puternice, şi toate lucrurile reconfortante şi atrăgătoare. El şi indianul vorbiră aproape o oră încheiată, iar la sfârşit Tommy ajunse să înţeleagă că Marile Spirite aşteptau din partea lui să-şi ucidă tatăl, după patru zile, într-o duminică dimineaţa.

–Asta este ziua mea liberă, zise Runningdeer, aşa că n-am să fiu aici să te ajut. Dar probabil că asta e şi intenţia Spiritelor – ca tu să dovedeşti de ce eşti în stare numai de unul singur. Cel puţin vom avea

următoarele zile la dispoziţie să plănuim totul împreună, aşa că atunci când va sosi duminica, să fii pregătit.

–Da, zise băiatul, ca în vis. Da. O să punem totul la punct.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, judecătorul veni acasă de la o întâlnire de afaceri care urmase proceselor de la tribunal. Plângându-se de căldură, se duse glonţ sus să facă un duş. Mama lui Tommy se întorsese acasă cu jumătate de oră mai devreme. Stătea într-un fotoliu în sufragerie, cu picioarele înălţate pe un scăunel, citind ultimele ştiri din „Town & Country" şi sorbind din ceea ce ea numea „un cocteil înainte de ora cocteilului". De-abia dacă-şi ridică ochii de pe revistă când judecătorul se sprijini de uşă, anunţând-o din hol că avea de gând să facă un duş.

Cum urcă tatăl lui scările, Tommy se duse la bucătărie şi luă un cuţit de măcelar dintr-un suport de lângă plită.

Runningdeer era pe-afară, tăind iarba.

Tommy se duse în sufragerie, se îndreptă spre mama lui şi o sărută pe obraz. Ea rămase surprinsă de sărut, dar şi mai surprinsă de cuţit, pe care el i-l înfipse în piept de trei ori. Cu acelaşi cuţit se duse sus şi-l implântă în stomacul tatălui său, pe când acesta tocmai ieşea de sub duş.

Fugi apoi în propria-i cameră şi-şi scoase hainele. Pe pantofi nu era nici urmă de sânge, dar, în schimb, se distingeau câteva pete pe blugi şi foarte multe pe cămaşă. După ce se spălă rapid în chiuveta de la baie şi scurse toate urmele de sânge în canal, se îmbrăcă cu nişte blugi noi şi cu o cămaşă curată. Hainele însângerate le împachetă cu multă atenţie într-un prosop vechi şi le duse în pod, unde le ascunse într-un colţ, după cufărul unui marinar. Avea să scape de ele mai târziu.

La parter, trecu prin sufragerie fără să-şi privească mama moartă. Se duse drept în biroul judecătorului şi deschise sertarul din dreapta jos. Din spatele unor dosare, scoase un pistol.

În bucătărie, stinse lămpile fluorescente de sus, aşa încât singura lumină să fie cea care pătrundea prin ferestre, destul de puternică, dar care lăsa câteva unghere ale încăperii într-o umbră răcoroasă. Puse cuţitul de măcelar pe o tejghea lângă frigider, exact în dreptul unei umbre. Aşeză pistolul pe unul dintre scaunele din jurul mesei, pe care-l trase numai puţin în afară, aşa că revolverul putea fi apucat uşor, dar nu putea fi văzut la fel de uşor.

Ieşi printr-una din uşile franţuzeşti care făceau legătura între bucătărie şi patio şi-l strigă pe Runningdeer. Indianul nu-l auzi din cauza zgomotului pe care-l făcea aparatul de tuns iarba, dar se întâmplă să-şi ridice ochii şi să-l vadă cum îi făcea cu mâna. Încruntându-se, opri aparatul şi traversă gazonul pe jumătate aranjat, către patio.

–Da, Thomas? zise el, pentru că ştia că judecătorul şi doamna Shaddack erau acasă.

–Mama are nevoie s-o ajuţi la ceva, zise Tommy. M-a rugat să te chem.

–Are nevoie de ajutorul meu?

–Da. În sufragerie.

–Ce doreşte?

–Are nevoie s-o ajuţi la... e mai uşor să-ţi arate decât să-ţi spun eu.

Indianul îl urmă prin uşile franţuzeşti în bucătăria mare; trecură de frigider, îndreptându-se spre uşa holului.

Tommy se opri brusc, se întoarse şi zise:

–Da, mama zice că o să ai nevoie de cuţitul ăla, cel de colo, din spatele tău, de pe tejghea, de lângă frigider.

Runningdeer se întoarse, văzu cuţitul zăcând în umbră pe tejghea şi-l ridică. Ochii i se măriră cât cepele.

–Şefuleţule, pe cuţitul ăsta e sânge. E sânge...

Tommy înşfăcase deja pistolul de pe scaunul din bucătărie. Când indianul se întoarse spre el surprins, Tommy ţinu pistolul cu amândouă mâinile şi trase până goli încărcătorul, deşi reculul îl simţi dureros prin braţe şi umeri, dezechilibrându-l aproape total. Cel puţin două gloanţe îl nimeriră pe Runningdeer, iar unul îi sfâşie beregata.

Indianul căzu cu un plesnet greoi. Cuţitul îi sări din mână, zăngănind, şi alunecă pe podea.

Cu vârful pantofului, Tommy dădu un picior cuţitului, mai aproape de cadavru, aşa încât să arate de parcă l-ar fi mânuit mortul.

Băiatul înţelesese mult mai clar decât mentorul său mesajele Marilor Spirite. Voiau ca el să se elibereze imediat de oricine avea ceva mai multă putere asupra lui: judecătorul, mama lui, Runningdeer. Numai atunci îşi putea împlini destinul atât de ambiţios în privinţa puterii.

Pusese la punct trei crime cu răceala unui computer şi le executase cu decizia şi eficienţa unei maşinării. Nu simţea nimic. Emoţiile nu se

amestecaseră cu treaba pe care o făcuse. Ei bine, într-adevăr, era speriat şi puţin agitat – chiar uşor ameţit –, dar aceste senzaţii nu-l abătuseră de la plan.

După ce privi ţintă câteva clipe trupul lui Runningdeer, Tommy se îndreptă spre telefonul din bucătărie, sună la poliţie şi raportă, în chipul cel mai isteric cu putinţă, că indianul, urlând despre răzbunarea lui, îi ucisese părinţii şi că el, Tommy, îl omorâse la rândul lui pe indian cu arma tatălui său. Dar nu comunică chiar atât de coerent. Era atât de isterizat că trebuiră să-i smulgă cu cleştele informaţiile. De fapt, părea atât de traumatizat şi de dezorientat de tot ce se întâmplase încât, timp de trei-patru minute, trebuiră să-i vorbească cu multă răbdare pentru a-l face să înceteze bâlbâiala şi confuzia şi să le comunice numele şi adresa. În mintea lui, repetase aceste secvenţe de isterie toată după-amiaza, de când luase prânzul cu indianul. Acum era mulţumit că sunau atât de convingător.

Ieşi afară, în faţa casei, stătu în capul aleii şi plânse până sosi poliţia. Lacrimile lui erau mult mai autentice decât isteria. Plângea de uşurare.

Mai văzuse Moonhawkul încă de două ori în viaţă, mai târziu. Îl vedea când avea într-adevăr mare nevoie să-l vadă, când voia să se asigure că un anumit curs al acţiunii pe care intenţiona să-l urmeze era corect.

Dar nu mai ucise pe nimeni – pentru că nu mai avu niciodată nevoie s-o facă.

Bunicii lui din partea mamei îl luară la ei acasă şi-l crescură în alt cartier din Phoenix. Ca o compensare a faptului că trecuse printr-o asemenea tragedie, îi dăruiră, mai mult sau mai puţin, cam tot ce-i poftea inima, ca şi cum, dacă i-ar fi refuzat ceva, ar fi fost prea crud din partea lor. Era singurul moştenitor al averii tatălui, cu imense poliţe de asigurare pe viaţă astfel că i se dădu o educaţie de cea mai bună calitate şi o mulţime de bani cu care să pornească în viaţă după absolvirea facultăţii. Lumea se ordona înaintea lui, plină de mii de ocazii favorabile. Şi, mulţumită lui Runningdeer, avea avantajul de a şti în plus, dincolo de orice îndoială, că i se pregătea un destin măreţ şi că forţele sorţii şi cerului voiau ca el să capete o putere nemărginită peste ceilalţi oameni.

Numai un nebun ucidea fără vreo nevoie care să-l mâne de la spate.

Numai cu rare excepţii, crima era o metodă *eficientă* de a rezolva problemele.

Acum, întins în spatele camionetei din garajul întunecat al Paulei Parkins, Shaddack îşi reaminti că era copilul Destinului, că văzuse Moonhawkul de trei ori. Îşi scoase din minte orice teamă de Loman Watkins şi de eşec. Suspină şi intră în starea de somn.

Căzu în visul atât de familiar. Maşinăria vastă. Jumătate metal şi jumătate carne. Pistoane de oţel care bubuiau. Inimile oamenilor care pompau lubrefianţi de toate felurile. Sânge şi ulei, fier şi oase, plastic şi tendoane, sârme şi nervi.

9

Chrissie era uimită că preoţii mâncau atât de bine. Masa din bucătăria casei parohiale era aşternută cu mâncare din belşug: o farfurie imensă cu cârnăciori, ouă, felii de pâine prăjită cu grămada, un pachet cu prăjiturele, un altul cu cornuleţe cu coacăze, un platou cu cartofi rumeniţi care fuseseră încălziţi în cuptor, fructe proaspete şi o pungă de biscuiţi pentru cacaoa fierbinte. Părintele Castelli era umflăţel, desigur, dar Chrissie se gândise întotdeauna la preoţi ca la nişte fiinţe care se abţineau în toate privinţele, refuzându-şi cel puţin plăcerile mâncării şi ale băuturii, după cum respingeau şi căsătoria. Dacă Părintele Castelli consuma atât de mult la fiecare masă, ar fi trebuit să cântărească de două ori pe cât era. Nu, de trei ori pe-atâta!

În timp ce mâncau, îi povesti despre invadatorii care-i luaseră în stăpânire pe părinţii ei. Plină de respect faţă de predispoziţia Părintelui Castelli pentru răspunsurile spirituale, şi ca mijloc pentru a-l ţine cointeresat, ea lăsă o portiţă deschisă pentru sugestia posesiunii demonice, deşi, personal, înclina să accepte explicaţia invaziei unor extratereştri. Îi povesti ce văzuse în holul de la etaj cu o zi în urmă, cum fusese încuiată în cămară şi cum fusese mai târziu urmărită de părinţii ei şi de Tucker, în noile lor forme dezumanizate.

Preotul îşi exprimă uimirea şi îngrijorarea şi, de câteva ori, îi ceru chiar mai multe detalii, dar nu se opri nici o clipă din mâncat. De fapt, mânca cu o poftă atât de extraordinară, că bunele lui maniere aveau de

suferit. Chrissie era la fel de surprinsă de neglijenţa lui, ca şi de apetitul colosal pe care-l trăda. De câteva ori, se mânjise cu papară de ou pe bărbie, şi când îndrăzni să i-o semnaleze, făcu o glumă şi şi-o şterse imediat. Un moment mai târziu îşi ridică ochii din farfurie, iar papara se scurgea în continuare, încă şi mai multă. Scăpase câţiva biscuiţi mici, dar nu părea că-i pasă. Pieptul cămăşii negre era presărat cu fărâmituri de pâine prăjită, cu câteva bucăţele de cârnăciori, felii de roşii, fărâmituri de prăjiturele, fărâmituri de cornuleţe...

Într-adevăr, începea să creadă că Părintele Castelli era mai vinovat de păcatul lăcomiei decât oricare alt om de pe faţa pământului.

Dar îl iubea, în ciuda obiceiului lui de a mânca excesiv, pentru că nici măcar o dată nu se îndoi de sănătatea ei mintală sau nu exprimă vreo umbră de neîncredere în povestea ei halucinantă. Asculta cu interes şi cu cea mai mare curiozitate, şi părea cu adevărat preocupat, chiar speriat, de ceea ce îi povestea.

–Păi, Chrissie, s-au făcut poate o mie de filme cu invaziile extratereştrilor, cu creaturi ostile din alte planete, şi s-au scris poate zece mii de cărţi despre aşa ceva, iar eu întotdeauna am zis că mintea omului nu poate imagina nimic din ceea ce nu e posibil în lumea creată de Dumnezeu. Aşa că, cine ştie? Cine să ne spună nouă că n-ar fi putut ateriza aici, în Moonlight Cove? Sunt un mare amator de filme şi întotdeauna mi-au plăcut cel mai mult filmele de groază, dar nu mi-am imaginat niciodată că am să mă aflu în plin film de groază în viaţa reală.

Era sincer. Niciodată nu vorbise cu ea de sus.

Deşi Părintele Castelli continua să mănânce cu un apetit nestăvilit, Chrissie termină în acelaşi timp şi povestea, şi micul ei dejun. Fiindcă bucătăria era călduroasă, hainele se uscau repede pe ea, şi numai fundul pantalonilor şi adidaşii mai erau cu adevărat uzi. Se simţea suficient de întremată să se gândească la ce o aştepta de-acum înainte, mai ales că găsise ajutor.

–Ce urmează oare? Trebuie să chemăm Armata, nu credeţi, Părinte?

–Poate că şi Armata, şi Marina, zise el, după un moment de gândire. Cei de la Marină ar fi mai potriviţi pentru aşa ceva.

–Credeţi...

–Ce este, fetiţă dragă?

–Credeţi că există vreo şansă... ei bine, vreo şansă ca să-mi recapăt părinţii? Vreau să spun, în forma în care erau înainte?

Puse jos un cornuleţ pe care-l dusese la gură şi se întinse peste masă, printre farfurii şi tot felul de vase cu mâncare, ca s-o apuce de mână. Degetele lui erau uşor grase de unt, dar ei nu-i păsă, pentru că era atât de liniştitor şi reconfortant; acum chiar avea nevoie de liniştire şi alinare.

–Îi vei regăsi pe ai tăi, zise Părintele Castelli cu o mare simpatie în glas. Îţi garantez asta în mod absolut.

Chrissie îşi muşcă buza de jos, încercând să-şi reţină lacrimile.

–Îţi garantez, repetă el.

Pe neaşteptate, faţa i *se umflă*. Dar nu în mod egal, cum se umflă un balon. Mai degrabă, parcă făcea valuri şi pulsa, începând să semene cu ţeasta unui stârv, şi noroade de viermi se îmbulzeau şi scurmau exact sub piele.

–Îţi garantez!

Chrissie era prea îngrozită ca să ţipe. O clipă, nu se putu mişca. Era paralizată de groază, încremenită pe scaun, nemaiputând nici măcar să aibă atâta autocontrol încât să clipească sau să respire.

Îi auzi oasele cum se rupeau-pocneau-se iveau pe măsură ce ieşeau din încheieturile lor firesti şi se dizolvau, şi se reconstituiau cu o rapiditate care părea de necrezut. Carnea lui scoase un sunet dezgustător, de ceva umed, lipicios, pe când se contura în noi forme aproape cu tot atâta uşurinţă ca o ceară.

Ţeasta preotului se dilată în sus, apoi se trase spre spate, lăsând în urmă un os proeminent, iar faţa abia dacă mai semăna cu cea de om, era parţial de crustaceu, parţial de insectă, vag de viespe, cu ceva de şacal în ea şi cu ochii cumpliţi, încărcaţi de ură.

În cele din urmă, Chrissie ţipă, exploziv:

–Nu!

Inima îi sălta în piept atât de tare încât fiecare bătaie era dureroasă.

–Nu, pleacă, lasă-mă-n pace, lasă-mă!

Fălcile lui se lungiră, apoi se crăpară aproape până la urechi într-un rânjet ameninţător, definit de şiruri duble de imenşi dinţi ascuţiţi.

–Nu, nu!

Încercă să se ridice.

Îşi dădu seama că o mai ţinea încă de mână.

Vorbea cu o voce care aducea într-un mod nepământesc cu cea a mamei ei şi a lui Tucker, pe când o urmăriseră ca pe un vânat până la gura tunelului, noaptea trecută:

–... *nevoie, nevoie... vreau... dă... nevoie...*

Nu arăta cum arătau părinţii ei când se transformaseră. De ce nu semănau invadatorii între ei?

Îşi deschise gura larg şi sâsâi la ea, şi o salivă groasă, gălbuie se întinse ca pasta de acadele de caramel cu unt de la dinţii de deasupra spre dinţii de jos. Ceva se mişcă în gura lui, o limbă care arăta ciudat de tot ieşea afară spre ea ca „Jack-in-the-box" cel ce se clatină pe suportul lui subţire de sârmă, şi se dovedi a fi o altă gură în propria lui gură, un alt rând de dinţi mai mici şi mai ascuţiţi, făcuţi anume să pătrundă în locuri înguste şi să muşte prada care s-ar fi refugiat acolo.

Părintele Castelli devenea ceva cât se poate de familiar: creatura din filmul „Alien". Nu chiar acel monstru în detaliu, dar neverosimil de asemănător.

Era prinsă în capcana unui film, întocmai cum spusese preotul, o secvenţă de groază din viaţa reală: fără îndoială, una dintre cele pe care le agrea. Oare Părintele Castelli era în stare să ia orice formă dorea, şi oare se transforma în această bestie numai ca să-şi facă el cheful şi pentru că ar fi venit în întâmpinarea temerilor lui Chrissie care se aştepta la invadatori din alte spaţii?

Asta era chiar ceva dement.

Sub hainele cu care era înveşmântat, preotului i se transforma şi trupul. Cămaşa rămăsese largă pe el în unele locuri, de parcă substanţa proprie se topise sub ea, dar în altele plesnea pe la cusături, pe când trupul lui cunoştea noi dilatări ale oaselor şi nişte excrescenţe inumane. Nasturii cămăşii săriră cât colo. Ţesătura se rupse. Gulerul lui preoţesc se desfăcu şi rămase strâmb pe un grumaz care suferea o remodelare hidoasă.

Respirând cu greu, terorizată, încercă să se elibereze de el. Se ridică în picioare, răsturnând scaunul, dar era încă ţinută strâns de mână. Era foarte puternic, iar ea nu se putea smulge.

Mâinile lui, de asemenea, începuseră să se schimbe. Degetele i se lungiseră. Erau placate cu o substanţă cornoasă-dură şi străluceau în negru – mai degrabă ca nişte cleşti cu degete decât ca nişte mâini de om.

–... nevoie... vreau... nevoie...

Crissie înşfăcă cuţitul de care se servise la micul dejun, îl ridică cu o mişcare rapidă deasupra capului, ca pentru a-şi lua avânt, şi-l repezi în jos cu toată forţa, înfigându-i-l în antebraţ, chiar deasupra încheieturii mâinii, unde arăta încă oarecum omenesc. Sperase ca lama să-l ţintuiască astfel de masă, dar nu simţi că l-ar fi străpuns până la lemnul de dedesubt.

Răcnetul lui răsună atât de strident şi pătrunzător, că păru să vibreze prin oasele lui Chrissie.

Mâna lui placată parcă cu o nouă substanţă, demonică, se deschise într-un spasm. Atunci ea se smulse, eliberându-se. Din fericire, se mişcă repede, pentru că mâna lui se strânse din nou, o fracţiune de secundă mai târziu, ciupindu-i vârfurile degetelor, dar nereuşind s-o reţină.

Uşa de la bucătărie se afla de partea unde stătea preotul. Nu putea ajunge în pragul uşii fără să se expună înşfăcării.

Cu un ţipăt pe jumătate urlet şi pe jumătate răcnet, îşi scoase cuţitul din braţ şi-l aruncă în lături. Dădu jos vesela şi mâncarea de pe masă cu o singură măturare a braţului lui deformat în chip bizar, care era acum cu opt sau zece inci mai lung decât înainte. Ieşea din mâneca veşmântului negru în cioturi de coşmar şi în curbe şi încârligări ale materiei închise la culoare, chitinoase, care-i înlocuise carnea.

„Maria, Maica lui Dumnezeu, roagă-Te pentru mine... Maică Preacurată, roagă-Te pentru mine... Maică preasfinţită, roagă-Te pentru mine. *Te rog.*", se gândea Chrissie.

Preotul înşfăcă masa şi o dădu într-o parte, de parcă ar fi cântărit o nimica toată. Se lovi cu zgomot de frigider.

Acum, nimic n-o mai separa de el.

De această creatură.

Atunci, făcu o fentă spre uşa de la bucătărie, mergând câţiva paşi în acea direcţie.

Preotul – care nu mai era de-acum preot câtuşi de puţin, ci *ceva* care se maimuţărea ca să aducă a preot – sări spre dreapta, intenţionând să-i blocheze drumul şi s-o înşface.

Imediat ea se întoarse, aşa cum intenţionase de la bun început, şi fugi în direcţia opusă, către uşa deschisă care ducea în hol, pe scări în jos, călcând peste pâinea prăjită împrăştiată peste tot şi pe nişte şiruri

de cârnăciori. Stratagema se dovedi utilă. Cu adidaşii uzi scârţâind pe linoleum, trecu de el când realiză că, de fapt, fusese păcălit.

Bănuia că era tot atât de iute pe cât era de puternic. Fără îndoială, mai rapid ca ea. Îl auzea călcându-i pe urme.

Dacă putea ajunge la uşa de la intrare, să iasă în prag şi de acolo în curte, probabil că era în siguranţă. Îi trecu prin minte că nu ar urmări-o dincolo de casă, în stradă, unde ar fi putut să-l vadă lumea. Sigur că nu toată lumea din Moonlight Cove fusese deja luată în stăpânire de aceşti străini, şi până când şi ultima persoană din oraş nu era posedată, nu puteau să se vânture printre oameni într-o formă monstruoasă, mâncând fetiţe cu neruşinare.

Nu departe. Numai până la uşa din faţă şi apoi câţiva paşi mai încolo.

Acoperise două treimi din distanţă, aşteptându-se s-o tragă o gheară de bluză, când uşa din faţa ei tocmai se deschise. Celălalt preot, Părintele O'Brien, păşi pragul şi clipi surprins.

Dintr-o dată, ştiu că nu se putea încrede nici în el. N-ar fi putut locui în aceeaşi casă cu Părintele Castelli fără ca sămânţa invadatorilor să nu fi fost implantată şi în el. Sămânţă, spor, parazit, spirit – orice se folosea la luarea în posesie.

Părintele mai tânăr o avea fără îndoială implantată sau injectată în el.

Nemaiputând înainta, dar nici să dea înapoi, nevrând să se repeadă pe sub o arcadă la dreapta ei, în living, pentru că asta ar fi însemnat într-adevăr un capăt de drum, se apucă de balustrada la care tocmai ajunsese şi se aruncă pe scări în sus. Alergă ca din puşcă spre etajul al doilea .

Uşa de la intrare se trânti, undeva sub ea.

Pe când ajunse pe un coridor şi începu să urce şi al doilea şir de trepte, îi auzi pe amândoi năpustindu-se în urma ei.

Holul de sus avea pereţii văruiţi, o podea de lemn închis la culoare şi un plafon lambrisat. De-o parte şi de alta se aflau camere.

Alergă până la capătul holului şi intră într-un dormitor mobilat numai cu un dulap simplu pentru haine, o măsuţă de noapte, un pat dublu cu o cuvertură albă, o bibliotecă plină de cărţi de popularizare, şi un crucifix pe perete.

Trânti uşa după ea, dar nu se sinchisi să încerce s-o încuie sau s-o blocheze în vreun fel. Nu era timp pentru aşa ceva. Oricum, în câteva secunde aveau să intre prin ea.

Repetând: „MariamaicaluiDumnezeu" într-o şoaptă disperată, abia trăgându-şi sufletul, se repezi prin cameră la fereastra încadrată de nişte draperii verzi ca smaraldul. Ploaia spăla geamurile.

Urmăritorii ei erau în holul de la etaj. Paşii lor cutremurau casa.

Apucă de mânere şi încercă să deschidă fereastra. Nu se clintea.

La capătul celălalt al coridorului, pornind din capul scărilor, cei doi deschideau larg uşile, căutând-o.

Fereastra ori se blocase, după ce fusese vopsită, ori se lărgise, încât devenise fixă, din cauza umezelii ţinutului. Aşa că se îndepărtă cu câţiva paşi de ea.

Uşa din spatele ei se deschise cu o pocnitură şi ceva scoase un soi de lătrat.

Fără să privească peste umăr, îşi lăsă capul în jos, îşi trecu braţele peste faţă şi se aruncă prin fereastră, întrebându-se dacă chiar se sinucidea sărind de la etajul al doilea, spunându-şi că asta depindea şi de locul pe care urma să aterizeze. Iarba era perfectă. Aleea nu era câtuşi de puţin grozavă. Vârfurile ascuţite ale unui gard de fier forjat însă nu ar fi fost chiar deloc de dorit.

Sunetul sticlei care se făcea cioburi vibra încă în aer când căzu pe un acoperiş, la câteva picioare sub fereastră, aşa încât continuă să spună: „MariamaicaluiDumnezeu" în vreme ce se rostogolea cu atenţie prin ploaia care cădea cu nemiluita, spre marginea acelui acoperiş şindrilat. Când ajunse chiar pe buza lui, zăbovi o clipă ţinându-se cu mâna dreaptă de burlanul prin care se scurgea, cu pocnete şi cu viteză, apa de ploaie, şi privi înapoi către fereastră.

Pe urmele ei venea o arătare grotescă semănând cu un lup.

Atunci, îşi dădu drumul. Aterizâ pe o alee, pe partea stângă, zdruncinându-şi toate oasele, clănţănindu-şi dinţii atât de tare în gură încât se temu să nu-i cadă bucăţele-bucăţele, şi julindu-se rău la o mână, pe ciment.

Dar nu rămase acolo să-şi plângă de milă. Se săltă în sus şi, izgonindu-şi durerea, se întoarse cu spatele la casă, ca să fugă în stradă.

Din nefericire, nu ieșise în fața casei parohiale, ci în curtea din dos. Pe partea ei dreaptă, zidul din spatele bisericii mărginea peluza, iar un zid de cărămizi înalt de șapte picioare încercuia restul proprietății.

Din cauza zidului și a copacilor de pe ambele părți, nu putea zări nici casa învecinată de la sud și nici pe cea de la vest, aflată de cealaltă parte a aleii care se întindea în spatele proprietății. Dacă ea nu-i vedea pe vecinii casei parohiale, atunci nici ei n-o puteau vedea, la rândul lor, chiar dacă se întâmpla să se uite afară pe fereastră.

Această izolare explica de ce făptura care aducea a lup îndrăznea să vină după ea pe acoperiș, urmărind-o în plină lumină a zilei, chiar dacă era filtrată prin norii joși și ploaia deasă.

Se gândi fulgerător să intre în casă prin bucătărie, s-o ia pe hol, apoi afară pe ușa din față și în stradă, pentru că acesta era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ei. Apoi își zise tot ea: „Ai înnebunit?"

Nu se osteni să strige după ajutor. Inima, care mai că-i sărea din piept, părea că se mărise atât de mult încât plămânii aveau prea puțin spațiu să se extindă, așa că de-abia putea inspira atâta aer cât să se păstreze conștientă, pe propriile-i picioare și activă. Nu-i mai rămăsese nici o gură de aer pentru țipat. În plus, chiar dacă oamenii o auzeau strigând după ajutor, nu erau neapărat și capabili să ghicească cam pe unde se afla; până când ar fi depistat-o, avea să fie ori sfâșiată, ori luată în posesie, pentru că țipătul i-ar fi încetinit mișcările vreo două-trei secunde care i-ar fi fost fatale.

În loc de asta, șchiopătând ușor pentru a-i îngădui unui mușchi prea încordat de la piciorul stâng să-și revină, dar nepierzând deloc timpul, se grăbi spre gazonul care se întindea în spate. Știa că nu putea escalada un zid de șapte picioare înălțime și, pe deasupra, perfect vertical, suficient de repede pentru a se salva, în special nu cu o mână cumplit de julită, așa că, în timp ce alerga, studia copacii. Avea nevoie de unul care să fie apropiat de zid; ar fi vrut să se poată cățăra în el, să urmeze o ramură mai solidă și mai lungă ca să sară pe stradă sau în curtea vreunui vecin.

În plus, pe lângă pleoscăitul ei prin ploaie, auzi în urmă un mormăit înfundat și îndrăzni să arunce o privire îndărăt. Cu zdrențele a ceea ce fusese cândva o cămașă, descotorosindu-se complet de pantofi și pantaloni, creatura de coșmar ce cândva fusese părintele O'Brien, sări de pe marginea acoperișului de care trecuse și ea, continuând urmărirea.

Ochi, în sfârşit, un pom potrivit, dar, o secundă mai târziu, văzu o portiţă în zidul colţului dinspre sud-est. Nu o observase mai devreme, ascunsă privirilor de nişte tufe pe care tocmai le depăşise.

Trăgând aer în piept cât putu, puse nasul în pământ, îşi lipi braţele de corp şi alergă spre portiţă. Lovi zăvorul cu mâna, săltându-l din încuietoare, şi ţâşni pe-acolo direct în stradă. Întorcându-se la stânga, departe de Ocean Avenue, către Jacobi Street, alergă prin băltoace adânci până la capătul unui şir de case, înainte de a risca să privească peste umăr.

Nimic nu o urmărise de la poarta casei parohiale.

De două ori căzuse în ghearele invadatorilor, şi de două ori scăpase. Ştia că nu avea să mai fie la fel de norocoasă dacă era capturată şi a treia oară.

10

Înainte de ora nouă, după mai puţin de patru ore de somn, Sam Booker se trezi în clinchetul şi zdrăngănitul cuiva care trebăluia prin bucătărie. Se ridică de pe canapeaua din sufragerie, se frecă la ochii încă lipiţi de somn, se încălţă, îşi puse port-arma pe umăr şi ieşi în hol.

Tessa Lockland fredona uşor, în timp ce aşeza tigăi, castroane şi mâncare pe o plită de lângă aragaz, potrivit de joasă pentru scaunul cu rotile, adunându-şi cele necesare să pregătească micul dejun.

–Bună dimineaţa! îl întâmpină ea voioasă când Sam intră în bucătărie.

–De ce-i aşa bună?

–Ascultă numai ploaia asta. Ploaia întotdeauna mă face să mă simt curată şi proaspătă.

–Iar pe mine mă deprimă întotdeauna.

–Şi e plăcut să te afli într-o bucătărie caldă, uscată, ascultând furtuna, agreabilă de altfel.

El îşi frecă începutul de barbă de pe obrajii neraşi.

–Aici mi se pare cam înăbuşitor.

–Ei, oricum, suntem încă în viaţă, şi asta-i grozav.

–Cred şi eu.

–Sfinte Doamne!

Trânti o tigaie goală pe aragaz şi se răţoi la el:

–Toţi agenţii FBI sunt ca tine?

–Adică?

–Sunt toţi nişte tipi acri?

–Eu nu sunt un tip acru.

–Ei, aş.

–Da, dar viaţa nu prea e un carnaval.

–Nu?

–Viaţa e grea şi nedreaptă.

–Poate. Dar e şi distractivă.

–Toţi creatorii de filme documentare sunt ca tine?

–În ce sens?

–Papagali...

–Dar e ridicol. Eu nu sunt papagal.

–Nu, zău?

–Nu.

–Suntem prinşi ca-ntro capcană într-un oraş în care realitatea pare să fi fost suspendată o vreme, în care oamenii sunt sfâşiaţi de o specie necunoscută, iar Lunaticii colindă străzile noaptea, în care nişte genii demente ale computerelor se pare că au întors pe dos biologia umană, în care putem fi cu toţii ucişi sau „convertiţi" înainte de miezul nopţii ce se apropie, şi când intru aici, tu eşti zâmbitoare şi zglobie, şi fredonezi o melodie Beatles.

–Nu era Beatles.

–Poftim?

–Rolling Stones.

–Şi e vreo diferenţă?

Ea oftă.

–Ascultă, dacă ai de gând să mănânci ceva la micul dejun, trebuie să mă ajuţi să-l prepar, aşa că nu mai sta acolo, uitându-te urât la mine.

–Bine, e-n regulă, ce să fac?

–În primul rând, du-te la interfon şi cheamă-l pe Harry, asigură-te că s-a trezit. Spune-i că micul dejun e gata în... ăăă, să zicem patruzeci de minute. Clătite, ouă şi şuncă prăjită.

Sam apăsă pe butonul interfonului şi zise:

–Bună, Harry.

Iar Harry răspunse de îndată, deja treaz. Zise că va veni jos în aproximativ o jumătate de oră.

–Şi acum? o întrebă Sam pe Tessa.

–Scoate ouăle şi laptele din frigider – dar, pentru Dumnezeu, nu te uita în cutii.

–De ce?

Ea zâmbi strâmb:

–Ai să spargi ouăle şi ai să verşi laptele.

–Foarte nostim.

–Aşa m-am gândit şi eu.

În timp ce pregătea clătitele, spărgând şase ouă în vase de sticlă şi pregătindu-le să le poată turna repede în tigaie când va avea nevoie de ele, dându-i lui Sam instrucţiuni cum să aşeze masa şi s-o ajute cu alte lucruri mai mărunte, curăţând ceapă şi pregătind şunca, Tessa fredona şi cânta melodii de Patti la Belle şi Pointer Sisters. Sam ştia a cui era muzica, pentru că ea îi spunea, anunţându-i fiecare melodie de parcă era disc-jockey sau de parcă spera să-l educe şi să-l dezinhibe. În acelaşi timp în care muncea şi cânta, dansa şi pe loc, dând din fund, unduindu-şi şoldurile, câteodată pocnind din degete, trăind cu adevărat clipa.

Se distra cât se poate de bine, fără nici o îndoială, dar ştia că-l mai şi tachina puţin, amuzându-se şi de asta. El încerca să se menţină în posomoreala lui, iar când ea îi zâmbea, nu-i întorcea zâmbetul – dar, Doamne, era atât de dulce. Avea părul ciufulit şi nu se machiase, iar hainele erau toate boţite de când dormise în ele. Totuşi, felul uşor neîngrijit în care arăta nu făcea decât să-i sporească farmecul.

Câteodată, se oprea din cântat şi fredonat, ca să-i pună întrebări, dar continua să cânte şi să danseze pe loc chiar şi atunci când acesta îi răspundea.

–Te-ai gândit cam ce-ar trebui să facem ca să scăpăm din încercuirea în care suntem?

–Am eu o idee în sensul ăsta.

–Patti La Belle, „New Attitude", zise ea, precizând ce melodie cânta. Ideea asta a ta e vreun secret aşa mare?

– Nu. Dar trebuie s-o revăd împreună cu Harry, să iau nişte informaţii de la el, aşa că am să-ţi spun la masă.

Sub îndrumarea ei, se aplecă peste poliţa scundă, tăind felii subţiri de brânză dintr-o bucată mare de Cheddar, când se întrerupse din cântat pentru a-l întreba:

–De ce-ai spus că viaţa e grea şi neîndurătoare?

–Pentru că aşa este.

–Dar e şi plină de veselie.

–Nu.

–Şi de frumuseţe.

–Şi de speranţă.

–Rahat!

–Aşa e.

–Nu-i adevărat!

–Ba da.

–Ba nu.

–De ce eşti aşa negativist?

–Fiindcă aşa vreau eu.

–Dar de ce vrei aşa?

–Doamne, nu te mai opreşti odată?

–Pointer Sisters, „Neutron Dance".

Cântă puţin, dansând pe loc, în timp ce arunca în lada de gunoi cojile de ouă şi alte resturi. Apoi, se întrerupse din nou şi spuse:

–Ce ţi s-a putut întâmpla de te-a făcut să simţi că viaţa e numai neîndurătoare şi grea?

–Nu cred că vrei să ştii asta.

–Ba da, vreau.

Termină de tăiat brânza şi puse cuţitul jos.

–Chiar vrei să ştii?

–Da, chiar vreau.

–Mama mea a murit într-un accident de maşină când aveam numai şapte ani. Eram în maşină cu ea, mă mir că n-am murit şi eu, de fapt am fost prins în grămada aia de fiare, împreună cu ea, mai mult de un ceas, faţă în faţă, uitându-mă fix la orbita ei goală, fără un ochi, şi la o parte a capului făcută zob. După asta, a trebuit să merg să stau cu tatăl meu, de care divorţase, şi care era un nenorocit cu o fire insuportabilă, plus alcoolic şi nu-ţi pot spune de câte ori mă bătea sau mă ameninţa că mă bate sau mă lega de un scaun în bucătărie şi mă lăsa acolo ore întregi, până când nu mă mai puteam ţine şi mă scăpam în pantaloni,

iar apoi venea să mă dezlege şi vedea ce-am făcut, şi mă bătea şi din cauza asta.

Era surprins de felul în care se revărsau toate din el, de parcă porţile subconştientului s-ar fi deschis, scoţând afară toate sedimentele care se strânseseră acolo în ani de zile de autocontrol stoic.

–Aşa că, de îndată ce mi-am terminat liceul, am plecat din casa aia, am trecut printr-un colegiu, locuind în camere ieftine, închiriate, mi-am împărţit patul cu tot soiul de gândaci negri noapte de noapte, apoi m-am înscris în Birou cât de repede am putut, pentru că voiam să văd o dată că se face dreptate în lume. Voiam să fac parte dintre cei care aduc justiţia în lume, poate din cauză că în viaţa mea a existat atât de puţină dreptate. Dar am descoperit că în mai mult din jumătate din cazuri dreptatea nu învinge. Cei răi ies mereu basma curată, indiferent cât te căzneşti să-i lichidezi, fiindcă sunt de multe ori al naibii de descurcăreţi, iar celor buni nu le vine niciodată să fie atât de câinoşi pe cât ar trebui ca s-o scoată la capăt. Dar, în acelaşi timp, când eşti agent, vezi în special partea mizerabilă, bolnavă a societăţii, ai de-a face cu drojdia ei, cu toate canaliile, cu toate soiurile de lepădături şi zi de zi devii din ce în ce mai cinic, mai dezgustat de oameni şi mai sătul de ei.

Vorbea atât de repede încât aproape că nu mai avea suflu.

Ea se oprise din cântat.

Sam continuă, cu o lipsă de control emoţional care nu-i era proprie, să vorbească precipitat, încât propoziţiile aproape că se încălecau.

–Iar soţia mea a murit, Karen, era minunată, ţi-ar fi plăcut şi ţie, toată lumea o plăcea, dar s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit, în dureri, oribil, suferind îngrozitor, nu aşa uşor ca Ali McGraw din filme, nu numai cu un suspin şi un zâmbet, şi un adio liniştit, ci în agonie. Iar apoi mi-am pierdut şi fiul. Da, el trăieşte, are şaisprezece ani, fizic vorbind e în viaţă, şi psihic, dar emoţional e mort, cu inima cernită, rece pe dinăuntru, atât de îngrozitor de rece. Îi plac computerele, jocurile pe computer şi televizorul, şi ascultă black-metal. Ştii ce e black-metal? O muzică heavy-metal care virează spre satanism şi care-l atrage pentru că-i afirmă inexistenţa valorilor morale, că totul este relativ, că înstrăinarea lui de oameni este justificată, că-i bine să fii nesimţitor pe dinăuntru şi că tot ceea ce simte el că e bine chiar e bine. Ştii ce-a spus odată?

Ea dădu din cap că nu.

–Mi-a zis aşa: „Oamenii nu sunt importanţi. Oamenii nu contează. Numai *lucrurile* sunt importante. Banii contează, băutura e importantă, aparatul meu stereo e important, tot ceea ce mă face să mă simt bine e important, dar eu nu sunt important." Îmi spune el mie că bombele nucleare sunt importante pentru că într-o zi au să arunce în aer toate aceste lucruri drăguţe, şi nu pentru că ar putea arunca în aer oamenii – la urma urmelor, oamenii sunt un nimic, numai animale poluante care degradează lumea. Asta repetă el mereu. Asta îmi spune el că gândeşte şi că poate dovedi acest adevăr. Zice că atunci când vezi o grămadă de oameni stând în jurul unui Porsche, admirând maşina, trebuie să te uiţi cu mare atenţie la feţele lor şi vei observa că le pasă mai mult de maşină decât unul de altul. Că nici măcar nu admiră meşteşugul, cel puţin în sensul în care nu se gândesc la acele fiinţe ce au făcut maşina, ca şi cum acel Porsche ar fi organic, ar creşte singur sau s-ar face singur. Îl admiră în sine, nu pentru ceea ce reprezintă ca pricepere inginerească şi ca design. Maşina e mult mai *vie* decât ei. Ei îşi trag energia din maşină, din liniile ei zvelte, din fiorul de a-şi imagina puterea ei sub mâinile lor, aşa că maşina devine mai reală şi mult mai importantă decât oricare dintre oamenii care o admiră.

–Asta-i o porcărie, zise Tessa cu convingere.

–Dar asta-mi spune el, şi ştie că-i o nebunie şi încerc să discut cu el, dar are toate răspunsurile pregătite – sau crede că le are. Şi, câteodată, mă întreb... dacă nu aş fi atât de acrit de viaţă eu însumi, atât de sătul de oameni, oare aş fi în stare să discut cu el mai convingător? Dacă nu aş fi cine sunt, aş fi mai capabil să-mi salvez fiul?

Se opri.

Îşi dădu seama că tremură.

Amândoi tăcură câteva clipe.

Apoi el zise:

–De asta spun că viaţa e grea şi nemiloasă.

–Îmi pare rău, Sam.

–Nu e vina ta.

–Nici a ta.

Înveli bucata de Cheddar într-o folie Saran Wrap şi o puse înapoi în frigider, în timp ce ea se întoarse la clătitele pe care le pregătea.

–Dar ai avut-o pe Karen, zise ea. În viaţa ta au existat dragoste şi frumuseţe.

–Sigur că da.

–Păi, atunci...

–Vezi că nu durează.

–Nimic nu durează veşnic.

–Exact asta-i şi părerea mea, zise el.

–Totuşi nu înseamnă că nu ne putem bucura de perioadele bune atât cât le avem. Dacă întotdeauna te uiţi înainte, întrebându-te când are să se termine cu clipa de bucurie, nu vei cunoaşte niciodată adevărata mulţumire în viaţă.

–Da, asta-i şi părerea mea, repetă el.

Dădu drumul lingurii mari de lemn în castronul de metal şi se întoarse să-l privească în ochi.

–Dar nu e corect. Vreau să spun că viaţa e plină de momente minunate, de plăcere, bucurie... şi dacă nu sesizăm clipa, dacă nu renunţăm câteodată la gândurile proiectate în viitor şi nu ne concentrăm asupra momentului, atunci nu vom putea purta cu noi amintirea bucuriei trăite când vin vremuri mai grele – şi nici speranţa.

O privi îndelung, admirându-i frumuseţea şi vitalitatea, apoi începu să se gândească cum va îmbătrâni ea, cum va ajunge infirmă, murind cum moare orice lucru, şi nu mai suportă deloc s-o privească nici măcar o clipă. În loc de asta, îşi întoarse ochii către fereastra spălată de ploaie.

–Îmi pare rău dacă te-am întristat, dar va trebui să admiţi că tu ai vrut asta. Ai insistat să ştii cum de sunt aşa o acriturâ.

–O, nu eşti deloc o acriturâ, zise ea. Ai trecut demult de aşa ceva. Eşti un fatalist în toată puterea cuvântului.

El dădu din umeri.

Apoi se întoarseră la îndeletnicirile lor culinare.

11

După ce scăpă prin portiţa din fundul grădinii parohiale, Chrissie continuă să umble mai mult de o oră până se decise ce să facă în continuare. Plănuise să se ducă la şcoală şi să-i relateze povestea ei doamnei

Tokawa în cazul în care se dovedea că Părintele Castelli nu o putea ajuta. Dar acum nu mai putea să creadă nici măcar în doamna Tokawa. După experiența pe care o avusese cu preoții, își dăduse seama că invadatorii luaseră probabil în stăpânire toate persoanele cu autoritate din Moonligt Cove, ca un prim pas spre dominarea totală. Știa deja că preoții erau posedați. Cu siguranță că nici poliția nu scăpase de așa ceva, încât, logic, presupunea că și profesorii se aflau printre cele dintâi victime.

Pe când se tot deplasa dintr-un loc într-altul, ba înjura ploaia, ba îi era recunoscătoare. Pantofii, blugii și flanela se îmbibaseră din nou de apă, iar ei îi era din ce în ce mai frig. Dar lumina întunecat-cenușie a zilei și ploaia îi țineau pe oameni în casele lor și, astfel, se afla cât de cât în siguranță. În plus, pentru că vântul scăzuse în intensitate, o ceață subțire și rece începea să-și facă apariția dinspre mare, nici a zecea parte de deasă pe cât fusese cu o noapte în urmă, doar o boare care atârna de copaci, dar suficientă pentru a mai camufla trecerea unei fetițe pe acele străzi neprietenoase.

Dispăruseră și tunetul, și fulgerele din noaptea trecută. Nu mai exista pericolul de a fi prăjită într-o clipită de un trăsnet neașteptat, ceea ce o mai liniștea cât de cât.

„Tânără fată complet prăjită de un trăznet, apoi mâncată de invadatori; creaturile spațiului agreează cartofii prăjiți pământești. «Dacă i-am putea mărunți cât de cât», zice invadatorul-șef, «ar fi perfecți cu niște ceapă»".

Înainta cât putea pe aleile lăturalnice și terenurile din spatele caselor, traversând străzile numai când era absolut necesar și o făcea întotdeauna în grabă, pentru că vedea prea multe perechi de oameni cu fața sumbră și cu ochi de pasăre de pradă, în mașini care rulau la pas, evident patrule. De două ori dădu peste polițiști chiar și pe aleile lăturalnice, și trebuia să se ascundă înainte s-o depisteze. Cam la un sfert de oră după ce ieșise în viteză pe poarta casei parohiale, remarcase mai multe mașini de patrulare în zonă și o revărsare bruscă de vehicule și de oameni care mergeau pe jos. Pietonii o speriau cel mai mult. Bărbații în impermeabile puteau conduce mult mai ușor o cercetare și era mult mai dificil să scapi de ei decât de cei din mașini. Îi era groază să nu dea nas în nas cu ei pe neașteptate.

De fapt, petrecea mai mult timp ascunzându-se decât deplasându-se. Se ghemui o vreme în spatele unei grămezi de tomberoane de pe o alee. Se adăposti şi sub un molid, ale cărui crengi joase aproape că atingeau solul, ca o fustă, furnizându-i un refugiu întunecos şi destul de uscat. De două ori se târî sub diverse maşini şi rămase acolo un timp.

Nu stătea într-un loc mai mult de cinci sau zece minute. Se temea ca nu cumva vreo creatură posedată de învadatori să n-o zărească pe când se strecura în diverse ascunzători şi să nu cheme poliţia ca s-o predea, şi astfel să cadă în capcană.

Pe când ajunse la locul viran de pe Juniper Lane, lângă Casa Funerară „Callan", şi se ghemuise în cel mai adânc tufiş – iarbă uscată şi chaparral ţepos –, începu să se întrebe dacă se mai putea gândi la cineva la care să apeleze pentru ajutor. Pentru prima oară de când debutase toată această poveste cumplită, simţea cum îşi pierdea speranţa.

Un brad uriaş îşi întindea crengile într-o parte, iar un boschet crescuse chiar sub el, aşa că era ferită cât de cât de ploaie. Şi mai important, în iarba înaltă, stând pe-o rână, nu putea fi văzută din stradă sau de la ferestrele caselor învecinate.

Cu toate acestea, cam din minut în minut, îşi înălţa capul cu precauţie suficient de sus ca să arunce o ocheadă de jur-împrejur, să se asigure că nimeni nu se pregătea să dea năvală peste ea. În timpul acelei prospecţiuni, privind la est dincolo de aleea şi de spaţiul vacant, spre Conquistador, văzu o parte din casa mare, din lemn de sequoia şi sticlă, pe latura dinspre răsărit a străzii respective. Talbot! Deodată îşi aduse aminte de bărbatul din scaunul cu rotile.

Venise la „Thomas Jefferson" să le vorbească elevilor din clasele a V-a şi a VI-a, cu un an în urmă, în timpul Zilelor Comemorării – un program de studii de o săptămână care, deşi interesant, fusese în cea mai mare parte pierdere de vreme. Le vorbise despre dificultăţile şi capacităţile uluitoare ale oamenilor handicapaţi.

La început, lui Chrissie îi păruse rău pentru el, îi plânsese de milă îngrozitor, pentru că arăta atât de patetic, stând acolo în scaunul lui cu rotile, cu trupul pe jumătate nefolositor, capabil să se ajute numai de o mână, cu capul uşor întors şi zvâcnind permanent într-o parte. Dar, apoi, când îl ascultă ceva mai mult, îşi dădu seama că avea un minunat simţ al umorului şi nu-i mai păru rău pentru el. Avură ocazia să-i adreseze întrebări, iar el fusese atât de domic să discute toate detaliile intime ale

vieţii sale, întristările şi bucuriile ei, încât ajunsese să-l admire cât se poate de mult.

Iar câinele lui, Moose, fusese grozav.

Acum, privind casa din lemn de sequoia şi sticlă printre vârfurile ierbii înalte, strălucind de ploaie, gândindu-se la Harry Talbot şi la Moose, Chrissie se întrebă dacă acela era un loc în care putea merge să ceară ajutor.

Se lăsă din nou în jos, în tufiş, şi se gândi la asta preţ de câteva minute.

În mod cert, un infirm legat de scaunul lui cu rotile era unul dintre ultimii oameni pe care invadatorii s-ar fi deranjat să-l ia în stăpânire – dacă l-ar fi vrut şi pe el.

Imediat se simţi ruşinată că gândise astfel. Un infirm legat de scaunul cu rotile nu era o fiinţă umană de mâna a doua. Avea la fel de mult de oferit invadatorilor ca oricine altcineva.

Pe de altă parte... oare invadatorii ar avea vreo viziune elevată despre oamenii handicapaţi? Nu se aştepta la prea mult? La urma urmelor, erau *străini* de locurile acelea. Se presupunea că valorile lor nu erau aceleaşi cu cele ale fiinţelor umane. Dacă se vârau peste tot plantând seminţe – sau spori, sau gloanţe mici, sau orice altceva – în oameni, şi dacă-i mâncau, sigur nu te puteai aştepta să-i trateze pe infirmi cu mai mult respect decât dacă ar fi ajutat nişte bătrâne să traverseze strada.

Harry Talbot!

Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât Chrissie devenea mai convinsă că până atunci fusese cruţat de oribilele atenţii ale invadatorilor.

12

După ce îl botezase pe Sam „Doctorul Fatalitate", unse tigaia cu grăsime, ca să nu se prindă clătitele de fund.

Deschise aragazul şi aşeză la îndemână o farfurie, pe care să poată muta clătitele pentru a le păstra calde, pe măsură ce le făcea.

Apoi, pe un ton care sugera faptul că era hotărâtă cu tot dinadinsul să-l facă să-şi reconsidere aserţiunea sumbră despre viaţă, zise:

–Spune-mi...

–Deocamdată nu poţi s-o laşi baltă?

–Nu.

El oftă.

–Dacă eşti în halul ăsta de morocănos, de ce nu...

–Mă sinucid?

–Da, de ce nu?

El râse cu amar.

–Pe drumul pe care-l făceam din San Francisco încoace, mă jucam cu mine însumi – număram motivele pentru care viaţa merită să fie trăită. Nu am găsit decât patru, dar bănuiesc că sunt destule, pentru că încă mă aflu pe lumea asta.

–Şi care erau ele?

–Primul, mâncarea mexicană bine făcută.

–Sunt de acord cu asta.

–Al doilea, berea Guinness.

–Iar mie îmi place Heineken Dark.

–E foarte bună, dar nu e un motiv pentru a trăi. Guinness însă, da.

–Şi al treilea?

–Goldie Hawn.

–O cunoşti pe Goldie Hawn?

–Nuu! Poate că nici nu vreau, fiindcă probabil aş fi dezamăgit. Vorbesc despre imaginea ei de pe ecran, despre Goldie Hawn cea idealizată.

–Ea e fata visurilor tale?

–Mai mult de-atât. Ea... la naiba, nu ştiu... pare neatinsă de viaţă, nemarcată, plină de vitalitate, fericită şi inocentă, şi... amuzantă.

–Crezi că o vei întâlni vreodată?

–Cred că glumeşti.

–Ştii ceva? zise ea.

–Ce?

–Dacă ai întâlni-o pe Goldie Hawn cu adevărat, dacă ar veni spre tine la o petrecere şi ar zice ceva nostim, ceva drăguţ, şi s-ar hlizi în felul ăla al ei, nici n-ai recunoaşte-o.

–Ba da, aş recunoaşte-o.

–Nu, deloc. Ai fi atât de ocupat să te gândeşti cât de nedreaptă, injustă, dură, crudă, sumbră, respingătoare şi stupidă e viaţa că nu ai fi

pe faţă. Nici măcar n-ai recunoaşte momentul. Ai fi prea înfăşurat într-un linţoliu macabru ca să vezi cu cine stai de vorbă. Şi acum, care-i al patrulea motiv? El ezită un pic:

–Frica de moarte.

Ea clipi des.

–Nu înţeleg. Dacă viaţa e atât de îngrozitoare, atunci de ce să te mai temi de moarte?

–Am trecut printr-o experienţă în preajma morţii. Eram într-o secţie de chirurgie, în timp ce mi se scotea un glonţ din piept. M-am înălţat din trup, am pornit în derivă spre plafon, i-am urmărit pe chirurgi o vreme, apoi m-am trezit că goneam din ce în ce mai repede printr-un tunel întunecat, către o lumină orbitoare – şi tot scenariul cunoscut.

Ea era impresionată şi intrigată. Ochii ei albaştri, limpezi, erau larg deschişi de interes.

–Şi?

–Am văzut ce se află dincolo.

–Vorbeşti serios, nu-i aşa?

–Cât se poate de serios.

–Vrei să spui că *ştii* că există viaţă după moarte?

–Da.

–Un Dumnezeu?

–Da.

Uimită, îl întrebă totuşi:

–Dar dacă *ştii* că există un Dumnezeu şi că noi plecăm din lumea asta, atunci ştii şi că lumea asta are un sens, un înţeles.

–Şi?

–Păi, la rădăcina înecării celor mai mulţi oameni în stări sumbre şi în depresii stă îndoiala în legătură cu un scop al vieţii. Cei mai mulţi dintre noi – dacă am experimenta lucrurile prin care ai trecut tu... ei bine, nu ne-am mai face griji vreodată. Am avea tăria să facem faţă oricărei adversităţi, ştiind că există sens şi o viaţă dincolo. Aşa că, ce probleme mai ai, domnul meu? De ce nu te înseninezi după o asemenea experienţă? Eşti un tip chiar aşa de căpos?

–Căpos?

–Răspunde-mi la întrebare.

Liftul porni şi începu să urce de la etajul întâi.

–Vine Harry, zise Sam.

–Răspunde-mi la întrebare, repetă ea.

–Hai să zicem că priveliştea pe care am văzut-o eu nu mi-a dat prea multe speranţe. M-a speriat al naibii de tare.

–Şi? Nu mă ţine în suspansuri. Ce-ai văzut de Cealaltă Parte?

–Dacă-ţi spun, ai să zici că-s nebun.

–N-ai nimic de pierdut. Cred deja că eşti nebun.

Oftă şi clătină din cap, şi ar fi vrut să nu fi adus niciodată vorba despre acest subiect. Cum de-l determinase să se deschidă atât de mult?

Liftul ajunse la etajul al treilea şi se opri.

Tessa se îndepărtă de policioara din bucătărie, apropiindu-se mai mult de el:

–Spune-mi o dată ce-ai văzut, fir-ar să fie!

–N-ai să înţelegi.

–Da' ce mă crezi?

–Ai să înţelegi ce-am văzut, dar nu ce-a însemnat asta pentru mine.

–*Tu* înţelegi ce-a însemnat pentru tine?

–Da, zise el, solemn.

–Ai de gând să-mi spui de bunăvoie sau trebuie să iau o furculiţă, să scormonesc în tine şi să-ţi scot povestea asta afară prin tortură?

Liftul pornise în jos.

El aruncă o privire spre hol:

–Nu vreau deloc să discut asta.

–Nu vrei, nu?

–Nu.

–L-ai văzut pe Dumnezeu, dar nu vrei să discuţi despre asta.

–Exact.

–Cei mai mulţi tipi care-l văd pe Dumnezeu – vor să discute *numai* despre acest subiect. Cei care-l văd pe Dumnezeu alcătuiesc o adevărată religie bazată pe întâlnirea cu El, şi împărtăşesc asta milioanelor de oameni.

–Numai că...

–Adevărul este, după câte am citit, că majoritatea oamenilor care trec printr-o experienţă aproape de moarte sunt modificaţi deplin de ea. Şi întotdeauna în sensul bun. Dacă înainte erau pesimişti, acum devin optimişti. Dacă erau atei, devin credincioşi. Scara de valori se modifică, învaţă să iubească viaţa pentru ea însăşi, sunt fantastic de *iradianţi!* Dar nu şi tu. Nu, tu ai devenit mai dur, chiar mai sumbru, chiar mai încărcat.

Liftul ajunse la parter şi încetă orice zgomot.

–Vine Harry, zise Sam.

–Spune-mi ce-ai văzut.

–Poate că ţie am să-ţi spun, zise el, surprins să descopere că, de fapt, era dornic să discute cu ea, dar în locul potrivit şi la vremea potrivită. Cu tine, poate. Dar mai târziu.

Moose lipăi intrând în bucătărie, respirând sacadat şi arătându-şi colţii ca într-un zâmbet, iar Harry intră şi el un moment mai târziu.

–Bună dimineaţa! zise Harry, cu voioşie.

–Ai dormit bine? îl întrebă Tessa, oferindu-i un zâmbet autentic de afecţiune, pentru care Sam se simţi gelos.

–Adânc, dar nu la fel de profund ca morţii – slavă Domnului!

–Clătite? îl întrebă Tessa.

–Nişte şuncă, te rog.

–Ouă?

–Cu zecile.

–Pâine prăjită?

–Munţi de pâine prăjită.

–Îmi place ca un bărbat să aibă poftă de mâncare.

Harry explică:

–Am alergat toată noaptea, aşa că sunt mort de foame.

–Ai alergat?

–În vis. Urmărit de Lunatici.

În vreme ce Harry lua un pachet cu mâncare pentru câine de sub un raft şi-i umplea lui Moose farfuria într-un colţ, Tessa se duse la tigaie, o unse anunţându-l pe Sam că el trebuia să se ocupe de ouă, şi începu să toarne compoziţia pentru prima clătită. După o clipă, zise:

–Patti La Belle, „Stir It Up", şi începu să cânte şi să danseze din nou, pe loc.

–Hei, o întrerupse Harry, pot să-ţi pun nişte muzică, dacă vrei.

Se deplasă către un radio montat sub nişte poliţe, pe care nu-l observaseră nici Tessa, nici Sam, îl deschise şi tot umblă la el până găsi un post pe care se auzea „I Heard It Through The Grapevine" cu Gladys Knight şi The Pips.

– E perfect, zise Tessa şi începu să se balanseze, să se încovoaie şi să tropăie cu atâta entuziasm încât Sam nu-şi putea imagina cum turna ea clătitele în tigaie în nişte forme ireproşabile.

Harry râse şi se învârti în cerc cu scaunul lui cu rotile motorizat, de parcă ar fi dansat cu ea.

–Oameni buni, voi nu ştiţi că lumea e pe sfârşite în jurul nostru? întrebă Sam contrariat.

Îl ignorară, ceea ce el presupuse că merita cu adevărat.

13

Trecând printr-o intersecţie, ascunzându-se în ploaie, ceaţă şi în orice loc umbros care-i ieşea în drum, Chrissie ajunse pe aleea de la est de Conquistador. Intră în curtea din spate a lui Talbot printr-o poartă dintr-un gard de lemn şi se pitulă pe rând dintr-un tufiş într-altul, de două ori gata să calce în excremente de câine – Moose era un câine fantastic, dar mai greşea şi el –, până când ajunse la treptele intrării din spate.

Înăuntru auzi muzică. Era o melodie veche, din zilele în care părinţii ei erau adolescenţi. Şi, de fapt, fusese şi una din melodiile ei preferate. Dar Chrissie nu-şi aminti titlul, ci numai numele grupului – Junior Walker & The All Stars.

Gândindu-se că muzica, combinată cu ropotul ploii, ar acoperi orice zgomot pe care l-ar face, sui treptele de la intrare şi, tot ghemuită, ajunse până la cea mai apropiată fereastră. Pentru o vreme, rămase aplecată sub pervazul geamului, ascultând oamenii dinăuntru. Vorbeau, râdeau deseori, sau cântau o dată cu cei de la radio.

Nu păreau a fi invadatori. Aduceau destul de mult a oameni obişnuiţi.

Oare invadatorilor le-ar plăcea muzica lui Stevie Wonder, The Four Tops şi Pointer Sisters? Nu prea era verosimil. Pentru urechile oamenilor, muzica extratereştrilor ar evoca, probabil, nişte cavaleri în armură cântând la cimpoi, în vreme ce s-ar tot rostogoli pe nişte scări, printre o haită de câini care latră la lună. Mai degrabă ca The Păciţii decât ca Pointer Sisters.

În cele din urmă, se ridică suficient de sus ca să tragă cu ochiul pe deasupra pervazului, printr-un loc liber dintre perdele. Îi văzu pe domnul Talbot, în scaunul lui cu rotile, pe Moose, un bărbat şi o femeie

necunoscuţi. Domnul Talbot bătea tactul cu mâna sănătoasă în braţul fotoliului, iar Moose dădea din coadă cu vigoare, chiar dacă în afara ritmului melodiei. Celălalt bărbat se folosea de o lingură mai mare pentru a scoate ouăle din tigaie şi pentru a le trece pe farfurii, privind-o pe femeie din când în când, poate neaprobând felul în care se abandonase melodiei, dar totuşi bătând tactul cu piciorul drept. Femeia făcea clătite, le punea pe o farfurie pe aragaz, ca să se menţină calde, şi, pe când trebăluia, tot dansa tremurat ca negrii şi se legăna; se mişca bine, în orice caz.

Chrissie se lăsă iar pe vine şi se gândi la ce văzuse. Nimic din comportamentul lor nu arăta a fi straniu, dacă erau oameni, dar dacă erau străini de planetă, în mod sigur n-ar fi apelat la radio în timp ce luau micul dejun. Lui Chrissie îi venea greu să creadă că invadatorii – ca şi acel ceva care-l imitase pe Părintele Castelli – ar putea avea simţul umorului sau ritm. Sigur că pe invadatori îi interesa cel mai mult să ia în posesie alţi şi alţi oameni şi să găsească noi reţete pentru a-i găti pe copilaşii fragezi.

Oricum, se hotărî să aştepte până când avea şansa să-i vadă mâncând. Din câte auzise că spuseseră mama ei şi Tucker în acea noapte pe pajişte, şi din ce văzuse în timpul micului dejun luat cu acea creatură care fusese Părintele Castelli, ştia că invadatorii sunt de o lăcomie feroce, fiecare dorind să mănânce cât o duzină de oameni. Dacă Harry Talbot şi musafirii lui nu se comportau ca porcii când aveau să se aşeze la masă, probabil că putea avea încredere în ei.

14

Loman rămăsese la casa lui Peyser pentru a supraveghea curăţirea şi pentru a asista la transportarea cadavrelor regresivilor în furgonul mortuar de la „Callan". Îi era teamă să-i lase pe oamenii lui să facă totul singuri, pentru ca nu cumva vederea trupurilor metamorfozate sau mirosul de sânge să nu-i determine să caute ei înşişi stările degradate. Ştia că toţi – inclusiv el – păşeau pe o sârmă subţire şi înaltă deasupra unui hău. Pentru acelaşi motiv, voia să urmărească furgonul mortuar până la Casa Funerară şi să stea cu Callan şi asistentul lui până când

trupurile lui Peyser şi Sholnick aveau să hrănească flăcările crematoriului.

Verifică ce progrese se mai făcuseră în găsirea lui Booker, a femeii Lockland şi a lui Chrissie Foster, şi dispuse câteva schimbări în ce privea componenţa patrulelor poliţiei. Se afla la el în birou când primi raportul de la Castelli, şi se duse drept la casa parohială a bisericii „Maica Îndurării", ca să audă direct de la sursă despre felul în care fetiţa reuşise să scape din mâna lor. Nu mai conteneau cu scuzele, erau aproape greţos de servili. Bănui că regresaseră ca să se joace cu fata, din pură plăcere, şi tot jucându-se cu ea, îi oferiseră fără să vrea o şansă să scape. Desigur, nu aveau să recunoască regresia.

Loman mări numărul patrulelor din zonă, dar nu se vedea nici urmă de ea pe nicăieri. Intrase în pământ. Totuşi, dacă venise în oraş în loc să se îndrepte spre autostradă, aveau s-o găsească mult mai curând şi s-o convertească până la sfârşitul zilei.

La ora nouă, se întoarse acasă la el, pe Iceberry Way, să ia micul dejun. De când aproape că degenerase în dormitorul îmbibat de sânge al lui Peyser, hainele atârnau pe el. Pierduse din greutate deorece procesele catabolice îl consumaseră pentru a genera fantastica energie necesară regresiei şi pentru *a se opune* regresiei, în acelaşi timp.

Casa era întunecată şi tăcută. Denny se afla fără îndoială la etaj, în faţa computerului său, unde fusese şi noaptea trecută. Grace plecase la lucru, la „Thomas Jefferson", unde era profesoară; trebuia să menţină iluzia unei vieţi obişnuite până când toată lumea din Moonlight Cove avea să fie convertită.

Până atunci, nici un copil sub doisprezece ani nu fusese convertit, parţial din cauza dificultăţilor pe care specialiştii de la Noul Val le întâmpinaseră în stabilirea dozei corecte pentru tinerii care urmau la rând. Aceste probleme fuseseră rezolvate şi, în noaptea care se apropia, şi copiii aveau să fie „aduşi în rândul lumii".

Loman rămase o vreme în bucătărie, ascultând ploaia la ferestre şi ticăitul pendulei.

Îşi luă un pahar cu apă de la chiuvetă, îl bău, apoi un altul, apoi încă două. Era complet deshidratat după încercările prin care trecuse la Peyser.

Frigiderul era plin de bucăţi mari de şuncă, de friptură, un curcan pe jumătate mâncat, o farfurie cu costiţe de porc, piept de pui, cârnaţi

şi pachete de carne de vacă şi salam. Metabolismul accelerat al Oamenilor Noi cerea un regim bogat în proteine. În plus, aveau o predispoziţie sporită pentru carne.

Luă o chiflă din cutia de pâine şi se aşeză la masă cu ea, cu friptura, cu şunca şi cu un borcan de muştar. Apoi se puse pe mâncat, tăind sau rupând bucăţi groase de carne, punându-le în chifle unse cu muştar şi luând îmbucături mari. Mâncarea îi oferea o plăcere mult mai puţin subtilă decât pe vremea când era o Persoană Veche; acum mirosul şi gustul ei trezeau în el o excitaţie animalică, un impuls de rapacitate şi lăcomie excesivă. Într-un fel, era el însuşi dezgustat de modul în care înfuleca mâncarea şi o înghiţea, înainte de-a apuca să o mestece cum trebuie, dar fiecare efort pe care-l făcea să se abţină lăsa loc foarte curând unei hăpăieli şi mai aprige. Alunecă într-o semitransă, hipnotizat de ritmul de mestecare şi înghiţire. La un moment dat, avu mintea destul de limpede să realizeze că luase piepţii de pui din frigider şi că-i mânca cu entuziasm, deşi erau negăţiţi. Se lăsă să alunece din nou în semitransă.

Terminând de mâncat, se duse sus să vadă ce făcea Denny.

Când deschise uşa de la camera băiatului, la început totul părea la fel ca în noaptea precedentă când îl văzuse ultima dată. Umbrele erau scăzute, draperiile trase, camera întunecată, cu excepţia luminii verzui de la VDT. Denny stătea în faţa computerului, adâncit în datele care se succedau pe ecran.

Apoi, Loman văzu ceva care-i făcu pielea de găină.

Închise ochii.

Aşteptă.

Îi deschise.

Nu era o iluzie.

I se făcu rău. Vru să iasă pe coridor şi să închidă uşa, să uite ce văzuse, să plece de acolo. Dar nu se putea mişca şi nici nu-şi putea ridica privirea.

Denny scosese firul de la claviatură din priză şi-l pusese pe podea, lângă scaunul lui. Deşurubase partea din faţă a unităţii de procesare a datelor. Mâinile îi stăteau în poală, dar nu mai aduceau deloc a mâini. Degetele lui erau sălbatic prelungite, terminându-se nu în buricele degetelor şi unghii, ci în fire care păreau de metal, groase ca firele unei lămpi, care pătrundeau în intestinele computerului, pierzându-se acolo.

Denny nu mai avea deloc nevoie de claviatură.

Devenise o parte din sistem. Prin computer şi modemul care-l conecta cu Noul Val, Denny devenise una cu Sun.

–Denny?

Trecuse într-o formă alterată, dar nu într-una pe care s-o fi preferat faţă de cele deja văzute.

–Denny?

Băiatul nu răspunse.

–Denny!!!

Din direcţia computerului se auziră un clinchet ciudat, uşor, şi sunete de pulsare electronică.

Împotriva voinţei sale, Lomax intră în cameră şi se duse la masă. Se uită în jos la fiul lui şi se cutremură din cap până în picioare.

Gura lui Denny atârna deschisă. Saliva i se scurgea pe bărbie. Devenise atât de transportat de contactul lui cu computerul că nu se ostenise să se mai scoale şi să mănânce sau să se ducă la baie; urinase în pantaloni.

În locul ochilor, avea ceva ce aducea cu două sfere gemene de argint topit la fel de strălucitoare ca oglinzile. Ele reflectau datele care se îmbulzeau pe ecranul din faţa lor.

Sunetul care pulsa, oscilaţiile electronice blânde, nu veneau de la computer, ci de la Denny.

15

Ouăle erau gustoase, clătitele excelente, iar cafeaua era suficient de tare pentru a altera albeaţa de porţelan a ceştilor, dar nu chiar atât de tare încât să nu fie consumată cu înghiţituri foarte mici. În timp ce mâncau, Sam expuse planul pe care-l concepuse pentru a transmite Biroului un mesaj.

–Telefonul tău e tot mort, Harry. L-am încercat în dimineaţa asta. Şi nu cred că putem risca să ne îndreptăm spre graniţă pe jos sau cu maşina, câtă vreme mai sunt patrulele şi filtrele pe care le-au postat pe drumuri; asta ar fi doar o ultimă alternativă. La urma urmelor, din câte ştiu, noi suntem singurii care-şi dau seama că aici se petrece ceva cu

adevărat... periculos şi că acest ceva trebuie oprit de urgenţă. Noi şi poate fetiţa Foster, cea despre care pomeneau poliţiştii în dialogul lor de pe VDT din noaptea trecută.

–Dacă e într-adevăr o fată, zise Tessa, numai un copil, chiar dacă e adolescentă, nu va avea prea multe şanse cu ei. Trebuie să ne închipuim că o vor prinde, dacă nu cumva au şi prins-o.

Sam aprobă din cap.

–Şi dacă ne ţintuiesc şi pe noi locului, în timp ce încercăm să ieşim din oraş, nu va mai rămâne nimeni să ducă la bun sfârşit misiunea. Aşa că, mai întâi, va trebui să încercăm o acţiune cu o asumare minimă de risc.

–Există şi aşa ceva? se întrebă Harry cu voce tare, în vreme ce-şi punea o bucată de omletă pe o felie de pâine prăjită, mâncând încet şi cu o precizie înduioşătoare, socotind că avea o singură mână disponibilă.

Turnându-şi ceva mai mult sirop de arţar peste clătite, surprins de cât de mult mânca, atribuind un asemenea apetit posibilităţii ca aceasta să fie ultima lui masă, Sam zise:

–Vezi tu... ăsta e un oraş de-a dreptul electronic.

–Electronic?

–E plin de computere. Noul Val i-a dat Poliţiei computere, ca să-i atragă în pânza de păianjen.

–Şi şcolile, zise Harry. Îmi amintesc că am citit despre asta în ziar primăvara trecută sau poate chiar la începutul verii. Atât şcoala elementară cât şi liceul au fost înzestrate cu o mulţime de computere şi software. Numeau asta un gest de implicare civică.

–Acum pare mult mai clar, nu? zise Tessa.

–Clar ca bună-ziua.

–Mai degrabă, continuă Tessa, cred că au vrut computerele în şcoli din acelaşi motiv din care au vrut ca şi poliţiştii să fie computerizaţi - ca să-i lege pe toţi la un loc de Noul Val, ca să-i îndrume şi să-i controleze.

Sam îşi lăsă furculiţa jos.

–Mi se pare că la Noul Val sunt angajaţi cam o treime din oamenii din oraş?

–Cam aşa, zise Harry. Moonlight Cove s-a dezvoltat cu adevărat abia după ce Noul Val s-a mutat aici, acum zece ani. Într-un fel, e un

oraş de modă veche – viaţa de aici nu e numai dependentă de principalul investitor, ci şi foarte mult centrată social în jurul lui.

După ce sorbi nişte cafea cam tot atât de tare ca un brandy, Sam zise:

–O treime din populaţie... care ajunge cam la patruzeci la sută sau aşa ceva, din rândul adulţilor.

–Aşa cred, îl completă Harry.

–Şi trebuie să ne gândim că toată lumea de la Noul Val face parte din conspiraţie, că ei, printre cei dintâi, au fost... convertiţi.

Tessa dădu din cap.

–Cred cât se poate de ferm.

–Şi sunt mai mult decât în mod obişnuit interesaţi de computere, bineînţeles, pentru că lucrează în acea industrie, aşa că e foarte plauzibil ca majoritatea sau chiar toţi să aibă computere acasă.

Harry încuviinţă.

–Şi fără îndoială că multe – dacă nu toate – dintre computerele lor de acasă pot fi legate prin modem direct de Noul Val, ca să poată munci la domiciliu seara sau în cursul săptămânii, dacă trebuie. Şi acum, cu acest plan de convertire care se apropie de final, pun pariu că lucrează contra cronometru; probabil că datele zboară încoace şi-n colo, jumătate din noapte. Dacă Harry îmi poate pomeni de cineva care să stea la câteva case de aici şi care lucrează pentru Noul Val...

–Sunt câţiva, zise Harry.

–Atunci m-aş putea strecura prin ploaie, să încerc dacă e cineva la ei acasă. La ora asta, probabil că sunt la servici. Dacă nu e nimeni acolo, poate că am să sun de la telefonul lor.

– Staţi, aşteptaţi, îl întrerupse Tessa. Ce-i povestea asta cu telefoanele? Telefoanele nu funcţionează.

Sam scutură din cap.

–Tot ce ştim este că telefoanele publice nu sunt în stare de funcţionare, ca al lui Harry. Dar aminteşte-ţi că Noul Val controlează computerul companiei de telefoane, aşa că probabil pot alege liniile care să iasă din circulaţie. Pun pariu că nu le-au luat încă tonul celor care au suferit deja această... transformare. Nu şi-ar anula posibilitatea de comunicare chiar lor înşişi. Şi, mai ales, nu acum, în plină criză, când acest plan al lor e îndeplinit aproape în întregime. Există o şansă de mai mult de cincizeci la sută ca singurele linii pe care le-au întrerupt

să fie cele la care şi-ar imagina că am putea ajunge – telefoanele publice – cum erau ale motelului, de exemplu, şi telefoanele din locuinţele celor care n-au fost convertiţi încă.

16

Frica îl pătrunse pe Loman Watkins, îl răscoli şi-l umplu atât de mult încât, dacă ar fi avut substanţă, s-ar fi scurs de pe el în cantităţi care ar fi rivalizat cu adevăratele râuri ce se revărsau în continuare cu nemiluita din cerul stăpânit de furtună. Îi era frică de el însuşi, de ceea ce putea încă deveni. Se temea şi pentru fiul lui, care stătea la computer într-o formă cumplit de străină faţă de ceea ce fusese până deunăzi. Îl îngrozea propriul lui fiu, nu avea rost să nege aşa ceva, era aproape mort de frică din cauza lui, nefiind în stare să-l atingă.

Un puhoi de date fulgera pe ecran în valuri verzi, înceţoşate. Ochii lui Denny, strălucitori, lichizi – ca nişte picături de argint viu în orbite – reflectau fluxul luminos de litere, numere, scheme şi grafice. Fără să clipească nici măcar o secundă.

Loman îşi aminti ce-i spusese Shaddack acasă la Peyser, când văzuse că acel om regresase către o formă de lup care se putea să nu ţină de istoria genetică a umanoizilor.

Regresia nu era doar – sau nu era în primul rând – un proces fizic. Era un exerciţiu al minţii asupra materiei, al conştiinţei care dictează forma. Pentru că nu mai puteau fi oameni obişnuiţi şi pentru că pur şi simplu nu puteau tolera viaţa lipsită de emoţii, impusă de Noul Val, căutau stări alterate în care existenţa era mai suportabilă. Iar băiatul alesese tocmai *această* stare, voise să devină acel lucru grotesc.

–Denny?

Nici un răspuns.

Băiatul căzuse într-o tăcere totală. Nici măcar nu se mai auzeau sunetele electronice emise de el.

Corzile metalice, în care se sfârşeau degetele băiatului, vibrau continuu şi câteodată zvâcneau de parcă un puls neregulat al unui sânge îngroşat, neomenesc, trecea prin ele, circulând între porţiunile organice şi cele anorganice ale mecanismului.

Inima lui Loman bătea la fel de tare în piept ca şi paşii lui, dacă ar fi alergat. Dar era reţinut acolo de toată greutatea fricii lui. Începuse dintr-o dată să transpire abundent. Se lupta să nu vomite mâncarea copioasă pe care tocmai o îngurgitase ca un căpcăun.

Se gândi cu disperare la ce avea de făcut şi atunci îi trecu prin minte să-l cheme pe Shaddack şi să-i ceară ajutorul. Sigur că Shaddack va înţelege ce se petrecea şi va şti cum să oprească această hidoasă metamorfoză şi cum să-i redea lui Denny o formă omenească.

Dar asta ţinea doar de primul imbold. Proiectul Moonhawk scăpase de sub orice control, urmând traseele întunecoase până la ororile de la miezul nopţii, pe care Tom Shaddack nu le prevăzuse niciodată şi cărora nu le putea pune capăt.

În plus, Shaddack nu s-ar speria de ceea ce i se întâmpla lui Denny. Ar fi încântat, exuberant. Shaddack ar privi transformarea băiatului ca pe o stare alterată *elevată*, pe atât de dorit pe cât trebuia evitată şi batjocorită degenerarea regresivilor. Sub ochii lui se afla ceea ce Shaddack căuta cu adevărat – evoluţia forţată a omului spre maşină.

Prezent şi acum în memoria lui Loman, Shaddack vorbise agitat în dormitorul lui Peyser, încleiat de sânge: „... ceea ce nu înţeleg este de ce regresivii şi-au ales cu toţii o condiţie subumană. Sigur că ai puterea înlăuntrul tău de a suferi o evoluţie mai degrabă decât o involuţie, de a te ridica din mijlocul acestei umanităţi către ceva mai înalt, mai curat, mai pur...".

Loman era sigur că această încarnare fantomatică a lui Denny cu ochii de argint nu era o formă mai înaltă decât existenţa umană obişnuită şi nici mai curată, şi nici mai pură. Într-un fel, era o degenerare în aceeaşi măsură ca şi regresia lui Mike Peyser către o formă apropiată de lup, sau ca şi coborârea lui Coombs până la stadiul de primitivism al maimuţelor. Ca şi Peyser, Denny renunţase la individualitatea intelectului pentru a scăpa de conştiinţa unei vieţi fără emoţii a unei Persoane Noi; în loc să devină unul dintre membrii unei haite de bestii subumane, el devenise una dintre multiplele unităţi de procesare a datelor într-o reţea complexă de supercomputere. Renunţase la ultimul lucru omenesc din el – renunţase la mintea lui – şi devenise ceva mai simplu decât o fiinţă umană complexă, minunată, vie.

„Acum ştii ce este frica?" întrebă Loman în gând. „Nu poţi iubi. Nu mai mult ca mine. Dar acum te temi de ceva anume?"

Sigur că nu. Maşinile nu puteau simţi teroarea.

Deşi convertirea lui Loman îl lăsase incapabil să experimenteze vreo altă emoţie în afară de frică şi, deşi zilele şi nopţile deveniseră pentru el un şir lung şi chinuitor de spaime de o intensitate variată, ajunsese într-un fel pervers să iubească frica, să tânjească după ea, pentru că era singurul sentiment care-l mai ţinea în legătură cu omul neconvertit de altădată. Dacă şi această frică îi era luată, avea să fie doar o maşinărie din carne. Viaţa lui n-ar mai fi avut nici o dimensiune omenească.

Denny renunţase şi la această ultimă emoţie preţioasă. Tot ceea ce îi mai rămăsese ca să-şi umple zilele cenuşii erau logica, raţiunea, lanţurile nesfârşite de calcule, absorbţia şi prelucrarea neîncetată a datelor. Şi dacă Shaddack avea dreptate în privinţa longevităţii Oamenilor Noi, acele zile aveau să ajungă secole.

Deodată, dinspre băiat, veniră din nou nişte sunete electronice nepământeşti. Parcă-şi răsfrângeau ecoul în ziduri.

Acele sunete erau la fel de ciudate ca şi melodiile reci, de jale, şi ţipetele unor specii care-şi aveau adăpostul în străfundul mărilor.

Ca să-l cheme pe Shaddack şi să i-l arate pe Denny în acea stare însemna să-l încurajeze pe nebun în planurile lui anormale şi diabolice. O dată ce ar fi văzut ce devenise Denny, Shaddack ar fi găsit o cale pentru a-i induce sau a-i forţa pe toţi Oamenii Noi să se transforme şi ei în nişte entităţi identice, care să funcţioneze perfect. Acea perspectivă adâncea şi mai mult spaimele lui Loman.

Dinspre băiatul-obiect iarăşi nu se mai auzi nimic.

Loman îşi scoase pistolul din toc. Mâna îi tremura rău de tot.

Datele se succedau încă mai frenetic pe ecran şi înotau simultan pe suprafaţa ochilor topiţi ai lui Denny.

Privind creatura care-i fusese fiu, Loman apelă la amintirile din viaţa lui de dinainte de Schimbare, încercând disperat să reînvie ceva din ce simţise odată pentru Denny – iubirea tatălui pentru fiu, bucuria dulce a mândriei, speranţa în viitorul băiatului. Îşi aminti de incursiunile pescăreşti pe care le făcuseră împreună, de serile petrecute în faţa televizorului, de cărţile preferate pe care le împărţeau unul cu altul şi le discutau, de lungile ceasuri în care lucraseră fericiţi împreună la proiecte ştiinţifice pentru şcoală, de Crăciunul în care Denny primise cea dintâi bicicletă, de prima întâlnire pe care o avusese puştiul, când o adusese

pe prietena lui, Talmadge, acasă ca s-o cunoască şi părinţii... Loman putea invoca imagini ale acelor vremuri, imagini destul de detaliate în minte, dar fără puterea de a-i încălzi sufletul. Ştia că trebuia *să simtă* ceva, de vreme ce avea de gând să-şi ucidă singurul copil, ceva mai mult decât frică, dar nu mai avea acea capacitate. Ca să se ţină cu nădejde de ceea ce-i mai rămăsese din fiinţa lui omenească, ar fi trebuit să fie capabil să stoarcă măcar o lacrimă, cel puţin una, dar ochii îi rămâneau uscaţi în continuare.

Fără veste, ceva erupse din fruntea lui Denny.

Loman scoase un strigăt şi se dădu înapoi doi paşi, clătinându-se, luat prin surprindere.

La început, se gândi că era vorba de un vierme, pentru că arăta lucios-unsuros şi segmentat, gros cât un creion. Dar, tot continuând să iasă în afară, văzu că era mai degrabă metalic decât organic, terminându-se într-un fel de dop-gură-de-peşte cu diametrul de trei ori cât al unui vierme. Ca trupul unei insecte respingătoare, se răsucea încoace şi-ncolo, aproape de faţa lui Denny, crescând lung, tot mai lung, până când atinse computerul.

„El *vrea* să se întâmple una ca asta", se gândi Loman.

Iată dominaţia minţii asupra materiei, nu genetica scurtcircuitată. Puterea mentală devenită concretă, nu doar fugă biologică nebunească. Asta era ceea ce băiatul voise să devină, şi dacă asta era singura viaţă pe care o tolera acum, singura existenţă pe care şi-o dorea, atunci de ce să nu i se îngăduie să se bucure de ea?

Acea excrescenţă hidoasă, ca un vierme, atinse aparatul, parcă cercetându-l, acolo unde fusese odată o placă de protecţie. Dispăru înăuntru, realizând o legătură care-l ajută pe băiat să finalizeze o conexiune cu Sun mult mai intimă decât s-ar fi putut doar prin intermediul mâinilor ce suferiseră mutaţii şi a ochilor de mercur.

Un geamăt gol, electronic, care-ţi îngheţa sângele în vine, se auzi dinspre gura băiatului, deşi nici buzele, nici limba nu i se mişcau.

Teama lui Loman de a întreprinde ceva era în sfârşit copleşită de teama de a nu acţiona. Păşi înainte, lipi gura pistolului de tâmpla dreaptă a băiatului şi trase două gloanţe.

17

Rămânând în poziţie ghemuită, sprijinindu-se de zidul casei, ridicându-se din când în când să se uite cu precauţie prin fereastră la cei trei oameni adunaţi în jurul mesei din bucătărie, Chrissie se convinse tot mai mult că putea avea încredere în ei. Pe deasupra tunetelor şi plesnetelor ploii, prin fereastra închisă, putea auzi numai frânturi din conversaţia lor. După o vreme, oricum, stabili că ştiau ceva îngrozitor despre ce se petrecea în Moonlight Cove. Cei doi străini păreau să se ascundă în casa domnului Talbot şi fugiseră de undeva, întocmai ca ea. Din câte deducea, puneau la punct un plan prin care solicitau ajutor de la autorităţile din afara oraşului.

Ideea cu ciocănitul la uşă nu-i surâdea prea mult. Era din lemn solid, fără geamuri în partea de sus, aşa că ei n-ar fi putut-o vedea. Auzise destule ca să-şi dea seama că erau încordaţi, poate nu cu nervii la pământ ca ea, dar în mod clar la limită. O bătaie neaşteptată la uşă i-ar face să le sară inima din piept – sau poate că ar înşfăca nişte puşti şi ar trage prin uşă, implicit şi în ea.

În loc de asta, se ridică la vedere şi ciocăni repetat în geam.

Domnul Talbot îşi înălţă capul surprins şi arătă cu degetul, dar chiar atunci, celălalt bărbat şi femeia săriră în picioare cu bruscheţea unor marionete mânuite de sfori. Moose lătră o dată, de două ori. Cei trei oameni – şi câinele – o priviră cu uimire pe Chrissie. După expresia de pe feţele lor părea să nu fie vorba de o fetiţă de unsprezece ani chinuită, ci de vreo maniacă, purtând o mască de piele ca să-şi ascundă faţa deformată.

Presupuse că acum, într-un Moonligt Cove infestat de invadatori, chiar şi o fetiţă patetică, înmuiată de ploaie, epuizată, putea constitui un obiect de teroare pentru cei care nu ştiau că este încă om.

În speranţa de a le înlătura frica, vorbi prin geamul ferestrei:

–Ajutaţi-mă. Vă rog, ajutaţi-mă!

18

Maşinăria scoase un soi de ţipăt. Ţeasta se zdruncină sub impactul celor două gloanţe, iar băiatul alunecă de pe scaun, prăvălindu-se pe podeaua dormitorului şi trăgând şi scaunul după el. Degetele alungite se smulseră din computerul de pe birou. Segmentul ca un vierme se despică în două, la jumătatea drumului între computer şi fruntea din care se ivise. Cel ce fusese odată Denny zăcea pe podea, zvârcolindu-se în spasme.

Loman trebuia să se gândească la el ca la o maşină, nu ca la fiul lui. Era prea îngrozitor.

Faţa avea trăsăturile descompuse, alcătuind o mască asimetrică, suprarealistă, din cauza gloanţelor care străbătuseră craniul.

Ochii argintii deveniseră negri. Acum se făcea că două bobiţe de ţiţei, nu de mercur, erau înecate în orbitele ţestei acelei creaturi.

Printre aşchii de os, Loman văzu nu atât substanţa cenuşie la care se aştepta, ci ceea ce părea să fie sârmă răsucită, cioburi lucioase care aduceau aproape a ceramică, forme geometrice stranii, sângele care se scurgea din răni, însoţit de fuioare de fum albastru.

Şi totuşi, maşina scotea un soi de ţipăt.

Stridenţa lui electronică nu mai venea de la băiatul-maşină, ci de la computerul de pe birou. Acele sunete erau atât de bizare încât păreau nelalocul lor în aparatul devenit jumătate organism, aşa cum fuseseră şi în cvasi-băiatul căzut.

Loman realiză că nu erau întrutotul numai scâncete electronice. Aveau în plus o calitate a tonului şi un caracter înfricoşător de umane.

Valurile de date încetară să se mai scurgă pe ecran. Un cuvânt, însă, se repeta de sute de ori, rând după rând, pe display:

NU NU NU NU NU NU NU NU NU NU...

Ştiu deodată că Denny era numai pe jumătate mort. Partea minţii băiatului care-i locuise trupul era desfiinţată, dar un alt fragment din conştiinţa lui trăia încă în computer, păstrat în siliciu, în loc de creier. Acea parte din el ţipa cu vocea rece a acestei maşini.

Pe ecran:

UNDE ESTE RESTUL DIN MINE UNDE ESTE RESTUL DIN MINE...

Loman simţi de parcă sângele îi era îngheţat, pompat de o inimă la fel de rece ca şi carnea din frigiderul de jos. Nu mai cunoscuse niciodată un fior atât de îngheţat care să-l pătrundă atât de profund.

Făcu câţiva paşi de lângă trupul rămas ca o zdreanţă pe podea, care se oprise în sfârşit din zvârcolire, şi îşi întoarse pistolul înspre computer. Şi-l goli în această maşinărie, trăgând mai întâi în ecran. Pentru că jaluzelele şi perdelele erau trase, în cameră se făcuse aproape întuneric. Toate circuitele le spulberă în bucăţi. Mii de scântei săriră în întuneric, ţâşnind din unitatea de procesare a datelor. Dar cu un pârâit şi o vibraţie ultimă, maşina muri, iar bezna se lăsă din nou, atotstăpânitoare.

Aerul mirosea greu a siguranţe arse. Chiar mai rău decât atât.

Loman părăsi camera şi se duse în capul scărilor. Rămase acolo un moment, sprijinindu-se de balustradă. Apoi coborî spre holul de la parter.

Îşi reîncărcă pistolul şi-l puse la loc în toc.

Ieşi afară, în ploaie.

Se duse la maşină şi porni motorul.

–Shaddack, zise el cu voce tare.

19

Tessa se ocupă imediat de fetiţă. O duse sus, lăsându-i pe Harry, Sam şi Moose în bucătărie, şi o dezbrăcă de hainele ude.

–Îţi clănţănesc dinţii, draga mea.

–Sunt norocoasă că mai am dinţi care să-mi clănţăne.

–Iar pielea s-a învineţit.

–Sunt norocoasă că mai am şi piele, îi replică fetiţa.

–Am observat că şchiopătezi.

–Da. Mi-am sucit o gleznă.

–Sigur e numai sucită?

–Da. Nimic serios. În plus...

–Ştiu, zise Tessa, ai noroc că mai ai glezne.

–Exact. Din câte ştiu, invadatorilor li se par gleznele deosebit de gustoase, cam aşa cum oamenilor le plac picioarele de porc. Uh!

Stătu pe marginea patului în camera de oaspeţi, cu o pătură de lână în jurul corpului gol, şi aşteptă până ce Tessa scoase un cearşaf din lenjeria de pat şi câteva ace de siguranţă dintr-o cutie de cusut, pe care o observase în acelaşi dulap.

–Hainele lui Harry sunt mult prea mari pentru tine, aşa că o să te înfăşurăm într-un cearşaf, pentru moment. Câtă vreme hainele tale sunt în maşina de stors, poţi veni jos să ne spui lui Harry, lui Sam şi mie despre ce e vorba.

–A fost o adevărată aventură, zise fetiţa.

–Da, arăţi de parcă ai trecut prin multe.

–S-ar scoate o carte grozavă din chestia asta.

–Îţi plac cărţile?

–Da, mor după cărţi.

Roşind, dar vădit hotărâtă să fie sofisticată, aruncă cât colo pătura şi se ridică în picioare îngăduindu-i Tessei să treacă un cearşaf în jurul ei, ca un drapaj. Tessa îl prinse ici şi colo, realizând un fel de togă.

În timp ce Tessa îşi vedea de lucrul ei, Chrissie zise:

–Cred că am să scriu o carte despre toate astea, odată şi-odată. Am s-o numesc „Blestemul invadatorilor" sau poate „Regina Împărăţiei Tainice", numai dacă iese la iveală de pe undeva o astfel de regină. Poate că nu se reproduc ca insectele sau ca animalele. Poate că la bază au o formă de viaţă vegetală. Cine ştie? Dacă sunt o formă de viaţă vegetală, va trebui să-mi intitulez cartea ceva cam în genul „Seminţele spaţiale" sau „Vegetale din spaţiu", sau poate „Ciupercile marţiene criminale". E câteodată bine să foloseşti aliteraţia în titluri. Aliteraţia. Nu vă place cuvântul ăsta? Sună aşa drăguţ. Mie îmi plac cuvintele. Desigur, poţi să vii întotdeauna cu un titlu mai poetic, care să te obsedeze, cam ca „Rădăcini duşmane, frunze duşmane". Dacă sunt legume, se poate să avem noroc, pentru că, până la urmă, pot fi ucise de păduchi de plante sau de viermi de roşii, dacă nu şi-au dezvoltat o protecţie împotriva molimelor pământului, tot aşa cum câţiva germeni mititei i-au distrus pe puternicii marţieni din „Războiul lumilor".

Tessei îi veni greu să-i dezvăluie că inamicii lor nu veneau de pe alte planete, întrucât se delecta enorm cu discursul precoce al fetiţei.

Apoi observă că mâna stângă a lui Chrissie era rănită. Palma îi fusese julită, iar în centru se vedea o rană profundă.

–Mi-am făcut-o când am sărit de pe un acoperiș mai mic al casei parohiale, zise fetița.

–Ai căzut de pe un acoperiș?

–Păi, da. Mamă, a fost nemaipomenit! Înțelegeți, prin fereastră venea ceva ce aducea a lup, pe urmele mele, și nu aveam pe unde să ies prin altă parte. În aceeași cădere, mi-am scrântit și glezna și, apoi, a trebuit să fug prin curte spre poarta din fund, înainte să mă înhațe. Știți, domnișoară Lockland...

–Te rog, spune-mi Tessa.

După câte se părea, Chrissie nu era obișnuită să se adreseze adulților pe numele mic. Se încruntă și tăcu o clipă, gândindu-se la invitația care-i fusese adresată. Evident, hotăra în sinea ei că nu era politicos să nu folosească numele de botez atunci când era rugată.

–Bine... Tessa. Oricum, nu prea sunt în măsură să spun ce-or să ne facă invadatorii dacă or să ne prindă. Poate că or să ne mănânce rinichii? Sau n-or să ne mănânce deloc? Poate că or să ne înfunde doar niște pilule în cap, iar acestea se vor strecura în creierul nostru și ne vor face felul. Oricum ar fi să fie, îmi imaginez că merită să cazi de pe acoperiș ca să-i ocolești.

Terminând de prins toga în ace, Tessa o duse pe Chrissie la baie, și căută în dulăpiorul cu medicamente ceva cu care să-i îngrijească palma julită. Găsi o sticlă cu iod, care avea o etichetă cam ștearsă, o rolă de leucoplast pe jumătate consumată și un pachețel de fețe sterile atât de vechi că învelișul din jurul fiecărui pătrățel steril era îngălbenit de vreme. Compresele sterile în sine arătau curate și albe, iar iodul rămăsese nealterat de timp, încă suficient de puternic să usture pe o rană deschisă.

Cu picioarele goale, cu toga în jurul ei, cu părul blond atârnându-i în șuvițe și încrețindu-i-se pe măsură ce se usca, Chrissie se așeză pe capacul lăsat al closetului și se supuse cu stoicism tratamentului rănii sale. Nu protestă în nici un fel, nici nu strigă și nici nu sâsâi de durere.

Dar continua să vorbească:

–Asta e a doua oară când cad de pe acoperiș, așa că am impresia că un înger păzitor are grijă de mine. Cu un an și jumătate în urmă, în primăvară, niște păsări – grauri cred că erau – și-au clădit un cuib pe

acoperişul unuia dintre grajdurile noastre, de acasă, iar eu trebuia să văd neapărat cum arătau puii de pasăre din cuib, aşa că, atunci când ai mei erau plecaţi, am luat o scară şi am aşteptat ca mama lor să-şi ia zborul, în căutare de hrană, iar eu m-am urcat repede acolo să arunc o privire. Dar să-ţi spun ceva – înainte să le crească penele, puişorii de pasăre sunt aproape lucrul cel mai urât pe care ai dori să-l vezi, cu excepţia invadatorilor, fireşte. Sunt nişte creaturi uscăţive şi zbârcite, numai cloţ şi ochi, şi cu nişte aripioare rebegite ca nişte mâini deformate. Dacă şi bebeluşii arătau la fel de urâţi când se năşteau, primii oameni, cu un milion de ani în urmă, cred că şi-ar fi aruncat noii-născuţi direct la closet – dacă ar fi avut – şi n-ar fi îndrăznit să mai facă alţii, şi întreaga rasă umană s-ar fi stins înainte chiar de a fi început să existe ca lumea.

Tamponând încă rana cu iod, încercând fără succes să-şi stăpânească un început de râs, Tessa privi în sus şi o văzu pe Chrissie cum îşi strângea ochii cu putere, încreţindu-şi nasul, străduindu-se din răsputeri să fie curajoasă.

–Apoi, mămica şi tăticul puilor s-au întors, continuă fetiţa, şi m-au văzut lângă cuibul lor şi s-au repezit la faţa mea, cu ţipete ascuţite. M-am speriat aşa de tare că am alunecat şi am căzut de pe acoperiş. Atunci nu m-am rănit deloc – deşi am căzut peste nişte bălegar de cal, ceea ce nu e prea grozav, ascultă-mă pe mine. Iubesc caii, dar ar fi cu mult mai drăguţi dacă i-am putea învăţa să folosească o cutie în care să-şi facă nevoile, ca pisicile.

Tessa se dădea în vânt după acest copil.

20

Sam se sprijini cu coatele pe masa de bucătărie şi o ascultă atent pe Chrissie Foster. Deşi Tessa îi auzise pe Lunatici în plină activitate ucigaşă la „Cove Lodge" şi-l zărise o fracţiune de secundă pe unul dintre ei pe sub uşa camerei, deşi Harry îi urmărise de la distanţă noaptea, prin ceaţă, iar Sam îi spionase pe doi dintre ei recent, printr-o fereastră din sufrageria lui Harry, totuşi fetiţa era singura dintre cei de faţă care-i văzuse de aproape, şi nu doar o singură dată.

Dar nu numai experienţa ei inedită captiva atenţia lui Sam. Era fascinat şi de felul ei degajat de a fi, de buna dispoziţie şi de dârzenia ei. Evident, avea o mare forţă interioară, o fibră adevărată, căci altminteri n-ar fi supravieţuit nopţii trecute şi evenimentelor din cursul acelei dimineţi. Şi totuşi rămânea fermecător de inocentă, fermă, dar nu dură. Era unul dintre acei copii care-ţi dădeau speranţe pentru întreaga rasă umană.

Un copil aşa cum fusese pe vremuri Scott.

Şi de asta, Sam rămăsese atât de fascinat de Chrissie Foster. Îl vedea în ea pe Scott cel de altădată. Înainte să se... schimbe. Cu un regret atât de intens încât se manifesta ca o durere surdă în piept şi ca o înecăciune în gât, o privea pe fetiţă şi o asculta, nu numai pentru a reţine informaţiile pe care le comunica, dar şi cu speranţa aproape ireală că, studiind-o, va înţelege în sfârşit de ce fiu lui îşi pierduse atât inocenţa cât şi încrederea în propriul său viitor.

21

Jos, în întunericul pivniţei Coloniei Icarus, Tucker şi haita lui nu dormeau, pentru că nu aveau nevoie de somn. Zăceau încolăciţi în bezna adâncă. Din timp în timp, el şi cu celălalt mascul se împreunau cu femela şi se sfâşiau unul pe altul cu o frenezie sălbatică, sfârtecându-şi carnea care începea să se vindece pe dată, provocându-şi sângele să ţâşnească numai pentru plăcerea mirosului – rătăciţi nemuritori care se jucau.

Întunericul şi îngustimea bârlogului lor din ziduri de beton contribuiau la dezorientarea crescândă a lui Tucker. Ceas de ceas, îşi amintea tot mai puţin de existenţa lui de dinaintea vânătorii palpitante petrecute cu o noapte în urmă. Încetase să aibă prea multă conştiinţă de sine. Când vânau, individualitatea nu era de încurajat în haită, iar în vizuina lor această individualitate era o trăsătură încă şi mai puţin de dorit; păstrarea armoniei în acel loc fără ferestre, care te ducea la claustrofobie, cerea să te dedici grupului.

Visele lui în stare de veghe erau pline cu imaginile unor forme întunecate, sălbatice, care se strecurau prin pădurile înghiţite de noapte

şi prin pajiştile scăldate în lumina lunii. Când amintirea formei umane îi pâlpâia vag prin minte, originile ei erau un mister pentru el; mai mult decât atât, era speriat de ea şi îşi modifica rapid fanteziile, revenind la scenele de alergare-vânare-ucidere-împerechere, în care nu era decât o parte componentă a haitei, un aspect al unei singure umbre, o prelungire a unui organism supradimensionat, liber de nevoia de a gândi, neavând nici o altă dorinţă în afară de aceea de *a exista.*

La un moment dat, deveni conştient că-şi modificase aparenţa de lup, care devenise prea restrictivă. Nu voia să mai fie conducătorul haitei, întrucât acea poziţie implica prea multă responsabilitate. Nu voia să gândească deloc. Doar să existe. *Să existe.* Limitările tuturor formelor fizice rigide îi apăreau insuportabile.

Era conştient că ţelălalt mascul şi femela îşi dădeau seama de degenerarea lui şi că-i urmau exemplul.

Îşi simţea carnea sporindu-şi volumul, oasele dizolvându-i-se, organele şi vasele renunţând la diferite forme şi funcţii. Involuă dincolo de stadiul primei maimuţe, mult dincolo de vieţuitoarea pe patru picioare care se târâse afară din marea străveche cu milenii în urmă, dincolo, dincolo, până când nu mai ajunse decât o masă de ţesut pulsatil, o supă protoplasmatică, palpitând în negura pivniţei Coloniei Icarus.

22

Loman sună la uşa casei lui Shaddack, din capătul nordic al oraşului, şi Evan, servitorul acestuia, îi deschise.

–Îmi pare rău, domnule Watkins, dar domnul Shaddack nu este aici.

–Unde s-a dus?

–Nu ştiu.

Evan era unul din Oamenii Noi. Ca să fie sigur că scapă de el, Loman îl împuşcă de două ori în cap şi apoi de încă două ori în piept, când căzuse deja pe podeaua din holul de la intrare, spulberându-i atât creierii, cât şi inima. Sau procesorul de date şi pompa. De ce era nevoie acum – de o terminologie inspirată din biologie sau din mecanică? Cât de mult progresaseră ei de când ajunseseră maşini?

Loman închise uşa în urma lui şi sări peste cadavrul lui Evan. După ce-şi reîncărcă pistolul, începu să cerceteze casa uriaşă cameră cu cameră, etaj cu etaj, căutându-l pe Shaddack.

Deşi dorea să fie mânat de o foame de răzbunare, să ardă tot de mânie şi să fie satisfăcut că-l desfiinţează pe Shaddack, acea adâncime a sentimentelor îi era refuzată. Moartea fiului său nu-i topise răceala din suflet. Nu putea simţi nici suferinţă, nici mânie.

În loc de asta, era mânat de frică. Voia să-l ucidă pe Shaddack înainte ca nebunul să îi preschimbe în ceva mai rău decât ajunseseră deja.

Ucigându-l pe Shaddack – care era întotdeauna conectat la supercomputerul de la Noul Val printr-un telemetru cardiac –, Loman avea să activeze un program din Sun care să emită prin microunde o comandă de distrugere. Acea transmisie urma să fie recepţionată de toate computerele cu microsfere înglobate intim în cele mai ascunse alcătuiri ale Oamenilor Noi. Primind comanda criminală, computerul cu interacţiune biologică din fiecare Persoană Nouă avea să încremenească instantaneu inima care-l găzduia. Fiecare dintre cei convertiţi urma atunci să moară. Şi el însuşi.

Dar deja nu-i mai păsa. Teama lui de moarte era contracarată de spaima faţă de viaţă, în special dacă trebuia să trăiască ca un regresiv ori ca acel lucru şi mai hidos în care se transformase Denny.

Se imagina în acea condiţie mizerabilă – cu ochi de mercur scânteietori, cu o antenă ca un vierme, cercetătoare, ţâşnindu-i, fără să curgă sânge, din frunte, pentru a căuta o conjugare obscenă cu computerul.

Fiindcă nu-l găsi pe Shaddack acasă, porni spre Noul Val, unde creatorul noii lumi era fără îndoială la biroul lui, proiectând neobosit alte dimensiuni pentru acest iad pe care-l credea paradis.

23

Curând după ora unsprezece, pe când Sam se pregătea de plecare, Tessa ieşi cu el afară, pe uşa din spatele casei, pe care o închise după ei, lăsându-i pe Harry şi Chrissie în bucătărie. Copacii din preajmă erau suficient de înalţi pentru a-i împiedica pe vecini, chiar şi pe cei situaţi

cumva mai la deal de casa în care se aflau ei, să privească în curte. Era sigură că la umbra lor nu putea să-i vadă nimeni.

–Ascultă, zise ea, nu are nici un sens să pleci de unul singur.

–Ba da, hotărârea mea e perfect justificată.

Aerul era rece şi umed, şi ea îşi încrucişă braţele peste piept, cuprinzându-şi umerii.

–Aş putea suna la uşa din faţă ca să le distrag atenţia celor dinăuntru, în timp ce tu pătrunzi prin spate.

–Nu vreau să-mi fac griji şi pentru tine.

–Dar pot să am şi singură grijă de mine.

–Mda, hai să zicem că te cred, zise el.

–Şi atunci?

–Eu lucrez singur.

–Pari să le faci chiar pe toate singur.

El zâmbi uşor:

–Crezi că o să începem o nouă discuţie în contradictoriu dacă viaţa este o distracţie, pur şi simplu, sau dacă nu cumva e iadul pe pământ?

–Dar trebuie să recunoşti că nu ne-am certat. N-a fost decât o discuţie ca oricare alta.

–Oricum, am recurs la asemenea travestiuri pe motiv că pot lucra foarte bine şi de unul singur. Nu mai vreau nici un partener pe lângă mine, Tessa, fiindcă nu mai vreau să mai văd pe nimeni murind.

Ştia că se referea nu numai la ceilalţi agenţi care fuseseră ucişi la datorie în prezenţa lui, ci şi la fosta soţie.

–Rămâi cu fetiţa, zise el. Ai grijă de ea dacă se întâmplă ceva. La urma urmei, ea e ca tine.

–Poftim?

–Face parte din categoria oamenilor care ştiu cum să iubească viaţa. Cum s-o îndrăgească în profunzime şi în mod autentic, indiferent de ce se întâmplă. E un talent rar şi preţios.

–Şi tu ştii toate astea, zise ea.

–Nu. Nu le-am ştiut niciodată.

–Ei, fir-ar să fie, doar toată lumea se naşte cu dragostea de viaţă pe care o mai ai şi tu, Sam. Numai că ai pierdut contactul cu ea, dar o poţi regăsi.

–Ai grijă de fetiţă, mai spuse el, întorcându-se pe călcâie şi coborând cele câteva trepte, în plină ploaie.

–Mai bine întoarce-te, ce Dumnezeu! Mi-ai promis că îmi spui ce-ai văzut la celălalt capăt al tunelului, de Cealaltă Parte. Mai bine vino înapoi, zău aşa.

Dar Sam se îndepărtă prin ploaia argintie şi aburii ceţii cenuşii, dar subţiri.

Privindu-l din spate, Tessa îşi dădu seama că, şi dacă el nu i-ar fi vorbit niciodată despre Cealaltă Parte, tot l-ar fi voit înapoi din multe alte motive, pe cât de complexe, pe atât de surprinzătoare chiar pentru ea însăşi.

24

Casa familiei Coltrane era la două uşi spre sud de clădirea în care locuia Talbot, pe Conquistador. Avea două etaje şi era placată la exterior cu scânduri din lemn de cedru.

Ajungând repede îndărătul casei, unde picăturile de ploaie cădeau pe acoperişul curţii interioare cu un zgomot care aducea, neverosimil, a pocnituri de lemne puse pe foc, Sam trase cu ochiul prin uşile glisante cu geamuri, într-o cameră sumbră şi apoi prin ferestrele franţuzeşti, într-o bucătărie neluminată. Când ajunse la uşa bucătăriei, îşi scoase pistolul din toc, de sub haina de piele, şi-l ţinu pe lângă corp, lipit de coapsă.

S-ar fi putut duce prin faţă să sune la uşă, ceea ce le-ar fi părut locatarilor ceva foarte obişnuit. Dar asta însemna să iasă în stradă, unde l-ar fi văzut mult mai uşor nu numai vecinii, ci şi oamenii despre care Chrissie spusese că patrulau prin oraş.

Bătu la uşă, cu patru lovituri rapide. Deoarece nu răspunse nimeni, bătu din nou, mai tare, şi apoi a treia oară, şi mai tare. Dacă ar fi fost cineva acasă, acestor bătăi li s-ar fi răspuns cu siguranţă.

Harley şi Sue Coltrane trebuiau să fie la Noul Val, unde lucrau.

Uşa era încuiată. Spera să nu aibă vreun zăvor tras.

Deşi îşi lăsase sculele la Harry acasă, adusese un şperaclu subţire, flexibil, de metal. Filmele de la televizor popularizaseră ideea că orice carte de credit putea fi utilă în asemenea cazuri, dar acele obiecte rectangulare de plastic se îndoiau prea adesea şi se rupeau înainte să des-

cuie uşa. Prefera uneltele probate în timp. Introduse şperaclul între uşă şi cadrul ei, sub încuietoare, şi trase de el în sus, apăsând atunci când întâmpină rezistenţă. Încuietoarea cedă. Încercă uşa, şi nu exista nici un zăvor; se deschise cu un uşor scârţâit.

Păşi înăuntru şi închise încetişor uşa, asigurându-se că nu avea să se mai încuie la loc. Dacă trebuia să iasă afară în grabă, nu voia să bâjbâie cu degetele tocmai pe acolo.

În bucătărie, intra doar lumina zilei mohorâte de ploaie, care de-abia pătrundea prin ferestre. Desigur, podeaua acoperită cu un soi de linoleum, tapetul de pe pereţi şi faianţa căpătaseră cele mai palide nuanţe, pentru că în acea penumbră totul părea cenuşiu, fără alte reliefuri.

Rămase nemişcat aproape un minut, ascultând cu atenţie.

Un ceas de perete ticăia.

Ploaia duruia pe copertina curţii interioare.

Părul ud i se lipise de frunte. Şi-l îndepărtă din ochi, într-o parte.

Când păşi, pantofii uzi pleoscăiră.

Se duse direct la telefon, care era fixat pe un perete. Când îl ridică, nu auzi nici un ton, dar, pe de altă parte, linia nu era moartă. Era încărcată de sunete ciudate: clinchete, sonorităţi joase, oscilaţii de slabă frecvenţă – şi totul era inclus într-o muzică lugubră şi nefamiliară, un fel de fredonare electronică.

Pe Sam îl trecură fiori pe şira spinării.

Cu atenţie şi în linişte, puse receptorul în furcă.

Se întrebă ce sunete se puteau auzi la un telefon care era folosit ca legătură între două computere, ca un modem. Oare vreunul dintre soţii Coltrane se afla pe undeva prin casă, legat prin computer cu Noul Val?

Cumva, realiză că ceea ce auzise el pe linie nu era chiar aşa uşor de explicat. Fusese al naibii de straniu.

Lângă bucătărie, se afla o cameră de zi. Cele două ferestre erau acoperite cu draperii închise la culoare, ceea ce filtra o dată în plus lumina cenuşie a zilei. O ladă, un bufet, o masă şi nişte scaune apăreau ca tot atâtea corpuri de umbre în negru şi cenuşiu.

Din nou se opri să asculte. Din nou nu auzi nimic neobişnuit.

Casa, construită după o schemă clasic californiană, nu avea coridor la parter. Fiecare cameră conducea spre o alta, într-un plan deschis şi

aerisit. Pe sub o boltă, intră în sufrageria mare, recunoscător că existau covoare de la un capăt la altul al camerelor, pe care pantofii lui uzi nu făceau nici un zgomot.

Sufrageria, mai puțin cufundată în umbre decât oricare altă parte a casei pe care o putuse vedea până acum, păstra totuși o culoare accentuată de gri perlat. Ferestrele dinspre vest erau la adăpost datorită intrării principale, dar ploaia bătea în ele dinspre nord. O lumină plumburie, care străbătea prin geamuri, înmuia camera în umbrele cenușii-apoase ale sutelor de picături care se scurgeau pe geamuri, iar lui Sam i se ascuțiseră simțurile atât de mult încât aproape că percepea aceste mici fantome ca pe niște amoebe întinzându-se spre el.

Prins între fulgere și propria-i stare de spirit, se simțea de parcă era într-un film vechi în alb și negru. Unul din acele exerciții funeste dintr-un film din „seria neagră".

Sufrageria era pustie dar, brusc, un sunet răzbătu din ultima cameră de la parter. Din colțul de sud-vest, de dincolo de coridor. Dintr-o ascunzătoare, fără îndoială. Un sunet pătrunzător, care-i provocă o durere de dinți, urmat de un strigăt fără speranță care nu părea nici vocea unui om, nici sunetul unei mașinării, ci ceva între astea două, o voce semimetalizată, pustiită de frică și distorsionată de disperare. Era urmată de o pulsație electronică joasă, ca o bătaie intensă a inimii.

Apoi, tăcere.

Își scosese pistolul, ținându-l direct în fața lui, gata să tragă în orice ar fi mișcat. Dar totul era pe cât de încremenit, pe atât de tăcut.

Țipătul lugubru și pulsația joasă nu puteau fi asociate nici pe departe cu Lunaticii pe care-i zărise în cursul nopții, în preajma casei lui Harry, sau cu ceilalți, descriși de Chrissie, care-și schimbau forma. Până acum, cel mai mult se temuse de o întâlnire cu vreunul dintre ei. Dar, dintr-o dată, entitatea necunoscută din ascunziș îi provoca cea mai adâncă spaimă.

Sam așteptă.

Nimic.

Avea sentimentul neplăcut că ceva îi asculta mișcările tot atât de încordat ca și el.

Se gândi să se întoarcă acasă la Harry, pentru a reflecta asupra altei modalități de a trimite un mesaj Biroului, deoarece mâncarea mexicană, berea Guinness și filmele cu Goldie Hawn – chiar și „Swing

Shift"– păreau acum mai prețioase decât orice, nu rațiuni patetice pentru a trăi, ci plăceri atât de formidabile încât nu existau cuvinte care să le descrie în mod adecvat.

Numai Chrissie Foster îl împiedică să iasă imediat de acolo. Amintirea ochilor ei strălucitori, figura ei inocentă, entuziasmul și animația cu care-și relatase aventurile. Poate că-l pierduse pe Scott și poate că era prea târziu ca băiatul să mai fie întors din drum. Dar Chrissie încă trăia în toate sensurile acestui cuvânt – fizic, intelectual, emoțional – și depindea de el. Nimeni altcineva nu o putea salva de la convertire.

Până la miezul nopții, rămăseseră mai puțin de douăsprezece ore.

Traversă sufrageria. Se sprijini de zidul de lângă ușa pe jumătate deschisă a camerei de unde veniseră sunetele acelea nefirești.

Înăuntru, ceva producea un clinchet.

Înțepeni.

Clinchete joase, moi. Nu acel *tic-tic-tic* al ghearelor pe care le auzise bătând în fereastră cu o noapte înainte. Mai degrabă ca o serie lungă a unor mecanisme care se declanșau, ca un număr nedefinit de întrerupătoare care se închideau, ca piesele din jocul de domino care cădeau una peste alta *clic-clic-clic*.

Și încă o dată – liniște.

Apucând pistolul cu ambele mâini, Sam păși în fața ușii și o împinse cu piciorul. Trecu pragul și luă poziție de tragere.

Ferestrele erau acoperite de obloane interioare, și singura lumină venea de la ecranele a două computere. Amândouă erau înzestrate cu filtre care dădeau un text în negru pe un fundal gălbui. Tot ceea ce în cameră nu era învăluit în umbre, era în schimb atins de acea iradiere aurie.

Doi oameni stăteau în fața terminalelor, unul de partea dreaptă a camerei, celălalt de cea stângă, cu spatele unul la altul.

–Nu mișcați! zise Sam, cu o voce dură.

Nici nu se mișcară și nici nu vorbiră. Erau atât de neclintiți că, la început, crezu că sunt morți.

Lumina spectrală de acolo era mai strălucitoare și, totuși, arăta mult mai puțin obiectele decât lumina zilei filtrată prin obloane care atingea vag celelalte încăperi. După ce ochii i se obișnuiră, Sam văzu că oamenii de la computere nu erau doar nefiresc de încremeniți, dar

nici măcar nu erau oameni. Se simţea atras în cameră de gheara îngheţată a groazei.

Indiferent la prezenţa lui Sam, un bărbat gol, probabil Harley Coltrane, stătea pe un scaun mobil, care se învârtea în jurul propriei axe. La computerul din dreapta uşii, spre zidul dinspre vest. Era conectat de VDT printr-o pereche de cabluri nu foarte groase, care păreau mai puţin metalice şi mai mult organice, ce străluceau umed în scânteierea de chihlimbar a luminii. Se întindeau din interiorul unităţii de procesare a datelor – de pe care fusese scos capacul de protecţie – şi până în torsul gol al bărbatului, sub stern, amestecându-se cu carnea, fără să curgă sânge. Pulsa.

–Doamne sfinte! şopti Sam.

Antebraţele lui Coltrane erau acum complet descărnate, numai oase. Carnea de pe braţe, în partea lor superioară, se sfârşea la două degete deasupra coatelor; din aceste cioturi, oasele ţâşneau în afară la fel de curate ca nişte prelungiri robotizate dintr-o cutie de metal. Mâinile scheletice erau legate strâns în jurul cablurilor, de parcă erau mai degrabă o pereche de şuruburi de strângere.

Când Sam se apropie mai mult de Coltrane şi-l privi mai de aproape, văzu că oasele nu erau chiar atât de distincte cum ar fi trebuit, ci că pe jumătate se topiseră. În plus, erau încrustate în metal. În timp ce privea, cablurile începură să pulseze cu o asemenea vigoare, încât vibrară periculos. Dacă n-ar fi fost fixate de acele mâini ca nişte şuruburi de strângere, s-ar fi desprins ori de om, ori de maşină.

„Pleacă de aici."

O voce interioară îi spunea să dispară urgent, şi era propria lui voce, deşi nu cea a adultului Sam Booker. Era vocea copilului care fusese el odată şi pe care frica o încuraja să revină. Teroarea extremă este o maşină a timpului de mii de ori mai eficientă decât nostalgia, lovindu-ne în continuare chiar şi după ani de zile, în acea intolerabilă şi uitată condiţie de neajutorare în care mare parte din copilărie se consumă.

„Ieşi afară, fugi, fugi, ieşi!"

Sam rezistă impulsului de a o rupe la fugă.

Voia să înţeleagă. Ce se petrecea? Ce deveniseră aceşti oameni? De ce? Ce legătură avea asta cu Lunaticii care ieşeau noaptea după pradă? Evident, cu ajutorul microtehnologiei, Thomas Shaddack găsise

o cale de a altera în mod radical şi pentru totdeauna biologia umană. Cam atât îi era clar lui Sam, dar neştiind nimic altceva, era ca şi cum o vieţuitoare trăia în mare fără să fi văzut vreodată un peşte. Aşa că, sub această aparenţă, zăceau mult mai multe lucruri şi mult mai misterioase.

„Pleacă!"

Nici bărbatul dinaintea lui şi nici femeia de cealaltă parte a camerei nu erau conştienţi de prezenţa sa. Din câte se părea, nu se afla în nici un pericol.

„Fugi", zise băieţelul speriat de dinlăuntrul lui.

Râuri de date – cuvinte, numere, scheme, grafice de nenumărate feluri – se revărsau într-un flux impetuos pe ecranul chihlimbariu, în vreme ce Harley Coltrane privea încremenit displayul care pâlpâia. Nu-l vedea cum ar fi făcut-o un om obişnuit, pentru că nu avea ochi. Îi fuseseră smulşi din orbite şi înlocuiţi cu o pereche de alţi senzori: boabe mărunte de sticlă rubinie, mici ghemuri de sârme, bucăţele de ceramică, toate sclipind şi uşor retrase în găurile negre, profunde, din ţeasta lui.

Acum, Sam apucase revolverul cu o singură mână. Îşi ţinea degetul pe piedică mai degrabă decât pe trăgaci, pentru că tremura atât de rău încât putea să scape fără să vrea un glonte.

Pieptul omului-maşină tresălta. Gura îi atârna deschisă, şi o respiraţie necurată ieşea din ea în valuri ritmice.

Pe tâmple, se distingea bătaia pulsului crescut. Dar, în plus faţă de venele dilatate de la ceafă, se distingeau şi alte zvâcniri în locuri neobişnuite: în mijlocul frunţii, de-a lungul fălcilor, în patru puncte de pe piept şi pântece, pe braţe, unde nişte vene ca nişte frânghii se îngroşaseră şi se ridicaseră de sub grăsimea subcutanată, învelite numai de piele. Sistemul circulator părea să fi fost reproiectat şi amplificat pentru a susţine noile funcţii pe care organismul îi cerea să le îndeplinească. Mai rău încă, acele pulsuri zvâcneau sincopat, straniu, de parcă în el băteau cel puţin două inimi.

Un ţipăt strident explodă din gura căscată a acelui lucru, iar Sam se răsuci în loc şi strigă şi el de surpriză. Asta se învecina cu sunetele nepământeşti pe care le auzise din sufragerie, care-l atrăseseră acolo, dar el crezuse că veneau de la computer.

Strâmbându-se pe când ţipătul electronic lua volute tot mai înalte şi urca spre o intensitate dureroasă, Sam îşi înălţă privirea de la gura

deschisă a omului-mașină la „ochii" lui. Senzorii încă îi clipeau în orbite. Boabele de sticlă rubinie scânteiau cu o luminiță interioară, și Sam se întreba dacă-l înregistrau prin infraroșii sau cu alte mijloace. Oare Coltrane îl vedea cât de cât? Poate că omul-mașină schimbase lumea oamenilor pentru o altă realitate, mutându-se de pe acest plan fizic pe un alt nivel, și poate că Sam nu avea nici o importanță pentru el și trecea neobservat.

Țipătul începu să slăbească în intensitate, apoi se stinse brusc.

Fără să-și dea seama ce făcea, Sam ridicase pistolul și, de la o distanță relativ mică, îl îndreptase asupra feței lui Coltrane. Tresări când descoperi că-și deplasase degetul de pe piedică pe trăgaci și că avea de gând să distrugă acel lucru.

Ezită. Coltrane era încă om, la urma urmelor – cel puțin într-o anumită măsură. Cine putea spune că nu dorea să se afle în acea stare mai degrabă decât să trăiască viața unei ființe umane obișnuite. Sam se simțea nelalocul lui în rolul de judecător, iar ca posibil executant, încă și mai rău. De vreme ce considera că viața era iadul pe pământ, trebuia să ia în seamă posibilitatea ca ipostaza lui Coltrane să fie o ameliorare, o scăpare pentru acesta.

Între om și computer, cablurile lucioase, semiorganice, *vibrau*, ca prelungiri ale mâinilor scheletice în care erau fixate.

Respirația neplăcută a lui Coltrane era încărcată atât cu duhoarea de carne în putrefacție cât și cu izul de componente electronice supraîncălzite.

În orbitele ochilor fără pleoape, senzorii sclipeau și se mișcau.

Îmbăiată în aur de la lumina de pe ecran, fața lui Coltrane părea înghețată într-un țipăt perpetuu. Vasele care-i pulsau pe maxilare și tâmple arătau mai puțin ca reflecțiile propriilor bătăi ale inimii, decât ca niște paraziți care i se agitau sub piele.

Cu o cutremurare de dezgust, Sam apăsă pe trăgaci. Bubuitura, în acel spațiu închis, sunase ca un tunet cumplit.

Capul lui Coltrane se lăsă pe spate din cauza impactului cu glonțele, apoi căzu înainte, cu bărbia în piept, scoțând fum și sângerând.

Cablurile respingătoare continuau să se umfle și să se contracte, și iarăși să se umfle, parcă din cauza unei treceri ritmice a fluidului intern.

Sam simţi că omul acela nu era complet mort. Îşi întoarse pistolul asupra ecranului computerului.

Una din mâinile scheletice ale lui Coltrane dădu drumul cablului în jurul căruia fusese fixată. Cu un *clic-snic*, un sunet de oase descărnate, se întinse şi apucă încheietura mâinii lui Sam.

Sam scoase un urlet.

Camera se umplu de clinchete electronice, de pocnete, de bubuieli şi de zgomot de fiare în mişcare.

Mâna aceea diavolească îl strângea tare şi cu o asemenea forţă fantastică încât degetele metalice îi ciupiră pielea, apoi începură parcă să taie prin ea. Simţi cum sângele cald i se prelinge pe braţ, pe sub mâneca de la cămaşă. Cu o panică teribilă realiză că puterea inumană a omului-maşină era suficientă pentru a-i sfărâma încheietura mâinii şi a-l lăsa ciung. În cel mai bun caz, mâna avea să-i amorţească în curând din cauza lipsei circulaţiei şi el avea să scape pistolul.

Coltrane se lupta să-şi ridice capul pe jumătate zdrobit.

Sam se gândi la mama lui aşa cum arăta în urma accidentului, cu faţa sfâşiată, deschisă, rânjind la el, rânjind tăcută şi nemişcată, dar rânjind...

Înnebunit, izbi cu piciorul în scaunul lui Coltrane, sperând să-l dea peste cap şi să se ducă de-acolo învârtindu-se. Dar roţile fuseseră blocate.

Mâna metalică strângea tot mai puternic, iar Sam urla. Vederea i se întunecă.

Totuşi, mai vedea cum capul lui Coltrane se înălţa încet-încet.

–Doamne, nu vreau să văd faţa asta distrusă!

Cu piciorul drept, punând toată forţa de care mai dispunea în acea lovitură, Sam izbi o dată, de două ori, de trei ori, cablurile dintre Coltrane şi computer. Acestea se desprinseră de Coltrane, ţâşnind din carnea lui cu un sunet hidos, iar omul – sau ce altceva mai era – se zgâlţâi pe scaun. Concomitent, mâna scheletică se deschise şi eliberă încheietura mâinii lui Sam. Cu un pocnet rece, lovi salteaua tare de plastic de sub scaun.

Pulsuri electronice joase se auzeau ca nişte bătăi de inimă discrete şi trimiteau ecouri în ziduri, în vreme ce un geamăt slab se strecura continuu, pe trei note.

De abia respirând şi încă pe jumătate şocat, Sam se prinse cu mâna stângă de încheietura celeilalte, care sângera, ca şi cum în acest fel putea calma durerea acută.

Ceva i se frecă de picior.

Privi în jos şi văzu cablurile semiorganice, ca nişte şerpi palizi, fără cap, încă ataşate de computer şi pline de o viaţă duşmănoasă. Păreau să fi crescut până când ajunseseră de două ori mai lungi decât atunci când îl legau pe Coltrane de maşină. Unul îi prinse glezna stângă, celălalt i se strecură sinuos în jurul gambei drepte.

Încercă să se smulgă din strânsoarea lor.

Dar îl ţineau puternic.

I se urcau pe picioare.

Instinctiv, ştiu că-i căutau locurile dezvelite din partea superioară a corpului şi că, odată ajunse acolo, aveau să se înfigă în el şi să-l facă parte componentă a sistemului.

Ţinea încă revolverul în mâna dreaptă, plină de sânge. Ţinti spre ecran.

Datele nu se mai scurgeau pe acel câmp chihlimbariu. În loc de asta, faţa lui Coltrane privea din display. Ochii îi fuseseră puşi la loc, şi parcă-l vedea pe Sam, pentru că se uita direct la el şi-i vorbea:

–... nevoie... nevoie... vreau... nevoie...

Fără să înţeleagă despre ce era vorba, Sam deduse că omul nu murise sau, cel puţin, nu toată fiinţa lui pierise – o dată cu trupul. El se afla cumva acolo, în maşină.

Parcă pentru a confirma această intuiţie, Coltrane acţionă asupra ecranului de sticlă al VDT-ului pentru a face să dispară planul convex al suprafeţei şi a-l adapta contururilor propriei feţe. Sticla deveni tot atât de flexibilă ca o gelatină, năvălind parcă în afară, ca si cum Coltrane exista efectiv în acea maşină, fizic, iar acum îşi scotea capul prin ea.

Era ceva imposibil. Şi totuşi se întâmpla. Harley Coltrane părea să controleze materia cu puterea minţii, o minte care nu mai era legată de un corp omenesc.

Sam rămăsese hipnotizat de frică, îngheţat, paralizat, cu degetul nemişcat pe trăgaci.

Realitatea fusese sfâşiată şi, prin acea despărţitură, o lume de coşmar cu infinite posibilităţi maligne părea să dea năvală în lumea pe care Sam o cunoştea şi pe care – dintr-o dată – o iubea.

Unul dintre cabluri – asemenea unui şarpe – i se suise pe piept şi găsise drum pe sub pulovăr, până la piele. Se simţi de parcă fusese atins de un fier înroşit în foc, şi durerea îl scoase din transă.

Trase două gloanţe în computer, distrugând întâi ecranul, care era a doua faţă a lui Coltrane. Deşi Sam se aştepta oarecum ca glonţul să fie absorbit fără efect, tubul cu raze catodice făcu implozie de parcă ar fi fost fabricat din sticlă. Celălalt glonţ spulberă viscerele unităţii de procesare a datelor, dezintegrând definitiv ceea ce devenise Coltrane.

Tentaculele palide, uleioase, căzură de pe el. Apărură excrescenţe, începură să zemuiască, şi păreau a putrezi chiar sub ochii lui.

Pocnete electronice stranii, scrâşnete şi oscilaţii, nu chiar atât de tari încât să-i spargă timpanul, dar ciudat de pătrunzătoare, mai umpleau camera.

Când Sam privi femeia care stătea la celălalt computer, văzu că între ea şi maşină cablurile lunecoase ca un mucus se lungiseră, permiţându-i să se întoarcă pe scaun şi să-l privească la rândul ei. În afară de acele conectări semiorganice şi de goliciunea ei, se afla într-o condiţie diferită, dar nu mai puţin hidoasă decât a soţului ei. Ochii îi dispăruseră, dar orbitele nu-i scânteiau de senzori. Mai degrabă, două sfere roşietice, de trei ori mai mari ca ochii obişnuiţi, umpleau orbitele dilatate pe o faţă reproiectată pentru a le face loc; erau mai degrabă receptori în formă de ochi, fără îndoială alcătuiţi pentru a vedea în multiplele spectre ale luminii, iar Sam sesiză o imagine a sa în fiecare lentilă roşie, întoarsă spre el. Picioarele ei, pieptul, abdomenul, braţele, gâtul şi faţa erau din greu încărcate cu vase de sânge dilatate, transparente prin piele şi care păreau s-o întindă până la punctul de rupere, încât părea un desen-proiect pentru un anumit tip de circuit. Unele din acele vase puteau să fi transportat sângele, dar altele pulsau cu valuri de lumină ca de radiu, ceva verde şi ceva galben sulfuros.

O panglică segmentată, ca o râmă, de diametrul unui creion, ţâşni din fruntea ei, parcă scoasă în afară de ţeava unei puşti, şi îşi făcu loc spre Sam, acoperind distanţa dintre ei doi într-o fracţiune de secundă, lovindu-l deasupra ochiului drept înainte de-a apuca să se aplece. Atingându-l, acea panglică muşcă din el instantaneu. Auzi un zbârnâit, ca al unei lame mărunte învârtindu-se poate de o mie de ori pe minut. Sângele începu să-i curgă de pe frunte şi de-a lungul nasului. Dar slobozi ultimele două gloanţe exact în clipa în care acea panglică pornea din

nou spre el. Amândouă împușcăturile izbiră ținta. Una lovi partea de sus a trupului femeii, iar cealaltă dezintegră în spatele ei computerul, într-o explozie de scântei, pocnituri și pârâituri care atingeau plafonul și care mai continuară un timp până să se stingă. Panglica slăbi și căzu de pe fruntea lui înainte de-a reuși să-i lege creierul de al ei, ceea ce, evident, intenționase.

Cu excepția luminii cenușii a zilei care intra prin crăpăturile subțiri de hârtie dintre jaluzele, camera era cufundată în întuneric.

Neverosimil, Sam își aminti ce spusese un specialist în computere la un seminar pentru agenți, când explica funcționarea noului sistem al Biroului: „Computerele pot funcționa mult mai eficient când sunt legate unele de altele, îngăduind o procesare paralelă a datelor."

Sângerând la frunte și la încheietura mâinii drepte, se îndreptă clătinându-se spre ușă și descoperi comutatorul, aprinzând o lampă cu picior. Rămase acolo – atât cât se putuse depărta de cele două cadavre grotești, continuând să le aibă sub ochi – în vreme ce începea să-și reîncarce pistolul cu gloanțele pe care le scotea din buzunarele hainei.

Camera era neobișnuit de tăcută.

Nimic nu mișca.

Inima lui Sam bătea cu o asemenea forță, încât pieptul îl durea surd cu fiecare lovitură.

De două ori scăpă cartușele pentru că mâinile îi tremurau. Nu se opri să le recupereze. Era aproape convins că în momentul în care n-ar fi fost în poziția de a trage cu acuratețe sau de a fugi, una dintre creaturile moarte avea să se dovedească a nu fi moartă, de fapt, și într-o secundă avea să se repeadă spre el, scuipând scântei, și să-l înșface.

Treptat, începu să audă căderea ploii, care răpăia acum mult mai tare decât în oricare altă clipă de când izbucnise furtuna, cu o noapte înainte. Nici un sunet nu tulbura ziua, dar ropotul furios al ploii și zidurile izolatoare ale casei probabil camuflaseră suficient de mult focurile de armă pentru a nu fi auzite de vecini. Se ruga lui Dumnezeu ca așa să fie. Altminteri, ar fi putut veni chiar atunci să vadă despre ce era vorba și i-ar fi împiedicat ieșirea.

Sângele continua să se scurgă din rana de la frunte, o parte din lichidul vâscos intrându-i în ochiul drept. Îl ustura. Se șterse la ochi cu mâneca și clipi des ca să-și alunge lacrimile.

Încheietura mâinii îl durea cumplit. Dar dacă trebuia, avea să ţină pistolul în mâna stângă şi să tragă suficient de bine de la mică distanţă.

După ce-şi reîncărcă pistolul de calibrul 3,8, Sam reveni în cameră, la computerul care scotea fum pe masa de lucru de lângă peretele dinspre vest, unde trupul mutand al lui Harley Coltrane era răsturnat pe scaun, cu braţele din oase şi metal atârnându-i pe lături. Uitându-se cu un ochi la omul-maşină mort, luă telefonul din furcă şi se simţi uşurat când auzi un ton normal.

Gura îi era atât de uscată, încât nu credea că ar fi putut vorbi clar dacă ar fi reuşit să dea peste cine voia.

Formă numărul de la Biroul din Los Angeles.

Se auzi un clinchet.

O pauză.

Apoi, o voce înregistrată: „Ne cerem scuze că nu vă putem face legătura acum...".

Închise, după care încercă din nou.

„Ne cerem scuze că nu vă putem..."

Trânti telefonul.

Nu toate telefoanele din Moonlight Cove funcţionau. Evident, chiar şi de la angajaţi se putea suna numai la anumite numere. La numerele aprobate. Compania telefonică locală fusese redusă la o reţea de comunicaţii specializată pentru a-i servi pe cei convertiţi.

Întorcându-se de la telefon, auzi ceva mişcându-se în spatele lui. Ceva furişat şi rapid.

Se întoarse pe călcâie şi... femeia se afla la trei picioare distanţă. Nu mai era conectată la computerul distrus, dar unul dintre cablurile care păreau organice se târa pe podea, de la baza şirei spinării.

Apt să facă asocieri libere cu mintea lui terorizată, Sam gândi: „Foarte rău pentru zmeii tăi de hârtie cretini, doctore Frankenstein, cu atât mai rău că ai nevoie de furtuni şi fulgere; în aceste zile, tocmai stâlcim monştrii de ziduri, îi facem chisăliţă, plini de cuţenie".

Dinspre ea se auzi un sâsâit ca de reptilă, şi se întinse către el. În loc de degete, mâna ei era formată din trei manşoane cu mai mulţi dinţi ascuţiţi, asemănătoare cuplelor cu care se conectează un computer, deşi aceşti dinţi erau la fel de ascuţiţi ca nişte unghii.

Sam se dădu într-o parte, ciocnindu-se de scaunul în care zăcea Harley Coltrane, şi se dezechilibrează, trăgând în femeie pe măsură ce se deplasa. Descărcă cinci gloanţe.

Primele trei o răsturnară pe spate. Celelalte două zburară prin aer şi smulseră tencuiala de pe pereţi, fiindcă era prea panicat pentru a se opri să mai tragă atunci când ea deja căzuse.

Încerca să se ridice.

„Ca o vampiră blestemată", se gândi el.

Avea nevoie de un aparat de înaltă performanţă, echivalentul unei cruci sau al unui glonte de argint.

Circuitele-artere care-i străbăteau corpul gol pulsau încă de lumină, deşi, în unele locuri, parcă pocneau, aşa cum se petrecuse şi cu computerele în care trăsese.

În pistol nu-i mai rămăsese nici un glonte.

Se căută în buzunare de muniţie.

Nu mai avea nimic.

„Ieşi de aici!"

Un urlet electronic – nu asurzitor, dar biciuind nervii mai rău ca o mie de gheare ascuţite care zgârie în acelaşi timp o tablă – ieşi strident din ea.

Două panglici segmentate, ca de vierme, îi ţâşniseră din faţă şi se aruncară direct spre el. Amândouă căzură aproape – poate ca un semn al energiei care slăbea – şi reveniră la femeia-robot ca nişte bobiţe de argint viu care se reîntorc la picătura originară.

Dar ea se ridica.

Sam se târî în patru labe până la uşă, se aplecă şi apucă cele două gloanţe pe care le scăpase când îşi reîncărcase pistolul. Îl deschise, apoi şi-l încărcă.

–.....vreaaaaaaaaaaau.....vreaaaaaaaaaaauuuu....

Se ridicase în picioare, venind spre el.

De data aceasta, ţinu pistolul cu ambele mâini, ţinti cu grijă şi o împuşcă în cap.

„Scoate-i siguranţa", gândi el cu o scânteie de umor negru. „Singura cale de a opri o maşină hotărâtă. Scoate-o din priză, şi nu mai rămâne decât o grămadă de fierăraie."

Ea se prăvăli pe jos. Lumina roşie îi dispăru din ochii neomeneşti, acum negri la culoare. Era perfect nemişcată.

Deodată, izbucniră flăcări din ţeasta ei despicată de gloanţe, ţâşnind din rană, din ochi, din nări şi din gura căscată.

Se duse repede spre priza de care era încă legată şi lovi cu piciorul în maţul semiorganic pe care i-l trase din trup, despărţindu-l de ea.

Flăcările încă se scurgeau din direcţia ei.

Nu putea să-şi permită un incendiu. Trupurile aveau să fie atunci găsite, şi toate casele din vecini, inclusiv a lui Harry, aveau să fie cercetate, una după alta. Se uită în jur, căutând ceva cu care să potolească flăcările, dar deja vâlvătaia din ţeasta ei se diminua. Într-un moment, avea să se stingă de tot.

Aerul era încărcat de zeci de mirosuri grele, nesuferite, iar unele dintre ele nici nu puteau fi descrise.

Se simţea uşor ameţit. Greaţa puse stăpânire pe el. Se cutremură de repulsie, îşi încleştă dinţii şi se sili să nu vomite.

Deşi dorea cu disperare să plece de-acolo, reuşi să scoată din priză amândouă computerele. Erau de acum inoperabile şi dezarticulate dincolo de orice limită, dar se temea într-un mod iraţional ca nu cumva cei doi să se întoarcă la viaţă, asemenea creaturii doctorului Frankenstein, piesă cu piesă, dacă erau încă în priză.

La uşă, ezită, lăsându-se pe catul ei; picioarele îi erau slăbite, tremurătoare şi începu să studieze cadavrele acelea ciudate. Se aşteptase ca ei să-şi revină la înfăţişarea lor normală după ce muriseră, cam în felul în care pricolicii din filme, primind un glonţ de argint în inimă sau fiind bătuţi cu o vărguţă cu capătul argintat, se metamorfozau întotdeauna pentru ultima oară, recâştigându-şi formele umane torturate, eliberaţi în cele din urmă de sub puterea vrăjii. Din păcate, asta nu era transformarea omului în lup. Nu era o afectare de ordin supranatural, ci un lucru mai grav pe care oamenii îl aduseseră asupra lor înşile fără ajutorul demonilor sau al spiritelor care băntuiau prin noapte. Cei doi Coltrane rămâneau ceea ce fuseseră, creaturi monstruoase din carne şi metal, sânge şi siliciu – omeneşti şi electronice.

Nu înţelegea *cum* deveniseră ceea ce erau acum, dar îşi aminti ca prin ceaţă că exista un cuvânt pentru aşa ceva, şi într-o străfulgerare îi veni în minte. „*Cyborg*": o persoană a cărei funcţionare fiziologică era ajutată sau dependentă de un mecanism electronic sau mecanic. Oamenii care purtau aparate pentru reglarea bătăilor inimii erau „cyborgi", şi ăsta era un lucru bun. Cei ai căror rinichi nu mai funcţionau – şi care

făceau dializă zilnic – erau „cyborgi", și asta era, de asemenea, foarte bine. Dar cu soții Coltrane, conceptul fusese dus până la extremă. Ei reprezentau partea de coșmar a ciberneticii avansate, în care nu numai funcțiunea fiziologică, ci și cea mentală ajunseseră să fie ajutate și să fie aproape dependente de o mașină.

Lui Sam îi veni din nou să vomite. Întoarse spatele acelei încăperi înecate în fum și se reîntoarse pe drumul pe care venise prin casă, până la ușa de la bucătărie, pe care intrase.

La fiecare pas pe care-l făcea, era sigur că putea să audă o voce în spatele lui, jumătate omenească și jumătate electronică - „vreaaaaauuuu..." –, și că se va uita în urmă să-l vadă pe vreunul din cei doi târându-se după el, reanimat de o ultimă rezervă de curent.

25

La poarta principală de la Microtehnologia Noului Val, din împrejurimile mai înalte, de-a lungul perimetrului nordic al orașului Moonlight Cove, omul de gardă, purtând un impermeabil negru de ploaie cu o siglă pe piept, trase cu coada ochiului la mașina poliției care se apropia de el. Când îl recunoscu pe Loman, îl salută fără să-l oprească. Loman era bine cunoscut acolo chiar înainte ca el și ceilalți să devină Oameni Noi.

Puterea Noului Val, prestigiul și rentabilitatea nu erau mascate printr-un cartier general modest ca înfățișare. Locul fusese proiectat de un arhitect-șef care impusese colțuri rotunjite, unghiuri blânde, și juxtapunerea interesantă a unor pereți curbați – unii concavi, alții convecși. Cele două clădiri mari cu trei etaje – una înălțată la patru ani după cealaltă – aveau o fațadă dintr-o piatră dură, ferestre uriașe colorate și bine armonizate cu restul amenajărilor.

Din cei o mie patru sute de oameni angajați aici, aproape o mie locuiau în Moonlight Cove. Ceilalți trăiau în diferite zone din ținut, dar cu toții se aflau la dispoziția efectivă a stației de emisie cu microunde situată pe acoperișul clădirii principale.

Pe când conducea pe aleea din jurul corpurilor mari către zona de parcare din spate, Loman se gândea: „E mai clar ca orice, Shaddack e

chiar pastorul Jim Jones al nostru. Are nevoie să fie sigur că-l poate lua cu el până şi pe ultimul dintre cei care-l urmează cu devoţiune, ori de câte ori are chef. Un faraon modern. Când va muri, vor muri şi cei care-i stau prin preajmă, ca şi cum se aşteaptă să fie însoţit şi pe lumea cealaltă. Rahat! Chiar mai credem într-o altă lume?"

Nu. Credinţa religioasă se învecina cu speranţa şi era nevoie de o angajare emoţională.

Oamenii Noi nu credeau în Dumnezeu mai mult decât în Moş Crăciun. Nu credeau decât în puterea maşinii şi destinul cibernetic al umanităţii.

Poate că unii dintre ei nu credeau nici măcar în astea.

În orice caz, nu Loman. El nu mai credea în absolut nimic – ceea ce îl speria, pentru că odată se bizuise pe atât de multe lucruri.

Rata vânzărilor en-gross şi cea a profiturilor Noului Val, corelate cu numărul de angajaţi, erau ridicate chiar şi pentru industria electronică, şi capacitatea de a plăti cele mai bune talente în domeniu se reflecta în procentul de maşini de calitate din cele două parcări uriaşe: Mercedes, BMW, Porsche, Corvette, Cadillac Seville, Jaguar. Tot felul de automobile japoneze şocante, puse la punct, dichisite, strălucitoare.

Numai jumătate din numărul obişnuit de maşini se afla în parcare. Se părea că o mare parte a salariaţilor se afla acasă, lucrând prin modem. Câţi din ei erau deja ca Denny?

Una lângă alta pe asfaltul spălat de ploaie, acele maşini îi aminteau lui Loman de rândurile ordonate ale pietrelor funerare dintr-un cimitir. Toate acele motoare de excepţie, tot acel metal rece, toate acele sute de parbrize ude, reflectând în ele cerul plumburiu, de toamnă, îi dădeau dintr-o dată un sentiment al morţii. Pentru Loman, acea parcare reprezenta viitorul întregului oraş: tăcere, nemişcare, teribila pace eternă a cimitirului.

Dacă autorităţile din afara oraşului Moonlight Cove dădeau peste ceea ce se petrecea aici, sau dacă descopereau că, fie şi virtual, fiecare dintre Oamenii Noi *era* regresiv sau, mai rău, că Proiectul Moonhawk era un dezastru, remediul nu ar fi fost un Kool-Aid cu otravă, de data aceasta, ca acela pe care Reverendul Jim Jones îl folosise acolo, în Jonestown, ci nişte comenzi mortale, emise în rafale de microunde, primite de către computerele-microsfere din interiorul Oamenilor Noi, imediat transpuse în limbajul sistemului de operare şi activate. Mii de

inimi aveau să-şi oprească bătăile. Oamenii Noi aveau să se prăbuşească, toţi odată, şi Moonlight Cove avea să devină într-o secundă un cimitir pentru cei neîngropaţi.

Loman trecu din primul lot de parcare într-al doilea, şi se îndreptă spre şirurile de spaţii rezervate corpului executiv.

„Dacă aştept după Shaddack până va vedea că Moonhawk a ieşit prost de tot şi că trebuie să ne ia cu el pe lumea cealaltă – se gândea Loman –, n-o să-l pot împiedica să se folosească de dezastrul pe care l-a produs, ca să rămână în istorie, paranoicul naibii. O să ne ia cu el numai de-al naibii, ca să-şi facă cheful, ca să stârnească mare tam-tam şi lumea să rămână cu gura căscată de admiraţie în faţa puterii lui – un individ cu o asemenea forţă incredibilă, încât să poată comanda miilor de oameni să moară în aceeaşi secundă cu el.

Mai mulţi descreieraţi l-ar privi ca pe un erou, l-ar idolatriza. Câteva genii înmugurite vor voi să-i semene. Fără îndoială că asta avea Shaddack în mintea lui. În cel mai bun caz, dacă Moonhawk reuşea şi dacă toată omenirea era în cele din urmă convertită, Shaddack urma să fie textual Creatorul, făuritorul lumii lui. În cel mai rău caz, dacă totul mergea prost şi dacă trebuia să se sinucidă pentru a nu cădea în mâinile autorităţilor, avea să devină o figură aproape mitologică de inspiraţie întunecată, a cărei legendă malefică ar încuraja legiunile de nebuni şi pe cei înfometaţi după putere, un Hitler al epocii de siliciu".

Loman frână la capătul şirului de maşini.

Se şterse pe faţa care-i asudase. Mâna îi tremura.

Era plin de dorinţa nespusă de a abandona această responsabilitate şi de a căuta existenţa liberă de orice presiuni a regresivului.

Dar se ţinu tare.

Dacă Loman îl ucidea primul pe Shaddack – înainte ca Shaddack să aibă ocazia de a se sinucide – legenda urma să devină răsuflată. Loman avea să moară la câteva secunde după Shaddack, ca toţi Oamenii Noi, dar, cel puţin, legenda trebuia să încorporeze faptul că acest Jim Jones al tehnologiei de vârf pierise de mâna uneia dintre fiinţele pe care le crease. S-ar fi demonstrat că puterea lui nu era infinită; ar fi fost considerat inteligent, dar nu foarte inteligent, un zeu decăzut, împărtăşind cu doctorul Moreau al lui Wells atât trufia cât şi soarta, iar munca lui ar fi fost categorisită drept dementă în întreaga lume.

Loman coti spre dreapta, conduse până la spațiul de parcare pentru conducere și constată dezamăgit că nici Mercedesul lui Shaddack și nici furgoneta lui cenușie nu se aflau în zona rezervată lor. El putea fi încă acolo. Putuse fi adus la birou de către altcineva sau putuse parca în altă parte.

Loman își duse mașina pe locul rezervat lui Shaddack, apoi opri motorul.

Purta pistolul într-un toc, la șold. Îl verificase de două ori înainte, pentru a se asigura că era complet încărcat. Acum mai verifică o dată.

Între casa lui Shaddack și Noul Val, Loman se oprise pe drum să scrie un bilet, pe care avea să-l lase asupra cadavrului lui Shaddack, explicând în mod clar că el își ucisese creatorul. Când autoritățile urmau să intre în Moonlight Cove, venind din lumea neconvertită de dincolo, aveau să găsească acel bilet și să afle totul.

Voia să-l execute pe Shaddack nu dintr-un scop nobil. Un asemenea sacrificiu de sine spiritualizat cerea o adâncime a sentimentelor la care el nu mai putea ajunge. Voia să-l ucidă pur și simplu îngrozit că Shaddack avea să afle despre Denny sau putea descoperi că și alții deveniseră ca Denny, și ar fi găsit o cale pentru a-i determina pe toți să intre într-o uniune necurată cu mașinile.

Ochii de argint topit...

Saliva care i se scurgea din gura rămasă căscată...

Panglica segmentată care țâșnise din fruntea băiatului și căutase căldura vaginală a computerului...

Toate aceste imagini care-ți înghețau sângele în vine și multe altele se jucau prin mintea lui Loman, într-o nesfârșită înlănțuire a amintirilor.

L-ar ucide pe Shaddack pentru a se salva pe sine însuși de a deveni ceea ce devenise Denny, iar distrugerea legendei lui Shaddack urma să fie un efect secundar binevenit.

Își puse pistolul la loc în toc și ieși din mașină. Se grăbi, prin ploaie, către intrarea principală, pătrunse prin ușile de sticlă în holul pardosit cu marmură, o luă la dreapta, departe de lifturi, și se apropie de biroul principal ce slujea drept recepție. Într-un lux opulent, acel loc rivaliza cu cele mai somptuoase sedii centrale ale companiilor care se ocupau de tehnologia de vârf din faimoasa Silicon Valley, mai la sud. Prelucrări din marmură, margini lustruite din cupru, boluri de cristal

fin și candelabre în stil modern constituiau dovada succesului Noului Val.

Femeia de gardă era Dora Hankins. O știa de-o viață. Era cu un an mai mare ca el. Pe când învățau la același liceu, își dădea întâlnire cu sora ei, nici nu mai știa de câte ori.

Își ridică privirile în tăcere, când el se apropie.

–Shaddack? întrebă el.

–Nu e aici.

–Ești sigură?

–Da.

–Când e așteptat?

–Secretara știe.

–Mă duc sus.

–Bine.

Pe când lua un lift și apăsa pe butonul cu numărul trei, Loman se gândea la conversația pe care el și Dora Hankins ar fi purtat-o în zilele de dinaintea Schimbării. S-ar fi tachinat unul pe altul, ar fi schimbat vești despre familiile lor și ar fi discutat despre vreme. Odată convertiți, nu se mai ocupau de așa ceva. De fapt, deși își amintea că acel gen de discuții făcuse cândva parte dintr-o viață civilizată, Loman nu reținea prea bine de ce i se păruse atunci că merită sau ce fel de plăcere îi dăruise.

Apartamentul-birou al lui Shaddack se afla în colțul de nord-vest de la etajul al treilea. Prima încăpere care pornea din hol era pentru primiri, cu un covor bej de pluș, mobilată impresionant cu canapele de piele Roche-Bobois și măsuțe de aramă cu cristale groase. Singurul obiect de artă era o pictură de Jasper Johns – un original, nu o copie.

„Ce se va întâmpla cu artiștii în noua lume care va veni?" se întrebă Loman.

Dar știa răspunsul. Nu va mai exista nici unul. Arta era emoția exprimată într-o pictură pe pânză, în cuvintele de pe o pagină, în muzica dintr-o sală de concert. În lumea nouă nu va mai exista artă. Și dacă totuși ar mai supraviețui, ar fi o artă a fricii. Cuvintele cele mai des întrebuințate de scriitori ar fi sinonime cu întunericul. Compozitorul ar crea linii melodice frânte, descompuse. Culoarea preferată a unui pictor ar fi negrul.

Vicky Lanardo, secretara executivă a lui Shaddack, se afla la birou. Îi zise:

–Nu e înăuntru.

În spatele ei, uşa care ducea la enormul birou al lui Shaddack era deschisă. Acolo nu se zărea nici o lumină. Se vedeau numai reflexele lumii copleşite de furtună, care pătrundea prin transperante în fâşii cenuşii.

–Când se întoarce? întrebă Loman.

–Nu ştiu.

–Nu are întâlnire cu nimeni?

–Nu.

–Ştii unde e?

–Nu.

Loman ieşi. O vreme, bântui pe coridoarele pustii, prin birouri, laboratoare şi camere tehnice, sperând să-l identifice pe Shaddack pe undeva.

Destul de curând însă, hotărî că acesta nu se afla pe-acolo. Desigur că marele om era în mişcare în această ultimă zi a convertirilor din Moonlight Cove.

„Din cauza mea", se gândi Loman. „Din cauza a ceea ce i-am spus noaptea trecută, acasă la Peyser. Îi e frică de mine, şi ori se mişcă pe unde apucă, ori a intrat undeva în pământ, unde să fie greu de găsit".

Loman părăsi clădirea, se întoarse la maşina lui de patrulare şi porni în căutarea creatorului său.

26

În camera de baie de la parter, cu torsul gol, Sam stătea pe capacul coborât al closetului, iar Tessa săvârşea aceleaşi gesturi de soră medicală pe care le executase mai înainte pentru Chrissie. Dar rănile lui Sam erau mai serioase decât ale fetiţei.

Pe o suprafaţă rotundă cât o monedă, pe fruntea lui, deasupra ochiului drept, pielea fusese jupuită, iar în centrul cercului carnea fusese zdrenţuită, dezvelind o porţiune a osului cranian. Ca să oprească sângerarea din aceste capilare mici, dar grav afectate, era nevoie de câteva minute de apăsare continuă, urmată de aplicarea iodului, a unei sulfa-

mide speciale și a unui bandaj foarte strâns. Dar chiar și după toate aceste eforturi, compresele se colorau încetul cu încetul de sânge.

În vreme ce Tessa îl îngrijea, Sam le povestea ce se întâmplase:

–... așa că, dacă n-o împușcam în cap, chiar atunci... dacă aș fi fost mai puțin iute de mână cu o secundă sau două, cred că blestemăția aia, panglica aia, sau ce-o fi fost, mi-ar fi perforat țeasta fără probleme și ar fi coborât în creierul meu, și m-ar fi conectat la computer...

Abandonând toga în favoarea blugilor uscați și a bluzei, Chrissie stătea și ea în baie, albă la față, dar vrând să audă totul.

Harry își trăsese scaunul în pragul ușii.

Moose stătea mai degrabă la picioarele lui Sam decât la ale lui Harry. Câinele părea să-și dea seama că, pe moment, musafirul lor avea mai mare nevoie să fie liniștit decât stăpânul său.

Sam era rece când îl atingeai, iar această temperatură scăzută nu putea fi explicată doar prin străbaterea unei distanțe relativ scurte prin ploaia înghețată. Tremura și, din când în când, fiorii care-l traversau erau atât de puternici încât îi clănțăneau dinții în gură.

Cu cât Sam vorbea mai mult, cu atât și Tessei i se făcea mai frig, iar cu timpul tremurăturile i se transmiseră și ei.

Încheietura mâinii drepte îi fusese tăiată în două locuri, când Harley Coltrane îl înșfăcase cu o mână puternică și metalică. Nu-i afectase arterele principale, așa că Tessa opri repede sângerarea. Vânătăile, care erau pe cale să se ivească și care nu aveau să se arate pe deplin decât după câteva ore, urmau să fie mai rele decât tăieturile. Se plângea de dureri la încheieturi, iar mâna îi era slăbită, dar ea nu credea să i se fi rupt vreun os.

–... ca și cum ar avea posibilitatea de a-și controla forma fizică – zise Sam, tremurând – ca să facă ce vor cu ei înșiși, mintea stăpânind materia, exact cum a zis Chrissie când ne-a vorbit despre preot, cel care începuse să devină întocmai ca acea creatură hidoasă dintr-un film.

Fetița aprobă din cap.

–Vreau să spun că s-au schimbat *sub ochii mei*, le-au apărut aceste panglici, au încercat să le înfigă în mine. Și totuși, cu acest incredibil control al trupurilor lor, al substanței lor fizice, tot ce păreau să vrea de la ei înșiși era... ceva ieșit dintr-un vis urât.

Rana de pe abdomen părea cea mai mică dintre toate. Ca și pe frunte, pielea fusese sfâșiată în câteva zone, de dimensiunea unui bănuț,

deşi panglica aceea care-l muşcase acolo părea să fi vrut să-l ardă mai degrabă decât să-şi taie drum prin el. Pielea îi era pârlită, iar rana însăşi avea marginile destul de arse.

Din scaunul lui pe rotile, Harry interveni:

–Sam, chiar crezi că sunt oameni stăpâni pe ei, care au ales să fie ca maşinile, sau sunt oameni care, într-un fel sau altul, au ajuns dominaţi de maşini, împotriva voinţei lor?

–Nu ştiu, zise Sam. Presupun că ambele ipoteze sunt valabile.

–Dar cum puteau fi luaţi în stăpânire, cum se putea întâmpla aşa ceva, cum se putea produce o asemenea mutaţie în organismul omenesc? Şi cum se leagă ceea ce li s-a întâmplat soţilor Coltrane de Lunatici?

–Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Sam. Cumva, toate se leagă de Noul Val. Adică aşa trebuie să fie. Şi nici unul dintre noi, cei de aici, nu ştie nimic despre posibilităţile-limită ale acelui tip de tehnologie, aşa încât nu avem nici măcar cunoştinţele de bază necesare pentru a evalua în mod inteligent lucrurile. Pentru noi poate aduce şi a magie, a ceva supranatural. Singura cale prin care vom înţelege vreodată ce s-a întâmplat este să primim ajutor din afară, să punem oraşul sub regim de carantină, să fie cercetate laboratoarele şi registrele Noului Val şi să se reconstituie totul aşa cum detectivii reconstituie povestea unui incendiu din ceea ce mai culeg din cenuşa rămasă.

–Cenuşă? întrebă Tessa, în timp ce Sam se ridică şi ea îl ajută să-şi îmbrace cămaşa. Această discuţie despre foc şi scrum – şi alte lucruri pe care le-ai spus – sună de parcă ai crede că tot ce se petrece în Moonlight Cove ia o amploare fantastică, până în pragul unei explozii sau ceva asemănător.

–Chiar aşa, zise el.

Întâi încercă să se încheie singur la cămaşă, doar cu o mână, dar apoi o lăsă pe Tessa să facă asta pentru el. Observă că pielea îi era în continuare rece şi că frisoanele încetaseră.

–Toate crimele pe care-a trebuit să le mascheze, aceste creaturi care ies noaptea la pândă... sunt tot atâtea semne că a început o anumită decădere, că ceea ce-au încercat ei să facă aici nu a ieşit cum intenţionaseră şi că această fisură se accentuează.

Respira prea repede, prea superficial. Se opri să ia o gură mare de aer.

–Ce-am văzut acasă la familia Coltrane... nu arăta ca nimic din ce ar fi putut plănui oamenii şi nici din ce ai dori să le oferi semenilor tăi sau ce şi-ar dori pentru ei înşişi. Părea un experiment care nu mai putea fi ţinut sub control, biologicul care o luase razna, realitatea întoarsă cu fundul în sus, şi jur în faţa lui Dumnezeu că dacă asemenea secrete sunt ascunse prin casele acestui oraş, atunci întregul proiect al Noului Val se prăbuşeşte chiar acum, picându-le în cap cu forţă şi viteză, chiar dacă vor sau nu s-o admită. Totul stă pe cale să explodeze, chiar acum, o explozie cumplită, iar noi ne aflăm în mijlocul ei.

Din clipa în care intrase împleticindu-se pe uşa de la bucătărie, şiroind de apă şi de sânge, apoi pe toată durata cât Tessa îl dezinfectase şi-i pansase rănile, observase la el ceva care o speriase mai mult decât paloarea şi tremurul lui. Nu mai contenea să-i atingă, vrând să-i simtă tot timpul. Pe Tessa o îmbrăţişase în bucătărie când ea rămăsese cu gura întredeschisă, fără suflu, la vederea găurii de pe fruntea lui, din care se scurgea sânge. O luase în braţe, se sprijinise de ea şi o asigurase că totul era bine. De fapt, părea că vrea să se convingă pe el însuşi că ea, Harry şi Chrissie erau în siguranţă, de parcă se aşteptase ca la întoarcerea lui să-i găsească... schimbaţi. O ţinuse la piept şi pe Chrissie, de parcă era fiica lui, şi zisese: „Totul va fi bine, totul va fi foarte bine", când văzuse ce speriată era.

Harry întinsese îngrijorat mâna, iar Sam i-o apucase şi parcă nu voia să-i mai dea drumul. În baie, când Tessa se ocupa de rănile lui, o atinsese de mai multe ori pe mâini, pe braţe, ba chiar o dată o mângâiase şi pe obraz, parcă mirându-se de catifelarea şi căldura pielii ei. Se întinsese s-o atingă şi pe Chrissie, care rămăsese în uşa de la baie; o bătea uşor pe umăr, ţinând-o de mână apoi şi strângându-i-o uşor ca pentru a o linişti. Până acum nu se arătase a fi un om prea tandru. Fusese rezervat, închis în sine, rece, aproape distant. Dar în timpul sfertului de oră pe care-l petrecuse în casa soţilor Coltrane, fusese atât de profund zguduit de ce văzuse, încât carapacea lui de autoizolare impusă se despicase total; ajunsese să dorească şi să aibă nevoie de contactul cu oamenii pe care numai cu foarte puţin timp înainte nu-l socotise la fel de valoros ca mâncarea mexicană de calitate, ca berea Guinness sau ca filmele cu Goldie Hawn.

Meditând la intensitatea groazei ce trebuie să-l fi transformat atât de complet şi neaşteptat, Tessa se sperie ca niciodată, pentru că această

nouă faţă a lui Sam Booker amintea de cazul păcătoşilor care, pe patul de moarte, având viziunea iadului, se întorceau disperaţi la Dumnezeul pe care-l renegaseră, căutând alinare şi iertare. Era oare el mai puţin sigur acum de şansele lor de a scăpa? Poate căuta contactul uman deoarece, refuzându-şi-l atâţia ani, credea că-i mai rămâneau doar câteva ore în care să trăiască în armonie cu cei apropiaţi înainte ca marea, profunda şi nesfârşita beznă să se prăvălească peste ei.

27

Shaddack se trezi din visul lui familiar şi reconfortant, cu oameni şi părţi ale maşinilor combinate într-un motor care îngloba lumea întreagă, cu o putere incalculabilă şi un scop misterios. El era, ca întotdeauna, la fel de odihnit de vis, ca şi de somn.

Ieşi din furgonetă şi îşi întinse toate mădularele. Folosindu-se de sculele pe care le găsi în garaj, deschise uşa casei răposatei Paula Parkins. Îşi făcu nevoile în baie, apoi se spălă pe mâini şi pe faţă.

Reveni în garaj şi ridică uşa. Trase furgoneta pe o alee, de unde putea transmite şi putea primi mai bine datele prin microunde.

Afară continua să plouă şi micile denivelări de pe peluză erau pline cu apă. Deja fuioare de ceaţă se strângeau în aerul lipsit de orice boare de vânt, ceea ce însemna probabil că ceaţa compactă care avansa dinspre mare avea să fie mai densă decât cu o noapte în urmă.

Îşi luă un alt sandviş cu şuncă şi o sticlă de Coke din geanta frigorifică şi mâncă în timp ce puse în funcţiune VDT-ul pentru a verifica în ce fel avansa Moonhawk. Programul de la ora şase la optsprezece, fixat pentru patru sute cincizeci de convertiri, era în plină desfăşurare. Deja, la unu fără zece, la mai puţin de şapte ore din programul de douăsprezece ore, trei sute nouă persoane fuseseră injectate cu microsfere. Echipele de lucru devansaseră programul.

Verifică, de asemenea, şi cât avansase căutarea lui Samuel Booker şi a femeii Lockland. Nici unul nu fusese găsit.

Shaddack s-ar fi putut îngrijora de dispariţia acestora, dar nu-l preocupau deloc. El văzuse Moonhawkul, nu o dată, ci în trei rânduri, şi nu se îndoia nici o clipă că, în cele din urmă, avea să-şi atingă ţinta.

Lipsea şi fetiţa soţilor Foster. Nici în privinţa ei nu-şi făcea vreo grijă. Probabil că întâlnise în cale ceva care-i fusese fatal în plină noapte. Câteodată, regresivii puteau fi folositori.

Poate că Booker şi doamna Lockland căzuseră victime acestor creaturi. Ar fi fost o ironie ca regresivii – singura fisură a proiectului, şi una, potenţial, destul de serioasă – să se dovedească utili în păstrarea secretului Proiectului Moonhawk.

Prin VDT, încercă să dea de Tucker la Noul Val, apoi acasă la el, dar omul nu era nicăieri de găsit. Oare Watkins chiar nu greşea? Era Tucker un regresiv şi, întocmai ca Peyser, incapabil de a reveni la o formă omenească? Oare acum se afla chiar prin păduri, căzut în capcana unei stări alterate?

Închizând computerul, Shaddack oftă. După ce toată lumea urma să fie convertită până la miezul nopţii, această primă fază a Proiectului nu avea să se încheie. Nu încă. Mai erau de făcut unele mici ajustări.

28

În pivniţa Coloniei Icarus, trei organisme deveniseră unul singur. Entitatea rezultată era fără formă rigidă, fără oase, fără trăsături, o masă de ţesut pulsatil care trăia în ciuda faptului că-i lipsea un creier, o inimă, vase de sânge şi organe. Era primitivă, o supă groasă de proteine, dar trează, fără ochi, dar văzând, fără urechi, dar auzind, fără gură, dar înfometată.

Aglomerările microsferelor de siliciu se dizolvaseră în el. Acel computer interior nu mai putea funcţiona în substanţa radical alterată a acelei creaturi, iar la rândul ei, bestia nu mai avea nevoie de o asistenţă biologică pentru care fuseseră proiectate microsferele. Acum nu mai era legat de Sun, computerul de la Noul Val. Dacă transmiţătorul de microunde emitea în acel loc un semnal de moarte, nu avea să mai primească comanda – şi urma să trăiască.

Devenise stăpânul propriei fiziologii, reducându-se la esenţa necomplicată a existenţei fizice.

Şi cele trei minţi ale lor deveniseră, de asemenea, una singură. Conştiinţa care zăcea acum în acea beznă era lipsită de forma ei complexă, ca şi trupul amorf, ca de jeleu, pe care-l locuia.

Renunţase la memorie, pentru că memoria era inevitabil legată de evenimente şi relaţii care aveau consecinţe, iar consecinţele – bune sau rele – implicau faptul că cineva era responsabil pentru acţiunile lui. În primul şi în primul rând, fuga de responsabilitate îndemnase creatura spre regresie. Durerea era un alt motiv pentru îndepărtarea memoriei – durerea de a-şi aminti ce pierduse.

Tot aşa, renunţase la capacitatea de a lua în considerare viitorul, de a plănui, de a visa.

Acum nu mai avea nici un trecut de care să fie conştient, iar conceptul de viitor era undeva dincolo de acel sălaş. Trăia numai de dragul clipei, fără să gândească, fără să simtă, fără să-i pese.

Avea o singură nevoie: să supravieţuiască.

Şi, pentru a supravieţui, avea nevoie de un singur lucru: să se hrănească.

29

Tacâmurile de la micul dejun se strânseseră de pe masă în timp ce Sam era acasă la familia Coltrane, având de furcă cu nişte monştri, în parte oameni, în parte computere şi în parte dihănii – şi, poate, din câte ştiau ei, ceva care ardea ca un combustibil. După ce Sam fusese bandajat, Chrissie se adunase din nou la un loc cu el, cu Tessa şi cu Harry în jurul mesei din bucătărie, ca să-i asculte cum plănuiau ce aveau de făcut în continuare.

Moose stătea lângă Chrissie, privind-o cu nişte ochi căprui, cu tot sufletul concentrat în ei, de parcă o adora mai presus de propria-i viaţă. Nu se putea stăpâni să nu-l mângâie şi să nu-l scarpine în spatele urechilor, după pofta inimii lui.

–Cea mai mare problemă a epocii noastre, zise Sam, este cum să fie menţinut progresul tehnologic într-un ritm accelerat, cum să fie folosit ca să îmbunătăţească calitatea vieţii – fără să fii covârşit de el.

Putem noi întrebuinţa computerul pentru a ne re-proiecta propria lume, pentru a ne reface viaţa, fără să ajungem într-o zi să-l adorăm?

Clipi apoi spre Tessa şi adăugă:

–Să ştii că nu-i o întrebare stupidă.

Tessa se încruntă.

–Nici n-am spus că ar fi. Câteodată ne încredem orbeşte în maşini, avem tendinţa să ne închipuim că orice ne spune un computer este literă de evanghelie. Câteodată, când primim date sau diverse analize de la computer, le tratăm ca şi cum maşinile ar fi toate infailibile. Ceea ce e periculos, pentru că programul unui computer poate fi conceput, proiectat şi implementat de un nebun, poate nu la fel de uşor ca de un geniu al binelui, dar în mod cert la fel de „eficient".

–Şi, totuşi, oamenii au tendinţa – nu, chiar dorinţa puternică – de a vrea să depindă de maşini, o completă Sam.

–Da, interveni şi Harry, asta ţine de cumplita noastră nevoie de a scăpa de responsabilităţi ori de câte ori putem. O asemenea dorinţă se află înscrisă în genele noastre, jur că aşa e, şi nu obţinem nimic în această lume prin lupta continuă cu înclinaţia noastră naturală de a fi total iresponsabili. Câteodată, mă întreb dacă *asta* am primit de la Cel Rău când Eva l-a ascultat pe şarpe şi a muşcat din măr – această aversiune pentru responsabilitate. Cea mai mare parte a răului aici îşi are rădăcina.

Chrissie observă că acest subiect parcă îl punea pe Harry în priză. Cu singurul braţ sănătos şi cu puţin ajutor de la piciorul lui pe jumătate funcţional, se ridică mai sus în scaunul cu rotile. În obrajii lui mai înainte palizi, năvăli brusc culoarea sângelui. Îşi încleştă pumnul şi se uită ţintă la el, de parcă ar fi ţinut ceva preţios în acea strânsoare puternică, de parcă îşi concentrase ideea acolo şi nu voia să-i dea drumul până când nu ar fi fructificat-o pe deplin.

–Oamenii fură şi ucid, mint şi înşeală pentru că nu simt nici o responsabilitate pentru ceilalţi. Politicienii vor putere, şi vor să fie aclamaţi când tacticile le reuşesc, dar rareori iau atitudine şi îşi asumă responsabilitatea pentru câte un eşec. Lumea e plină de oameni care vor să-ţi spună cum să-ţi trăieşti viaţa, cum să aduci raiul chiar aici pe pământ, dar când ideile lor dau alte rezultate, când se sfârşesc cu Dachau sau cu Gulagul, sau cu asasinatele în masă care au urmat plecării noastre

din Asia de Sud-Est, îşi întorc capetele, îşi înalţă ochii la cer şi pretind că nu au nici o vină pentru masacre.

Se zgâlţâi tot, iar Chrissie se scutură şi ea, deşi nu era pe de-a-ntregul sigură că înţelesese tot ceea ce spusese.

–Iisuse, continuă el, o dată ce mi-a trecut asta prin cap, m-am mai gândit la ea de o mie de ori, de zece mii de ori, poate din cauza războiului.

–Vrei să spui – Vietnamul? întrebă Tessa.

Harry aprobă, dând din cap. Îşi privea în continuare pumnul.

–În război, ca să supravieţuieşti, trebuia să fii responsabil în fiecare clipă din fiecare zi, să nu eziţi să fii responsabil pentru tine, pentru fiecare acţiune a ta. Trebuia să fii responsabil şi pentru camarazii tăi, pentru că supravieţuirea nu putea fi asigurată doar pe cont propriu. Ăsta este poate unicul lucru pozitiv în ce priveşte războiul. Îţi clarifică gândirea şi te face să realizezi că tocmai simţul responsabilităţii îi separă pe oamenii buni de nemernici. Nu regret că am fost în război, nici măcar luând în considerare ce mi s-a întâmplat acolo. Am aflat lecţia cea mare, am învăţat să fiu responsabil pentru toate lucrurile, şi încă mă simt responsabil faţă de oamenii pentru care am luptat. Întotdeauna mă voi simţi astfel şi, câteodată, când mă gândesc cum i-am abandonat noi pe câmpurile de luptă pe care se murea, la gropile cu un număr nesfârşit de cadavre, mă trezesc noaptea şi plâng, pentru că ei au depins de mine, şi, în măsura în care făceam parte din acel proces, sunt responsabil şi eu de căderea lor.

Tăcură cu toţii.

Chrissie simţi o anumită presiune în piept, aceeaşi senzaţie pe care o avea întotdeauna la şcoală când un profesor – orice profesor abordând orice subiect – începea să vorbească în legătură cu ceva ce ea nu ştiuse înainte şi care o impresiona atât de mult, încât îi schimba viziunea asupra lumii. Nu se întâmpla des, o senzaţie ca asta o şi speria, însă era şi minunată. Acum o simţea din nou, din cauza a ceea ce-i spusese Harry, dar de zece sau de o sută de ori mai puternică decât fusese vreodată, când la geografie, la matematică sau la ştiinţele naturii i se oferea o nouă perspectivă sau o nouă idee.

Tessa rupse tăcerea:

–Harry, cred că simţul tău de responsabilitate este excesiv în acest caz.

În sfârşit, el îşi desprinse privirea de la pumnul pe care-l ţinuse încordat.

–Nu. Nu poate fi niciodată. Propriul simţ de responsabilitate pentru ceilalţi nu poate fi niciodată excesiv. Şi îi zâmbi: Dar te ştiu deja destul de bine ca să presupun că eşti conştientă de acest lucru, Tessa.

Apoi, îl privi pe Sam şi continuă:

– Unii dintre cei care au venit din război n-au văzut în el nimic bun. Când îi întâlnesc, bănuiesc de fiecare dată că sunt dintre aceia care n-au învăţat această lecţie, şi îi evit – deşi presupun că nu e prea drept. Dar n-am încotro. Însă când întâlnesc pe cineva care a făcut războiul şi care a învăţat lecţia, atunci garantez pentru el cu viaţa mea. I-aş încredinţa şi sufletul, adică, în acest caz, ceea ce se pare că vor ei să-mi ia de. Ai să ne scoţi din asta, Sam.

În cele din urmă îşi descleştă pumnul:

–Nu mă îndoiesc.

Tessa se arătă surprinsă. Se adresă lui Sam:

–Ai fost în Vietnam?

Sam răspunse afirmativ:

–Între colegiul pentru juniori şi angajarea mea în Birou.

–Dar nu mi-ai spus niciodată despre asta. Azi dimineaţă, când pregăteam micul dejun, când mi-ai enumerat toate motivele din care vedeai lumea într-un mod atât de diferit de mine, ai pomenit de moartea soţiei tale, de colegii tăi ucişi, de situaţia băiatului tău, dar nu de aşa ceva.

Sam îşi privi încheietura mâinii bandajate o vreme şi zise în cele din urmă:

–Războiul este cea mai personală experienţă a vieţii mele.

–Ce lucru ciudat spui.

–Nu-i ciudat deloc, zise Harry. Cea mai intensă şi cea mai personală.

Sam continuă:

–Dacă nu aş fi asimilat-o, probabil că încă aş mai vorbi despre ea, probabil că m-aş lega de ea tot timpul. Dar am asimilat-o aşa cum trebuia. Am înţeles-o. Iar acum, să vorbesc despre ea aşa, ca despre orice altceva, cu o persoană pe care de-abia am cunoscut-o, ar fi... cred că ar trivializa problema.

Tessa îl privi pe Harry şi-l întrebă:

–Dar tu ştiai că a fost în Vietnam?

–Da.

–Ştiai aşa, în general?

–Da.

Sam se aplecase peste masă. Acum se aşeză mai bine în scaun:

–Harry, jur că am să fac tot ce-mi stă în putinţă să ieşim din situaţia asta. Dar aş vrea să pricep mai bine cu ce ne luptăm. Totul vine de la Noul Val. Dar ce-au făcut ei, mai exact, şi cum poate fi oprit ceea ce-au făcut? Şi cum aş putea spera să mă descurc când nici măcar *nu înţeleg* despre ce e vorba?

În acel punct, Chrissie simţise cum conversaţia se desfăşura pe deasupra capului ei, chiar dacă totul fusese fascinant şi chiar dacă o parte din discuţie stârnise în ea setea de a afla. Dar acum consideră că era cazul să contribuie şi ea cu ceva:

–Sunteţi *siguri* cu adevărat că nu e vorba de invadatori de pe alte planete?

–Suntem siguri, zise Tessa, zâmbindu-i, iar Sam îi ciufuli puţin părul în joacă.

–Ei bine, continuă Chrissie, vreau să spun că ceea ce a mers rău la Noul Val a fost faptul că invadatorii au aterizat *acolo* şi au folosit acel loc drept bază de acţiune. Şi poate că intenţionează să ne transforme pe toţi în maşini, ca şi pe soţii Coltrane, încât să-i putem servi ca nişte sclavi – ceea ce, dacă ne gândim bine, e mult mai inteligent decât să ne mănânce. La urma urmelor, sunt invadatori, ceea ce înseamnă că au nişte stomacuri în consecinţă, şi tot aşa nişte sucuri digestive de invadatori de pe alte planete, iar noi probabil că am fi greu de digerat, le-am da dureri de burtă, poate chiar diaree.

Sam, care stătea pe un scaun lângă Chrissie, îi luă amândouă mâinile şi i le ţinu cu blândeţe în ale lui, tot atât de conştient de palma ei julită pe cât era de încheietura mâinii sale rănite.

–Chrissie, nu ştiu dacă ai acordat prea multă atenţie celor spuse de Harry.

–Ba da, zise ea imediat.

–Ei bine, atunci vei înţelege că, vrând să dai vina pe extratereştri pentru aceste orori este o altă cale de a ocoli problema responsabilităţii, pentru că ea ne aparţine nouă, oamenilor, capacităţii noastre foarte reale şi foarte mari de a ne face rău unul altuia. E greu de crezut că cineva, chiar şi nişte demenţi, ar fi vrut să-i transforme pe cei doi Coltrane în

ceea ce au fost până nu demult, dar e clar că, totuşi, cineva a făcut asta. Dacă încercăm să dăm vina pe extratereştri –, pe diavol, pe Dumnezeu, pe spirite sau pe mai ştiu eu ce –, nu vom fi în stare să vedem situaţia suficient de clar pentru a găsi o soluţie să ne salvăm. Înţelegi?

–Într-un fel.

Atunci, el zâmbi. Avea un zâmbet foarte drăguţ, deşi nu-l arăta prea des.

–Cred că înţelegi chiar mai mult decât mărturiseşti.

–Mai mult decât „într-un fel", încuviinţă Chrissie. Ar fi bine dacă ar fi extratereştri, întrucât nu ar trebui decât să le găsim culcuşul sau matca, sau ceva asemănător, să le dăm foc, poate chiar să le aruncăm în aer naveta spaţială, şi s-ar termina cu toate. Dar dacă nu e vorba de extratereştri, dacă e vorba de noi – de oameni ca noi, care au făcut toate astea –, atunci poate că nu se va încheia la fel de simplu.

30

Cu un sentiment de frustrare din ce în ce mai accentuat, Loman Watkins traversă cu maşina oraşul de la un capăt la celălalt, înainte, înapoi şi de jur-împrejur prin ploaie, căutându-l pe Shaddack. Trecuse de două ori pe la casa acestuia pentru a fi sigur că nu se întorsese acolo şi, în plus, pentru a verifica garajul, ca să vadă ce maşină lipsea. Acum umbla după furgoneta cenuşie a lui Shaddack, cu geamuri antiglonţ, dar nu o putea localiza pe nicăieri.

Oriunde ajungea, echipe de convertire şi echipaje de cercetare îşi făceau datoria. Deşi cei neconvertiţi nu aveau cum să remarce detalii neobişnuite în legătură cu trecerea acestor oameni prin oraş, Loman ştia exact cu ce se îndeletniceau.

La barajele rutiere de la nord şi sud, pe drumul de ţară şi la principalul filtru de la capătul estic al lui Ocean Avenue, în afară, spre graniţa statului, ofiţerii lui Loman continuau să se ocupe de toţi cei care erau în trecere şi doreau să ajungă în Moonlight Cove. Fumul de la ţevile de eşapament ale maşinilor de patrulare leneşe se amesteca cu fuioarele de ceaţă care începuseră să se strecoare prin ploaie. Lumina

alternativă roşie şi albastră, a sirenelor, se reflecta pe pavajul ud, ca şi cum dâre de sânge se scurgeau încoace şi-ncolo pe asfalt.

Nu erau prea mulţi vizitatori potenţiali, deoarece Moonlight Cove nu era nici capitală a vreunui stat şi nici vreun centru important pentru oamenii din comunităţile învecinate. Mai mult decât atât, se termina la capătul drumului de ţară, şi dincolo de el nu se aflau alte oraşe, aşa că nimeni nu avea motiv să treacă pe acolo spre altă localitate. Cei care voiau totuşi să intre în oraş erau întorşi din drum cu câte o poveste despre o scurgere toxică de la Noul Val. Cei care se arătau sceptici erau arestaţi, duşi la închisoare şi încuiaţi în celule până când se hotăra dacă să fie ucişi sau convertiţi. De la declararea stării de urgenţă, începând cu orele dimineţii, numai câţiva oameni fuseseră opriţi la aceste filtre şi numai şase fuseseră aruncaţi în închisoare.

Shaddack îşi alesese bine terenul de testare. Moonlight Cove era relativ izolat şi, ca atare, mai uşor de ţinut sub control.

Loman se gândea să ordone imediat încetarea filtrelor şi să se repeadă până la Aberdeen Wells, şi să-i toarne toată povestea şerifului local. Voia să denunţe cât mai multe din Proiectul Moonhawk.

Nu se mai temea de mânia lui Shaddack sau de moarte. Deşi... nu era prea adevărat. Se temea de Shaddack şi de moarte, dar mai puţin decât de perspectiva de a deveni ceva asemănător cu Denny. Mai bine se încredinţa milei şerifului din Aberdeen şi autorităţilor federale – chiar oamenilor de ştiinţă care, ocupându-se de încâlceala din Moonlight Cove, puteau fi foarte tentaţi să-l ia pe el şi să-l disece – decât să rămână în oraş şi să-şi supună inevitabil ultimele rămăşiţe ale statutului său de om regresiei unei contopiri de coşmar a trupului şi a minţii lui cu un computer.

Dar dacă le ordona ofiţerilor lui să înceteze orice activitate, ar fi devenit suspect, iar loialitatea lor s-ar fi îndreptat mai mult spre Shaddack decât spre el, pentru că de Shaddack erau legaţi prin teroare. Le era mai frică de stăpânul lor de la Noul Val decât de orice altceva, fiindcă ei nu văzuseră ce devenise Denny şi nu realizau încă faptul că viitorul le putea rezerva ceva mai rău chiar decât regresia spre o stare sălbatică. Ca oamenii-fiare ai lui Moreau, ei se ţineau de lege cât puteau mai bine, neîndrăznind – cel puţin, nu în prezent – să-şi trădeze creatorul. Probabil că ar încerca să-l oprească pe Loman să saboteze Proiectul Moonhawk şi el ar putea fi ucis sau, şi mai rău, aruncat într-o celulă.

Nu putea risca să-și dezvăluie convingerile contrarevoluționare, căci atunci n-ar mai fi avut nici o șansă să se ocupe de Shaddack. Cu ochii minții, se vedea pus în închisoare ca într-o cușcă, cu Shaddack zâmbindu-i rece printre zăbrele, pe când se aducea un computer cu care el trebuia cumva să fuzioneze.

Ochii de argint topit...

Continuă să se miște prin ziua potopită de ploaie, ascuțindu-și privirile prin parbrizul brăzdat mereu de șiroaie de apă. Ștergătoarele funcționau sacadat, de parcă cronometrau timpul. Era cât putea de conștient că miezul nopții se apropia cu pași repezi.

El era omul-pumă, la pândă mereu, iar Moreau se afla acolo, în jungla izolată care era orașul Moonlight Cove.

31

La început, creaturii proteice îi era de ajuns să se hrănească cu orice găsea, întinzându-și un fel de antene ca niște coarne de melc pe podeaua pivniței, prin crăpăturile zidurilor sau pe pământul umed din jur. Gândaci. Râme. Viermișori. Nu mai știa numele lor, dar le consuma cu aviditate.

Curând, oricum, secătui toate rezervele de insecte și viermi de pe toată întinderea pivniței. Avea nevoie de o hrană mai substanțială.

Se scutura, se agita, poate încercând să-și dezghioace țesuturile amorfe căutând o formă în care să poată părăsi pivnița și să plece după pradă. Dar nu avea amintirea alcătuirilor inițiale și nici dorința de a-și impune o ordine riguroasă.

Conștiința care sălășluia în acea masă vibratilă nu poseda mai mult decât o prea întunecată percepție de sine, și totuși mai era încă în stare de a se recompune până într-atât încât să-și satisfacă toate nevoile. Deodată, mai multe guri fără buze, fără dinți, se deschiseră în acea alcătuire fluidă. Un sunet, dincolo de capacitatea auditivă a oamenilor, erupse din ele.

Prin clădirea care sta gata să se prăbușească, undeva deasupra bestiei fără formă, duzini de șoareci scurmau, în căutare de hrană,

construindu-şi cuiburi sau împerechindu-se. Se opriră brusc, toţi ca unul, când acea chemare porni spre ei din pivniţă.

Creatura îi simţea deasupra, pe zidurile coşcovite, deşi se gândea la ei nu ca la şoareci, ci ca la mase fierbinţi de carne vie. Hrană. Combustibil. Îi voia. Avea nevoie de ei.

Încercă să exprime acel impuls nestăpânit sub forma unor chemări fără cuvinte, dar ispititoare.

În fiecare colţişor al casei, şoarecii se foiră. Îşi curăţară feţele cu lăbuţele de dinainte, de parcă ar fi trecut prin pânze de păianjen şi încercau să mănânce din blana lor acele firişoare lipicioase, subţiri.

În pod, îşi ducea veacul o colonie mică de opt lilieci care, la rândul lor, reacţionară şi ei în faţa chemării. Îşi dădură drumul de pe grinzile de care atârnau şi începură să zboare în ritmuri frenetice, la întâmplare, prin încăperea lungă de sus, abia reuşind, la câţiva inci distanţă, să nu se ciocnească unii de alţii sau să nu intre direct în pereţi.

Dar nimic nu veni către creatura de la subsol. Deşi chemarea ajunsese la micile animale cărora le fusese destinată, nu avu efectul dorit.

Acel lucru fără formă se cufundă în tăcere.

Numeroasele lui guri se închiseră.

Unul câte unul, liliecii se întoarseră la stinghiile lor din pod.

Şoarecii rămaseră o clipă ca paralizaţi, apoi îşi reluară activităţile lor obişnuite.

Câteva minute mai târziu, bestia proteică încercă din nou, cu o altă gamă de sunete, tot articulate dincolo de auzul omenesc, dar încă mai ademenitoare ca înainte.

Liliecii îşi dădură iarăşi drumul de pe drugii de care stăteau agăţaţi şi se învârtiră prin pod, într-o asemenea stare de agitaţie, încât cine i-ar fi privit s-ar fi gândit că erau peste o sută în loc de opt. Bătaia aripilor lor era mai puternică decât plesnetul ploii pe acoperişul în paragină.

Peste tot, şoriceii se lăsară pe picioarele de dindărăt, rămânând nemişcaţi şi atenţi, cu urechile ciulite. Cei din încăperile mai joase ale casei, mai apropiaţi de sursa chemărilor, se zgâlţâiau violent, de parcă ar fi văzut înaintea ochilor o pisică tupilată la pământ şi cu gura deschisă într-un rânjet.

Cu ţipete stridente, liliecii năvăliră de-a valma printr-o gaură din planşeurile podului, într-o cameră goală de la etajul al doilea, unde se învârtiră în cerc, îşi luară elan şi se lăsară în jos fără contenire.

Doi șoareci de la parterul clădirii începură să se strecoare către bucătărie, unde ușa de la subsol era deschisă. Dar amândoi se opriră în prag, înfricoșați și confuzi.

Dedesubt, entitatea aceea fără formă își triplă puterea chemării.

Unul dintre șoarecii din bucătărie sângeră deodată prin urechi și se prăbuși mort.

Ceva mai sus, liliecii începură să se izbească de pereți, cu radarele lor biologice paralizate.

Cel ce sălășluia în pivniță mai reduse din forța cu care lansa apelul.

Liliecii năvăliră imediat afară din camera de sus, în hol, apoi pe scări în jos, și de-a lungul coridorului de la parter.

Pe măsură ce înaintau, dădeau peste legiuni întregi de șoareci care chițcăiau.

Dedesubt, numeroasele guri ale creaturii se reuniseră, formând un mare orificiu în centrul masei care pulsa.

În succesiuni rapide, liliecii zburară direct în acea groapă căscată, ca niște cărți de joc negre care sunt aruncate toate o dată într-un recipient gol. Se lăsară învăluiți de acea protoplasmă ca un hău și fură repede dizolvați de puternici acizi digestivi.

O armată de șoareci și patru șobolani – chiar și două veverițe dintr-un soi de prin partea locului – își abandonară în grabă culcușul lor aflat într-un zid al camerei de zi, se repeziră în jos pe treptele abrupte ale pivniței, căzând unul peste altul de-a valma și scoțând sunete stridente, excitate. Se ofereau, astfel, entității care le aștepta sosirea.

După acel potop de mișcare, casa redeveni tăcută.

Creatura își încetă cântecul de sirenă. Pentru moment doar.

32

Ofițerul Neil Penniworth fusese însărcinat să patruleze prin părțile de nord-vest ale orașului Moonlight Cove. Se afla singur în mașină deoarece, chiar și cu cei o sută de angajați de la Noul Val, redistribuiți Departamentului Poliției pe timpul nopții, puterea lor scădea parcă văzând cu ochii.

Acum, prefera să lucreze fără partener. De când cu incidentul de la Peyser de-acasă, când mirosul sângelui şi vederea formei alterate a lui Peyser îl incitase pe Penniworth să regreseze, se temea de martori. Cu o noapte înainte, de-abia evitase o degenerare totală... dar numai la limită. Dacă avea să mai urmărească pe cineva în plin act al regresiei, dorinţa s-ar fi putut stârni şi în el, iar de data asta nu mai era sigur că şi-ar fi putut reprima cu succes acea poftă întunecată.

Dar îi era la fel de frică şi să rămână singur. Lupta de a se ţine cu putere de ultimele învelişuri ale umanităţii din el, de a rezista haosului, de a fi responsabil, devenise epuizantă şi tânjea să scape de această viaţă nouă şi atât de dificilă. Izolat, cu nimeni lângă el ca să-l vadă dacă ar fi început să renunţe la forma şi substanţa care-l reprezentau, cu nimeni cu care să poată vorbi despre asta sau care să protesteze împotriva degenerării lui, avea să fie pierdut.

Greutatea fricii lui era la fel de reală ca o bară de fier care pur şi simplu îl zdrobea, lăsându-l fără viaţă. În răstimpuri, respira anevoie, de parcă plămânii îi erau încorsetaţi în oţel, împiedicaţi să se umfle cât trebuia.

Dimensiunile maşinii alb cu negru începură să se reducă, până când se simţi aproape atât de strâns ca într-o cămaşă de forţă. Lovitura ca de metronom a ştergătoarelor de parbriz se accentua, cel puţin în urechile lui, până când intensitatea ei deveni la fel de asurzitoare ca o serie nesfârşită de bubuituri de tun. De câteva ori în cursul dimineţii şi, apoi, spre după-amiază, oprise alături de şosea, deschisese larg uşa şi se strecurase afară în ploaie, trăgând în piept de mai multe ori aerul rece.

În timp ce ziua îşi urma cursul, însăşi lumea din afara maşinii începu să pară mai mică decât fusese. Se opri la Holliwell Road, la un sfert de milă vest de cartierul general al Noului Val, şi ieşi din maşină, dar prin asta nu se simţi mai bine. Acoperişul jos al norilor plumburii nu-i îngăduia să vadă întinderea nesfârşită a cerului. Ca nişte draperii semitransparente de borangic şi din cea mai fină mătase, ploaia şi ceaţa atârnau între el şi restul lumii. Umiditatea era înecăcioasă, sufocantă. Apa se revărsa în torente noroioase prin şanţurile de pe lângă drum, cădea de pe ramurile şi frunzele copacilor, bătea darabana pe asfalt, cădea cu stropi reci pe maşina poliţiei, ropotea, curgea făcând bulbuci, îl lovea peste faţă, se repezea asupra lui cu asemenea putere încât stătea

gata să cadă în genunchi, mânat de mii de ciocane mărunte, fiecare în parte prea mic pentru a fi eficient, dar, împreună, realizând un efect cumulativ nespus de brutal.

Neil se săltă la loc în mașină cu aceeași nerăbdare cu care ieșise afară.

Înțelese că nu încerca să scape nici de interiorul mașinii care putea provoca claustrofobie, și nici de învolburarea enervantă a ploii. Adevăratul său opresor era viața ca Persoană Nouă. Nesimțind altceva în afară de frică, era încuiat într-un soi de dulap emoțional de dimensiuni atât de insuportabil de înguste încât nu se putea mișca deloc. Nu se sufoca din cauza sarcinilor și constrângerilor exterioare; mai degrabă, era legat pe dinăuntru, din cauza a ceea ce făcuse Shaddack din el.

Ceea ce însemna că nu exista scăpare.

Cu excepția, poate, a regresiei.

Neil nu putea suporta viața sub forma în care era obligat acum s-o trăiască. Pe de altă parte, era dezgustat și îngrozit de gândul de a involua într-o formă subumană.

Dilema părea de nerezolvat.

Era la fel de năucit de incapacitatea de a înceta să se gândească la chinul lui, ca și de tortura însăși pe care o trăia. Îi biciuia mintea neîncetat. Nu putea găsi nici o alinare.

Singurele momente în care mai reușea să scape de grija ce-l rodea – și de o parte din frică – erau acelea în care lucra pe VDT-ul mobil din mașina de patrulare. Ori de câte ori verifica buletinul de bord pe computer, să vadă ce mesaje îi erau destinate lui personal, când se uita peste Programul Moonhawk să constate cum evoluau convertirile sau când lucra orice altceva pe computer, atenția i se concentra atât de tare în interacțiunea lui cu mașina încât, în foarte scurt timp, anxietatea se diminua, iar claustrofobia sufocantă dispărea.

Încă din adolescență, Neil fusese interesat de computere, deși nu devenise niciodată un împătimit. Preocuparea lui era mai puțin obsesivă. Începuse, desigur, cu jocurile pe computer, iar mai târziu primise un PC ieftin. Mai târziu cumpărase un modem cu o parte din banii câștigați la o slujbă pe timpul verii. Deși nu-și permitea transmisii de date la mare distanță prin modem și niciodată nu-și petrecuse timpul liber folosind modemul pentru a ajunge departe de Moonlight Cove, în

rețelele fascinante de date disponibile în lumea din afară, își descoperise o distracție lucrând pe sistemele simple.

Acum, în vreme ce stătea în mașina parcată de-a lungul lui Holliwell Road, folosind VDT-ul, se gândea că lumea interioară a computerului era admirabil de curată, comparativ simplă, previzibilă și normală. Deci, altfel decât existența umană – fie cea a Oamenilor Noi, fie a celor Vechi. Acolo, înăuntru, domneau logica și rațiunea. Cauza și efectul și efectul secundar erau întodeauna analizate și clarificate perfect. Acolo, înăuntru, totul era în negru și alb – ori, atunci când era cenușiu, cenușiul era măsurat cu atenție, cuantificat și calificat. Era mai ușor să tratezi cu fapte reci decât cu sentimente. Un univers format numai din date, extrase din materie și evenimente, părea mult mai de dorit decât universul real, cu răceală și fierbințeală, ascuțit și tocit, moale și dur, cu sânge și moarte, cu suferință și frică.

Parcurgând meniu după meniu, Neil se adâncea tot mai profund în dosarele de cercetare pentru Moonhawk, aflate în relație cu Sun. Nu avea nevoie de nici una dintre datele la care apela, dar găsea astfel o oarecare alinare.

Începu să privească ecranul terminalului nu ca pe un tub cu raze catodice pe care erau afișate informațiile, ci ca pe o fereastră către altă lume. O lume de fapte. O lume liberă de contradicții... și de responsabilitate. Acolo, înăuntru, nu se simțea nimic; acolo se afla numai știutul și neștiutul, ori o abundență de date despre un anume subiect, ori o sărăcie de informații, dar nu *sentimente*; niciodată sentimentele; sentimentele erau blestemul celor a căror existență depindea de trupul din carne și oase.

O fereastră spre o altă lume.

Neil atinse ecranul.

Își dori ca fereastra să poată fi deschisă și ca el să se poată strecura prin ea în acel colț de rațiune, ordine, pace.

Cu buricele degetelor de la mâna dreaptă, trasă niște cercuri pe ecranul de sticlă.

Ciudat, se gândi la Dorothy, luată pe sus din câmpia din Kansas, împreună cu câinele ei, Toto, zburând, dusă de un ciclon și aruncată în afara cenușiului acelui arc al depresiei într-o lume mult mai specială. Măcar dacă ar putea dezlănțui un ciclon electronic care să-l poarte către un loc mai bun...

Îşi trecu degetele prin sticla ecranului.

Îşi retrase mâna cu iuţeală, uimit.

Sticla nu se spărsese. Lanţuri de cuvinte şi numere străluceau acolo, ca şi mai înainte.

La început, încercă să se convingă că tot ceea ce văzuse fusese o halucinaţie. Dar nu credea asta.

Îşi îndoi degetele. Păreau să nu fie rănite.

Privi afară ziua peste care se abătuse furtuna. Ştergătoarele de parbriz nu erau în funcţiune. Ploaia curgea în şiroaie pe geam, distorsionând lumea de dincolo de el; totul acolo părea sucit, mutat, ciudat. Nu putea exista ordine, sănătate a minţii şi pace într-un loc ca acesta.

Încercă să mai atingă o dată ecranul computerului. Era solid.

Se gândi din nou cât de curată, previzibilă şi de dorit ar fi lumea computerului – şi, ca şi mai înainte, mâna îi alunecă prin sticlă, până sus la încheietură, de data aceasta. Ecranul se deschisese în jurul ei şi i-o prinsese strâns, ca o membrană organică. Datele continuau să se succeadă, cuvintele şi numerele formând şiruri în jurul mâinii lui care intervenise în mijlocul lor.

Inima îi bătea în piept gata să-l spargă. Îi era frică, dar era şi fascinat.

Încercă să-şi mişte degetele în acea căldură misterioasă, de dinăuntru. Nu le simţea deloc. Începu să se gândească că se dizolvaseră sau îi fuseseră tăiate, şi că atunci când îşi va retrage mâna din maşină, venele de la încheietură aveau să reverse numai sânge.

Şi-o retrase, totuşi.

Mâna îi era întreagă.

Dar nu prea mai aducea a mână. Pielea de deasupra, de la vârful degetelor până la încheietură, părea să fie îmbrăcată în cupru şi fire de sticlă. În acele filamente de sticlă bătea un puls constant şi luminos.

Îşi întoarse mâna cu palma în sus. Părţile de dedesubt ale degetelor şi palmei aduceau cu suprafaţa unui tub cu raze catodice. Acolo ardeau date, litere verzui pe un fundal sticlos şi întunecat. Când compară cuvintele şi numerele de pe mâna lui cu cele de pe VDT-ul din maşină, văzu că erau identice. Informaţia de pe VDT se schimbă; pe mâna lui se petrecu acelaşi lucru, simultan.

Brusc, înţelese că regresia către o formă bestială nu era singura lui cale de scăpare, că putea pătrunde în lumea gândirii electronice şi

a memoriei magnetice, a cunoaşterii fără dorinţa cărnii, a conştientizării fără trăire. Aceasta nu era o perspectivă interioară strict intelectuală ca natură. Nu era doar o înţelegere instinctivă. Pe un nivel mai profund decât cel al intelectului sau al instinctului, ştia că se putea reface singur mult mai complet decât îl recrease Shaddack vreodată.

Îşi retrase mâna de pe ecranul pâlpâitor al computerului şi şi-o duse pe unitatea de procesare a datelor de pe consola dintre locuri. La fel de uşor cum pătrunsese prin sticlă, tot astfel mâna îi alunecă înăuntru, în măruntaiele maşinii.

Era ca o stafie, capabilă de a trece prin ziduri, ectoplasmatică.

O răceală i se strecură în sus pe braţ.

Datele de pe ecran fură înlocuite de semnale luminoase criptice.

Se lăsă pe spate în scaun.

Răceala îi ajunsese la umăr. I se strecura până spre ceafă.

Oftă.

Simţi că se petrecea ceva cu ochii lui. Nu era sigur ce anume. Se putea privi în oglinda retrovizoare. Dar nu-i păsa. Se decise să închidă ochii şi să-i lase să devină orice ar fi fost necesar, ca parte a celei de a doua convertiri a lui, mai completă acum.

Această stare alterată era infinit mai atrăgătoare decât cea a regresivului. Era irezistibilă.

Acum răceala i se întinsese pe faţă. Gura i se uscase.

Şi cu capul lui se petrecea ceva. Deveni tot atât de conştient de geografia interioară a circuitelor creierului său şi a sinapselor pe cât fusese de lumea exterioară. Corpul nu mai era chiar atât de mult o parte din el ca odinioară; simţea mult mai puţine, de parcă nervii i se neteziseră în cea mai mare parte; nu-şi mai dădea seama dacă în maşină era cald sau răcoare până când nu se concentră să anuleze acele date. În definitiv, trupul lui nu făcea decât să adăpostească o maşinărie şi o mulţime de senzori, meniţi să protejeze şi să servească ce era înlăuntrul lui, mintea care calcula.

Răceala îi cuprinse şi ţeasta.

Simţea ca şi cum câteva zeci, apoi sute, apoi mii de păianjeni reci ca gheaţa se încleştau pe suprafaţa creierului său, făcându-şi culcuş acolo.

Deodată, îşi aminti de Dorothy care descoperise că Oz era un coşmar cu ochii deschişi, şi că, până la urmă, dispărută, voise să ia

drumul înapoi spre Kansas. Şi Alice descoperise nebunie şi teroare dincolo de vizuina prin care dispăruse iepuraşul, şi în spatele oglinzii...

Un milion de păianjeni reci.

În ţeasta lui.

Un bilion.

Reci, reci.

Încleştându-se acolo.

33

Dând încă târcoale prin Moonlight Cove, căutându-l pe Shaddack, Loman văzu doi regresivi alergând chiar pe stradă.

Se afla în Paddock Lane, în capătul sudic al oraşului, unde proprietăţile erau destul de întinse ca oamenii să poată creşte cai. Pe ambele părţi se aflau ferme cu mici grajduri lângă sau îndărătul lor. Casele erau retrase de la stradă, în spatele unor gărduleţe sau al unor garduri în toată regula, vopsite în alb, dincolo de gazoanele întinse care se profilau până departe, în zare.

Cei doi regresivi ţâşniseră dintr-un şir des de azalee înalte de trei picioare, încă vii, dar fără flori, pentru că timpul lor era pe sfârşite. Traversară în patru labe strada, săriră peste un şanţuleţ şi dădură peste un gard viu, trecând apoi dincolo de el.

Deşi pe ambele părţi de pe Paddock Lane se aliniau nişte pini imenşi, adăugând umbra lor zilei şi aşa destul de înnourate, Loman era absolut sigur de ce văzuse. Fuseseră modelaţi mai degrabă după creaturile din coşmaruri, decât după vreun animal din lumea reală: o parte lup, probabil, o parte pisică, o parte reptilă. Erau rapizi şi păreau puternici. Unul dintre ei îşi întorsese capul în direcţia lui şi, la umbră, avea ochii roşii ca ai unui şobolan.

Încetini, dar nu se opri. Nu-l mai interesa să identifice şi să prindă regresivi. De fapt, îi identificase pe toţi cei care fuseseră convertiţi. Ştia că-i putea opri numai oprindu-l pe Shaddack. Căuta, aşadar, un vânat mult mai de preţ.

Oricum, îl irita să-i vadă cum ieşeau deschis după pradă în plină zi, la două şi jumătate după-amiază. Până atunci, fuseseră creaturi dis-

crete ale nopţii, ascunzându-şi ruşinea regresiei, dezvăluindu-şi stările alterate numai după căderea întunericului. Deşi erau pregătiţi să se aventureze astfel înainte de sosirea nopţii, Proiectul Moonhawk se dezintegra, aluneca spre haos chiar mai repede decât se aşteptase el. Moonlight Cove nu numai că agoniza pe buza iadului, dar şi sărise deja peste margine jos, în hău.

34

Se aflau din nou în dormitorul lui Harry de la etajul al treilea, unde petrecuseră ultima oră şi jumătate storcându-şi creierii şi întorcând idei pe toate feţele. Nu aprinseseră nici o lampă. Lumina difuză de după-amiază scălda camera, amplificându-le dispoziţia sumbră.

–Deci, ne-am înţeles că există două căi prin care să transmitem un mesaj afară din oraş, zise Sam.

–Dar, în ambele cazuri, completă Tessa, cu nelinişte, trebuie mers acolo, însă e de bătut o groază de drum.

Sam dădu din umeri dezolat.

Tessa şi Chrissie se descălţaseră şi se aşezaseră pe pat, cu spatele proptit de tăblia lui. Fetiţa dorea cât se poate de limpede să rămână aproape de Tessa; părea că se legase de ea aşa cum un puişor, proaspăt ieşit din ou, se lipeşte de cea mai apropiată pasăre adultă, fie că-i este mamă sau nu.

Tessa completă:

–Nu va fi atât de uşor să ajungi până la familia Coltrane. În orice caz, nu în plină zi.

–Crezi că ar trebui să aştept până se întunecă? o întrebă Sam.

–Da. Ceaţa are să devină tot mai densă, pe măsură ce se apropie întunericul.

Vorbea cât se poate de serios, deşi întârzierea o îngrijora. În răstimpul ceasurilor în care avea să aştepte, tot mai mulţi oameni urmau să fie convertiţi. Oraşul Moonlight Cove avea să devină un loc tot mai straniu, mai periculos şi mai plin de surprize.

Întorcându-se către Harry, Sam întrebă:

–La cât se întunecă?

Harry se afla în scaunul lui cu rotile. Moose revenise la stăpânul său, își împinsese capul solid sub brațul scaunului și în poala lui Harry, mulțumit să rămână cât mai mult în poziția aceea cam incomodă, în schimbul mângâierilor, a scărpinatului și a câtorva cuvinte de îmbărbătare.

–Pe vremea asta, soarele apune cam înainte de ora optsprezece.

Sam se postase în fața telescopului, deși, nu se folosea de el. Cu câteva minute în urmă, se uitase pe străzi și le raportase că văzuse mai multă mișcare decât înainte – o mulțime de maș i și de polițiști mergând pe jos. Cu cât rămâneau neconvertiți tot mai puțini locuitori, cu atât conspiratorii din spatele Proiectului deveneau mai îndrăzneți în misiunile lor polițienești, mai puțin preocupați decât altădată că ar putea atrage atenția asupra lor.

Privindu-și ceasul, Sam zise:

–N-aș spune că-mi surâde ideea de a mai pierde încă trei ore sau mai multe. Cu cât dăm de știre mai repede, cu atât vom salva mai mulți oameni de la... de la ceea ce li se întâmplă.

–Dar dacă te prind ăștia din cauză că n-ai așteptat lăsarea întunericului, zise Tessa, atunci șansele de a mai salva pe cineva se reduc tot mai mult.

–Doamna are dreptate, observă Harry.

–Ba chiar destul de multă, se amestecă și Chrissie. Nu înseamnă că, dacă nu sunt extratereștri, ne vom descurca mai ușor cu ei.

Întrucât până și telefoanele care funcționau îngăduiau civililor să sune numai la numerele aprobate din oraș, renunțaseră la această direcție de acțiune. Dar Sam își dăduse seama că orice PC conectat prin modem cu supercomputerul de la Noul Val – Harry le destăinuise că se cheama Sun – putea realiza o legătură în afara orașului, o rețea electronică capabilă să înșele restricțiile curente impuse liniilor telefonice și filtrelor de pe străzi.

După câte observase Sam cu o noapte înainte, folosind VDT-ul din mașina poliției, Sun menținea contacte directe cu o mulțime de alte computere – incluzând câteva bănci de date ale FBI-ului, atât cele aprobate pentru accesul larg, cât și cele rezervate numai agenților Biroului. Dacă se putea așeza în fața unui VDT, să-l conecteze cu Sun, și prin Sun să-l conecteze cu un computer al Biroului, atunci ar putea transmite

un apel pentru ajutor care ar apărea pe ecranele computerelor Biroului şi s-ar multiplica prin imprimantele cu laser din birourile lor.

Presupuneau, fireşte, că restricţiile asupra oricărui contact cu exteriorul care se aplicau tuturor celorlalte linii telefonice din oraş nu se aplicau şi liniilor prin care Sun îşi menţinea legăturile la nivel naţional. Dacă şi traseele de comunicare dinspre Sun spre lume, ieşind din Moonlight Cove, erau tăiate, atunci rămâneau clar fără nici o speranţă.

Sam se temea, pe bună dreptate, să intre în casele celor care lucrau la Noul Val, îi era groază să nu întâlnească şi alte fiinţe asemeni celor doi Coltrane. Mai rămâneau două căi prin care să obţină acces la un PC care să fie legat de Sun.

În primul rând, putea încerca să intre într-o maşină de poliţie şi să folosească unul din terminalele lor mobile, cum procedase cu o noapte înainte. Dar acum ei erau alertaţi din cauza prezenţei lui, ceea ce îngreuna pătrunderea într-o maşină de patrulare liberă. În plus, probabil că toate maşinile erau folosite acum, de vreme ce poliţiştii îl căutau cu multă conştiinciozitate atât pe el cât şi pe Tessa. Şi chiar dacă o astfel de maşină era parcată în spatele Clădirii Municipale, acea zonă avea să fie, măcar pentru moment, mult mai populată decât ultima dată când fusese acolo.

În al doilea rând, puteau folosi computerele de la liceul de pe Roshmore Way. Noul Val făcuse o donaţie acolo nu dintr-o preocupare nobilă pentru calitatea educaţională a şcolilor locale, ci ca o cale în plus de a ţine comunitatea sub control. Sam credea, iar Tessa îl aprobă, că terminalele din şcoală erau probabil în legătură cu Sun.

Dar „Moonlight Cove Central", şcoala unde se ţineau cursuri primare şi secundare, era situată pe partea vestică a lui Roshmore Way, cu două corpuri de case la vest de cea în care locuia Harry şi cu un corp de case mai la sud. În vremuri normale, ar fi constituit o plăcută plimbare pe jos, care nu îţi lua mai mult de cinci minute. Dar cu străzile aflate sub supraveghere şi cu fiecare casă devenind un posibil punct de observaţie, ocupată de inamici, să ajungi la Şcoala Centrală fără să fi văzut era cam la fel de simplu ca traversarea unui câmp minat.

–În plus, adăugă Chrissie, la „Central" au încă ore. Nu puteţi intra pur şi simplu şi să folosiţi un computer.

–Mai ales, o completă Tessa, dacă ne gândim că profesorii figurează printre primii convertiţi.

–La cât se termină orele? vru să afle Sam.

–Păi, la „Thomas Jefferson" ieșim la ora trei, dar la „Central" ei mai stau încă jumătate de oră.

–Deci, cincisprezece și treizeci, preciză Sam.

Verificându-și ceasul, Harry observă:

–Mai sunt încă patruzeci și șapte de minute. Dar chiar și așa, mai sunt și alte activități după ore, n-am dreptate?

–Sigur că da, îl aprobă Chrissie. Formația școlii, probabil meciuri de fotbal, alte cluburi care nu se întâlnesc în timpul perioadei de activitate obișnuită...

–Și când se termină toate astea?

–Știu că repetițiile cu formația încep la șaisprezece fără un sfert și țin o oră, zise Chrissie, pentru că sunt prietenă cu cineva care e mai mare cu un an decât mine și care e în formație. Eu cânt la clarinet. La anul, vreau să intru și eu acolo. Dacă o să mai existe vreo asemenea formație. Dacă o să mai existe vreun alt an în viitor...

–Deci, spune-mi, pe la ora șaptesprezece locul se golește?

–Meciurile de fotbal țin și mai mult.

–Crezi că or să joace și astăzi, pe ploaia asta?

–Cred că nu.

–Dacă ai de gând să aștepți până la șaptesprezece sau șaptesprezece și jumătate, zise Tessa, atunci poți la fel de bine aștepta încă puțin și să te îndrepți într-acolo pe întuneric.

Sam o aprobă.

– Sam, uiți ceva, interveni Harry.

–Ce anume?

–La puțină vreme după ce plecați de aici, poate chiar la optsprezece fix, au să vină după mine să mă convertească.

–Iisuse, așa e! strigă Sam

Moose își ridică capul din poala stăpânului și de sub brațul scaunului cu rotile. Stătu drept, cu urechile negre ciulite, de parcă ar fi înțeles ce se spusese și anticipa deja soneria sau o bătaie în ușă.

–Cred că trebuie într-adevăr să aștepți lăsarea întunericului, înainte să pornești, ca să ai șanse mai mari, explică Harry, dar atunci va trebui să le iei pe Tessa și pe Chrissie cu tine. N-ar fi în siguranță dacă le-ai lăsa aici.

–Va trebui să vă luăm şi pe dumneavoastră, zise Chrissie, imediat. Pe dumneavoastră şi pe Moose. Nu ştiu dacă ăştia convertesc şi câini, dar trebuie să-l luăm pe Moose cu noi să fim siguri. N-o să vrem să ne facem griji din pricina lui, cum că ar fi transformat într-o maşină sau mai ştiu eu ce.

Moose lătră uşor.

–Putem avea încredere că nu latră? întrebă tot Chrissie. N-am vrea să-i scape un hămăit într-un moment crucial. Cred că i-am putea lega o fâşie lungă de bandaj în jurul botului, ceea ce e cam crud şi probabil că i-ar răni sentimentele; dacă-i legăm botul înseamnă că nu avem totală încredere în el, dar nu l-ar durea fizic, desigur, şi sunt convinsă că o să-l îmbunăm noi mai târziu cu un cotlet în sânge sau...

Deodată, dându-şi seama de solemnitatea neobişnuită din tăcerea celorlalţi, fetiţa tăcu şi ea. Clipi din ochi spre Harry, spre Sam, şi se încruntă la Tessa, care rămăsese în continuare pe pat, lângă ea.

Nori mai plumburii începuseră să acopere cerul de când urcaseră în acea încăpere, iar camera se adâncea tot mai mult în penumbră. Dar, deocamdată, Tessa văzu faţa lui Harry Talbot încă destul de clar în acea lumină săracă. Înţelese cât de mult se străduia să-şi ascundă frica, reuşind în cea mai mare parte, arborând câte un zâmbet autentic şi câte un ton al vocii nevoalat, frică trădată numai de ochii lui expresivi.

Harry îi zise lui Chrissie:

–N-am să merg cu voi, scumpete.

–O! îi scăpă fetiţei. Îl privi din nou, ochii alunecându-i de la el la scaunul cu rotile în care stătea.

–Dar în acea zi aţi venit la şcoala noastră să ne vorbiţi. Mai ieşiţi din casă câteodată. Cred că aţi găsit o metodă s-o faceţi.

Harry zâmbi.

–Liftul mă duce până la garaj, care e la nivelul pivniţei. Eu nu mai conduc, aşa că acolo nu mai există nici o maşină. E adevărat, mă pot ghida uşor până spre stradă.

–Atunci e bine! zise Chrissie.

Harry îl privi pe Sam şi zise:

–Dar nu mă pot duce nicăieri pe străzile astea, aşa cum sunt ele în pantă, fără să mă însoţească cineva. Scaunul are frâne, iar motorul are oarecare putere, dar nu e suficient pentru pantele de aici.

–Vom fi cu dumneavoastră, zise Chrissie cu tot sufletul. O să vă ajutăm.

–Draga mea, nu vă puteți strecura iute printr-un teritoriu ocupat și să mă târâți și pe mine după voi în același timp, zise Harry cu fermitate. În primul rând, va trebui să rămâneți pe cât posibil departe de stradă, să vă deplasați din curte în curte și printre case cât puteți mai mult, pe când eu nu mă pot deplasa decât pe asfalt, mai ales pe o vreme ca asta, cu un pământ atât de noroios.

–Dar vă putem purta.

–Nu, interveni Sam. Nu putem. Nu, dacă sperăm să ajungem până la școală și să transmitem un mesaj Biroului. E o distanță scurtă, dar plină de pericole, și trebuie s-o traversăm cu cât mai mare ușurință. Îmi pare rău, Harry.

–Nu e nevoie să te scuzi, zise Harry. Oricum, n-aș fi acceptat așa ceva. Crezi că vreau să fiu târât sau purtat pe umeri ca un sac cu ciment prin jumătate de oraș?

Evident întristată, Chrissie se săltă din pat și rămase în picioare cu pumnii strânși pe lângă corp. Se uită de la Tessa la Sam, apoi din nou la Tessa, rugându-se parcă în tăcere de ei să se gândească la o cale de a-l salva pe Harry.

Afară, cerul mohorât era încărcat acum cu nori grei care deveniseră aproape negri.

Ploaia se mai rărise, dar Tessa simțea că se aflau într-o scurtă pauză, după care răpăiala avea să continue cu o forță mai puternică ca niciodată.

Mohoreala psihică și cea de-afară se accentuau.

Moose scheună încetișor.

În ochii lui Chrissie luceau lacrimile, și nu mai era în stare să-l privească pe Harry. Se duse la o fereastră și se uită în jos la casa alăturată și la strada de dincolo de ea – rămânând suficient de departe de geam pentru a nu fi remarcată de nimeni din exterior.

Tessa ar fi vrut s-o aline.

Și voia să-l aline și pe Harry.

Mai mult decât atât... voia ca totul să iasă bine.

Ca scenarist-producător-regizor, era o persoană care punea lucrurile în mișcare și zgâlțâia totul, dacă era cazul, reușea să aibă grijă de toate, să impună ca toate să decurgă în bună rânduială. Știa întotdeauna

cum să rezolve o problemă, ce să facă într-un moment de criză, cum să ţină aparatul de filmat în funcţiune o dată ce pornise un proiect. Dar acum era dezorientată. Nu putea ordona întotdeauna realitatea cu siguranţa cu care-şi aranja filmele; câteodată, lumea reală opunea rezistenţă exigenţelor ei. Poate de aceea alesese o carieră înainte de a-şi constitui o familie, chiar după ce se bucurase de o excepţională atmosferă acasă, pe când era mică. Lumea reală a vieţii de zi cu zi era incoerentă, imprevizibilă, plină de finalizări neaşteptate; nu se putea baza pe faptul că ar fi organizat totul în felul în care izbutea să structureze un film. Viaţa era viaţă, mare şi bogată... dar filmul era compus numai din esenţe. Poate că se descurca mai bine cu esenţele decât cu viaţa în fiecare detaliu semnificativ al ei.

Optimismul moştenit de la familia Lockland, la început la fel de strălucitor ca sub un reflector, nu o părăsise, deşi, deocamdată, îi slăbise oarecum.

Harry zise:

–Are să fie totul bine.

–Cum? întrebă Sam.

–Probabil că sunt ultimul de pe lista lor. N-or să-şi facă griji în privinţa paraliticilor şi a orbilor. Chiar dacă aflăm că urmează să se întâmple ceva, nu putem încerca să ieşim din oraş după ajutor. Doamna Sagerian – dânsa locuieşte în Pinecrest – e oarbă, şi pariez că eu şi cu ea suntem ultimii doi din programul lor. Vor aştepta până spre miezul nopţii să ne facă de petrecanie. O să vezi. Pun pariu. Aşa că nu aveţi altceva de făcut decât să mergeţi spre şcoală şi să luaţi legătura cu Biroul, să chemaţi aici ajutor urgent, înainte de a bate miezul nopţii, şi atunci voi fi în siguranţă.

Chrissie se întoarse de la fereastră cu obrajii uzi de lacrimi.

–Chiar credeţi asta, domnule Talbot? Chiar credeţi, credeţi sincer că nu vor veni înainte de miezul nopţii?

Cu capul mişcându-i-se permanent într-o parte, cu o expresie care, în funcţie de unghiul din care o priveai, era ori ironică, ori tristă, Harry îi făcu fetiţei cu ochiul, deşi ea se afla mai departe de el decât Tessa şi probabil că nu reuşea să vadă.

–Dacă te duc cu zăhărelul, draga mea, Dumnezeu să mă trăsnească chiar în clipa asta.

Ploaia cădea în continuare, dar nici vorbă de trăznet.

–Vezi? zise Harry cu un zâmbet.

Deşi era limpede că fetiţa voia să creadă în scenariul pe care Harry îl pusese la punct pentru ea, Tessa ştia că nu se puteau baza pe faptul că el avea să fie ultimul sau aproape ultimul în programul convertirilor finale. Ceea ce spusese avea un sens, era adevărat, dar era prea ireproşabil. Ca o dezvoltare narativă dintr-un scenariu de film. Viaţa adevărată, aşa cum tocmai îşi amintise, era cu hachiţe, plină de neprevăzut. Voia cu disperare să creadă că Harry putea fi în siguranţă până aproape de miezul nopţii, dar realitatea era că se afla pe o pantă extrem de periculoasă şi, de îndată ce ceasul avea să bată de ora optsprezece, ultima serie de convertiri avea să înceapă.

35

Shaddack rămase în garajul Paulei Parkins cea mai mare parte a după-amiezii.

De două ori pornise motorul furgonetei şi ieşise pe şosea pentru a supraveghea mai bine evoluţia Proiectului Moonhawk pe VDT. De ambele dăţi, satisfăcut de datele primite, se retrăsese în garaj şi coborâse uşa în urma lui.

Operaţiunea decurgea ireproşabil. El o proiectase, o construise, o pusese la punct în detaliu şi apăsase pe butonul de pornire. Acum se putea derula şi fără intervenţia lui.

Îşi petrecu orele stând în spatele volanului, visând cu ochii deschişi la vremea în care stadiul final al Proiectului avea să fie atins şi întreaga lume avea să fie adusă la aceiaşi parametri. Când nu vor mai exista Oameni Vechi, el urma să redefinească cuvântul „putere", pentru că nici un alt om înaintea lui nu ar fi deţinut un asemenea control total. Refăcând specia, putea atunci să-i programeze destinul în conformitate cu propriile dorinţe. Tot neamul omenesc avea să fie un stup imens, care ar fi zumzăit într-o muncă asiduă, servindu-i viziunea. În timp ce visa cu ochii deschişi, erecţia deveni atât de intensă că începu să simtă o durere surdă.

Shaddack ştia mulţi oameni de ştiinţă care păreau să creadă sincer că scopul progresului tehnologic era de a aduce corecturi umanităţii,

de a ridica specia umană din noroi şi de a o purta, în cele din urmă, spre stele. El vedea lucrurile în mod diferit. Conform opticii lui, singurul scop al tehnologiei era să concentreze puterea în mâinile sale. Alţi făuritori ai lumii, înainte de el, se bazaseră pe puterea politică, ceea ce însemna întotdeauna în cele din urmă puterea legalizată a armei. Hitler, Stalin, Mao, Pol Pot şi alţii căutaseră puterea prin intimidare şi asasinate în masă, târându-se până la tron prin bălţi de sânge, pe câtă vreme circuitele de siliciu erau gata să reverse asupra lui Shaddack bunăstarea care le scăpase acestora printre degete. Pana nu era mai puternică decât spada, dar microprocesorul avea mai multă forţă decât nişte armate numeroase.

Dacă ar şti ce pusese la cale şi ce visuri de cucerire îl preocupau încă, toţi ceilalţi oameni de ştiinţă ar susţine că e bolnav şi cu mintea dusă. Dar nu-i păsa. Nu aveau dreptate, fireşte. Pentru că nu-şi dădeau seama cine este el. Copilul unui Moonhawk. Îi distrusese pe cei care se dăduseră drept părinţii lui, iar el nu fusese descoperit sau pedepsit, ceea ce făcea dovada că regulile şi legile care-i guvernau pe ceilalţi oameni nu trebuiau aplicate şi în cazul său. Părinţii lui adevăraţi erau spiritele-forţe, fără trup, puternice. Ele îl protejaseră de orice pedeapsă, de vreme ce crimele pe care le comisese în Phoenix cu atât de mult timp în urmă erau ofranda sacră către realii lui ocrotitori, o dovadă a credinţei şi a încrederii în ei. Alţi oameni de ştiinţă l-ar înţelege greşit, neştiind că întreaga existenţă se centra în jurul lui, că Universul însuşi exista numai pentru că el exista, şi că dacă el murea vreodată – problemă care nu se punea –, atunci Universul ar fi încetat să mai existe chiar în acea clipă. El era centrul Creaţiei. El era singurul om care conta. Marile Spirite aşa îi spuseseră. Marile Spirite îi şoptiseră aceste adevăruri la ureche, când era treaz şi când dormea, mai mult de treizeci de ani.

Copil al Moonhawkului.

Cu cât trecea după-amiaza, cu atât devenea tot mai excitat de apropierea încheierii primului stadiu al proiectului şi nu mai putea suporta acest exil temporar în garaj. Deşi păruse înţelept să lipsească din locurile în care Loman Watkins îl putea găsi, tot mai greu reuşea să justifice nevoia de a se ascunde. Evenimente ca acelea din casa lui Mike Peyser din noaptea care trecuse nu i se mai păreau atât de catastrofale, de-abia dacă le lua în considerare; avea încredere că problema regresivilor va fi rezolvată în cele din urmă. Geniul i se trăgea din simbioza lui cu

forţele spirituale mai înalte, şi nici o dificultate nu era de neînfrânt când Marile Spirite doreau ca el să reuşească. Ameninţarea pe care o reţinuse din partea lui Watkins pălea tot mai mult în amintirea lui, până când promisiunea şefului Poliţiei de a-l găsi îi păru lipsită de sens, chiar patetică.

El era copilul Moonhawkului. Era surprins că uitase un adevăr atât de important şi că fugise speriat. Desigur, însuşi Iisus petrecuse o vreme în grădină, uşor temător, şi se luptase cu demonii. Garajul care-i aparţinuse Paulei Parkins, constată Shaddack, era propria lui Ghetsimani, unde se refugiase pentru a îndepărta ultimele îndoieli care-l mai frământau.

El era copilul Moonhawkului.

La şaisprezece şi jumătate ridică uşa garajului.

Porni furgoneta şi ieşi pe şosea.

El era copilul Moonhawkului.

Coti spre drumul de ţară şi se îndreptă către oraş. El era copilul Moonhawkului... moştenitor al coroanei luminii, iar la miezul nopţii avea să se urce pe tron.

36

Pack Martin – numele său era, de fapt, Packard, pentru că mama lui îl numise aşa după o maşină care constituise mândria tatălui ei – locuia într-o rulotă, la capătul sud-estic al oraşului. Era o rulotă veche; vopseaua i se scorojise şi se desprinsese ca emailul unui vas antic. Ruginită în câteva locuri, avea tot felul de scobituri şi era aşezată pe un fundament din beton dintr-un spaţiu năpădit de buruieni. Pack ştia că mulţi oameni din Moonlight Cove socoteau că locuinţa lui era strigătoare la cer, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Rulota avea curent electric, un reşou, un primus şi instalaţii sanitare, ceea ce-i satisfăcea toate nevoile. Acolo era cald, uscat, şi avea şi unde să-şi ţină berea. Un adevărat palat.

Fusese plătită cu douăzeci şi cinci de ani în urmă cu banii pe care-i moştenise de la maică-sa, aşa că nu mai era dator nimănui cu nimic în privinţa asta. Îi mai rămăsese puţin din moştenire, dar rareori se atingea

de ea, căci dobânda se ridica la aproape trei sute de dolari pe lună; mai avea şi cecul pentru cei care suferiseră infirmităţi, dobândit în urma unei căderi la trei săptămâni după ce intrase în armată. Singura muncă adevărată în care se angajase vreodată Pack era să citească şi să studieze pentru a afla şi a memora cele mai subtile şi mai complexe simptome care priveau afecţiunile coloanei.

Era născut să huzurească toată ziulica. Atâta măcar ştiuse despre el încă de la o vârstă fragedă. Munca şi el nu aveau nimic în comun. Îşi imagina că fusese programat să se nască într-o familie bogată, dar ceva se încurcase pe drum, şi ieşise drept fiu al unei chelneriţe, destul de harnică încât să-i lase un minimum de bani.

Dar nu invidia pe nimeni. În fiecare lună îşi cumpăra câte douăsprezece sau paisprezece cutii cu bere ieftină de la magazinul care făcea reduceri, de pe autostradă, şi avea în plus televizorul lui, un sandviş cu Bologna şi muştar, din când în când, poate şi cu nişte cartofi prăjiţi, ceea ce i se părea de ajuns.

Cam pe la orele patru în acea după-amiază de marţi, Pack avansase până la a doua cutie cu bere, moţăind în fotoliul lui cam ponosit, urmărind un joc televizat în care o fată dădea semnalul cu un fluier, totdeauna apărând în rochii scurte, iar picioarele ei erau mult mai interesante decât concurenţii sau chiar decât întrebările puse.

Cel care conducea jocul întrebă: „Deci, ce alegi? Vrei ce se află în spatele ecranului nr. 1, nr. 2 sau nr. 3?"

Vorbind cu aparatul, Pack zise: „Am să iau ce are în spate fetiţa aia dulcică, mulţumesc foarte mult". Şi îşi mai turnă bere.

Tocmai atunci, cineva ciocăni la uşă.

Pack nu se ridică şi nici nu dovedi cumva că auzise ciocănitul. Nu avea prieteni, aşa că nu-l puteau interesa nici un fel de vizitatori. Aceştia erau ori nişte prea-binevoitori ai comunităţii care-i aduceau lăzi cu o mâncare nedorită ori se ofereau să-i taie buruienile şi să aranjeze prin jur, ceea ce iarăşi nu voia, fiindcă-i plăceau buruienile lui.

Ciocănitul se auzi din nou.

Pack răspunse dând mai tare sonorul televizorului.

Atunci se auzi o bătaie şi mai puternică.

–Plecaţi de-acolo! strigă Pack.

Acum, bubuielile din uşă zgâlţâiau întreaga rulotă.

–Ce dracu' vreţi? zise Pack. Închise televizorul şi se ridică.

Bubuitura nu se repetă, dar Pack auzi un sunet ciudat, ca şi cum cineva se freca de uşa rulotei. Zgomotul încetă, dar acum câţiva puşti se urcau pe acoperiş. Şi întreaga hardughie se clătină uşor, ceea ce se întâmpla câteodată, când vântul bătea cu putere. Dar astăzi nu era pic de vânt.

–Copii! hotărî Pack.

Familia Aikhorn, care locuia de cealaltă parte a drumului de ţară, la două sute de yarzi mai la sud, avea nişte copii atât de neastâmpăraţi, încât trebuiau trimişi la culcare cu injecţii, muiaţi în aldehidă formică şi expuşi în vreun muzeu de comportament criminal. Nenorociţii ăia se distrau punând bombe artizanale printre crăpăturile din fundaţie, sub rulotă, trezindu-l cu un pocnet asurzitor în mijlocul nopţii.

Asta era prea de tot. Acoperişul de metal nu se spărgea, dar trecuse prin multe şi se putea îndoi înăuntru sau chiar crăpa pe-acolo pe unde era sudat, sub greutatea câtorva copii.

Pack deschise uşa şi ieşi în ploaie, strigându-le tot felul de porcării. Dar când privi în sus, nu văzu nici un puşti pe acoperiş. Ceea ce văzu, în schimb, era ca în filmele de groază din anii '50: ceva mare cât un stat de om, cu nişte mandibule care pocneau, cu ochi care priveau în toate direcţiile şi o gură încadrată de un fel de cleşti mici. Creatura aceea înspăimântătoare mai arăta un rest de trăsături omeneşti în toată acea alcătuire monstruoasă, aşa încât să i se pară că-l recunoaşte pe Daryl Aikhorn, tatăl neisprăviţilor de copii.

–...*vreeeeeeaaaaaaaauuuuuuuuu*... zicea pe o voce care aducea pe jumătate cu a lui Aikhorn şi pe jumătate cu un sâsâit de reptilă. Porni spre el şi, în vreme ce înainta, un cleşte îngrozitor de ascuţit îi ieşea din trupul respingător. Chiar înainte ca acea suliţă chitinoasă să-i ţâşnească din pântece şi să-şi croiască drum până la el, Pack ştiu că zilele cu bere şi sandvişuri cu Bologna, cartofi prăjiţi, cecuri pentru invalizi şi fetiţe dulci care apăreau cu fluiere la spectacole de divertisment se terminaseră odată pentru totdeauna.

Randy Hapgood, în vârstă de paisprezece ani, îşi târa picioarele prin apa murdară, care-i ajungea aproape de genunchi, a unui canal care dădea pe dinafară, şi strănuta cu dispreţ, parcă susţinând că natura trebuia să producă ceva de o mie de ori mai formidabil decât persoana lui, dacă spera să-i vină de hac. Refuza să poarte o haină de ploaie şi

galoşi, fiindcă o asemenea modă nu l-ar fi avantajat. Nu prea vedeai blondine agăţate de braţul unor tipi care să poarte umbrele. Pentru Randy, nu apărea nici o asemenea fată, cât era strada de lungă, dar îşi imagina că ele încă nu observaseră cât de teribil era el, cât de indiferent la vreme şi la toate celelalte care i-ar fi făcut pe alţi tipi să nu stea cu capul chiar atât de drept.

Era ud tot şi se simţea groaznic – dar fluiera aparent vesel ca să ascundă asta – când ajunse acasă de la „Central", pe la şaptesprezece fără douăzeci de minute, după ce repetase cu fanfara, program care se întrerupsese din cauza timpului urât. Îşi scoase haina udă, agăţând-o pe spatele uşii de la cămară, apoi şi pantofii de tenis, care musteau de apă.

–Sunt aici, strigă el, imitând-o pe fetiţa din „Poltergeist".

Nu-i răspunse nimeni.

Ştia că părinţii lui erau acasă, pentru că luminile ardeau, iar uşa stătea descuiată. În ultima vreme, lucraseră tot mai mult pe-acasă. Erau angajaţi într-un fel de muncă de cercetare la Noul Val şi puteau rămâne o zi întreagă în faţa terminalelor instalate în camera din spate, la etaj, fără să se mai ducă la birou.

Randy îşi luă o sticlă de Coke din frigider, îi scoase dopul, trase o înghiţitură şi urcă pe scări, să se usuce, cât timp avea să le povestească lui Pete şi Marshei despre felul în care-şi petrecuse ziua. Nu le spunea „mamă" şi „tată", şi asta lor le convenea, fiind persoane destul de reci. Câteodată, se gândea că erau chiar prea reci. Conduceau un Porsche şi hainele lor devansau întotdeauna moda cu şase luni; vorbeau cu el despre orice, orice, chiar şi despre sex, sinceri de parcă erau colegii lui de joacă. Dacă găsea vreodată vreo blondă care să fie dispusă să se lase agăţată, se temea s-o aducă acasă ca s-o prezinte alor lui, ca nu cumva să constate că tatăl devenea şi mai rece. Câteodată, ar fi dorit ca Pete şi Marsha să fie graşi, greoi, îmbrăcaţi demodat, şi să insiste cu încăpăţânare să li se spună „mamă" şi „tată". La şcoală, competiţia pentru popularitate era suficient de dură ca să mai simtă că se află şi acasă în competiţie cu propriii părinţi.

Când ajunse în vârful scărilor, mai strigă o dată: „Cu cuvintele nemuritoare ale americanului modern, tipul de intelectual, John Rambo: «Yo!»".

Tot nu-i răspunseră.

Când Randy ajunse la uşa deschisă a camerei de lucru din fundul coridorului, simţi nişte furnicături prin tot corpul. Se scutură şi se încruntă, dar nu se opri, întrucât imaginea pe care o avea despre sine însuşi nu-i îngăduia să fie reţinut din drum.

Păşi peste prag, pregătind reproşuri pentru că nu-i răspunseseră la chemări. Încremeni în loc de groază.

Pete şi Marsha stăteau de-o parte şi de alta a mesei mari de lucru, unde terminalele computerului erau aşezate spate în spate. Nu, nu era propriu să spui că stăteau acolo; erau legaţi de scaune şi computer prin zeci de cabluri hidoase, segmentate, care creşteau din ei – sau din maşină, greu de spus din care – şi nu numai că-i ancorau de computere, ci şi de scaune şi, în cele din urmă, de podeaua, în care cablurile dispăreau.

Feţele lor puteau fi încă vag recunoscute, deşi erau cumplit de alterate, jumătate cu piele palidă şi jumătate de metal, cu o privire topită.

Randy nici nu mai putu respira.

Dar, brusc, se urni din loc, târşindu-şi paşii de-a-ndăratelea.

Uşa se închise cu un pocnet în spatele lui, blocându-i retragerea.

Scoase un urlet cât putut de tare.

Tentacule – pe jumătate organice, pe jumătate metalice – irumpeau din zid. Întreaga încăpere părea nespus de stranie, malefic de vie, sau poate că pereţii erau căptuşiţi cu o maşină ciudată. Tentaculele rapide se înlănţuiră în jurul lui, îi prinseră braţele, îl acoperiră cu mare grijă peste tot şi-l întoarseră către părinţii lui.

Ei se aflau în continuare în scaune, dar nu mai erau îndreptaţi spre computere. Îl priveau cu nişte ochi de un verde iradiant care părea să le fiarbă în orbite, clipocind şi agitându-se.

Randy ţipă. Se zbătu, dar tentaculele îl ţineau prizonier.

Pete îşi deschise gura, şi câteva zeci de sfere argintii, de dimensiunea unor mingii mai mari, ţâşniră din el şi-l loviră pe Randy direct în piept.

Durerea îl străpunse în toate părţile deodată. Dar nu dură mai mult de câteva secunde. În loc de asta, durerea fierbinte deveni o senzaţie rece ca gheaţa, insinuantă, care-i pătrunse prin tot corpul şi i se urcă până la faţă.

Încercă din nou să strige. Dar nici un sunet nu mai ieşi din gura lui.

Tentaculele îl împinseră în spate, spre zid, până când îl ţintuiră perfect de tencuială.

Răceala i se urcase acum în cap. Insinuant, insinuant...

Din nou, încercă să strige. De data asta, ieşi din el un sunet. O oscilaţie subţire, electronică.

Marţi după-amiază, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de lână călduroşi, un pulovăr şi o haină cu mâneci tricotate peste pulovăr, deoarece i se părea greu să aibă parte de căldură suficientă pe o asemenea vreme, Meg Henderson stătea la masa din bucătărie, lângă fereastră, cu un pahar de chenin alb, o farfurie de sărăţele şi un roman cu Nero Wolfe, scris de Rex Stout. Citise toate romanele lui Wolfe cu mulţi ani în urmă, dar acum le recitea. Era reconfortant să te întorci la cărţile de altădată, pentru că oamenii din ele nu se schimbau niciodată. Wolfe era în continuare un geniu şi un cunoscător în materie de băuturi şi mâncăruri fine. Archie rămăsese acelaşi om de acţiune. Fritz conducea încă cea mai bună bucătărie particulară din lume. Nici unul dintre ei nu îmbătrânise de când îi întâlnise ultima dată, ceea ce era o şmecherie pe care ar fi vrut s-o înveţe şi ea.

Meg avea optzeci de ani, pe care şi-i arăta, în fiecare detaliu; nu voia să-şi fure singură căciula. Din când în când, zărindu-se în oglindă, rămânea cu privirea încremenită de parcă n-ar fi trăit cu acea figură aproape un secol, şi parcă s-ar fi uitat la o străină. Cumva, se aştepta să găsească o reflectare a tinereţii ei, fiindcă, pe dinăuntru continua să fie aceeaşi fetişcană de altădată. Din fericire, nu se simţea de 80 de ani. Oasele îi trosneau, iar muşchii aveau cam tot atâta tonus cât cei ai lui Jabba the Hut din al treilea film cu „Războiul Stelelor", pe care-l urmărise la televizor cu o săptămână în urmă, dar nu avea artrită şi nici nu suferea de alte complicaţii, slavă Domnului! Locuia în continuare în bungalowul ei de pe Concord Circle, o străduţă mai ciudată în formă de semilună care începea şi se sfârşea din Serra Avenue spre capătul de est al oraşului. Ea şi cu Frank cumpăraseră locul acela cu patruzeci de ani în urmă, când erau amândoi profesori la şcoala „Thomas Jefferson", în vremea aceea o şcoală de toate gradele. Moonlight Cove fusese mult mai mic pe atunci. Timp de paisprezece ani, de când murise Frank, locuia singură în bungalow. Era capabilă să se îngrijească şi să-şi gătească ea însăşi, lucru pentru care mulţumea proniei cereşti.

Devenise şi mai recunoscătoare pentru acuitatea ei mintală. Mai mult decât de infirmitatea fizică, se temea de senilitate sau de o lovitură din senin, care ar fi lăsat-o cu toate capacităţile fizice intacte, dar i-ar fi răpit memoria şi i-ar fi alterat personalitatea. Încerca să-şi păstreze mintea flexibilă, citind o mulţime de cărţi de toate felurile, împrumutând o mare varietate de casete video şi evitând din răsputeri toate emisiunile TV care-ţi încleiau mintea şi care treceau drept distractive.

Marţi după-amiază, pe la patru şi jumătate, parcursese cam jumătate din roman, deşi se oprea după fiecare capitol să se uite afară, la ploaie. Îi plăcea ploaia. Îi plăcea tot ceea ce Dumnezeu alesese să arunce în lume – furtunile, grindina, vântul, frigul, căldura – fiindcă tocmai varietatea şi extremele Creaţiei o făceau să fie atât de frumoasă.

Uitându-se la ploaia care trecuse de la o răpăială cu bulbuci la una mocănească, iar acum izbucnise parcă şi mai furioasă, văzu trei creaturi mari, întunecate şi peste măsură de fantastice ca înfăţişare, apărând de după un pâlc de copaci, la capătul proprietăţii ei, cam la cincizeci de picioare de fereastra pe care privea. Se opriră o clipă, în vreme ce o ceaţă subţire li se prelingea în jurul picioarelor, părând nişte monştri ai viselor care luaseră o formă din aceste năluciri de ceaţă şi se puteau topi la fel de brusc precum se iviseră. Dar apoi o porniră în goană către intrarea din spate a casei.

Pe când se apropiau tot mai repede, prima impresie a lui Meg se confirmă. Arătau ca nimic altceva de pe pământ... numai în cazul în care capetele de burlan în formă de animale fantastice puteau prinde viaţă şi coborau de pe acoperişurile catedralelor.

Şimţi dintr-o dată că trebuia să se afle în primele faze ale unui atac cerebral, căci se temuse întotdeauna că aşa ceva avea să pună odată şi-odată stăpânire pe ea. Dar era surprinsă că debuta într-un asemenea mod, cu o asemenea halucinaţie grotească.

Numai asta putea fi, desigur o halucinaţie care să preceadă spargerea unui vas de sânge din creier, care probabil că deja se umflase şi apăsa scoarţa. Aşteptă o senzaţie dureroasă de explozie înăuntrul capului, aşteptă ca faţa şi trupul să i se răsucească la stânga sau la dreapta, în timp ce o parte sau cealaltă ar fi paralizat.

Chiar şi atunci când prima dintre acele forme de animale fantastice trecu direct prin fereastră, împrăştiind sticlă pe masă, vărsând cheninul alb, răsturnând-o pe Meg de pe scaun şi sărind pe podea deasupra ei,

cu dinţii şi cu ghearele, se mira că un şoc în creier putea produce iluzii atât de vii, de convingătoare, deşi nu era surprinsă de intensitatea durerii. Ştiuse întotdeauna că moartea avea să fie dureroasă.

Dora Hankins, recepţionera din holul central de la Noul Val, era obişnuită să-i vadă pe oameni plecând de la lucru pe la şaisprezece şi jumătate. Deşi, oficial, programul se sfârşea la ora şaptesprezece, o mulţime de angajaţi mai lucrau şi acasă, la PC-urile personale, aşa că nici unul nu respecta cu stricteţe programul de opt ore. De când fuseseră convertiţi, nu mai era nevoie de reguli, deoarece toţi munceau pentru acelaşi scop, pentru noua lume care avea să apară, iar singura disciplină de care aveau nevoie era frica lor faţă de Shaddack, o teroare pe care o gustau din plin.

Pe la şaptesprezece fără cinci minute, când nu trecuse absolut nimeni prin hol, Dora începu să se teamă. Clădirea era suspect de tăcută, deşi sute de oameni lucrau acolo în birouri şi laboratoare, la parter şi la cele două etaje de deasupra. Locul părea pustiu, de fapt.

La ora de plecare, absolut nimeni; Dora se decise să vadă ce se petrecea. Îşi abandonă postul de la recepţie, se duse până la capătul holului mare cu marmură, trecu printr-o uşă de aramă şi pătrunse în alt coridor, mai mic. De-o parte şi de alta se întindeau birourile. Intră în prima încăpere pe stânga, unde opt femei îndeplineau funcţia de secretară pentru şefii departamentelor mai mici care nu aveau secretară personală.

Cele opt se aflau în faţa VDT-urilor. La lumina fluorescentă, Dorei nu-i veni greu să constate cât de intim se contopiseră carnea omenească şi maşina.

Frica era singura emoţie pe care Dora o simţise săptămâni de-a rândul. Credea că o cunoscuse în toate variantele şi cu toate intensităţile posibile. Dar acolo se prăvăli asupra ei cu o forţă mai mare, mai întunecată şi mai grozavă decât orice trăise vreodată înainte.

O panglică lucioasă se desprinse din perete pe partea Dorei. Era mai degrabă metalică, şi totuşi aducea cu un mucus de culoare gălbuie. Acel lucru se îndreptă direct către una din secretare şi îi străpunse capul pe la spate, fără o picătură de sânge. Din vârful capului altei femei ţâşni o altă panglică, înălţându-se ca şarpele pe melodia fluierului unui îmblânzitor, ezită o clipă, apoi, cu o viteză colosală, se repezi în tavan,

străpungând izolaţia acustică fără s-o distrugă, şi dispăru în camerele de deasupra.

Dora simţi că toate computerele şi toţi oamenii de la Noul Val deveniseră o singură entitate şi că însăşi acea clădire era încorporată în acest proces. Vru să fugă, dar nu se putu mişca – poate pentru că ştia că orice tentativă de fugă s-ar fi dovedit inutilă.

Un moment mai târziu, o conectară la reţeaua lor.

Betsy Soldonna fixa cu mare atenţie un afiş pe peretele din spatele biroului din Biblioteca Municipală. Făcea parte din campania publicitară a „Săptămânii ficţiunii fascinante", care-i îndemna pe copii să citească mai mult.

Era asistenta bibliotecarei, dar în zilele de marţi, când şefa ei, Cora Danker, lipsea, Betsy lucra singură. Îi plăcea de Cora, dar Betsy întotdeauna preferase să rămână de una singură. Cora vorbea mult, umplând fiecare minut liber cu comentariile ei în legătură cu personajele şi acţiunea programelor favorite de la televizor. Betsy, bibliofilă de când se ştia, obsedată de cărţi, ar fi fost încântată să discute fără încetare despre tot ce citea, dar Cora, deşi bibliotecară şefă, de abia dacă punea mâna pe vreo carte. Betsy rupse a patra fâşie dintr-o bandă de scotch şi fixă şi ultimul colţ al afişului pe perete. Făcu câţiva paşi înapoi, pentru a-şi admira opera.

Posterul îl realizase ea însăşi. Era mândră de modestul ei talent artistic. În desen, un băiat şi o fetiţă ţineau nişte cărţi în mână şi priveau cu nesaţ paginile deschise. Părul li se zbârlise. Sprâncenele fetiţei păreau să depăşească nivelul feţei, ca şi urechile băiatului. Deasupra lor figura un motto: „Cărţile sunt obiecte de distracţie portabile, care dau fiori şi oferă surprize."

Din spatele unor rafturi de la celălalt capăt al bibliotecii ajunse până la ea un sunet curios – un mormăit, o tuse ca a cuiva care se îneca, şi apoi ceva care aducea a mârâit. În sfârşit, se auzi şi bubuiala de neconfundat a unui întreg şir de cărţi care cad de pe un raft pe podea.

Singura persoană din bibliotecă, în afară de Betsy, era Dale Foy, un pensionar care fusese casier la supermarket-ul „Lucky" până în urmă cu trei ani, când împlinise şaizeci şi cinci de ani. Căuta mereu autori de romane de groază pe care să nu-i mai fi citit înainte şi se plângea că nici unul nu era la fel de formidabil ca adevăraţii povestitori de pe

vremuri, printre care-l menţiona mai degrabă pe John Buchan decât pe Robert Louis Stevenson.

Betsy avu deodată îngrozitoarea presimţire că domnul Foy suferise un atac de cord în spaţiile dintre rafturile cu cărţi, că îl auzise încercând să ceară ajutor, şi că trântise cărţile de pământ când se apucase de un raft. În închipuire, îl vedea deja sufocându-se, agonizând, nemaiputând să respire, cu faţa învineţită şi cu ochii scoşi din orbite, cu o spumă roşiatică pe buze...

Anii grei de lectură intensă ascuţiseră imaginaţia lui Betsy, aidoma unei lame din cel mai fin oţel nemţesc.

Se grăbi să înconjure masa de lucru şi să se îndrepte către spaţiul dintre rafturi, privind fiecare coridor îngust, flancat de şirurile de cărţi înalte până spre tavan.

–Domnule Foy? Domnule Foy, vă simţiţi bine?

În ultimul spaţiu liber, dădu peste cărţile căzute, dar nici urmă de Dale Foy. Încurcată, bătu îndărăt calea pe care venise şi iată că Foy se afla *chiar* în spatele ei. Dar schimbat. Nici măcar imaginaţia bogată a lui Betsy Soldonna n-ar fi fost în stare să creeze monstrul în care se transformase Foy – sau lucrurile pe care era gata să i le facă. Următoarele câteva minute fură pline de toate surprizele pe care nu le-ar fi găsit nici în sutele de cărţi pe care le citise... deşi nu era un sfârşit fericit.

Din cauza norilor plumburii, de furtună, care se îngrămădiseră pe cer, un asfinţit grăbit se furişa deasupra lui Moonlight Cove şi întregul oraş părea să sărbătorească „Săptămâna ficţiunii fascinante" din bibliotecă. Ziua care tocmai se ducea era, pentru mulţi, plină de groază şi surprize, ca într-un parc de distracţii inspirat de cel mai macabru carnaval care se pornise vreodată.

37

Sam plimbă lumina lanternei prin pod. Avea o podea solidă, dar nu exista nici un corp de iluminat. Nimic nu se afla depozitat acolo, în afară de praf, pânze de păianjen şi o mulţime de albine moarte, uscate, care se aciuiseră în căpriori pe timpul verii şi muriseră, fie exterminate de ceva, fie pentru că atât avuseseră de trăit.

Mulţumit, reveni la trapă şi coborî cu spatele pe scara mobilă de lemn, până pe dulapul din dormitorul lui Harry de la etajul al treilea. Duseseră altundeva mare parte din hainele atârnate acolo pentru a putea deschide trapa şi a trage în jos scara care de-abia se ţinea să nu se prăbuşească.

Tessa, Chrissie, Harry şi Moose îl aşteptau în faţa uşii de la dulap, în dormitorul cufundat în beznă.

Sam rupse tăcerea, mulţumit:

–Da, asta merge.

–N-am mai fost acolo sus dinainte de război, zise Harry.

–Puţin cam murdar, câţiva păianjeni, dar ai să fii în siguranţă. Dacă nu te-au pus la coada listei, dacă au să vină după tine mai devreme, au să găsească casa goală şi nici n-or să se gândească la pod. Pentru că, nu-i aşa, cum ar putea un om cu două picioare vătămate şi un braţ amorţit să se cocoaţe singur acolo sus?

Sam nu era sigur că într-adevăr credea ce spunea. Dar atât pentru propria-i linişte, cât şi pentru cea a lui Harry, voia să creadă.

–Pot să-l iau pe Moose cu mine?

–Ia-ţi mai bine puşca de care-ai pomenit, zise Tessa, decât pe Moose. Bine crescut cum e, poate lătra exact când nu e cazul.

–Dar are să fie în siguranţă jos... când vor veni? se întrebă cu voce tare Chrissie.

–Sunt sigur, o linişti Sam. Ei nu umblă după câini, ci după oameni.

–Ar fi bine să începem să te urcăm, Harry, interveni Tessa. E şaptesprezece fără douăzeci. Trebuie să plecăm de-aici foarte curând.

Dormitorul se umplea de umbre aproape la fel de repede ca un pahar în care se toarnă un vin de culoarea sângelui, chiar mai închis.

PARTEA A TREIA

EI SUNT STĂPÂNII NOPŢII

Montgomery îmi spuse că Legea... slăbea în mod straniu în preajma căderii nopţii; că atunci animalul este în elementul său; spiritul de aventură se trezeşte în ei o dată cu asfinţitul; abia atunci îndrăznesc ceea ce nici nu ar fi visat măcar în timpul zilei.

H. G. Wells
„Insula doctorului Moreau"

1

Pe dealurile acoperite de pomi pitici care înconjurau abandonata Colonie Icarus, popândăi, şoareci de câmp, iepuri sălbatici şi câteva vulpi ieşeau din vizuinile lor şi tremurau în ploaie, ascultând. În cele două pâlcuri mai apropiate de pini, eucalipţi şi mesteceni despuiaţi de frunze, unul la sud, iar un altul imediat la est de vechea colonie, veveriţele şi ratonii stăteau cu urechile ciulite.

Păsările fură primele care răspunseră la chemare. Cu toată ploaia, zburară din cuiburile lor cocoţate în copaci către hambarul dărăpănat, pustiu, şi spre streşinile clădirii principale. Cârâind şi ciripind, se înălţară în spirale spre cer, se lăsară în zbor planat, apoi coborâră şi se strecurară direct în casă. Grauri, pitulici, ciori, bufniţe şi şoimi se repeziră cu sunete stridente şi cu bătăi de aripi învolburate. Unele se izbiră de pereţi, de parcă ar fi orbit dintr-o dată, dând insistent din aripi, rupându-şi gâturile sau frângându-şi aripile şi căzură la pământ, unde se mai zbătură jeluindu-se ascuţit, până când îşi consumară orice putere şi pieiră. Altele, la fel de înnebunite, găsiră deschise uşi şi ferestre, prin care să pătrundă fără să se vatăme în vreun fel.

Deşi în toată ferma, pe o distanţă de două sute de yarzi, se auzise chemarea, numai animalele din apropiere răspunseră cu supunere. Iepurii zvâcniră din loc, veveriţele tresăriră şi se puseră în mişcare, coioţii alergară, vulpile o rupseră şi ele la goană, iar ratonii se clătinară în acel mers ciudat, prin iarba udă şi buruienile aplecate de ploaie şi prin noroi, către locul de unde pornea chemarea de sirenă. Unele erau animale de pradă, pe când altele, prin natura lor, erau prada timidă a celor dintâi, dar acum înaintau umăr la umăr, fără nici un conflict. Ar fi putut fi o scenă dintr-un film de animaţie al lui Disney – populaţia învecinată şi în armonie a câmpurilor şi pădurilor, răspunzând dulcelui picur al chitarei sau al muzicuţei vreunui negru în vârstă care, atunci când aveau să se strângă cu toţii în jurul lui, avea să le spună poveşti magice şi despre mari aventuri. Dar nu exista nici un negru blând care să se înşire la poveşti acolo unde mergeau ele, iar muzica ce le trăgea spre ea era întunecată, rece şi nemelodioasă.

2

Câtă vreme Sam se chinuia să-l suie pe Harry pe scară şi apoi în pod, Tessa şi Chrissie luară scaunul cu rotile şi-l duseră în garajul de la subsol. Era un model motorizat mai solid construit, nu din acelea care se pot plia, şi n-ar fi încăput prin trapă. Tessa şi Chrissie îl lăsară chiar lângă uşa mare de la garaj, ca totul să pară ca şi cum Harry ajunsese până acolo în propriul lui scaun şi plecase de acasă, eventual cu maşina unui prieten.

–Crezi că au să muşte din momeală? întrebă Chrissie, îngrijorată.

–Există o asemenea posibilitate.

–Poate se vor gândi chiar că Harry a plecat ieri din oraş, înainte să se pună oameni de pază.

Tessa încuviinţă, dar ştia – şi bănui că ştia şi Chrissie – că exista o şansă minimă ca şiretlicul lor să aibă sorţi de izbândă. Dacă Sam şi Harry ar fi crezut chiar atât de tare în şmecheria cu podul, după cum pretindeau, ar fi vrut s-o ducă şi pe Chrissie acolo, în loc de a o pune şi pe ea pe drumuri, prin lumea de coşmar din Moonlight Cove, potopită de furtună.

Luară din nou liftul către etajul al treilea, unde Sam tocmai strângea scara şi închidea trapa. Moose îl privea cu nişte ochi plini de curiozitate.

–E şaptesprezece şi patruzeci şi două de minute, zise Tessa, consultându-şi ceasul.

Sam puse la loc uşile dulapului, pe care trebuise să-l mişte din poziţia iniţială pentru a trage în jos trapa.

–Ajutaţi-mă să aduc hainele înapoi.

Cămăşile şi pantalonii, încă pe portmantouri, fuseseră mutate pe pat. Muncind împreună, trecându-şi unul altuia hainele ca nişte pompieri amatori care-şi pasează găleţile cu apă, readuseră dulapul la înfăţişarea şi conţinutul lui iniţiale.

Tessa observă că dâre de sânge proaspăt apăreau prin bandajul gros de pe încheietura mâinii drepte a lui Sam. Rănile i se deschideau din cauza greutăţilor cărate. Deşi nu erau răni mortale, probabil că du-

reau îngrozitor, și orice detaliu care l-ar fi slăbit sau i-ar fi distras atenția în timpul misiunii ce-i aștepta le-ar fi redus șansele de succes.

Închizând ușa, Sam zise:

–Doamne, nu-mi vine deloc să-l las aici.

–E șaptesprezece și patruzeci și șase de minute, îi aminti Tessa.

În vreme ce-și trase pe ea o haină de piele, iar Chrissie își punea pe deasupra un fâș prea mare, dar impermeabil, din nailon albastru, de-al lui Harry, Sam își încărcă pistolul cu gloanțele din buzunare. Harry avea un revolver de calibrul 4,5 și un pistol de calibrul 3,8, pe care le luase cu el în pod, și avea și câte o cutie cu muniții pentru fiecare, așa că Sam luase pentru sine și câteva cartușe de calibrul 3,8.

După ce-și fixă arma în toc, se duse la telescop și studie străzile care se întindeau la vest și sud, înspre Central School.

–E încă foarte multă agitație, le raportă.

–Patrule? îl întrebă Tessa.

–Dar și ploaie din belșug. Iar ceața devine tot mai deasă, mai groasă.

Din cauza furtunii, asupra lor cobora asfințitul, mai devreme decât de obicei. Deși o lumină sumbră se mai zărea de deasupra norilor adunați din toate direcțiile, noaptea aproape că și venise, pentru că peste orașul ud se întindea aripa beznei.

–Șaptesprezece cincizeci, zise Tessa.

Chrissie interveni și ea:

–Dacă domnul Talbot se află în fruntea listei lor, pot fi aici în orice clipă.

Renunțând la telescop, Sam aprobă și el:

–Bine. Să pornim.

Tessa și Chrissie îl urmară afară din dormitor. Coborâră pe scări până la primul etaj.

Moose folosi ascensorul.

3

Shaddack era din nou copil.

Dând ocoluri repetate prin Moonlight Cove, de la mare până spre dealuri, de la Holliwell Road în nord, până la Paddock Lane la sud,

nu-și amintea să fi fost vreodată într-o dispoziție mai bună. Își schimba mereu traseul, ca să fie sigur că fiecare corp de case din oraș, de pe fiecare stradă, avea să fie cercetat; vederea fiecărei case și a fiecărui cetățean care mergea pe jos prin furtună îl încânta cum nu i se mai întâmplase niciodată înainte, întrucât, foarte curând, toți urmau să fie la mâna lui, pentru a face cu ei orice dorea.

Era plin de excitare și de un puternic sentiment de trăire anticipată a evenimentelor, ceva ce nu mai simțise din ajunul Crăciunului, pe când era încă băiețel. Moonlight Cove devenise o jucărie uriașă și, în câteva ore, când avea să bată miezul nopții, când acest ajun întunecat urma să devină sărbătoare, se ivea ocazia să se distreze de minune, ca niciodată până atunci, cu jucăria lui fantastică. Intenționa să se complacă în jocuri pe care voise să le joace de mult timp, dar pe care și le refuzase mereu. De atunci încolo, nici un impuls, nici o dorință nu aveau să mai fie neglijate, pentru că, în ciuda unui caracter sângeros sau a unuia sfidător la culme, sau a oricărui altfel de joc ar fi ales, nu aveau să mai existe arbitri și nici autorități care să-l penalizeze.

Și, ca un copil care se furișează până la dulap să dosească niște monede pe care le-a șterpelit din haina tatălui ca să-și cumpere înghețată, era atât de complet transportat de contemplarea răsplății care-l aștepta, încât uitase aproape că mai exista și posibilitatea unui dezastru. Minut cu minut, amenințarea pe care o reprezentau regresivii i se topea din memorie. Nu numai că uitase complet de Loman Watkins, dar nici măcar nu-și mai amintea prea bine de ce-și petrecuse ziua ascunzându-se de șeful Poliției în garajul casei răposatei doamne Parkins.

Mai mult de treizeci de ani de autocontrol susținut, de aplicare constantă și fără devieri a resurselor sale mentale și fizice, începând cu ziua în care-și ucisese părinții și pe Runningdeer, ani de reprimare a nevoilor și dorințelor și a sublimării lor în muncă, ani care-l aduseseră în sfârșit aproape de realizarea visului său. *Nu se putea îndoi.* Ca să aibă îndoieli în privința misiunii lui sau să fie îngrijorat de rezultatul acesteia însemna să-și pună sub semnul întrebării propriul destin sacru și să insulte Marile Spirite care-l favorizaseră tocmai pe el. Era incapabil să vadă măcar vreo posibilitate de răsturnare a situației; își îndepărtase din minte orice idee incipientă despre dezastru.

Simțea Marile Spirite prezente în mijlocul furtunii.

Le simțea mișcându-se în secret prin oraș.

Era acolo, ca să urmărească și să aprobe ascensiunea lui către încununarea propriului destin.

Nu mai mâncase acadele-cactus din copilărie, din ziua în care-și ucisese tatăl, mama și pe indian, dar în decursul anilor, retrăise clipele de altădată. Acestea îi apăreau pe neașteptate. Într-un anumit moment se afla în această lume, iar o clipă mai târziu se găsea de partea cealaltă, în lumea stranie, paralelă cu aceasta, unde îl purtase totdeauna acadeaua, o realitate în care culorile erau în același timp mai vii și mai subtile, în care fiecare obiect părea să aibă mai multe unghiuri și dimensiuni decât în lumea obișnuită, unde părea să fie ciudat de ușor – plutitor ca un balon umplut cu heliu – și unde vocile spiritului îi vorbeau. Acele reveniri fuseseră frecvente în anul care urmase crimelor, ajungând până la el cam de două ori pe săptămână, apoi scăzuseră treptat ca număr – deși nu ca intensitate – când trecuse prin adolescență. Acele momente vrăjite, ca de vis, ca niște fugi muzicale, care durau de obicei o oră sau două, dar care puteau ține și o jumătate de zi, erau responsabile pentru reputația pe care o avea, din partea rudelor și a profesorilor, de a fi un copil oarecum detașat. Cu toții nutreau înțelegere față de el, pentru că presupuneau că orice detașare ar fi arătat, aceasta ar fi fost rezultatul momentelor cutremurătoare pe care le trăise.

Acum, bătând străzile cu furgoneta, intra treptat în acea stare pe care i-o crea altădată acadeaua. Și această revenire era neașteptată, dar nu se manifesta dintr-o dată, ca toate celelalte. Parcă... se adâncea încet în ea, profund, tot mai profund. Și, cu cât înainta mai mult, cu atât bănuia că, de-astă dată, nu mai avea să fie tras înapoi, brutal, din acel tărâm al conștiinței superioare. De-acum înainte, urma să fie cetățean al ambelor lumi, așa cum trăiau Marile Spirite însele, având atât conștiința stării superioare de existență cât și a celei inferioare. Chiar începu să creadă că acum traversa, din punct de vedere spiritual, o convertire proprie, de o mie de ori mai profundă decât cea pe care o suferiseră locuitorii din Moonlight Cove.

În această stare de exaltare, totul îi apărea lui Shaddack excepțional. Luminile sclipitoare ale orașului măturat de ploaie păreau ca niște bijuterii risipite prin întunericul care se lăsa. Frumusețea argintie a ploii însăși îl uimea, ca și cerul plumburiu care se întuneca rapid și se agita încărcat de nori.

Când frână la intersecţia lui Paddock Lane cu Saddleback Drive, îşi duse mâna la piept, pipăind telemetrul pe care-l purta pe un lanţ în jurul gâtului, nedându-şi seama pentru o clipă ce anume era, şi acest detaliu i se păru de asemenea misterios şi minunat. Apoi, îşi aminti că acel aparat înregistra şi difuza bătaia inimii lui, care era recepţionată la Noul Val. Era eficient pe o distanţă de peste cinci mile şi funcţiona chiar şi în spaţii închise. Dacă receptarea bătăii inimii lui era întreruptă mai mult de un minut, Sun era programat să emită un ordin de distrugere, prin microunde, către computerele cu microsfere aflate înlăuntrul tuturor Oamenilor Noi.

Câteva minute mai târziu, pe Bastenchurry Road, când atinse aparatul, amintirea utilităţii lui îi scăpă din nou. Ştia oarecum că era un obiect înzestrat cu o forţă imensă, că, graţie celui care-l purta asupra lui, avea puterea de a aduce moartea multora, iar copilul din el, care trăgea mereu spre fantezie, hotărî că era o amuletă dăruită de către Marile Spirite, încă un semn că avea acces la cele două lumi, cu un picior în planul obişnuit al oamenilor comuni şi cu celălalt pe tărâmul superior al Marilor Spirite, zeii acadelei-cactus.

Rememorările lui în care aluneca treptat, ca sub influenţa unui medicament care-şi făcea efectul abia în timp, îl purtară îndărăt spre epoca tinereţii, mai cu seamă către acei şapte ani în care fusese ca vrăjit de Runningdeer. Era copil. Şi era semizeu. Era copilul favorit al Moonhawkului, aşa că putea face oricui tot ce-i poftea inima, *oricui* şi, în timp ce continua să conducă, îşi imagina cam ce putea dori să facă... şi cui anume.

Din când în când, râdea vag, strident, iar ochii îi sclipeau ca ai unui băiat crud şi nepăsător, care studia efectul focului asupra unor furnici ţinute în captivitate.

4

În vreme ce Moose se tot agita în jurul lor şi dădea din coadă atât de tare încât aceasta părea în pericol de a i se desprinde şi de a-şi lua zborul, Chrissie mai aşteptă în bucătărie împreună cu Tessa şi Sam, până se mai risipi lumina zilei care apunea.

În sfârșit, Sam zise:

–Bine. Țineți-vă de mine. Faceți ce vă spun la fiecare pas.

Se uită la Chrissie și Tessa o clipă nesfârșită, înainte să deschidă ușa; fără ca nici unul din ei să scoată vreun cuvânt, se îmbrățișară. Tessa o sărută pe Chrissie pe obraz, apoi Sam o sărută pe ea, iar Chrissie le întoarse sărutările. Nu era nevoie să i se spună de ce se arătau cu toții atât de afectuoși, așa, dintr-o dată. Pentru că erau oameni, oameni *adevărați*, și era important pentru ei să-și exprime sentimentele, fiindcă, înainte ca noaptea să se sfârșească, riscau să nu mai fie oameni. Poate că nu aveau să mai simtă vreodată lucrurile pe care le simt oamenii adevărați, așa încât aceste sentimente erau tot mai prețioase.

Cine știa ce simțeau cei care-și schimbau forma? Cine *ar fi vrut* să știe așa ceva?

În plus, dacă nu ajungeau la școală, ar fi fost din cauză că unul dintre grupurile pornite în cercetare sau câțiva Lunatici ar fi pus gheara pe ei. În acest caz, beneficiau de ultima lor șansă de a-și lua rămas bun unul de la altul.

În cele din urmă, Sam le conduse spre ieșire.

Cu multă atenție, Chrissie închise ușa după ei. Moose nu încercă să iasă afară. Era un câine prea bun și prea nobil pentru asemenea scene ieftine. Dar își băgă botul în crăpătura îngustă, amușinând-o și încercând să-i lingă mâna, încât se temu să nu-i prindă nasul. Se trase înapoi în ultima clipă și ușa se închise în sfârșit cu un ușor clinchet.

Sam le duse pe scări în jos și peste un petic de pământ către casa de la sud de cea a lui Harry. Acolo nu se vedea nici o lumină aprinsă. Chrissie spera să nu fie nimeni acasă, dar își închipui o creatură monstruoasă la una din ferestre, privindu-i chiar atunci, cu aviditate și lingând niște ciolane.

Ploaia i se păru mai rece decât cu o noapte în urmă, când fusese mereu pe drumuri, alergând, dar senzația asta o avea probabil tocmai pentru că ieșise din casa încălzită și uscată. Doar un plumburiu foarte închis se mai deslușea încă pe cer, spre apus. Picăturile reci, biciuitoare, păreau să descompună și ultima rămășiță de lumină și s-o atragă spre pământ, instalând, în schimb, un întuneric profund și umed. Chiar înainte de a ajunge la gardul care separa proprietatea lui Harry de cea învecinată, Chrissie se simți recunoscătoare pentru impermeabilul cu

glugă, deși era atât de mare încât o făcea să se simtă ca un copilaș care se deghizează în hainele părinților.

Gardul era scund, și se sărea peste el cu ușurință. Îl urmară pe Sam prin curtea din spate a vecinilor, către un alt gard. Chrissie îl sărise deja și pe acela, aterizând imediat în altă curte, cu Tessa pe urmele ei, când își dădu seama că ajunseseră acasă la soții Coltrane.

Privi spre ferestrele neluminate. Asta era bine, pentru că, dacă ar fi fost vreo lumină acolo, ar fi însemnat că cineva descoperise ce mai rămăsese din cei doi după confruntarea lor cu Sam.

Traversând curtea spre următorul gard, Chrissie se simți copleșită de teama că soții Coltrane prinseseră cumva din nou viață după ce Sam trăsese toate gloanțele acelea în ei, că stăteau în bucătărie și priveau afară pe fereastră chiar în acea clipă, că ochiseră acea încarnare a lui Nemesis și pe cele două însoțitoare, și că tocmai atunci deschideau ușa din dos. Se aștepta să apară două personaje robotizate, cu brațe metalice și cu mâini mari de metal pe care să și le miște, ceva în genul Morții care merge pe două picioare din filmele vechi cu monștri, cu antene ca niște radare în miniatură, învârtindu-li-se necontenit pe cap, și cu aburi ieșindu-le prin diferite duze.

Probabil că frica o făcuse să încetinească pasul, fiindcă Tessa aproape că se împiedică de ea din spate și o împinse cu blândețe, făcând-o să se grăbească. Chrissie se încovoie și iuți pasul spre latura sudică a curții.

Sam o ajută să se salte peste un gard de fier forjat cu niște vârfuri ca niște suliițe. Mai mult ca sigur că s-ar fi rănit dacă ar fi încercat să-l escaladeze de una singură. Ar fi fost o Chrissie sub formă de șișkebab.

În următoarea clădire, oamenii erau acasă, iar Sam se adăposti în spatele unor tufișuri pentru ca să studieze cum stau lucrurile înainte de a mai face vreun pas. Chrissie și Tessa i se alăturară în grabă.

Pe când se cățărase pe ultimul gard, își frecase palma julită de la mâna stângă, chiar dacă era bandajată. O durea, dar strânse din dinți și nu zise nici pâs.

Dând la o parte crengile unui copac ce aducea a dud, Chrissie privi și ea către casă, care se afla la numai douăzeci de pași distanță. Prin ferestrele de la bucătărie, văzu patru oameni. Pregăteau masa împreună: un bărbat și o femeie, soț și soție, de vârstă mijlocie, un bărbat cu părul albit și o adolescentă.

Se întrebă dacă fuseseră convertiți deja. Presupuse că nu, dar nu avea cum să fie sigură. Și, de vreme ce roboții și Lunaticii se ascundeau câteodată sub înfățișări omenești, foarte bine gândite, nu mai puteai avea încredere în nimeni, nici în cel mai bun prieten al tău... sau în părinții tăi. Cam tot așa ca atunci când extratereștrii ar prelua comanda.

–Chiar dacă se vor uita afară, n-or să ne vadă, zise Sam. Haideți.

Chrissie îl urmă din adăpostul crengilor joase peste gazonul întins, către capătul care se învecina cu următoarea proprietate, mulțumind lui Dumnezeu pentru ceață, care devenea tot mai deasă cu fiecare minut.

În cele din urmă, ajunseră la casa cu care se încheia acest lanț de locuințe. Latura sudică a acelui gazon cădea în diagonală pe cealaltă stradă, Bergenwood Way, ce ducea spre Conquistador.

Când parcurseseră deja două treimi din gazon, la mai puțin de douăzeci de picioare de stradă, o mașină dădu colțul. Urmând exemplul lui Sam, Chrissie se aruncă pe burtă pe gazonul noroios, căci nu se afla la îndemână nici un tufiș după care să se pitească. Dacă încercau să fugă mai departe, șoferul din mașina care se apropia putea ajunge suficient de aproape ca să-i depisteze când încă ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

Pe Bergenwood nu exista nici un felinar, detaliu în favoarea lor. Și ultima fâșie de lumină cenușie dispăruse la apus de pe cer – încă un amănunt care le prindea bine.

În timp mașina se tot apropia, deplasându-se cu viteză mică, fie din cauza vremii rele, fie pentru că era o patrulă, farurile împrăștiau o lumină difuză datorită ceții, care nu părea s-o reflecte, ci să ofere o strălucire proprie. Obiectele învăluite în noapte, de-o parte și de alta a mașinii, la câțiva yarzi distanță, erau pe jumătate descoperite și straniu distorsionate de acești nori luminoși care înaintau ușor și care mângâiau pământul.

Când mașina ajunse nu departe de ei, cineva care se instalase pe locul din spate aprinse un reflector portabil. Îl orienta peste gazoanele din fața caselor care dădeau spre Bergenwood și pe gazoanele laterale ale caselor ce veneau spre intersecție. Pe moment, fasciculul de lumină era orientat înspre partea opusă lor, către sud, de cealaltă parte a străzii Bergenwood. Dar, fiindcă merseseră atât de departe cu cercetarea, se puteau decide să studieze în amănunțime și proprietățile de pe latura dinspre nord, de pe Bergenwood.

–Daţi-vă înapoi, zise Sam cu o voce cumplită. Dar rămâneţi lipite de sol şi târâţi-vă pe burtă, *târâţi-vă!*

Maşina ajunse la intersecţie.

Chrissie se ţinea imediat după Sam, nefăcând cale întoarsă pe unde veniseră, ci îndreptându-se spre casa cea mai apropiată. Nu vedea unde se putea el ascunde, întrucât suprafaţa din spate era spaţiu deschis pe care nu se zăreau tufişuri mai mari. Poate că se gândea să se strecoare pe o latură a casei până trecea patrula, dar nu credea că ea şi cu Tessa puteau să treacă de colţ la timp.

Când privi scurt peste umăr, văzu că reflectorul mai mătura cu lumina lui gazoanele din faţă şi dintre case, pe partea sudică a străzii. Oricum, mai trebuia socotită şi bătaia luminoasă a farurilor, care urmau să ajungă chiar pe acest gazon în numai câteva secunde.

Pe jumătate mergea în patru labe şi pe jumătate se târa pe burtă, înaintând repede, tulburând şi răsturnând o grămadă de melci şi de râme care veniseră să se desfete în iarba udă, dar nu se mai gândi şi la asta. Ajunse la o alee betonată, lângă casă, şi îşi dădu seama că Sam dispăruse.

Se opri pe mâini şi pe genunchi, întorcând capul spre dreapta şi spre stânga.

Tessa apăru chiar lângă ea.

–Pe treptele de la pivniţă, iubito. Grăbeşte-te!

Înaintând, descoperi câteva trepte exterioare din beton, care coborau către intrarea în pivniţă. Sam se ghemuise la capătul lor, unde se strânsese apa de ploaie care clipocea încetişor pe când se strecura printr-un canal de scurgere din faţa uşii închise a pivniţei. Chrissie i se alătură în acel ascunziş, coborând sub nivelul solului, şi imediat apăru şi Tessa. Cam patru secunde mai târziu, lumina reflectorului trecu peste zidul casei şi chiar insistă o clipă cu câteva palme deasupra creştetelor lor, la capătul scărilor.

Se vârâseră unul în altul, nemişcaţi, preţ de un minut chiar şi după ce lumina reflectorului dispăruse de deasupra lor, iar maşina trecuse înainte. Chrissie era sigură că-i auzise cineva din casă, că uşa din spatele lui Sam urma să se deschidă larg în orice secundă şi că ceva avea să se repeadă la ei, o creatură pe jumătate vârcolac, pe jumătate computer, care să urle şi să emită diferite semnale, cu gura încărcată de dinţi şi

de taste, spunând ceva de genul: „Pentru a fi uciși, vă rog apăsați pe ENTER."

Se simți ușurată când, în sfârșit, Sam le șopti:

–Să mergem!

Traversară din nou gazonul, către Bergenwood Way. De data aceasta, strada era mulțumitor de liniștită.

Așa cum îi asigurase Harry, de-a lungul străzii Bergenwood se întindea un canal de scurgere din piatră. După câte spunea Talbot, care se jucase acolo pe când era copil, canalul avea cam trei picioare lățime și cinci lungime. Prin el se scurgea o apă aproape neagră, care-și trăda prezența prin câte-o sclipire întâmplătoare și bolboroseala stârnită de viteză.

Canalul oferea o cale de acces mult mai ferită de ochi ostili decât strada în sine. Urcară câțiva yarzi pe strada în pantă înainte de a descoperi acele mânere de fier despre care Harry le spusese că erau de găsit la fiecare o sută de picioare de-a lungul secțiunilor deschise ale canalului. Sam coborî primul, apoi Chrissie, iar Tessa ultima.

Sam se înclină pentru a-și menține capul sub nivelul străzii, iar Tessa se aplecă ceva mai puțin decât el. Dar Chrissie nu era nevoită să facă acest gest. La unsprezece ani ai anumite avantaje, mai ales când fugi de niște pricolici sau de extratereștri ieșiți din minți sau de roboți sau de naziști; la un moment dat în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore, fugise de primii trei, dar nu și de naziști, slavă Domnului, deși cine știe ce se mai putea întâmpla în continuare.

Simți cât era de rece apa care-i curgea în jurul tălpilor și al gambelor. Descoperi cu surprindere că, deși îi ajungea abia până la genunchi, avea o forță considerabilă. O împingea și trăgea de ea fără contenire, ca o ființă vie, cu dorința malefică de a o scufunda. Nu era în pericol să cadă dacă rămânea într-un loc cu picioarele ferm implântate, dar nici sigură că-și putea menține echilibrul mergând. Cursul apei pornea la vale. Podeaua bătrână, de piatră, după decenii de anotimpuri ploioase, fusese bine lustruită de curentul de apă. Datorită acestei combinații de factori, canalul părea cea mai bună găselniță pentru un parc de distracții.

În cazul în care cădea, putea să fie furată la vale, spre faleză, unde canalul se lățea și pătrundea undeva sub pământ. Harry pomenise ceva despre niște drugi de siguranță care barau trecerea, chiar înainte ca respectivul canal să-și facă intrarea sub pământ, dar își imagină că, dacă

era luată de curenţi într-acolo şi dacă se baza pe aceste bare, ele s-ar fi dovedit că lipsesc sau că fuseseră smulse, lăsând un culoar liber de alunecare în jos. Sistemul ieşea din nou la suprafaţă undeva la baza stâncilor, apoi o parte traversa plaja, descărcând apa în nisip sau, când era fluxul puternic, în apa oceanului.

Nu-i veni greu să se imagineze dându-se peste cap şi zvârcolindu-se neajutorată, sufocându-se în apa murdară, căutând cu disperare să se apuce de ceva stabil, plonjând brusc la câteva sute de picioare în jos, lovindu-se de pereţii verticali în cădere, rupându-şi oasele, zdrobindu-şi capul în bucăţele, lovind fundul cu...

Ei bine, da, îşi putea imagina cu uşurinţă aşa ceva, dar, dintr-o dată, nu i se mai păru înţelept să dea frâu liber imaginaţiei.

Din fericire, Harry îi avertizase în privinţa acestei probleme posibile, aşa încât Sam venise pregătit. De sub haină şi din jurul taliei, desfăcu o frânghie pe care o luase de la un sistem de tracţiune nefolosit, aflat în garajul lui Harry. Deşi frânghia era veche, Sam susţinea că încă rezista, şi Chrissie spera să aibă dreptate. Unul din capete şi-l legase de mijloc când plecaseră de acasă, pe celălalt îl petrecu acum prin cureaua lui Chrissie, după care o legă şi pe Tessa de mijloc, lăsând aproximativ câte opt picioare distanţă între ei. Dacă unul cădea, aveau să se redreseze; Chrissie era de departe cea mai în măsură să cadă şi să fie târâtă spre o moarte umedă şi respingătoare – ceilalţi aveau să stea nemişcaţi până când ea îşi putea recăpăta echilibrul.

Cel puţin, acesta era planul.

Legaţi bine unul de altul, porniră coborârea o dată cu traseul descendent al canalului. Sam şi Tessa se aplecau pentru ca nimeni care-ar fi trecut într-o maşină să nu le vadă capetele pe deasupra marginii de piatră, iar Chrissie se încovoie şi ea puţin, mergând cu picioarele depărtate, aşa cum făcuse cu o noapte în urmă prin tunelul de sub pajişte.

Conform instrucţiunilor lui Sam, se ţinea de frânghia de dinainte cu amândouă mâinile, ridicând-o când ajungea prea aproape de el, să nu calce pe ea. În spate, Tessa proceda întocmai; Chrissie simţea smucirea frânghiei pe cureaua ei.

Se îndreptau la vale, către o galerie. Canalul cobora sub pământ pe Conquistador şi rămânea sub asfalt nu doar în dreptul intersecţiei, ci pe parcursul a două corpuri de case, ieşind din nou la suprafaţă pe Roshmore.

Chrissie își tot înălța privirea dincolo de Sam, spre gura galeriei, neplăcându-i deloc ceea ce vedea. Era rotundă, din beton mai degrabă decât din piatră. Era mai largă decât canalul rectangular, fără îndoială, pentru ca lucrătorii de la salubritate și canalizare să poată pătrunde înăuntru cu ușurință și s-o cureţe dacă se înfunda. Oricum, nu dimensiunea sau forma galeriei o neliniștea, ci întunericul absolut o făcea să i se pună un nod în gât, fiindcă era mai întunecat decât noaptea de pe fundul canalului de scurgere – era beznă, o beznă absolută, și păreau că se îndreaptă direct către gura larg deschisă a vreunui Behemoth preistoric.

O mașină trecu încet pe Bergenwood, o alta pe Conquistador. Farurile aruncau o lumină difuză prin ceața care se înteţea, încât noaptea însăși părea luminată, dar foarte puțin din acea licărire stranie ajungea jos, până la cursul de apă, și nici măcar o pâlpâire nu răzbătea până la gura galeriei.

Când Sam trecu pragul acelui tunel și, după doi pași, dispăru complet din fața ochilor ei, Chrissie îl urmă fără să ezite, deși cu un tremur. Mergeau cu un pas mai lent, deoarece podeaua galeriei nu era numai la vale, ci și curbată, și mult mai înșelătoare decât a canalului de scurgere din piatră.

Sam avea o lanternă, dar Chrissie știa că nu voia s-o aprindă la nici unul dintre capetele tunelului. Reflectarea luminii putea să fie vizibilă de afară și să atragă atenția vreunei patrule.

În galerie era beznă ca și în burta unei balene. Nu că ar fi știut cum era în burta unei balene, dar se îndoia că acolo se afla vreo lampă sau vreun felinar tip Donald-Duck, ca acela pe care-l văzuse când era mică. Imaginea cu burta balenei părea potrivită, deoarece avea senzația neliniștitoare că respectivul canal era chiar un stomac, iar apa care se scurgea în vârtejuri și în viteză era sucul digestiv și că deja pantofii ei de sport și blugii se dizolvau în acea substanță corozivă.

Apoi, căzu. Picioarele îi alunecară pe ceva, poate pe un mușchi care creștea din podea și se ataşase atât de puternic de beton, încât curentul de apă nu-l smulsese. Dădu drumul frânghiei și-și roti brațele prin aer ca o morișcă, încercând să-și păstreze echilibrul, dar căzu cu un plescăit teribil și se și trezi purtată de apă.

Avu suficientă prezență de spirit să nu țipe. Un țipăt putea atrage atenția vreuneia dintre echipele de cercetare – sau a ceva mai rău.

Străduindu-se din răsputeri să respire, sufocându-se pe măsură ce apa îi intra pe gură, se ciocni de picioarele lui Sam, făcându-l şi pe el să-şi piardă echilibrul. Îl simţi cum cădea la rândul lui. Se întrebă cât timp aveau să zacă cu toţii, morţi şi descompuşi, la capătul şanţului lung şi vertical, afară, la poalele falezei, înainte ca rămăşiţele lor să fie descoperite.

5

Prin întunericul perfect, ca de mormânt, Tessa o auzi pe fetiţă căzând, şi se opri imediat, înfigându-şi picioarele cât mai depărtate şi mai ferm în acea podea alunecoasă care cobora, ţinând cu amândouă mâinile de frânghie. Într-o secundă, aceasta se întinse la maximum, pe când Chrissie era purtată de ape.

Sam icni, şi Tessa realiză că fetiţa se izbise de el. Frânghia rămase mai slobodă o clipă, apoi se încordă iarăşi, trăgând-o în faţă, încât deduse că Sam s-a împleticit şi el, încercând să se menţină vertical, cu fetiţa pironită de picioarele lui şi ameninţându-l cu dezechilibrarea totală. Dacă şi Sam ar fi căzut, şi ar fi fost târât de curenţii tumultuoşi, frânghia n-ar fi rămas doar foarte încordată; puterea de tracţiune ar fi devenit suficient de intensă pentru a o răsturna şi pe ea.

Undeva în faţă, auzi plescăitul aprig al apelor. Şi o înjurătură uşoară din partea lui Sam.

Apa creştea tot mai mult. La început, crezu că i se pare, dar apoi îşi dădu seama că torentul i se ridicase deasupra genunchilor.

Cel mai păcătos lucru era întunericul; să nu poţi vedea nimic, ca şi orb, fără să fii sigur de ce se petrece.

Deodată, se simţi din nou trasă în faţă. Doi, trei – o, Doamne –, câţiva paşi.

Sam, să nu cazi!!!

Împiedicându-se, aproape pierzându-şi echilibrul, dându-şi seama că se aflau în preajma catastrofei, Tessa se lăsă pe spate, folosindu-se de frânghia întinsă pentru a-şi stăvili propriul avânt, în loc s-o ia în faţă, în speranţa de a ajunge lângă ei. Se ruga lui Dumnezeu să reziste cât mai mult şi să nu fie smulsă din picioare.

Se înclină într-o parte și în alta. Frânghia o trăgea tare de mijloc. Îi era greu s-o mai manevreze cu mâinile.

Presiunea apei care venea din spate asupra picioarelor ei se amplifica cu fiecare clipă.

Picioarele îi alunecară.

Ca o casetă video pe care o derulezi cu viteză mare, tot soiul de gânduri ciudate îi trecură prin cap, toate scăpate ca dintr-un zăgaz, iar unele chiar o surprinseră. Se gândi la ce însemna să trăiești, să supraviețuiești, ce însemna să nu vrei să mori, dar asta nu o miră prea mult; apoi îi fugi gândul la Chrissie, se gândi că nu voia s-o piardă, iar cu ochii minții văzu o scenă cu ea și cu Chrissie, undeva, într-o casă cochetă, trăind ca mamă și fiică, și era surprinsă să constate cât de mult dorea acest lucru, ceea ce nu părea prea normal, de vreme ce părinții lui Chrissie nu muriseră, din câte se știa, și poate că nici nu erau preschimbați fără speranță, de vreme ce convertirea – orice ar fi fost aceasta – putea să fie reversibilă. Într-o bună zi, familia lui Chrissie se putea reuni. Tessa nu reușea să-și reprezinte un asemenea moment. Nu părea la fel de posibil ca faptul că ea și Chrissie să rămână împreună. Dar se putea întâmpla. Apoi, gândul îi fugi la Sam, se gândi că nu avusese șansa de a face dragoste cu el, și acest detaliu o făcu să tresară, fiindcă, deși era un bărbat cu farmec, nu realiza că o atrăgea în vreun fel romantic. Desigur, tăria lui de caracter o intriga, iar cele patru rațiuni de a trăi, perfect serioase, îl făceau foarte provocator. Putea ea să-i furnizeze o a cincea rațiune? Sau să-i ia locul lui Goldie Hawn? Dar, până nu se trezise zbătându-se la granița dintre viață și moarte, nu-și dăduse seama cât de mult o atrăsese el, într-un timp atât de scurt.

Picioarele îi derapară din nou. Sub apa care curgea la vale în spume, podeaua era mult mai alunecoasă decât în canalul pavat cu piatră, de parcă pe beton ar fi crescut un soi de mușchi. Tessa încercă să-și înfigă mai mult călcâiele.

Sam trase o înjurătură în barbă. Chrissie tuși, înecându-se.

Adâncimea apei din mijlocul tunelului sporise considerabil.

O clipă mai târziu, frânghia se întinse cu forță, apoi se destinse complet.

Se rupse însă brusc. Sam și Chrissie fuseseră trași în tunel.

Apa cu bolboroseli își trimitea ecoul în ziduri, și inima Tessei bubuia cu atâta putere încât o putea auzi, dar ar fi trebuit să le audă și

strigătele, pe măsură ce erau luaţi de apă. Şi, totuşi, o clipă nesfârşită, tăcură.

Apoi, Chrissie tuşi din nou. Foarte aproape de ea.

O lanternă se aprinse.

Chrissie se afla pe o latură a canalului, izbutind să se retragă din vâltoare, cu spatele şi palmele ambelor mâini lipite de peretele tunelului.

Sam stătea drept, cu picioarele depărtate. Apa se scurgea şi spumega în jurul lor. Se întorsese cu faţa spre ele.

De fapt, frânghia nu cedase; tensiunea scăzuse brusc pentru că atât Sam cât şi Chrissie îşi recuperaseră echilibrul.

–Eşti bine? îi şopti Sam fetiţei.

Ea dădu din cap aprobator, încă înecându-se cu apa murdară pe care o înghiţise. Se strâmbă cu scârbă, scuipă o dată, de două ori, şi scoase o exclamaţie de dezgust.

Privind-o pe Tessa, Sam o întrebă şi pe ea:

–Ţie ţi-e bine?

Ea nu putea vorbi. Un nod tare ca piatra i se pusese în gât. Înghiţi de câteva ori, apoi clipi. Un val întârziat de uşurare o străbătu, reducându-i din presiunea formidabilă pe care o simţea în piept, şi, în cele din urmă, încuviinţă:

–Bine, da, da, bine.

6

Sam se simţi uşurat când ajunseră la capătul canalului fără vreun alt incident. Rămase un moment drept, chiar în afara gurii canalului, privind fericit cerul. Din cauza ceţii groase, nu prea vedea de fapt înălţimile, dar acesta era un mod de a vorbi; se simţea cu inima eliberată de povară că se aflau din nou în aer liber, chiar dacă erau în apa noroioasă până la genunchi.

Acum se găseau de fapt într-un râuleţ. Ori apa de ploaie se scurgea în puhoaie de pe dealuri, la capătul îndepărtat, dinspre est, al oraşului, ori ceva din sistemul de canalizare se stricase. Nivelul crescuse repede până la jumătatea coapselor lui Sam şi se înălţase până aproape de mijlocul lui Chrissie, iar acea cascadă pompa cu nemiluita din spatele

lor cu o putere impresionantă. Să rămâi pe picioare în aceste adevărate cataracte era tot mai dificil, de la o clipă la alta.

Se întoarse, o căută pe fetiță, o trase aproape de el și îi zise:

–De acum încolo, am să te țin de braț.

Ea încuviință, dând din cap.

Noaptea era întunecată ca un mormânt, și, deși aflat la numai câteva palme de fața ei, Sam nu avea decât o reprezentare cu totul nedeslușită a felului în care arăta. Când ridică ochii spre Tessa, care rămăsese numai cu puțin în urmă, îi apăru mai mult ca o formă întunecată, care putea să fie sau să nu fie Tessa.

Ținând-o strâns pe fetiță, Sam se întoarse pe călcâie și-și mijì ochii la drumul pe care-l aveau de parcurs.

Tunelul se întinsese pe lungimea a două corpuri de case înainte de a arunca toată năpasta de ape în continuarea canalului de scurgere care urmărea parcursul a încă unui corp de clădiri, exact așa cum își amintea Harry din zilele copilăriei, când în ciuda repetatelor scandaluri cu părinții, coborâse în sistemul de canalizare. Slavă Domnului că existau și copii neascultători!

La un corp de case înaintea lor, noua porțiune a cursului de apă clădit în piatră dădea în alt tunel de beton. Acea parte a canalizării, conform celor spuse de Harry, se termina la gura lungului puț vertical din capătul vestic al orașului. La zece picioare de începutul puțului, un șir de bare verticale de fier, solide, foarte apropiate unele de altele, se întindeau de la podea până în tavan, creând astfel un soi de barieră prin care puteau trece numai apa și obiecte mai mărunte. Astfel că, în general, nu exista nici un risc de a fi purtat într-un hău fatal.

Dar Sam nu voia să riște. Nu mai avea nimeni voie să mai cadă. Ca să fie iarăși luat de ape și trântit de barele de siguranță, dacă nu ar fi suferit de pe urma nenumăratelor oase rupte, dacă ar mai fi fost în stare să se ridice în picioare și să se mai urnească din loc, urcând înapoi acel tunel lung, în pantă, împotriva forței crâncene a apei – aceasta era o probă prea grea la care nici nu voia să se gândească, necum să treacă prin ea.

Toată viața lui simțise cum pierde oamenii de lângă el. Deși avusese numai șapte ani când mama îi murise în urma accidentului de mașină, întotdeauna îl măcinase un sentiment de remușcare în legătură cu moartea ei, ca și cum ar fi trebuit s-o salveze în ciuda vârstei lui

fragede și în pofida faptului că fusese și el țintuit sub mașina aceea făcută zob, acolo, cu ea. Mai târziu, Sam nu reușise niciodată să-i intre în voie tatălui său bețiv, răuvoitor, câinos – și suferise cumplit din cauza acestui eșec. Ca și Harry, simțea că-i abandonase pe colegii de arme din Vietnam, deși decizia de a-i abandona aparținuse autorităților care-l retrăseseră de pe câmpul de luptă și asupra cărora nu ar fi putut avea nici o influență. Nici agenții Biroului care muriseră în prezența sa nu pieriseră din cauza lui, deși se simțea responsabil și pentru aceștia. Era de vină și pentru Karen, într-un fel, deși i se spusese că era nebunie curată să se gândească că avea vreo vină pentru cancerul ei, atât numai că nu putea să nu se gândească că dacă ar fi iubit-o mai mult, dacă ar fi iubit-o mai intens, ea ar fi găsit suficientă forță să reziste. Numai Dumnezeu știa că se simțea responsabil și pentru propriul lui băiat, pentru Scott.

Chrissie îl strânse ușor de mână.

El îi întoarse gestul.

Părea atât de mică.

Mai devreme, în cursul aceleiași zile, adunați în bucătăria lui Harry, avuseseră o discuție despre responsabilitate.

Acum, dintr-o dată, înțelegea că instinctul lui de responsabilitate era atât de pronunțat încât înclina către obsesie, dar continua să fie de acord cu Harry: implicarea cuiva în relațiile cu ceilalți, mai ales cu prietenii și cu familia, nu putea fi niciodată excesivă. Nu și-ar fi imaginat niciodată că una dintre iluminările-cheie ale vieții lui s-ar fi produs în vreme ce stătea îngropat până aproape de talie într-o apă noroioasă, într-un canal de scurgere, fugind de dușmani atât omenești cât și neomenești, dar exact acolo se petreceau toate aceste frământări hotărâtoare în sufletul lui. Realiză că problema nu consta în promptitudinea cu care-și asuma responsabilitățile sau în greutatea neobișnuită a ceea ce era dispus să poarte. Nu, Doamne, nu, problema era că îngăduise simțului responsabilității pe care-l avea să-i obstrucționeze capacitatea de a respinge eșecul. Toți oamenii dădeau greș din când în când, și, deseori, greșeala nu aparținea persoanei, ci ea apărea în rolul pe care-l avea de jucat soarta. Când dădea greș, trebuia să învețe nu numai să meargă înainte, ci chiar să-i placă să meargă înainte. Eșecului nu trebuia să i se permită să-l despoaie de bucuria de a trăi. Întorcând spatele vieții, săvârșeai un gest blasfemiator, dacă credeai în Dumnezeu – și unul

stupid de-a dreptul, dacă nu credeai. Era ca și cum ai fi spus: „Oamenii sunt supuși greșelii, dar eu nu voi greși, pentru că eu sunt ceva mai mult decât un simplu om, eu sunt undeva acolo sus, între îngeri și Dumnezeu." Înțelese de ce-l pierduse pe Scott: fiindcă lăsase în urmă, în paragină, dragostea de viață, instinctul de a se putea distra, și încetase de a mai fi în stare să trăiască împreună cu Scott ceva semnificativ – sau să oprească pornirea lui Scott către nihilism când aceasta se ivise.

În acel moment, dacă ar fi încercat să numere rațiunile pe care le găsea pentru a trăi, pe listă ar fi apărut mai mult de patru. Câteva sute. *Mii.*

Înțelegerea tuturor acestor lucruri îl pătrunse într-o clipită, în vreme ce o ținea pe Chrissie de mână, ca și cum trecerea timpului fusese încetinită de o barieră de relativitate. Înțelese că, chiar dacă nu reușea s-o salveze pe fetiță sau pe Tessa și dacă ieșea doar el întreg din acest coșmar, ar fi trebuit totuși să se bucure și să meargă înainte cu viața. Deși situația lor nu era prea roz, iar șansele destul de slabe, starea lui de spirit se amelioră și mai că nu râse tare. Coșmarul pe care-l trăiseră în Moonlight Cove îl scuturase puternic de tot, transmițându-i adevăruri importante, adevăruri simple și pe care ar fi putut să le vadă cu ușurință în decursul anilor de suferință, dar pe care le primi cu recunoștință, în ciuda simplității lor și a încăpățânării lui anterioare. Poate că adevărul era întotdeauna simplu când îl descopereai.

Da, bine, ar fi trebuit să continue chiar dacă dădea greș cu responsabilitățile pe care le avea pentru ceilalți, chiar dacă le pierdea pe Chrissie și pe Tessa – dar, fir-ar să fie, nu avea de gând să le piardă.

Să fie el al naibii dacă le pierdea!

Strânse și mai tare mâna lui Chrissie, și înaintă cu multă precauție pe marginea canalului – mulțumit de absența oricăror asperități pe care acum nu le simțea sub tălpi. Apa era suficient de adâncă ca să-i dea un sentiment de neliniște, ceea ce făcea să pună mai greu piciorul jos după ce-l ridicase o dată, astfel că, în loc să meargă, își târa picioarele.

În mai puțin de un minut, ajunseră la niște drugi de fier montați în zidul canalului. Tessa o luă înaintea lor și, câteva clipe, se atârnară toți trei de drugi, mulțumiți de senzația de soliditate și de stabilitatea pe care le-o furnizau.

După câteva minute, când ploaia își curmă brusc revărsările, Sam era gata s-o pornească din nou la drum. Atent ca nu cumva să le calce

pe Tessa sau pe Chrissie pe mâini, escaladă câţiva drugi şi privi afară, în stradă.

Acolo, nimic nu se mişca, în afară de ceaţă.

Această porţiune, prin care apa se scurgea spre şosea, flanca Şcoala Centrală din Moonlight Cove. Terenul de sport se afla la câteva aruncături de băţ de el şi, dincolo de acel spaţiu deschis, abia vizibilă în întuneric şi aburii ceţii, se afla şcoala însăşi, iluminată numai de nişte lămpi slabe.

Curtea era încercuită de un gard solid şi înalt. Dar Sam nu se speria dintr-atât. Gardurile aveau întotdeauna câte-o poartă.

7

Harry aştepta în podul casei, sperând la tot ce era mai bun, gândindu-se la ce era mai rău.

Era proptit de un zid ieşit în afară al încăperii lungi, neluminate, înghesuit într-un colţ, la capătul cel mai îndepărtat de trapa prin care fusese urcat acolo. În acea încăpere de sus nu se afla nimic după care să se poată ascunde.

Dar dacă cineva mergea atât de departe cu perspicacitatea încât să golească dulapul din dormitor, să tragă trapa în jos, să dea drumul scărilor şi să-şi ţească capul înăuntru pentru a arunca o privire, poate că nu s-ar mai osteni să cerceteze chiar fiecare colţişor. Dacă ar vedea spaţiul gol şi o mulţime de pânze de păianjen în urma primului ocol cu lanterna, poate că ar stinge lumina şi s-ar retrage.

Absurd, bineînţeles. Dacă cineva ar face acest gest obositor de a căuta şi în pod, l-ar face cum se cuvine, explorând fiecare ungher. Dar, fie că acea speranţă se dovedea absurdă, fie că nu, Harry se agăţă de ea; era capabil s-o nutrească atârnându-se chiar şi de un fir de pai cât de mic, pentru că, jumătate din viaţă, speranţa îl susţinuse mereu.

Stătea comod. Ca să se pregătească pentru podul neîncălzit, cu ajutorul lui Sam, îşi trăsese nişte şosete de lână, pantaloni mai călduroşi decât cei pe care-i purta de obicei şi două pulovere.

Caraghios cât de mulţi oameni păreau să creadă că o persoană paralizată nu-şi simte extremităţile. Într-adevăr, în anumite cazuri, când

toți nervii erau afectați, orice senzație dispărea. Dar problemele cu coloana vertebrală erau de o mie și una de feluri; gama de senzații pe care le mai putea trăi cel atins astfel varia în cel mai înalt grad.

În cazul lui Harry, deși își pierduse capacitatea totală de a se folosi de un braț și de un picior, și aproape total de celălalt picior, putea încă simți variațiile de temperatură. Simțea dacă-l ciupea cineva – dacă nu durere, cel puțin o presiune difuză.

Fizic vorbind, simțea mult mai puțin decât atunci când fusese un om întreg la trup, nici nu încăpea vreo discuție. Dar nu toate senzațiile erau de ordin fizic, cu toate că puțină lume ar fi înțeles că handicapul îi îmbogățise de fapt viața emoțională. Deși se retrăsese de voie-de nevoie, învățase să compenseze această sărăcire a contactului uman. Cărțile îl ajutaseră foarte mult. Cărțile îi deschiseseră toată lumea înainte. Și telescopul. Dar, mai presus de orice, voința lui nestrămutată de a trăi o viață cât mai plină cu putință îl menținuse întreg la minte și la suflet.

Dacă acestea erau ultimele ceasuri pe care le avea de trăit, intenționa să sufle în candelă fără amărăciune când venea clipa. Regreta însă ce pierduse, dar, și mai important, se bucurase din plin de tot ce avusese. În ultimă instanță, simți că trăise o viață care, în mare, fusese bună, prețioasă, și care meritase toate eforturile.

Avea două arme la el: un revolver de calibrul 4,5 și un pistol de calibrul 3,8. Dacă se suiau până în pod, voia să descarce complet pistolul asupra lor. Apoi, avea să-i facă să înghită toate gloanțele din revolver, cu excepția unuia singur, pe care-l va păstra pentru el însuși.

Nu-și luase muniție de rezervă. Într-un moment de criză, un om cu o singură mână sănătoasă nu putea încărca o armă suficient de repede, fără ca din efortul lui să rezulte mai mult decât un final tragi-comic.

Răpăiala ploii pe acoperiș se potolise. Se întreba dacă aceasta nu era doar o pauză sau dacă furtuna chiar avea să înceteze.

Ar fi fost plăcut să vadă din nou soarele.

Își făcea mai multe griji pentru Moose decât pentru sine însuși. Bietul câine se afla jos, de unul singur. Când Lunaticii sau creatorii lor aveau să sosească în cele din urmă, spera să nu-i facă bătrânului Moose nici un rău. Și, dacă veneau în pod și-l sileau să se sinucidă, spera ca Moose să nu rămână multă vreme fără un acoperiș bun deasupra capului.

8

În timp ce cutreiera oraşul, lui Loman i se părea totodată mort şi clocotind de viaţă.

Judecat după semnele obişnuite ale unui orăşel, acesta se dovedea a fi o aglomerare pustie, defunctă, ca orice oraş-fantomă, uscat de soare. Magazinele, barurile şi restaurantele erau închise. Chiar şi Restaurantul familiei Perez, de obicei asaltat de clienţi, era închis şi cufundat în întuneric – nimeni nu se arătase în acea zi şi nu se apucase de treabă. Singurii care se iviseră la puţin timp după potolirea furtunii, erau patrulele şi echipele de convertire. Tot aşa, formaţiunile poliţieneşti şi câte doi oameni în maşini de patrulare deţineau monopolul străzilor.

Oricum, oraşul respira o viaţă perversă. De câteva ori, zărise nişte siluete stranii, deplasându-se rapid prin întuneric şi ceaţă, încă în secret, dar mult mai îndrăzneţe decât în nopţile precedente. Când se oprea sau încetinea ca să-i studieze, unele rămâneau ţintuite locului, în umbrele adânci, ca să-l privească cu nişte ochi rotunzi, galbeni, verzi sau roşu aprins, ca şi cum ar fi cântărit ce şanse aveau dacă-i atacau maşina şi-l trăgeau afară, înainte ca el să-şi poată pune piciorul pe pedala de acceleraţie şi să scape. Privindu-le astfel, era plin de dorinţa de a-şi abandona maşina, hainele şi rigiditatea formei lui umane, de a li se alătura în lumea lor, mai simplă, a vânatului, a hranei şi a împerecherii la întâmplare. De fiecare dată, se întorsese repede şi pornise mai departe, înainte ca ele – sau chiar el însuşi – să-şi poată da frâu liber impulsurilor. Din loc în loc, trecea de case în care pâlpâiau lumini nepământeşti şi dincolo de ferestrele cărora se mişcau umbre atât de groteşti şi de înspăimântătoare încât bătăile inimii i se accelerau, iar palmele i se umezeau, deşi se afla la o distanţă apreciabilă de ele. Nu se oprea să cerceteze ce creaturi puteau locui în acele case sau ce anume făceau, pentru că simţea cât erau de apropiate de ceea ce devenise Denny, dar mult mai periculoase decât regresivii în căutare de pradă.

El trăia acum într-o lume inspirată parcă din H.P. Lovecraft, o lume de forţe primitive şi cosmice, cu entităţi monstruoase care bântuiau noaptea, o lume în care fiinţele umane erau reduse aproape la o turmă,

în care universul iudeo-creştin motivat de iubirea unui Dumnezeu fusese înlocuit de creaţia vechilor zei mânaţi de patimi necurate, de gustul pentru cruzime şi de o sete de putere niciodată satisfăcută. În aer, în ceaţa care se tot aduna, printre copacii neclari, mascaţi de umbre, pe străzile neluminate, şi chiar în strălucirea gălbuie ca de sodiu a felinarelor de pe străzile principale, exista sentimentul penetrant că nimic bun nu se putea petrece în acea noapte... dar că orice altceva se putea petrece, indiferent cât de fantastic sau de bizar.

Citind nenumărate cărţi de-a lungul anilor, era familiarizat cu Lovecraft. Nu-i plăcuse nici cât a suta parte din Louis L'Amour, mai cu seamă pentru că L'Amour se ocupase de realitate, pe când H.P. Lovecraft insistase asupra imposibilului. Sau cel puţin aşa i se păruse lui Loman pe atunci. Acum ştia că oamenii puteau crea, în lumea reală, iaduri egale ca valoare cu tot ceea ce până şi cel mai plin de imaginaţie creator putea inventa.

O disperare şi o teroare care se regăseau şi în Lovecraft se abăteau în puhoaie asupra orăşelului Moonlight Cove, în cantităţi mult mai mari decât ploaia recentă. În timp ce conducea pe aceste străzi pe care se petreceau atâtea mutaţii, Loman îşi ţinea arma de serviciu pe scaunul de lângă el, ca să-i fie la îndemână.

Shaddack.

Trebuia să-l găsească pe Shaddack.

Mergând spre sud pe strada Juniper, se opri la intersecţia cu Ocean Avenue. Dar tot atunci, o altă maşină negru cu alb frână la stop exact în faţa lui Loman, gata să pornească apoi spre nord.

Pe Ocean Avenue nu exista nici urmă de trafic. Coborându-şi geamul, Loman trecu uşor dincolo de intersecţie şi opri lângă cealaltă maşină, la câteva palme de ea.

După numărul de pe portieră, de deasupra emblemelor Departamentului Poliţiei, Loman înţelese seama că era maşina de patrulare a lui Neil Penniworth. Dar când privi prin geamul lateral, nu-l văzu pe tânărul ofiţer. Văzu ceva ce putuse fi odată Penniworth, încă vag uman, luminat de beculeţele bordului, dar şi mai direct de VDT-ul dinăuntru. Două cabluri aidoma celor care ţâşniseră din fruntea lui Denny pentru a-l lega mai intim de PC-ul său porneau acum din ţeasta lui Penniworth; cu toate că lumina era slabă, părea că una dintre cele două prelungiri se furişa în jurul volanului şi către bordul maşinii, în vreme ce a doua

ţinea legătura cu computerul de pe consolă. Forma ţestei lui Penniworth se modificase într-un chip dramatic, alungindu-se în faţă, strălucind cu nişte forme ascuţite care trebuie să fi fost senzori şi care sclipeau uşor, metalic, în lumina VDT-ului; umerii îi erau mai mari, ciudat de arcuiţi; părea să fi căutat forma unui robot baroc. Mâinile nu şi le ţinea pe volan, dar probabil că nici nu mai avea mâini; Loman bănui că Penniworth nu devenise una numai cu terminalul computerului mobil, ci şi cu însăşi maşina de patrulare.

Penniworth îşi întoarse încet capul pentru a-l privi pe Loman.

În orbitele lui fără ochi, nişte firişoare albe încărcate de electricitate se agitau şi se învârteau fără contenire.

Shaddack afirmase că eliberarea Oamenilor Noi de emoţie le dăruise capacitatea de a se folosi mai deplin de forţa creierului cu care se născuseră, chiar până la a exercita un control mental asupra formei şi funcţiunii materiei. Conştiinţa lor le dicta acum forma; ca să evadeze dintr-o lume în care nu le mai era îngăduită emoţia, puteau deveni orice doreau ei – deşi nu puteau redeveni Oamenii Vechi care fuseseră odată. Evident, o asemenea viaţă era liberă de orice angoasă, deoarece Penniworth căutase eliberarea de frică şi dorinţă în această încarnare monstruoasă.

Dar acum ce mai simţea? Ce scop mai avea în viaţă? Şi rămânea în acea stare alterată pentru că o prefera cu adevărat? Sau era ca şi Peyser, prins în capcană din motive fiziologice sau din cauză că un aspect aberant al propriei psihologii nu-i îngăduia să revină la forma omenească la care, de altfel, ar fi dorit să se întoarcă?

Loman se întinse după pistolul aflat pe scaun, în dreapta lui .

Un cablu segmentat ţâşni din portiera maşinii lui Penniworth, fără să perforeze metalul, ca şi cum o parte a uşii se topise şi se modelase pentru a-i îngădui să pătrundă – cu excepţia faptului că arăta cel puţin semiorganic. Acea panglică se izbi de geamul lateral al lui Loman cu un pocnet sec.

Pistolul scăpă din mâna transpirată a poliţistului, pentru că nu-şi putea desprinde ochii de pe acel tentacul.

Sticla nu se sparse, ci o porţiune a ei se topi într-o clipită, iar panglica aceea se strecură în maşină, direct spre faţa lui Loman. Avea o gură de carne care parcă era gata să aspire, să sugă, dar dinţii mici şi foarte ascuţiţi de dinăuntru păreau ca de oţel.

Își smuci capul într-o parte, uită de pistol, și apăsă cu piciorul pe accelerator. Mașina lui marca Chevy păru că se trage îndărăt o fracțiune de secundă, apoi, cu un avânt care-l împinse și pe Loman, lipindu-l de scaun, țâșni drept înainte, spre sud, pe Juniper.

Preț de o clipă, panglica dintre mașini se întinse pentru a menține contactul, atinse vârful nasului lui Loman – după care se retrase brusc, revenind la vehiculul din care pornise.

Conduse cu viteză pe tot drumul până la capătul lui Juniper, înainte de a încetini să cotească pe o altă stradă. Vântul șuiera prin gaura pe care o lăsase panglica, topind o bucată din geam.

Cea mai cumplită spaimă a lui Loman stătea gata să se dezlănțuie. Acei Oameni Noi care nu alegeau regresia aveau să se transforme – sau să fie transformați, la comanda lui Shaddack – în hibrizi cumpliți între om și mașină.

Trebuia să-l găsească pe Shaddack. Să-l ucidă pe creator și să elibereze monștrii cărora le dăduse viață.

9

Precedată de Sam și urmată de Tessa, Chrissie lipăi pe gazonul mocirlos al terenului de sport. Pe ici-pe colo, iarba îmbibată de apă făcea loc unui noroi cleios, așa încât, la fiecare pas, zgomotul tălpilor ei încărcate de glod părea asemănător sunetelor scoase de un extraterestru. Apoi, îi trecu prin minte că, într-un fel, ea însăși era străină de Moonlight Cove în acea noapte, o altfel de ființă decât ceea ce deveniseră majoritatea locuitorilor.

Se aflau cam la două treimi din drum, când fură opriți de un țipăt strident care spintecă noaptea tot atât de brusc cum un topor ascuțit ar trece printr-o bucată uscată de lemn. Acea voce neomenească se înălța și scădea, apoi urca din nou, sălbatică și nefirească, dar familiară, chemarea uneia dintre acele bestii despre care ea crezuse că erau invadatori-extratereștri. Deși ploaia încetase, prin aerul încărcat de umezeală, acel răcnet nepământesc se distingea limpede, ca notele clare ale unei trompete îndepărtate.

Și mai rău, chemării i se răspunse imediat cu alte chemări ca ale bestiei. Cel puțin câteva zeci de țipete care-i înghețau sângele în vine se deșteptaseră probabil din partea sudică, dinspre Paddock Lane, și din nordul orașului, de pe Holliwell Road, de pe dealurile înalte din partea de răsărit a orașului și dinspre falezele care dădeau spre plajă, numai la câteva corpuri de case mai la vest.

Dintr-o dată, lui Chrissie i se făcu de-a dreptul dor de tunelul rece, neluminat, plin de apă până la mijloc, o apă atât de murdară încât putea veni direct din propria cadă a diavólului. Acest teren deschis părea însă mult mai periculos.

Un nou răcnet se născu când celelalte se stinseră, mai apropiat decât oricare de dinainte. Prea apropiat.

–Să intrăm înăuntru, zise Sam în grabă.

Chrissie începea să recunoască în fața propriei conștiințe că, la urma urmelor, nu era prea reușită ca eroină a lui André Norton. Se simțea speriată, înfrigurată, ochii i se lăsau grei de oboseală, începea să-i fie milă de ea însăși și să-i fie din nou foame. Îi era rău și se săturase de atâta aventură. Tânjea după camere calde și zile în care putea să zacă după pofta inimii, înconjurată de cărți bune, și după ieșiri la spectacole și înfruptări din prăjituri cu etaj. Până acum, o adevărată eroină a unui roman de aventuri ar fi pus la cale o serie de stratageme-trăsnet care ar fi nimicit complet bestiile din Moonlight Cove, ar fi găsit soluția de a transforma roboții-oameni în niște aparate inofensive de spălat rufe și s-ar fi aflat deja pe un drum pe care ar fi fost încoronată ca prințesă a regatului, în aclamațiile pline de respect și de recunoștință ale cetățenilor.

Se grăbiră către capătul terenului, înconjurară tribunele neacoperite și traversară zona pustie de parcare, către spatele școlii.

Pe drum, nu-i atacă nimic.

„Mulțumesc, Doamne. Prietena ta, Chrissie".

Ceva urlă iarăși ca la lună.

Câteodată, chiar și Dumnezeu părea să dea lovituri perverse.

Îndărătul școlii, existau uși în șase locuri diferite. Trecură de la una la alta, pe măsură ce Sam le încerca pe rând și le examina încuietorile la lumina lanternei. Din câte se părea, nu prea putea descuia nici una, ceea ce o cam dezamăgi, deoarece își imagina că oamenii FBI-ului

erau atât de pregătiţi încât, într-un caz de forţă majoră, puteau deschide şi o bancă numai cu un scuipat în palme şi cu ace de păr.

Mai încercă şi câteva ferestre şi pierdu destul de mult timp luminând geamurile cu lanterna. Nu examina camerele de dincolo de ele, ci doar cadrele ferestrelor şi încuietorile.

La ultima uşă – singura cu ceva geam în partea de sus, celelalte fiind dreptunghiulare, de metal –, Sam stinse lanterna, o privi solemn pe Tessa şi i se adresă cu o voce joasă:

–Nu cred că există vreun sistem de alarmă aici. S-ar putea să greşesc. Dar pe geam nu se vede nici urmă de asemenea dispozitiv şi, din câte văd eu, fără fire de contact în jurul tocului uşii sau pe la geamuri.

–Astea ar fi cam singurele tipuri de alarmă pe care le-ar putea avea? şopti Tessa.

–Păi, există sisteme de detectare a mişcării, care folosesc transmiţători de sunet ori celule fotoelectrice. Dar ar fi prea complicat pentru o şcoală şi, probabil, prea sensibile pentru o asemenea clădire.

–Aşa că... ce facem acum?

–Acum am să sparg un geam.

Chrissie se aştepta să-şi scoată nişte instrumente şi o bucată de pânză sau ceva asemănător dintr-un buzunar al hainei, care să înăbuşe sunetul de sticlă spartă şi care să împiedice cioburile să cadă cu zgomot pe podeaua dinăuntru. Aşa se proceda de obicei în cărţi. Dar el se întoarse pur şi simplu de la uşă cu braţul ridicat, luându-şi avânt, apoi şi-l retrase şi-şi repezi cotul prin geam în colţul din dreapta jos. Sticla se sparse şi căzu pe podea cu un zăngănit îngrozitor. Poate că uitase să-şi ia cu el instrumentele necesare pentru o spargere.

Se înălţă către geamul spart, dibui cu degetele după încuietoare, o deschise şi intră primul. Chrissie îl urmă, încercând să nu calce pe cioburi.

Sam aprinse lanterna. Nu şi-o ferea chiar aşa de mult cum procedase afară, deşi se străduia pe cât putea ca razele ei să nu ajungă în exteriorul clădirii.

Se aflau într-un coridor lung, plin de miros de pin şi cedru provenind de la un dezinfectant în stare solidă, verde, pe care ani de-a rândul oamenii de serviciu îl împrăştiaseră pe jos, iar apoi îl măturaseră, până când dalele de piatră şi pereţii se impregnaseră de acel miros. Acesta îi era mult prea familiar de la Şcoala Elementară „Thomas Jefferson",

și se simți dezamăgită să-l regăsească și aici, deoarece se gândise la liceu ca la un loc special, misterios. Dar cât de special sau misterios putea fi dacă foloseau același dezinfectant ca în școala ei?

Tessa închise încet ușa de-afară în urma lor.

Stătură locului, ciulind cu toții urechile.

În școală domnea liniștea.

Înaintară pe coridor, băgându-și capul în săli de clasă și în laboratoare și în alte mici cabinete situate pe ambele părți, căutând laboratorul în care se afla computerul. După o vreme, ajunseră la întretăierea cu un alt coridor. Zăboviră o clipă, cu capetele înălțate, ascultând din nou.

Școala rămânea în continuare tăcută.

Și întunecată. Singura lumină venea de la lanterna pe care Sam o ținea încă în mâna strângă, dar n-o mai astupa cu dreapta, în care, de altfel, ținea pistolul pe care și-l scoase din toc.

După o lungă așteptare, Sam se pronunță:

–Nu e nimeni aici.

Ceea ce părea o realitate.

Chrissie începu să se simtă în scurt timp mai bine, mai în siguranță.

Pe de altă parte, dacă credea într-adevăr că ei sunt singurele persoane existente în localul școlii, de ce ținea pistolul pregătit de tragere?

10

Pe când conducea pe întinderea domeniului său, nerăbdător în așteptarea miezului nopții, până la care mai erau încă cinci ceasuri bune, Thomas Shaddack regresase din plin până la condiția de copil. Acum că triumful era aproape, aruncă cât colo masca de adult pe care-o purtase, atâta amar de vreme și se simți, în sfârșit, ușurat. Nu cunoscuse de fapt niciodată starea de adult; fusese, în schimb, un băiețel a cărui dezvoltare emoțională se oprise pentru totdeauna la vârsta de doisprezece ani, când mesajul Moonhawkului nu numai că ajunsese la el, ci îi fusese *inculcat*; de atunci încolo, mimase creșterea emoțională până la maturitate, pentru a fi în pas cu creșterea sa fizică.

Dar acum nu mai era nevoie să se prefacă.

La un anumit nivel de conștiință, știuse întotdeauna acest lucru despre sine însuși și-l considera drept marea lui forță, un avantaj asupra acelora care-și lăsaseră copilăria în urmă. Un băiat de doisprezece ani putea adăposti și nutri un vis cu mult mai multă hotărâre decât un adult, pentru că adulții erau permanent distrași de tot felul de nevoi și dorințe. În schimb, un băiat în pragul pubertății avea acea neclintire a spiritului necesară pentru a-și concentra toate forțele asupra unui singur Mare Vis și a i se dedica fără șovăire. Îndrumat cum se cuvine, un băiat de doisprezece ani putea deveni cel mai perfect monomaniac.

Proiectul Moonhawk, marele lui vis de putere, n-ar fi ajuns să dea roade dacă el ar fi crescut într-un fel obișnuit. Își datora triumful apropiat unei dezvoltări întrerupte.

Era din nou copil, nu în secret, ci pe față, nerăbdător să-și satisfacă orice capriciu, să ia orice ar fi dorit, să facă tot ce încălca regulile. Băieții de doisprezece ani erau înnebuniți după încălcarea regulilor, după punerea oricărei autorități sub semnul întrebării. În cel mai rău caz, băieții de doisprezece ani erau de obicei niște răzvrătiți, gata oricând de o rebeliune indusă de hormoni.

Dar el era mai mult decât un răzvrătit. Era un băiețel care zbura pe o acadea pe care-o mâncase cu multă vreme în urmă, dar care-i lăsase o amprentă psihică, nu fizică. Era un băiat care știa că e zeu. Orice cruzime potențială a unui alt băiat pălea în comparație cu cruzimea zeilor.

Pentru a-și mai trece timpul până la miezul nopții, își imagină ce va face cu puterea lui când și ultima persoană din Moonlight Cove avea să fie sub comanda sa. Câteva din ideile sale îl făceau să tremure cu un amestec straniu de excitare și dezgust.

Se afla pe Iceberry Way când observă că indianul era alături de el. Surprins, întoarse capul și-l văzu pe Runningdeer pe scaunul de alături. Atunci opri furgoneta în mijlocul drumului, privindu-l încremenit, nevenindu-i să-și creadă ochilor, șocat și înfricoșat.

Dar Runningdeer nu-l amenință. De fapt, indianul nici nu-i vorbi și nici nu se uită la el, ci privi drept înainte, prin parbriz.

Încetul cu încetul, Shaddack înțelese situația. Spiritul indianului îi aparținea lui acum, era în posesia lui la fel de sigur ca și furgoneta. Marile Spirite i-l dăruiseră pe indian ca pe un sfătuitor, ca pe o recompensă pentru că făcuse din Moonhawk un succes. Dar el, personal, nu

Runningdeer, deţinea controlul de astă-dată, iar indianul avea să vorbească doar întrebat.

–Salut, Runningdeer, zise el.

Indianul îl privi:

–Bună, Şefuleţule.

–Acum eşti al meu.

–Da, Şefuleţule.

Brusc, lui Shaddack i se năzări că înnebunise şi că Runningdeer era o închipuire a unei minţi bolnave. Dar băieţii monomaniaci nu au capacitatea unei examinări ample a condiţiei lor mintale, şi acest gând îi zbură din cap la fel de repede cum îi şi intrase.

Îi spuse lui Runningdeer:

–Vei face ce-ţi comand eu.

–Întotdeauna.

Peste măsură de mulţumit, Shaddack îşi ridică piciorul de pe pedala de frână şi continuă să conducă. Farurile luminară o fiinţă cu ochi de chihlimbar, de o formă fantastică, bând din băltoacele asfaltului.

Aruncându-i indianului o privire timidă, îi zise:

–Ştii ce am de gând să fac într-o bună zi?

–Ce anume, Şefuleţule?

–După ce voi fi convertit toată lumea, nu doar pe oamenii din Moonlight Cove, ci şi lumea întreagă, când nu va mai fi nimeni împotriva mea, îmi voi consacra o parte din timp să merg pe urmele familiei tale, pe urmele a ceea ce a mai rămas din fraţii, surorile, chiar şi verii tăi, şi am să le descopăr toţi copiii, toate soţiile, bărbaţii şi toţi copiii copiilor lor... şi am să-i fac să plătească pentru crimele tale. Chiar asta am să fac, poţi să mă crezi. În vocea lui se distingea un ton de sfidare, dar nu putea renunţa la el: –Am să-i ucid pe toţi bărbaţii, am să-i măcui bucăţele-bucăţele, cu mâna mea am s-o fac. Am să le spun că, din cauza legăturii lor cu tine, trebuie să sufere şi ei, şi te vor dispreţui şi-ţi vor blestema numele, le va fi ciudă că ai existat vreodată. Am să le violez toate femeile şi am să le fac rău, da, chiar am să le fac rău tuturora, foarte mult rău, şi apoi am să le ucid şi pe ele. Ce zici de asta?

–Dacă asta vrei tu, Şefuleţule...

–Bineînţeles că asta vreau.

–Atunci poate c-o să reuşeşti.

–Bineînţeles c-am să reuşesc.

Shaddack rămase surprins simțind că-i dau lacrimile. Se opri la o intersecție și nu merse mai departe.

–N-a fost drept ce mi-ai făcut.

Indianul nu scoase un cuvânt.

–Spune că n-a fost drept.

–N-a fost drept, Șefuleț.

–N-a fost deloc drept.

–N-a fost drept.

Shaddack își scoase batista din buzunar și-și suflă nasul. Își șterse ochii. Curând, lacrimile i se uscară.

Zâmbi peisajului de noapte ivit prin parbriz. Oftă. Îl privi pe Runningdeer.

Indianul se uita înainte, tăcut.

Shaddack zise:

–Desigur, fără tine, poate n-aș fi ajuns niciodată un copil al Moonhawkului.

11

Laboratorul în care se aflau computerele era la parter, în mijlocul clădirii, aproape de întreținerea coridoarelor. Ferestrele dădeau într-o curte, dar nu se vedeau din stradă, ceea ce îi permise lui Sam să aprindă lumina.

În încăperea spațioasă, aranjată ca un laborator de învățare a limbilor străine, cu fiecare VDT în câte o mică nișă, treizeci de computere erau aliniate de-a lungul a trei pereți și pe un rând, spate în spate, în mijlocul încăperii.

Privind toată acea bogăție de aparatură, Tessa exclamă:

–Noul Val a fost cât se poate de generos, ce ziceți?

–Cuvântul „grijuliu" mi se pare mult mai potrivit, zise Sam.

Străbătu șirul de VDT-uri, căutând liniile telefonice și modemele, dar nu găsi nimic.

Tessa și Chrissie rămaseseră la ușa deschisă a laboratorului, supraveghind tot timpul coridorul întunecat.

Sam se așeză la unul din aparate și-l aprinse. În centrul ecranului, apăru sigla Noului Val.

Fără telefoane, fără modeme, poate că acele computere fuseseră donate într-adevăr școlii pentru pregătirea elevilor, fără intenția de a-i lega pe copii de Noul Val pe durata unui anumit stagiu al Proiectului Moonhawk.

Sigla clipi, și pe ecran apăru un meniu. Pentru că erau aparate cu hard-discuri cu o capacitate fantastică, programele lor erau deja încărcate și pregătite să li se dea drumul de îndată ce sistemul era alimentat cu curent electric.

Meniul îi oferi cinci variante:

A. PREGĂTIRE 1
B. PREGĂTIRE 2
C. PROCESARE DE DATE
D. CONTABILITATE
E. ALTELE

Ezită nu din cauză că nu se putea decide pentru ce literă să opteze, ci fiindcă se temu dintr-o dată să folosească aparatul. Își amintea cu pregnanță de soții Coltrane. Deși i se păruse că ei aleseseră să fuzioneze cu propriile computere, că transformarea începuse inițial în interiorul lor, nu avea cum să știe precis dacă lucrurile nu avuseseră o altă evoluție. Poate computerele se întinseseră cumva și-i înșfăcaseră. Asta părea imposibil. În plus, datorită observațiilor lui Harry, știa că oamenii din Moonlight Cove erau convertiți în urma unei injecții, și nu prin vreo forță insidioasă care să treacă semimagic prin claviatura computerului către vârfurile degetelor lor. Cu toate acestea, ezita.

În cele din urmă, apăsă pe E și i se înfățișă o listă cu subiecte de școală:

A. LIMBI STRĂINE
B. MATEMATICĂ
C. ȘTIINȚE
D. ISTORIE
E. ENGLEZĂ
F. ALTELE

Apăsă pe F. Apăru un al treilea meniu și procesul continuă până când obținu în sfârșit un meniu pe care, ca ultimă posibilitate, apăru Noul Val. Când opță pentru acesta, cuvintele începură să curgă pe ecran:

HELLO, ELEV.

EȘTI ACUM ÎN LEGĂTURĂ CU SUPERCOMPUTERUL DE LA MICROTEHNOLOGIA NOULUI VAL.

NUMELE MEU ESTE SUN.

SUNT LA DISPOZIȚIA TA.

Aparatele din școală erau conectate direct la Noul Val, probabil prin microunde.

AI VREA SĂ VEZI NIȘTE MENIURI?

SAU FACI O ALEGERE ANUME?

Gândindu-se la bogăția de meniuri din sistemul Departamentului Poliției, pe care-l parcursese cu o noapte înainte în mașina de patrulare, se imaginâ stând acolo toată seara, numai urmărind meniu după meniu, înainte de a găsi ce voia. Tastă: *DEPARTAMENTUL POLIȚIEI DIN MOONLIGHT COVE.*

ACEST SUBIECT ESTE SECRET.

ROG A NU CONTINUA FĂRĂ SUPRAVEGHEREA PROFESORULUI.

Presupuse că profesorii aveau coduri personale care, depinzând de faptul dacă erau sau nu convertiți, le îngăduia accesul la niște date care le erau altfel refuzate. Singura cale de a da peste unul dintre aceste coduri era să încerce combinații la întâmplare, dar, de vreme ce nu știa nici măcar câte numere se aflau într-un cod, existau milioane, dacă nu bilioane de posibilități. Putea rămâne acolo până albea și-i cădeau dinții, că tot n-ar fi dat de numărul potrivit.

Cu o noapte înainte, se folosise de codul personal de acces la computer al ofițerului Reese Dorn și se întrebă dacă funcționa numai pe un VDT al Departamentului Poliției sau pe orice computer legat de Sun. Nu-l costa nimic să încerce. Astfel că apăsă pe 262699.

Ecranul se șterse. Apoi apăru: HELLO, OFIȚER DORN.

Ceru din nou sistemul de date al Departamentului Poliției.

De data asta, îl obținu:

ALEGE:

A. DISPECER

B. DOSARE CENTRALE

C. BULETIN INFORMATIV

D. LEGĂTURI EXTERNE PRIN MODEM

Apăsă pe D.

Îi apăru o listă de computere la nivel naţional cu care se putea conecta prin intermediul modemului de la Departamentului Poliţiei.

Mâinile i se umeziră dintr-o dată de transpiraţie. Era sigur că n-avea să meargă, fie şi numai pentru faptul că nimic nu fusese prea uşor până atunci, chiar din minutul în care intrase cu maşina în oraş.

O privi pe Tessa:

–Totul e-n ordine?

Mai trase o ochire rapidă spre holul întunecat, apoi clipi spre el:

–Aşa pare. Avem noroc?

–Da... poate.

Se întoarse din nou spre computer şi rosti încetişor:

–Te rog...

Căută febril prin înşiruirea lungă de legături posibile din afara sistemului. Găsi FBI KEY, care era numele celei mai recente şi mai sofisticate reţele de computere ale Biroului – un sistem cu cea mai mare securitate, de comunicare a datelor între servicii, de redare şi transmitere, găzduit la cartierul general din Washington, care fusese instalat numai cu un an în urmă. Se presupunea că nimeni, cu excepţia agenţilor desemnaţi de-acolo şi a ofiţerilor de pe teren, având acces numai prin codurile lor speciale, nu putea folosi FBI KEY.

Toate acestea pentru securitatea cea mai deplină.

Aşteptându-se încă să dea de belea, Sam alese FBI KEY. Meniul dispăru. Pentru o clipă, ecranul rămase gol. Apoi, pe display, care se dovedi a fi un monitor color, apăru emblema FBI-ului în albastru şi auriu. Sub ea, apăru cuvântul KEY.

În continuare, pe ecran figurau o serie de întrebări: CARE ESTE NUMĂRUL DUMNEAVOASTRĂ DE IDENTITATE ÎN CADRUL BIROULUI? NUMELE? DATA NAŞTERII? DATA PRIMIRII ÎN BIROU? NUMELE DE FATĂ AL MAMEI? – şi, când răspunse la toate, i se îngădui accesul.

–Bingo! explodă el, îndrăznind să fie optimist.

Tessa întrebă:

–Ce s-a-ntâmplat?

–Sunt în sistemul central al Biroului din Washington D.C.!

–Sunteţi foarte priceput, zise Chrissie admirativ.

–Aş, ăsta-i noroc chior. Dar am intrat.

–Şi acum ce urmează? întrebă Tessa.

–Am să cer operatorul curent în câteva clipe. Dar întâi vreau să transmit salutări tuturor ofiţerilor din ţară, să-i fac să sară în picioare şi să ia aminte.

–Salutări?

Din cadrul meniului FBI KEY , Sam solicită punctul G – TRANSMISIE IMEDIATĂ ÎNTRE SERVICII. Intenţiona să transmită un mesaj absolut fiecărui sediu FBI din ţară, nu numai din San Francisco, care era cel mai apropiat şi de la care spera să obţină ajutor. Era o şansă la un milion ca operatorul de noapte din San Francisco să treacă cu privirea peste mesajul lui printre multe alte transmisii, în ciuda titlului ALERTĂ – ACŢIUNE cu care voia să-şi croiască drum spre el. Dacă se întâmpla aşa ceva, dacă cineva adormise la consola de comandă în acest moment cât se poate de nepotrivit pentru somn, n-avea să doarmă prea mult timp, pentru că fiecare secţie din ţară avea să ceară la cartierul general mai multe detalii despre buletinul din Moonlight Cove şi să solicite explicaţii de ce i se trimisese un mesaj de alertă într-o situaţie aflată în afara zonei ei de control imediat.

Nu înţelegea nici jumătate din ceea ce se petrecea în oraş. Nu ar fi putut explica, în prescurtările inerente unui buletin al Biroului, nici măcar atât cât înţelegea. Dar alcătui un sumar pe care-l consideră valabil şi *care speră să-i pună pe toţi pe jăratec.*

ALERTĂ – ACŢIUNE.

MOONLIGHT COVE, CALIFORNIA.

** MORŢI CU ZECILE. STAREA DE LUCRURI SE ÎNRĂUTĂŢEŞTE. SE POT ADĂUGA ALTE CÂTEVA SUTE ÎN CÂTEVA ORE.*

** MICROTEHNOLOGIA NOULUI VAL ANGAJATĂ ÎN EXPERIMENTĂRI PE SUBIECŢI UMANI, FĂRĂ ACORDUL LOR. CONSPIRAŢIE CU BĂTAIA CEA MAI LUNGĂ.*

** MII DE OAMENI CONTAMINAŢI.*

** REPET, ÎNTREAGA POPULAŢIE A ORAŞULUI CONTAMINATĂ.*

** SITUAŢIE EXTREM DE PERICULOASĂ.*

** CETĂŢENII CONTAMINAŢI SUFERĂ DE PIERDEREA FACULTĂŢILOR PROPRII OAMENILOR, MANIFESTĂ TENDINŢE DE VIOLENŢĂ EXTREMĂ.*

** REPET, EXTREMĂ VIOLENŢĂ.*

** CER DECLANȘAREA CARANTINEI IMEDIATE DE CĂTRE FORȚELE SPECIALE ALE ARMATEI. CER, DE ASEMENEA, O INTERVENȚIE ARMATĂ URGENTĂ.*

Își comunică poziția de la liceul de pe Roshmore, încât cei care porneau spre el să aibă de unde să înceapă căutarea, deși nu era sigur că el, Tessa și Chrissie puteau să se adăpostească acolo în continuare până când soseau ajutoare. Semnă cu numele său și trecu și numărul cărții de identitate de la Birou.

Acel mesaj nu urma să-i pregătească pe agenții Biroului pentru șocul pe care-l puteau suferi în Moonlight Cove, dar, cel puțin, îi punea în mișcare și-i îndemna să intervină cu toate mijloacele posibile.

Ceru *TRANSMISIE* , dar apoi avu o idee și șterse cuvântul de pe ecran. Atunci tastă *TRANSMISIE REPETATĂ.*

Computerul întrebă: NUMĂR DE REPETĂRI?

El apăsă: *99.*

Computerul preluă numărul și întrebă:

CARE BIROURI?

El ceru: *TOATE.*

Ecranul rămase gol. Apoi: TRANSMISIA ESTE ÎN CURS.

În acel moment, fiecare imprimantă laser din fiecare birou din țară lista primele din cele 99 de repetări ale mesajului său. Echipele de noapte de peste tot aveau să se urce în curând pe pereți.

Mai că nu sări și el în sus de încântare.

Dar mai era ceva de făcut. Încă nu scăpaseră de bucluc.

Sam reveni la meniul KEY și alese varianta A – OPERATOR DE NOAPTE. Cinci secunde mai târziu, se afla în legătură cu agentul care se ocupa de postul KEY din camera centrală de comunicații a Biroului din Washington. Un număr pâlpâi pe ecran – cartea de identitate a operatorului –, urmat de un nume: ANNE DENTON. Peste măsură de satisfăcut că se putea folosi de tehnologia de vârf pentru a determina căderea lui Thomas Shaddack, a Noului Val și a Proiectului Moonhawk, Sam se angajă într-o conversație îndelungată, nevorbită, electronică, cu Anne Denton, intenționând să comunice câteva detalii despre ororile din Moonlight Cove.

12

Deşi pe Loman nu-l mai interesau activităţile Departamentului Poliţiei, deschidea VDT-ul din maşina lui la fiecare zece minute, să vadă ce se mai petrecea. Se aştepta ca Shaddack să intre în legătură din când în când cu membrii Departamentului. Dacă era suficient de norocos să surprindă un dialog pe VDT între Shaddack şi ceilalţi poliţişti, ar fi putut să-şi dea seama pe unde se afla ticălosul acela din vreun amănunt care i-ar fi scăpat.

Nu lăsa computerul să meargă tot timpul, pentru că se temea de el. Nu credea că avea să se năpustească asupra lui, şi să-i sugă creierul sau ceva asemănător, dar recunoştea că, dacă lucra cu el prea multă vreme, putea să-i provoace tentaţia de a deveni şi el ce deveniseră Neil Penniworth şi Denny – în acelaşi fel în care, aflându-se în preajma regresivilor, îl copleşise un nestăvilit impuls de a regresa.

Tocmai trăsese pe dreapta pe Holliwell Road, unde-l purtase cruciada lui neobosită, deschisese aparatul şi era gata să solicite iniţierea dialogului, ca să vadă dacă se angajase cineva în vreo conversaţie, când pe ecran apăru cuvântul ALERTĂ. Îşi retrase mâna de pe tastatură de parcă l-ar fi muşcat ceva.

Computerul transcrise: SUN SOLICITĂ DIALOG.

Sun? Supercomputerul de la Noul Val? De ce să intre în sistemul Departamentului Poliţiei?

Înainte ca un alt ofiţer de la cartierul general sau dintr-o altă maşină să se apuce să pună întrebări, Loman interveni şi apăsă pe: *SE ACCEPTĂ DIALOGUL.*

SOLICIT CLARIFICARE, transcrise Sun.

Loman răspunse *DA*, ceea ce putea însemna: *CONTINUĂ.*

Structurându-şi întrebările din propriul program, care-i îngăduia să-şi supravegheze propriile demersuri, de parcă ar fi fost un observator din afară, Sun zise: SE AFLĂ ÎNCĂ SUB INTERDICŢIE TOATE APELURILE TELEFONICE CĂTRE ŞI DE LA NUMERELE NEPERMISE DIN MOONLIGHT COVE ŞI TOATE NUMERELE EXTERNE?

DA.

SE AFLĂ INCLUSE ÎN SUSMENŢIONATA INTERDICŢIE ŞI LINIILE TELEFONICE REZERVATE PENTRU SUN? , întrebă computerul de la Noul Val, vorbind despre sine la persoana a treia.

Neştiind ce să creadă, Loman răspunse: *NECLAR.*

Conducându-l răbdător pas cu pas, Sun dădu explicaţia cunoscută – că deţinea propriile linii telefonice, în afara cărţii de telefoane, prin intermediul cărora cei care făceau apel la el puteau solicita alte computere de pe întreg cuprinsul ţării.

Ştia deja toate astea, aşa că apăsă pe *DA.*

SE AFLĂ INCLUSE ÎN SUSMENŢIONATELE INTERDICŢII ŞI LINIILE TELEFONICE REZERVATE PENTRU SUN? , repetă computerul.

Dacă ar fi fost tot atât de preocupat ca Denny de computere, ar fi dibuit imediat ce se petrecea, dar aşa era încă derutat. Încât apăsă pe *DE CE?*, însemnând *DE CE ÎNTREBI?*

MODEMUL A FOST ACTIVAT.

DE CĂTRE CINE ?

SAMUEL BOOKER.

Loman ar fi tras un hohot de râs pe cinste dacă ar fi fost capabil de veselie. Agentul găsise o cale de acces în afara lui Moonlight Cove, iar acum rahatul avea să se răspândească peste tot, în sfârşit.

Înainte de a apuca să-l întrebe pe Sun despre demersurile lui Booker, un alt nume apăru în colţul din stânga sus al ecranului: SHADDACK, indicând că Moreau în persoană urmărea dialogul pe VDT-ul lui şi că intervenea. Loman se mulţumi să-i lase pe creatorul lui şi pe Sun să dialogheze nestingheriţi.

Shaddack ceru detalii în plus.

Sun răspunse: S-A REALIZAT ACCESUL LA SISTEMUL FBI KEY.

Loman îşi putea închipui şocul lui Shaddack. Cererea stăpânului-bestie apăru pe ecran: OPŢIUNI – ceea ce însemna că solicita cu disperare un meniu de opţiuni de la Sun pentru a face faţă situaţiei.

Sun îi prezentă cinci variante, din care a cincea era ÎNTRERUPERE , iar Shaddack o alese tocmai pe asta.

O clipă mai târziu, Sun raportă: LEGĂTURA CU SISTEMUL FBI KEY ÎNTRERUPTĂ. ,

Loman speră că Booker apucase să transmită suficient pentru a-i spulbera atât pe Shaddack cât şi Proiectul Moonhawk.

Pe ecran, de la Shaddack la Sun, apăru:

TERMINALUL LUI BOOKER ?

SE SOLICITĂ LOCALIZARE ?

DA.

ŞCOALA CENTRALĂ DIN MOONLIGHT COVE, LABORATORUL CU COMPUTERE.

Loman se afla la trei minute de şcoală.

Se întreba cât de aproape de ea se află Shaddack. Nu conta. Aproape sau departe, Shaddack se dădea peste cap să ajungă acolo şi să-l împiedice pe Booker să compromită Proiectul Moonhawk – sau să se răzbune dacă acesta fusese deja compromis.

În sfârşit, Loman ştia unde să-şi întâlnească creatorul.

13

După ce Sam avusese cam şase schimburi de replici în dialogul lui cu Anne Denton din Washington, linia se întrerupse. Ecranul rămase alb.

Voia să creadă că legătura fusese întreruptă în mod accidental undeva pe traseu. Dar ştia că nu era cazul.

Se săltă atât de repede din scaun, încât aproape că-l trânti de pământ. Chrissie tresări speriată, iar Tessa întrebă:

– Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

–Ştiu că suntem aici, zise Sam. Vin spre noi.

14

Harry auzi soneria jos, în casă.

Stomacul începu să-i joace nervos. Se simţea ca într-un carusel care tocmai se pusese în mişcare, vertiginos.

Se auzi din nou sunând.

Urmă o tăcere prelungă. Ştiau că e infirm. Voiau să-i lase timp să răspundă.

Se mai auzi o dată.

Își privi ceasul. Era doar nouăsprezece și douăzeci și patru. Nu-l încânta deloc faptul că nu-l lăsaseră spre sfârșitul programului.

Se auzi din nou sunând. Apoi încă o dată. Apoi insistent.

La distanță, înfundat, din cauza celor două etaje care-i despărțeau, Moose începu să latre.

15

Tessa o apucă pe Chrissie de mână. Împreună cu Sam, ieșiră în grabă din sala computerelor. Bateriile lanternei trebuie că nu erau prea noi, pentru că lumina scădea. Sperau să țină suficient de mult ca să reușească să iasă de-acolo. Dintr-o dată, toată structura arhitecturală a școlii – care nu li se păruse complicată câtă vreme nu intraseră într-o goană pe viață și pe moarte, studiindu-i toate căile de acces – părea o capcană cumplită.

Trecură de intersecția a patru coridoare, pătrunseră pe un altul și mai înaintară puțin înainte ca Tessa să realizeze că greșiseră direcția.

–Nu pe-aici am intrat.

–Nu contează, zise Sam. Putem ieși pe orice ușă, numai să fie vreuna.

Trebuiră să mai avanseze destul de mult până când lumina lanternei, care se stingea treptat, să poată să străbată până la capătul coridorului, demonstrându-le că drumul se bloca.

–Pe-aici, zise Chrissie, smulgându-se din mâna Tessei și întorcându-se la întunericul de unde veniseră, obligându-i astfel fie s-o urmeze, fie s-o părăsească.

16

Shaddack își închipui că cel pe care-l urmărea nu ar fi încercat să pătrundă în școală prin nici o parte care dădea spre stradă, unde putea fi văzut – și indianul îl aprobă –, astfel încât conduse până în spatele școlii. Trecu de niște uși metalice, care ar fi constituit o barieră prea de neînvins, și studie ferestrele, încercând să depisteze vreun geam spart.

Ultima ușă din spate, singura care avea geam sus, se afla cumva într-o prelungire a clădirii, pe un colț. Conduse încă puțin spre ea, chiar înainte ca aleea să cotească la stânga și să înconjure acea aripă, și de la o distanță mică, cu toate celelalte geamuri reflectând lumina farurilor lui, observă un geam care lipsea în dreapta sus.

–Uite, îi spuse lui Runningdeer.

–Da, Șefuleţule.

Parcă lângă ușă și înșfăcă pistolul semiautomat Remington din mașină. Cutia cu muniție suplimentară se afla pe scaunul de alături. O deschise, luă vreo patru sau cinci încărcătoare, le îndesă într-un buzunar al hainei, mai luă în grabă încă patru-cinci, apoi ieși din mașină și se îndreptă către ușa cu geamul spart.

17

Patru bubuituri reverberară în toată casa, până în pod, și lui Harry i se păru că auzea spărgându-se un geam undeva, departe de el.

Moose lătra cu furie, cu furia celui mai înrăit câine de atac crescut vreodată pe fața pământului, nu ca un Labrador dulce și negru. Poate că se arăta dornic de a-și apăra casa și stăpânul, în ciuda firii lui bune înnăscute.

„Nu face asta", băiete, vorbea Harry cu el în gând. „Nu încerca să fii erou. N-ai decât să mârâi acolo, într-un colț, dar lasă-i să treacă, linge-le mâinile dacă ți le întind, dar nu..."

Câinele schelălăi și tăcu.

„Nu", își spuse Harry, și o gheară de suferință începu să-i sfâșie pieptul. Nu pierduse doar un câine, ci pe cel mai bun prieten.

Și Moose avea simțul datoriei.

Peste casă se așternu tăcerea. Acum probabil căutau la parter.

Suferința și frica lui Harry se retraseră, în vreme ce mânia i se amplifica. Moose. „Fir-ar să fie, bietul Moose, nevinovatul". Aproape că-și vedea fața cum i se înroșise de mânie. Voia să-i omoare pe toți, până la unul.

Luă pistolul de calibrul 38 în mâna sănătoasă şi şi-o puse în poală. O vreme nu aveau să dea de el, dar se simţea mai bine cu arma la îndemână.

În armată, câştigase medalii la competiţii pentru performanţa de a ochi cu puşca, dar şi cu o armă mai mică. Asta se petrecuse cu mult timp în urmă. Nu mai trăsese cu o armă, nici măcar pentru exerciţiu, de mai bine de douăzeci de ani, de când fusese pe acel tărâm asiatic, îndepărtat şi frumos, unde, într-o dimineaţă cu un cer albastru ca lacrima şi superb, devenise infirm pe viaţă. Menţinea armele curate şi unse, mai mult din obişnuinţă; lecţiile şi rutina unui soldat se învăţau pe viaţă - iar acum era mulţumit că aşa stăteau lucrurile.

Un zăngănit.

Un huruit şi torsul motorului.

Ascensorul.

18

Pe la jumătatea coridorului ce ducea spre ieşire, ţinând lanterna ce ameninţa să se stingă din clipă în clipă în mâna stângă şi pistolul în cealaltă, tocmai când o ajunsese pe Chrissie din urmă, Sam auzi o sirenă apropiindu-se. Nu dădea chiar peste ei, dar era prea aproape ca să mai aibă dubii. Nu realiza dacă maşina de patrulare se apropia prin spatele şcolii, spre care se îndreptau ei, sau venea pe la intrarea din faţă.

Şi Chrissie părea nedumerită. Se opri din alergare şi întrebă:

–Unde, Sam? Unde?

Din urmă, Tessa strigă:

–Sam, intrarea!

O clipă, nu înţelese ce voia să spună cu asta. Apoi văzu cum se dădea în lături uşa de la capătul coridorului, aceeaşi uşă pe care intraseră şi ei. Îşi făcu apariţia un bărbat. Sirena ţipa, apropiindu-se tot mai mult, încât era limpede că soseau şi alţii, probabil un întreg pluton. Tipul care intrase pe uşă era numai cel dintâi – foarte înalt, dar altfel numai piele şi os, de-abia luminat din spate de lampa de afară.

Sam trase un foc, nesinchisindu-se să stabilească dacă acel om le era duşman sau nu, pentru că toţi le erau duşmani, – numele lor era Legiune –, şi îşi dădu seama că ratase. Capacitatea lui de a ochi precis

slăbise din cauza încheieturii rănite a mâinii, care-l durea cumplit după toate aventurile nefericite din tunel. O dată cu reculul, durerea țâșni din acea încheietură până sus în umăr, apoi din nou înapoi. Iisuse, durerea care se învârtea ca un acid înăuntrul lui, de la umăr până în vârful unghiilor! Jumătate din puterea mâinii îl părăsi. Aproape că scăpă arma.

Când detunătura pistolului lui Sam se izbi de zidurile coridorului, tipul de la capătul îndepărtat deschise și el focul, dar cu o armă puternică. Din fericire, nu se prea pricepea. Țintea prea sus, fără să observe că arma, odată pornită, avea să-și ridice țeava. În consecință, prima rafală se duse în plafon, la numai zece yarzi în fața lui, desprinzând un tub cu fluor și câteva difuzoare. Reacția lui confirmă lipsa de experiență în privința armelor; o compensa prin perseverență, îndreptând țeava prea aproape de sol, în vreme ce apăsa pe trăgaci pentru a doua oară, astfel că de data aceasta nimeri podeaua, destul de departe de țintă.

Pe toată durata acestei rafale prost direcționate, Sam nu rămase cu mâinile în sân. O apucă pe Chrissie și o împinse spre stânga, pe coridor și printr-o ușă, într-o cameră întunecată, chiar în timp ce al doilea tir continuu mușca bucăți din pardoseală. Tessa se afla chiar în spatele lor. Închise ușa și se propti de ea, de parcă-și imagina că era o suprafemeie și că orice glonț care ar fi ajuns la ușă ar fi sărit din spatele ei fără s-o vatăme câtuși de puțin.

Sam îi întinse lanterna, care dădea o lumină dureros de slabă.

–Cu încheietura mea în halul ăsta, voi avea nevoie de amândouă mâinile ca să apuc arma.

Tessa plimbă razele palide prin încăpere. Se găseau în sala de repetiții în care exersa de obicei fanfara. La dreapta ușii, platforme etajate – pline de scaune și de suporturi pentru partituri – se înălțau până la zidul din spate. La stânga, într-un spațiu gol, destul de mare, se afla, podiumul șefului de orchestră, cu un pupitru din lemn galben și metal, și două uși, deschise, ducând spre sălile învecinate.

Chrissie nu avu nevoie de nici un imbold pentru a o urma pe Tessa până la cea mai apropiată dintre aceste uși, iar Sam începu și el să înainteze cu spatele, supraveghind ușa de la hol pe care intraseră.

Afară, sirena se oprise. Acum, nu avea să-i pândească doar un singur bărbat cu o armă.

19

Căutaseră la primele două etaje. Se aflau în dormitorul de la etajul al treilea.

Harry îi auzea vorbind. Vocile pătrundeau până la el, dar nu distingea ce spuneau.

Aproape spera că vor detecta trapa podului, mascată de dulap, şi că se vor decide să urce. Voia să-i facă praf şi pulbere măcar pe câţiva dintre ei. Pentru Moose. După douăzeci de ani îndelungaţi în care fusese numai victimă, se săturase de asta ca de moarte; voia să aibă şansa să le dea de ştire că Harry Talbot era încă un bărbat cu care trebuia să te confrunţi – şi că, deşi Moose era numai un câine, nu i se putea lua viaţa fără consecinţele cele mai severe.

20

Prin ceaţa care se aduna tot mai mult, Loman văzu o singură maşină de patrulare parcată lângă furgoneta lui Shaddack. Frână alături de ea tocmai când Paul Amberlay părăsea volanul. Amberlay era suplu şi plin de nerv şi avea o strălucire aparte, unul dintre ofiţerii tineri cei mai buni ai lui Loman, dar acum părea ca un licean, prea mărunt pentru a aduce a poliţist – şi speriat.

Când Loman ieşi din maşină, Amberlay se apropie cu arma în mână, tremurând vizibil.

–Numai dumneavoastră şi cu mine? Unde dracu' sunt toţi ceilalţi? Asta e o alertă de gradul întâi.

–Unde sunt toţi ceilalţi? zise Loman. Ascultă numai, Paul. Ascultă şi tu.

Din fiecare colţ al oraşului, zeci de voci sălbatice se înălţau într-o melodie lugubră, ori chemându-se una pe alta, ori aruncând o provocare lumii nevăzute care plutea undeva deasupra norilor grei.

Loman se duse cu pași repezi prin spatele mașinii de patrulare și deschise portbagajul. Fusese dotat, ca oricare altul, și cu o pușcă de calibru mediu, de care nu se folosise niciodată în atât de pașnicul Moonlight Cove. Dar Noul Val, care echipase cu atâta generozitate forța polițienească, insistase ca echipamentul să fie reținut, chiar dacă era perceput ca inutil. Scoase arma din portbagaj.

Venind lângă el, Amberlay întrebă:

–Vreți să-mi spuneți că am regresat cu toții, cei din poliție, cu excepția dumneavoastră și a mea?

–Ascultă numai, repetă Loman, în vreme ce-și proptea pușca de mașină.

–Dar asta-i nebunie curată, insistă Amberlay. Iisuse, Doamne Dumnezeule, vreți să spuneți că toate astea au să se prăvălească și pe capul nostru, toate aceste lucruri demente?

Loman apucă o cutie cu gloanțe, care se afla într-o despărțitură din dreapta portbagajului, și-i ridică capacul.

–*Tu* nu simți chemarea, Paul?

–Nu! răspunse Amberlay, precipitat. Nu, n-o simt, nu simt nimic.

–Eu o simt, zise Loman, încărcându-și arma. O, Paul, o simt mai precis ca orice. Simt nevoia să-mi smulg hainele de pe mine și să mă schimb, *să mă schimb*, și să fug, să fiu liber, să merg cu ei, să vânez și să ucid, și să alerg cu ei.

–Dar nu și eu, nu, niciodată, zise Amberlay.

–Mincinosule! strigă Loman. Ridică arma încărcată și ținti spre Amberlay, făcându-i capul zob.

Nu se putea încrede în tânărul ofițer, nu putea să-i întoarcă spatele, acum, cu acest imbold acut de a regresa și cu acele voci din noapte care cântau cântecele sirenelor.

În timp ce-și îndesa mai multă muniție în buzunar, auzi o rafală înăuntrul școlii.

Se întrebă dacă arma se afla în mâinile lui Booker sau ale lui Shaddack. Luptându-se cu sine să-și controleze teroarea care-l înnebunea, zbătându-se să scape de nevoia hidoasă și atât de puternică de a renunța la forma lui omenească, Loman intră în școală să vadă ce se întâmpla.

21

Tommy Shaddack auzi o altă împuşcătură, dar nu-i acordă prea multă atenţie fiindcă, la urma urmei, acum erau în război. Puteai auzi ce însemna acest război dacă ieşeai afară în noapte şi ascultai răcnetele combatanţilor care-şi trimiteau ecoul printre dealuri, către mare. Se concentra mai mult să pună mâna pe Booker, pe femeie şi pe fetiţa pe care o zărise în hol, întrucât ştia că femeia trebuia să fie căţeaua aceea de Lockland, iar fetiţa Chrissie Foster, deşi nu-şi putea închipui cum de ajunseseră să se întâlnească.

Război. Aşa încât se comporta exact cum făceau soldaţii în filmele bune, deschizând uşile cu piciorul, trăgând într-o încăpere înainte de a intra în ea. Nu ţipă nimeni. Presupuse că nu atinsese pe nimeni, aşa că mai trase o dată, dar tot nu se auzi nici un ţipăt, încât realiză că plecaseră de-acolo. Trecu pragul, orbecăind după comutator, îl găsi şi descoperi că se afla în camera fanfarei, pustie.

Evident, ieşiseră printr-una din celelalte două uşi, şi, când văzu asta, se mânie, se mânie cu adevărat. Singura dată în viaţă când descărcase o armă fusese în Phoenix, când îl împuşcase pe indian cu pistolul tatălui său, – dar asta se întâmplase de aproape, când nu putuse da greş. Şi, totuşi, nu renunţase *să se descurce* cu o armă. La urma urmelor, nu-i aşa, văzuse la televizor o groază de filme de război, filme cu cowboy, cu poliţişti, şi nu părea dificil, nu părea greu deloc, nu aveai decât să ocheşti şi să apeşi pe trăgaci. Dar acum nu fusese chiar atât de simplu, şi Tommy era mânios, furios, pe cei care arătau în filme că e atât de simplu când, de fapt, arma îţi tot sărea în mâini, de parcă era vie.

Acum ştia mai bine, şi se pregătea să stea încordat când trăgea, să-şi depărteze picioarele şi să-şi adune toate forţele, în aşa fel încât gloanţele să nu mai lase găuri în plafon sau să ricoşeze de podea. Avea să le înfigă zdravăn în ei cu prima ocazie când îi cădeau sub ochi, şi avea să le pară rău că-l făcuseră să-i urmărească peste tot, că nu se întinseseră pur şi simplu pe jos, să moară când *voia* el.

22

Ușa de la încăperea fanfarei dusese într-un hol care deservea zece cămăruțe izolate acustic, în care elevii puteau mutila o bucată muzicală ore în șir fără să deranjeze pe nimeni. La capătul acelui coridor îngust, Tessa împinse o altă ușă și scutură lanterna suficient cât să distingă că se aflau într-o încăpere la fel de spațioasă ca sala fanfarei. Și aceasta găzduia o platformă supraetajată care se înălța în spate. Un desen al unui elev de pe un perete, completat cu îngeri înaripați care cântau, proclama că acesta era locașul Celui-mai-bun-cor-din-lume.

Când Chrissie și Sam o urmară în încăpere, la distanță se auzi o împușcătură. Părea să vină din exteriorul clădirii. Dar îndată ce ușa care ducea spre coridorul cu cămăruțele pentru repetiții se închise în urma lor, o altă detunătură răsună, mai aproape decât prima, probabil la ușa sălii fanfarei. Apoi, o a doua răpăială, din aceeași direcție.

Ca și în camera fanfarei, prin încă două uși, se putea ieși din sala rezervată corului, dar prima pe care o încercă le închidea orice posibilitate; ducea la biroul dirijorului.

Se năpustiră pe a doua ieșire, dincolo de care găsiră un coridor luminat numai de un bec roșu, care ardea non-stop, pe care scria: SCĂRI – imediat la dreapta lor. Nu IEȘIRE, ci doar SCĂRI, ceea ce însemna că erau trepte prin interior, fără nici un acces în afară.

–Du-o sus! o îmboldi Sam pe Tessa.

–Dar...

–Sus! Probabil că vin la parter pe oricare dintre intrări.

–Și tu ce...

–Am să mai rămân puțin aici, zise el.

O ușă se deschise cu un pocnet și în sala corului se auziră împușcături.

–Duce-ți-vă! șopti Sam.

23

Harry auzi cum se deschise uşa dulapului din dormitorul de dedesubt.

În pod era rece, dar pe el şiroia transpiraţia de parcă se afla într-o saună. Poate că nu-i trebuia de fapt al doilea pulovăr.

„Plecaţi", se gândea el. „Plecaţi de-aici!".

Apoi, îşi zise: „La naiba, nu, veniţi, veniţi să vedeţi ce v-aşteaptă. Credeţi că vreau să trăiesc la nesfârşit?"

24

Sam se lăsă într-un genunchi în holul din afara sălii corului, luând astfel o poziţie stabilă, pentru a compensa oarecum slăbiciunea încheieturii mâinii drepte. Întredeschise uşa, apucă pistolul cu mâna dreaptă, iar cu stânga cuprinse încheietura celeilalte mâini, care-l durea.

Îl văzu pe individ de cealaltă parte a încăperii, silueta lui proiectată pe fundalul luminos al coridorului care ducea spre sala fanfarei, în spatele lui. Era înalt. Nu-i vedea faţa. Dar ceva la el i se păru din cale-afară de familiar.

Omul cu arma nu-l văzu pe Sam. Nu făcea decât să fie precaut, trăgând în rafale înainte de a intra undeva.

Asta aducea o schimbare în planurile lui Sam. Se săltă în picioare şi, prin uşa-mobilă, reveni în sala corului, aşteptându-l pe individ să aprindă luminile sau să mai înainteze peste prag, pentru că acum era momentul să-l ia prin surprindere, înainte de a-şi reîncărca arma. Trăgând în timp ce mergea, Sam consumă şi cele patru gloanţe rămase, încercând să profite cât putea de fiecare. La a doua sau a treia împuşcătură, tipul din uşă scoase un ţipăt, Doamne, ţipa ca un puşti, cu o voce piţigăiată şi tremurătoare, în timp ce se aruncă înapoi în coridorul cu cămăruţele pentru repetiţie, unde nu putea fi văzut.

Sam continuă să se deplaseze, căutând febril cu mâna stângă prin buzunarul de la haină, apucând încărcătoarele de rezervă, iar cu dreapta le aruncă afară pe cele consumate. Când ajunse la uşa închisă, către holul îngust, dintre sala corului şi a fanfarei, uşa pe care dispăruse individul înalt, se lăsă cu spatele pe perete şi mai vârî nişte cartuşe în pistolul lui Smith & Wesson.

Deschise uşa cu piciorul şi privi pe hol, unde luminile fluorescente din plafon erau aprinse.

Holul era pustiu.

Nici urmă de sânge pe podea.

Fir-ar să fie! Mâna dreaptă îi era pe jumătate amorţită. Îşi simţea încheietura zvâcnind sub bandajul îmbpregnat de sânge proaspăt. Pe măsură ce trecea timpul, capacitatea lui de a ţinti exact slăbea; avea să ajungă în situaţia de a trebui să meargă la acel nenorocit şi să-l roage să muşte din ţeava pistolului, ca să aibă şi el o împuşcătură câştigătoare.

Uşile de la cele zece cămăruţe, câte cinci pe fiecare parte, erau închise. Uşa care ducea din hol în sala fanfarei era deschisă, iar luminile aprinse. Individul înalt putea fi acolo sau în oricare dintre cele zece cămăruţe. Dar, oriunde ar fi fost, apucase deja să-şi mai încarce arma o dată, aşa că momentul prielnic de a-l urmări trecuse.

Sam se retrase, lăsând uşa dintre hol şi sala corului să se închidă singură. În clipa în care-i dădea drumul, îl zări o fracţiune de secundă intrând pe uşa deschisă a sălii fanfarei.

Era însuşi Shaddack.

Arma acestuia scoase o detunătură.

Uşa, care realiza o perfectă izolare fonică, închizând-o chiar la momentul potrivit, era suficient de groasă pentru a opri rafalele.

Sam se întoarse şi străbătu în fugă sala corului, ajungând pe coridor, iar apoi pe scări în sus, unde le trimisese pe Tessa şi Chrissie.

Când ajunse în capul scărilor, le găsi pe amândouă aşteptându-l pe coridorul de sus, sub un semn indicator pe care scria: SCĂRI, cu litere scăldate într-o lumină roşie.

Shaddack începea să urce scările.

Sam se răsuci pe călcâie, reveni la scări şi coborî prima treaptă. Se sprijini de balustradă, privi în jos, îşi zări urmăritorul şi trase două gloanţe în direcţia lui.

Shaddack scoase din nou un ţipăt subţire, ca de băieţel. Se retrase repede şi se lipi de zid, departe de casa scărilor, într-un loc în care nu mai putea fi zărit.

Sam nu ştia dacă-l nimerise sau dacă nu cumva dăduse greş. Dar avea certitudinea că Shaddack nu fusese rănit mortal; continuă să înainteze, avansând treaptă cu treaptă, menţinându-se pe lângă perete.

Şi, în clipa în care creatura aceea imposibilă ar fi ajuns pe spalierul dintre etaje, Sam intenţiona să se întoarcă pe neaşteptate şi să-şi descarce arma în ea sau în oricine ar fi aşteptat acolo.

Sam se retrase din nou pe hol, fără să facă nici un zgomot. Luminiţa de un roşu-intens a indicatorului alunecă pe feţele Tessei şi a lui Chrissie... ca o iluzie de sânge.

25

Un clinchet. Apoi, un soi de râcâit.

Harry ştia ce auzea. Umeraşele alunecând de pe stinghia metalică.

Cum de-şi dăduseră seama? La naiba, poate mirosiseră că era acolo sus. Ce mai atâta vorbă, transpira ca un cal. Poate tocmai convertirea le ascuţise simţurile.

Clinchetul şi râcâitul încetară.

O clipă mai târziu, îi auzi cum ridicau stinghia ca să poată lăsa trapa în jos.

26

Lanterna pe cale de a se stinge continua încă să pâlpâie slab, iar Tessa era nevoită s-o scuture mereu, ca să pună bateriile la un loc, pentru a mai obţine câteva clipe de lumină slabă şi tremurătoare.

Ieşiseră afară din hol, pătrunzând în ceva ce se dovedea a fi un laborator de chimie, cu mese speciale de marmură neagră, chiuvete de inox şi trepiede înalte de lemn. Nici un loc în care să te ascunzi.

Verificară ferestrele, sperând să găsească vreun acoperiş sub ele. Nimic. Numai perspectiva de a sări de la etajul al doilea, pe aleea de beton.

La capătul laboratorului de chimie se afla o uşă prin care trecură într-o încăpere-depozit nu foarte încăpătoare, plină de substanţe chimice în tot felul de cutii sigilate şi în sticle, unele purtând etichete cu cap de mort, altele cu inscripţia PERICOL, în litere roşii, strălucitoare. Presupuse că existau destule căi să te foloseşti de acele conţinuturi ca de o armă, dar nu aveau timp să le treacă în revistă, căutând substanţele adecvate pentru a le amesteca. În plus, ea nu fusese niciodată prea bună la ştiinţele exacte, nemaiamintindu-şi nimic din orele de chimie, şi s-ar fi aruncat probabil personal în aer cu prima sticlă pe care ar fi deschis-o. Din expresia de pe faţa lui Sam, văzu că nici el nu nutrea speranţe mai mari decât ea.

O uşă de la capătul încăperii de depozitare a substanţelor dădea într-un al doilea laborator, care părea să fie organizat ca o sală de clasă pentru orele de biologie. Pe pereţi atârnau planşe de anatomie. Respectiva încăpere nu era o ascunzătoare mai bună decât laboratorul pe care-l lăsaseră în urmă.

Ţinând-o pe Chrissie strâns lângă ea, Tessa îl privi pe Sam şi şopti:

–Acum ce facem? Să aşteptăm aici şi să sperăm că nu ne găsesc sau... să ne mai mişcăm?

–Cred că e mai sigur să umblăm, zise Sam. Mai degrabă putem fi încercuiţi dacă rămânem într-un singur loc.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

Trecu de ele, conducându-le printre băncile din laborator, către uşa dinspre hol.

Din spatele lor – din încăperea întunecată în care se păstrau substanţele chimice ori din laboratorul de chimie neluminat – se auzi un „clinc" uşor, dar distinct.

Sam se opri, le grăbi pe Tessa şi pe Chrissie să treacă în faţa lui şi se întoarse să acopere ieşirea din încăperea cu substanţele chimice.

Cu Chrissie alături, Tessa păşi către uşa dinspre coridor, răsuci clanţa rotundă încet, în linişte, şi deschise uşa.

Shaddack veni din întunericul de pe coridor, în lumina slabă şi pâlpâitoare a lanternei, şi-şi fixă ţeava puştii în stomacul ei.

–Acum o să vă pară rău! zise el pe un ton excitat.

27

Ridicară trapa. O părere de lumină dinspre dulap urca spre trepte, dar nu ajungea până în colțul îndepărtat în care Harry stătea cu picioarele lui înțepenite întinse în față.

Mâna vătămată îi era încovrigată în poală, iar cea sănătoasă ținea pistolul cu bărbăție.

Inima îi bubuia din ce în ce mai tare și mult mai repede decât în cei douăzeci de ani de pe câmpurile de luptă din sud-estul Asiei. Stomacul i se strânsese dureros. Gâtul îi era atât de uscat că de-abia putea respira. Era amețit de frică. Dar, Doamne Dumnezeule, se simțea extraordinar de *viu*.

Cu un zdrăngănit, fixară scara.

28

Tommy Shaddack împinse țeava puștii în abdomenul ei și era gata să-i scoată mațele, gata să termine cu ea, când își dădu seama cât de *drăguță* era, și de îndată nu mai vru s-o ucidă, cel puțin nu pe loc, nu până ce n-ar fi pus-o să facă anumite lucruri cu el sau, să-i facă *lui* anumite lucruri. Trebuia să-i satisfacă orice dorință, altminteri ar putea s-o fărâme, da, era a lui, și era bine să înțeleagă asta, altfel avea el grijă să-i pară rău.

Apoi o văzu pe fetița de lângă ea, o fetiță drăguță, de numai zece sau doisprezece ani, care reuși să-l excite și mai mult. Putea să se ocupe întâi de această făptură crudă și apoi de cea mai mare, putea să le posede în orice fel i-ar fi trecut prin minte, și apoi să le distrugă – ăsta era dreptul lui, nu i-l puteau nega, nu lui, pentru că toată puterea se afla acum în mâinile sale, el văzuse Moonhawkul în *trei* rânduri.

Trecu prin ușa deschisă, înapoi în sală, ținând țeava puștii încă lipită de pântecul femeii, iar ea se trase înapoi în ritm cu el, târând-o și pe fetiță.

Booker se afla în spatele lor, cu o expresie încremenită. Tommy Shaddack îi zise poruncitor:

– Aruncă arma și îndepărtează-te, sau jur că fac un jeleu din cățeaua asta, și nu poți să te miști suficient de repede să mă oprești!

Booker ezită.

–Arunc-o! insistă Tommy Shaddack.

Agentul dădu drumul pistolului și se trase într-o parte.

Ținând lipit Remingtonul de pântecul femeii, o determină să se întoarcă și să ajungă până la comutator, pentru a aprinde lumina. Încăperea ieși total din umbre.

–E-n regulă, zise Tommy Shaddack. Acum așezați-vă cu toții pe taburetele astea, lângă masă, da, acolo, și să nu care cumva să vă gândiți la vreo șmecherie.

Se retrase câțiva pași, în vreme ce-i ținea în bătaia puștii. Păreau speriați, și asta îl făcu să râdă.

Tommy se excita tot mai mult, se excita cu adevărat, pentru că hotărâse să-l ucidă pe Booker în fața femeii și a fetiței, nu repede și curat, ci încet-încet – prima împușcătură în picioare, să zacă pe jos și să se chinuiască puțin, o a doua în burtă, dar nu chiar de-aproape, să-l termine pe loc, ci să-l lase să sufere ca un câine; să le pună pe femeie și pe fetiță să asiste, să vadă ele ce client aveau în Tommy Shaddack, ce client pe cinste; să le facă să-i fie recunoscătoare că le-a cruțat deocamdată, atât de recunoscătoare încât să i se plece în genunchi și să le oblige la *o mulțime* de lucruri, la tot ce jinduia de treizeci de ani încoace, dar își reprimase, să-și răzbune cei treizeci de ani refulați chiar aici, chiar acum, chiar în această noapte...

29

De-afară, filtrate până în pod prin găurile de la grinzi, urcau lătrături nepământești, punct și contrapunct, mai întâi una, apoi în cor. Se auzea de parcă porțile iadului fuseseră larg deschise, îngăduindu-le ocupanților din hăuri să pătrundă în Moonlight Cove.

Harry își făcea griji pentru Sam, Tessa și Chrissie.

Sub el, echipa de convertire pe care n-o vedea încă fixase scara. Unul dintre ei începu să urce în pod.

Harry se întreba cum arătau. Urmau să-i apară ca oameni obişnuiţi – bătrânul Doc Fitz cu o seringă şi câţiva aghiotanţi care să-l ajute? Sau sub înfăţişările Lunaticilor? Sau unii dintre oamenii-maşină despre care le povestise Sam?

Primul urcă prin trapa deschisă. Era doctorul Worthy, cel mai tânăr medic din oraş.

Harry se gândi să-l împuşte cât era încă pe scară. Dar nu mai mânuise o armă de douăzeci de ani şi nu voia să-şi consume în gol muniţia, oricum limitată, pe care o deţinea. Mai bine să aştepte o împuşcătură de aproape.

Worthy nu avea nici o lanternă. Nu dădea semne că i-ar fi trebuit aşa ceva. Se uită direct în colţul cel mai întunecat, în care Harry stătea pe jos, şi zise:

–Harry, de unde ştiai că venim?

–Intuiţie de paralitic, zise Harry cu sarcasm.

Prin mijlocul podului era destul loc ca Worthy să poată merge drept. Se ridică din poziţia ghemuit când ieşi de după nişte grinzi, imediat lângă trapă, şi, după ce îl lăsă să facă patru paşi, Harry trase de două ori în el.

Primul glonţ nimeri pe-alături, dar al doilea îl lovi la baza pieptului.

Worthy se trezi aruncat înapoi, şi căzu cu zgomot pe duşumelele goale ale podului. Rămase acolo o vreme, zvârcolindu-se, apoi se ridică în genunchi, tuşi o dată, şi se ridică din nou în picioare.

Sângele inundase piepţii cămăşii albe. Fusese lovit grav, şi totuşi îşi revenise în câteva secunde.

Harry îşi aminti de ceea ce-i spusese Sam în legătură cu soţii Coltrane, care refuzau să moară. „Caută procesorul de date!"

Ţinti spre capul lui Worthy şi trase iarăşi de două ori, însă de la distanţă de aproximativ douăzeci şi cinci de picioare şi din unghiul în care se afla, nici măcar nu-l atinse. Ezită, cu numai patru gloanţe rămase în pistol.

Un alt bărbat îşi făcu apariţia prin trapă.

Harry trase asupra lui, încercând să-l determine să nu mai înainteze.

Dar el îşi continuă drumul imperturbabil.

Încă trei gloanţe în pistol.

Rămânând la o oarecare distanţă, doctor Worthy zise:

–Harry, nu am venit aici să-ţi facem vreun rău. Nu ştiu ce-ai auzit tu sau cum de-ai auzit despre Proiect, dar nu e deloc un lucru rău...

Vocea lui era tărăgănată şi îşi ridicase capul, ascultând urletele inumane care răzbăteau prin noapte. O privire specifică, de tânjire, vizibilă chiar şi în firul acela de lumină venit de la trapa deschisă, trecu peste faţa lui Worthy.

Se scuturâ, clipi şi îşi aminti că încercase să-şi vândă elixirul unui client incredul.

–Nu-i deloc rău, Harry. Mai ales pentru dumneata. Vei putea merge din nou, Harry, la fel de bine ca oricine altcineva. Ai să fii din nou întreg, fiindcă, după Schimbare, ai să te poţi vindeca singur. Ai să scapi de paralizie.

–Nu, mulţumesc. Nu cu preţul ăsta.

–Ce preţ, Harry? întrebă Worthy, întinzându-şi braţele în faţă, cu palmele în sus. Priveşte-mă! Eu ce preţ am plătit?

–Sufletul tău, poate, zise Harry.

Un al treilea bărbat urca pe scară.

Cel de-al doilea asculta urletele în cascadă care pătrundeau până la ei prin orificiile din pod. Îşi încleştă dinţii, mestecă în gol de câteva ori, cu putere, şi închise ochii să nu mai vadă nimic. Îşi acoperi faţa cu mâinile, de parcă ar fi fost torturat brusc de ceva ce ar fi văzut numai el.

Worthy sesiză situaţia în care se afla însoţitorul lui.

–Vanner, ţi-e bine?

Mâinile lui Vanner... *se schimbară*. Încheieturile i se umflară şi ajunseră noduroase, datorită oaselor, iar degetele i se lungiră numai în câteva secunde. Când îşi luă mâinile de pe faţă, falca tocmai îi zvâcnea înainte, ca a unui pricolici la jumătatea metamorfozei. Cămaşa îi plesni pe la încheieturi, în vreme ce trupul lua alte proporţii. Mârâi şi colţii i se iviră ameninţători.

–... *nevoie*, zise Vanner, ... *nevoie, nevoie, vreau, nevoie*...

– Nu!!! strigă Worthy.

Al treilea bărbat, care tocmai apăruse, se încovrigă pe podea, schimbându-se în plină mişcare, alunecând spre o formă vag de insectă, dar cu desăvârşire respingătoare.

Înainte de a şti ce face, Harry goli pistolul de calibrul 38 în acel obiect-insectă, îl aruncă cât colo, apoi înşfăcă celălalt revolver de pe podea, mai trase şi cu el trei gloanţe, zburându-i creierii cel puţin o dată. Se împletici, se schimonosi, căzu înapoi prin trapă şi nu mai urcă la loc.

Vanner suferise o metamorfoză completă, căpătase chip de lup şi părea că se automodelase după ceva ce văzuse într-un film, pentru că lui Harry i se păru familiar, de parcă ar fi văzut acelaşi film, deşi nu-şi amintea prea bine. Vanner scoase un urlet pătrunzător, ca răspuns la chemările acelor creaturi care, pur şi simplu, parcă sfâşiau noaptea.

Trăgând cu frenezie de haine, ca şi cum atingerea lor l-ar fi încorsetat şi l-ar fi înnebunit, Worthy se schimba într-o bestie destul de diferită atât de Vanner cât şi de al treilea bărbat. O încarnare grotesc a propriilor dorinţe nebuneşti.

Harry mai avea trei gloanţe, iar ultimul şi-l păstra pentru el însuşi.

30

Mai devreme, după ce supravieţuise coşmarului din tunel, Sam îşi promisese că va învăţa să accepte eşecul, şi i se păruseră toate bune şi frumoase până acum, când eşecul îşi scotea din nou capul.

Nu avea voie să rateze, nu cu Chrissie şi Tessa care depindeau amândouă de el. Dacă nu apărea altă alternativă, avea să sară la Shaddack înaintea momentului în care acesta ar fi apăsat pe trăgaci.

Dar aprecierea acelui periculos moment era destul de dificilă. Shaddack părea nebun şi vorbea ca atare. După felul în care mintea i se scurtcircuita, era în stare să apese în orice clipă pe trăgaci în mijlocul acestor hohote înalte, repezi, nervoase, infantile.

–Ridică-te de pe scaun! îi porunci lui Sam.

–Poftim?

–M-ai auzit foarte bine, fir-ai tu să fii, ridică-te odată! Întinde-te pe jos, acolo, sau am să te fac să regreţi, te asigur, am să te fac să-ţi pară foarte rău. Gesticulă cu vârful armei: Ridică-te de pe scaun şi întinde-te pe podea! acum!

Sam nu voia să asculte ordinul, știind că Shaddack îl separa de Tessa și de Chrissie numai pentru a-l împușca.

Șovăi, apoi se lăsă să alunece de pe scaun pentru că nu avea de ales. Înaintă printre cele două bănci din laborator, către spațiul pe care i-l indicase Shaddack.

–Jos! zise Shaddack. Vreau să văd cum te târăști ca un vierme pe jos.

Lăsându-se într-un genunchi, Sam își strecură o mână într-unul din buzunarele hainei lui de piele, pescuind de-acolo o mică daltă de metal, de care se folosise ca să pătrundă în casa celor doi Coltrane, și o aruncă într-o parte, cu aceeași smucitură a mâinii cu care ar fi aruncat o carte de joc într-o pălărie.

Dalta ajunse departe pe podea, în dreptul ferestrei, până trecu de picioarele unui trepied și se izbi de baza unei mese de marmură din laborator.

Nebunul își repezi Remingtonul în direcția acelui zgomot.

Cu un răcnet de furie și hotărâre, Sam se ridică în cea mai mare viteză și se aruncă peste Shaddack.

31

Tessa o apucă pe Chrissie și o trase departe de bărbații care se luptau încleștați, către peretele dinspre ușa ce dădea pe coridor. Se ghemuiră acolo, sperând să nu le ajungă nici un fel de glonț.

Sam se năpustise înainte ca Shaddack să se poată întoarce de la ceea ce îi distrăsese atenția. Apucă de țeavă cu mâna stângă și de încheietura mâinii lui Shaddack cu cealaltă mână, slăbită, și-l împinse în spate, până ce acesta își pierdu echilibrul, lovindu-l de o bancă din laborator.

Când Shaddack țipă, Sam mârâi satisfăcut, de parcă se putea transforma în ceva care urla noaptea.

Tessa îl văzu cum îi trăgea lui Shaddack un genunchi între picioare, tare de tot. Omul cel înalt scăpă un icnet și răcni.

–*Foarte bine*, Sam! strigă Chrissie aprobator.

În vreme ce Shaddack se îneca şi se agita, încercând să se îndoaie de mijloc, într-o reacţie involuntară de durere, Sam îi smulse puşca şi păşi înapoi, când un bărbat într-o uniformă a poliţiei intră în încăpere, dinspre sala în care se păstrau substanţele chimice, cu o puşcă în mână.

–Nu! Aruncă arma! Shaddack *e al meu*!

32

Creatura în care se transformase Vanner înaintă spre Sam, mârâind din fundul gâtlejului, lăsând să i se scurgă o salivă gălbuie. Harry trase de două ori, reuşi s-o atingă, dar n-o ucise. Rănile păreau să se închidă chiar sub ochii lui.

Mai rămăsese un glonţ.

–... *nevoie, nevoie...*

Harry duse pistolul la gură, îşi lipi vârful ţevii de cerul gurii, respirând anevoie, scârbit de oţelul fierbinte.

Acea arătare hidoasă, ca un lup, se repezi spre el. Avea capul umflat de trei ori mai mult decât ar fi trebuit, disproporţionat faţă de trup. Cea mai mare parte a capului o forma gura, iar cea mai mare parte a gurii era plină de dinţi, nici măcar colţi de lup, ci ascuţiţi, întorşi înăuntru, ca ai unui rechin. Vanner nu se mulţumise să se automodeleze după un animal de pradă, ci voise să se preschimbe în ceva mult mai asasin şi mai eficient distructiv decât orice creatură lăsată de mama-natură.

Când Vanner se apropie la numai câţiva paşi de el, aplecându-se să muşte, Harry îşi scoase vârful armei din gură şi strigă:

–Nu, la naiba! şi împuşcă scârnăvia drept în cap. Se rostogoli pe spate, aterizând cu o bubuitură şi nu se mai ridică de jos.

„Păndeşte procesorul de date".

O stare de spirit nouă îl cutreieră pe Harry, dar nu dură prea mult. Worthy îşi desăvârşise transformarea şi părea să fi fost aţâţat la culme de un posibil masacru în acea încăpere şi de urletele tot mai intense care răzbăteau până în pod. Îşi întoarse ochii ca două lanterne spre Harry, şi în ei apăruse o privire care exprima o foame inumană.

Nu mai avea nici un glonţ.

33

Sam se găsea în puterea puștii polițistului. Trebui să arunce Remingtonul pe care-l luase de la Shaddack.

–Sunt de partea voastră, zise polițistul

–Nimeni nu e de partea noastră, zise Sam.

Shaddack respira cu greutate și încerca să stea drept. Îl privi pe ofițer cu o groază abjectă.

Cu cea mai rece premeditare pe care o văzuse Sam vreodată, fără nici un strop de emoție, nici măcar de mânie, polițistul își întoarse arma asupra lui Shaddack, care nu mai reprezenta o amenințare pentru nimeni, și trase patru gloanțe. Ca izbit parcă de un uriaș, Shaddack zbură peste vreo două scaune și se izbi de zid.

Polițistul dădu drumul puștii și se grăbi spre cel mort. Trase de flanela pe care o purtase sub haină și scoase de-acolo un obiect ciudat, un medalion dreptunghiular, care atârnase de un lanț de aur în jurul gâtului lui Shaddack.

Ridicând acel artifact curios, zise:

–Shaddack e mort. Bătaia inimii lui nu mai e transmisă, astfel că acum Sun pune în aplicare programul final. Într-o jumătate de minut, cam așa, vom cunoaște cu toții pacea. În sfârșit, pacea.

La început, Sam se gândi că polițistul voia să spună că aveau să moară cu toții, că acel obiect din mâna lui urma să-i ucidă, că era o bombă sau cam așa ceva. Se retrase grăbit spre ușă și-o văzu pe Tessa așteptându-se la același lucru. O ajutase pe Chrissie să se ridice de unde se ghemuise și deschisese ușa.

Dar dacă era vorba de-o bombă, atunci era una silențioasă, și raza ei de acțiune rămânea strict în jurul ofițerului de poliție. Deodată, toate trăsăturile i se contorsionară. Printre dinții încleștați, zise:

–Doamne...

Nu era o exclamație, ci o rugă sau poate o descriere inadecvată a ceva ce tocmai văzuse, deoarece în clipa următoare căzu la pământ, mort, fără ca Sam să sesizeze vreo cauză evidentă.

34

Când ieşiră pe uşa din spate, pe care intraseră la început, primul lucru pe care-l observă Sam era o imensă linişte care se lăsase în noapte. Ţipetele stridente ale celor care-şi schimbau forma nu mai răsunau prin oraşul pecetluit de ceaţă.

Cheile se aflau la îndemână.

–Condu tu! îi zise Tessei.

Încheietura mâinii îi zvâcnea mai rău ca niciodată. Pulsa cu atâta putere încât fiecare zvâcnet de durere reverbera prin fiecare fibră a fiinţei sale.

Se aşeză pe locul de alături.

Chrissie i se ghemui în poală, iar el o înlănţui cu braţele. Era nefiresc de tăcută. Părea epuizată, gata să cedeze nervos, dar Sam ştia că motivul tăcerii ei era mai profund decât oboseala dincolo de orice limită.

Tessa închise portiera şi porni motorul. Nu trebui să i se spună unde să meargă.

Îndreptându-se spre casa lui Harry, descoperiră că străzile erau ticsite de cadavre, nu de trupuri de oameni obişnuiţi, ci – aşa cum farurile le-o dezvăluiau dincolo de orice îndoială – de creaturi ieşite dintr-o pânză de Hieronymus Bosch, cu forme contorsionate şi fantasmagorice. Conducea încet, dându-le ocol, şi de câteva ori trebui chiar să urce pe trotuar pentru a trece de un grup întreg care, din câte se deducea, fusese doborât de aceeaşi forţă nevăzută ce-i venise de hac şi poliţistului de la Şcoala Centrală.

Shaddack e mort. Bătaia inimii lui nu mai e transmisă, astfel că acum Sun pune în aplicare programul final...

După o vreme, Chrissie se lipi cu capul de pieptul lui Sam şi refuză să mai vadă ceva prin parbriz.

Sam nu contenea să-şi repete că acele creaturi doborâte erau fantome, că asemenea lucruri nu puteau exista cu adevărat, nici prin aplicarea celei mai înalte tehnologii şi nici prin vrăjitorie. Se aştepta să dispară ca un abur de fiecare dată când câte un giulgiu de ceaţă le răpea

privirii lui, dar când ceața se deplasă din nou, ele continuau să zacă risipite pe asfalt, pe trotuar și pe gazoane.

Scufundat în toată acea oroare și urâțenie, nu-i venea să creadă că fusese atât de nechibzuit încât să petreacă atâția ani din viața asta prețioasă într-o stare sumbră, nevrând să vadă frumusețea lumii. Fusese un prost fără pereche. Când va răsări soarele, nu va mai pregeta nici o clipă să privească o floare și să se bucure de miracolul ei, de frumusețea care se afla dincolo de orice posibilitate de creație a omului.

–Îmi spui acum? întrebă Tessa, în vreme ce se apropiau de casa lui Harry.

–Ce să-ți spun?

–Ce-ai văzut. Experiența ta din pragul morții. Ce-ai văzut de Cealaltă Parte de te-ai speriat așa tare?

El râse, scuturându-se tot.

–Am fost un idiot.

–Probabil, zise ea. Spune-mi și lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

–Păi, nu prea pot să-ți spun exact. Mai mult *înțelegeam* ceva anume, decât vedeam, era vorba mai degrabă de o percepție spirituală decât de una vizuală.

–Deci... ce-ai înțeles?

–Că din această lume noi mergem mai departe, zise el. Ori ne așteaptă altă viață, o viață după alta pe o serie nesfârșită de planuri... ori trăim din nou în acest plan, reîncarnându-ne. Nu sunt sigur care din ele, dar am simțit-o profund de tot, *am știut* asta când am ajuns la capătul acelui tunel și am văzut lumina, acea lumină strălucitoare.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

–Și *asta* te-a îngrozit?

–Da.

–Că trăim din nou?

–Da. Fiindcă găseam viața atât de dezolantă, numai un lanț de tragedii, numai suferință. Pierdusem capacitatea de a mă bucura de frumusețea și veselia ei, așa că nu voiam să mor și iar s-o iau de la capăt, oricum nu mai curând decât era absolut necesar. Cel puțin în *această* viață, devenisem un tip dur, deprins cu suferința, ceea ce îmi oferea avantajul de a începe din nou, în postura de copil, o dată cu o nouă reîncarnare.

–Deci, a patra ta raţiune de a trăi nu era propriu-zis frica de moarte, zise ea.

–Cred că nu.

–Era teama de a trebui să trăieşti din nou.

–Da.

–Şi acum?

El se gândi o clipă. Chrissie i se mişcă în braţe. O mângâie pe părul umed. În cele din urmă, zise;

–Acum, *de-abia aştept* să trăiesc din nou.

35

Harry auzi nişte zgomote pe jos – ascensorul, apoi pe cineva în dormitorul de la etajul al treilea. Se încordă, gândindu-se că era prea mult să spere în două miracole, dar îl auzi pe Sam chemându-l pe nume de la picioarele scării:

–Aici, Sam! Sunt în siguranţă! Sunt bine!

O clipă mai târziu, Sam îşi făcu apariţia în pod.

–Tessa, Chrissie? întrebă Harry nerăbdător.

–Sunt jos. Amândouă sunt O.K.

–Slavă Domnului!

Harry dădu drumul unei expiraţii prelungi, care parcă se adunase în el ore întregi.

–Priveşte brutele astea, Sam.

–Prefer să nu mă uit.

–Poate Chrissie avea dreptate când vorbea de invadatori de pe alte planete.

–E ceva şi mai ciudat, zise Sam.

–Ce? întrebă Harry, pe când Sam îngenunche lângă el şi-i îndepărtă de la picioare, cu scârbă, cadavrul metamorfozat al lui Worthy.

–Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Sam. Nici nu sunt sigur că vreau să ştiu.

–Intrăm într-o epocă în care ne creăm propria realitate, nu-i aşa? Ştiinţa ne dă capacitatea aceasta, pas cu pas. Se pare că numai nebunii ar putea face aşa ceva.

Sam nu făcu nici o observație.

–Poate că nu e înțelept să ne creăm propria realitate, completă Harry. Poate că ordinea naturală e cea mai bună.

–Poate. Pe de altă parte, n-ar strica dacă ordinea naturală ar mai fi completată pe ici, pe colo. Cred că trebuie să încercăm. Trebuie să avem încredere în Dumnezeu ca aceia care ar aduce îmbunătățirile să nu-i semene lui Shaddack. Te simți bine, Harry?

–Destul de bine, mulțumesc. (Zâmbi.) Cu excepția faptului, desigur, că rămân în continuare un paralitic. Vezi masa asta de carne scârboasă care a fost Worthy? Se întinsese spre mine să mă muște de beregată, nu mai aveam nici un glonț, era cu ghearele în gâtul meu și apoi a căzut mort dintr-o dată, pur și simplu. Nu-i ăsta un miracol, sau tu cum îi zici?

–Același miracol s-a petrecut în tot orașul, zise Sam.Am impresia că atunci când a murit Shaddack au murit și ei... legați de el cumva. Haide, hai să te coborâm de-aici, din peisajul ăsta.

–Mi l-au omorât pe Moose, Sam.

–Pe naiba. Pe cine crezi că tot alintă Chrissie și Tessa jos?

Harry încremeni de surpriză.

–Dar am auzit...

–Probabil că cineva l-a pocnit în cap. Are o pată de sânge pe o parte a craniului și i s-a jupuit pielea. Cred că l-au pocnit de și-a pierdut cunoștința, dar nu pare să fi suferit ceva grav.

36

Chrissie călătorea în spatele camionetei, cu Harry și Moose, cu brațul sănătos al lui Harry în jurul ei și cu capul lui Moose în poală. Încetul cu încetul, începea să se simtă mai bine. Nu mai era ea însăși, nu, și poate că nu avea să se mai întoarcă vreodată la ce fusese înainte, dar îi era mult mai bine acum.

Se duseră spre parcarea din capătul lui Ocean Avenue, în partea de est a orașului. Tessa făcu o curbă mare și parcă mașina pe iarbă.

Sam deschise uşile din spate, pentru ca Harry şi Chrissie să stea unul lângă altul pe bancheta de-acolo şi să-i privească pe el şi pe Tessa cum lucrează.

Mai curajos decât ar fi fost Chrissie vreodată, Sam se duse până în zonele rezidenţiale apropiate, călcând peste cadavre sau ocolindu-le, şi se urcă rând pe rând la volanul maşinilor abandonate pe străzi. Una câte una, el şi Tessa le duseră în parc şi le aranjară într-un cerc uriaş, cu motoarele în funcţiune şi farurile îndreptate spre centru.

Sam susţinea că aveau să sosească oamenii cu elicopterele, chiar şi pe ceaţă, şi că cercul de lumină ar putea să-i ajute să se orienteze. Cu douăzeci de maşini, cu farurile aprinse, în interiorul acelui cerc era la fel de multă lumină ca la amiază.

Lui Chrissie îi plăcea strălucirea aceea.

Chiar înainte de a trasa complet aria în care se putea ateriza, câţiva oameni începură să apară pe străzi, oameni vii şi cât se poate de normali, judecând după înfăţişarea lor, fără colţi, fără să înţepe şi fără gheare, cu coloana vertebrală cât se poate de dreaptă. Desigur, Chrissie pricepuse că nu poţi avea încredere în nimeni pe deplin, numai după aspectul exterior, pentru că pe dinăuntru s-ar putea afla altceva, ce i-ar lăsa perplecşi până şi pe editorii de la „National Enquirer". Nu te puteai încrede nici măcar în propriii părinţi.

Dar nu avea timp să se gândească la asemenea lucruri.

Nu *îndrăznea* să se gândească la ce se petrecuse cu cei care o aduseseră pe lume. Ştia că speranţa pe care o nutrea în legătură cu salvarea lor era probabil o speranţă deşartă, dar voia să se mai agaţe de ea încă puţin.

Cei câţiva oameni care apăruseră pe străzi începură să graviteze în jurul spaţiului unde Tessa şi Sam terminau de adus şi ultimele maşini în cerc. Păreau cu toţii uimiţi. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Chrissie se simţea mai nelalocul ei.

–Sunt oameni buni, o asigură Harry, mângâind-o uşor cu mâna sănătoasă.

–Cum de puteţi fi aşa de sigur?

–Nu vezi că sunt speriaţi, mai că nu fac pe ei. Hopa! Poate că nu trebuia să spun că „fac pe ei" şi să te-nvăţ să vorbeşti urât.

–Ba da, chiar se potriveşte, zise ea.

Moose scoase un fel de scheunat și-și schimbă poziția în poala fetiței. Probabil că avea acea durere de cap pe care numai experții în karate o capătă de obicei când sparg cărămizi cu capetele lor.

–Ei bine, zise Harry, privește-i – sunt groaznic de speriați, ceea ce mă face să-i asociez cu noi. Nu i-ai văzut pe ceilalți speriați vreodată, nu-i așa?

Ea se gândi o clipă:

–Ba da. Pe polițistul care l-a împușcat pe domnul Shaddack în școală. Lui îi era frică. Avea mai multă spaimă în ochi decât am văzut vreodată la cineva.

–Oricum, fii liniștită în privința acestor oameni, o împăcă Harry, pe când cei care rătăceau pe-acolo, cu gurile căscate, se apropiau de camionetă. Trebuie să fie o parte dintre cei programați să fie convertiți înainte de miezul nopții, dar nimeni n-a mai ajuns până la ei. Alții, probabil că mai sunt încă la ei acasă, baricadați acolo, și le e frică să iasă, se gândesc că lumea întreagă s-a smintit, că invadatorii de pe alte planete umblă slobozi peste tot, cum ai crezut și tu. Mai mult decât atât, dacă aceşti oameni ar fi dintre aceia care-și schimbă forma, nu s-ar mai îndrepta spre noi clătinându-se și cu atâtea ezitări. Ar fi urcat panta, ar fi ajuns aici și ne-ar fi mâncat nasurile, plus orice alte părți din noi pe care le-ar fi considerat delicatese.

Explicația aceasta îi merse la suflet, chiar o făcu să zâmbească ușor, așa că începu să se mai relaxeze.

Dar exact o secundă mai târziu, Moose își înălță capul din brațele ei, lătră și sări în picioare.

Afară, oamenii care se apropiau de camionetă strigau surprinși și cu teamă în voce, iar Chrissie îl auzi pe Harry:

–Ce mama-măsii se-ntâmplă iar?

Aruncă de pe ea păturile care-i ținuseră de cald și coborî prin spatele mașinii, să vadă ce se petrecea.

În urma ei, alarmat, în ciuda asigurărilor pe care tocmai i le dăduse, Harry o întreba:

–Ce este? Ce se petrece?

Preț de o clipă, nu realiză de ce se speriase toată lumea din jur, dar apoi văzu și ea animalele. Treceau grămezi-grămezi, tocmai pe unde se aflau ei – hoarde de nenumărați șoareci, câțiva șobolani mai rebegiți, pisici de toate neamurile, o duzină de câini și câteva zeci de veverițe

care se dăduseră jos din copaci. Şi mai mulţi şoareci, şobolani şi pisici îşi făceau apariţia la capetele străzilor care intersectau Ocean Avenue, apucând-o într-o unică direcţie, alergând umăr la umăr, înnebuniţi, şi tăind drumul prin acea zonă mai liberă, îndreptându-se către drumul de ţară. Îi sugerau ceva despre care citise ea odată, şi-i fură de-ajuns câteva secunde, privindu-i cum trec pe lângă ea, ca să-şi amintească: lemingi. Periodic, când populaţia lemingilor devenea prea numeroasă în anumite zone, micuţele creaturi alergau şi tot alergau direct spre mare, intrau în valuri şi se înecau. Toate aceste animale acţionau ca lemingii, repezindu-se în aceeaşi direcţie, trecând peste orice în drumul lor, neatrase de nimic vizibil şi, ca atare, urmărind, evident, un impuls interior.

Moose sări din camionetă şi se alătură mulţimilor în mişcare.

–Moose, nu! strigă ea.

El se împletici, de parcă s-ar fi împiedicat de strigătul pe care-l trimisese spre el. Privi peste umăr, apoi îşi răsuci din nou capul spre drumul de ţară, ca şi cum ar fi fost atras de un lanţ invizibil. Începu să-şi accelereze ritmul.

–Moose!!!

Se împiedică, şi de data aceasta chiar căzu, se răsuci şi reveni pe patru picioare.

Pe undeva, Chrissie ştia că imaginea cu lemingii era potrivită, că aceste animale se grăbeau spre propria lor groapă, deşi departe de mare, către o altă moarte, mai hidoasă, care ţinea şi ea de tot ce se petrecuse în Moonlight Cove. Dacă nu-l oprea pe Moose, nu aveau să-l mai vadă niciodată.

Câinele alerga.

Ea gonea pe urmele lui.

O dureau toate oasele, avea o senzaţie de arsură, fiecare muşchi şi fiecare încheietură o supărau, îi era şi teamă, dar găsi în ea puterea şi voinţa să-l urmărească pe Labrador, fiindcă nimeni altcineva nu părea să înţeleagă că el şi celelalte animale se îndreptau spre moarte. Tessa şi Sam, inteligenţi cum erau, şi tot nu-şi dăduseră seama. Ei rămăseseră pironiţi locului, privind spectacolul cu gurile întredeschise. Aşa încât Chrissie îşi lipi braţele de corp, îşi încordă picioarele şi o luă la goană cât o ţineau puterile, imaginându-şi că era Chrissie Foster, Cea-Mai-tânără-campioană-Mondială-la-proba-de-Maraton, aflată în plină cursă, cu mii de oameni care o ovaţionau de pe margini: „Chris-sie, Chris-sie,

Chris-sie, Chris-sie...". Și, în vreme ce alerga, îi striga lui Moose să se oprească, deoarece, de câte ori își auzea numele, încetinea pasul, ezita, iar ea mai câștiga ceva teren. Apoi, ieșiră din parc, iar ea aproape căzu în șanțul adânc de-a lungul drumului de țară, scăpă din el în ultima clipă, nu pentru că-l văzuse la timp, ci pentru că era cu ochii ațintiți la Moose și observă cum acesta evita ceva. Aterizâ din nou perfect, recuperând distanța. La următoarea ocazie când Moose încetini iarăși goana, auzindu-și numele, ea se afla deasupra lui, trăgând de el cu mâinile, apucându-l de zgardă. El lătră și-și arătă colții, iar ea rosti „Moose" în așa fel încât să se rușineze. Atunci, pentru prima dată, încercă s-o muște, Doamne, și cum se mai lupta să se elibereze din strânsoarea ei. Trebui să se agațe de el cu toată greutatea, și chiar o trase puțin, așa mare cum era, de-a lungul drumului. Încerca să se elibereze cu labele lui mari, încăpățânându-se să urmeze mulțimea de mici animale care dispărea în noapte și ceață.

Pe când câinele se calmase suficient de mult ca să accepte să se întoarcă cu ea în parc, Tessa și Sam se apropiară de Chrissie.

–Ce se-ntâmplă? întrebă Sam.

–Se duc toate să moară, zise Chrissie. Nu am putut să-l las pe Moose să meargă cu ele.

–Să moară? De unde știi?

–Nu știu. Dar... ce altceva să fie?

Rămaseră un moment pe drumul întunecat și învăluit în ceață, privind în urma animalelor care dispăruseră în întuneric.

Tessa zise gânditoare:

–Într-adevăr, ce altceva?

37

Ceața se subțiase, dar nu exista vizibilitate la mai mult de un sfert de milă.

Stând cu Tessa în mijlocul cercului de mașini, Sam auzi elicopterele, curând după ora douăzeci și două, înainte să le vadă luminile. Întrucât ceața distorsiona sunetele, nu-și dădu seama din ce direcție se

apropiau, dar îşi imaginã cã soseau dinspre sud, pe lângã coastã, rămânând cam la câteva sute de yarzi deasupra mării, unde nu existau dealuri de survolat pe ceaţă. Înzestraţi cu cele mai sofisticate instrumente, ar fi putut zbura şi cu ochii închişi. Piloţii purtau probabil ochelari speciali pe timpul nopţii, coborând sub cinci sute de picioare, din cauza vremii nefavorabile.

Pentru cã FBI-ul menţinea relaţii strânse cu serviciile armate, în special cu Marina, Sam ştia cam la ce să se-aştepte. Avea să apară o forţă de recunoaştere a Marinei, formată din elementele standard cerute de o asemenea situaţie: un elicopter CH-46, transportând chiar echipa de recunoaştere ca atare – probabil oamenii detaşaţi din Unitatea de Asalt a Marinei –, însoţit de două „Cobra" care aveau arme la bord.

Întorcându-se pe călcâie de jur-împrejur, privind în toate direcţiile, Tessa zise:

–Nu-i văd.

–Nici n-o să-i vezi, îi spuse Sam. N-o să-i vezi până când n-or să fie exact deasupra capetelor noastre.

–Zboară fără lumini?

–Nu. Sunt echipaţi cu lumini albastre, care nu pot fi văzute clar de la sol, dar care le oferă o vizibilitate perfectă prin ochelarii lor făcuţi special pentru timp de noapte.

De obicei, când se răspundea la o ameninţare teroristă, CH-46, numit „Cavalerul Mării" în mod oficial, dar la care se făcea referire sub numele de „Broasca" de către cei familiarizaţi cu el, ar fi trebuit să se îndrepte, cu escortele „Cobra", spre capătul nordic al oraşului. Trei echipe înarmate, fiecare din câte patru bărbaţi, ar fi trebuit să debarce şi să treacă prin Moonlight Cove de la nord la sud, verificând starea de lucruri, întâlnindu-se, regrupându-se la celălalt capăt pentru evacuare, dacă era cazul.

Dar, datorită mesajului pe care Sam îl trimisese Biroului înainte ca legăturile lui Sun cu lumea din afară să fie întrerupte, şi fiindcă nu era vorba de terorişti, iar situaţia era, de fapt, cât se poate de aparte, se apelase la o abordare mai îndrăzneaţă. Elicopterele dădeau ocoluri repetate oraşului, coborând la mai puţin de douăzeci sau treizeci de picioare de vârfurile pomilor. La răstimpuri, se vedeau luminile lor ciudate, albastre-verzui, dar nu se zărea în rest absolut nimic din dimensiunile lor; din cauza prototipurilor noi, mult mai silenţioase decât

cele vechi, metalice, folosite pe vremuri, acestea păreau să alunece tăcute, aducând foarte bine a siluete dintr-o lume mult mai îndepărtată și mai străină de a noastră.

În sfârșit, ajunseră deasupra cercului luminos din parc.

Nu aterizară imediat. Cu motoarele puternice care risipiră ceața din jur, insistară puțin să studieze oamenii adunați în parc, rămași dincolo de zona în care se concentrase lumina puternică, și petrecură câteva minute examinând și cadavrele grotești de pe străzi.

În sfârșit, pe când cele două „Cobra" rămâneau încă în aer, CH-46 ateriză parcă neconvins în cercul alcătuit din mașini. Bărbații care coborâră purtau arme automate, dar, altminteri, nu aduceau a soldați, pentru că, datorită mesajului lui Sam, erau înveșmântați în costume albe de protecție biologică, purtând pe spate fiecare propriul tub cu oxigen. Aduceau mult mai mult a astronauți decât a forțe ale Marinei Militare.

Locotenentul Ross Dalgood, care părea să aibă o expresie de copilaș îndărătul măștii pe care o purta, veni direct la Sam și la Tessa, își declină numele și gradul și-l salută pe Sam spunându-i pe nume, evident pentru că-i fusese arătată o fotografie a acestuia înainte de a pleca în misiune.

–Pericol de contaminare biologică, agent Booker?

–Nu prea cred, îi răspunse Sam, pe când motoarele treceau de la o ritmare puternică la o mișcare încetinită, mai blândă.

–Dar nu știți?

–Da, chiar nu știu, recunoscu el.

–Noi am venit cei dintâi, îl informă Dalgood. Pe drum sunt mulți alții – armata și oamenii Biroului vin pe șosea. Vor fi curând-aici.

Toți trei – Dalgood, Sam și Tessa – se deplasară printre două dintre mașinile din cerc, către cadavrele care zăceau pe o cărare ce străjuia parcul.

–Nu mi-a venit să-mi cred ochilor ce-am văzut de sus, zise Dalgood.

–Trebuie să credeți, interveni Tessa.

–Dar, ce dracu' sunt? întrebă Dalgood.

Sam zise doar:

–Lunatici.

38

Tessa îşi făcea griji pentru Sam. Ea şi Chrissie se întorseseră acasă la Harry la ora 1 noaptea, după ce dăduseră în trei rânduri declaraţii bărbaţilor în costumele de protecţie. Deşi avuseseră coşmaruri cumplite, reuşiră să adune câteva ore de somn. Dar Sam fusese toată noaptea plecat. Nu se întorsese nici măcar când ei terminară micul dejun, miercuri, la ora unsprezece dimineaţa.

–Probabil, îşi imaginează că e indestructibil, zise ea, dar nu e.

–Îţi pasă de el? zise Harry.

–Bineînţeles că-mi pasă.

–Vreau să spun că ţii la el.

–Păi... nu prea ştiu.

–Eu ştiu.

–Şi eu ştiu, zise Chrissie.

Sam reveni după ora treisprezece şi jumătate, sumbru şi tras la faţă. Ea aşternuse cearşafuri proaspete pe patul disponibil, pe care el se trânti aproape îmbrăcat.

Ea se aşeză pe un scaun lângă pat, privindu-l cum doarme. Din vreme în vreme, gemea şi se întorcea pe cealaltă parte. Le chema pe nume şi pe ea şi pe Chrissie – şi, câteodată, pe Scott – de parcă îi pierduse şi pornise în căutarea lor printr-un spaţiu periculos şi pustiu.

La ora optsprezece veniră după el oamenii Biroului, tot în costume speciale de protecţie, după ce dormise mai puţin de cinci ceasuri. Plecă cu ei pentru tot restul nopţii.

Până atunci, toate cadavrele, sub formele lor biologice atât de variate, fuseseră ridicate din locurile în care zăceau, numerotate, puse în pungi mari de plastic şi ţinute la rece, în atenţia viitoare a patologilor.

În acea noapte, Tessa şi Chrissie împărţiră acelaşi pat. Stând culcate în camera pe jumătate cufundată în întuneric, în care aruncaseră un prosop peste o lampă în chip de abajur, fetiţa începu să vorbească:

–Sunt duşi.

–Cine?

–Mămica şi tăticul meu.

–Da, mi-e teamă că da.

–Au murit.

–Îmi pare rău, Chrissie.

–Da. Știu. Ești foarte drăguță.

Apoi, o vreme, plânse în brațele Tessei.

Mult mai târziu, aproape adormită, zise:

–Ai vorbit cu Sam. Ți-a spus dacă au ajuns la vreo concluzie ... în privința animalelor acelea din noaptea trecută... încotro fugeau toate?

–Nu, zise Tessa. Încă n-au descoperit nimic.

–Asta mă cam sperie.

–Și pe mine.

39

Joi, dis-de-dimineață, echipe ale tehnicienilor Biroului și consultanți din afară ai altor servicii desluşiseră suficiente date din Sun despre Moonhawk pentru a stabili că Proiectul se ocupase strict de implantarea unui mecanism de control nonbiologic care adusese profunde schimbări fiziologice victimelor. Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care funcționa, despre modul în care microsferele puteau determina asemenea metamorfoze radicale, dar era limpede că nu fusese vorba de vreo bacterie, de vreun virus sau alte microorganisme de acest gen. Era pur și simplu o performanță realizată cu ajutorul aparatelor.

Trupele armatei, interzicând accesul ziariștilor și al curioșilor de tot felul, care de-abia așteptau să-și bage nasul, aveau încă multe de făcut, dar respirau și ele mai ușurate că puteau în sfârșit să se descotorosească de costumele lor oarecum caraghioase, în care se coceau de căldură. Prin aceeași situație treceau și sutele de oameni de știință și agenți ai Biroului, adunați care pe unde putuseră, prin tot orașul.

Deși Sam avea să se întoarcă cu siguranță în zilele următoare în Moonlight Cove, el, Tessa și Chrissie plecau de-acolo vineri dimineața. Curtea de Justiție, întrunită în grabă, plină de înțelegere, cu sprijinul unei mulțimi de oficialități federale și de stat, i-o încredințaseră deja Tessei pe fetiță, temporar. Toți trei își luară rămas bun de la Harry și se urcară într-unul din elicopterele Bell Jet Ranger ale Biroului.

Pentru a-i scuti pe cercetători de orice intruziuni, pentru ca opiniile lor să nu fie cumva colorate de senzaţional şi inadecvări, în Moonlight Cove se interzise orice pătrundere a mass-mediei, iar Sam nu realiză pe deplin impactul poveştii cu Moonhawk până când nu zburară pe deasupra filtrelor instalate de armată pe graniţă. Sute de vehicule ale ziariştilor se înşirau de-a lungul drumului şi erau parcate pe câmp. Pilotul zbura la joasă altitudine, încât Sam să vadă toate camerele de luat vederi îndreptate în sus pentru a-i fotografia când treceau pe deasupra mulţimii.

–E aproape la fel de rău şi pe drumul de ţară, la nord de Holliwell Road, zise pilotul elicopterului. Reporterii din lumea întreagă dorm pe pământ, fiindcă nu vor să se ducă la vreun motel, să se trezească şi să afle că s-a dat acces presei în Moonlight Cove – în timp ce ei ar trage la aghioase.

–N-au de ce să-şi facă griji, zise Sam. N-or să permită accesul presei – şi al nimănui, în afară de cei care studiază cazul – săptămâni întregi.

Jet Rangerul îi transportă pe Aeroportul Internaţional din San Francisco, unde aveau trei rezervări la un zbor PSA la sud de Los Angeles. Pe un panou electronic, studiind ultimele ştiri, Sam citi câteva titluri:

INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ DIN SPATELE TRAGEDIEI DIN COVE. SUPERCOMPUTERUL SE DEFECTEAZĂ.

Era, desigur, o stupiditate. Supercomputerul de la Noul Val, Sun, nu ţinea de inteligenţa artificială. Nu se născocise încă nimic de acest gen pe întreg pământul, deşi legiuni de oameni de ştiinţă se dădeau peste cap care să devină mai întâi părintele unei adevărate minţi electronice, gânditoare. Sun nu se defectase; servise pur şi simplu, aşa cum se întâmplă cu toate computerele.

Parafrazându-l pe Shakespeare, Sam gândi: „Greşeala nu zace în tehnologia noastră, ci în noi înşine".

În ziua de astăzi, oricum, oamenii dădeau toată vina pe defecţiunile computerelor – tot aşa cum, cu veacuri în urmă, membrii unor culturi mai puţin sofisticate dăduseră vina pe mişcările corpurilor cereşti.

Tessa arătă spre un alt titlu:

EXPERIMENT SECRET AL PENTAGONULUI ÎN SPATELE UNUI DEZASTRU MISTERIOS.

În unele cercuri, Pentagonul era un subiect curent, aproape îndrăgit pentru relele adevărate sau imaginare pentru că, o dată ce apucai să crezi în ele, rădăcina răului devenea mai simplă și mai ușor de înțeles. Pentru cei care vedeau lucrurile astfel, Pentagonul ajunsese aproape ca bătrânul monstru Frankenstein, bolborosind tot felul de vorbe în încălțările lui înglodate și în costumul lui negru, prea mic, înspăimântat, dar inteligent, pervers și totuși foarte previzibil, oricum de preferat în comparație cu alți răufăcători mai periculoși și mai complecși.

Chrissie descoperi o ediție specială, rară, a unei reviste de informare cu circuit închis, plină de relatări despre Moonlight Cove. Le arătă titlul: INVADATORI DE PE ALTE PLANETE ATERIZEAZĂ PE COASTA CALIFORNIANĂ. MÂNCĂTORI DE CARNE DE OM SE NĂPUSTESC ASUPRA ORAȘULUI.

O clipă, se priviră unul pe celălat cu multă solemnitate, apoi zâmbiră. Pentru prima oară, după câteva zile bune, Chrissie râse. Nu era un râs din toată inima, ci mai mult un chicotit, și poate cu o undă de ironie, prea ascuțită pentru o fetiță de unsprezece ani, nemaivorbind și de o umbră de melancolie, dar aducea totuși a râs. Auzind-o, Sam se simți mai bine.

40

Joel Ganowicz, de la United Press International, se afla în perimetrul orașului Moonlight Cove, tot umblând de la un corp de case la altul, încă de miercuri dimineață. Noaptea și-o petrecea într-un sac de dormit, așternut pe sol, folosea pădurile pentru nevoile stricte și plătea un dulgher din Aberdeen Wells, ajuns șomer, ca să-i facă rost de câte ceva de mâncare. Niciodată, în toată cariera lui, nu mai fusese implicat trup și suflet în vreun eveniment ca acum, vrând să pătrundă și în cele mai mici detalii. Și nici măcar nu știa exact de ce. Da, firește, era cea mai grozavă întâmplare a deceniului acesta. Dar de ce simțea el nevoia de a tot adăsta pe-acolo, pentru a afla fiecare părticică de adevăr? De ce era obsedat? Propriul lui comportament îl uimea.

Dar nu era singura persoană obsedată.

Cu toate că întâmplările din Moonlight Cove fuseseră comunicate mass-mediei în reprize scurte în decurs de trei zile și fuseseră întoarse pe toate părțile într-o conferință de presă de patru ore, joi seara, și, deși reporterii luaseră interviuri ample multora dintre cei două sute de supraviețuitori, nimeni nu era satisfăcut pe deplin. Oroarea nemaiauzită pe care o dezvăluiau condițiile în care muriseră victimele – și numărul lor, de aproape trei mii, mult mai mare decât al celor de la Jonestown – îi încremeniseră de uimire atât pe cititorii ziarelor cât și pe cei care urmăreau emisiunile la televizor, indiferent de cât de des auzeau relatările. Vineri dimineața, povestea încinsese toate spiritele mai rău ca niciodată.

Și, totuși, Joel simțea că nu atât caracterul nelumesc al faptelor, aspectul lor terifiant sau statisticile spectaculoase acaparau interesul publicului. Era vorba de ceva mult mai serios.

Vineri, pe la ora zece, Joel stătea întins în patul lui improvizat, pe un câmp ce străjuia drumul de țară, la aproximativ zece yarzi de punctul de control al poliției de la nord de Holliwell, încălzindu-se la soare într-o dimineață de octombrie surprinzător de călduroasă și gândindu-se la toate cele petrecute. Începea să creadă că poate aceste vești aveau un impact profund asupra celor din alte locuri, pentru că era vorba nu numai despre conflictul relativ modern dintre om și mașină, ci și despre conflictul etern uman, de când lumea și pământul, dintre responsabilitate și iresponsabilitate, dintre civilizație și sălbăticie, dintre pulsiunile umane contradictorii, îndreptate când spre credință, când spre negarea totală.

Joel continua să mediteze la aceste lucruri când, dintr-o dată, se ridică în picioare și începu să meargă. Undeva, pe drum, se opri, fără să-i treacă nimic prin cap, dar continuă să înainteze cu pași și mai repezi.

Nu era singur. Alți oameni de pe lângă diferite case, cam jumătate din cei două sute aflați prin împrejurimi, se întoarseră toți ca unul și o luară spre est, peste câmp, cu o decizie neașteptată, dar neezitând pe drum și nefăcând nici un ocol inutil, ci tăind de-a dreptul peste o pajiște în pantă, peste dealuri acoperite de pomi pitici și pe lângă pâlcuri de arbori.

Cei care mergeau repezit îi luară prin surprindere și-i speriară pe cei care nu simțiseră acea chemare bruscă de a face o plimbare în necunoscut, iar câțiva reporteri se ținură de ei o bucată de vreme, punând

întrebări, apoi strigând aceleași întrebări încă o dată. Nici unul dintre cei care porniseră în acel marș nu răspunse.

Joel era stăpânit de sentimentul că exista un loc anume spre care trebuia să se îndrepte, unde nu și-ar mai fi făcut nici un fel de griji, un loc în care urma să aibă de toate, să nu fie preocupat de viitor. Nu știa cum arată acel loc magic, dar știa că-l putea recunoaște dacă-l vedea. Grăbi pașii, atâțat, constrâns irezistibil, *tras* parcă de o ață nevăzută.

Nevoie.

Acea ființă proteică din pivnița Coloniei Icarus era cuprinsă de nevoia de devorare. Nu pierise atunci când ceilalți copii ai Moonhawkului se stinseseră din viață, deoarece computerul cu microsfere din ea se dizolvase când căutase prima dată libertatea desprinderii de orice formă; nu mai putuse capta ordinul de moarte transmis prin microunde de Sun. Chiar dacă ar fi fost receptat, nu ar fi fost dus la îndeplinire, pentru că acea creatură care sălășluise în pivniță nu avea o inimă care să i se poată opri.

Nevoie.

Nevoia era atât de intensă încât o făcea să pulseze și să se contracte. Era mai puternică decât dorința, era mai teribilă decât orice durere.

Nevoie.

Toate gurile se deschiseseră pe suprafața ei. Acea creatură chema lumea din jur cu o voce care părea stinsă, dar care era departe de a fi astfel, o voce care nu se adresa auzului prăzii sale, ci minții ei.

Iar prada era în drum spre ea.

Nevoia avea să-i fie curând satisfăcută.

Colonelul Lewis Tarker, ofițer-comandant în cadrul Armatei de la cartierul general din parcul situat la capătul estic al lui Ocean Avenue, primi o înștiințare urgentă de la sergentul Sperlmont, care avea în grijă zona dinspre drumul de țară. Sperlmont raportă că-și pierduse șase din cei doisprezece oameni din subordinea sa, care plecaseră pur și simplu ca niște năluci, cu aproximativ o sută de reporteri aflați cam în aceeași stare întru totul nefirească.

–Se întâmplă ceva, îi spuse el lui Tarker. Încă nu s-a terminat tărășenia, domnule.

Tarker luă imediat legătura cu Oren Westrom, omul Biroului, care conducea investigațiile în legătură cu Moonhawk și cu care trebuiau puse la punct toate aspectele militare ale operației.

–Nu s-a terminat, îi spuse Tarker lui Westrom. Cred că toţi oamenii aştia care se îndreaptă nu se ştie unde reprezintă ceva mult mai ciudat decât i-a descris Sperlmont, atât de ciudat încât nici nu ştie să raporteze exact despre ce e vorba. Eu îl cunosc şi e mult mai agitat decât de obicei.

Westrom, la rândul lui, ceru legătura cu Jet Rangerul Biroului, oricând gata de decolare. Îi explică lui Jim Lobbow, pilotul, situaţia:

–Sperlmont are de gând să-şi pună oamenii sub urmărire, să vadă unde dracu' se duc cu toţii – şi cu ce scop. Dar dacă lucrurile se complică, vreau să-i urmăreşti din avion.

–Am pornit într-acolo, zise Lobbow.

Nimic nu-i reuşise lui Jim Lobbow în viaţă, decât pilotarea unui avion.

Fusese însurat de trei ori şi fiecare căsătorie se încheiase printr-un divorţ. Trăise cu mai multe femei decât putea număra pe degetele mâinilor; chiar dacă legătura căsătoriei nu-l presa, tot nu putea menţine o relaţie. Avea un copil, un băiat, de la a doua soţie, dar nu-l vedea mai des de trei ori pe an, şi niciodată mai mult decât o zi. Deşi fusese educat în sânul bisericii catolice, şi cu toate că fraţii şi surorile lui se duceau la Misă cu mare pioşenie şi în mod regulat, nu acelaşi lucru era valabil pentru Jim. Duminica părea a fi singura zi în care să poată dormi pe săturate, iar când se gândea să se ducă la vreo slujbă din timpul săptămânii, i se părea prea mare bătaie de cap. Deşi visa adesea să ajungă antreprenor, fiecare mică afacere pe care o punea pe picioare se dovedea apoi sortită eşecului; era de fiecare dată uimit să descopere ce cantitate de muncă investea în orice afacere, chiar şi într-una în care, aparent, un manager putea avea o prezenţă destul de discretă, şi, mai devreme sau mai târziu, presupunea prea mult deranj.

Dar nimeni nu era un pilot mai bun decât Jim Lobbow. Era capabil să se ridice de la sol şi să aterizeze pe o vreme care ar fi descurajat pe oricine altcineva, şi putea să decoleze de pe orice teren şi în orice condiţii.

La ordinele lui Westrom, se înălţă cu Jet Rangerul şi zbură până deasupra drumului de ţară, ajungând acolo cât ai clipi din ochi, fiindcă cerul era albastru şi curat ca lacrima, iar ţinta lui se afla la o milă şi un sfert de parcul în care-şi ţinea elicopterul. La sol, câteva trupe ale Ar-

matei, încă aflate la datorie pentru a menține filtrele în oraș, îi făcură cu mâna.

Lobbow se duse acolo unde fusese trimis și, în mai puțin de un minut, îi depistă pe cei care se grăbeau la deal în sus, lepădându-și încălțămintea, smulgându-și hainele de pe ei, dar perseverând tot înainte, mereu înainte. Totul devenea cât se poate de nefiresc.

Un bâzâit ciudat îi umplu capul. Se gândi că se întâmplă ceva cu căștile lui radio; și le scoase o clipă, dar nu ele erau de vină. Bâzâitul nu înceta. De fapt, nu era bâzâit, un sunet, ci o anumită *senzație*.

„Ce-o fi cu mine?", se miră el.

Încercă să se scuture de acea impresie nefamiliară.

Cei care-și continuau drumul făceau un ocol spre est sud-est, iar el zbură înaintea lor, căutând cu privirea vreun reper, ceva neobișnuit spre care ei ar fi putut să se îndrepte. Ajunse aproape imediat la casa în stil Victorian care stătea gata să se prăbușească, la hambarul vechi, și la celelalte anexe aproape dărâmate.

Ceva din acel loc îl atrăgea irezistibil.

Îi dădu ocol o dată, de două ori.

Deși era într-o paragină desăvârșită, avu deodată ideea nebunească că ar putea fi fericit acolo, liber, fără nici o grijă, fără fostele soții care să-i stea pe cap, fără obligația de a plăti pensie alimentară copilului.

Peste dealurile de la nord-vest, soseau plimbăreții care porniseră în neștire, o sută sau chiar mai mulți, nemaiținând ritmul obișnuit, ci alergând de-a dreptul – se împiedicau și cădeau, dar se ridicau și porneau din nou în pas alergător.

Iar Jim știa de ce veneau. Făcu un tur deasupra casei, de parcă ar fi fost cel mai atrăgător lucru pe care-l văzuse vreodată, o sursă de supremă delectare. Jinduia la acea libertate, la acea eliberare, mai mult decât oricând în viață. Făcu cu Jet Rangerul o mișcare razantă în sus, luă o curbă spre sud, apoi spre vest, apoi spre casă, trebuia să ajungă acolo, să meargă acolo, trebuia să meargă, și conduse aparatul de zbor direct către intrarea principală, direct către ușa care stătea deschisă și pe jumătate scoasă din balamale, prin ziduri, plonjând chiar în inima casei, îngropând elicopterul în inima...

Nevoie.

Acele guri nenumărate ale creaturii parcă îngânau o melodie ca o vrajă despre nevoile ei, şi ştia că pe moment aveau să-i fie satisfăcute. Pulsa şi iar pulsa de excitare.

Apoi, vibraţii. Vibraţii puternice. Apoi, degajare de căldură.

Nu se retrăgea în faţa fierbinţelii, fiindcă renunţase la toţi nervii şi structurile biologice complexe, necesare pentru a înregistra vreo durere.

Căldura nu o afecta pe bestie în nici un fel – cu excepţia faptului că nu ţinea loc de hrană şi nu-i satisfăcea în nici un fel nevoile.

Arzând, strângându-se toată, făcându-se tot mai mică, încerca să-şi cânte cântecul care atrăgea făpturile de care avea nevoie, dar flăcările furioase îi umplură gurile şi, foarte curând, le făcu să tacă.

Joel Ganowicz se trezi stând la două sute de picioare de o casă ca vai de ea, în care se produsese o explozie şi din care începeau să iasă flăcări. Era un incendiu cumplit, focul ţâşnea direct spre cerul senin, un fum negru începuse să se înalţe în fuioare dese, iar zidurile vechi se prăbuşeau unele peste altele de parcă erau gata să renunţe la orice pretenţie de utilitate. Căldura se revărsă asupra lui ca o apă, obligându-l să se retragă cât mai repede, deşi nu era foarte aproape de clădire. Nu putea înţelege cum o cantitate atât de mică de lemn uscat ardea cu o asemenea intensitate.

Realiză că nu-şi amintea cum izbucnise incendiul. Se trezise dintr-o dată acolo, chiar faţă în faţă cu el.

Îşi privi mâinile. Erau jupuite şi murdare.

Genunchiul drept îi ieşea prin pantalon, iar manşetele îi erau cât se poate de zdrenţuite.

Privi în jur şi tresări când văzu zeci de alţi oameni în aceeaşi stare ca el, buimaci, murdari şi încremeniţi. El nu-şi amintea cum ajunsese acolo şi nici nu ştia să fi pornit undeva cu un grup.

Casa, însă, ardea din plin. Nici un beţigaş nu mai rămânea întreg, doar o pivniţă plină de scrum şi cărbuni încinşi.

Se încruntă şi se frecă la ochi.

Se întâmplase ceva cu el. Ceva... Era reporter, şi curiozitatea începea să-i revină pe nesimţite. Se petrecuse ceva, şi era de datoria lui să afle ce anume. Ceva neliniştitor. *Ciudat* de neliniştitor. Dar cel puţin se terminase.

Începu să tremure din tot corpul.

41

Când intrară în casa de pe Sherman Oaks, sus pe scări, aparatul stereo al lui Scott avea volumul la maximum, încât ferestrele vibrau.

Sam urcă până la etajul al doilea , îndemnându-le pe Tessa şi Chrissie să-l urmeze îndeaproape. Veneau după el împotriva voinţei, stânjenite, simţindu-se nelalocul lor, dar el nu era sigur că ar fi putut duce la îndeplinire ce avea de gând dacă se ducea de unul singur.

Uşa de la camera lui Scott era deschisă.

Băiatul stătea pe pat, îmbrăcat în blugii negri şi cu o cămaşă tot neagră. Ţinea picioarele sprijinite de speteaza patului şi capul pe marginea saltelei, înălţat pe nişte perne, în aşa fel încât avea sub ochi toate posterele de pe zidul din spatele patului: rockeri de black-metal care purtau haine de piele şi lanţuri, unii dintre ei cu sânge pe mâini, alţii cu buze pătate de sânge, de parcă erau vampiri care tocmai supseseră viaţa din victima lor, alţii care ţineau cranii omeneşti, unul sărutând de-a dreptul o ţeastă, parcă sorbind ceva din ea, altul întinzând în faţă nişte mâini pline cu viermi cu sclipiri dezgustătoare.

Scott nu-l auzi pe Sam când acesta intră în cameră. Cu muzica asurzitoare, n-ar fi auzit nici o explozie termonucleară chiar dacă s-ar fi produs în camera alăturată.

În faţa aparatului, Sam ezită, întrebându-se dacă făcea ce se cuvenea. Apoi, ascultă cuvintele jalnice ale piesei muzicale, în acorduri de chitară electrică. Era un cântec despre uciderea părinţilor, cărora după aceea să le bei sângele şi să pleci în lumea largă. Drăguţ. Da, o compoziţie aşa drăguţă. Asta îl făcu să se hotărască. Apăsă cu brutalitate pe un buton şi întrerupse aparatul în plină melodie.

Speriat, Scott se ridică în capul oaselor:

–Hei!

Sam luă compact-discul din aparat, îl azvârli de podea, apoi îl călcă în picioare.

–Hei, ce dracu' faci?

Patruzeci sau cincizeci de compact-discuri, majoritatea albume cu black-metal, erau aranjate pe un raft spaţios deasupra patului. Sam le mătură pe toate cu mâna, aruncându-le pe jos.

–Hei, opreşte-te, strigă Scott. Ţi-ai pierdut minţile? Ce faci?

–Ceva ce trebuia să fac demult.

Văzându-le, în sfârşit, pe Tessa şi pe Chrissie, care stăteau chiar în uşă, Scott zise:

–Cine naiba mai sunt şi ele?

–Ele sunt, la naiba, prietenele mele!

Alunecând treptat spre o adevărată revărsare de furie, încins, băiatul explodă:

–Şi ce fac aici, omule, fir-ar ele să fie?

Sam râse. Se simţea aproape înveselit, euforic. Nu ştia exact de ce. Poate din cauză că, în sfârşit, se ocupa de această situaţie, asumându-şi toată responsabilitatea.

–Ele sunt cu mine, fir-ar ele să fie!

Şi râse din nou.

Îi părea rău că o expunea pe Chrissie la aşa ceva, dar apoi o privi şi văzu nu numai că nu era şocată, dar că de-abia se abţinea să nu chicotească. Îşi dădu seama că n-o mai puteau răni nici toată mânia şi cuvintele urâte din lume, după ce trecuse prin ce trecuse. De fapt, după tot ce văzuseră în Moonlight Cove, nihilismul adolescentin al lui Scott era caraghios şi inocent într-un fel, deşi total ridicol.

Sam se urcă pe pat şi începu să smulgă posterele de pe perete, iar Scott începu să ţipe la el din toate băierile; o adevărată criză de isterie. Sam culese deocamdată numai acele postere la care putea ajunge de pe pat, se dădu jos şi se îndreptă spre cele de pe celălalt perete.

Scott se năpusti asupra lui.

Cu o infinită blândeţe, Sam împinse băiatul la o parte şi începu să smulgă fâşii din alte postere.

Scott dădu în el.

Sam primi lovitura, apoi îl privi.

Faţă lui Scott era roşie ca para focului, cu nările dilatate, cu ochii măriţi în cap de ură.

Zâmbind, Sam îl îmbrăţişă cu largheţe, ca un urs.

La început, Scott nu înţelese prea bine ce se petrecea. Se gândi că tatăl lui voia să-l înşface mai bine, că voia să-l pedepsească, aşa că încercă să se smulgă din îmbrăţişare. Dar, deodată, se făcu lumină în mintea lui – Sam văzu asta foarte clar –, îşi dădu seama că era îmbrăţişat, că bătrânul lui îl luase în braţe, pentru numele lui Dumnezeu, şi, în plus,

în fața unor alte persoane – și străine, pe deasupra. Când descoperi acest detaliu, băiatul începu să se lupte parcă pe viață și pe moarte, zbătându-se și zvârcolindu-se, izbindu-se cu putere de Sam, disperat, vrând să scape, pentru că toate acestea nu încăpeau în viziunea lui despre o lume fără iubire, mai ales dacă începea să-i răspundă.

Da, asta era deci, fir-ar să fie! Sam înțelese abia acum adevăratul motiv al înstrăinării lui Scott. Teama că ar răspunde unor semne de iubire, că ar răspunde sau că s-ar putea ca simțul responsabilității să i se pară prea complicat.

De fapt, o clipă doar, băiatul răspunse iubirii tatălui său cu propria afecțiune și-l îmbrățișă cu putere. Ca și cum adevăratul Scott, puștiul ascuns sub straturile de cinism și desconsiderare, făcuse cu ochiul și zâmbise. În el rămăsese ceva bun, bun și pur, ceva care putea fi recuperat.

Dar, apoi, băiatul începu să-l înjure pe Sam în termeni mult mai expliciți și mai colorați decât înainte. Sam nu făcu decât să-l strângă mai cu putere, mai aproape, și apoi începu să-i spună că-l iubește, că-l iubește ca un disperat, nu așa cum îi spusese la telefon, când îl sunase din Moonlight Cove, nu cu vreo rezervă izvorâtă din propria lui senzație de neajutorare, fiindcă nu mai suferea de nici o neputință. De data asta, când îi spuse lui Scott că-l iubește, vorbi cu o voce gâtuită de emoție, îi mai spuse o dată și încă o dată, ca iubirea să-i fie auzită.

Acum, Scott plângea și Sam nu se mira când se trezi că plângea și el, dar nu credea că plângeau din aceeași cauză, pentru că băiatul se lupta încă să se desprindă de el, cu energia epuizată, dar zbătându-se în continuare. Așa că Sam îl strânse zdravăn și începu să-i vorbească:

–Ascultă, puștiule, ai să fii nevoit să ții la mine, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu. O, da. Și să știi de la mine că țin la tine, și ai să ajungi și tu să ții la mine, și nu numai la mine, nu, ci și la tine însuți, și n-o să te oprești aici, nu, la naiba, trebuie să afli singur că poți ține la o mulțime de oameni, și cât de bine e. Și-o să ții și la doamna aceea din ușă, și la fetița asta, o să ai grijă de ea ca de o soră, ai să înveți, ai să scoți mașinăria asta nenorocită din tine și ai să-nveți să iubești și să fii iubit. Și-o să vină un bărbat la noi, unul care are numai un braț sănătos, iar picioarele îi sunt înțepenite, dar el crede că viața merită să fie trăită. Poate că o să rămână o vreme la noi, să vadă cum îi place, să vadă cum s-o simți pe-aici, și poate c-o să-ți arate ceva

ce am cam întârziat să te-nvăț – ei bine, că viața e un lucru neprețuit. Și omul ăsta are un câine, și ce mai câine, probabil că, în primul rând, o să-ți placă la nebunie câinele ăsta. Sam râse, continuând să-l țină strâns pe Scott:–Nu-i poți spune unui câine: „Cară-te din fața mea", și s-aștepți să te asculte sau să-i pese, n-o să dispară când vrei tu, așa că o să fii obligat să-l iubești mai întâi pe el. Dar apoi o s-ajungi să mă iubești și pe mine, pentru că asta am să devin – un câine, un câine bătrân care zâmbește, dând târcoale pe-aici, nesimțitor la orice insultă, un câine îmbătrânit.

Scott încetase să se mai zbată, era epuizat. Sam credea că nu izbutise să treacă dincolo de furia băiatului, spre înțelegerea lui. Nu reușise să răcâie decât la suprafață. Sam adusese un mare rău în viața lor, răul disperării care se complace, pe care-l transmisese băiatului, și acum era greu să-l smulgă din rădăcină. Aveau de străbătut o cale lungă, luni de strădanii, poate chiar ani, trebuia să-l îmbrățișeze de nenumărate ori, să-l țină strâns și să nu-i mai dea drumul.

Privind peste umărul lui Scott, văzu că Tessa și Chrissie intraseră în cameră. Plângeau și ele. În ochii lor se citea aceeași luciditate, conștiința că pentru Scott lupta era doar la început.

Dar *începuse*, în sfârșit. Acesta era lucrul minunat. Că *începuse*.

NOTĂ CĂTRE CITITORI

Moose, Labradorul care l-a ajutat cu atâta pricepere pe Harry Talbot în „Miezul nopții", poate fi regăsit printre câinii de serviciu antrenați de către Însoțitorii Canini pentru Independență, o organizație non-profit, care-și repartizează asistenții cu blană tuturor celor care au nevoie de ei. Toți câinii ne înconjură cu dragoste și loialitate, dar aceste splendide animale, în mod special, se oferă pe ele însele cu toată devoțiunea; ele transformă efectiv viețile oamenilor handicapați pe lângă care stau, servindu-le drept brațe sau picioare, ochi sau urechi, îngăduindu-le, astfel, să privească lumea cu ceva mai multă încredere. Legătura care se naște între acești câini antrenați și stăpânii lor inspiră, înnobilează și mișcă adânc pe oricine iubește oamenii sau câinii – sau pe amândouă. Dacă obișnuiți să puneți deoparte o mică parte a venitului dumneavoastră în scopuri caritabile, vă îndemn să vă gândiți la o posibilă donație către Însoțitorii Canini pentru Independență:

4350 Occidental Road

P.O. Box 446

Santa Rosa, California 95402-0446

Aceasta este o ocazie rară pentru a distinge cu adevărat importanța lucrurilor în lume.

Dean R. Koontz

Au apărut:

Stephen King	CARRIE
Stephen King	SHINING
Stephen King	CHRISTINE
Elizabeth Faucher	FAMILIA ADDAMS
William Peter Blatty	EXORCISTUL
Stephen King	MISERY

În curând:

Stephen King IT